

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL ŠESTÝ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ z ROKU 1924
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM – WÜRTEMBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ TISÍC VÝTISKŮ

06 – 1977

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA * BRNO

© TRIGON 1 9 9 7
© PŘEKLAD KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA

ISBN 80 – 85320 – 90 - 8

VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKUJÍ PANU ING. FRIEDRICHU ZLUHANOVÍ, ŘEDITELI NAKLADATELSTVÍ LORBER VERLAG V BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI PŘÍPRAVĚ A VYDÁNÍ TOHOTO DÍLA.

VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PĚKLADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JÍM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.

TAKÉ DĚKUJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKČÍCH PŘEKLADŮ V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM, JAKOŽ I VŠEM TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.

KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO ŠESTÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA - ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

PÁN A CHRÁMOVÍ KNĚŽI

JAN - KAPITOLA 5.

1. UZDRAVENÍ NEMOCNÉHO U RYBNÍKA BETHESDA.

JAN 5,1 - 13.

1) Toho dne jsem šel se Svými učedníky do blízkosti Jerusalema, kde jsme se ubytovali na noc v jisté hospodě dobře známé Mně i učedníkům. Hospodský měl z nás velkou radost a mnoho nám vypravoval o nynějším neblahém ruchu v Jerusalemě a dal nám připravit velmi dobrou večeři.

2) **JÁ** jsem mu však pravil: „Přijď jen zítra nahoru ke chrámu a zde uvidíš, jak zatočím s farizeji! Zítra se přesně a beze vší výhrady dozví, s kým mají ve Mně co dělat!”

3) Z toho se náš hospodský velice zaradoval a přinesl nám ještě dostatek chleba a vína. Slyšel sice již mnoho o Mně, ale také on nevěděl, kdo vlastně jsem, ačkoliv mu Moji učedníci dali několik pokynů, které dobře přijal. - Brzy poté jsme šli spát.

4) V sobotu ráno jsme vyrazili nahoru do Jeruzaléma (Jan 5,1) ¹⁾ Proč nahoru? Protože toto velké město a především chrám se rozkládalo na dosti rozlehlých skalnatých horských hřbetech a téměř nejvýše byl chrám se svými rozsáhlými síněmi, okružními zdmi a vysokými zahradami. Že nás hospodský, jehož dům stál v údolí, doprovodil nahoru, rozumí se samo sebou.

5) Když jsme se dostali do blízkosti chrámu, museli jsme jít napřed kolem rybníka Bethesda (Vedes da = dává probuzení aneb uzdravení), jenž byl poblíž chrámového ovčince a měl okolo pět síní. (Jan 5,2). V těchto síních leželo vždy mnoho neduživých, slepých, chromých, vyzábělých a všelikými jinými nemocemi stížených, kteří čekali na pohyb vody. (Jan 5,3) Podle velmi staré pověsti od dob Melchisedekových a podle pevné víry zejména chudého lidu sestupoval časem anděl s nebe a pohyboval vodou. Lidé sice anděla neviděli, avšak soudili na jeho přítomnost ze zvláštního pohybu vody.

6) Učení farizeové nevěřili v sestoupení anděla, nýbrž považovali rybník jen za zvláštní léčivý pramen, podobně jako také Římané a Řekové; přesto však udržovali lid ke svému prospěchu při této zbožné staré víře.

7) Dala-li se však voda do pohybu, což se stávalo asi jednou až dvakrát týdně -, měla opravdu tak mimořádnou léčivou sílu, že byl každý jakoukoli nákazou stížený uzdraven, měl-li to štěstí, že přišel do vody první (Jan 5,4). Rozumí se samo sebou, že také tu měli přednost jen bohatí a zámožní a že chudí nemohouce platit, často tu po mnoho let marně čekali, nežli některý poněkud milosrdnější hlídač ponořil takového chudého jako prvního do vody, který se pak také uzdravil.

8) Hospodský nás doprovázející se nad tím velice pozastavoval a prohlásil toto počínání za nejvyšší špinavou nespravedlivou věc. Také Mi ukázal jednoho velmi starého chudého člověka, jenž tu již čekal plných 38 let na uzdravení (Jan 5,5); avšak ještě nikdy žádnému špinavému hlídači nenapadlo, aby mu po tolika letech dal konečně jako prvnímu vstoupit do vody uvedené do pohybu.

9) To Mne zřejmě velmi popudilo a **JÁ** jsem pravil hospodskému: „Přesto, že je dnes sobota, bude tomuto člověku ihned pomozeno!”

10) Protože jsem Sám předem věděl a také jsem od poctivého hospodského slyšel, jak to bylo s tímto člověkem přistoupil; jsem ihned k němu a řekl: „Chceš být zdrav?” (Jan 5,6)

11) Tu odpověděl se smutnou tváří **nemocný**: „Předobry Pane! Nemám člověka, jenž by mne dal prvního do rybníka, když se voda pohybuje, a když přijdu sám, vstoupí přede mnou do vody jiný, jenž má protekci. (Jan 5,7) jak se tu pak mohu uzdravit?!”

12) Poté jsem pravil **JÁ** : „Vstaň tedy, vezmi své lůžko a jdi odkud jsi přišel!” (Jan 5,8)

13) A nemocný byl ihned uzdraven, zvedl své chudé lůžko a šel zdravý podle zvyku ke knězi a to v sobotu, kdy se voda podle mnohých zkušeností téměř nikdy nepohybovala. (Jan 5,9) Proto bylo Židům ihned nápadné, že se tento člověk uzdravil v sobotu.

14) Oni (**Židé**) ²⁾ by právě tomuto uzdravení tak mnoho neříkali; protože však nesl své lůžko v sobotu, byla to u nich již velká chyba a pravili: „Dnes je sobota, nesluší se nosit lož!” (Jan 5,10)

¹ Všechna biblická místa připojená v závorkách k textu jsou dodatky Jakoba Lorbera anebo vydavatelů

² Veškerá osobní jména připojená v tomto textu v závorkách a většinou tučně vtištěná jsou přídavky vydavatelů.

15) (**Uzdravený**) jim však odpověděl: „Poslyšte! Ten, který mne uzdravil, řekl mi také: „Vezmi lože své a odejdi!“ (Jan 5,11) Toho tedy, jenž má takovou moc a prokázal mi takové dobrodiní, uposlechl jsem také v sobotu! Neboť za celých 38 let mně neprokázal nikdo takové dobrodiní jako onen člověk! Proč bych ho tedy neměl uposlechnout také v sobotu?!”

16) I tázali se ho **ŽIDÉ**: „Kdo tedy je onen člověk, jenž ti pravil dnes v sobotu: „Vezmi lože své a odejdi!“? (Jan 5,12)

17) Uzdravený a tázaný však nevěděl kdo Já jsem a jaké je Mé jméno. Také na Mne nemohl ukázat prstem, protože jsem opustil rychle toto místo kvůli mnohému lidu, jenž zde byl shromážděn. (Jan 5,13)

2. PÁN SVĚDČÍ O SOBĚ A O SVÉM POSLÁNÍ MESIÁŠE.

JAN 5,14 - 27.

1) Asi za hodinu šel jsem s učedníky do chrámu, když jsme se byli dříve sešli s rodinou Lazarovou z Betánie, s kterou jsem Se znal již od Svého dvanáctého roku, kterou jsem každoročně při našich poutích do Jeruzalému navštěvoval a s kterou jsme si nyní o leccěms pohovořili, co se týkalo Mého učitelského úřadu. Tato rodina, jakož i známý náš hospodský doprovodili nás do chrámu a když jsme tam přišli, našel jsem tam onoho uzdraveného, který, spatřiv Mne, prodral se ke Mně a jal se Mne znovu chválit a Mně děkovat.

2) **JÁ** jsem mu řekl: „Hleď, když jsi nyní uzdraven, abys budoucně již nehřešil, aby tě nepotkalo ještě něco horšího!“ (Jan 5,14)

3) On Mně to slíbil a při této příležitosti se dověděl Mé jméno, což bylo právě snadné, neboť mnozí Mne z dřívějších dob znali. Poté nás tento člověk opustil, šel k přísným chrámovým Židům a sdělil jim, že jsem to byl Já Ježíš, Jenž ho uzdravil. (Jan 5,15)

4) I rozlítili se ihned tito chrámoví Židé, začali se pronásledující Mne tlačit ke Mně, aby Mne ihned jali a usmrtili, protože jsem učinil něco takového - a k tomu ještě o veliké sobotě!

(Jan 5,16)

5) Hospodský spatřiv zuřivé počínání Židů, které nejvýš nenáviděl, radil Mi, abych co nejrychleji uprchl, jinak by Mne mohlo snadno potkat něco zlého.

6) **JÁ** jsem ho však utěšoval řka: „Neboj se; neboť dokud Já Sám tomu nechci, nebudou Mně moci nic učinit! Avšak, až se Mne začnou tázat, řeknu jim pak zcela nepokrytě Kdo jsem a potom teprve uvidíš jejich zuřivost, z které však nemusí mít nyní nikdo strach!”

7) Zatím co jsem toho soukromě říkal hospodskému, byli vzteklenci také již u Mne a osopili se na Mne: „Proč jsi toto učinil o velké sobotě, čímž jsi ji před veškerým lidem zhanobil? Nemohl jsi to učinit zítra a nemocnému by bylo bývalo také ještě dosti záhy pomozeno, aniž by byla velká sobota zhanobena?“

8) I pohlédl jsem velmi vážně na tyto vzteklence a řekl jim zcela prostě: „Můj Otec (v nebi) dosud působí a také já působím!“ (Jan 5,17)

9) Tu se **chrámoví Židé** rozlítili ještě více a chtěli Mne uchopit a ihned usmrtit; neboť volali k lidu: Nedosti na tom, že zhanobil velkou sobotu, nýbrž také se rouhal Bohu, nazýváje Ho svým Otcem, čině se Mu zcela rovným. Proto chopte se ho a ihned ho uškrťte!“ (Jan 5,18)

10) Tu nastal v chrámě hluk a někteří se chystali Mne uchopit. Já jsem Se však rozčilil a přikázal klid.

11) Ihned se také všichni uklidnili a **JÁ** jsem pravil rozlíceným Židům: „Vpravdě, vpravdě pravím Já jako Syn nemohu ze sebe nic dělat – leč jen to, co vidím dělat Otce! Co tedy Můj Otec činí, totéž činím i Já! (Jan 5,19) Otec miluje však Syna a ukazuje Mu všechno co Sám činí a ukáže Mu ještě větší skutky, takže se budete tomu sami nanejvýš divit! (Jan 5,20) Neboť jako Otec křísí mrtvé a oživuje, tak i Syn oživuje koho chce. (Jan 5,21) Pravím vám, vy slepci: Otec v nebi nesoudí nyní nikoho; neboť veškeren soud odevzdal Mně, Svému Synu (Jan 5,22), aby všichni lidé - Židé i pohané - ctili právě tak Syna jako ctí Otce. Kdo však nectí Syna, nectí ani Otce, Kterýž Ho poslal.“ (Jan 5,23)

12) Když jsem takto mluvil, bylo největší ticho a rozlícení Židé mlčeli; neboť chtěl jsem tomu tak.

13) A proto jsem mluvil dále a pravil: „Vpravdě, vpravdě, kdo slyší slovo Mé a věří opravdu Tomu, jenž Mne k vám lidem poslal na tuto Zemi, má život věčný a nepřijde co do své duše

nikdy v soud, jímž je smrt hmoty, nýbrž touto vážnou a živou vírou pronikl ze smrti k pravému věčnému životu! (Jan 5,24)

14) A opět vpravdě, vpravdě, pravím vám, že přijde hodina a je již nyní zde, kdy mrtví na těle i na duši uslyší hlas Syna Božího a ti, kteří jej budou s vírou poslouchat, budou tím také žít věčně! (Jan 5,25) Neboť jako Otec má život Sám v Sobě, tak dal i Synu od věčnosti, aby měl život Sám v Sobě. (Jan 5,26) Také mu dal moc konat soud nade všemi lidmi a to proto, že věčný Syn Boží je nyní pro tuto dobu také Synem člověka.“ (Jan 5,27)

3. PÁN MLUVÍ O SVĚDECTVÍ SVÝCH SKUTKŮ.

JAN 5, 28-39.

1) Tu mnozí vyvalovali oči a začali se těmto Mým slovům velice podívat. Někteří mínili, že je to rouhání, jaké tu ještě nikdy nebylo.

2) **Jiní** naproti tomu pravili: „Ne, věru, na tom musí něco být; neboť něco takového ještě nikdy žádný člověk o sobě nemluvil!“

3) **JÁ** jsem jim však pravil: „Přichází hodina, v níž všichni, dokonce i ti, kdož jsou v hrobech, (zde byli míněni pohané, čemuž Židé nerozuměli) uslyší Můj hlas a vyjdou i ti, kdož poté dobře činili na opravdové vzkříšení k životu, - ti však, kteří zle činili na vzkříšení k soudu, jímž je pravá smrt duše.“ (Jan 5,29)

4) Tu se jali opět někteří reptat a jiní pravili: „Ten člověk přebal a nyní začíná notně třeštit. Mluví o sobě právě tak, jakoby on a Bůh byli jedno!? Kdo slyšel kdy něco takového?!“

5) **JÁ** jsem však pravil: „Mýlíte se velice, soudíte-li takto o Mně; neboť Já jako člověk nemohu ze Sebe také nic činit. Poslouchám však vždy Otcův hlas v Sobě a jak jej slyším, podle toho jednám, mluvím a soudím a Můj soud je pak správný, protože neplním Svou vůli člověka, nýbrž jen vůli Svého Otce, Jenž Mne na tento svět poslal. (Jan 5,30) Kdybych jako člověk svědčil o Sobě Samém, bylo by Mé svědectví nepravdivé (Jan 5,31); avšak jiný, kterého vy neznáte a dosud jste nikdy nepoznali, jenž svědčí o Mně Mými všude již známými skutky a proto vím až příliš určitě, že svědectví, které vždy dával a dává o Mně, je úplně pravdivé.

(Jan 5,32).

6) Poslali jste k Janu Křtiteli a viděli jste, že svědčil o pravdě. (Jan 5,33) Já však, jak vidíte, nepřijímám svědectví od lidí; neboť Já svědčím o Sobě Samém z Otce a to činím proto, abyste byli všichni vpravdě spaseni. (Jan 5,34) Proč se vám to tedy nelíbí?“

7) I **Pravili někteří**: „Jestliže Jan svědčil podle tvého slova o pravdě, bylo tedy jeho svědectví beztak dobré a dostatečné; k čemu by nám mělo nyní sloužit ještě tvé zvláštní svědectví?! Vždyť podle svědectví Janova můžeme být beztoho spaseni.“

8) Pravil jsem **JÁ** : „Jan byl sice hořící a jasně svítící světlo; avšak vy jste vyšli jen proto, že jste se chtěli jen tak trochu obveselit v jeho světle. (Jan 5,35) Ale Já mám pro Sebe větší svědectví nežli bylo svědectví Janovo; neboť skutky, které Mi uložil Můj Otec, abych jen Já Jediný je vykonal, skutky, které tedy konám před očima všeho světa jedině Já, svědčí podle vší pravdy, že Mne Otec jako Svého Syna poslal k vám. (Jan 5,36)

9) A právě tento Otec, Jenž Mne nyní poslal k vám, svědčil již dávno o Mně ústy proroků, ačkoliv nikdo z vás nikdy Jeho hlas neslyšel a Jeho podobu neviděl. (Jan 5,37) Vy jste sice Jeho slovo dobře poznali z Písma proroků; ale nemáte ho v sobě, neboť nyní nevěříte Tomu, Kterého k vám poslal. (Jan 5,38)

10) Zpytujte jen Písma, o nichž se domníváte, že v nich máte život věčný! A hle, právě Písma jsou to, která o Mně stonásobně a tisíceronásobně vydávají svědectví. (Jan 5,39)

11) Co máte proti Mně? Cožpak není zcela správné, že k vám přicházím bez jakékoli vnější okázalosti, abych vás neučinil malomyslnými, nesmělými a velmi bázlivými?! Viděl Eliáš obdržev proroctví o mém příchodu v duchu, tedy také duchovně, jíti kolem Jehovu snad v bouři anebo v ohni, když byl skryt v jeskyni? Nikoli, v tichém vánku šel kolem Jehova! A hleďte, to je nyní zde před vašimi očima! Proč tomu nechcete věřit? Nepodávají o Mně nejopravdovější svědectví Mé skutky, které jsem konal za přítomnosti tisícových a tisícových svědků? Vykonal kdy někdo na světě takové skutky?“

4. O ZATVRZELOSTI CHRÁMOVÝCH ŽIDŮ.

JAN 5,40-47.

1) Právilo **několik Židů** : „Tvé skutky jsou sice velmi mimořádné, ale ty sám nemáš k tomu ani zdaleka vážnost a mimoto Esejci konají totéž a ačkoliv to jsou naši nepřítelé, oznamují nicméně Židům, že Mesiáš vyjde z nich.“

2) Právil jsem **JÁ** : „Ó, Já vás znám až příliš dobře! Vy nevíte teprve nyní, nýbrž už odedávna, kterak Esejci konají zázraky a také jste již právem proti tomu horlili a také jste již častěji s dobrým výsledkem ukázali lidu esejské zápasnictví na slepo; neboť v podobném umění a v úskocích se vyznáte právě tak dobře jako Esejci a vážnost Mé osoby není zrovna také to poslední mezi vámi. Nejde tedy o to, že Mne nechcete uznat a přijmout jako takového jakým co nejpravdivěji jsem, nýbrž vy nechcete, zcela prostě řečeno, ke Mně přijít, abyste mohli mít ode Mne život věčný. (Jan 5,40)

3) Já ovšem - pro nějakou větší a vnější okázalost - nepřijímám úctu od lidí (Jan 5,41), protože lidé Mně beztoho věčně nikdy nemohou dát větší úctu, nežli jaká sídlí ve Mně; avšak Já vás znám se zcela jiné stránky! Pro vaši pýchu, pro vaši lásku ke světu a k sobě již dávno nemáte lásku k Bohu v sobě - a proto Mne nepřijímáte!“ (Jan 5,42)

4) Právilo opět **několik Židů**: „To jsou ovšem velmi vybraná a chytrá slova, avšak dávno ještě nedokazují, že nyní zrovna ty jsi ten zaslíbený Mesiáš! Můžeš snad být, což snad můžeme přijmout, budeme-li chtít, věstec v Jeho jménu, ačkoliv je psáno, že z Galileje nepovstane žádný prorok; avšak o Mesiáši nebude u tebe ještě dávno ani řeči! Máme pravdu anebo ne?“

5) Právil jsem **JÁ**. „Nikoliv; Já vám řeknu co nejoprávněji, jak se má věc! A tak slyšte: Já jsem k vám nepřišel jako věstec ve jménu přicházejícího Mesiáše, nýbrž jako Sám zaslíbený Mesiáš ve jménu Mého Otce, s Nímž jsem úplně jedno, o čemž podávají nejoprávněnější svědectví díla a skutky, které konám a vy Mne přesto nepřijímáte! Přijde-li však jiný s velkou okázalostí ve svém vlastním nejvyšším zjištěném jménu, toho jistě bez pochybnosti přijmete!

(Jan 5,43) Avšak jak byste Mně také mohli uvěřit vy, kteří přijímáte čest jeden od druhého a také se dáváte vším světem uctívat, avšak onu skrovnou čest, kteráž je od Boha, nikdy jste nehledali a ani nyní nehledáte!“ (Jan 5,44)

6) Právili **Židé**: „Nuže dobře, - ty pravíš zcela otevřeně, že všemohoucí Bůh je tvůj Otec! Konáme-li tedy nyní bezpráví, že ti nevěříme, obžaluj nás u svého Otce a pak se již ukáže, co nás za to potká!“

7) Právil jsem **JÁ** „O, nemyslete, že vás obžaluji u Svého Otce! Je to jiný, jenž vás obžaluje a to je Mojžíš, ve kterého doufáte, že napřed ještě jednou přijde s Eliášem. (Jan 5,45) A také přišel, ale byl vámi právě tak málo poznán jako nyní Já Sám. (NB.:Mojžíšův duch byl v Zachariášovi a Eliášův duch v Janovi.)

8) Kdybyste byli ve své světské mysli kdy věřili v Mojžíše, věřili byste také Mně; neboť Mojžíš svědčil o Mně. (Jan 5,46) Jelikož jste však ještě nikdy nevěřili jeho Písmům, jak byste mohli nyní uvěřit Mým slovům?!“ (Jan 5,47)

9) Právili **ŽIDÉ**: „Jak můžeš říci, že bychom my, kteří sedíme na jeho stoličce nevěřili Mojžíšovi?“

10) Právil jsem **JÁ** „Čemu má člověk věřit, to musí napřed vědět. Já však pravím vám, že jste se stali knězi jen pro peníze a že jste od svého dětství neshledali ani hodno námahy přečíst spisy Mojžíšovy. Proč také; vždy! se vám vždy velmi dobře dařilo bez takovéto námahy! Víte, kdo za všech časů byl vaším Mojžíšem, a vašimi proroky? Já pravím vám.:Tím bylo vaše břicho!“

11) Tu se židovští kněží tvářili poněkud zaraženě a jeden řekl: „Cožpak se nám nepředčítá Písmo každý týden v určité době denní?! Máme jen pět exemplářů a prvopis, kterého se jako svátosti nesmí mimo velekněze nikdo dotknout, aniž by nebyl potrestán smrtí. Jak můžeš říci, že bychom nevěděli, co napsali Mojžíš a proroci?! Sami to ovšem číst nemůžeme, avšak posloucháme je vždy, jsou-li čtení!“

12) Právil jsem **JÁ** : „Ušima je sice slyšíte, jestliže s plným břichem za čtení nespíte; ale srdcem jste je ještě nikdy neposlouchali, protože srdce je vždy se svými touhami rozptýleno po všem světě. Prikázání zachovávejte beztoho jen na oko před očima světa, protože chodíte v kněžských rouchách; sami však si je zcela nevážíte! To vám pravím Já, protože vás znám mnohem lépe nežli kdokoli kdy ve světě.“

13) Tu začali mnozí z lidu, kteří to rovněž slyšeli, velmi silně začali ostouzet tyto židovské

kněze a na ně reptat a oni se pak ihned rychle uchýlili do svých pokojů. Já pak jsem vyšel se Svými (učedníky) rovněž z chrámu a odebral jsem se s nimi a s hospodským, byv pozván Lazarem do Betánie, městečka vzdáleného asi patnáct polních cest (podle nynější míry téměř 7/4 hodiny pohodlné chůze) od Jeruzaléma. Rozumí se samo sebou, že jsme tam byli velice dobře přijati.

5. FARISEOVÉ V BETÁNII.

1) Tentokrát jsem se tu nemohl dlouho zdržet, neboť z Jeruzaléma sem přicházelo stále velmi mnoho vážených Židů, mezi nimi také takoví, kteří ve Mne nevěřili. Zde jsem přijal vlídné pohostinství pouze na tři dny, ničemu jsem však neučil a také nic nečinil pro nevěřící Židy.

2) Přistoupili sice někteří ke Mně a chtěli se Mne leccos vyptávat, avšak **JÁ** jsem jim zcela prostě řekl: „Zde není místo a kdy! Čeho vám však třeba vědět, to jsem vám všem řekl v chrámě a více toho zatím nepotřebujete!“

3) Poté jsem se od nich odvrátil a šel jsem s Lazarem a s hospodským do přírody, kde jsme hovořili mnoho o nešvarech templářů a o jejich zacházení s lidem a hospodský stavší se velmi věřícím nemohl Mne dost vynachválit za to, že jsem řekl těmto chrámovým pokrytcům zcela nepokrytě nejčistší pravdu do očí. Také Lazar, jenž již dávno věděl, Kdo vězí za Mnou, byl tím velmi potěšen.

4) Když jsme tak kráčeli v přírodě za různého hovoru, přistoupil k nám učedník **JAN**, Můj miláček a řekl: „Pane, co máme nyní dělat? Židé, které jsi předtím v domě tak zcela krátce odbyl a k nimž jsi se pak rychle obrátil zády, jsou tím velmi popuzeni, prahnou po pomstě a říkají: „Ó, počkej, my z tebe brzy vyženeme tvého pyšného Mesiáše!“ Pokusili jsme se chlácholit je, avšak to bylo ještě horší, ano, hrozili, že pošlou ihned do Jeruzaléma pro stráž!“

5) Privil jsem **JÁ** : „Jdi a řekni jim, že Můj čas, o němž jsem vám již častěji prorokoval v Galileji, ještě tu není; proto ať jen pošlou pro stráž a při této příležitosti ať ještě více poznají moc a slávu Syna Božího! Jdi a vyříd' jim to!“

6) Pln radosti odkvapil Jan k pyšným a zpupným Židům a vyřídil jim to také přesně doslova. Oni však vzplanuli poté zuřivostí a křičeli (**Židé**): „Uvidíme, jak daleko sahá moc tohoto Nazarejce!“ Poté jich spěchalo as dvacet ze dveří ven, aby šli pro jeruzalémskou stráž.

8) Já však jsem nechtěl, aby se něco takového přihodilo přátelskému domu Lazarovu; proto jsem nechal tyto zuřivce jen právě sto kroků odkvapit od domu a potom jsem nechal údy jejich nohou na místě ztuhnout. Nyní se všichni všemožně namáhali, aby se hnuli s místa; avšak proti Mé vůli bylo to holou nemožností. Tu se jali křičet, výt a volat o pomoc. To zpozorovali ti lepší, kteří se přiklonili již v chrámě na Mou stranu, šli k nim a tázali se jich, proč tu nyní stojí a volají tak žalostně o pomoc.

9) I zvolali **připoutaní**, skřípající zuby: „Poslyšte, my jsme připoutáni k půdě na které stojíme a naše nohy se staly náhle pevné jako kov! Který zlý duch nám to učinil? Ó, pomozte nám z této přežalostné nesnáze!“

10) **Dobří** však pravili: „Vy jste spílali tomu, jenž dnes v sobotu uzdravil nemocného, hanobitelů soboty a rouhačů, čehož nezasluhoval! Nebývali byste se však nyní stali tisíckrát většími hanobiteli soboty, kdybyste byli ve své neblahé kněžské pýše přivedli dokonce stráž, aby vložila ruce na tohoto Nevinného a tím přivedla nanejvýš poctivý dům Lazarův do špatné pověsti?! My občané a nikoli kněží jeruzalémští říkáme však nyní vám špatným knězům: Za to vás zde viditelně postihl opravdu trest Boží! Nyní teprve pevně věříme, že vznešený Galilejec je skutečně to, co o sobě až příliš pravdivě vypověděl dnes v chrámě! jedině On jako Syn Toho, jenž vás zde potrestal může vám pomoci, jinak na celém světě již nikdo! Jeho prostě a obraťte se už jednou k dobrému a pravdivému, jinak byste zde mohli zůstat stát až do soudného dne jako žena Lotova!“

11) Tato řeč působila a **upoutaní** volali: „Přiveďte ho tedy sem a my učiníme, co od nás žádá!“

12) I vrátili se občané do domu Lazarova a ještě Mne tam zastihli a celou událost Mně rychle vyprávěli.

13) **JÁ** však jsem jim pravil: „Ti, kteří kvůli Mně chtěli přivést z města stráž, ať jen nyní stojí chvíli sami na stráži a budoucně jim už zajde chuť, aby podobným způsobem otročili své zatvr-

zelé pýše! Nyní ještě před západem Slunce se posílíme jídlem a pak teprve uvidíme, co se bude moci stát s oněmi Bohem upoutanými. Neboť člověk má také v sobotu jíst, má-li hlad a ne teprve po západu Slunce; neboť co má Slunce co dělat se sobotou a co hloupá sobota Židů se Sluncem?! Je snad Slunce v sobotu lepší a úctyhodnější nežli v kterémkoli jiném dni, když je přece každý den dnem Páně a ne jediné sobota?! Pojdme tedy ke stolům a mějme se přitom dobře! „

14) Lazar a jeho obě sestry byli nad tím radostí celí u vytržení a bylo také ihned bohatě prostřeno; i pustili jsme se do jídla a pití a byli jsme přitom ve zcela dobré náladě.

15) Teprve po dvou hodinách, když jsme se úplně najedli, pravil jsem **JÁ** Lazarovi: „Bratře, teprve nyní půjdeme k upoutaným a uvidíme, co se s nimi dá dělat! Věru, budou-li dost málo vzpurní, zůstanou tam stát až do rána a přitom se učit poznávat, že Syn Boží nemá zapotřebí přijímat svědectví a čest od lidí! A tak se k nim tedy odebereme!“

16) I vstali jsme od stolů a šli jsme k nim.

6. PŘIZNÁNÍ FARIZEŮ.

1) Když Mne viděli přicházet, začali ihned (**oni upoutaní**) volat: „Pane, pomoz nám z naší podivné nesnáze a my úplně uvěříme v tvé jméno, jakož i v tvé božské poslání! Prohřešili jsme se proti Bohu tím, že jsme chtěli vložit ruce na Jeho Posvěceného. Doznáváme otevřeně, že jsme zhřešili ve své velké slepotě; proto vysvobod' nás, ó Pane, od tohoto zla!“

2) Pravil jsem **JÁ** : „Vaše slova zní sice dobře; ale ve vašich srdcích to zní jinak!“

3) I tázali se **upoutaní**: „Jak to tedy zní v našich srdcích?“

4) Pravil jsem **JÁ** : „Přiznáte-li se podle pravdy, bude vám pomozeno a to ihned po otevřeném a opravdovém přiznání; budete-li však lhát, budete čekat do zítřka!“

5) Pravil **jeden**: „Jak ale můžeme vědět, co si myslí každý z nás o sobě?“

6) Pravil jsem **JÁ** : „Ve vašich myšlenkách není zcela žádný rozdíl! Proto mluvte, chcete-li!“

7) Tu se jal **jeden** mluvit a pravil: „Pane, ty víš, že v tomto světě se musí z chytrosti velmi často mluvit jinak, nežli se myslí! Neboť mluvit se může tak a tak a myšlenky jsou přece zastřeny a jak se říká beze cla; čteš-li však také myšlenky v našich srdcích, pak nám ovšem nezbyvá nic jiného, nežli abychom mluvili přesně podle těchto svých myšlenek. Zajisté nám odpustíš, že jsme tě ve svých myšlenkách považovali jen za mimořádného kouzelníka a že jsme proti tobě vyrazili s nejhruššími kletbami, neboť jsme měli za to, že jsi nám to způsobil ty; před desíti lety jsme totiž skutečně viděli v Damašku jednoho indického kouzelníka, který připoutával k zemi nejen lidi, nýbrž dokonce i zvířata. Nuže, při tak mnohých zkušenostech, které jsme už v našem životě zažili, je opravdu těžké rozeznat pravý zázrak od falešného a proto nám už musíš poněkud prominout, jestliže jsme tě z tak mnohých příčin ihned nepoznali jako takového, jakým jsi se uvedl u nás v chrámě.

8) Mimoto je také v Písmu psáno, že se má věřit jen v jednoho Boha a že nemáme vedle Něho mít nějaké bohy cizí. Ty jsi se nám však představil jako pravý a totožný bůh se starým Bohem, jelikož jsi otevřeně řekl, že jsi Jeho Syn a že máš jako On zcela stejnou moc a nadto ještě soud. Kdo by ti mohl - na pohled jen člověku a to ještě z Galileje, kde je beztoho více pohanů nežli Židů - na sebejemnější slovo ihned uvěřit, že jsi skutečně tím, jakým jsi se představil?! To jsme také my nemohli učinit ani přes tvůj zdařený zázrak, který jsi učinil a k tomu ještě dnes ve slavnostní sobotu, což muselo uvést tvou předstíranou božskost ještě do většího podezření. Nyní nám ovšem vzhází jiné světlo a vzejde nám ještě více, vysvobodíš-li nás z tohoto velkého soužení. O to tě prosíme!“

9) Tu pravil jsem **JÁ** : „Buďtež tedy volni!“

10) V, tom okamžiku byli volni, mohli opět chodit a děkovali Mně.

11) **JÁ** však jsem jim pravil: „Nyní jste volni; ale pravím vám a všem, abyste z toho co se zde přihodilo, neprozradili nikomu ani slovo! Neboť Já činím zázraky, které smí každý vidět a znát, avšak činím také divy určené jen pro málo lidí a tyto divy musí zatím zůstat před všeobecností zamlčeny. Ono důležité „proč“ vím Já. A potom nesmíte dnes do Jerusalema; neboť chci s vámi ještě leccos projednat.

12) Ten, Který dával kdysi na Sinaji za blesku a hromu zákony Mojžíšovi a Jehož Duch se vznášel před Adamem nad vodami, stojí v této Mé prosté osobě před vámi. Ať už tomu nyní

věříte anebo ne, budoucnost vám dá světlo! Pojdme nyní domů a vás dvacet, kteří ještě lačníte, požijete napřed posilující večeři!“

13) Tu všichni umkli a neodvážili se vyměnit navzájem ani slovo.

14) Když jsme však přišli do domu Lazarova, řekl Mi **PETR**: „Pane, to jsi nám, Svým stálým učedníkům ještě neřekl!“

15) Pravil jsem **JÁ** : „Rukama hmatatelně již dosti často; avšak váš rozum byl dosud vždy příliš krátký a ještě jistě na dlouho takovým zůstane! - Ale nyní se zaměstnávejte něčím jiným; Já musím s těmi Židy ještě leccos projednat!“

16) S tím byli učedníci spokojeni a odešli na čerstvý vzduch.

17) Jídlo pro oněch dvacet bylo sice již na stole, ale Slunce ještě nezapadlo; proto se neodvažovali ničeho se dotknout a pohlíželi častěji na Slunce zda už brzy zajde.

18) **JÁ** jsem jim však pravil: „Poslyšte, kdo je více: Slunce, sobota anebo Já, Jenž jsem a už od věčnosti jsem byl ve Svém Duchu Pánem obou?“

19) I pravili oni: „Ano, jsi-li skutečně tím, zač jsi se nám představil, pak jsi jistě nanejvýš více nežli Slunce a sobota!“

20) Pravil jsem **JÁ** : „Posadte se a v dobré míře jezte a pijte! - Kdysi se pravilo: „Boha nemůže nikdo vidět a podržet život; neboť Bůh je vše stravující oheň.“ Nyní však můžete zřít Boha a jíst a pít a přitom ještě dokonce sklízet život věčný!“

21) I pravili oni: „To by už bylo vše v pořádku, jen kdyby nebylo zákona Mojžíšova!“ .

22) Pravil jsem **JÁ** : „Kde jsem Já, tam je také Mojžíš a všichni ostatní proroci; proto čiňte, co chce Pán!“

23) I posadili se konečně všichni ke stolu a jedli a pili ještě před západem Slunce. A když pojedli a popili, uvedl jsem je všechny na malý pahorek ze domem Lazarovým, kde jsme pojednávali o leccems, co bude z části podáno příště.

7. PÁN SE SVÝMI NA PAHORKU U BETANIE.

1) Když jsme se všichni shromáždili na pahorku, který byl, jak řečeno za domem Lazarovým, na vrcholu měl krásnou rovinu a byl opatřen mnohými lavicemi k odpočinku, usadili jsme se za jasné noci při úplňku; a ačkoliv nás všech bylo as 55 hlav a měli jsme úplně dost místa, přesto se začali někteří Židé dohadovat, že se sedadla nerozdělila úplně podle hodnosti.

2) **LAZAR** však naproti tomu poznamenal řka: „Přátelé! Podle toho, co jsme slyšeli, viděli a zažili, náležela v první řadě přednost jen Jednomu mezi námi a Ten si vyhledal právě nejhorší místo! Jak můžete tedy být tak zcela chtiví přednosti, když my, v podstatě jako lidé pouze smrtelní, nejsme před Ním zcela nic?!“

3) Tato řeč Lazarova, všeobecně váženého domácího pána, měla svůj dobrý účinek a odstranila obtížné a úplně nicotné dohadování se.

4) Když tak všichni byli přivedeni do klidu a řádu, pravil jsem **JÁ** ; „Především vám zde prikazuji, abyste to, co nyní uslyšíte a uvidíte, přísně podrželi navždy u sebe, aby tím nikdo nebyl nucen věřit ve Mne a v Mé poslání pod nátlakem na vůli a svědomí, nýbrž jedině novou k tomu určenou naukou a zázraky volenými k tomu Mou moudrostí.“

5) Každý vnitřní mravní nátlak je již o sobě soudem; neboť co člověk nepřijímá a nekoná svou nejvyšší svobodnou vůlí a ze svého úplně vlastního poznání a přesvědčení, to mu neprospívá k životu, nýbrž jen k soudu. Má-li být člověk zcela dobrý a pln opravdového duchovního života, nesmí být k tomu nucen zcela žádným donucovacím prostředkem nežli jedině svou vlastní, zcela svobodnou a pevnou vůlí.

6) Ani zákon, ani odměna, anebo trest nesmí ho nijak k tomu přimět, nýbrž jedině jeho svobodná víra, jeho vnitřní přesvědčení, jeho čisté poznání, pak poslušnost jeho vnějšího člověka a jeho svobodná vůle, která musí vycházet z čisté lásky k Bohu a ke všemu dobrému a pravdivému.

7) Pravím vám jako nejsvětější pravdu toto: Já bych byl mohl sestoupit k Zemi právě tak snadno a vlastně ještě snadněji v lidské podobě a to v nejobrovitější velikosti, provázen nesčetnými zástupy andělskými a za ohně, blesku, hromu a bouře a zvěstovati vám hromovým, hory roztrácejícím hlasem nové slovo milosti. Tu by jistě nebylo mezi vámi nikoho, kdo by mohl nechat v sobě vzejít i jen nejmenší pochybnosti. Neboť největší hrůza a největší úzkost by ho

okamžitě tak sevřely, že by přitom nebyl schopen ani nejomezenější myšlenky. Prospělo by to však někomu k jeho vnitřnímu pravému osvobození? Ó, nikoli! To by byl soud pro duši každého člověka a zajmutí všech srdcí tak, že by se staly těmi nejtvrďšími kameny!

8) Hledte, proto jsem přišel na tento svět v této poníženosti zcela nepozorovaně, jak jsem Se také ústy proroků takto ohlásil, aby nebylo srdce žádného člověka zajmuto a aby Mne lidé milovali a poznávali jedině požehnanou mocí pravdy Mých slova nauky a pak zcela svobodně zařídili svou životní pout!

9) Mé zázraky mají sloužit jen k posílení toho, že jsem skutečně Ten, za Kterého Se lidem vydávám. Proto vás ještě jednou varuji, abyste z toho, co vše budete této noci slyšet a vidět, nikomu nic neříkali, aby nebylo srdce žádného člověka ve své mysli zajmuto! Vy sami se však také nedejte jimi zajmout ve svých srdcích, nýbrž nechte se vést jedině Mým slovem a jeho pravdou.

10) Neboť budete-li svobodně ze sebe všem Mým zázrakům odporovat a podrobíte-li se svobodně podle pravdy Mých slov, budete mít nicméně věčný život v sobě a jeho nejúplnější svobodu; dáte-li se však přimět jen zázraky a nebudete-li dbát pravdu Mých slov, pak budete zajmuto a stát v soudu a nebudete ničím jiným nežli pouhými lidskými stroji bez vnitřního opravdového duchovního života a tedy mrtví jako je mrtvý kámen.

11) Abyste se však také nyní mohli podle toho ve své mysli zachovat, řekl jsem vám to všem předem jako jediný Pán a Mistr všeho života a jsoucna. Řiďte se podle toho, tak budete žít!“

12) Tato Má řeč všemi hluboce otřásla a mnozí byli jati úzkostí, co vše nyní přijde.

13) **JÁ** však jsem jim pravil: „Ano, Mé milé děti, když je vám už nyní proto úzko a začíná se vás zmocňovat všeliká bázeň, pak nebudu moci před vašima očima zrovna příliš mnoho konat!“

14) Pravil **LAZAR**: „Ó Pane, mně není úzko a Tvým učedníkům také ne! Komu však bude nyní úzko, no ať je mu jen úzko, - to mu také neuškodí!“

15) Pravil jsem **JÁ** : „No dobře tedy, slyšme a vizme!“

8. NA PŘÍKAZ PÁNĚ SE; OBJEVUJÍ MOJŽÍŠ A ELIÁŠ. MOJŽÍŠ OBŽALOVÁVÁ CHRAMOVÉ ŽIDY.

1) Poté jsem Se obrátil k Židům a řekl: „Vy jste nechtěli věřit, že Mojžíš a Eliáš zde dávno přede Mnou byli; proto ať sem sami vstoupí vámi dobře poznáni a řeknou vám, koho ducha jste děti!“

2) Ihned stáli oba proroci uprostřed nás a hluboce se nejprve přede Mnou poklonili.

3) **ELIÁŠ** hlasitě pravil: „Před Tebou a Tvým jménem se musí sklánět všechna kolena a srdce v nebi, na Zemi i pod Zemí!“

4) Poté pravil **MOJŽÍŠ** Židům: „Vy bezbožníci v chrámu Šalomounově, vy děti hada, který ďábel vás zplodil, že můžete říkat, že vaším otcem je Abraham a že sedíte na mé a Aronově stolici?! Když jste se však už v nynějším stupni nepovolně na ni posadili, abyste pak zvěstovali z Boha mi daný zákon národům, proč tedy nemůžete nyní poznat Nejvznešenějšího, jenž právě mně dal na Sinaji zákon na dvou kamenných deskách?!

5) Vy říkáte, že bychom měli přijít napřed já a tento bratr Eliáš - a hledte, my oba jsme tu byli! Kdo z vás nás však poznal a kdo v nás uvěřil?! A neučinili jste nám zcela totéž, co jste učinili téměř všem prorokům a světcům Páně?! Co je to tedy potom, jestliže se vy, zlí pokrytci skláníte až k zemi před mým jménem, mne samého však pronásledujete a nakonec mezi oltářem a svatyní Nejsvětějšího uškrtníte? Mluvte a dejte odpověď!“

6) I pravil jeden s chvějícím se hlasem: „Ó, - velký proroku, vždyť ten, - který - tu - byl uškrten, se jmenoval Zachariáš!“

7) Pravil **MOJŽÍŠ**: „Ty, nyní tělesně starý zlosyne, jsi byl na vlastní oči a uši svědkem, co jsem tehdy řekl shromáždění kněží, když jsem se vrátil ze svatyně! Hle, ta slova zněla takto: „Poslyšte, bratři, Pán Bůh ve Svě velké milosti a slitování mi otevřel nitro a duch Mojžíšův vstoupil do mne a nyní je má duše a duch Mojžíšův jeden člověk, který stojí před vámi, jako kdysi stál před faraónem a na Sinaji před Bohem! Já jsem byl prvý, který postavil tuto stolici a na rozkaz Boží se posadil na ni - a nyní na ní sedím jako Bohem takto ustanovený poslední; neboť budoucně bude Pán Sám, jenž podivuhodným způsobem vzal již v tomto světě na sebe

lidské tělo, činit s touto stolicí co podle Svého nikdy nezbadatelného úradku On bude chtít!“ Tehdy jste se pro toto mé nejopravdovější proroctví rozlítli, strhli jste mne se stolice a mé tělo zardousili. Nestalo se to tak?“

8) Pravil jiný rovněž již starý Žid ještě sklíčeněji: „Ano, tak tomu bylo - opravdu-; ale kdo - by mohl něčemu takovému uvěřit?!“

9) Pravil **MOJŽÍŠ**: „A proč tomu tedy uvěřili někteří zbožní, které jste proto vyhnali z chrámu do daleké země mezi pohany, z nichž někteří jsou tělesně dosud na živu a mohou svědčit proti vám?“

10) Pravil opět **jiný starý Žid**: „Ano, to už může být, - museli asi mít pro to vidění; my však jsme neměli žádné vidění!“

11) Pravil **MOJŽÍŠ**: „Ó, mluvíš falešně a obelháváš sama sebe! Neboť toto bylo v duchu všem až po nejnepatrnějšího chrámového sluhu sedmkrát po sobě jasně a srozumitelně v jasných snech oznámeno a sami jste si to všichni navzájem ještě po celé týdny vykládali v době, kdy jsem byl němý. Jak tedy můžeš říci, že jste neměli pro to žádné vidění?“

12) Pravil opět **týž Žid**: „Ano, - cožpak sen byl také viděním? Hleďme, hleďme; ano - kdo by to byl tehdy mohl tušit něco takového?!“

13) Pravil **MOJŽÍŠ**: „Ó, vy světské chytré lišky; vy jste věděli velmi dobře z mnohých příkladů Písma, co znamenají světlé sny! Například sen Jakobův, sny Josefovny, sen faraónův a podobné mnohé ještě jiné sny vám zcela dobře šeptaly do uší, co asi znamenají vaše sedmeronásobná vidění; avšak vaše světská mysl, vaše kněžská pýcha, vaše touha po nevýslovném blahozítí a po nejvyšší páchnoucí zahálce a všelikém smilstvu vás oslepila a ohlušila a tak jste se velice obávali, abyste podle tohoto mého proroctví nepřišli o všechny vaše příjemné výhody pozemského života a místo abyste se byli podrobili vůli Boží, raději jste proti ní podnikali vše až do této chvíle, do tohoto okamžiku jste dělali úplné odbojníky proti Bohu. Jak se vám líbí, vy červi prachu, tento nejvyšší pravdivý příběh?!”

14) Hleďte, Tento Vznešený a Nejvyšší, na Jehož tvář já, Mojžíš, nemohu nikdy být hoden pohlédnout, řekl vám Sám v chrámu: „Nikoli Já, nýbrž Mojžíš, ve kterého doufáte, vás obžaluje u Otce!“ A hleďte, od té doby dávno ještě neuplynul ani den a předpověď nejvyššího Pána se právě splňuje a já Mojžíš, ve jménu Páně vás všech hlavní prorok obžalovávám vás nyní před Jeho nejsvětější tváří ze všeho toho, čím jste se stali způsobem do nebe nanejvyšší volajícím vinnými! Co byste mohli nyní říci na své ospravedlnění?“

15) Tu začali Židé strachem a hrůzou vehnaní do úzkých, zcela, jakoby bez řeči, jen se chvějíce koktat, nejsouce již s to ani jediné rozumné slovo vypravit přes své ubohé rty.

16) Jen **jeden mladší Žid** mezi nimi pravil velmi chvějícím se hlasem: „Můj Bože a Pane, cožpak začíná již dnes ten přestrašný soudný den?“

17) Pravil **MOJŽÍŠ**: „Má obžaloba je každým okamžikem v mé ruce; hněv a pomsta je však v ruce nejvyšší všemohoucího Pána! Váš soudný den se však nyní už značně přiblížil ke konečnému cíli; avšak nyní závisí vše zcela jedině na Pánu. Mluvte nyní, jak tomu všemu rozumíte!“

18) Pravil **starý Žid** úzkostí zuby cvakaje: „Ó, velký proroku Mojžíši, řekni nám tedy, zda přijdeme snad zcela nezachránitelně do pekla a zda má každý člověk svůj vlastní soudný den!“

19) Pravil **MOJŽÍŠ**: „Co se týče pekla, nemusíte se při svém způsobu života naprosto tázat, zda tam přijdete; neboť váš způsob myšlení a jednání byl už odedávna takový, že jste byli dosud v pekle a také jste činili vše, co se hodí peklu. Nemůžete tedy do pekla již přijít, protože jste již vlastně v něm.“

20) Co se však týče soudného dne, budete mít po odložení svého těla v druhém světě právě tak dobře den soudný (nejmladší), jako budete mít v tomto světě také den poslední a nejstarší. Dokud však ještě žijete v tomto světě, můžete, chcete-li, ještě snadno nalézt východ z pekla; neboť zde mezi vámi sedí velký Vůdce a Vykupitel. Toho poslouchajte a podle toho jednejte! - Domluvil jsem před Tebou, ó Pane a nyní může na mé místo nastoupit Eliáš!“

9. OBŽALOVA ELIÁŠOVA.

1) Pravil jsem **JÁ** „Eliáši, připravovateli a urovnávatelem Mých cest! Co můžeš ty; přednést proti těmto chrámovým sluhům?“

2) Pravit **ELIAŠ**: „Pane, Mojžíš řekl vše! S ním přestal být chrám domem Božím; nestal se ničím jiným nežli doupětem vrahů a lupičů. Já jsem to těmto farizeům u Jordánu navlas a nad Slunce jasně ukázal a správným výpočtem dokázal. Když však viděli, že mi nejsou s to proti tomu nic postavit, co by bylo nějak udržitelné a když dobře zpozorovali, že jsou zcela nezvratně před lidem prozrazeni a obžalováni ze vší možné nespravedlnosti vůči Tobě, ó Pane a vůči lidu, tu se otevřeně smáli, prohlásili mne za náboženského blázna, kterého možno sice pro obveselení několik hodin poslouchat, potají však vyhrožovali lidu, kdyby považoval mou nauku za něco více nežli jen za směšné šílení.

3) Potají však byli naplněni zuřivostí, protože slyšeli, že lid mně považuje přece jen za proroka a jako takového mně ctí a že koná pokání a dává se pokřtít. Tito zlí bezbožníci ve svatyni Boží až příliš brzy poznali, že mnou je jim položena sekera na kořen a že tím konec jejich mrzkého panství stojí přede dveřmi. I obklopili Herodesa a všelikými v podstatě falešnými důvody a nejšpatnějšími úskoky dokazovali, že jeho panství hrozí mnou největší nebezpečí. Herodes to sice nemohl uznat, neboť měl s Římem pevné smlouvy, jimiž se vždy přesně řídil a proto mohl při jakýchkoli nemilých událostech bezpodmínečně dokonce jakoby výminečně počítat s římskou ochranou. Avšak to vše nic nepomáhalo; naléhali na Herodesa tak dlouho, až mne zajal.

4) Když jsem byl jat, ale přesto moji učedníci měli ke mně volný přístup, nemohli Herodesa již obtěžovat; pozorovali však, že má nauka mými učedníky bují mocně dále. Tu jejich zášť a zuřivost rostly od hodiny k hodině; skryli se za zlou matku krásné Herodiady, aby Herodiada, dá-li jí Herodes při vyprošení milosti od něho při své obvyklé přísaze knížecí slovo, nežádala nic jiného, nežli mou hlavu. Za to však dostane matka tajně deset liber zlata z chrámového pokladu. Tento požadavek se však zdál krásné Herodiadě příliš přísný, protože dobře věděla, že mně má Herodes potají rád; avšak do matky vjel zlý duch a odhalil jí, že já neschvaluji Herodesovi tento nečistý poměr a že ho chci od něho odvrátit. To pohněvalo také Herodiadu na mně, takže pak o slavnosti po opětovném domlouvání její tajně podplacené matky požadovala mou hlavu, což sice Herodesa velmi zarmoutilo, - avšak ježto jednou učinil přísahu, musel ji také dodržet a byl jsem tedy ve vězení sťat.

5) Když se to templáři dověděli, propukli ve veliký jásot a začali ihned podle možnosti pronásledovat lid, jenž věřil ve mně. - To, ó Pane, je s vynecháním všech vedlejších Tobě beztoho až příliš známých okolností zcela jednoduchý hlavní rys jejich úplné zvrhlosti a já je z toho nyní před Tebou obžalovávám! Ty Jediný jsi však Pán od věčnosti; Ty je sud' podle Svě nekonečné moci, moudrosti a spravedlnosti! Tvá jediné svatá vůle se staň!“

6) Poté jsem pravil **JÁ**: „Ano, tak je tomu! Byly přitom ovšem ještě leckteré mnohé jiné okolnosti, o kterých jsem se Já Sám příležitostně zmínil, jak o tom též před Mou tváří mluvili jiní očití svědkové; ale toto je vlastní nejvnitřnější jádro jejich přepekelné zloby! Avšak nyní pravím vám, Moji nejvěrnější proroci a nyní andělé Mých nebí, tázaje se vás, zdali můžete těmto velkým bezbožníkům v Mé svatyni odpustit velkou křivdu, které se dopustili na vás.“

7) Pravili **oba**: „Ano, Pane; neboť Ty Jediný jsi zajisté nás všech usmíření! Jen je ráciž podle Svěho velkého milosrdenství osvětit, aby mohli poznat, jak velké je jejich zlo!“

8) Poté oba na Můj tajný pokyn zmizeli a my jsme byli opět sami.

10. SEBEOBŽALOVA KNĚŽÍ.

1) Trvalo to dlouhou dobu, nežli se někdo odvážil i jen slovíčko promluvit; neboť zjevení obou proroků dojalo všechny hluboce a zejména přítomní Židé byli hluboce rozechvěni.

2) Jen **hospodský**, jenž seděl vedle Mne a byl také zcela veskrze dojat, řekl Mi polohlasitě: „Pane, Pane, to mi ukazuje více nežli vše jiné, že jsi v nejvyšší pravdě to, zač jsi Se představil přede vším lidem v chrámu!

3) Nyní je zcela jasné, že onen zaslíbený velký čas časů nadešel i se všemi milostmi, avšak také se všemi soudy z nebí. Ó, kéž bych jen byl hoden mít nejmenší, podíl na těchto milostech!“

4) Pravit jsem **JÁ** „Nejen nejmenší, nýbrž největší podíl můžeš mít! Záleží jediné na tvé vůli, chceš-li s radostí a chutí kráčet podle Mé nauky, s kterou se brzo důkladně seznámíš. - Avšak nyní se zeptáme Židů, jak se jim zalíbilo toto opravdové zjevení!“

5) Poté jsem Se obrátil k dvaceti židovským kněžím a otázal jsem Se jich, co nyní říkají to-muto zjevení.

6) I povstal **jeden** se sedadla a jal se mluvit takto: „Že toto zjevení nebylo vykouzlenou šalbou, o tom jsme všichni úplně přesvědčeni; neboť pouhé šalebné zjevení, jakých jsem jednou viděl několik v Damašku, nemluví a nezná nejtajnější údaje událostí, které se před krátkou či dlouhou dobou někde přihodily. Protože však toto zjevení nebylo zrovna šalbou, muselo učinit na nás všechny jistě nejvyšší neblahý dojem, neboť jsme z něho až příliš jasně poznali, že pro naše zlé skutky nemůžeme od Boha již nikdy očekávat odpuštění našich až příliš velkých hříchů.

7) Je věru nanejvýš těžkou věcí být na Zemi člověkem! Člověk je vystaven všem svodům světa a ďáblů, dvou nepřátel lidského života, z nichž sice méně škodlivého vidí, avšak druhého, jenž člověka svádí a vší mocí táhne do světa, nikdo nevidí a proto se mu také velmi těžko může někdo ubránit.

8) Že jsme se stali velkými hříšníky, to nyní jasně poznáváme; ale jak jsme k tomu poněnáhu přišli, to je nám úplně nepochopitelné. Nyní nemůžeme říci nic jiného nežli: Pane, je-li pro nás v Tobě ještě nějaké milosrdenství, smiluj Se nad námi a nesud' nás aspoň příliš krutě!

9) Kdybychom to byli tehdy chápali jako nyní, pak by se tak nezacházelo se Zachariášem a později s Janem. Leč byli jsme všichni slepí, světem a ďáblem oslepeni a tak jsme tedy také jednali zcela podle své opravdu čistě ďábelské slepoty a její nejhorší vůle.

10) Jako nás však nyní Mojžíš a Eliáš zcela spravedlivě před Tebou, ó Pane, obžalovali, tak my nyní obžalováváme před Tebou také ďábla, tohoto nejhoršího nepřitele lidí a ráčiž také jeho pohnat před Svou soudcovskou stolicí!“

11) Privil jsem **JÁ** : „Co je na vás podílem ďáblovým, to stojí již dávno na jeho účetní tabuli; ale Já pravím vám, že v chrámu jsou nyní někteří, kteří již dávno předstihují ďábla a jednají s lidstvem tak, že v tom nemohou být žádným ďáblem předstiženi.

12) Říkám vám ještě, že na svádění ďáblů dávno tak mnoho nezáleží, jak vy se domníváte ve své pošetilé víře! Vlastním ďáblem je člověk sám se svými světskými choutkami! Z nich vychází sebeláska – to jest jeden ďábel -, touha po životě v rozkoších - druhý ďábel -, ctižádost, pýcha, vládychtivost, hněv, pomstychtivost, závist, lakota, vypínavost, smilstvo a podceňování svého bližního - to jsou vesměs ďáblové, zrození na vlastní půdě. Proto nemějte zrovna tak velký strach před ďáblem a také ho neobžalovávejte; avšak obžalovávejte ve svém svědomí sami sebe a vzbudte náležitou lítost a učiňte pevné rozhodnutí, že se stanete jinými lidmi a pak se jimi také stanete!

13) Milujte Boha v pravdě nadevšecko a chudého bližního jako sebe sama, pak vám také budou vaše mnohé a velké hříchy odpuštěny! Neboť jestliže člověk neopustí úplně hřích, pak mu také nemůže být prominut! Neboť hřích je nejvlastnějším dílem člověka, protože vychází z jeho těla a z vůle jeho duše.

14) Dobré skutky podle Boží vůle a podle Božího slova jsou a zůstávají vlastně, i když je koná člověk z vlastního svobodného rozhodnutí, milostí shora, zásluhou Božího Ducha v lidském srdci a člověk na ní má účast právě milostí Boží. - Nyní víte, jak se věci mají. Jste volni a můžete dělat co chcete!“

11. DOBRÉ ÚMYSLY NOVĚ OBRÁCENÝCH ŽIDOVSKÝCH KNĚŽÍ.

1) Privil **Žid**: „Ó Pane, jen nás v tomto světě nikdy neopouštěj, - pak budeme všichni chráněni! Ovšem, chrám čítá ještě as sedm set těch, kdož se nám podobají, jsou však mnohem zatvrzelejší nežli my, - ti ať se starají o sebe, jak se jim povede! My si však už zítra vezmeme své věci a přebytek rozdělíme chudým. Pak oblékneme jiné roucho a budeme Tě následovat - a kdybys nás i bleskem a hromem zaháněl zpět! A až zcela poznáme Tvou vůli, pak teprve také my jako staří Židé ukážeme, že se také staré stromy dají ještě zcela dobře ohýbat. Nyní jsme viděli, že mimo Tebe, ó Pane, nemůže být spása a život; proto nás od Tebe, ó Pane, věčně také již nic neodvrátí!

2) Hled', ó Pane, my jsme v prvopočátku nebyli v podstatě tak zcela zlí; neboť když jsme se dali přivtělit k chrámu, hledali jsme v chrámě jen prvotní pravdu! Avšak co tam bylo? Nic než hluboká tajemství a zase tajemství! Když jsme se tázali někoho na světlo, řeklo se: „Nepotřebujete nic jiného nežli toliko víru! Co vám chrám předkládá k víře, tomu nepochybně věřte a kdyby to bylo i sebe protismyslnější, nerozumnější a nepřírozenější; neboť jedině velekněz má klíč k

Božím tajemstvím a to ať vám postačí! On jediný obětuje za vás a za celý národ!“ Nuže, to byla velmi přitažlivá slova, avšak žel, smutnou příhodou s veleknězem Zachariášem utrpěla pro naši mysl velmi značnou ránu; neboť teprve potom jsme poznali najisto, že na Mojžíšovi, na všech prorocích a na celém Písmu nemůže být již zcela nic. Neboť bylo-li by něco na nich, nemohli by naši představení jednat tak nesvědomitě!

3) Protože jsme se tedy takto přesvědčili, že podle toho není na Písmu vůbec ani slůvka pravdivého, pak jsme také pustili uzdu všem svým zlým vášním a stali jsme se pak v podstatě horší nežli celá legie nejhorších ďáblů. Neboť ďáblové před jménem Nejvyššího ustupují; my však jsme neustoupili, nýbrž byli jsme ještě rozezlenější a zlomyslnější. Hle, přemoudrý, předobrotivý a přespravedlivý Pane a Mistře, protože jsme byli vlastně hlavně jen svými představenými uvedeni do stavu, v němž nyní jsme jejich zlými příklady, doufáme od Tebe odpuštění našich hříchů tím spíše, že jsme všichni nyní pojali nejvyšší pevný úmysl vystříhati se všech hříchů a žít čistě podle Tvé nauky, - i kdyby nás to mělo stát náš pozemský život!“

4) Privil jsem **JÁ** : „Dobře tedy; budtěž vám tedy nyní všechny vaše hřichy odpuštěny, - avšak jen na tak dlouho, dokud se nikdo z vás opět nedopustí hříchu! Chcete-li Mne však skutečně následovat jako učedníci, pak to udělejte v chrámě chytře, aby ti chytří lišáci nezpozorovali co máte v úmyslu! Ještě tu není Můj čas, v němž Se dám pro hřichy světa zlými liškami pronásledovat; ale musí i to se ještě stát, aby se naplnila jejich míra. - Nyní však dejte pozor na to co přijde a vezměte si to všichni dobře k srdci!“

12. NOČNÍ BOUŘE.

1) Poté se zvedl velký a silný vítr a na východě vystoupily těžké a jakoby žhoucí mraky. Tento zjev byl všem tím nápadnější, že zde náležel k velkým vzácnostem. Nyní bylo již také vidět množství blesků v těžkém mraku sem a tam a nahoru a dolů šlehajících a bylo slyšet také vzdálený avšak mocný rachot hromu.

2) Tu bylo všem poněkud úzko a **LAZAR** Mně pravil: „Pane, jak silná to bouře! Zdá se, že se blíží právě k nám! Což abychom šli raději do domu; neboť takové noční bouře bývají často velmi zlé!“

3) Privil jsem **JÁ** : „Buď klidný, Lazare; neboť tato bouře by bez Mé vůle nepřišla! Proč ji však nechávám přijít, to se pak již dovíš.“

4) Poté se Lazar uklidnil; avšak Židé, když se bouře víc a více blížila, dostávali strach a potají se učedníků tázali, zda Já se nebojím silné, rychle se blížící bouře.

5) **Učedníci** však pravili: „On je také Pánem nad vichry a bouřemi a všechny živly musí Jeho vůli poslouchat; proto se v Jeho přítomnosti nemusíme žádné bouře obávat.“

6) Židé přijali tuto útěchu a uklidnili se. Avšak **oněch dvacet židovských kněží** se strašně zneklidnilo a byli plni strachu, zejména když každým okamžikem následoval blesk za bleskem provázený velkým rachotem. Vstali se svých sedadel, přistoupili ke Mně a pravili: „Pane, Jemuž jsou všechny věci možné, poruč přece té velké bouři, jinak všichni bídne zahyneme; neboť je to zlá bouře! V celém životě jsme zažili jen tři takové bouře a za jednoho podobného pozdního večera přišlo přitom mnoho lidí a zvířat o život. Tehdy, jako nyní, blesky a hromové rány jen pršely a kdo byl zasažen, byl také již dítětem smrti. Jen ti, kdož utekli do dobře stavěných domů, zůstali na živu. Zejména prudká byla velká bouře před 20 lety v Damašku. Kdo byl tehdy venku, stěží vyváží životem. Proto by bylo také zde snad lépe, kdybychom se odebrali do domu; neboť zde můžeme všichni zle pochodit, dostane-li se ta zlá bouře nad nás. Také vítr se stává nyní již tak prudký, že jej lze sotva již snést!“

7) Privil jsem **JÁ**:- „Zanechte toho, neboť také v této bouři máte poznat Boží sílu a moc v Synu člověka!“

8) Sotva jsem to vyslovil, stála bouře široko daleko na všechny strany sahající přímo nad námi a tisíc blesků sjíždělo každým okamžikem z těžkých mračen dolů. Některé bily kolkolem s velkým rachotem do pahorku.

9) I jali se **Židé** velmi mocně křičet: „O Pane, pomoz nám, jinak jsme všichni ztraceni!“

10) **JÁ** jsem však pravil: „Copak někoho blesk už zasáhl, že tak velice křičíte?! Těm, kdo jsou u Mne, nebezpečí nehrozí. Učte se však nyní poznávat moc Otcovu v Synu; neboť také tato bouře je soudem a je v Mé moci! Já jsem ji vyvolal a mohu ji také nechat přejít, kdykoli a

jakkoli chci. Pro vás dvacet kněží je však symbolem vaší mysli; neboť právě tak a hůře ještě nežli to vypadá nad námi, vypadalo to sotva ještě před třemi hodinami ve vašich srdcích.

11) Avšak věřte Mi, že Mně je snazší poručit této bouři aby umlkla i se silným vichrem, nežli poručit vašemu srdci s jeho zlými vášněmi! Tu bylo třeba mnoho mluvení a velkých zázraků, aby bylo možné státi se pánem nad vaší vnitřní bouří; u této nevázané a velmi prudké bouře třeba pouze jednoho slova a již jí tu nebude!

12) Avšak jako po zahnání vaší vnitřní nejvyšší zlé bouře zasvitla vám Má milost, tak bude také zde po zahnání této zlé bouře totéž symbolicky patrné na obloze. Hleďte, právě sjel velký počet blesků z těžkého a daleko sahajícího mraku, avšak tento počet ještě dávno nedosáhl počtu vašich hříchů! Z toho můžete opět nyní seznát, jakými jste byli! Ještě plnou hodinu bych musel bouři ponechat, aby počet blesků vyplnil počet vašich hříchů; avšak nemělo by to pro vaše nitro žádnou cenu a tak tedy dejme zaniknout této bouři, která vás všechny nyní již děsí! A tak ti přikazuji, přišero, abys se rozložila a zanikla! Amen!“

13) V tom okamžiku umlkla bouře i vichřice, mračna se rozplynula, Hvězdy se ve vsí, staré nádheře a velebnosti zalesky a přímo nad námi zasvitla velká, všem cizí Hvězda.

13. NOVÁ HVĚZDA S NOVÝM JERUZALEMEM. PODMÍNKA PRO ŽIVOT VĚČNÝ.

1) I tázal se **LAZAR**: „Pane, to je nějaká cizí Hvězda, kterou jsem předtím ještě nikdy neviděl! Co je to za Hvězdu a co asi znamená?!

2) Privil jsem **JÁ** : „Buď jen klidný; neboť všichni se brzy blíže seznámíte s touto Hvězdou!“

3) Poté jsem otevřel všem přítomným na několik okamžiků vnitřní zrak, Hvězda se stala Světem plným světla a v jejím středu stál nový Jeruzalém, jenž měl dvanáct bran a čtyřúhelníkové obvodní zdi byly zbudovány právě z tolika druhů drahokamů, kolik bran mělo město. Všemi branami vycházeli a vycházeli andělé; také se ukázali opětovně Mojžíš a Eliáš a mnoho jiných proroků. I užasli nad tím Židé velice a chválili a velebili Mne, že jsem jim prokázal a ukázal tak veliké milosti. Já však jsem je povolal opět do jejich přirozeného stavu a oni viděli zase jen onu jasnou Hvězdu, která se poněmáhle zmenšovala, až se úplně ztratila.

4) Když celý výjev skončil, tázali se Mne všichni téměř najednou, co to bylo.

5) Privil jsem **JÁ** : „Tu bylo vidět tuto Mou novou nauku, kterou vám dávám z nebes! Je to ten pravý nový Jeruzalém z nebes; neboť starý pozemský již není k potřebě. Dvanáct bran značí dvanáct pravých kmenů izraelských a dvanáct druhů drahokamů obvodních zdí značí deset zákonů Mojžíšových a nejvyšší dvě řady jako diamant a rubín značí Moje dvě přikázání lásky k Bohu a k bližnímu. Andělé, kteří z bran vycházeli a branami vycházeli, znamenali mnohé pravdy, které budou lidem zjeveny věrným zachováním Mé nauky. Ti, kdož kráčeli z města, ukazovali na velkou moudrost této Mé nauky a mnozí kráčející do města znamenali, kterak také lidé mají nechávat této Mé nauce, jakožto čisté lásce vejít do srdcí a podle ní jednat, aby tak dospěli k opravdovému znovuzrození v duchu a tím byli uvedeni do vsí pravdy a moudrosti.

6) Takový je význam tohoto zjevu a to je tedy také ono opravdové Slunce milosti pro každého, kdo slyší Mé slovo a žije podle něho a v tomto Slunci budou také všichni ti, kdož ve Mne věří a ještě uvěří navěky u Mne a budou u Mne bydlet a se Mnou řídit a vést vše, cokoli tu je stvořeno ve věčném prostoru.

7) Vy tomu nyní sice ještě nerozumíte a také rozumět nemůžete; avšak zůstanete-li ve víře ve Mne a budete-li podle této Mé nauky jednat, budete ve zralosti vaší víry a lásky pokřtěni svatým Duchem, Kterého pošlu všem, kdo uvěří živě ve Mne a v Toho, jenž Mne poslal do tohoto světa ze Sebe v těle jako Syna člověka; neboť toto jest ten skutečný pravý věčný život: abyste uvěřili ve Mne jako pravého Syna Otce v nebi a žili podle jeho učení.

8) Ale až k vám přijde a vás pronikne Duch, o němž jsem nyní mluvil k vám, pak budete ze sebe samých chápati vše, co nyní vidíte a slyšíte, avšak nemůžete ve své pouhé přirozenosti chápat; neboť tělo nemůže pochopit ducha a je o sobě beztoho mrtvé a nemá žádný jiný život, nežli jedině dočasný spoluživot ze životní síly duše, která je spřízněna s duchem a duchu zcela podobna a může s ním být jedno, odvrátí-li se zcela od světa a své smysly obrátí jedině k tomu nejvnitřnějšímu duchovnímu podle řádu a způsobu, jak to ukazuje Má nauka a Můj nejvyšší vlastní příklad.

9) Proto hleďte každý z vás zachránit svou duši její vlastní silou; neboť přijde-li v soud, zda

se bude pak moci zachránit bez prostředků k tomu, nemůže-li se zde zachránit s tak mnohými prostředky, které jsou jí k službám, nehledíc k tomu, že by si sama měla být neocenitelným dobrem, které když se ztratí nemůže být bez sebe ničím opět vykoupeno anebo vydobyto?!

10) Každý se proto snaž především zachránit svou duši! Neboť já pravím všem, že na onom světě to bude takto: Kdo zde má lásku, pravdu a tedy správný Boží řád v sobě, tomu tam bude ihned ještě velmi mnoho přidáno; kdo však toho nemá anebo má toho příliš málo, tomu bude vzato i to, co snad ještě má, aby pak neměl zcela nic a stál tu nahý bez prostředků a tedy bez pomoci. Kdo se pak nad ním slituje a dá mu vykoupení?! Vpravdě pravím vám: Zde platí jedna hodina více nežli tam tisíc let! - Tato slova si запиšte hluboko do srdce; avšak zatím si je podrž každý u sebe!“

14. VYZNÁNÍ JEDNOHO ŽIDOVSKÉHO KNĚZE.

1) Právil **jeden Žid** ze stavu kněžského: „Ó Pane, Ty jsi vždy obdivuhodně pln lásky, slitování, spravedlnosti a moudrosti a co Ty řekneš anebo také jen pouze myslíš, to je již neodvolatelně navěky vykonaným skutkem a proto člověk může těžko s Tebou mluvit! Avšak přesto chci přece jen kvůli bratrům promluvit slovo s Tebou; ráčiž mně tedy co nejmilostivěji vyslechnout! Hle, ó Pane, kdo zná přesně cestu, vedoucí k prokazatelně jistému cíli, který poutníku také prokazatelně může a musí dát největší životní prospěch, dosáhne-li tohoto cíle, ten také zcela jistě neučiní nic jiného nežli že bude na dobře známé cestě sledovat tento cíl a také ho jistě dosáhne; jen zcela slepý blázen by se mohl z pouhé hlouposti a úplné neznalosti vydat vedle toho po jiné cestě.

2) Nuže, my známe nyní cestu a cíl a proto se tedy můžeme také snadno obrátit zády ke všemu světu a jeho vábení a jako praví hrdinové sledovat na této cestě dokonce přes trny a hady tento pravý a jistý životní cíl; i proti voji ďáblů bychom nyní bojovali a o tento cíl nezadržitelně usilovali! Ano, my všichni to máme nyní snadné; neboť nyní jsme nejen slyšeli, nýbrž také jsme viděli a všemi svými smysly pociťovali, že je tomu tak a nemůže být věčně jinak. Avšak kolik je nás zde, jimž se dostalo od Tebe této nepochopitelné milosti?!

3) Co však je s oněmi nesčetně mnohými jinými lidmi, kteří od Adama roztroušeně žili, nyní žijí a ještě budou ve vsí temnotě ducha žít všude na nezměrné rozsáhlé půdě této Země? Kdo jim otevře oči a kdo vykoupí jejich duše na onom světě? My Židé a - pravím - kněží jako učitelé a vůdci lidu máme sice Mojžíše a proroky; co však nám prospěli? Kde byly důkazy, že zde skutečně jednou byli? Jen ve slepé víře! Neboť i ti nejsvědomitější zbožní lidé zemřeli před našima očima nezřídka velmi trpkou a hanebnou smrtí a nikdy se duše sebezbožnějšího zemřelého člověka nenavrátila a nepodala nám nějakou zprávu o onom světě. Vše, co jsme o tom věděli, byl jen temný nerozumný a s lepšími zásadami rozumu zcela strašně kontrastující mýtus, kterým se mohla držet zpola ještě na uzdě jen nejnevzdělanější chátra.

4) Jaký div, že jsme se my a velmi mnozí jiní seznámili s řeckými mudrci a potom sice hlásali židovství, sami však jsme žili jako epikurejci! Neboť člověk má jednu neuhasitelnou touhu po blaženosti a aspoň po polovičaté spokojenosti; o nějaké věčné záhrobní spokojenosti jsme nemohli žádným způsobem nabýt ani sebenepatrnější pravděpodobnosti a ještě méně nějakého jistého a udržitelného důkazu. Byli jsme zdraví a statní lidé, svět byl zřejmě i se všemi svými radostmi a bujnostmi před námi; je zřejmé, že jsme nemeškali po něm dychtit a se ho chápat! Neboť proč bychom si neměli za svou námahu v notném všemožném obelhávání a oklamávání lidu slepou vírou v Boha a v nesmrtelnost připravit také blaženost, když jsme pro blaženost na onom světě nikde nemohli, jak bylo řečeno, naléztí důkaz?!

5) Hle, ó Pane, to byla pro nás naše tajná nauka, téměř zcela podobná nauce Esejců, ačkoliv jsme ze známých důvodů neudržovali s nimi žádné společenství. Také jsme pronásledovali Saduceje pro jejich cynismus avšak ne kvůli sobě, nýbrž kvůli věřícímu lidu; neboť kdyby byl lid přešel k sektě Saduceů, pak by naše pozemská blaženost dosáhla brzy svého konce. Nyní však, když se nám konečně Tvou čistou milostí dostalo jednou nejpřesvědčivějších důkazů o onom světě, stalo se nám ovšem všechno pozemské nyní pravou ošklivostí! Avšak co se stane s jinými, kdož neměli tuto milost a také stěží kdy budou mít?“

6) Privil jsem **JÁ** : „O to se nestarejte! Starejte se zatím jen o sebe, o všechny ostatní bude již dostatečně postaráno. Kdo potom jako vy bude chtít, bude jako vy zachráněn; kdo však potom nebude chtít, bude si muset sám přičíst, zanikne-li.

7) Neboť každá duše bude také na onom světě dále žít zcela ze své lásky a ze své víry a přitom podle úplné svobody své vůle. Je-li láska čistá a dobrá, bude také její život na onom světě čistý, dobrý a blažený; je-li však její láska špatná a nečistá a žádnému bližnímu blaženost nepůsobící, bude i život na onom světě nečistý, špatný a neblažený.

8) Vzítí však nějaké duši její lásku a dáti ji lásku jinou, znamenalo by zničit ji a na jejím místě stvořit duši zcela jinou. To by však bylo proti věčnému Božímu řádu; neboť co jednou povolal v existenci Bůh, to již nemůže zaniknout, nýbrž vždy jen přejít v něco ušlechtilejšího a lepšího. Bude tedy na onom světě i o takové ztracené duše postaráno; avšak pravím, jak jsem již dříve řekl: Zde je jedna hodina lepší nežli tam tisíc let!

9) Avšak proto se křivda žádné duši neděje; neboť ponechá-li se nějaké duši neporušeně její láska a její vůle a od ostatních se jen tak dalece odloučí, aby nemohla škodit dobrým, při čemž může ve své jí zcela přirozené sféře duchovního světa činit co podle své životní lásky a inteligence chce, nečiní se tu pak jistě žádné duši ani zdánlivě křivda.

10) Tak jak vy jste doposud žili, žijí také všechny zlé ďábelské duše v pekle, jehož neblahým ohněm je právě jejich zlá, nikdy se nedosycující sebeláska a vládychtivost a vy sami říkáte, že se vám přitom vedlo zcela dobře. Ale přesto ve vás hlodal každého dne víc a více červ smrti a nevyhovitelně vám ztrpčoval život! Co jste tedy měli z vašeho blaženého žití?!

11) A tak se bude na onom světě mnohým velmi dlouho dařit, čehož však budou vinni jen oni sami. Neboť bude jim tam snášet ne jednou, nýbrž velmi často hrůzy smrti, což však také musí být; neboť bez nich by byla každá taková duše ztracena navěky.

12) Pro dnešek víte dost a ježto bude brzy půlnoc, půjdeme domů, kde si odpočineme. Co vše nám zítřejší den přinese, uvidíme a tak půjdeme!“

13) Tu jsme opustili všichni pahorek a odebrali se do domu, kde již bylo postaráno o náš odpočinek. Židé však měli vlastní velkou místnost. Seděli tu u stolu a téměř celou noc rozmlouvali co by udělali, aby se osvobodili od chrámu. Nejjistější prostředek shledávali ve vykoupení se. Pak nastal klid i u nich.

15. ŽIDOVŠTÍ KNĚŽÍ SE STÁVAJÍ UČEDNÍKY PÁNĚ.

1) Zrána ještě před východem slunce byli jsme Já, učedníci, náš hospodský a Lazar s celým domem již na nohou. Sestra Lazarova Marta byla již co nejhorlivěji zaměstnána se svými pomocnicemi, aby nám připravila bohatou a dobrou snídani; Marie však šla s námi do přírody a byla jako vždy pouhým uchem a okem, aby ode Mne něco ukořistila pro své srdce a svou duši.

2) Teprve když jsme tak venku již asi hodinu chodili, probudili se Židé, podle svého zvyku se umyli a co nejrychleji se dotazovali, zda ještě spím.

3) **MARTA** však pravila: „Ó, Pán už před hodinou vyšel se Svými učedníky, s mým bratrem, s mou sestrou a hospodským ven do polí a brzy se asi opět vrátí, neboť také snídaně bude brzy připravena!“

4) Privil **jeden kněz**: „Kam se obrátil, abychom pospíšili za Ním a podali Mu zprávu o hotové snídani?“

5) Pravila **MARTA**: „Ó, toho u Pána není třeba; On ví okamžik, v němž je snídaně připravena!“

6) Když to **Židé** uslyšeli, tázal se Marty jeden z nich řka: „Ty Ho jistě již déle znáš, že jsi již velmi obeznámena s Jeho patrně božskými vlastnostmi?“

7) Pravila **MARTA**: „Znám Ho ovšem již dlouhý čas; avšak není zrovna velmi chvalitebné, že vy jste Ho dosud ještě nepoznali!“

8) Privili **Židé**: „Ovšem, ovšem, tato tvá námitka nás postihuje zcela spravedlivě a sami nyní litujeme, že jsme se v našem světském shonu ještě nikdy důkladněji na Něho nevyptávali, ačkoliv jsme se již leccos z Galileje dověděli o jeho činnosti. Také se nám zdá, že bylo slavnosti velikonoční zde v Jeruzalému a zvláštním způsobem vyhnal všechny kupce a prodavače z chrámu a zpřevracel boudy penězoměncům a kramářům!“

9) Pravila **MARTA**: „Ano, ano, je to Tentýž, ale tehdy byly vaše oči ještě velmi oslepeny a vaše uši a srdce ucpaný; proto jste Ho nepoznali!“

10) Pravili **Židé**: „Ano, ano, máš pravdu; avšak ježto Jsme Ho nyní poznali, proto se aspoň nás dvacet již od Něho nehne a pevně jsme si umínili, že s Ním jako učedníci půjdeme ovšem v jiných šatech, aby nám nemohli templáři a jiní všude roztroušení židovští kněží, farizeové a zákoníci namítat, že jsme se i my, chrámoví kněží, dali jako zakladatelé nové sekty a jako svůdcové lidu od Něho svést. Půjdeme pak ihned do Jeruzalému a vykoupíme se k předstírané cestě do Persie a Indie, čehož se nám rádo, ano až příliš rádo dostane. Až to v několika hodinách vyřídíme, pak se ještě dnes vrátíme a budeme Ho všude jako jeho žáci na své útraty následovat.“

11) Pravila **MARTA**: „To je od vás zcela chvalitebné rozhodnutí a také vám to přinese Jeho požehnání! Ale pohledte ven; už přichází, protože jsem s přípravou snídaně úplně hotova; přijmeme Ho s nejvyšší jediné Jemu náležející úctou a láskou, poděkujeme Mu ještě jednou z hloubi našich srdcí za včerejší velkou útěchu, kterou nám připravil a potom Ho poprosíme, aby co nejmilostivěji požehnal této snídani a požil ji s námi!“

12) Zatím co Marta takto ještě mluvila s Židy, kteří jí zcela zbožně naslouchali, vstoupil jsem již do světnice **JÁ** a řekl jsem: „Má milá Marto, toho není třeba ústy; kdo to v srdci činí, dobře činí. Pozdrav retní může tu pak již zcela dobře odpadnout; neboť Já pohlížím jediné na srdce a na jeho vnitřní myšlenky. Leč u tebe mají také tvá slova opravdovou cenu přede Mnou, protože přicházejí zcela jistě z tvého srdce.“

13) Tím se Marta velmi uklidnila a byla naplněna veselostí.

14) **JÁ** jsem se pak obrátil k Židům a řekl jim: „Chcete tedy být skutečně Mými učedníky?“

15) Pravili nyní **všichni**, také ti, kteří tu byli mimo kněží jen zcela zámožnými jeruzalémskými občany: „Ano, Pane, jen shledáváš-li nás hodnými, abychom směli být Tvými učedníky! My dokonce vynaložíme vše, abychom Tě mohli, ó Pane, klidněji a jistěji na všech Tvých cestách a stezkách následovat!“

16) Pravil jsem **JÁ** : „Učiníte tak dobře avšak na jednu věc vás musím upozornit, totiž, že ptáci vzduchu mají svá hnízda a lišky svá doupata, ale Já, tělem Svým jako pouhý Syn člověka, nemám ani kámen, který bych Si mohl dát pod hlavu jako Své pozemské vlastnictví!“

17) Pravili **Židé**: „Proto je nicméně nebe a celá Země Tvým vlastnictvím! Pro tento svět máme však dost pro Tebe, pro Tvé učedníky a pro nás na deset a ještě několik let! Nech nás jen jít s Tebou a poslouchat Tvá slova života, - o všechno ostatní se všude podle Tvé vůle postaráme!“

18) Pravil jsem **JÁ**; „No dobře, jděte po snídání domů a obstarajte dobře své věci! Pak opět přijďte a já vám řeknu, co potom uděláme a podnikneme! Nyní však ke snídání!“

19) Potom se posadili všichni ke stolům, děkovali, načež jedli a pili jako Já.

16. OBRÁCENÍ KNĚŽÍ SE ZŘÍKAJÍ CHRÁMU.

1) Když bylo po snídání, všichni opět děkovali a Židé se pak odebrali do Jeruzaléma. Templáři i s veleknězem z počátku vyvaloval i oči, když dvacet již velmi letitých kněží předstíralo, že chtějí nyní podniknout dalekou cestu; protože jim však za to nechali mnoho zlata a stříbra, svolili konečně a přáli jim mnoho štěstí na cestu. Oněch dvacet kněží se rychle odporoučelo a rozběhlo se ve velkém městě, aby se nemohlo tak snadno vypátrat, kterou cestou se vlastně dali. Tito kněží znali jednoho Řeka mimo město, jenž měl stále ve veliké zásobě řecké šaty, s nimiž obchodoval. I zašli k němu, koupili si u něho řecké šaty a své šaty tam ponechali, čemuž se Řek velice divil, proto se jich pak začal ze zvědavosti zcela obezřele vyptávat, co toto přestrojení má znamenat.

2) **Kněží** však pravili: „Příteli, v těchto šatech lze lépe provozovat všeliké obchody a ježto nyní rok od roku ubývá chrámu dřívějších příjmů, musí to nyní nahradit chytrý, obchod se zahraničními pohanskými národy.“

3) Tímto výkladem byl náš Řek zcela spokojen, dostal své peníze a k tomu ještě dobré a drahé kněžské šaty, s čímž byl úplně spokojen a poté již neřekl ani slovo. Těchto dvacet kněží mu pak přísně přikázalo, aby se o tom nikomu nezmiňoval, protože by se tím mohl dostat do všelikých nepříjemností. A Řek pak také mlčel jako hrob.

4) Těch dvacet se pak jako Řekové odebralo značnou oklikou opět k nám a přišli asi dvě hodiny po poledni. Když k nám přišli, seděli jsme ještě u stolu, byvše sotva teprve po obědě; Lazar, hospodský a také Moji učedníci se divili tomu, jak rychle vyřídili tuto záležitost.

5) Tu pravil **jeden** z jejich středu: „Ano, velemilí přátelé, za peníze jde u nás všechno velmi rychle; ale bez peněz anebo za příliš málo peněz třeba čekat a to velmi dlouho a i potom se stane pramálo! My jsme však zanechali hezky mnoho zlata a stříbra a tím se stala naše záležitost snadná a byla brzy vyřízena. Chrám nyní ani zdaleka již nevynáší to, co vynášel kdysi, dokud od nás nebyli ještě odděleni Samaritáni, Saduceové a též i velká část Esejců, kterých si z počátku vůbec nikdo nevnímal a jsou tedy čelní templáři nyní ještě velmi rádi, když se časem zmenší počet jejich vnitřních strážníků.“

6) Proto jsme tak snadno unikli; ale také jsme ovšem mysleli velice na to, že Pán, Který nám včera uvolnil opět pouta, bude nám podle Svě svatě vůle zajisté nápomocen, abychom mohli co možno bez překážky provést náš úmysl. A hleďte, šlo to právě tak, jak jsme si mysleli a proto budiž také Tobě, ó Pane, náš neuvěřitelný dík! Ale kde čekají ještě naši občané? Bylo jich přece také asi dvacet nebo třicet! Nemohou od svých rodin tak snadno odejít, jako jsme odešli my od templářů?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Tak snadno ne, protože to jsou otcové rodin! Ale dlouho na sebe čekat nedají; neboť jsou to opravdoví čestní jeruzalémští mužové, jakých je málo. Teď se však posadte k nám a jezte a pijte nyní jako Řekové a buďte jasné a veselé myslí!“

8) I děkovalo oněch dvacet pseudořeků, posadili se ke stolu, kde jsme seděli my a se vši chutí se pustili do jídla a pití a vypravovali nám mnohé veselé věci- z nynějšího stavu chrámu, o nové a falešné truhle, protože stará truhla ztratila od ukrutné smrti tehdejšího vysokého kněze a velekněze Zachariáše zcela podivným způsobem celou svou zázračnou sílu. Nová truhla je sice nyní již téměř třicet let stará a v této době s ní nebyl vykonán již zcela žádný zázrak a přesto hloupý lid uctívá novou truhlu jako starou.

9) Také se mnoho mluvilo o zřejmém zrušení Mojžíšových ustanovení a o tom, že místo nich byly stanoveny nové, neuvěřitelné zákony, tresty a pokání a kterak se místo dřívějších opravdových zázraků Božích šířily nyní zázraky indické, perské a egyptské, avšak s málo štěstím, protože zakuklení Esejci je pak všude lidu příležitostně vysvětlovali zcela přirozeným způsobem, takže i nejhrouďavější člověk nakonec musí i rukama nahmatat, že celý zázrak není ničím jiným nežli dokonce jen neohrabaně a nemotorně provedeným podvodem. Následek toho je, že chrám ztrácí den ke dni na vážnosti, což (templáři) sami až příliš dobře pozorují. A co z toho vyplývá? Dnes učiní velekněz nějakého domluveného, dobře zaplaceného slepce, jenž však vidí právě tak dobře jako našinec, před lidem vidoucím, a v několika dnech vykonají kluci na ulicích takových zázraků na tucty.

10) Proto ve vysoké radě chrámové navrhli, aby se pro stálou profanaci takových výkonů na delší dobu s nimi přestalo; neboť dalo by se to přece jen nějakou rozumnou a uvěřitelnou věcí nahradit. Leč to vše se mluvilo k hluchým uším. Zázraky prý se konat musí, aspoň kvůli prostému lidu, - potom však často i k výsměchu v chrámu! Co tu pomůže kněžská vážnost, vážná tvář a falešná Aronova hůl, jestliže zázrak o sobě je tak hloupý, že se mu začínají již vysmívat i nejsprostší kluci na ulici?!

11) A takovýmto způsobem vypravovali naši Řekové ještě leccos, čemuž se Lazar, obě jeho sestry a někdy i náš hospodský, jenž si už dávno nic nevážil chrámu, začali podívat a **LAZAR**, jenž si ještě v mnohém směru vážil chrámu, pravil: „Ne, to bych si byl o chrámu nikdy nepomyslel! Neboť musím zřejmě doznat, že jsem vždy jako pravý Žid navštěvoval chrám a když zase pánové z chrámu nezdědky navštívili mně, nemohl jsem jejich dobrým řečem a naukám zrovna nic vytýkat a často jsem si sám přiznával, že by bylo velice žádoucí, aby lidé žili podle těchto nauk.“

12) Avšak nyní dostává věc zcela jinou tvářnost! Co tu prospívá slovo a nauka, jsou-li pouhým pokrytectvím a domněle zbožný učitel je u sebe opovržení hodný holomek?! Tací učitelé mi připadají tak jako v dobré staré bajce vlci v beránčích kožích, kteří jako zjevní vlci mohouce jen s námahou polapit rychlonohé ovce, oděli se do ovčích kožichů, aby Je s menší námahou uchvátili a rozsápali. No, to si aspoň potají velmi dobře zapamatují! - Co tomu říkáš Ty, ó Pane?“

17. SOBECKÉ ŘÁDĚNÍ KNĚŽÍ V CHRÁMU.

1) Privil jsem **JÁ** : „Myslíš, že nám tito kněží pověděli něco nového?! Ó, nikoli! To je Mi dokonce i jako Synu člověka velmi dlouho známé! Rozpomínáš se ještě na Můj dvanáctý rok, když jsem jako chlapec obcoval po tři dny v chrámu s farizeji, zákoníky a staršími?! Hle, už tehdy to vypadalo v chrámu právě tak jako nyní a také již dříve; avšak bylo přece aspoň několik důstojných a opravdových nástupců Mojžíše a Arona z kmene Levi na stoličce Mojžíšově a jeho bratra Arona. Zachariáš však byl poslední a nyní jsou v chrámě stejně zastoupeny již všechny kmeny, protože si tu může každý koupit dle libosti úřad za peníze.

2) Krátce a dobře, z Mého domu - jak praví prorok - učinili peleš lotrovskou a proto v něm již nelze hledat spásu! Nicméně vám však všem pravím: Naukám těch, kdož sedí na stoličce Mojžíšově a Aronově, můžete stále ještě, hlásají-li slovo Boží, naslouchat; ale na jejich zlé skutky se nedívejte a ještě méně je napodobujte, neboť jsou nejhanebnějším podvodem!

3) Že však nyní jsou jací jsou, to je soud Boží nad nimi, protože se odvrátili od Boha a obrátili k mamonu, který je nyní jejich bohem. Kdo neví, že dříve byli z každého manželství prvenci jako oběť Pánu Bohu až do svého 14. roku volně a co nejlépe vychovávaní v chrámu a že tito prvenci byli dokonce často viditelně obsluhováni a poučováni anděly nebeskými?“

4) Privil **všichni**: „Ano, to je doslovně pravda!“

5) Privil dále **JÁ**: „Kde se děje něco takového nyní?“

6) Privil **jeden Žid**: „Ó, ano, to se děje také ještě nyní, ovšem však zcela jiným způsobem! Místo prvenců bere chrám jako oběť Pánu Bohu raději peníze; kdo však nemá peníze, může beze vší nesnáze prvence buď sám podržet a za několik grošů se zamumlat do Boží skříně pro jeho budoucí blaho několik modliteb, anebo, trvají-li rodiče prvence jako dosud pravověrní na starém ustanovení, je prvenec s předepsaným obřadem přijat, potom však je za nepatrný peníz ihned odevzdán porodní babičce. Zůstane-li dítě na živu, je pak řádně přičteno jako sloužící k nějakému rolníku, kde pak vyrůstá bez nauky a vyučování jako zvíře a žádají-li je pak rodičové po odbytém 14. roku zpět, nemálo se podivují, že jejich prvenec našel v chrámu tak málo milosti a mají pak s ním teprve opravdovou nesnáz.

7) Proto také chudí nedávají nyní již své prvence do chrámu, nýbrž zachovávají raději ustanovení nové, o němž jsme mluvili dříve. U boháčů je tomu ovšem jinak; o ty se v chrámu ovšem za peníze zcela řádně pečují a časem jsou také pseudoanděly navštěvováni, obsluhováni a také několika nazpaměť naučenými texty Písma poučováni, kterým však tito andělé právě tak málo rozumí jako jejich zbožní chovanci.

8) Privil jsem **JÁ** : „Nyní je však již také dost na těchto žel až příliš pravdivých sděleních; neboť přicházejí právě naši občané a nechceme je příliš zlobit. Vědí sice také leccos, ne však ovšem vše a proto je nebudeme předem příliš hluboko zasvěcovat do těchto vnitřních nepěkných tajemství. A také vy všichni nemluvte mnoho o tom, neboť jinak byste se mohli vrhnout do velkých nesnází tohoto světa, které by pak mohly uškodit také vaší duši! Pomyslete spíše: „Jsme v srdcích volni a našli jsme pravé světlo a pravou cestu k životu!“ Dokud je však Já ještě snáším, aby se naplnila jejich zlá míra, dotud je snášejte i vy a přidržujte se jejich dobrých nauk; od nauk špatných odvrátte však uši a oči! A nyní dost o této kapitole; neboť naši občané stojí již u předsíně a také ještě nic nepojedli; proto ať také zde dostanou trochu jíst a pít.

18. EVANGELIUM VESELÉ MYSLI.

1) Poté pospíšily Marta a Marie ihned do spíže, přinesly chléb a víno a pečené skopové a daly vše na vedlejší stůl, neboť na našem stole již nebylo místo.

2) Když, občané vstoupili s velkou úctou do našeho pokoje, řekl jsem jim **JÁ** ihned zcela vlídně: „Zanechte nyní svou příliš velkou úctu! Jste hladoví a žízniví, proto s veselou myslí jezte a pijte! Jsou-li děti noci, soudu a smrti veselí u svých hostin, - proč by tak nemohly být děti světla a života veselí v přítomnosti jejich nebeského Otce?! Neboť pravím vám: Kde Já jsem, tam je také Otec. Budte tedy všichni veselí a naplnění radostí a jezte a pijte!“

3) I děkovali občané, posadili se a pustili se statečně do jídla a pití a vypravovali nám, jak se na dobu několika měsíců zcela dobře uvolnili od svých příslušníků. Já jsem je zato pochválil

a doporučil jsem jim náležitou odvahu a vytrvalost, bez níž by Mne následovali s malým úspěchem. Oni Mi to slíbili a svému slibu také dostáli, jak se ukáže ještě později.

4) Za tohoto rozhovoru s jeruzalémskými občany poznamenala však potají **MARTA** Lazarovi řkouc: „Bratře, představ si: již zase jeden zázrak! Včera a dnes jsme pro tolik lidí už něco spotřebovali a hle, v našich velkých spížích nejen že nic nechybí, nýbrž je tu všeho desetkrát více a v našem velkém a menším vinném sklepě jsou všechny měchy plny vína! To nám nemohl učinit nikdo jiný nežli jen ve Svě příliš velké dobrotě a lásce Pán a tak tedy nepřijal pokrm a nápoje od nás On, nýbrž my všichni jsme se stravovali jen u Jeho stolu!“

5) Tu byl Lazar ve velkých rozpacích a nevěděl, co by na to odpověděl.

6) **JÁ** jsem však zpozoroval jeho rozpaky a řekl jsem mu také zcela potichu: „Jen si z toho nic nedělej; neboť hle, zdržíme se téměř polovinu zimy pěkně v tichosti v této krajině a tu budeme ještě často tvými hosty a hned zase tohoto Mého hospodského! V této zimní době bude v těchto krajinách kolem Jeruzalému velmi mnoho nemocných a při této příležitosti je budu uzdravovat, aby se dověděli, že jim pomohl nyní přišedší Mesiáš a oni uvěří ve jméno Jeho.“

7) Po polovině zimy navštívím na krátkou dobu počestného Galilejce Kisjónu, potom na několik dní před velikonoční slavností přijdu opět sem, avšak ještě před slavností odejdu opět do Galileje. Hle, my se tedy u tebe hezky dlouho zdržíme a také toho budeme velmi mnoho potřebovat; a proto jsem tak velice požehnal tvým spížím a vinným sklepům! Buďte však potichu a nikomu o tom nic neříkejte!“

8) Lazar Mně v tichosti poděkoval, upokojil pak své sestry a když to obě uslyšely, byly naplněny radostí tak, že se daly téměř do pláče a byly nuceny vyjít na krátký čas ven, aby se mohly náležitě zhostit slz radosti nejsouce nikým pozorovány. Poté se opět vrátily k nám a těšily se s námi. A když se také občané nasýtli, poděkovali a vstali se svých míst.

9) **JÁ**. však jsem jim pravil: „Nemáte-li nic jiného na práci, zůstaňte sedět a vzájemně se obveselíme; na dočasné truchlení bude ještě dosti času!“

10) Moji učedníci nesmí být svatouškové a chodit s pokryteckými a zbožnost předstírajícími tvářemi, aby se lidé domnívali, že chodí již jen nohama po této půdě zemské a celým ostatním tělem vězí již zcela v nebesích a jsou zcela naplněni Duchem Božím, - nýbrž vy musíte před každým kráčet se zcela otevřenou a veselou tvář, aby k vám mohl mít každý člověk plnou důvěru a tak rozšíříte mezi lidmi mnoho požehnání z nebes.

11) Hledte, ve Mně je veškerá hojnost nejvyš opravdového Božího Ducha a neviděli jste Mne ještě nikdy chodit se svěšenou hlavou a s očima pobožnůstkáře, nýbrž Já kráčím s otevřenou a zcela přirozenou tvář a Má cesta je vždy přímá a Já jsem s poctivými a veselými vlídný a veselý a truchlící a úzkostlivé činím veselými a zmužilými a vy jako Moji učedníci musíte být podle své nejvyš svobodné vůle zcela totéž!

12) Proto pravím vám ještě jednou, abyste byli zcela volného ducha a abyste chodili vesele a radostně světem, aniž byste na něm ulpívali. Neboť jako Já Sám jsem přišel na svět jen proto, abych všem lidem přinesl z nejvyšších nebes veselou a nejvyš oblažující zvěst, která musí každému dát nejvyšší útěchu, takže dokonce i největší mučednická smrt ho nenaladí smutně - protože vidí a vidět musí, že pro něho již není a nemůže být smrti, že v Mém věčném Království nemohou pro něho být již nikdy ztraceny ani tato Země, ani celé viditelné nebe, nýbrž že ještě k tomu dostane velké panství nad velmi mnohým -, tak vyšlu ve jménu Mém také vás, budete-li zdatní v Duchu a v Síle Mé nauky, abyste přinesli tuto radostnou zvěst z nebes všem národům Země.

13) Kdo by však chtěl anebo mohl přinášet tuto tak přeradostnou zvěst se smutnou, nasmělou, bázlivou, úzkostlivou a svatouškovskou tvář?! Proto se vším tím navždy pryč a pryč s přehnanou úctou i přede Mnou; neboť s tím vším byste nebyli nikdy způsobilí, abyste byli povoláni a vyvoleni k něčemu velkému a ještě méně, abyste vykonali něco nejdůležitějšího a největšího!

14) Milujte Mne z hloubi svých srdcí, stačí Mi to úplně; vše co je nadto, je hloupé, k ničemu neprospívá a činí z člověka, jenž je Mým obrazem, tvora zbabělého a k ničemu velkému nepotřebného a neschopného.“

19. OČIŠTĚNÍ OD HŘÍCHU.

1) Pravil **jeden občan**: „Ó Pane, to by tedy bylo již vše správné, ale jen kdybychom v našem celém životě nebyli nikdy zhřešili! Hřích nás nyní pálí v našich srdcích před Tebou, Který

prohlédáš naše srdce a ledví a svatý jsi skrz naskrz, kdežto my jsme právě opak! Proto je nám nyní těžko být zcela veselí a radostní myslí!“

2) Právil jsem **JÁ** : „Myslíte, že jsem to nevěděl dříve ještě nežli jsem vás přijal? Já jsem vám však všechny vaše hříchy úplně odpustil, protože jste se sami odvrátili od všelikého hříchu a budoucně nikdy nechcete a také jistě nebudete hřešit a tak tedy nejste již hříšníky, nýbrž nyní jste všelikého hříchu zcela prosti; myslím tedy, že byste měli mít tím více důvodů, abyste byli z celého srdce veselí!“

3) Právil **jedem** z občanů: „Pane, copak je s těmi hříšnými skvrnami na duši? Slyšeli jsme totiž, že když někdo zhřešil a byl mu při jeho polepšení hřích odpuštěn pro skutky pokání, vždy ještě zůstává na jeho duši lpět černá skvrna, kterou je vypáleno znamení, takže se pak pro tuto skvrnu každá zcela čistá duše vyhýbá v druhém životě této duši a nepěstuje s ní společenství a že taková poskvrněná duše nemůže dospět ke zření Boha, dokud tuto skvrnu zcela neztratila v neblahém ohni hadesu (šeoulu).“

4) Právil jsem **JÁ** : „Ano, ano, skvrna zůstává na duši po tak dlouho, dokud se člověk neodřekl hříchu úplně! Kdo se však hříchu v úplné vážnosti odřekl proto, že hřích je zlý, člověka kazí a odvrací od Boha a od všeho dobrého a pravdivého, ten také již nemá na duši zcela žádnou skvrnu a nemusí se tedy nikterak obávat neblahého ohně šeoulu. Máte-li však již z vašich hříšných skvrn na duši takový respekt, jak jste Mne tedy mohli zřít, když přece také nyní víte Kdo je za Mnou a vlastně ve Mně?! Hleďte, jak jste ještě slabí a pošetilí!“

5) Právím vám: Chcete-li být Mými učedníky, musíte svého starého člověka jako starý oděv zcela svléci a obléci zcela nového; neboť Já a ony nadmíru rozedrané a zrezavělé nauky chrámové této doby se již naprosto k sobě nehodí Dbejte toho a buďte rozumní, ušlechtilí, veselí a plni dobré myslí!“

6) Toto Mé pro ně velmi potěšitelné poučení mělo na naše občany dobrý vliv a nyní se pustili statečně do vína, brzy se rozveselili a jali se vypravovat také množství velmi veselých příběhů a Řekové jim začali sekundovat a tak uběhl čas až do západu.

7) **LAZAR** při této příležitosti uslyšel také leccos, co mu zasadilo notnou ránu, takže ztratil před chrámem veškerou úctu a potichu Mně pravil: „Pane, nyní jsem ze základu vyléčen a mé návštěvy chrámu se budou stávat stále vzácnější!“

8) Právil jsem **JÁ** „Pak učiňš velmi dobře; avšak učiň tak spíše v srdci nežli ve vnějším skutku, abys na sebe neuválil u těch lišáků nějaké nepříjemné podezření, protože v chrámě jsi doposud ve veliké vážnosti! Náhlé stranění se by nijak neposloužilo ani tobě, ani Mé věci a Já se přece dívám jen na vnitřního člověka; neboť vnější člověk nic neprospívá.“

20. POMÍJEJÍCNOST HMOTY.

1) (**PÁN** :) „Nyní Mi však přines kámen, jak velký a jak tvrdý jen máš a můžeš sem přinést a Já vám všem pak něco ukáži!“

2) Poté povstal **LAZAR** rychle se sedadla a přinesl hned asi 10 liber těžký a velmi tvrdý křemen a položil jej přede Mne na stůl a pravil: „Pane, tu je nejvyšší tvrdý kámen!“

3) Tu pravil jsem **JÁ** : „Ten je zcela vhodný, protože je právě tak tvrdý jako jsou srdce templářů v Jeruzalému a staré zdi chrámové; mohu ho nyní zcela dobře potřebovat!“

4) Všichni byli plni nejnapjatější pozornosti co udělám s kamenem.

5) **JÁ**. však jsem pravil: „Poslyšte! Dnes v posobotí jsme velmi jaří a veselí pospolu a proč bychom také neměli být? Vždyť jste Mne pochopili a uznali i když s mnohou námahou a obětí a tak tedy jsem také Já uznal vás! Vy jste se zbavili všeho soudu tím, že jste se svou konečně zcela svobodnou vůlí sami odsoudili jedině k tomu pravdivému a dobrému. A tak vám mohu nyní dále zcela bez újmy na vašem svobodném poznávání a na vaší svobodné vůli dát již zde znamení Mé vnitřní božskosti a tak tedy dejte nyní na vše velmi dobrý pozor! Co soudíte, co by bylo snazší: zničit okamžitě pouze Mou vůlí tento kámen - anebo týmž způsobem zničit chrám i se vším co je mrtvého i živého v něm? Zkoušejte však napřed tento kámen, aby nikdo neřekl, že byl dříve pro to již předem nějak připraven!“

6) Tu pravili **všichni**: „Ó Pane, toho tu není třeba; neboť tento kámen známe již dlouho! Byl sem přinesen rybářem z řeky Jordánu pro svůj krásný oblý tvar.“

7) Privil jsem **JÁ** : „Nuže dobře; řekněte tedy, co by tu pro Mne bylo lehčí: zničit tento kámen - anebo chrám!“

8) Privil **jeden** - nyní z Řeků: „Pane, my myslíme, že. Tobě je to asi jedno; neboť nám se zdá být to i ono pouhé síle lidské stejně nemožné! Viděli jsme sice u egyptských mágů kolikrát také kameny zmizet; avšak brzy jsme poznali co je na věci, když jsme tytéž kameny poté opět viděli a za nepřiliš dlouho jsme také my s velkou obratností zcela totéž napodobili a potom vzájemně se vysmívající jsme se tázali, jak jen bylo možné, že jsme z počátku sami věřili, že je to opravdový zázrak.“

9) Avšak toto zde je zcela něco jiného! To je skutečný kámen a to nejtvrďší jaký se u nás vyskytuje. Řekové znají sice umění, kterak tento kámen v ohni roztavit a připravit z něho drahocenné sklo, což před nimi za doby prvých faraonů dovedli prý již Féničané, - avšak tu se z kamene stává jen změněná hmota. Avšak takový kámen pouze pouhou vůlí zcela zničit, k tomu je třeba božské síly, o níž my slabí lidé nejsme nikdy sto si učinit správný a jasný pojem!“

10) Privil jsem **JÁ** „Nuže - dobře! Dejte nyní všichni dobrý pozor, že Já se kamene ani nedotknu, nýbrž pouze mu řeknu: „Budiž zničen, starý soude!“

11) Když jsem toto vyslovil, nebylo v témž okamžiku po kameni již ani stopa.

12) I spráskli **všichni** rukama nad hlavou a přímo křičeli: „Ano, ano, to může být možné jen čisté síle božské! Něco takového nebylo ještě nikdy slýcháno!“

13) Privil jsem **JÁ** : „Jako byl nyní tento kámen rozložen pouze Mou vůlí ve své praprky, právě tak bych to mohl učinit s chrámem, se všemi horami, se Zemí, se Sluncem a Měsícem a se všemi Hvězdami a rozložit je v jejich původní tvarové nic, to jest v pouhé Boží myšlenky, které nemají také žádnou realitu, dokud neobdrží svůj skutečný tvar a pevnost láskou a všemožnou vůlí Boží. Avšak v Bohu nevládne princip ničení a zničení, nýbrž v Jeho věčném řádu je udržování všech jednou stvořených věd, ne však ve stálém soudu hmoty, nýbrž nesouzeně svobodně v duchu a životě, pročež také žádná hmota v tomto souzeném světě nemá a nesmí mít stálost, nýbrž trvá jen po jistou dobu, pak se ponenáhlu rozkládá a podle řádu přechází v duchovní trvalé a nepomíjící.“

14) Hmota je hrobem soudu a dočasné smrti a mrtví duchové v těchto hrobech musí také Můj hlas slyšet a být poslušní Mé vůle, jak jste nyní zakusili. A jako byl nyní tento kámen náhle rozložen, totéž se ponenáhlu stane s celou Zemí a potom z ní vzejde nová duchovní a nepomíjící. Země plná života a blaženosti svých duchovních obyvatelů a žádný soud a žádná smrt nebude na jejich nebeských nivách vládnout; neboť vzejde ze života všech, kteří z ní vyšli a byli na ní zrozeni.

15) Nyní jste viděli moc Boží vůle ve Mně a Jeruzalém a chrám by dávno zasloužily, abych s nimi učinil, co jsem nyní učinil s tímto kamenem. Ale neučiním tak, ať jsou a působí až do jejich času. Svým jednáním se sami zničí, avšak ne tak jako jsem nyní zničil tento kámen, jenž tím jen přešel ze svého starého soudu ve svobodnější, duševně duchovní - svobodné specifické bytí, nýbrž jako se ničí sebevrah, jehož duše tím pak přechází ještě v tvrdší soud a v mnohonásobnou smrt. Proto nechme je až bude jejich míra naplněna, aby jednou nemohli říci: „Žádnou zprávu jste nám nepodali a přece jste nás zničili!“ - Chápete toto znamení, které jsem nyní učinil před vašimi očima?“

16) Privil **Řekové**: „Pane, to je velmi významné znamení, které sice dílem chápeme, - avšak prohlédnout je od základu, je možné jedině Tobě; nám to bude možné snad teprve na onom světě Tvou milostí! Věřu, to bylo znamení nejvyšší vážné a má o sobě nekonečně velký význam, i když z počátku vypadalo malé! - Avšak ježto, ó Pane, zdáš se být zrovna dnes v tak dobré náladě, prosili bychom Tě, ne snad na zkoušku, nýbrž co nejlídněji jen o to, abys nám řekl jak to uděláš, abys povolal v jsoucno něco jaksi z ničeho.“

21. ZÁZRAK S VÍNEM. PRÁCE NA VINICI PÁNĚ.

1) Privil jsem **JÁ** : „Vy byste se asi chtěli obveselovat Mými zázračnými znameními? Ale hleďte, já nejsem nějaký mág, jenž snad provádí falešná znamení a zázraky, aby se jim slepí a hloupí svěští lidé divili a velice se jimi obveselovali, nýbrž Já konám znamení jen podle vůle Toho, jenž Mne poslal jako člověka s tělem a krví na tento svět a nyní také přebývá ve Mně; a konám-li tedy znamení, pak musí sloužit k hlubokému vnitřnímu duchovnímu poučení duše a

vedle toho prospívat lidem k všelikému dobru! Avšak znamení, které sice nežádáte v nějakém nečistém úmyslu, nemá zde náležitý účel, užitek a prospěch a proto je lépe, nebudu-li ho konat; neboť nyní si již také dovedete představit, že Bohu jsou všechny věci možné.“

2) Privil **týž židovský Řek**: „Pane, už nám musíš odpustit naši velkou slepotu, následkem níž jsme se jedině mohli odvážit požádat Tě ještě o znamení! Ó, Pane, promiň nám naši prostořekou opovážlivost!“

3) Privil jsem **JÁ** : „Ne, ne, Moji přátelé! Vaše žádost byla ve zcela přirozeném řádu; neboť kdo dovede převést něco v hmotné nic, musí také uskutečnit opak! Tak jste si to také mysleli a přesně tak také vyslovili a to bylo zajisté dobré a správné! Nebyly by to bývalo správné jen tehdy, kdybyste jinak mysleli a jinak mluvili. Ze by však ono požadované znamení hned po znamení již vykonaném nebylo úplně v řádu, to jste přece nemohli vědět vy, nýbrž jedině já Sám! A tak jste se svou žádostí nedopustili vůbec žádné chyby, avšak také Já ne tím, že jsem vašemu přání ihned nevyhověl. Protože jste však nyní ve svém srdci úplně upustili od své žádosti a věříte také bez znamení, že dovedu také vykonat opačné znamení, provedu tedy nyní nejprve i to! - Pohledte, zda máte ještě ve džbánec víno!“

4) Podívali se a hle, džbány byly prázdné.

5) Tu pravil **mluvčí**: „Pane, jsou prázdné!“

6) A **JÁ** jsem řekl: „Nuže, budtěž ihned všechny plné!“

7) A hle, všechny džbány byly až do vrchu plné nejlepšího vína!

8) I žasli **Židořekové** a pravili: „Pohledme na zázračnou sílu Páně! Sotva to slovo, vyslovil, již jsou všechny džbány plné nejvzácnějšího vonného vína! Ó, kéž bychom Tvými slovy života byli také tak naplněni Tvým světlem a Tvou milostí! Ó, Pane, měj strpení s naší velkou slabostí!“

9) Privil jsem **JÁ**: „S člověkem to nemohu a nesmím tak dělat jako s těmito džbány vína; neboť to záleží jedině na vaší horlivosti a na vaší vlastní svobodné vůli. Avšak Mé pomoci nebudete mít nedostatek. Kolik jste sami s to podle míry své síly, tolik také musíte učinit sami; co je nad to, to pak již bude Mojí věcí. Neboť vpravdě pravím vám: Začkoli budete Otce ve jménu Mém a v Mém vám známém řádu prosit, bude vám také dáno v míře, jak dalece to může prospět vašim duším. Nyní však pijte, neboť nadešel již opět večer!“

10) **Židořekové** pozdvihli nyní džbány, děkovali a pravili: „Na všeobecný zdar velkého štěstí, které jsme včera našli pro všechny Židy a pro všechny národy Země! Kéž Tvé Slovo, Tvá nauka a Tvá milost pronikne všechny tak, jako toto nejvzácnější, nejduchovnější a nejsladší zcela svobodně a nově stvořené víno pronikne a oživí naše vnitřnosti a údy! Pane, Tvá vůle se staň!“

11) Poté pravili všichni Amen a **JÁ** jsem vstal se sedadla a pravil: „To bylo pravé a dobré přání; proto pijme všichni z tohoto Božího daru na jistý zdar tohoto přání a také Já k tomu říkám Své Amen! Dá to sice ještě velmi mnoho úsilí a práce; neboť Boží vinice je veliká a má nyní ještě málo rév. Proto třeba kopat a bez klidu a odpočinku sázet nové ušlechtilé révy, aby byla vinice plna ušlechtilých a úrodných rév, pak nám velká sklizeň dá za naši námahu a práci tisíceronásobnou odměnu.“

12) Při této práci bude nám přestát opravdu mnoho všelikých obtíží, budeme ještě lidmi všeho věku nejméně pronásledováni, opovrhováni a vysmíváni; Protože však víme dobře co máme a co dáváme, budeme také slepou zlobu světa snášet s veškerou trpělivostí, pokorou a tichostí. Neboť Otec chce, aby byli ti, kdož jsou Jeho, v tomto světě až do krajnosti dříve pokořeni, nežli budou povýšeni k oné nepomíjející cti, kterou jim ve věčnosti již nikdo nevezme.

13) Ani tento Můj tělesný člověk nebude z toho vyňat, jak jsem to již předem řekl a ukázal Svým učedníkům. Avšak přesto vše přece jen jistě dosáhneme onoho velkého cíle a zvítězíme nad veškerým soudem, smrtí a peklem. A až bude tohoto vítězství dobyt, pak dávno uzavřené brány nebeské budou novým Božím dětem navěky otevřeny a to vítězství potrvá navěky.

14) Budou sice také ještě i dále ve všeliké podobě a formě bujet odpůrci a mezi pšenicí bude se dařit také plevelu a na vinici se budou ukazovat a bujet výstřelky, ale vždy jen až do jisté doby; pak budou však vymýceny a uvrženy do ohně soudu, kde bude pak mnoho kvílení a skřípění zubů.

15) I tázali se **někteří**: „Pane, co jsi tím chtěl říci?“

16) A **JÁ** jsem pravil: „Jako byla časem znečištěna. čistá nauka Mojžíšova hrabivostí lidí a jejich světskou myslí, tak se také stane s touto Mou nejčistší naukou. Lidé světa budou opět stavět chrámy a budou je používat k získávání peněz a jiných pozemských statků a přitom o

získávání Mého Království nebudou zcela dbát. Zahaleni ve zlato a drahokamy budou si vykračovat pyšněji nežli největší knížata a králové Země. - Hledte, to bude onen plevel mezi pšenící a výstřelky v Mé vinici!“

22. FALEŠNÍ UČITELÉ EVANGELIA.

1) Tázali se nyní **učedníci**: „Pane, jak to bude možné? Vždyť my to podáme jak jsme to přijali a ti kdož to přijmou od nás, to neznečistí. A mimoto Tvá Boží pomoc z nebes bude přece nejvíce s to!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Tomu nyní ještě nerozumíte! V Zemi, na Zemi a, ve vzduchu jsou nevykvašení zlí duchové, kteří se neustále snaží zmocnit se těla člověka. Jsou to nutné výplody starého soudu Země, vyhledávají sobě rovné mezi dětmi tohoto světa a přikrádají se k jejich smyslům. To dělá dětem tohoto světa dobře a ony následují skryté lákání těchto duchů.“

3) Tyto děti světa se pak chápou všeho, co budí ve světě nějakou pozornost. A nemajíce onoho pravého Ducha právě proto, že to jsou děti tohoto světa, pořizují si podle své duchovní slepoty a podle své světské moudrosti se zevní okázalostí vše to, čím se domnívají nabýt mnohých pozemských statků a vábí pak k sobě mnohé i lepší duchy.

4) A hle, to je pak již velké a hrubé znečištění dosud tak čisté nauky! A ježto tato čistá nauka poskytuje jen nejvyšší nepatrné výhody pozemské, nýbrž jen duchovní, kdežto nečistá nauka slibuje svým vyznavačům najisto vedle předstíraných duchovních statků hlavně velké pozemské výhody, pak můžete již tak zpola pochopit, jak může časem přijít do té nejčistší nauky znečištění.

5) Proto budte na stráž! Neboť časem ještě za vaší pozemské přítomnosti povstanou mnozí falešní proroci a učitelé a s velkým a drzým křikem budou říkat: „Hle, zde je Kristus (pravda z Boha) a tam je On!“ a budou podle způsobu Ezejských konat někdy dokonce velká znamení tak, že kdybych to dopustil, dovedli by dokonce i vás vyvolené učedníky obelstít. Ale neposlouchejte je, nýbrž potrestejte je Mým jménem pro jejich lež a odkažte je k pokoře a k přijetí pravdy z Boha, tak budete vy i vaši opravdoví učedníci kráčet po čisté cestě!

6) Znamení, podle nichž je zcela snadno poznáte, jsou pak mluvkářství, velké a neomalené osobování si božských sil, které nikdy neměli a na tomto světě nikdy mít nebudou, pak velký lesk, velká nádhera, mystická pompa podobně jako u pohanů a co největší vládychtivost, jakož i nenasytná touha po největších pokladech a statcích tohoto světa. Podle těchto tak pěkně makavých znaků nebude zrovna snad těžko je poznat.“

7) Privil **všichni** s učedníky: „Ó, pak je, dokud budeme na tomto světě, dobře poznáme; avšak také učedníci, kteří přijdou po nás, budou je moci podobným způsobem posoudit a dobře rozpoznat a Ty Svě opravdové učedníky neopustíš!“

8) Privil jsem **JÁ** „Zůstanu v duchu u nich až do konce tohoto světa! Pro dnešek postačí tedy znamení a poučení.“

9) Od nynějška nebudu mimo uzdravování nemocných po celou zimu konat žádná jiná znamení a dávat žádnou nauku; neboť nyní máte nauk právě přijatých dost a nerozumíte-li něčemu, pak jsem u vás. Vy, Moji učedníci, poučujte však v této době příležitostně tyto nové učedníky!

10) Zítřka a po ostatní dny až do soboty si odpočineme v tomto domě; avšak v sobotu půjdeme do Betléma a budeme tam uzdravovat nemocné. Potom strávíme několik dní u našeho hospodského a pak také u Mého Lazara a tak střídavě až do poloviny zimy. Pak navštívíme Kisjonu a vrátíme se sem před velikonocemi. Potom teprve půjdeme s mnohými průvodci a s novými učedníky do Galileje, kde začnu opět znovu učit a působit.

11) Teď však přineste světla a budeme při chlebě a víně veselí a u těchto stolů se také odáme ihned nočnímu odpočinku!“

12) Tento návrh byl všem vhod, nikdo však nepocítoval potřebu spánku a tak, se téměř přes půlnoc mluvílo o všelichems, co však nemá, aniž může mít nějakou zřejmou cenu pro veškeré lidstvo; neboť Já Sám jsem často o lecčems promlouval s lidmi, kteří Mně byli milí a dával jsem jim radu ve všelikých domácích věcech, které ovšem nepatří do evangelia, což také Moji učedníci konali a což je u mnohých lidí učinilo váženými a oblíbenými. Neboť láska k bližnímu je i to, když se přispěje utiskovaným a neobeznalým lidem dobrou radou ve všelikých dobrých a užitečných věcech.

13) Zrána již půl hodiny před východem Slunce jsme byli na nohou. Požili jsme brzy malou snídani a po ní se šlo do přírody, kde se hovořilo o různých věcech. A tak to šlo až do soboty.

14) Navštívili jsme také několik sousedů Lazarových, kteří měli velikou radost, že Mne mohli vidět a se Mnou mluvit; mezi těmito sousedy našli jsme však také jednoho, jenž byl přítelem chrámu.

15) Oněch dvacet Židořeků však poznáno nebylo, ačkoliv mluvili mnoho o pletichách chrámu a tím se učinili u sousedů velmi oblíbenými.

23. PÁN SE SVÝMI (UČEDNÍKY) V BETLEMĚ. UZDRAVENÍ A ZAOPATŘENÍ MNOHÝCH NEMOCNÝCH.

1) V sobotu záhy zrána jsme se vydali na cestu do Betléma. Byla tam slavnost a bylo tam velké množství chudých neduživých a všelikými zly stížených lidí, kteří leželi mimo městské brány a prosili o almužnu.

2) **LAZAR**, jenž šel s námi, pravil: „Pane, pohleď na to množství ubožáků! A jak bídne tito lidé vypadají!“

3) I pravil jsem **JÁ** : „Je tu mezi nimi mnoho těch, kdož byli uvrženi do této bídy a chudoby farizeji; za to však smí nyní žebrot. Tresty, smutek, zlost, skrytý hněv a zuřivost učinily je dokonce takovými mrzáky. A právě proto jsem nyní přišel sem, abych jim pomohl tělesně, aby si budoucně mohli vydělávat chléb svými rukama.“

4) I prosili nás někteří o almužnu.

5) **JÁ** však jsem jim řekl: „Nechtěli byste si raději vydělávat chléb vlastními rukama, nežli zde tak bídne žebrot?“

6) I pravili **všichni**: „Ó, Pane, ať jsi kdokoli, tisíckrát raději, kdybychom byli jako kdysi zdraví! Ale pohleď na naše nohy a ruce a posuď sám, zda jsme snad schopni nějaké práce!“

7) Pravil jsem **JÁ**;- „Ano, to vidím; Já jsem Se tím však chtěl jen otázat, zda byste nechtěli být raději úplně zdraví a pak raději pracovat, nežli zde tak bídne žebrot!“

8) I pravili **všichni**: „Ó, člověče, kdyby to bylo možné, pak bychom ihned vstali, šli odtud a hledali si práci a chléb!“

9) Pravil jsem **JÁ** : „Ale víte, že je dnes sobota a tu se snad nesluší vyléčit vás z vašich mnohých starých nemocí!“

10) Pravili **chudí**: „Pane, my jsme dobře poučení Židé, - avšak nevíme nic o tom, že by kdy Mojžíš anebo nějaký jiný prorok zakazoval konat dobrý skutek v sobotu! Smí-li se v sobotu dokonce nemocnému zvířeti pomáhat, aniž by se tím znesvětila sobota, proč by se tedy nesmělo pomoci člověku, je-li mu možno ještě pomoci?! A proč farizeové, jsou-li zároveň lékaři, běhají také v sobotu k bohatým nemocným?! Ti by měli přece nejspíše vědět, zda tím znesvěcují sobotu či ne!“

11) I pravil jsem jim **JÁ**; „Vaše odpověď je zcela dobrá a nyní chci a pravím: „Bud'ťe všichni úplně zdraví!“

12) Vtom nemocní spatřili své zmrzačené údy opět zcela rovné a zdravé a jeden mezi nimi, jemuž chyběla pravá ruka od lokte, obdržel opět také tuto ruku. To bylo uzdravením přece jen až příliš zázračně silné. Otázal se proto jeden kdo jsem, že Mé slovo může to, co by nedokázalo umění žádného lékaře.

13) **JÁ** jsem řekl: „To se již jednou dozvíte, - nyní však vstaňte a jděte a hledejte si práci a chleba!“

14) Tu jim řekl **LAZAR**: „Nenaleznete-li jinak žádnou práci, pak jděte jen do Betanie; pán velkého statku má práci pro sta!“

15) I vstali všichni, poděkovali a odebrali se tam.

16) Týž zázrak uzdravení byl vykonán ještě u ostatních 6 městských bran; neboť staré město Davidovo mělo 7 bran, z nichž byly 3 velké a 4 malé. U poslední velké brány jsme však byli třemi kolemjdoucími farizeji zadrženi a bylo nám vytýkáno, že se to nesluší konat v sobotu.

17) Avšak **uzdravení** rychle povstali a s velmi hroznou tváří jim pravili: „Po deset let jsme my bédni tábořili před branami a přece se nás nikdo z vás nezeptal co nám chybí a ještě méně nám kdy dal některý z vás almužnu, a nyní tomuto opravdovému zázračnému Lékaři chcete dělat výtky proto, že nám vrátil rovné a dokonce dílem chybějící údy?!”

18) Cožpak nepřikázal sám Mojžíš, aby se v sobotu poskytla pomoc dokonce i dobytku?! Oč teprve více je pak příkazem pomoci v sobotu trpícímu člověku?! Nyní hleďte, abyste šli dále, - jinak vás naučíme Mojžíše lépe chápat a jemu rozumět!“

19) Tu oni tři viděli, že by zrovna nebylo příliš radno pouštět se s uzdravenými do další řeči a rychle odešli. Uzdravení poděkovali a ubírali se pak rychle do Betanie, když je byl dříve Lazar obdaroval. A tak dostal Lazar, jemuž se při jeho rozsáhlých statcích už dávno nedostávalo dělníků, také asi 120 dělníků, které mohl dobře zaměstnat a s nimiž nebyl v nebezpečí, že by mu mohli být, jak se již často stalo, odloučení templáři.

20) My jsme se pak také rychle vzdálili a šli do jiné obce, vzdálené asi dvě hodiny od Betléma a obydlené většinou Řeky a Římany. Vyhledali jsme tu dobrou hospodu a vešli do ní.

24. UZDRAVOVÁNÍ PÁNĚ V JEDNÉ OBCI U BETLEMA.

1) **Hospodský**, počestný Říman, jenž mluvil také velmi dobře hebrejsky, pravil: „Ano, milí hosté, vaše četná návštěva mně zajisté velmi těší, avšak v této mé velké a vším co nejhojněji opatřené hospodě se ukázalo malum omen (špatné znamení; vyd.). Leží totiž má hodná a v kuchyňském hospodářství velmi zběhlá žena a též i mé dvě nejstarší rovněž potřebné dcery už 8 dní nemocné ve velké horečce. Ani řečtí, ani židovští lékaři nemohou jim pomoci a tak to vypadá v mé kuchyni velmi špatně. Chleba a vína mám sice dost, ale s ostatními pokrmy to nyní dokonce i pro mně samého dopadá velmi bledě!“

2) Pravil **LAZAR**, který odedávna znal hospodského: „Nedělej si nic z tvé domácí nehody; neboť tvůj dům potkalo nyní velké štěstí! Hle, je zde mezi námi velký zázračný Lékař, o Němž jsi se asi mnoho dověděl od cestujících z Galileje! Popros Ho a tvým nemocným bude ihned lépe!“

3) I tázal se **hospodský**: „Který je to? Já jsem o něm už několikrát slyšel nevyslovitelné věci!“

4) **LAZAR** pravil: „Tento zde těsně po mém boku je to!“

5) Uslyšev to hospodský od Lazara, padl přede Mnou na kolena a prosil Mne, abych pomohl jeho třem nemocným; neboť pevně uvěřil tomu, co mu Lazar oznámil.

6) **JÁ** však jsem řekl jemu: Vstaň a jdi; neboť tvým nemocným se již daří lépe, takže nám mohou připravit dobré jídlo!“

7) I vstal rychle hospodský a spěchal k **nemocným** a ony mu zcela vesele pravily: „Hle, my jsme se náhle tak pozdravily, že jsme vlastně ještě nikdy nebyly zdravější! Chceš-li, vstaneme a obstaráme kuchyň!“

8) Pravil **hospodský**: „Učiňte tak; neboť vidím, že jste úplně zdravé! To další se dozvíte!“

9) **Ženy** se nicméně tázaly hospodského, aby jim krátce řekl, kdo byl oním velkým dobrodincem, aby k němu šly a předem mu vyslovily nejvyšší povinný dík.

10) **Hospodský** však řekl, že přišel asi s 50 hosty a všichni chtěli především dobrý oběd. Je téměř pátá hodina po poledni a on jim nemůže dát nic jiného nežli chléb, víno a sůl. Proto ať vyřídí nejprve svou vděčnost velkému dobrodinci především v kuchyni, na to ostatní bude ještě dost času po obědě.

11) Tato řeč zapůsobila a kuchařky byly rychlostí větru v kuchyni a četné služebnictvo si muselo ihned na všech stranách popílit a podle všech sil pomáhat třem ženám při vaření. Potom přišel hospodský se zcela veselou myslí do velkého hostinského pokoje a se slzami v očích Mi děkoval za tuto jemu prokázanou milost, - jak se byl vyslovil.

12) **JÁ** jsem mu však řekl: „Nedělej o tom mnoho hluku; tobě je pomoženo a dalšího není třeba!“

13) Pravil **hospodský**: „Ó, mistře a příteli, tu je třeba ještě mnoho dalšího! Předně jsem tvým nejvyšším zřejmým velkým dlužníkem a za druhé musím nyní otevřeně doznat, že tě považuji za něco více nežli za pouhého člověka! A tu by bylo zcela v dobrém pořádku takovému nejvyššímu opravdovému Bohočlověku přinést nějakou oběť!“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Zanech toho všeho! Já jsem nyní jen člověk s tělem a krví jako každý jiný; to další se dosti záhy ještě dozvíš! Nyní však buď klidný a veselý, jako jsme i my všichni!“

15) To hospodského velice potěšilo, vzal džbány a přinesl nám hned ze svého sklepa nejlepší víno, které obyčejně jinak předkládal jen vznešeným Římanům, když cestovali touto krajinou, - což právě na této hlavní vojenské silnici nebylo nic zvláštního.

16) Náš Jidáš se ihned chopil džbánu a silnými doušky jej vyprázdnil téměř až na dno. Toho si povšimli ostatní učedníci a tázali se ho, komu mezi nimi náleží přednost učinit první doušek nejlepšího vína hospodského.

17) I odpověděl (**JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ**): „Měl jsem velkou žízeň a doušek vína mně byl příliš málo; není-li to však správné, pak už mně to vytkne On a proto vy mně nemáte co vytýkat!“

18) **JÁ** jsem se však ohlédl a pravil učedníkům: „Nechte ho; neboť polepšit jeho by znamenalo vši mocí do běla umývat mouřenína!“

19) Uslyšev to Jidáš, zastyděl se, vyšel ven a kamsi zaběhl, takže jsme ho pak po tři dny nespátřili. On si však vyhledal jinou hospodu, v níž se stravoval za své peníze; neboť dovedl si na cestách vždycky tajně vydělat nějaké peníze.

20) Všichni však byli rádi že se vzdálil a my jsme za dobrého pohoštění strávili u hospodského ještě plných 8 dní a Já jsem v této obci uzdravil ještě několik nemocných.

21) Když se však brzy poté stával příval lidí příliš silný, tu jsme se vydali záhy zrána na cestu a odebrali se do jiné krajiny, kde jsme byli rovněž opět dobře přijati a uzdravovali jsme nemocné. A také učedníci, až na Jidáše, museli vkládat na nemocné ruce a bylo lépe všem, na něž učedníci vkládali ruce. Já sám jsem tu však konal málo znamení, nýbrž rozmlouval jsem s námi dosud putujícím Lazarem a druhým hospodským.

22) Zatím jsme přišli opět do Betanie k Lazarovi a k našemu hospodskému. A oba, ačkoliv chodili se Mnou 4 týdny, našli doma vše v nejkrásnějším pořádku. U hospodského jsme strávili opět asi 8 dní a potom zase u Lazara, jenž měl velkou radost ze svých dělníků přijatých v Betlémě, jimž v jeho službách nic nechybělo.

23) Když Mne spatřili uzdravení, padli s díky přede Mnou na kolena a chtěli se ke Mně řádně modlit; neboť již od Marty a Marie se dověděli, kdo vlastně Já jsem.

24) **JÁ** však jsem jim pravil: „Mlčte prozatím! Přejde již brzy čas, kdy také vy budete moci mluvit!“

25) A oni ihned vstali, slíbili mlčet a šli po své jim přikázané práci.

25. CESTA PÁNĚ KE KISJONOVÍ.

1) Poté nám vyprávěla Marta, že mezitím přišlo k ní již několik templářů a příležitostně se vyptávali kam odcestoval Lazar a odkud nyní najednou přišlo těch mnoho dobrých dělníků. I odpověděla jim, že bratr Lazar odcestoval za důležitými záležitostmi dokonce snad do Egypta a brzy po odcestování najal někde tyto nutné dělníky a poslal je do Betanie.

2) **Jeden farizeus** se jí však tázal řka: „Nemůžeš nám těchto 20 dělníků přenechat?“

3) **MARTA** však pravila: „Promluvte sami s nimi, neboť ani nevím, jsou-li to Židé, Řekové či Římané; mluví spolu všelikými jazyky!“

4) A ihned vyšel tento farizeus ven a začal vyjednávat s několika dělníky. Avšak tito jak se zdá, ho znali a pravili, že předně již nejsou Židé a i kdyby byli, může být ujistěn, že by již nesloužili žádnému farizeovi.

5) Tu odešli templáři domů a od té doby nebyl v Betanii ještě nikdo; nejspíše asi budou čekat na bratrův návrat.

6) I tázal se Mne **LAZAR**, co by se mělo dělat v tomto případě.

7) A **JÁ** jsem mu řekl: „Učiň, co učinila tvá sestra! Oni s dělníky nic nepořídí a tobě nebudou tedy moci dávat vinu.“

8) A tak to také bylo dobře a Lazar měl pak ve své domácnosti více klidu.

9) My však jsme zůstali, ježto zima již dosti pokročila a Mně bylo uzdravit již málo nemocných, jak bylo řečeno až do polovice zimy, střídavě u Lazara a hned zase u našeho hospodského, ve kterémto době přijali noví učedníci s mnohou láskou a pevnou vírou od starých učedníků zcela novou nauku a dokonce si žádali nový křest.

10) **JÁ** však jsem jim pravil: „Postačí zatím, že jste přijali křest pravdy; zůstanete-li však při této nauce a budete-li podle ní žít a jednat, pak budete pokřtěni živým křtem a tehdy budete

moci přijmout také křest Janův. Nastane však zanedlouho doba, v níž obdrží mnozí spíše pravý živý křest ohněm svatého Ducha nežli křest vodou.“

11) S tím byli noví učedníci zcela spokojeni.

12) Ve stanovenou dobu jednoho pondělí jsme však opustili s požehnáním Betanii a našeho hospodského a šli jsme zcela v dobré míře nahoru k moři Galilejskému. Zde jsme zastihli vhodnou loď a najali jsme ji do Kisu. Protože však byl již večer, netroufali si lodníci plouti v noci přes moře namítající, že v této době se stává moře k půlnoci velmi bouřlivé.

13) **Učedníci** však pravili: „Vy jste přece z Genezaretu - a neznáte moc Pána Ježíše z Nazaretu?“

14) Pravili **lodníci**: „Cože, Ježíš z Nazareta je zde?“

15) A **JÁ** jsem pravil: „Ano, Já jsem to!“

16) I pravili **lodníci**: „Ano, jsi-li to Ty, pak ať si třeba vlny na vlny vystoupí, my poplujeme! Vstupte jen na prostrannou loď; neboť má dobře a jistě místo pro 200 lidí!“

17) Vstoupili jsme tedy na loď a za příznivého větru jsme odpluli; a ačkoliv se směrem ke Kisu vlny vysoko zvedaly, lodníci je nedbali a při mírném měsíčním světle jsme přesto zcela dobře dorazili do klidného přístavu Kisu.

18) Když jsme vpluli do Kisjonova přístavu, byli tu ihned jeho sluhové a celníci a horlivě a úředně se nás vyptávali, co nás sem přivedlo, co jsme tu dělali, kam nás vede cesta a zda budeme platit mýto.

19) **JÁ** však jsem pravil: „Zavolejte Mně sem Kisjonu a pak se ihned dozvíte, co je nám tu dělat!“

20) Hned bylo posláno pro Kisjonu.

21) Přišel neprodleně osvětlen pochodněmi ku břehu a když Mne spatřil, zvolal pln radosti (**KISJONA**): „Ó, Pane, jakou čest mně hříšnému člověku prokazuješ, že jsi přišel v tak pozdní noci ke Mně?! O, budiž mi i se všemi, kteří jsou s Tebou, tisíckrát vítán! Pojdte všichni do mého velkého domu, také vy lodníci; neboť dnes dále nepojedete! Já vás obsloužím vším co nejlépe! Ó, převeliká radost, které se mně nyní tak neočekávaně dostalo, je přímo nevýslovná! Ó, pojdte, pojdte!“

22) Vystoupili jsme rychle z lodi na břeh a šli jsme ihned do domu Kisjonova, v jehož velkém pokoji bylo velmi teplo, neboť byl zcela dobře ohříván čtyřmi dobrými krby, v nichž plál čilý oheň. Celý dům byl uveden ihned v činnost a za necelé půl hodiny bylo na stolech mnoho nejlépe připravených ušlechtilých ryb a hojnost chleba a nejlepšího druhu vína, což nám všem přišlo velmi vhod; neboť od časného rána po odchodu z Lazarova domu jsme nic nejedli a nepili.

23) Já Sám jsem cítil po tak dlouhé cestě potřebu posílit tělo přirozenou cestou a tím více ovšem učedníci a toho se nám zde dostalo v nejhojnější míře. Jedli a pili jsme zcela v dobré míře a téměř po celou noc se vypravovalo mnoho o našich cestách a událostech, což vše nanejvýš zajímalo Kisjonu a jeho rodinu a nad čímž nemohl ani dost vyjádřit chválu a obdiv. Litoval jen, že Marie, která u něho strávila téměř celé léto, odcestovala právě na několik dní do Nazaretu, avšak brzy se opět vrátí. Slyšela však mnoho o Mých cestách a skutcích a nemůže pochopit, že je hodna takové milosti od Boha. Ví sice o všech zázračných událostech; avšak že by po nich následovalo to, o tom si nemohla předtím učinit náležitě jasné představy.

24) A tak nám Kisjona vypravoval ještě leccos ze života a chování Marie v Mé nepřítomnosti, jakož i o dvou synech Josefových, totiž o Joelovi a Josesovi, kteří zůstali doma a vedli dílo Josefovo dále. Avšak toto vše zde znovu podávat bylo by zbytečné a budiž to tedy opomenuto.

25) Také této noci jsme se neodebrali na žádné zvláštní lůžko, nýbrž zůstali jsme sedět na měkkých pohovkách a odpočinuli si zcela dobře v teplé místnosti a to tím spíše, že jsme si dopřáli klidu přes ranní hodiny. Proto jsme ani nesnídali; zato tím vydatnější byl oběd, k němuž jsme Já a Kisjona pozvali také našeho známého Filopolda z Kány na hranici Samaří a ještě několik jiných přátel.

26) Nuže, také to vše je věcí vedlejší; jelikož jsem však na popud Filopoldův podával přítom hlavní výklad o Prapodstatě Božího Ducha v protivě k veškerému stvoření, o čase a prostoru, o nekonečnosti a věčnosti, o přítomnosti a jsoucnosti Boha a o přítomnosti a jsoucnosti veškerého stvoření v čase a prostoru, což trvalo až do pozdní noci a tak se spojily oběd i večeře, může zde být tento výklad vhodně připojen, protože každému mysliteli podá a podat musí úplné poučení o hmotné a duchovní jsoucnosti člověka a o nejčistší duchovní Prajsoucnosti Boží.

26. FILOPOLDOVY FILOSOFICKÉ OTÁZKY.

1) Náš Filopold, jenž Mne navštívil s Kisjonou též u starého Marka, slyšel sice o tomto předmětu mnoho a také věřil, že je tomu tak; avšak byl už jednou světským mudrcem, třebaže nejlepšího a nejčistšího druhu, proto se nespokojil jen s pouhou vírou, nýbrž chtěl to mít také dokázáno jako matematické pravidlo.

2) Proto se nikterak netajil nedostatkem svého poznání a ihned po obědě (**FILOPOLD**) pravil: „Pane, všemu tomu, co jsem se dověděl, co jsem viděl a slyšel, pevně věřím; ale při vší své bystrosti myšlení mohu důkladně poznat a pochopit jen pramálo a to často převelice svírá mou duši! Proto jsem si pevně umínil, že při nějakém šťastném setkání, které právě nastalo, promluví si o tom podrobněji s Tebou Samým a kdyby Ti to zrovna nebylo nepříjemné, dal bych se právě nyní důkladněji a pochopitelněji Tebou poučit.“

3) Pravil jsem **JÁ**:- „Já jsem vám sice všem slíbil, že v nejbližší době sešlu a vyleji na vás Svého Ducha, Jenž vás uvede do vší pravdy a moudrosti a také jsem řekl, abyste měli do té doby strpení; avšak poctivému snažení, jakým je tvé, chci tedy také Svými ústy pomoci a to nyní v této zimní době tím spíše, že ji chci kvůli zimnímu klidu podle slibu téměř až do velikonoc zde strávit a také strávím a tak již můžeš vyslovit své pochybnosti a co se nedá vyložit dnes, k tomu již najdeme hojnost času. Po skončeném jídle, ježto beztoho zůstaneme sedět u stolu, budeš pak již moci přednést svou prosbu.“

4) Zítra se mohou Moji učedníci, budou-li chtít, vrátit na několik dní ke svým rodinám; ti však, kteří rodinu nemají, ať zůstanou zde, zejména Jan a Matouš, neboť mají zde ještě leccos na čisto opsat.“

5) Tu se tázal také **JIDÁŠ**. zda má jít anebo zůstat.

6) Pravil jsem **JÁ** : „Ty přece máš ze všech učedníků největší majetek, máš ženu a děti a několik služebníků; proto je ti také nejvíce zapotřebí jít domů a můžeš se vrátit, chceš-li teprve k velikonocům!“

7) S touto odpovědí nebyl sice Jidáš zvláště spokojen; ježto ho však nikdo nevyzval aby zůstal, zařídil se tedy příštího dne podle Mého výroku. Ostatní učedníci odešli sice též, ale za několik dní se vrátili a zůstali pak s malými přestávkami u Mne.

8) Po jídle přinesl Kisjona ještě zvláštní víno, které nazýval „miláčkem Noemovým“ a nabízel je kolem. Toto víno nadchnulo velice Filopolda, takže se brzy vytasil se svými pochybnostmi, - avšak vše v nejlepším a nejskromnějším pořádku.

9) Co vlastně říkal a na co se tázal? Zde následuje otázka za otázkou!

10) „Pane,“ pravil (**FILOPOLD**), „přemýšlím-li náležitě o Tvém učení u starého Marka, jsou čas a prostor jako zde na Zemi omezené a měřitelné určitými údobími a fakty a tvary, které se vyskytují v prostoru; avšak o sobě jsou čas a prostor věčné a nekonečné, což je v podstatě jedno a totéž.“

11) Jsou-li však čas a prostor takovými, pak naprosto nerozumím spisům starých Božích učenců a mudrců, kteří tu pevně tvrdí a říkají: Bůh jako Prabytí všeho bytí a jsoucnosti je mimo čas a mimo prostor.

12) Jak je to možné při věčném trvání času, které je bez počátku a bez konce a při existenci nekonečného prostoru, který také nemá nikde počátek a nikde konec?

13) Je-li však podle toho Bůh o sobě zcela mimo čas a prostor, pak si nemůže ani nejčistší lidský rozum učinit o Bohu jiný pojem, nežli že buď není Boha vůbec, protože mimo věčný čas a mimo věčně nekonečný prostor nemůže naprosto nic být, anebo Bůh je, tak jako my všichni, v čase a v prostoru a pak staří Boží mudrci napsali svými definicemi největší nesmysl.

14) K tomuto mému tvrzení sloužíš mně dokonce nyní Ty; neboť že v Tobě přebývá úplnost Božství, to nemůže popřít nikdo, kdo Tě slyšel mluvit a viděl působit. Který Boží mudrlec může však nyní o Tobě tvrdit, že nejsi s námi v prostoru a v času?!

15) A tvrdí-li to, pak jsi tím Ty Sám úplně odbožštěn! Pak již nejsi Bůh, nýbrž jen nejvyšší vzácný člověk, jenž to svým zrozením, geniem, mimořádným nadáním, cvičením v pevnosti vůle a nakonec také naučením se všelikým tajným uměním a vědám přivedl tak daleko, že Tě slušní lidé musí nutně považovat za Boha.

16) Leč Tvé vlastnosti, zejména v Tvém působení, jsou však takové, že je téměř nemožné dospět k nim hořejšími předpoklady. A tak bych tedy nyní rád slyšel z Tvých úst, co je tu správné.“

---

27. VÝVOJ KE ZRALOSTI ČLOVĚKA.

1) Pravil jsem **JÁ** : „Svou otázku a věc jsi učinil zcela správně a dobře, pokud jen bystře myslící člověk může něco takového učinit; avšak přesto ti pravím, že staří mudrci měli rovněž tak a ještě více pravdu nežli ty.

2) Ty tedy nevěříš, že je možné být a co nejdokonaleji trvat v času a v prostoru a zároveň i bez času a prostoru?“

3) Praví **FILOPOLD**: „Ano věřit to se již může, zejména když se to slyší z Tvých úst! Avšak já jsem přece řekl již hned v úvodu své předběžné otázky a prosby, že vše, co jsi řekl a také ukázal, nesetkává se u mne se žádnou pochybností; jde zde pouze o pochopení. Neboť pouhá, tak zvaná zbožná víra připadá mi jako výsměch vší lidské rozvaze, všemu rozumu a všemu myšlení, které dal jistě Bůh člověku jako duchovní světlo, jímž jedině může poznat sebe, všechny věci mimo sebe a konečně dokonce i Boha.

4) A proto jsem toho zcela pevného mínění, že reálnému člověku nemá stačit jen slepě věřit tomu, co mu řekl nějaký mudrtec anebo jiný mimořádně schopný a skutečně ve všech sférách a věcech obeznalý člověk, nýbrž má se přitom také a to co nejvíce co nejhorlivěji dotazovat na správné porozumění toho, co přijal ve své víře.

5) Pravím **JÁ** : „Tu máš zase úplně pravdu; ale přitom je ještě leckterý háček, který tu také třeba náležitě uvážit!

6) Hle, ke všemu v tomto světě a dokonce i také v duchovním světě třeba jisté zralosti a k této zralosti jisté doby!

7) Pohleď na jablonoň anebo na révu v zimě! Kde je tu zralý sladký plod?! Ale pak přijde jaro, - sluneční světlo a teplo se stávají vydatnější, pupeny se stávají plnější a šťavnatější, brzy poté zpozoruješ útlé výhonky a konečně listí a květ. Po krátké době opadávají květy, které k dosažení vyššího účelu nejsou dále vůbec již třeba a brzy poté můžeš již pozorovat nasazení příštího plodu.

8) „A k čemu to přirovnání?“, tážeš se nyní v sobě. Hle, pupeny, jejich šťavnatění, jejich prvé výhonky, listí, květy a prvé násady plodů, to vše odpovídá dětské, zbožné víře člověka; ale o nějaké zralosti nemůže tu být ještě ani řeči. Neboť Bůh je nejvyšší řád Sám a cokoli se kde děje ve světě, musí mít svůj čas, který odpovídá Božímu řádu!

9) Dítě nejprve žvatlá; ze žvatlání přichází poněkud pokročilejší, začíná se dítěti něco předříkávat a dítě si brzy pamatuje krátká pořekadla. A co se mu dále říká, tomu téměř bezpodmínečně věří; ještě se netáže na žádné jak a proč. Na základě zbožné víry se pak do konce svého jinošství mnoho naučí a v tomto věku začíná již často velmi bystře myslet a hledat základ leccého toho, čemu se naučilo a si osvojilo; avšak má to v sobě ještě příliš málo úplného vnitřního životního tepla a podobá se to úplně první násadě plodu.

10) Když však potom v plném létě přijde ze Slunce úplná síla světla a tepla, přichází také první násada plodu k vnitřnímu všeoživujícímu teplu. Toto teplo pak vždy víc a více rozvíjí mladý plod a převažuje šťávy proudící do nového plodu. Tím se plod zvětšuje a naplňuje stále čistšími šťávami. Potom může také světlo stále víc a více pronikat plod a pak teprve následuje zrání plodu.

11) A hle, tak je tomu i u člověka! Dokud jeho vnitřní životní teplo lásky nedosáhlo co nejuplněnějšího stupně a světlo tohoto tepla řádně skrz naskrz neprostoupí člověka, pak přes nejlepší vnější vysvětlování porozumí těžko anebo nakonec vůbec neporozumí vnitřním duchovním pravdám; je-li však vnitřním přibývajícím životním teplem a jeho světlem podobně jako zralý hrozen náležitě proniknut, pak je zralý a má nejlepší vysvětlení všech svých dřívějších pochybností již v sobě.

12) Protože ty se však již dosti blížíš ke zralosti, lze ti již dopřát trochu více světla a tepla z velkého Slunce milosti, z něhož mají svůj život a přítomnost všechna nebe a jejich obyvatelé, jakož i všechny hmotné Světy a co je, žije a dýchá v nich, na nich i nad nimi. A tak tedy dej pozor!“

28. ČAS A PROSTOR.

1) (PÁN :) „Hle, Já jsem tě před půl rokem co do tvé duše uvedl do stavu, na jehož základě jsi byl přesazen na jeden sluneční, odtud nesmírně vzdálený Svět, kterážto znamení jsem potom také konal při jiných příležitostech a na jiných místech, což zde mohou co nejdříve dovědět všichni Moji učedníci. Pak jsi byl sám ještě u Marka přítomen, když přinesl anděl drahoucennou světelnou kouli z velké vzdálenosti středu Afriky.

2) Hle, kdyby s této Země vyletěl v největší rychlosti šíp, pak bys neměl jako výborný počtář naprosto žádné tak velké číslo, kterým by bylo možno označit počet zemských let, jichž by bylo třeba pro to, aby dotyčný šíp dostihl onoho slunečního Světa, - a přece tvůj přechod byl zde i tam jedno! Neměl jsi tu tedy co činit s pozemským prostorem a byl jsi tedy svou živoucí duší zcela jistě mimo čas a prostor.

3) Od Marka až do Afriky musel bys jít po dobře provedené cestě dokonce přes plné dva roky tam, odkud přinesl anděl onen svítící kámen. U něho bylo tam a zpět úplně jedno. Mohl tu být pro něho něčím čas a prostor?!

4) A dále! Představíš-li si seberychlejší pohyb nějakého pozemského předmětu, který na předmětu který například urazí vzdálenost od této Země k určitému slunečnímu pozemskému Světu za jeden okamžik, pak může duch v jednom a téměř okamžiku pro tebe nesčíslněkrát urazit tisíckrát větší vzdálenost; pravím nesčíslněkrát, neboť pro velké množství pohybů tam a zpět neznáš žádné tak velké číslo.

5) Z toho však plyne, že ani největší pohybová rychlost na této Zemi se navěky nemůže v žádném poměru přirovnat k rychlosti duchovní. Proto je vše pozemsko-hmotné něco zvláštního a vše duchovní také něco zcela zvláštního. Obé má k sobě vztahy jen v obdobích (podobnostech), avšak podstatou se od sebe nekonečně různí.

6) Jako však nyní zajisté jasně postřehuješ tento rozdíl mezi vším pozemským a duchovním, tak existuje též a stejný rozdíl mezi vším, co se ti jeví pozemsky hmatatelným, pociťovatelným, slyšitelným a ohledatelným.

7) Co se týče duchovního, prostor nedbajícího pohybu, mohu ti ještě dát jako dobrý příklad letu myšlenky tvé duše. Hle, myslíš si nyní na Řím, kde jsi už byl a jehož vzdálenost odtud, jakož i podobu tohoto velkého pohanského města dobře znáš! Myšlenkou jsi najednou již v Římě a vidíš jaksi město, jeho náměstí, ulice a okolí. Nuže, tvá myšlenka nepotřebovala tedy až do Říma žádný čas, protože prostor byl pro ni rovný nule!

8) Z toho můžeš opět učinit jistý závěr, že tvá duše i se svou činností je jako duchovní bytost mimo čas a prostor a ty se můžeš svou myšlenkou také stejnou rychlostí přemístit na tobě známou Hvězdu a odtamtud zase sem a nebudeš potřebovat také již čas k prolétnutí tak nesmírně rozsáhlého prostoru.

9) Tu zajisté poznáváš, že pro čistého ducha nemůže být ani čas, ani prostor!

10) Duch Boží a všichni andělé jsou však ovšem také v nekonečném prostoru a trvají dál a dále po všechna věčná údobí časová; neboť bez něho (to jest bez Ducha Božího; vyd.) nebylo by stvoření, nebylo by pozemského prostoru, ani pozemského času. Avšak tyto čistě duchovní moci a nejvyšší inteligence jsou ve všem nekonečně daleko nad časem a prostorem!

---

29. MÍRA SÍLY.

1) (PÁN :) „Nyní vezmeme ještě v úvahu míru čistě duchovní síly, naproti míře největší pozemské síly. Co se tu asi ukáže? Hle, v nekonečném světovém prostoru jsou tak nesmírně velká sluneční světová tělesa, že k jejich velikosti by byla tato celá velká Země právě v takovém poměru, jako velikost nejmenšího zrnka písku k velikosti celé Země! Hle, vane-li zde přes písčité stepi vítr, zvedá takový písek již do výše a s velkou lehkostí jej odnáší a tím snáze a to ve velkých masách vichřice! Nyní si však představ přiměřeně silný vítr na onom velkém slunečním světovém tělese! Ten by si s takovými Zeměmi, jako je tato zde, zcela lehce pohrával! „Ano“, řekl bys ve své světské moudrosti, „vanou-li tam tak mocné větry, pak by se z toho mělo dolů až k Zemi něco pociťovat!“ A Já ti pravím, že tomu dokonce nezřídka tak je a také ještě mnohem dále!

2) Viděl jsi zajisté již létavice. Mnohé z nich jsou nezřídka tak velké, že by je bylo možno nazvat malým zemským světem. Je to světový prach mnohonásobně odvanutý do širého éterického prostoru podzemními bouřlivými výbuchy ze slunečních světových těles, který ponenáhlu následkem silné přitažlivosti takového slunečního světového tělesa padá zase zpět tam, odkud byl odvanut, nepřišel-li snad příliš blízko k nějakému jinému světovému tělesu a nebyl-li od něho přitažen, což se však stává řidčeji.

3) Vidíš tu nesmírné zmocnění tak zvaných přírodních sil tohoto světa, vládnoucích v nekonečném prostoru; můžeš však nyní tyto a ještě jiné tobě známé přírodní síly bez ustání po tisíc a tisíckrát tisíc let zmocňovat a poslední tebou nalezené nejvyšší zmocnění sny bude k božské všesíle nicméně vždy v takovém poměru jako pouhé nic k něčemu skutečnému anebo jako lež k pravdě.

4) A jako každá sebevýše zmocněná přírodní síla není ve zcela žádném poměru k síle Boží, právě v takovém poměru je také k síle každého čistého ducha andělského.

5) Protože tedy v prostoru a v času není nikdy síla, která by se mohla měřit i jen se silou anděla, musí být tato síla anděla jako síla duchovní také mimo anebo nad veškeren prostor a čas; je sice jako zvlášť do sebe uzavřená samostatná v prostoru a času, avšak vůči prostoru a času je všude volná a neodvislá a jen vnitřně a živou obdobou vše řídící je s prostorem a časem ve spojení.

6) Abych ještě jasněji ukázal nekonečnou převahu božsko-duchovní síly nad veškerými sebevětšími silami přírodními, stačí, abych ti řekl pouze toto: Kdyby všechny pozemské síly zuřily myriády a eony pozemských let prostorami stvoření, nebyly by s to proti síle Boží vůle zničit ani jediný atom v celém stvoření; avšak s dopuštěním Božím by to mohl andělský duch v jediném okamžiku tak, že by jen mohl chtít a celý nekonečný prostor by byl bez veškerého hmotného stvoření a nebylo by v něm již žádného Slunce ani žádné Země.

7) Řekni Mně, Filopolde, zda nyní již tak trochu začínáš poznávat, že Bůh a všechno nebeské a čistě duchovní je úplně mimo čas a prostor a že tu je tedy a být musí jako o sobě trvajícím, protože jinak by nemohlo věčně vzniknout žádné hmotné stvoření!“

30. SÍLA SVĚTLA.

1) Praví **FILOPOLD**: „Pane, ve mně nyní již začíná svítat; avšak z Tvé přenesmírné moudrosti začíná mě také již jímát přímo závrat! Přesto však Tě prosím, abys ráčil pokračovat!“

2) Pravím **JÁ** : „To již učiním; avšak dej dobrý pozor, abys také to pochopil a náležitě si to vštípil do duše!“

3) Přejdeme nyní na světlo! Pohleď na světlo této jasně svítící, čisté naftové lampy! Osvětluje tento velký pokoj dostatečně tak, že se můžeme všichni velmi dobře vidět a dobře poznávat. Co soudíš: Nešířilo by s to takových jasně svítících lamp také stonásobně silnější světlo v pokoji? Ty pravíš: „Ovšemže ano; neboť při velkých slavnostních osvětleních lze se o tom přesvědčit více než dostatečně!“ Dobrá, pravím já; představ si však nyní tisíckrát tisíc takových světél někde na volné hoře! Neosvětlila by společně velmi jasně velmi velkou krajinu? Zcela jistě! Avšak ačkoliv by krajinu daleko osvětlila, přece by se nemohla ani v nejmenším přirovnat ke světlu Měsíce v úplňku, jenž, ačkoliv se oku nejeví zrovna příliš velký, přece jen zcela dobře osvětluje polovici Země. Co je však světlo Měsíce proti světlu Slunce?!

4) Nyní si však představ slunečním světlem potaženou celou oblohu! Byl by nějaký smrtelník s to i jen na okamžik snést tak přemocné světlo, aniž by nebyl okamžitě jako kapka vody na žhoucím kovu zničen a rozložen? Pravím tobě. Účinek světla a jeho nepopsatelného vedra byl by již tak velký, že by se v několika okamžicích ani této celé Zemi lépe nedařilo a také ne mnohým statisícům takovýchto Zemí!

5) Vidíš zde ten nesmírně velký rozdíl světla této lampy a onoho slunečního tak velmi rozsáhlého světla?!

6) Avšak v dalekém prostoru stvoření jsou Pracentrální Slunce, která jsou myriádkrát větší nežli naše denní Slunce, ačkoliv naše Slunce je také tisíc tisícůkrát větší nežli je celá Země. Tato Pracentrální Slunce mají pak také poměrně mnohonásobně větší a silnější světlo, v jehož větší blízkosti by se pak taková Slunce jako je naše, též v okamžiku rozložila jako kapka vody na nanejvýš rozpáleném kovu.

7) Nuže, umocňuj tuto zemskou světelnou sílu jak chceš, téměř do nekonečna a se vším tímto umocněným světlem prostorových a časových Sluncí shledáš v porovnání ke Světlu Božímu též poměr, jaký jsi shledal při pohybu a síle.

8) A ježto Světla Božího nelze v prostoru a v času navěky nikdy dosáhnout, plyne z toho jasně, že čistě duchovní Boží Světlo, jakož i jeho nikdy. nezměřitelné z .tohoto Světla vycházející životní teplo Lásky, nemůže být obsaženo v času a prostoru, nýbrž jedině mimo ně.

9) Že přesto však je životně pravdivá a vždy působící obdoba mezi Prásvětlem Božím a mezi slunečním jen parciálně (částečným) stvořeným světlem, můžeš snadno seznat z toho, že také světlo sluneční má oživující sílu pro stvoření na světových tělesech a Zemi, o čemž tě může dostatečně přesvědčit každé jaro. - Vyznáš se nyní již lépe v tom, jak a jakým způsobem vše čistě duchovní nutně je a být musí mimo čas a prostor?“

---

31. BOŽSKÁ A LIDSKÁ BYTOST PÁNĚ.

1) Práví **FILOPOLD**: „Příklad se světlem zjednal mi v této věci velmi mnoho světla; nicméně však zůstává ještě leccos v pozadí silně zahaleno a k tomuto silně zahalenému patří především Tvá nynější předkonale božská přítomnost, o níž zřejmě nemohu říci nic jiného, nežli toto: jestliže jsi před Svým zčlověčením přebýval se Svými čistými anděly jako Jehova někde v nejvyšším mimočasovém a mimoprostorovém nebi, pak musí být toto nebe nyní, kdy přebýváš zcela v času a v prostoru mezi námi, prosto Tvé jaksi lidské osobní přítomnosti! Jak můžeš nyní být v času a prostoru, avšak jako Bůh zároveň také mimo čas a prostor? Pane, to je pro můj rozum ještě nesmírná propast, přes níž se sám nejsem s to přehoupnout; proto Tě prosím také tu o náležité světlo!“

2) Právil jsem **JÁ** : „Jelikož jsi opravdový světský mudřec podle Platona, Sokrata a Aristotele, musím také s tebou mluvit dílem ještě podle jejich způsobu, abys Mně snáze porozuměl.

3) Hle, mezi pojmy „od věčnosti“. „dříve“ a „nyní“ není vlastně v Mé trvání jakož i v Mé bytí a v Mé přítomnosti zcela žádný rozdíl, co se týče Mého čistě božského Já! A kdyby tomu tak nebylo, věru, pak bych neměl v tomto těle lidském žádnou sílu a moc nad veškerým hmotným přírodním stvořením; neboť veškeré stvoření se svým časem a prostorem je ke Mně svému objektu v poměru jen subjektivním, protože vše je ze Mne a nikoli Já ze všeho.

4) Proto také Já jsem stále ono jedině předcházející a předem jsoucí, tedy věčný Objekt a nemohu Se nikdy a nikde vůči nějakému stvoření stavět do poměru subjektivního.

5) Jelikož však právě vše je ze Mne a Svou vůlí jsem ve všem to nejnitiřnější jako vše udržující, vedoucí, řídicí, pořadající a oživující princip, jsem tedy co do moci Své vůle a moudrosti také subjektem a tedy Alfa a Omega anebo Počátek a Konec, jakož i ono První a Poslední ve veškerém stvoření a následkem této Mé zároveň objektivní a ve všem i také subjektivní vlastnosti mohu zde mezi vámi zcela dobře mocí Své vůle a moudrosti trvat a přitom nicméně být věčným, jedině živým a tvořícím Objektem vůči všemu stvoření.

6) Jako nynější subjekt v osobě lidského těla jsem však já Sám méně nežli vlastní věčný Objekt ve Mně, jemuž jsem podroben, ačkoliv právě Svou přísnou poddaností jsem vlastně s věčným Objektem úplně jedno; neboť bez takové nejpřísnější subjektivity této Mé nyní vnější osobnosti nebylo by takovéto nejvyšší vroucí sjednocení nikdy možné.

7) To způsobuje Má nezměrná láska k Objektu a Jeho rovněž nezměrná láska ke Mně a tak jsem Já a Otec jedna Láska, jedna Moudrost, jedna Vůle, jeden Život a jedna Moc, mimo níž v celé věčné nekonečnosti již žádné není a být nemůže.

8) Jsem zde tudíž přítomen rovněž tak v čase a v prostoru, jako také mimo čas a prostor.

9) Že jsem nyní s vámi v čase a v prostoru, to vidíte; že jsem však zároveň Svým nitrem mimo čas a prostor, tomu vás učí Mé skutky, kterých bych nebyl s to vykonat, kdybych byl také s tím, co Mám božského jen v čase a prostoru. Neboť co je časové a prostorové je a zůstává navěky stále a stále omezené, není tedy dokonalé a úplné. Že však je tomu tak a nikdy nemůže být jinak, vysvětlím ti tuto teorii ještě několika příklady a tak tedy dej na to dobrý pozor!“

32. DUCHOVNO V PŘIROZENÉM.

1) (**PÁN** :) „Hle, mějme v celé své jednotě a prostotě zrno pšeničné! Jeho určení je zřejmě dvojit. Předně slouží za potravu člověku a zadruhé jako semeno slouží samo sobě ke svému vlastnímu šíření a rozmnožování. Jako potrava dává lidskému tělu a jím pak také tvarově sustanciálnímu tělu duševnímu svá mnohonásobná specifika a tak vegetativně přechází do vyššího a svobodnějšího jsoucna. Jak toto je a se děje, to se co nejpřesněji dozvíte teprve ve vašem znovuzrození v duchu, ne sice zcela dokonale zde - protože od vlivem tohoto Slunce nemůže nic úplně dokonalého existovat a každé vědění a poznávání je více méně dílem kusým -, avšak zato tím dokonaleji pak na onom světě, kde také vy budete svým duchem mimo vliv času a prostoru a vaše zření, poznávání a vědění již nebude dílem kusým.

2) Avšak zde ohledáme poněkud blíže toto pšeničné zrno pouze jako semeno a z toho poznáme, jak ono božsko-duchovní, i když se zdá být jaksi též subjektivní, přece jen je právě v tomto zrnu v podstatě objektivní mimo čas a prostor.

3) Hle, to je zrno pšeničné, které přináší na stéble obvyčně 3 klasy, každý as s 30 zrn! Nuže, vložíš-li toto zrno do dobré půdy, dá ti již v příští žni jistě 100 zrn zcela stejného druhu jako odměnu za tvou námahu. Vezmeš-li však nyní těchto nově sklizených 100 zrn a vložíš-li je opět do dobré půdy, budeš v příští žni sklízet zřejmě již 10.000 zcela stejných zrn. V dalším roce už 100 krát 10.000, tedy 1000 krát 1000 zrn, což bude již představovat značné množství tohoto obilí.

4) Abys všechna tato mnohá zrna příštím rokem vsadil do země, budeš potřebovat již značný kus pole. O žni obdržíš již 100 krát tolik zrn nežli jsi obdržel předešlého roku. Abys však dále ještě příštím rokem opět s užitkem vysel celé to velké množství zrn, budeš předně potřebovat již 100 krát větší pole a budeš na něm sklízet již deset miliard stejných zrn; a budeš-li tak ještě po 10 let pokračovat, obdržíš tím již tak nesmírnou spoustu zrn, že pro jejich příští výsev budeš potřebovat pole již téměř tak velké jako polovina naší Země.

5) Toto dále do nekonečna jdoucí, ve stále stejném poměru postupující rozmnožování zrn si může sám rozšířit na dalších 100, 1000 a ještě více let a výpočtem shledáš, že již po několika 100 letech by bylo více než 1000 krát 1000 zrn ještě příliš málo, kdyby měly sloužit za pole pro přenesmírné velké množství pšeničných zrn. A hle, takové rozmnožování může pokračovat až do nekonečna! Bylo by to však možné, kdyby nebyl již .v tomto jednom zrnu a podobně i ve všech ostatních zrnech pohotově tento přenekonečný počet něčím uvnitř dlicím božským duchovním mimočasovým a mimo prostorovým? jistě ne!

6) A co je pohotově v tomto pšeničném zrnu, to je pohotově ve všech semenech a rostlinách, ve všech zvířatech a zejména Bohu co nejpodobněji v člověku, proto se tedy člověk může stát také rozvážný a rozumný, má řeč a může Boha jako svého Tvůrce z počátku tušit a později čistěji a čistěji poznávat, milovat a svou vlastní vůli. úplně podřídit poznávané vůli Boží.

7) A to je pak jakožto ono čistě duchovní v člověku a jakožto bohopodobné rovněž mimo čas a prostor; neboť kdyby to bylo časné a prostorové, nemohl by člověk ani sebe ani Boha nikdy poznat a byl by k jakémukoli vzdělávání zcela nezpůsobilý, nepřišel by nikdy k intelektu, k rozumu, nedostalo by se mu nikdy ani nejmenší tušení o Bohu, ještě méně by Ho kdy mohl poznávat, milovat a svou vůli Jemu podřídit a byl by pak pouze nejzjevnější mrtvou skořápkou vejce, neměl by v sobě života a nejméně mimočasového a mimo prostorového věčného života.

8) Nyní myslím, že jsem tuto věc, která tě tak velice tísnila, dostatečně jasně vysvětlil, pokud je pouhému rozumu vysvětlitelná. Záleží nyní na tvém úsudku, zda se domníváš, že jsi to také tak vše zcela ve správném světle pochopil, anebo zda se ti přitom zdá být ještě něco nejasné. Mělo-li by ti být ještě něco temné, můžeš říci; pochopil-li jsi však vše správně, pak zanecháme o tom další výklady, napijeme se vína a pojíme k tomu něco chleba.“

33. NEBE A PEKLO.

1) I pravil **FILOPOLD**: „Pane, já a jistě my všichni Ti z nejnuitnějšího základu srdce děkujeme za tento tak velkolepý přenádherný a nyní mi zcela jasný výklad nauk starých mudrců! Ano, nyní je. mi tato věc zřejmá, jasná a srozumitelná, kdežto dříve se mi musela jevit jako holý nesmysl!

Ovšem vše to budu moci zcela jasně poznat a pochopit teprve tehdy, až budu oproštěn od veškerého živlu hmotného.

2) Nyní však je dost na tom, že poznávám, jak může někdo, jsa v času a v prostoru být nicméně zároveň zcela dobře a vlastně v nejuplnějši pravdě úplně mimo čas a prostor. Jen jedno bych se chtěl ještě od Tebe několika málo slovy dovědět, totiž, kde je tedy potom místně nebe a kde to zlověstné peklo, o němž jsem také již mnoho slyšel a četl. Říká se: Ti vstoupí nahoru do nebe a ti budou svrženi dolů do pekla. Kde a jaké je to „nahoru“ a kde a jaké je ono nejvyšší politování hodné „dolů“?

3) Privil jsem **JÁ** : „Hle, zde na sedadle, na němž nyní sedíš, může být pozemsky zcela těsně vedle sebe nebe a peklo; v říši ducha je však nicméně dělí nedozírná propast! - Slyš ještě dále:

4) Zde, kde jsem s vámi nyní Já, je nejvyšší nebe a to sluje „nahore“ a právě zde je také nejhlubší a nejhorší peklo a to sluje „dole“.

5) Hmotná prostornost nečiní rozdíl, nýbrž jedině prostornost duchovní (to jest duchovní stav; vyd.), která s prostorností hmotnou, jak jsi viděl, nemá naprosto nic společného; neboť v říši duchů činí skutečnou a opravdovou vzdálenost jen to, co je při měřeno životnímu stavu. Pozemsky prostorové nemůže tu nikdy mít význam. Abych vám to učinil ještě srozumitelnější, podám vám několik obrazů.

6) Hleďte, zde na jednom a témž sedadle by seděli spolu dva lidé! Jeden je zbožný mudřec, jehož jasný světlý duch je zasvěcen do velmi mnohých tajemství a působení Božích sil v přírodním světě; druhý však je zatvrzelý zloduch a nechává svým údům odpočívat na sedadle aneb na téže lavici a dává si jako počestný člověk k posílení svých sil předkládat také víno a chléb avšak jen proto, aby pak mohl pod širým nebem tím snáze opět vykonat něco zlého. Jak blízko tu jsou oba lidé pozemsky prostorově a jak nekonečně vzdáleni jsou od sebe v duchu!

7) Kdyby však náš mudřec seděl zde u nás na této lavici a zcela podobně by seděl pak na tisíc dnů cesty daleko odtud jiný mudřec, pak by tito dva sobě rovní mudrci byli sice pozemsky prostorově velmi od sebe vzdáleni; avšak v říši ducha by byli nicméně co nejbližší pospolu, jak je tomu také doslova v Mém Království.

8) Z toho však opět zcela jasně vyplývá, že nebe bude pro každého dobrého člověka právě tam, kde je právě tento člověk a všichni dobří a čistí jemu rovní lidé budou ihned v jeho nejbližší blízkosti. Neboť tu neplatí: „Hle, zde nebo tam, snad nade všemi Hvězdami je nebe a snad nejhlouběji někde pod Zemí je peklo!“ Toto vše nezávisí na tomto čase a na tomto prostoru a nemá to nějakou vnější okázalost jako nějaký marnivý obřad chrámový, nýbrž je to v nejhlubším nitru člověka samého.

9) Jaké bude podle toho nitro člověka, takový bude také na onom světě svět, který si utvoří sám ze sebe a v němž a na němž bude pak žít, dobrý nebo špatný.

10) Všem těm, kdož jsou v pravdě a tedy v pravém světle z Mého slova žijou vírou a jednáním podle ní, bude pak také svět v Mém Království v nejdokonalejší míře podobný této Zemi, světle a pravdou a bude ho navěky přiměřeně přibývat; kdo však budou svévolně ve falši a z ní ve zlu, těm bude pak svět podobný jejich nitru také přiměřeně přibývat. Neboť jako se vpravdě dobrý člověk stává stále lepší, tak se bude zlý člověk stávat stále horší a tím příslušně od dobra vzdálenější, jak to lze již zcela jasně vidět na tomto světě.

11) Podívejte se na lidi, které jejich pýcha naplňuje vždy víc a více palčivou vládychtivostí! Když byli učinili svou tyranskou mocí mnoho tisíc tisíců lidí nejbídnějšími otroky, pak shromáždí ještě větší vojenské hordy, vpadávají do říší ostatních králů, poráží je a berou jim zemi, národy a poklady. A když takovýmto způsobem dobyli a nešťastnou učinili celou polovici světa, domnívají se pak již být Bohu rovni, povznášejí se dokonce nad Něho, nechávají se zbožňovat a vyhrožují nejtrapnějšími tresty každému, kdo by se odvážil jinému Bohu nežli jen takovému caru se kořit a jedině jemu obětovat, jak o tom máme výmluvný příklad na babylonském králi Ne bouch kadne zcarovi („Není Boha mimo mne, krále!“) a nyní na velekněžích, farizejích a zákonících, kteří se také považují za jediné bohy a usilují o Můj život, takže jim dokonce bude za nějaký čas dopuštěno usmrtit toto Mé tělo, - ovšem jen na tři dny; Já však potom ze Své nejvyšší vlastní moci opět vstanu a pak je teprve stihne soud a jejich konec.

12) Z toho můžete všichni rukama makavě jasně poznat, že zlý se také bude stávat stále horší, tak jako dobrý stále lepší, jenže s tím rozdílem, že zlému je stanovena míra, kde se praví: „Jen až potud a pak ani o vlas dále!“ Neboť pak musí vždy následovat velký trestní soud, kterým

zlí mohou být opět přivedeni k rozvaze, že snad přece ten a onen bude moci nastoupit cestu lepší.

13) A jak to dopadá, jak jsem vám to nyní ukázal, v tomto světě, právě tak to dopadá v pekle, jenže s tím rozdílem, že tam - pravím ve všeobecné říši duchů - jsou dobří, pokorní, trpěliví a v Boha důvěřující navěky odloučení a tedy jediné zlí v pekle provozují neustále svou neúpřímnou zlou, i když zcela nicotnou činnost; nicotnou proto, že jejich světlo je faleš, podvod a úplně nicotné prázdné zdání, podobné snu opilého bohatého prostopášníka a hýřila.

14) Já myslím, že je vám všem také v této věci nyní jasno a tak tedy strávíme ještě zbývající část této noci zcela vesele a radostně! Má-li někdo ještě nějakou záležitost, máme nyní pokdy až do velikonoce; neboť až do té doby zůstanu u Svého přítele Kisjony. - Je ti, Filopolde, nyní jasno?“

15) Pravil **FILOPOLD**: „Nyní ano; neboť Ty jsi nám to nejvýš nepochopitelné učinil tak jasné a pochopitelné, že mně v tom směru nezbyla nyní již zcela žádná otázka a já myslím, že to také všichni zde přítomní zcela dobře pochopili. Ano, to jsi nám mohl však také jen Ty, ó, Pane, takto vysvětlit; neboť na tom by si asi všichni mudrci vylámali své zuby moudrosti. Náš dík můžeš ostatně číst v našich srdcích.“

16) Tu pravili též naši **Židořekové**: „Opravdu, tak to může vysvětlit jen Ten, jenž Svým Duchem vše prostupuje a je skutečně vše ve všem! To je nám již největším a nejsilnějším důkazem Tvého čistě božského poslání. Zázraky působí sice mnoho, jsou-li konány Tvým způsobem, leč jen u velmi zkušených lidí; ale přece je jen zajmou. Slovo však oživuje a osvobozuje duši a proto má větší cenu nežli tisíc zázraků, které neoživují, nýbrž zajmou jen mysl, kterou naplňují úzkostí! Proto díky Tobě také za tuto Tvou přemoudrou nauku!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela dobře usuzováno! Zítra se dá ještě leccos nalézt; nyní však pijte a buďte veselí až do východu! Spánek nebude této noci nikdo z nás potřebovat.“

34. VELKÝ RYBOLOV.

1) Potom se mezi některými zbylými učedníky, Židořeky a Filopoldem mluvilo ještě velmi mnoho; také Já a Kisjona jsme mluvili o všeličems: o starém kněžstvu, o starých patriarchálních a proto nejlepších způsobech vládních v porovnání ke způsobům tehdejšími za Mé pozemské doby a tak nadešlo jitro a v celé společnosti nebylo nikoho, komu by se zdálo, že by byl spal příliš málo. Krátce, zrána byli všichni úplně veselí a vyšli jsme ven k moři a přihlíželi jsme chvíli k čilým, rybářům Kisjonovým, jak se činili na vodě ve velkých rybářských člunech, leč příliš bohatý lov zrovna neučinili.

2) **Dva rybáři** přišli na břeh a tázali se Kisjony: „Pane, dnes to vypadá s našim lovem trochu bledě! Od půlnoci velmi pracujeme leč osudný východní vítr žene ryby ke dnu a tu se nedá téměř nic dělat!“

3) I tázal se Kisjona, kolik chytili.

4) A **tázaní** pravili: „Několik malých baněk bude asi plných; avšak co je to na 20 rybářských bárek a na dvakrát tolik člunů?!“

5) Pravil jsem **JÁ** oběma rybářům: „Vyjedte jen ještě jednou a vrhněte sítě; neboť nejlépe se loví při vycházejícím slunci!“

6) Pravili **rybáři**, jelikož Mne neznali: „Příteli, to my dobře víme; ale při silně vanoucím východním větru ani tu z toho mnoho nekouká! Žádný vítr není sice naší práci příznivý; ale východ je nejnepříznivější, zejména v zimní době!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Učiňte jen, co jsem vám řekl a budete mít bohatý lov!“

8) I odveslovali a řekli to ostatním rybářům. Ti sice pokrčili rameny; protože však slyšeli, že to tak chtěl mít Kisjona, vrhli tedy sítě a chytili takové množství nejlepších a nejušlechtilejších ryb, že se sítě téměř trhaly, takže rybáři měli co dělat, aby dopravili toto velké množství ryb do velkých sádek. Rybáři se ovšem tomu nejvýš podivovali, jelikož ještě nikdy neučinili tak bohatý lov. Později bylo jim ovšem Kisjonou sděleno, kdo byl podivuhodnou příčinou tohoto bohatého lovu. A oni pak všichni uvěřili ve jméno Mé, ačkoli Mne pak několik rybářů poznalo jako syna tesařova.

9) A tak uplynula polovina zimy za všelikých užitečných poučení a malých skutků, které netřeba zvláště uvádět, protože by to nemělo pro nikoho žádnou zvláštní důležitost, neboť šlo tu celkem spíše o blaho pozemského občanského života.

10) Tak také příchod Marie, matky Mého těla, který následoval po několika dnech, měl málo něčeho takového, co by se hodilo k záznamu, leda to, že Marie byla nadmíru ráda, že Mne opět osobně spatřila a že si dala od učedníků mnoho vyprávět, co vše jsem konal a čemu jsem učil a vše to hluboko podržela v srdci a podle toho myslela, chtěla a také jednala. Také oba nejstarší bratři, vlastně synové Josefovi přišli do Kisu a měli tu stavbu, při níž jsem jim byl ovšem Sám radou a skutkem nápomocen.

11) A tak se přiblížily velikonoce a mnozí začali konat přípravy na cestu do Jerusalema.

12) Kisjona se Mne tázal, zda také Já půjdu nahoru do Jeruzaléma.

13) A **JÁ** jsem mu pravil: „Podle toho, jak jsem slíbil, půjdu sice nahoru, avšak tentokrát se při slavnosti v chrámu zcela neukáži a půjdu brzy opět do Galileje, kde pak započnu znovu Svůj úřad.“

14) Právili **Židořekové**: „Kdybys Se však, ó, Pane, v chrámu přece dal vidět a měl zase podobnou řeč, pak by se snad znovu několik templářů zarazilo a uvěřilo v Tebe jako my?“

15) Právil jsem **JÁ**: „Ó, o to se nestarejte, neboť Já budu ještě často učit v chrámu; avšak z farizeů, starších a zákoníků nyní tam jsoucích se nad tím žádný nezarazí a podle toho neobráťí, aby se také mohl stát blaženým, nýbrž všichni budou usilovat jen o to, aby Mne jali a usmrtili! A k tomu tu Můj čas ještě není; proto Já zcela dobře vím, co mám činit.“

16) S touto odpovědí byli všichni spokojeni a proto se Mne na to dále netázali.

17) Jen o jedné příhodě může být před naším odcestováním do Jeruzalému učiněna zmínka, totiž o návratu Jidáše Iškariótského.

35. JIDÁŠ IŠKARIÓTSKÝ V DOMĚ KISJONOVĚ.

1) Všichni už byli radostného domnění, že se tento učedník více nevrátí, protože se po celou polovinu zimy zcela nikde neukázal, to jest u žádného známého. A hle, najednou nás překvapil právě za velmi veselého oběda. Velmi vlídně nás všechny pozdravil a Kisjona ho pozval ihned ke stolu, což tento učedník s veškerým díkem a se vší vlídností také ihned přijal.

2) Kisjona neobyčejně vlídný a upřímný muž ke každému člověku, tázal se tedy také našeho učedníka, co dělal celou tu dobu doma a jak se dařilo jemu a jeho rodině.

3) Tu počal tento učedník široce a dlouze vyprávět o výhodách, které v krátké době svou vlastní dovedností a pílí vydobyl pro svůj dům, kterak dostal pro ty a ony velké pány objednávku na velmi mnoho nejlepšího nádobí pro kuchyň a stůl a kterak za to byl nadmíru dobře zaplacen a svůj dům a svou rodinu aspoň na několik let co nejlépe zaopatřil. A podobných řečí až k neuvěření vypravoval ještě více.

4) Tu přešla o statním učedníkům trpělivost a dokonce náš **PETR**, jenž se jinak nedával tak snadno. do řeči, konečně mu pravil: „Poslyš, je-li z toho. všeho. jen polovina pravda - o. čemž velice pochybuji -, pak jsi nyní tedy již téměř tak zámožný jako. zde přítel Kisjona a nikterak nenahlížím, jak jsi se tedy mohl odhodlat opět k nám přijít a dokonce snad s námi ještě dále putovat! Nebylo by pro tebe mnohem moudřejší, kdybys také nyní zůstal doma a svou dovedností a pílí se ještě více obohatil?“

5) Právil **JIDÁŠ IŠKARIÓTSKÝ**: „Tomu ty nerozumíš! já jsem sice rád při práci pilný, když jednou při ní jsem; ale když mně při vší své pílí vzpomínka na vše co. jsem slyšel a viděl, pudí opět od práce a přivádí k vám, nemohu jinak, než abych tu ještě více slyšel a viděl. Neboť tak zcela bezduchý, za jakého mně bratři považujete, nejsem! A kdybych takovým byl, pak bych jistě mezi vámi nebyl! Avšak zatoužil jsem již velice po vás a nejvíce ovšem po našem Pánu a tak jsem musel, jako neviditelnou mocí tažen jít a jsem nyní tu. jsem-li vám však nepříjemný a stojím-li vám nějak v cestě, pak to můžete - a zejména Pán - jen říci a já půjdu opět odkud jsem přišel a proto zůstaneme také ještě dobrými přáteli!“

6) Právil **PETR**: „Ó, ne, toho. nikdy neučiníme a ty můžeš u nás být jak jsi byl a jak chceš; já ti vytýkám jen to., že nám můžeš beze všeho zřetele na tak často. nejvýš prokázanou vševedoucnost Páně tak zcela drze a sprostě lhát do očí o svých velkých tržbách, ač bys měl od Pána tak dobře jako my vědět, že přes naše rty nemá přejít nikdy nepravdivé slovo jestliže ti toto. nemůže být neznámé, proč tedy potom ty lži z tvých úst, když tě přece Pán zvolil za apoštola stejně jako. nás?“

7) Pravit **JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ**: „A jak mně můžeš dokázat, že jsem lhal?“

8) Pravit **PETR**: „Zcela snadno! Neboť předně Pán Svou milostí osvětlil mé nitro. tak, že přesně vím a mohu vědět, zda někdo lže anebo mluví pravdu; mimoto zde nastoupí, což právě nyní milostí Páně postřehuji, velmi brzy další, ještě makavější důkaz, z něhož se všichni, kdož tě nyní poslouchali, dovědí až příliš jasně, jak velice jsi nás všechny obelhal, což věru nebylo. od tebe chvalitebné! Z tvé zcela prázdné vychloubavosti nemáme sice ani škodu ani užitek; ale považ sám, zda se něco takového mezi námi sluší a zejména v přítomnosti Páně, v Něhož, jak jsi řekl věříš a doufáš tak jako my!“

9) Tu byl náš učedník ve velkých rozpacích a nevěděl, co. by nyní odpověděl Petrovi, neboť se cítil velice dotčen.

10) Brzy poté přišlo několik (osob) do domu Kisjonova a prosily o almužnu a Kisjona je nechal podle svého. obyčeje vstoupit do pokoje. Když vstoupily do. pokoje, byly to čtyři již dosti dospělé děti zahalené do zcela nuzných hadrů. Když je spatřil Jidáš Iškariotský, odvrátil svou tvář, aby nebyl vstoupivšími poznán; byly to. totiž jeho starší čtyři děti, děvče a tři hoši.

11) Kisjona se jich však stranou tázal kdo a odkud jsou, kdo je jejich otec a jak se jmenuje.

12) Děti řekly vše a svému otci zvláště dobré vysvědčení nedaly.

13) Kisjona však poznamenal, že právě slyšel, že si jejich otec v polovině zimy vydělal svou dovedností a pílí velmi mnoho. peněz.

14) Avšak **děti** to popřely a pravily: „Otec sice připravil něco na trh, - když však na trh přišel, vznikla velká rvačka mezi židovskými a řeckými obchodníky a otci byly všechny jeho hrnce a náčiní rozbity a my všechny jsme se pak vrátily domů jako pouzí žebráci, načež pak otec velice zesmutněl a opouštěl nás se slovy: „Děti, nyní pro vás již nic více nemohu učinit! Jděte k milosrdným lidem a pak již podporu najdete! Já půjdu k zázračnému Mistru, o němž jsem mnoho vypravoval; snad Ho pohnu, aby pomohl aspoň vám a vaší ubohé matce, když už by snad nepomohl mně!“ Potom smutný odešel a my jsme šly také, jak tu jsme, za almužnou pro nás, pro matku a pro naše ještě mladší sourozence, dosud jsme však ještě málo pořídily. Proto tě prosíme, abys se nad námi slítoval!“

15) Poté pravit **KISJONA**: „Jak je to dlouho, co vás otec opustil?“

16) I pravily **děti**, že je tomu již osm dní, co neviděly otce.

17) Poté zavedl Kisjona děti do druhé místnosti, přikázal dáti jim jiné šaty a očistit je a dal jim pak jíst a pít. Když tyto čtyři děti byly zatím opatřeny, daly zřejmě najevo, že je jim otcovy bídy líto a také ubohá matka je proto doma velmi smutná, neboť nikdo neví kam šel.

18) I potěšoval je Kisjona, aby se o to nestaraly, neboť jejich otec je zatím také u něho zcela dobře zaopatřen a že ho brzy uvidí.

19) Děti se velice zaradovaly a zůstaly ve svém pokoji zcela klidné.

20) **KISJONA** pak odešel, šel k Jidášovi Iškariotskému a pravit: „Příteli, jsem dalek toho, abych chtěl tobě, vyvolenému učedníku Páně, dělat nějaké výčitky pro tvé vychloubání, avšak ježto mně zajisté právě tak dobře znáš, jako mně znají daleko široko všichni chudí, proč jsi nepřišel ihned ke mně a proč jsi se nepřiznal se svým politování hodným stavem? Hle, tvé děti jsou mnohem upřímnější nežli ty a jsou nejdříve starostlivé o tebe a ty jsi při jejich vstupu odvrátil od nich tvář, aby tě truchlivě hledající děti nepoznaly! Já aspoň to shledávám přece jen poněkud zvláštní od tebe! Co nyní říkáš ty sám k tomu všemu?“

21) Pravit **JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ** hluboce vzdychaje: „Ach, příteli, já jsem chtěl svým ovšem velmi nevčasným vychloubáním jen své sklíčené srdce ohlušit! Avšak špatně se mi to vyplatilo; neboť mou zlomyslnost následoval ihned v patách jako jedovatý had trest vůči mně samému a nyní tu stojím k hanbě všech očí odhalen jdi a nech mne jít k mým dětem, abych je potěšil a svůj bol u nich vyplakal!“

22. Tu jsem pravit **JÁ** : „Nyní ještě ne! Jez a pij a příště již nelži, jinak tě potká ještě něco horšího!“

23) I zůstal Jidáš Iškariotský a jal se opět jíst a pít a všichni s ním mluvili zcela vlídně dále a Kisjona mu slíbil, že se o tyto ubožáky postará, protože ony jsou jeho neštěstím zcela nevinné, zato on jako otec je víceméně vinen jejich neštěstím.

24) Tak byl tento vedlejší příběh zcela klidně a dobře vyřízen a byl zde uveden jen proto, aby bylo učedníkům trochu blíže naznačeno, čího ducha je Jidáš dítětem.

36. ODJEZD Z KISU A PŘÍCHOD K LAZAROVU HOSPODSKÉMU.

1) Také **MARIE** matka Mého těla pravila brzy poté Jidášovi Iškariotskému: Budeš-li tak pokračovat a nezměníš-li nikdy svou mysl, pak bude tvůj konec hrůzou pro mnohé a zůstane v paměti lidstva až do konce světa. Proto si dej budoucně dobrý pozor, abys obstál před očima Páně! Já jsem o tobě ještě nikdy neměla dobrý sen a poznávám nyní také důvod toho. Proto pravím ještě jednou: Hleď, abys obstál před očima Páně!“

2) Tato slova pojmulí všichni učedníci hluboko do srdce.

3) Po jídle jsme navštívili ještě dům Mariin a její usedlost, kterou jí poskytl Kisjona. Vše bylo v nejkrásnějším pořádku. Také byla postavena malá škola, v níž udílela matka potřebným dětem poučování o všelikých užitečných věcech a tak mnohonásobně užitečně trávila čas a proto byla všemi lidmi obce a okolí velmi milována a vážena. Také uzdravovala mnohé nemocné tím, že na ně ve jménu Mém vkládala ruce anebo se nad nimi modlila. A tak byla tedy také pro tuto krajinu požehnáním a Kisjonovi pravým klenotem.

4) Příštího dne, bylo to ve čtvrtek, ještě dobré tři týdny před velikonocemi, doporučili jsme se Kisjonovi se slibem, že ho zase brzo navštívíme. Dal ihned připravit jednu ze svých nejlepších lodí, do níž jsme vstoupili brzo po snídani a s kterou jsme pak při příznivém větru odpluli. Kisjona, Filopold a Marie nás doprovodili po moři ku břehu Moře Galilejského na místo, kde Jordán opouští toto moře a pak se dlouhým a silně na východ zahnutým údolím obrací nalevo k Moři Mrtvému. Odtud se pak také jde po dobré a dobře upravené cestě nahoru do Jerusalema, z níž dnes nelze ovšem již nic objevit, tak jako ze všech osad u Moře Galilejského, které se dnes také zmenšilo již o dobrou třetinu.

5) Na přístavišti byl pouze jeden mýtní dům, u kterého bylo třeba zapravit malý poplatek, avšak jen tehdy, když se něco přinášelo anebo přiváželo na prodej. Vystoupili jsme na břeh, žehnali jsme těm, kteří nás doprovázeli a šli svou cestou rychle dále bez jakéhokoli odpočinku a tak jsme dosti pozdě v noci dorazili k domu našeho známého hospodského, kde ještě nespali, jelikož tu bylo několik hostů.

6) Když jsme sem přišli a hospodský nás poznal, byl pln radosti a uvedl hned celý dům do pohybu, aby nás zaopatřil; neboť od časného rána jsme ničeho nepožili. Také naše údy byly dalekou pěší cestou znaveny a potřeba odpočinku se jim stala velmi pociťovatelnou. Zatím co nám dal hospodský svými lidmi připravit večeři, vypravoval nám leccos, co se přihodilo v Mé nepřítomnosti - mezi jiným také to, že dobrý Lazar měl zcela vážný výstup s templáři kvůli dělníkům, které jsem mu byl opatřil z Betléma.

7) (**Hospodský:**) „Templáři přišli ihned sem a vynaložili veškeré úsilí, aby přivedli Lazarovy dělníky na svou stranu; avšak dělníci pohrozili templářům, kdyby jim snad nechtěli dát pokoj. Poté se templáři zarazili a obviňovali Lazara, že své dělníky pobouřil potají proti nim a proto ho dokonce obžalovali u římského zemského správce. Správce povolal k sobě Lazara, tázal se ho na pravý stav věci a vyslyšal pak také všechny dělníky a to každého jednotlivě. Avšak tu dopadla věc tak, že Lazar byl i se svými dělníky osvobozen od vší viny a templářům bylo potají naznačeno, aby sluhům Lazara, jenž je nyní čestným občanem Říma, dali pokoj, jinak by byl nucen dáti Lazarovi na ochranu k volnému použití náležitý počet vojáků. To působilo a Lazar má nyní již asi šest týdnů od templářů úplný pokoj. Zda mu jsou však zrovna vnitřně obzvláště nakloněni, o tom velice pochybuji, ačkoliv se mu staví do očí velmi vlídně a ujišťují ho, že onu pro ně hroznou věc přednesli zemskému správci jen proti jeho dělníkům a nikoli proti němu. A tak žije Lazar aspoň na oko s templáři na dobré noze.“

8) Privil jsem **JÁ-**: „Já jsem dobře věděl, že se to tak sběhne; avšak mohlo by se to také ještě jinak stát, kdyby byla věc potrvála ještě o několik týdnů déle. Neboť mezi dělníky a templáři by bylo došlo k vážným násilnostem, které jsem předvídal a proto jsem také Svou vůlí zařídil věc tak, jak se sběhla a bylo to tak dobré. Templáři nyní ovšem nevraží potají na Lazara; avšak to nic neznamená, neboť oni nevraží také na všechny Římany a Řeky a Esejce, Saduceje a Samaritány. Avšak veškerá ta jejich nevraživost se velmi podobá pošetilému člověku, jenž se téměř zuřivě rozhněval na velkou řeku, protože nenašel přes ni most, po němž by se byl mohl dostat na druhé krásné pobřeží. Řeka zůstala řekou přes velký hněv pošetilému člověka. A opravdu, právě tak je tomu s nevraživostí a hněvem templářů! Je to kroucení a vzpírání se červa v prachu proti krokům mimojoudoucího velblouda. Proto obraťme list a ty, milý příteli, hleď abychom měli brzy večeři!“

37. MUDRCI Z PERSIE.

- 1) Hospodský pospíšil do kuchyně, kde právě bylo vše již hotovo.
- 2) Ale ostatní hosté, kteří tu nocovali jako cestující dílem z Galileje, Řecka, Samaří, dílem z různých zemí, protože hospodský byl znám jako velmi slušný muž a také měl velký dům na ubytování, se dověděli, že jsem nyní v této hospodě také Já, neboť o Mně byli slyšeli již tak mnoho. I tázali se služebnictva hospodského, zda by Mne mohli vidět. Jeden sluha přišel tedy proto k nám a nadhodil to hospodskému, jenž s námi o všelichems promlouval.
- 3) **Hospodský** však pravil sluhovi: „Tu nemohu říci ani ano, ani ne; neboť tento Pán je Svým Pánem a smí se stát jen to, co chce On!“
- 4) **JÁ** však jsem řekl hospodskému: „Mezi cestujícími jsou také čtyři mágové z Egypta, narození však v Persii poblíž hranic Indie. Tři mezi nimi jsou hlavní mágové a již vysokého věku, čtvrtý je však jen učedník. Mají také ovšem velkou družinu, která je však většinou ubytována po hospodách v jiných obcích; zde mají jen nutné osobní služebnictvo. Nuže, tyto čtyři mágy, kteří nyní po několik roků působí v Egyptě, můžeš vpustit dovnitř a prozkoumáme je, jakého ducha jsou to děti.“
- 5) I odešel hospodský do místnosti, kde byli oni mágové a řekl jim, že jsem dovolil, aby přišli ke Mně.
- 6) Mágové byli velice potěšeni, neboť slyšeli toho o Mně už velmi mnoho, dokonce až za hranicemi Kanaanu. Ihned vstali a vedeni hospodským spěchali ke Mně. Přišedše tito úctyhodní starcové k nám hluboce se poklonili a zdvořile podle svého zvyku pozdravili. Jelikož se vyznali v hebrejské řeči, mohli jim také všichni učedníci zcela dobře rozumět.
- 7) **JÁ** jsem jim ihned řekl: „Ten, kterého byste rádi poznali, jsem Já; nyní se však posadte k nám a pak se teprve trochu důkladněji domluvíme!“
- 8) Mágové se posadili k našemu stolu a **JÁ** jsem se jich otázel: „Nuže, řekněte Mi zcela otevřeně, jaká to umění a kouzla provozujete; pak se dozvíte také vy ode Mne, co všechno provozuji Já! Snad si pak budeme moci být navzájem velmi užiteční!“
- 9) I poklonili se mágové a **jeden z nich** pravil: Mistře, tento je náš nejstarší a nejmoudřejší, jeho jméno je Hahasvar („Strážce Hvězd“); ten bude mluvit za nás! Je mu plných 3 krát 30 roků. Já řečník, čítám nyní teprve 80 a tento vedle mne 70 plných roků, ve Hvězdách je psáno, že každý z nás musí od nynějška žít ještě 30 let. Mé jméno je Meilizechiori („Mám vidění anebo vědění měřit čas“) a jméno tohoto mého souseda Ou' li tesar („Zaklínač vůle“ anebo „vnucovatel vůle“). Čtvrtý z nás je ještě mlád, nemá ještě určité jméno, Jelikož Je teprve učedníkem. Nyní nechť mluví náš nejstarší!“
- 10) I začal tedy **nejstarší** říka: „My tři jsme byli již jednou před 30 roky zde a přicestovali jsme sem z daleké země východní; neboť byli jsme probuzeni zvláštní Hvězdou a v písmu této Hvězdy bylo psáno: „V hlubokém západu se nezdárnému Božímu národu narodil nový Král. Matka Jeho těla je pannou a nebyla nikdy mužem dotknuta; neboť dítě v ní je zplozeno silou velkého Boha a Jeho jméno bude velké mezi všemi národy Země a založí Království a bude v něm jako nejmocnější Král vládnout navěky. Blaze všem, kteří budou žít v Jeho Království; neboť nad těmi nebude mít smrt již žádnou moc!“
- 11) Když jsme toto přečetli, vydali jsme se na cestu a šli ,jsme podle běhu Hvězdy a našli jsme skutečně u Betlému a to ve starém ovčím chlévě narozené velmi podivuhodné dítě a obětovali jsme mu své dary. Podle úmluvy jsme chtěli jít do naší vlastní země opět přes Jeruzalém, avšak byli jsme ve snu varováni světlým duchem, abychom se dali domů jinou cestou a abychom neprozrazovali narozeného Krále zlému knížeti. To jsme tedy také učinili. Co se stalo potom s oním zázračným dítětem, nemohli jsme se již přes naše bádání nijak dovědět.
- 12) Od starých lidí jsme slyšeli, že starý ukrutný kníže Herodes nařídil v Betlémě kvůli onomu nově narozenému Králi vraždění dětí, při němž byli všichni chlapi od 1-12 *³) let mečem zahubeni; avšak rodiče prý uprchli s oním zázračným dítětem ještě v pravý čas do Egypta a tak

---

³ Místo 1-12 má tu patrně být od 1-2 let. Bezpochyby je tu Lorberova sluchová anebo písemná chyba.

unikli ukrutnosti pošetilého knížete. My jsme pak pátrali po několik let v Egyptě po témž dítěti a Králi, nemohli jsme se však dopátrat ani toho nejmenšího.

13) Teprve nedávno jsme se v Memfidě v Egyptě dověděli, že v Galileji vystoupil velký zázračný muž, jenž konal znamení a skutky, o kterých nebylo nikdy slýcháno na této Zemi a přitom mluvil tak přemoudré řeči, že by se proti nim museli schovat všichni největší mudrci Země. Velmi mnozí se ho proto přidrželi a uvěřili, že je to zřejmě Bůh Sám, protože by jinak jeho chování bylo zcela nevysvětlitelné.

14) Po této zprávě jsme se tedy vlastně odebrali opět sem do Kanaanu anebo do celé Judeje, abychom se někde sešli s tímto tak neobyčejným člověkem a to z dvojího důvodu: předně abychom se sami o všem osobně přesvědčili a zadruhé abychom vypátrali, zda tento muž není snad z onoho v Betlémě zrozeného dítěte.

15) Ovšem ten proslulý zázračný muž není ještě Králem - leč to zrovna naprosto nic nevádí; neboť my jsme jen mudrci hvězdáři, svou znalost! přírodních sil před očima slepého lidstva také zcela mimořádní mágové a proto jsme také králové ze zemí a s mnohým lidem za Persií v rozsáhlých vysočinách a nemusíme se žádného nepřítele obávat, -protože každé sousední kníže si nás vysoce váží a má největší úctu před naší tajnou mocí. A přece naše moc je jen zcela přirozená a může se jí každý člověk naučit; oč mnohem spíše může být Králem Judeje onen tak slavný muž, jenž je s to pouze svou vůlí hory a skály ničit, mrtvým život navracet a živlům přikazovat!

16) Přišli jsme do této krajiny již dnes ráno a vyptávali jsme se na tohoto muže a řeklo se nám, že tu v okolí působil teprve nedávno a že v krátké době sem přijde zase. A nyní pozdě večer šlo v domě od úst k ústům, že tento proslulý muž sem přišel se svými učedníky.

17) Dovedeš si tedy, Mistře, asi představit, jakou touhou jsme všichni vzplanuli, že spatříme v tobě onoho muže, o němž jsme slyšeli tak zázračně velké věci a že se tě pak také v nehlubší skromnosti otážeme, zda jsi tedy snad vzešel z onoho zázračného v Betlémě narozeného dítěte.“

38. DOVEDNOST A PŮSOBNÍ TŘÍ MUDRCŮ.

1) Privil jsem **JÁ** : „To je vše od vás velmi krásné a chvalitebné; ale říkalo se, že ti tři mudrci, kteří navštívili u Betléma narozené zázračné dítě poté - as před 15 lety - zemřeli. jak to tedy přijde, že vy jako titíž ještě žijete a po celém světě se honíte?“

2) Privil **nejstarší**: „Vzácný příteli, u nás v naší zemi můžeš pětkrát, také sedmkrát zemřít a pak znovu oživen opět dále žít. To tam způsobuje vzduch, země a její duchové, zázračné byliny a naše síly, čerpané ze skrytých sil přírody.

3) Když jsme však tehdy byli v Betlémě, byli v nás tři duchové ještě z pravěku lidí této Země; tito duchové nejsou nyní již v nás a ve svazku s námi, nýbrž nyní jsme svobodni a sami.

4) Když nás ti duchové opustili, vypadalo to nicméně navenek tak, jako bychom byli zemřeli; ale naši duchové nás opět oživili a my nyní žijeme zase zcela dobře dále sami o sobě a budeme ještě dlouhý čas žítí dále. Až bude však toto tělo zcela nepotřebné, ani pak nezemřeme tak jako velmi bídne zmírají ubozí lidé zde v této zemi, nýbrž vystoupíme s úplným vědomím sami dobrovolně z našich těl a pak budeme jako duchové dále žít a také dále mezi sobě rovnými působit. Hle, vzácný velký Mistře, tak se mají u nás věci, protože jsme ještě pranárod nezkažený a, národ přirozený.

5) Privil jsem **JÁ** : „To vím zcela dobře a také vím, že na této Zemi je ještě několik takových národů, proti čemuž nemohu naprosto nic namítat a nechávám tedy také v platnosti to, že jste ti tři mudrci z daleké země východní, kteří navštívili u Betlému v ovčím chlévě novorozené zázračné dítě a že jste nyní opět přišli, abyste vyhledali z dítěte odrostlého zázračného Krále, byste mu opět vzdali úctu, což je od vás nesporně velmi chvalitebné.

6) Avšak Já jsem se vás také tázal, jaká umění a skutky konáte na vašich dalekých cestách a jaký vám přináší užitek. O tom Mně musíte také něco povědět, aby mohli aspoň tito Moji učedníci také něco vyzískat z vás. Potom také Já vám o Sobě Samém sdělím již něco podrobnějšího.“

7) Privil **nejstarší**: „Ano, velký Mistře, dokážeš-li vše to, co jsme o tobě slyšeli, pak tvoji učedníci od nás zrovna zvlášť mnoho nezískají; protože si to však přeješ, mohu ti tedy hlavní

věc sdělit. Naší prvou a vlastní hlavní věcí je prorokovat lidem z Hvězd leccos jim užitečného, což se pak také většinou stane. Upřímně však řečeno, záleží tu více na umělém postavení slov nežli na postavení Hvězd, které až na postavení několika málo Planet zůstává beztoho vždy zcela stejné.

8) Jen při zrození onoho židovského zázračného dítěte, kdy jsme ještě byli obýváni zmíněnými duchy, viděli jsme na západě zcela zvláštní postavení Hvězd a jednu Hvězdu obzvláštní velikosti, která měla směrem k západu dlouhý ohon a ježto jsme také zpozorovali, že se pohybovala právě k západu rychleji nežli Hvězdy ostatní, pomysleli jsme si, že se na západě přihodilo asi něco velkého. A brzy jsme četli z Hvězd jakoby tam bylo napsáno: „Židům se narodil nový Král, Jenž založí Království, které věčně nikdy nebude mít konce a bude vládnout nade všemi národy Země!“

9) Nuže, toto písmo bylo úplně pravdivé a my jsme se pak vydali na cestu přímo podle pohybu této Hvězdy, která, jak se nám zdálo zůstala stát na pravém a správném místě a my jsme tu skutečně našli zrození, provázené všemi možnými zázraky, takže jsme také nemohli být ani na okamžik v pochybnosti, zda jsme skutečně na pravém místě. Naše hvězdopřevectví bylo tedy úplnou pravdou; pokud také dodatečná a pozdější hvězdopřevectví měla v sobě více méně pravdivého, za to nemůžeme otevřeně řečeno převzít úplnou záruku! Tak je to tedy s tou naší hvězdnou moudrostí.

10) Co se však týče naší magie, rozpadá se ve tři části. Prvá hlavní část vychází z našeho poznání nabytého mnohými zkouškami, pokusy a zkušenostmi a z obeznanosti se skrytými přírodními silami, čímž jsme s to provádět tisíce věcí a kousky, které ovšem vyvolávají u slepého a nic nevědoucího lidstva největší úžas a nám pak dodávají velkou vážnost a také přinášejí velký zisk.

11) Nyní známe tajemství vyrábět jakýsi druh zrn, která jsou nadmíru snadno zapalitelná a při jejich rychlém zapálení v uzavřeném prostoru vyvinou takovou sílu, že se tím s velkým třeskem na tisíc kusů roztrhá i nejsilnější a nejpevnější skála, jestliže se dříve do otvoru v ní vydlabaného vloží několik liber zmíněných zrn a zapálí se nějakou neviditelnou zápalnou nití. Před lidem to děláme na oko tak, jako bychom poručili skále, aby se rozložila; ale v podstatě to způsobují jen naše výbušná zrna, která již několik dní napřed uložíme nepozorovaně na vhodné místo.

12) A tak máme ještě spoustu věcí a pokusy, které s nimi konáme, musí u neznalého lidu vyvolat velký obdiv. K tomu patří také naše kousky s ohněm, při nichž také dovedeme zcela šalebně napodobit blesk a jeho účinky. - V tom tedy záleží prvá část naší magie.

13) Druhá část je čistě mechanická, při čemž určitými, dosud ještě neznámými stroji vyvoláváme také určité účinky, které každého laika musí uvést v největší úžas, protože příčina účinku je neznáma a mimo nás nemůže být jinak nikým vysvětlena.

14) Třetí část naší magie je vlastně bezvýznamná, protože se provádí jen určitým tajným dorozumíváním. Tato část budí u slepého lidu téměř největší pozornost, ačkoliv za ní nevězí nic jiného, nežli jen určitá nacvičená obratnost a pohotovost. - To jsou tedy naše tři magické části.

15) Konečně jsme však také lékaři a tajnými prostředky dovedeme s nejlepším svědomím léčit velmi mnohé nemoci, hubit všeliký obtížný hmyz a před námi musí prchat všechny druhy zlých zvířat anebo se nechat námi zkrotit, - s kteroužto naší schopností jsme lidem prokázali již také velmi mnohou dobrou službu. - A nyní máš, velký Mistře, v krátkosti před sebou odkryto naše celé umění. Avšak nyní prosíme také tebe, abys nám podalo sobě podrobnější zprávu.“

39. DOBRÝ ÚČEL NEPOSVĚCUJE ŠPATNÉ PROSTŘEDKY.

1) Právil jsem **JÁ** : „Vaše umění, pokud používá při experimentování přírodních sil mechaniky anebo vědy lékařské, je o sobě zcela dobré a může z něho časem vzejít lidstvu leckterá pozemská výhoda. Avšak vše to, co se přitom jeví před tváří lidí, kteří mají před Bohem stejnou cenu, spíše jako výnosná šalba, je špatné a. Bohu, jedinému Pánu všeho světa a stvoření nemilé, jak jsem to také při určité příležitosti řekl a ukázal Esejcům, kteří konají něco podobného. Neboť kdyby byl účel, kterého by se mohlo dosáhnout jen lživým a tedy o sobě špatným prostředkem v podstatě sebelepší, nebude tento prostředek nikdy o sobě dobrým účelem posvěcen a nebude také nikdy dobrým.“

2) Na příklad: Byl by velmi těžce nemocný člověk a ani nejlepší lékaři by již neznali prostředek, aby zbavili toho člověka jeho velkých bolestí. Tu by však někomu napadlo říci lékařům: „Jelikož tomuto člověku nelze už ničím pomoci, dáme mu rychle usmrcující jed a tím bude, rázem zbaven všech svých bolestí!“ Jak bylo řečeno, tak se stalo, a trpící byl okamžitě na onom světě. Ano, .tito lékaři zbavili skutečně nemocného všech bolestí; avšak oni ho usmrtili nepováživše, proč seslal na něho Bůh takové utrpení a jak to bude pak s jeho duší na onom světě. A tak tedy byl prostředek špatný, což proto také nikdy nemůže mít za následek čistě dobrý účel.

3) A hle, tak je to i se všemi takovými falešnými zázraky! A jsou-li dokonce i provázeny dobrými mravními naukami k mnohému prospěchu lidí a prohlášeny za božské účinky, neobměšlejí v podstatě přece nic dobrého; neboť probouzí v myslích lidu vynucenou lehkověrnost, z ní všeliké neblahé pověry a nakonec fanatickou nenávist ke každému jinověrci. A přijdou-li konečně lidé někým kdo má jasného ducha na podvod a na to, že domněle božský zázrak, kterému uvěřili, byl zcela prostý přirozený, pak také odpadnou ode všech o něho opřených a o sobě dobrých nauk, nevěří pak již zcela ničemu a stávají se vůči svým učitelům a divotvůrcům tygry a hyenami.

4) Z toho tedy lze pak snadno pochopit, kterak špatným prostředkem nelze vlastně také nikdy dosáhnout dobrého účelu; neboť je-li opora špatná a vadná, jak může na ní trvat úplně pevná budova?!

5) Na špatném a sypkém základě nelze nikdy postavit pevný hrad a tak také falešnými zdánlivými prostředky nelze nikdy docílit opravdové a člověka skrz naskrz polepšující a oživující výchovy.

6) I největší státy v tomto světě, před nimiž se kdysi chvěla polovina okrsku zemského se nakonec rozpadly jako sypké plevy, protože základ, na němž byly budovány, nebyl ničím jiným nežli prázdným plevovitým mamem.

7) A právě proto jsem tedy přišel shora do tohoto světa, abych ukázal a lidem dal ve všem úplnou pravdu. A kdo v této pravdě setrvá a bude žít, bude opravdu svoboden a bude mít v sobě věčný život, kterého nikdy žádným jakýmkoli zdánlivým prostředkem nelze docílit, nýbrž jediné nejčistší a nejryzejší pravdou.

8) A právě v ní spočívá ono Království, které právě nyní zakládám. Je to Království lásky, světla a z toho nejčistší a nejryzejší pravdy. Jeho Král nenastoupí ovšem nikdy na nějaký trůn pozemský, nevezme do rukou zlaté žezlo a nebude užívat žádné jiné zbraně nežli jediné pravdy; avšak tato zbraň mu nicméně dá nejskvělejší vítězství nade všemi národy Země a nad veškerým stvořením navěky a blaze tomu, jenž se dá touto nejčistší nebeskou zbraní porazit!

9) A teprve nyní vám také pravím, že Já jsem právě zcela Týž, kterého hledáte a jemuž jste již jako novorozenému dítěti vzdali poctu.

10) Avšak také vám nyní pravím, že Já nyní a budoucně od lidí žádnou poctu nepřijmu, nýbrž že je Jeden, Jenž je jedno se Mnou, Jenž jediné Mne ctí a ten se jmenuje: Láska, Světlo, Pravda a Život. On je Prazáklad všech věcí a věčné Bytí a- jsoucnost Sama a vše co tu je a trvá, je a trvá z Něho. - Víte nyní jak jste na tom ?“

---

40. VLIV SVĚTLÝCH DUCHŮ.

1) Privil pravdou Mé řeči zcela prostoupený **nejstarší**: „Velký Mistře! Z této tvé světlem naplněné řeči jsme zjistili nad Slunce jasně, že jsi jistě více nežli pouhý člověk; neboť tak pronikavě pravdivě jsme ještě nikdy neslyšeli žádného člověka mluvit a věru, tato slova působí více nežli tisíc nejpodivuhodnějších zázraků, které lidi sice na jistou dobu ošálí, avšak jejich srdce ještě více zatvrdí a zatemní! Proto také od tebe naprosto žádný zázrak nežádáme; neboť toto tvé slovo nám úplně postačí a my už nyní víme, co máme budoucně dělat a čeho se držet. Náš lid doma nebude budoucně již kráčet v temnu!“

2) Privil jsem **JÁ** : „To bude od vás velmi dobré; ale vše dobré a pravdivé potřebuje také svůj čas. Proto se tedy musíte při všem poctivém konání a jednání poradit také s chytrostí. Neboť lid jednou zatemnělý nemůže beze škody na zraku snést náhle vycházející nejvýš ostré světlo; je pak jako pomatený, štítí se světla a hledá pak stín a noc. Proto musí být světlo zprvu zcela skrovně připouštěno, aby si lidé ponenáhlu naň zvykali. Časem budou pak moci dokonce zcela pohodlně snášet i nejsilnější světlo před svýma očima. - Jste-li tedy opravdoví mudrci z

dalekého Východu, pak musíte také tuto nauku pravdy věrně zachovávat, chcete-li se stát pravým požehnáním svým národům.“

3) Privil **nejstarší**: „Také toho budeme my a naši učedníci přesně dbát; neboť vidíme, že ty máš ve všem pravdu a že jsi skrz naskrz opravdový. Avšak nyní bychom se také od tebe ještě rádi dověděli, kdo byli oni duchové, kteří nás vedli v době tvého zázračného narození; neboť jsme v sobě zcela přesně pocítovali, že oni nebyli my a že my jsme nebyli oni. Když v nás vládli, nemohli jsme konat co jsme chtěli, nýbrž jen to, co chtěli oni a přitom se nám zdálo, jako kdyby byli naším vlastním já. Neboť byli jsme také velmi moudří a tak jsme se teprve seznamovali s vnitřními přírodními silami a jejich používáním; když však potom z nás jakoby vystoupili, byli jsme zase zcela hloupí a nemohli jsme naprosto pochopit, jak jsme se seznámili s oněmi velkými tajemstvími sil v přírodě. To, co nyní známe lepšího, bylo nám sděleno oněmi duchy, které jsme také viděli v jasných snech. Nuže, co asi za tím může podle tvé moudrosti vést a být?“

4) Privil jsem **JÁ**: „To přece není u vás nic zvláštního; neboť všichni od přirozenosti lepší lidé bývají poučováni duchy ve všelikých duchovních a přirozených vědách, většinou ovšem méně cititelně nežli tomu bylo u vás.“

5) A čím přirozeněji, prostěji a více do sebe obráceni žijí lidé ve světě, tím více a tím živěji jsou také ve spojení s lepšími a dobrými duchy onoho světa. A tak tedy tomu také bylo u vás a s vámi.

6) Když jste se však potom mnohým cestováním stali zběhlejšími ve světě, pak vás také vaši učitelští a světlí duchové opustili a ponechali vašim vlastním poznatkům, vašemu intelektu, vašemu rozumu a vaší vlastní svobodné vůli. Nicméně však probudili ve vás touhu, abyste Mne hledali a nyní také našli a o to bylo oněmi třemi duchy zcela dobře postaráno pro vás a pro vaše děti a národy.

7) Oni duchové byli však kdysi také lidmi na této Zemi a to pro všechno nyní žijící lidstvo, nejvyšší významní pro tuto Zemi; avšak na onom světě přestávají zcela všechny pozemské rozdíly, jako „první“, „velký“ anebo „malý“ a poslední člověk na Zemi nebude za jejím člověkem prvním předpokládajíc, že poznal vůli Boží a jednal podle jejího předpisu a řádu.

8) Vůle Boží všem lidem zní pak zcela krátce takto: Poznej Boha a miluj Ho nadevšecko a svého bližního, to jest druhého člověka pak jako sebe sama. Buď opravdový a věrný ke každému a co chceš rozumně, aby tobě lidé činili, to číň také ty jim, tak bude mír a jednota mezi vámi a Boží zaslíbení nad vašimi hlavami bude zářit jako pravé světlo života!

9) To ať vám postačí; z toho vám pak také bude dána všechna ostatní a další moudrost. A nyní se můžete odebrat ke spánku, neboť nadešla již půlnoc.“

10) I děkovali mudrci a prosili Mne, aby příštího dne směli ještě v Mé blízkosti setrvat, což jsem jim také rád dovolil. Poté jsme šli všichni spát.

11) Když jsme se příštího dne probudili, byla dobrá snídaně již úplně připravena a naši mudrci již s největší touhou čekali, aby Mne opět uviděli a snad také něco ode Mne uslyšeli; neboť má slova si vzali velice k srdci.

12) Když jsem se všemi Svými učedníky seděl u snídaně, jedl a pil a s hospodským mluvil o tom a onom, naslouchali mudrci již u dveří. Jelikož však slyšeli mluvit jen slova o věcech více lhostejných, pozemských, pravili mezi sebou: „Hle, dnes nemluví tak moudře jako v noci! Ten musí být velmi mnohostranný ve svém vědění! Tu však nevyzařuje mnoho božské moudrosti!“

13) Když však ještě usuzovali takto mezi sebou, přišel náhle do předsíně **těžce nemocný**; byl to totiž soused hospodského, který se od jeho lidí dověděl, že jsem přišel k hospodskému a nyní u něho meškám. Když Mne dveřmi spatřil, zvolal: „Ó, Ježíši Nazaretský, opravdový Spasiteli, smiluj se nade mnou a uzdrav i mně, když už jsi uzdravil tak mnohé!“

14) **JÁ** jsem vyšel ven a pravil: „Jak dlouho tě trápí dna?“

15) A **on** řekl: „Pane, už 7 roků! Snášel jsem však bolesti nicméně trpělivě, když nezuřily tak příliš zle; nyní se mi však stávají nesnesitelné a tak jsem se dal přivést sem k tobě.“

16) Privil jsem **JÁ** k mudrcům: „Nuže, vy jste také lékaři! Nemůžete svým uměním pomoci tomuto člověku?“!

17) Privil **nejstarší**: „Mistře, takoví nemocní jsou u nás prohlášeni za nevyléčitelné a tu žádný lék již nepomůže! Nemůže-li takového dnou stíženého již ani Slunce uzdravit, pak mu již nepomůže na světě nic.“

18) Privil jsem **JÁ**: „No, uvidím, zda ho již nelze uzdravit!“

19) **JÁ** jsem poté pravil nemocnému: „Buď zdravý a choď avšak budoucně již nehřeš, aby tě pak nepotkalo něco ještě horšího!“

20) Poté se **nemocný** náhle úplně vzpřímil a uzdravil, děkoval a pln radosti opouštěl dům.

21) I ulekli se mudrci a chtěli se Mi klanět. Já jsem jim to však zakázal a s učedníky jsem Se potom odebral ihned do Betanie k Lazarovi a mudrci se také ještě téhož dne vraceli do své daleké země.

NA MOŘI GALILEJSKÉM.
JAN - KAPITOLA 6.
41. NASYCENÍ PĚTI TISÍCŮ.
JAN 6, 1 - 15.

1) Že měl Lazar z Mého příchodu převelikou radost, netřeba zajisté připomínat. Sotva jsem tu však pobyl tři dny, dověděl se od dělníků o Mé přítomnosti celé širé okolí a scházelo se tu denně mnoho lidí a přinášeli všeliké nemocné, kteří tu byli všichni uzdraveni. To však vyvolalo velkou pozornost kolem celého Jeruzaléma a dostalo se to také k uším farizeů, takže se brzy mezi sebou začali radit, jak by Mne mohli polapit a sprovodit se světa.

2) **JÁ** jsem však o tom věděl a desátého dne Svého pobytu v Betanii jsem řekl Lazarovi a učedníkům: „Odebereme se odtud opět do Galileje; neboť farizeové se zle radí o Mně. Nechci však nyní budit další pozornost, aby měl o slavnosti pokoj také tvůj dům; proto odejdu odtud ještě dnes.“

3) Tu pravil **LAZAR** velice zarmoucen: „Pane, Ty jsi všemohoucí a můžeš tu zlou havěť zničit jedinou myšlenkou, což by bylo pro všechny lepší Židy velkým dobrodiním.“

4) Pravil jsem **JÁ** : „To bych ovšem mohl; leč vůle Otcova není taková, nýbrž ať jednají, až bude jejich míra naplněna. Teprve potom na ně přijde velký soud; neboť oni si svým sobectvím všechny meze přesahujícím sami vrazí meč do těla. Ve své pýše povstanou proti Římanům a ti jim dají úplnou smrt. Já ti pravím: Kámen na kameni nezůstane a potomci již nenajdou ani místo kde stával Jeruzalém a najdou-li něco, nebudou se nicméně moci podle toho řídit a nebudou

s to s jistotou určit žádné místo. To se stane od světa pro svět. Avšak nyní ještě není čas a Já jsem nepřišel, abych něco ničil, nýbrž jen proto, abych vyhledal churavé a našel ztracené. A bude tedy nyní lépe, odejdu-li na jistou dobu odtud, abych měl pokoj Já i ty; neboť budou Mne zde brzy hledat, leč nenajdou - a to bude dobře.“

5) Poté jsme posnídali a vydali se na cestu. Lazar nás vyprovázel téměř až k moři Galilejskému a velké množství lidu nás následovalo. U moře, kam jsme přišli již dosti pozdě, jsem se zdržel a zůstal jsem tam na noc v jedné hospodě. Druhého dne poté se Lazar odporučil a šel se svými lidmi domů.

6) Já jsem pak vstoupil s učedníky, jejichž počet nyní již znovu vzrostl přes sedmdesát, na velkou loď a odplul do blízkosti města Tiberias nad mořem. (Jan 6,1) Když však lid viděl, že jsem odplul, najal ihned také hojnost lodí a nezadržitelně Mne následoval, protože viděl zázraky, které jsem konal na mnohých nemocných. (Jan 6,2) S mnohými nás provázejícími loděmi přistáli jsme pak asi hodinu cesty od města Tiberias na zcela neobydleném místě, za kterým se hned zvedala vysoká hora.

7) **JÁ** však jsem pravil učedníkům: „Pojďme na tuto horu! V polovině výšky si oddechne nepozorováni těmi, kteří jdou touto cestou z města. Lidé tohoto města mají málo dobré mysli a ještě méně víry; neboť je to lid obchodní a jeho mysl jsou peníze a zisk.“

8) I šli jsme ihned na horu na označené místo, kde bylo velmi pěkně a mnoho trávy, která přišla velmi vhod pro náš odpočinek. Zde jsem Se posadil s učedníky. (Jan 6,3) Avšak také mnozí lidé, kteří nás doprovázeli, šli se svými chlebovými koši za námi a utábořili se kolem nás. Neboť bylo nyní již blízko velikonoc, hlavních svátků Židů (Jan 6,4) a tu bylo zvykem, brát s sebou v koších nový nekvašený chléb, také pečené ryby, vejce, a jehněčí maso.

9) Zdržel jsem Se. tu tedy asi 5 dní a všichni jsme měli po 4 dny dosti jídla a pití, neboť na místě našeho odpočinku byl také dobrý a čerstvý vodní pramen. Když však pátého dne došla zásoba, tu Mne Petr upozornil na dav rostoucí téměř každým dnem a že již není co jíst.

10) I pozvedl jsem oči a přehlédl velký zástup lidu. A Filipovi, jenž byl obyčejně naším cechmistrem a jako požidovštělý Řek byl ještě mnohdy poněkud slabé víry, jsem řekl: „Ano, kde nyní nakoupíme chléb pro tak mnohé, aby všichni dostali něco jíst?“ (Jan 6,5) To jsem však řekl

jen proto, abych trochu vyzkoušel tohoto slabověrného učedníka, neboť dobře jsem věděl, co mám činit. (Jan 6,6)

11) A náš učedník **FILIP** sedl skutečně na lep a odpověděl Mně: „Naše hotovost se skládá nyní z 200 feniků a za tuto hodnotu bude velmi málo chleba, aby si vzal každý z nich jen málo.“ (Jan 6,7)

12) Praví **jiný**, ne zrovna také nejsilnější hrdina víry, ačkoliv to byl bratr Šimona Petra (Jan 6,8): „Pane, je tu chlapec, který ve svém koši má ještě 5 ječných chlebů a 2 ryby; ale co je to pro tolik lidí?“ (Jan 6,9)

13) Pravil jsem **JÁ** : „Přiveďte Mi chlapce a hleďte, aby se lid utábořil v dobrém pořádku!“

14) Ježto bylo na tomto místě mnoho trávy, utábořilo se brzy asi 5000 mužů, nepočítajíc ženy a děti. (Jan 6,10) I vzal jsem chleby, děkoval Otci a žehnal je. Potom jsem odevzdal chleby a ryby, aby se rozdělily těm, kdož se utábořili a poznamenal jsem všem učedníkům, aby dali jak z chlebů tak i z ryb každému tolik, kolik chce mít k nasycení. (Jan 6,11) I jedli všichni a nasýtli se.

15) Protože však nemohli všechno sníst, pravil jsem opět učedníkům: „Jděte a sesbírejte zbylé drobtý, aby se z toho nic nezkažilo a nepřišlo na zmar!“ (Jan 6,12)

16) I vzali učedníci největší koše, šli a sbírali zbylé drobtý ode všech, kteří se tu najedli a naplnili jimi 12 velkých košů, - pravím z 5 malých ječných chlebů. (Jan 6,13)

17) I pravili **učedníci**: „Věru, toto nasycení lidu předstihuje obě dřívější! Co však se má, nyní stát s oněmi dvanácti naplněnými koši?“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Ty patří lidu; lid už bude vědět, co má s nimi dělat. My je nepotřebujeme, protože předně nyní jsme také nasyceni a zadruhé beztoho dnes odtud odcestujeme do Kafarnaum.“

19) Tu dali učedníci plné koše lidu a každý si z nich vzal díl a nikdo nemohl naříkat, že by byl přišel nějak zkrátka.

20) Jelikož však nyní **lidé** viděli tento zázrak, který jsem vykonal, pravili: „To je opravdu ten prorok, jenž má přijít na svět! (Jan 6,14) Co je to? Je-li tedy tak mocný jako žádná moc světa a moudřejší nežli Šalomoun, pak je zajisté na čase, abychom ho mocí učinili naším králem!“

21) Ježto jsem upozoroval, že mají pevný úmysl učinit Mne mocí králem, pravil jsem **JÁ** potichu Janovi: „Slyšíš, co má lid v úmyslu; proto nyní rychle a nepozorovaně uniknu výše na tuto horu. (Jan 6,15) Vy však zde zůstaňte až do večera. Až se lid rozejde, vrátím se opět k vám; nerozejde-li se však, jděte dolů k moři. Tam vás bude čekat vhodná loď; jeďte po ní do Kafarnaum, kde vás pak již dostihnu!“

42. UČEDNÍCI PLUJÍ PŘES MOŘE DO KAFARNAUM.

JAN 6, 16-21.

1) Toho si Jan dobře povšiml; a protože se obíral duchovními obdobami (podobnostvými) nejvíce a všude chtěl vidět příčinu, účinek a konečný účel, tázal se Mne na důvod tohoto zázraku.

2) A **JÁ** jsem pravil jemu: „Ty máš zajisté především velmi hluboce chápat tajemství Království Božího a proto si tedy rychle zapamatuj: Tito lidé jsou svět, který strávil všechnu svou zálibu duchovní potravou jen u jednoho prostého chlapce byla ještě čistá nezkažená mysl, trochu dětské víry; a proto se také u něho našla zásoba 5 ječných chlebů a 2 ryb.“

3) Oněch pět chlebů znamená, že jeho pět smyslů je ještě čistých a nezkažených a proto také i jeho mysl a jeho duše což se také ihned ukázalo tím, že s největší radostí svolil k Mé žádosti. Ale ony 2 ryby chovajíce se jako dobré v lásce a pravdivé ve víře anebo jako teplo života lásky, jako oheň a světlo životní moudrosti, oznamovaly jeho dětskou víru, jeho důvěru a jeho lásku. Zároveň však jeho jednota a osobní maličkost představovaly také to, jak slabě a jak málo je nyní již ve světě u světských lidí zastoupeno ono dobré a pravdivé z nebes.

4) Oněch pět chlebů znamená pak ještě Mou nauku lidem. Zdá se jí být příliš málo pro všechny lidi Země; avšak ona se rozmnoží jako tyto chleby a přece z ní zbude i pro ty nejmoudřejší, kteří Mnou budou v duchu poučováni a nasycováni, pro celou věčnost nekonečně mnoho stále nových a hlubších moudrostí pro bádání a poznávání. Neboť oněch 12 košů odpovídá 12 kmenům izraelským a tyto kmény odpovídají souhrnu božské, ve všem nikdy nedosažitelné dokonalosti.

5) To, Můj milý Jene, je podobnostvím tohoto zázraku; a úmysl těchto lidí učinit Mne svět-

ským králem, je jejich temná a nejvyš zkažená mysl, protože by chtěli být nejmocnějším a nejobávanějším národem světa a na hlavu porazit všechny své domnělé nepřátele, což by se přímo přičilo záměru Mé nauky. A tak tedy nyní také rychle uniknu. Vy však učiňte, jak jsem vám řekl!“

6) Poté jsem Se skryl za zástup učedníků do houští a rychle jím pronikal až k návrší hory; neboť pro Sebe jsem brzy našel prokletěnou cestu, - ne však pro ty, kdož Mne chtěli následovat. Poté se pustil lid do učedníků a chtěl je důrazně volat k odpovědnosti za to, že Mne nechali odejít.

7) Tu přistoupil **JAN** a pravil: „Vás je tu přece více nežli nás! Proč jste Ho tedy nemohli zadržet vy? Zadržte bouři a blesk! Poručte mořským vlnám, když rozbouřené hrozí vás pohltit! A já, jen učedník mohu vám oznámit: „Snadněji a účinněji můžete přikázat klid vzbouřeným žívlům nežli oblomit vůli Bohočlověka! Dejte se proto poučit a nebuďte tak pošetilé myslí! Jak chcete učinit marnivým světským králem nad Židy Toho, - jehož Duch je věčným Pánem nade vším v nebi a na Zemi?! To jste přece mohli jasně seznat z mnohých zázraků, které konal před vašimi očima. Třeba jen, aby chtěl a je a se děje co chce. Ale Jeho vševidoucnost a Jeho vůle sahá nejen potud, nýbrž i nekonečně dále; proto nebuďte nesmyslní a uklidněte se, aby se vám nepříhodilo něco nepříjemného!“

8) Po této řeči Janově se mnozí uklidnili; někteří však žehrali a chtěli za každou cenu jít Mne hledat na horu. Brzy však narazili na tak nepřekonatelné překážky, že bylo naprosto nemožné je překonat, vrátili se brzy marnou námahou zcela vyčerpáni a nemohli nyní pochopit, kterak jsem Se vyšplhal přes tak strašné skalní stěny, Dolů jsem asi nemohl nikam uniknout, neboť všechny možné sestupy s tohoto trávníku byly jimi obsazeny a museli by Mne někde spatřit. Krátce, viděli že nemohli nic poříditi a jali se radit, co by počali. Někteří se tázali učedníků co budou dělat nyní bez Mistra, anebo zda se Mistr opět vrátí.

9) **Učedníci** však pravili: „Co nyní jiného uděláme, než že půjdeme domů do Kafarnaum Tam Se k nám asi vrátí, jak a kdy bude chtít!“

10) Poté ti nejlomyslnější se začali vytrácet; mnozí však ještě čekali, chtějíce dříve vědět, co budou ti četní učedníci dělat. Když se však schylovalo k večeru, učedníci povstali a šli rychle dolů k moři (Jan 6,16), kde na ně již čekala velká loď - jak jsem jim to byl dříve řekl - na niž rychle vstoupili a s kterou odpluli ještě dříve, nežli se ti mnozí lidé mohli dostat s hory dolů k moři; neboť sestup byl dosti obtížný a pro necvičené horolezce bylo jej možno vykonat jen s velkou námahou a opatrností. Potom se šlo do města Tiberias a mnozí tu také najali lodi do Kafarnaum. Někteří ihned odpluli, jiní opět čekali, zda nepůjdu s hory a zda potom s nimi nepojedu do Kafarnaum. Jelikož jsem Se však nikde neobjevil, odpluli teprve zrána.

11) Učedníci však pluli příznivým větrem rychle přes moře ke Kafarnaum. (Jan 6,17) Mysleli, že za nimi pojedu jinou lodí a že je snadno dohoním; neboť plavba byla dosti daleká a tak se již zcela setmělo, když jim bylo plout a veslovat ještě dosti značnou vzdálenost do Kafarnaum, protože museli dlouhou dobu bojovat s opačným větrem. Stále se ohlíželi, zda a odkud k nim asi přijdu; leč nikde Mne nebylo možno doposud spatřit a postřehnout a přes jejich velkou touhu jsem k nim doposud ještě nepřicházel. Tu zesmutněli a pravili mezi sebou, že k nim jistě přijdu až teprve ráno.

12) Když takto přemýšleli, zvedl se náhle silný vítr a moře začalo vrhat vysoké vlny. (Jan 6,18)

13) Tu pravili **lodníci**: „Plachty rychle zcela stáhnout a všichni ať se chopí silně vesel, jinak nepřijdeme-li brzy do přístavu, stihne nás neštěstí!“

14) Tu se všichni chopili vesel. A když takto veslovali asi 25 – 30 polních cest, spatřili Mne na silně vlnícím se moři kráčet k lodi; avšak přesto že to již jednou v podobném případě se Mnou zažili, zmocnila se jich přece jen velká bázeň. (Jan 6,19)

15) Protože **JÁ** jsem to dobře viděl, oslovil jsem je všechny a pravil: „Copak se všichni bojíte? Nevidíte, že to jsem Já?“ (Jan 6,20)

16) Tu Mne chtěli učedníci vzít na loď, neboť ku břehu bylo ještě daleko; sotvaže to chtěli, hle, v témž okamžiku byla také loď pevně u břehu! (Jan 6,21)

17) To vzbudilo u nových učedníků, kteří něco takového dosud nezažili a také nikdy neviděli, převelikou pozornost. Také lodníci byli celí u vytržení a stále se domnívali, že jsem někde zemřel a že nyní viditelně putuji jako duch, zakletý snad nějakým kouzelníkem, anebo že jsem Sám takovým kouzelníkem a že jsem přikázal vodním duchům, aby Mne nesli přes moře. Neboť lodníci byli Řekové, tedy také pohané a nemohli ovšem nijak jinak usuzovat, neboť o pravém

duchovním židovství věděli jen velmi málo, ne-li zcela nic, proto tedy také byli při svém mínění ponecháni až na dobu pozdější.

18) My jsme se pak odebrali brzy do dobře nám známé hospody, kde jsem byl již uzdravil jednoho dnou stíženého, jenž za účelem uzdravení byl spuštěn i s lůžkem přede Mne půdním prostorem. Byli jsme tu dobře přijati a také ihned co nejlépe pohoštěni.

43. CHLÉB ŽIVOTA.

JAN 6, 22-35.

1) Druhého dne, když jsme si po snídani vyšli ven, abychom se poohlédli co se tu děje, zastihli jsme na břehu velké množství lidu, který ještě v noci s velkými obtížemi připlul z města Tiberias. Byl to totiž týž lid, který včera večer stál na břehu moře a viděl, že učedníci odpluli sami beze Mne přes moře. A tito lidé také nyní viděli, že mimo jejich dobře poznatelnou loď nebyla tu žádná jiná loď nežli jediné loď, v níž viděli odplout učedníky samotné, jakož i že jsem s nimi vůbec nevstoupil při odjezdu do lodi, nýbrž že Moji učedníci odjeli zcela sami. (Jan 6,22)

2) Když jsme tu kráčeli po břehu, přistály ještě jiné lodě, které odpluly z Tiberiasu teprve časně zrána. Osazenstvo těchto lodí jelo však napřed ještě tam, kde jsme vystoupili my a navštívilo ještě místo, kde jedli s Mým díky činěním chleba, aby se přesvědčilo, zda tu snad ještě jsem. (Jan 6,23) Když tu nenašli ani Mne, ani učedníky, pospíšili rychle zpět k lodím, které na ně čekaly a za příznivého větru odpluli do Kafarnaum. Když k poledni dorazili do Kafarnaum, hledali ihned učedníky a především Mne, zda jsem tu. (Jan 6,24)

3) A když Mne po delším hledání našli a to v jedné škole v Kafarnaum, jak o tom bude ještě později učiněna zmínka a nyní zřejmě viděli, že také Já jsem musel přijít z Tiberiasu patrně přes moře, neboť na daleké oklice po souši přes mnohé hory a doly bych byl potřeboval dobře dva dny, nežli bych přišel do Kafarnaum, tázali se Mne (**přicestovavší**) řkouce: „Ó, Rabbi (Mistře), jak jsi přišel přes moře?“ (Jan 6,25)

4) **Já** jsem však rychle pokynul učedníkům, aby to nikomu neříkali, jelikož jsem si umínil, že dám těmto královským hrdinům nauku, která bude zcela vhodná k tomu, aby vymetla plevy z čisté pšenice.

5) **JÁ** jsem proto tázajícím se řekl: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Vy Mne nehledáte proto, že jste viděli mnohé zázraky, které jsem konal, nýbrž jen proto, abyste jsouce hladoví pojedli na hoře chleba a náležitě se jím nasýtíli! (Jan 6,26) Proto také jste Mne z vděčnosti nazvali velkým prorokem a chcete Mne dokonce učinit svým králem, neboť jste si pomysleli: „Hle, ten má dost moci proti našim nepřátelům, pro něž musíme co nejvíce pracovat a k tomu nám může tedy zaopatřovat chleba a; pak nám již nebude třeba pracovat!“

6) Já však pravím vám: Pokrm neprospívá duchovnímu životu duše, nýbrž jen pomíjejícímu životu těla; Já vám však, jako nyní též Syn člověka oznámím a také dám pokrm jiný, který zůstává a působí v duši navěky. Neboť k tomu Mne potvrdil a ustanovil Otec v nebi. (Jan 6,27) A tento pokrm záleží v tom, že konáte vpravdě vůli Boží a tím také skutky Boží.“

7) Tu řekli Mně **tazatelé**: „Řekni nám tedy, co máme činit, abychom podle tvého slova konali díla Boží! (Jan 6,28) My jsme jen lidé a ne proroci a můžeme žít jen podle zákona Mojžíšova.“

8) Privil jsem **JÁ**: „Ano, kdybyste byli zachovávali zákon Mojžíšův, byli byste Mne již dávno poznali! Avšak vy z bázně před světskými tresty zachováváte se skrytou zlobou ustanovení světa a proto Mne nepoznáváte, přesto že jsem před vašimi očima konal znamení, jaká nekonal ještě žádný člověk přede Mnou.“

9) Nyní vám však jen řeknu, co je od nynějška dílem Božím. Dílo Boží, které můžete konat, je od nynějška to, abyste ve Mne věřili jako v Toho, Kterého zaslíbil Bůh skrze proroky a nyní poslal k vám do tohoto světa!“ (Jan 6,29)

10) I podivili a zarazili se **všichni** a pravili: „Jaká tedy ještě činíš znamení mimo ta, která jsme viděli? Řekni a ukaž nám je, abychom je také uviděli a potom ti uvěřili, co o sobě vypoví dáš! Tedy, jaká jiná ještě znamení konáš? (Jan 6,30) Dosud víme jen to, že jsi uzdravil všeliké nemocné a že jsi nás na hoře opravdu zázračně dosyta nasýtil mnohým chlebem z několika málo chlebů. Avšak podobná a někdy dokonce i větší znamení konali také Mojžíšem počínajíc i jiní proroci. Zda nejedli naši otcové manu na poušti, jakož je psáno: „Chléb s nebe dal jim jísti?!“ (Jan 6,31)

11) Nato jsem jim **JÁ** řekl: „Vpravdě, vpravdě, Mojžíš nedal vám chleba z pravého, nýbrž jen z viditelného pozemského nebe ze vzduchu. (Jan 6,32); jen Můj Otec v pravém duchovním nebi dává vám nyní skrze Mne pravý chléb z nebe ve Mně, který dává světu život. (Jan 6,33)

12) Oni však nechápali, že pravým chlebem, jenž dává duši život věčný, jsem rozuměl a mínil jen Mé slovo a Mou nauku, která vychází z věčně nejživější lásky a moudrosti Boží a tím je sama životem a moudrostí a dává duši pravý život.

13) Protože oni tím však rozuměli jen chléb, který požili na hoře, proto tedy také pravili: „Pane a Mistře, dávej nám vždycky takový chléb a my nic dalšího žádat nebudeme!“ (Jan 6,34)

14) Poté jsem pravil **JÁ**: „Co mluvíte a co žádáte? Cožpak jste neporozuměli tomu, co jsem řekl? Já Sám jsem ten pravý chléb života! Kdo přijde ke Mně, nebude lačnět a kdo věří ve Mne, nebude nikdy žíznit!“ (Jan 6,35)

15) Tu pravili oni: „Pane, nyní jsme u tebe! A ježto jsme od dnešního rána nic nepožili, začínáme lačnět a také žíznit, ačkoliv věříme, že jsi velký prorok, snad větší nežli Mojžíš, o němž nelze již ani s velkou určitostí říci, že tu opravdu kdysi byl. Mojžíše jsme nikdy neviděli; tebe jsme viděli a doposud tě ještě vidíme a tak jsi nám také zřejmě více nežli Mojžíš, a všichni staří proroci. Avšak nyní jsme již velmi hladoví a žízniví. Jak si tedy potom máme tvé slovo vykládat?“

16) Pravil jsem **JÁ** potají k Janovi: „Vidíš, co jsem ti řekl včera potají na hoře, nebylo to pravda?! Tito lidé jsou ještě zcela na stupni zvířat a proto mluvím tak zastřeně, aby se stali zcela nerozumní a pak se ode Mne vzdálili;_neboť jejich doba tu dávno ještě není.“

---

44. POSLÁNÍ PÁNĚ NA ZEMI. TĚLO A KREV PÁNĚ.

JAN 6. 36-58.

1) Poté jsem Se **JÁ** obrátil opět k těm lidem a pravil: „Ale co pravíte?! Řekl jsem kdy, že jste Mne neviděli?! Já Sám vím, říkám a řekl jsem vám, že jste Mne a Má znamení viděli a přece nevěříte (Jan 6,36), že vše a cokoli Mi dává Můj Otec v nebi, přichází ke Mně a že Já toho, jenž přichází ke Mně, jistě nevystřčím. (Jan 6,37)

2) Pamatujte si tedy co vám říkám: Já nejsem tak jako vy z tohoto světa, nýbrž Já jsem sestoupil z nebe, avšak ne abych činil jako vy vůli svou, ale vůli Toho, Jenž Mne sem do tohoto světa poslal.“(Jan 6, 38)

3) I tázali se oni a pravili: „Jaká je tedy vůle toho, jenž tě k nám do tohoto světa poslal z nebe?“ (Jan 6,38)

4) Pravil jsem **JÁ**: „Hluchým uším je těžko kázat a slepým těžko psát. Takováto je však vůle Otce, Kterýž Mne poslal: abych neztratil nic z toho co Mi dal, nýbrž abych vše zase přinesl a o soudném dni probudil k životu.“ (Jan 6,39)

5) Tu někteří pravili: „Ten člověk mluví podivně; nám se zdá, že je zmatený.“

6) Ostatní však pravili: „Mluv jasně a vyslov se zřetelně! Co je s oním soudným dnem?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Poznáte-li Mne a uvěříte-li ve Mne, bude ve vaší duši pravý soudný den, v němž Já vás probudím mocí pravdy Své nauky. Neuvěříte-li však ve Mne, nepoznáte-li Mne, nastane ve vaší duši asi těžko kdy soudný den.“

8) I pravili opět ti lidé: „Řekni nám tedy jasně, jaká je vůle Otce!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Takováť je vůle Otce, Kterýž Mne poslal, aby ten kdo vidí Syna uvěřil v Něho a poznal Ho jako pravého Mesiáše světa, Jenž má život věčný a Já ho v den soudný probudím! (Jan 6,40) Co však je soudný den, to jsem vám již ukázal.“

10) Poté začali Židé reptat zejména proto, že jsem řekl: „Já jsem chléb života, jenž přišel z nebe.“ (Jan 6,41)

11) A pravili: „Což to není snad tesař Ježíš, syn tesaře Josefa?! Vždyť ho přece známe, i otce a matku až příliš dobře! Jak tedy může říkat, že přišel z nebe?! (Jan 6,42) Jeho rozum a jeho ostatní vzácné vlastnosti mohou mu sice být dány z nebe, neboť bez božského nadchnutí neexistoval ještě nikdy někde žádný velký a slavný muž; ale on sám nemůže nám přece za svou osobu určitě tvrdit, že sestoupil k nám z nebe dokonce jako nejopravdovější živý chléb k věčnému životu!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „O, nereptejte vespolek ! (Jan 6,43) Pravím vám ještě jednou: Ke Mně nemůže nikdo přijít (Mne poznat), nepřitáhne-li ho Otec (láska z Boha a k Bohu), Který Mě poslal a jen Já (Mé slovo a Má nauka) ho probudí v soudný den! (Jan 6,44)

13) Je však dokonce v prorocích psáno: V oné době však, která přijde - a nyní je tu - budou všichni Bohem vyučováni!“ A proto právě vám nyní pravím: Každý, kdo se nyní učí od Otce (Boží Lásky), přichází ke Mně (a jistě Mne také pozná). (Jan 6,45)

14) Nepravím tím, že by kdo z vás viděl Otce - nýbrž jedině Já, Jenž jsem vyšel od Otce, viděl jsem za všech dob Otce. (Jan 6,46) Proto pravím vám vzdor vašemu reptání: „Vpravdě, vpravdě, kdo věří ve Mne, má již v sobě život věčný (tedy Mé úplné probuzení o soudném dni)! (Jan 6,47) A Já Sám jsem v úplné pravdě chléb života! (Jan 6,48)

15) Vaši otcové jedli ovšem manu na poušti (smyslový tělesný život), a zemřeli a dokonce velmi mnoho z nich také ve svých duších (Jan 6,49) Tento chléb však, který v Sobě Samém představuji Já a Jenž opravdu přišel z nebe všeho bytí a života, působí, že každý kdo z něho jí (nauku s vírou přijímá a jedná podle ní), nikdy nezemře. (Jan 6,50)

16) Opravdu Já jsem přišel jako živý chléb z nebe! Kdo bude z tohoto chleba jíst (účinně přijme nauku), ten bude nadále, ve věčnosti žít! A hledte chléb, který Já dám, je tělo Mé, které dám za životy lidí tohoto světa!“ (Jan 6,51) (Tím je rozumět vnější hmotný obal Mého slova, uvnitř kterého je živé duchovní slovo jako živý zárodek ve svém mrtvém obalu.)

17) To bylo nyní pro Židy nemající o duchovním smyslu ani nejmenšího pojmu příliš mnoho, i začali se hádat vespolek.

18) **Jedna část** pravila: „Nechme ho mluvit a nakonec již uvidíme, co vše se z toho ještě vyvine!“

19) **Méně umírnění** však pravili: „Ej co, vidí se a pozoruje se nyní přece na prvý pohled, že ten člověk pozbyl smysly! Dříve to byl aspoň ještě chléb z nebes, který máme jíst, abychom dosáhli života věčného; nyní dokonce žádá, aby se jedlo tělo! Bláznovství! Kterak nám může dát své tělo k jídlu?! (Jan 6,52) A kolik by se jich mohlo jeho tělem nasytit do věčného života?! Je-li toto podmínkou k dosažení věčného duševního života, pak ho pramálo jich dosáhne!“

20) Privil jsem **JÁ** : „Přete a hašteřte se jak chcete, je to přece jen tak, jak jsem vám to řekl! A říkám vám nyní ještě mnohem více: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nebudete mít v sobě život!“ (Jan 6,53) (Co znamená tělo, bylo právě ukázáno; krev jako vlastní fyzické životní fluidum, které dává tělu život, udržuje jej, žijí a dává mu dále se množící životní zárodek, je ono vlastní vnitřní životně duchovní ve vnějším slově písmen.)

21) Nyní byli někteří Židé ještě více u konce.

22) Někteří se začali velice smát, **umírněnější** však pravili: „Nechte ho přece vymluvit! Kdo ví, co vše tu ještě z toho nakonec vzejde! Vždyť přece víme, že on jinak často mluvil velmi moudře.“ I obrátili se na Mne a pravili: „Milý Mistře, žádáme tě, abys mluvil rozumně!“

23) Privil jsem **JÁ** : „Jak to mohu?! Mluví nyní jako to, čím jste Mne poznali na hoře; mluví tedy před vámi jako velký prorok! Ukažte Mi však proroka, jenž by kdy mluvil k lidu jiným způsobem! A proto vám pravím ještě jednou: Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný a Já ho o posledním dnu probudím. (Jan 6,54) Neboť Mé tělo je správný pokrm a Má krev je pravý oživující nápoj. (Jan 6,55)

24) Ještě vám k tomu všemu pravím: Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, přebývá ve Mně a Já v něm. (Jan 6,56) Jako Mne však vpravdě poslal věčně živý Otec a já tou dobou zde žiji kvůli Otci, rovněž tak bude také ten, kdo Mne jí, žít kvůli Mně. (Jan 6,57) A právě toto je onen chléb, který přišel, jak už dříve řečeno z nebe a který nemá tu vlastnost jako mana na poušti, kterou jedli vaši otcové a zemřeli, jak jsem již vám dříve ukázal, nýbrž kdo bude tento chléb jíst, živ bude navěky.“ (Jan 6,58)

45. ÚSUDKY LIDU O ŘEČI PÁNĚ.

JAN 6, 59-64.

1) Jelikož jsem toto mluvil ve škole (v synagoze) v Kafarnaum (Jan 6,59), bylo ovšem vedle Mých mnohých učedníků a vedle velkého množství lidu, který Mne následoval z Jeruzalému, také ještě přítomno mnoho Židů a tak vzbudila tato nauka, které neporozuměli ani Moji první učedníci, mnoho a obzvláštní pozornosti a dala podnět k mnohým hádkám.

2) **Někteří** pravili: „Nemohl přece mínit maso a krev svého těla.“

3) **Jiní** opět pravili: „Ano, a co tedy jiného máme tím rozumět? Je-li to mudřec a chce poučovat lid - a ještě k tomu ve veřejné škole - ať tedy mluví k lidem tak, aby mu mohli rozumět; neboť my lidé jsme už jednou lidé a ne duchové a pravý mudřec musí přece vědět a jasně po-

znávat, s jakými posluchači má co činit. Ale to byla tak nesmyslně tvrdá nauka, že ji věru žádný lidsky rozumný muž nemůže poslouchat! (Jan 6,60) Nám bylo divné jen to, že ji mohli mnozí tak dlouho poslouchat. Kdyby byl tuto nauku přednesl v indickém jazyku, měli bychom z ní zrovna takový prospěch!“

4) Pravili opět ti **umírněnější**: „To je zatím sice pravda, ale my jsme přece jen toho mínění, že za tím vězí něco zcela jiného a že snad tak mluvil jen proto, aby přinutil naše duše k čilejšímu a hlubšímu přemýšlení - a kdybychom ho poprosili o bližší vysvětlení toho, snad by nám je dal?!“

5) Pravili **ostatní**: „Neučinili jsme snad tak?! Když nám měl podrobněji vysvětlit, jak ho máme jako pravý z nebe pocházející chléb chápát, tu pak přešel dokonce na své vlastní tělo a krev, které se mají jíst a pít, aby se obdržel život věčný! To jsou bud úmyslně tak dané záhadné nauky, kterým žádný člověk nemá nikdy rozumět, anebo si tento jinak dobrý člověk dovolil s námi také jednou žert. Ať už je tomu jakkoli, pro nás nemůže mít cenu ani to, ani ono! Kdo však má tak zdravý rozum jako my, ať nás následuje a jde po svých cestách!“

6) Poté vyšli mnozí ze školy a zůstali jen ještě **ti mnozí učedníci**, jakož ovšem také 12 vyvolených apoštolů; neboť čekali ještě na důkladnější vysvětlení. Ale také oni mezi sebou reptali řkouce: „Je to s Ním přece jen zvláštní! Dnes by byl mohl jasnou a lidskému rozumu přiměřenou naukou učinit tisíce pevnými stoupenci Svě nauky; takto si však nadlouho uškodil! Neboť kdo Ho bude moci od nynějška ještě déle poslouchat a snášet?!“

7) Také **Židorekové** mezi sebou říkali: „To je násilný skok a rozdíl mezi naukami v Betanii a nyní zde! Židé, kteří nyní odešli, posuzovali tu věc jakou je nyní zcela správně. Snad Se o tom později přece jednou již jasněji vyjádří - a nyní jsou všichni ti, kteří Ho chtěli na hoře učinit králem pryč a tak mu nyní již nebude nic zabraňovat, aby s námi mluvil otevřené slovo.“

8) Jelikož jsem Si však dobře povšiml, že se tím i mnozí učedníci pohoršovali a mezi sebou reptali, **JÁ** jsem jim řekl: „Jak to může také vás pohoršovat?! (Jan 6,61) Neřekl jsem jednomu z Mých učedníků, že tito lidé dávno ještě nejsou zralí k vnitřnímu přijetí Království Božího?! Já jsem však nyní všem zasadil pádnou ránu, která je bude mnoho zaměstnávat a učini je zralějšími pro budoucnost. Neboť musím Si přece napřed lidi připravit, aby pak byli s to tím snáze chápát tajemství Království Božího. Nyní se vás jen táži, co řeknete tehdy tomu, až Mne jako nyní před vámi jsoucího Syna člověka uvidíte vystoupit opět tam, kde jsem byl dříve od věčnosti?“ (Jan 6,62)

9) I pravili **učedníci**: „Ano, ano, to vše může být a také jistě bude; neboť pro to mluví Tvá až příliš zázračná znamení. Ze však k získání věčného života, Pane a Mistře, třeba jíst Tvé tělo a pít Tvou krev, to je samozřejmě něco, co podle způsobu Tvého přednesu je prostě neproveditelné! Nám všem záleží jistě velmi mnoho na tom, abychom unikli smrti - a kdyby se hned jednalo i jen o duševní život, protože tělo je beztoho země a prach, který stěží kdy bude oživen; avšak je-li toto možné jen na útraty masa a krve Tvého těla, což by vlastně stačilo jen pro velmi nemnohé, pak se také my zříkáme věčného života duše a ukončíme jako čestní lidé svůj život na této Zemi navěky. Rozumíš-li tím však něco jiného, pak bys věru dobře učinil, kdybys nám to vysvětlil trochu důkladněji. A jestliže posléze co nejdříve vstoupíš dokonce opět tam, odkud jsi podle Svě výpovědi přišel, kde a jak budeme moci pak mít Tvé tělo a Tvou krev? Nuže s touto dnešní naukou se nedá bez podrobnějšího vysvětlení patrně úplně nic dělat!“

10) Privil jsem **JÁ** : „Copak jsem neřekl, že hluchým je těžko kázat a slepým těžko psát?! Cožpak to není jen duch, který oživuje, zatím co tělo k ničemu neprospívá?! Vždyť slova, která Jsem mluvil vám, jsou duch a život a nikoli nějaké pozemské tělo a krev. (Jan 6,63)

11) Ale nyní vám také zcela otevřeně říkám, že jsou někteří mezi vámi, kteří nemají víru anebo mají víru jen velmi nepatrnou a dokonce i mezi Mými nejstaršími učedníky jsou ještě někteří, o nichž jsem od počátku věděl, že mají málo víry a jeden mezi nimi je dokonce lakomec, zloděj a zrádce!“ (Jan 6,64)

46. ZKOUŠKA PRO UČEDNÍKY PÁNĚ.

JAN 4, 65-70.

1} To působilo jako hromová rána, takže se nad tím velmi mnozí rozčilovali a **někteří** pravili: „Pane, proč jsi to tedy neřekl již dávno předtím?! Opravdu, tohoto nehodného bychom mezi se-

bou již dávno objevili a navěky od sebe vzdálili, kdybys nechtěl ve Svě velké trpělivosti již Sám vložit na něho ruce!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Řekl jsem vám již často, že na tomto světě má vše svůj čas a svou míru. V době žní však nebude žádný moudrý hospodář shromažďovat plevel s čistou pšenicí, nýbrž jediné čisté klasy pšeničné a veškeren plevel, jenž také bujně vyrostl mezi pšenicí, dá svými pacholky shromáždit ve svazečky, aby je pak spálil na pohození pole.“

3) Proto jsem vám však řekl již dříve, že ke Mně vpravdě nemůže přijít nikdo, leč by mu to bylo dáno od Otce (Jan 6,65), Kterýž je láska, život a pravda v Sobě tak, jako Já to Jsem z Otce a rovněž tak ze Sebe, protože Já Jsem v Otci a Otec ve Mně.

4) Ať se nikdo z vás nedomnívá, že je již vpravdě u Mne, protože nyní chodí se Mnou, slyší Má slova a obdivuje Má znamení, - u Mne je vpravdě jediné ten, koho táhne ke Mně vnitřní zcela čistá láska a jenž beze vší pochybnosti věří úplně tomu čemu učím a že jsem jako nyní dočasný Syn člověka vyšel z Otce a v duchu Jsem jedno s Ním.“

5) Tu pravili **učedníci** až na Židořeky a oněch dvanáct: „Ano, je-li tomu tak, pak naše chůzení s Ním tak jako tak nic nepomůže! Tomu tvrdému a neuvěřitelnému nerozumíme - a proto také nemůžeme tomu uvěřit. Úplně zcela čistě Ho milovat je také tak těžká věc, neboť se k nám věru chová způsobem, který nám může k Němu dát málo náklonnosti. Proto se jen vraťme hezky k našemu Mojžíšovi; neboť ten je nám jasnější a srozumitelnější. Boha milovat beztoho znamená jen zachovávat jeho přikázání a tak doufáme, že se jednou staneme blaženými také bez víry v tyto záhadné nauky.“

6) Poté mnozí odešli a dále již se Mnou nechodili, ačkoli, později mnoho o těchto Mých slovech přemýšleli. (Jan 6,66) Ježto jsem však žádnému z odcházejících neřekl ani slovo, aby snad zůstal a měl strpení, začali se také i ti, kteří zůstali, tvářit zcela zasmušile a nevěděli jak jsou na tom, - zda mají také oni jít anebo zůstat.

7) Tu jsem jim pravil **JÁ** přátelsky tázavým tónem: „Chcete tedy také vy nyní odejít?“

(Jan 6,67) Jste s Mé strany právě tak svobodni jako každý jiný člověk na této Zemi.“

8) Tu pravil Mi **ŠIMON PETR**: „Pane, kam máme nyní jít? Ty jediný máš slova života, i když také nejsme s to ihned je ve vší jejich hlubokosti chápat. (Jan 6,68) Však Ty nám je v pravý čas důkladněji osvětlíš, budeme-li Tvého vyššího světla hodnější nežli nyní. A mimoto jsme hned z počátku uvěřili a poznali, že Ty jsi Kristus a živý Syn Boží a tu Tě již nemůžeme, ó Pane, opustit! (Jan 6,69) Pane, jen Ty nás nezapuzuj a měj trpělivost s našimi ještě vždy velkými slabostmi!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Tak je to dobré a správné a ať to tak také zůstane! Jelikož se však zdržujeme ještě zde v této veřejné vzorné škole v Kafamaum, nemohu vám ještě něco neobjevit. Vy víte, že jsem minulého roku v této krajině vyvolil z mnohých učedníků vás dvanáct - a hleďte, přece je mezi vámi jeden ďábel!“ (Jan 6,70)

47. JIDÁŠ IŠKARIOTSKÝ.

JAN 6; 71.

1) Mínil jsem zde patrně Jidáše Iškariotského, protože jsem již od počátku velmi dobře poznal jakého ducha je to dítě. (Jan 6,71) Byl však velmi horlivý, velmi činný a dovedl dobře mluvit a nauku přednášet a tak jsem ho tedy také pro tuto dobrou a nikoli špatnou stránku vyvolil za apoštola s ostatními jedenácti. Protože však jako takový svou vážnou horlivostí a svou výmluvností více v té době pořídil nežli, ostatních jedenáct dohromady, začal si tedy také mnoho na tom zakládat.

2) Když se však potom lecčím čelilo jeho pýše, hlodala v něm vždy víc a více skrytá zášť a proto se stával den ze dne uzavřenější a sledoval bedlivě ostatních jedenáct učedníků, aby u nich konečně něco vyslídil, aby je pak pohnal přede Mne k odpovědnosti. Protože se však nestalo nic takového, co by mohlo posloužit k ochlazení jeho hněvu, stával se potají stále zatrpklější a hledal stále horlivěji příležitost, aby přivedl své bratry do rozpaků; myslel často jen na vhodný prostředek.

3) Byl to lakomý a peněz chtivý člověk, jenž líčil často s veškerou výmluvností peněžní majetek jako něco pro pozemský život nejvyššího nutného, protože to světovládci zavedli, totiž peníze, k ulehčení jinak namahavé výměny.

4) Také řekl jednou moudrému Natanaelovi, s nímž ještě nejvíce mluvil: že Já k pozem-

skému životu nyní peníze zřejmě nepotřebuji, lze snadno pochopit; neboť je-li někdo vyzbrojen božskou všemocí, může všude obstát bez peněz. Avšak lidé bez této moci a nemající štěstí být Mými učedníky, museli by mít k pozemské výživě nutně peníze jako císař sám, aby jimi platil své vojáky a jiné státní služebníky.

5) Natanael mu sice vždy dokazoval, že peníze jsou přesto velkým zlem mezi lidmi, ačkoliv v ruce spravedlivého mohou také být jako každý pozemský statek základem k mnohému dobru. Avšak podrží u sebe vždy to zlo, že budou u lidí vždy velmi probouzet touhu po nich a že budou většinou příčinou všelikých nepravostí a bezpráví v malém i ve velkém.

6) To náš Jidáš Iškariotský sice připustil, přesto však prohlásil peníze za nutné zlo, jako je také tělo nutným zlem pro duši. Když však duše moudře těla používá, pak je jí tělo také chrámem spásy, jímž jedině může dospět k věčnému životu a dosáhnout pravého dětství Božího.

7) Takovým způsobem dovedl všude svou výmluvností nalézt tak zvaný právní háček a bylo těžko se s ním přít. Avšak svými právními sofismy (chytráckými závěry) přivedl to tak daleko, že označoval podobně jako Spartané a Kréťané dokonce krádež v čas potřeby za věc spravedlivou a Mojžíše obviňoval ze slabomyslnosti proto, že označuje každou krádež za zřejmý hřích. Nepovážil však, že i krádež dovolená, nouzová svádí časem lidi k největší lenosti a že by nikdo již nepracoval a nešetřil věda, že v případě, kdyby měl nějakou zásobu, byla by mu brzy prozrazena a nouzí trpícími ihned odňata. Kdyby však byl takový mrav lidmi zaveden jako dovolený, jak by to pak dopadalo s láskou k bližnímu a jak s poznáním Boha?!

8) Natanael ukazoval sice Jidášovi, že jeho ospravedliňování krádeže se nesrovnává s jeho nejvyššími hospodárnými snahami a že dovolená krádež zmaří každou sebe spravedlivější šetrnost. Avšak tu byl již zase pohotově se svou skrytou chytrostí a tak se s ním nedalo nic dělat. Jen když Já jsem mu dal důtku, upustil po nějakou dobu od svých idejí a oddal se potají lepším úvahám. Proto jsem mu dal ve škole také ještě tento úder, kterému zajisté u sebe porozuměl, ačkoliv ostatní učedníci to jen tušili, avšak přesto nemohli určitě ukázat na něho, protože jsem to právě také nechtěl, ačkoliv jsem věděl, co vše ještě učiní; neboť také k jeho pádu musela být míra naplněna a nakonec se musel sám v sobě živě přesvědčit, že všechny jeho pozemské obchodní snahy byly jako odstrašující příklad všem lidem v základu zlé, jinak by pro jeho duši ani na onom světě nebylo možné polepšení.

9) Toto je nyní jako příznačné pro tohoto učedníka proto opět podáno, aby se spíše poznal důvod, proč jsem ho tentokrát nazval ďáblem; neboť jemu bylo také potají nejvíce nevhod, že jsem měl ve škole řeč, kterou se tak mnozí pohoršovali a proto se ode Mne vzdálili. On se totiž potají s nimi dohodl na všelijakých spekulacích a proto se také potají zlobil nejvíce; ano, učinil potají Natanaelovi dokonce poznámku, že jsem Se v domě Petrově velmi ostře vyslovil o zlu pohoršování a že nyní Sám pohoršuji tisíce až k zezelenání a toto pak souvisí s Mou naukou.

10) Natanael řekl ovšem, že jsem tehdy mluvil hlavně jen o zlém pohoršování malých dětí.

11) Avšak náš sofista musel také tu něco namítat a když jsem asi o čtvrté hodině odpoledne opustil s učedníky školu a odebral Se opět do naší hospody, našel Jidáš Iškariotský s sebou, nýbrž odběhl do města k několika známým, kde se mnoho mluvilo o Mé nepochopené řeči. Avšak tu se ukázal opět jako Můj učedník a jako dobrý řečník a učinil jim všelijakými řečnickými obraty Mou řeč snesitelnější, ačkoliv ne v pravém světle. Neviděli jsme ho asi sedm dní, po kterouž dobu jsme se zdržovali v Kafarnaum a okolí. Avšak potom přišel zase k nám.

48. V HOSPODĚ KAFARNAUMSKÉHO HOSPODSKÉHO.

1) Když jsme přišli ze školy do naší hospody, našli jsme stůl již co nejlépe opatřený vínem, chlebem a rybami a hospodský měl velikou radost, že má Mne a Mé značně prořídle učedníky u sebe jako hosty.

2) Teprve když jsme se všichni již úplně najedli a napili, otázal se nás **hospodský** řka: „Panne, tentokrát Tvá tajuplná nauka mnohým domácím a cizím posluchačům ve velké veřejné škole asi nechutnala; neboť všichni odtamtud vycházeli a odcházeli s pohoršením. Někteří nadávali více, jiní méně a cizinci a také mnozí, kteří ještě včera byli u Tebe jako učedníci, říkali, že jsi tu schválně tak mluvil jen proto, abys Se jich jemným způsobem zbavil, což nebylo od Tebe pěkné, neboť oni by se již sami byli vydržovali svými peněžitými prostředky.“

3) Byli u mně někteří, kteří se nad tím velice pozastavovali a také říkali, že v Tebe vkládali

tu největší naději, nyní však byli velmi nepříjemným způsobem zklamáni a také říkali, že takovýmto způsobem přes Tvá nejvyšší zázračná znamení s touto Svou naukou mnoho u lidí nepochodíš já jsem je nechal mluvit a neřekl jsem na to zcela nic. Zaplatili pak svou útratu, vstoupili na lodi a odjeli.

4) Mně však bylo zcela milé, když jsem slyšel, že tito chvástaví mudrci přišli Tebou, ó, Pane, se svým rozumem jednou zcela zkrátka. Neboť již včera v noci, když jsi Se po požití večeri odebral na odpočinek, mluvilo se mnoho pro a contra o Tvém rozmnožování chleba a o Tvém snad zázračném příchodu sem přes moře. Jeden se roztahoval se svou moudrostí tak a jiný jinak. Avšak já jsem si pomyslel: „No, počkejte jen, vy moudří Židé! Pán v pravý čas jistě vaši moudrosti položí hranici, kterou váš velmi jasný rozum jistě nepřekročí!“ A dnes se moje tajné přání již zcela vyplnilo!

5) Byl jsem sice také sám ve škole a slyšel jsem zcela dobře hlavní část Tvé řeči; avšak nenašel jsem v ní nic, co by se mi mohlo zdát i jen v nejmenším divné. Neboť že Ty, ačkoliv jsi nyní v úplné lidské podobě, jsi Pánem nad nebem a zemí a nad veškerým světem duchovním i smyslovým, to mi bylo již dávno jasné. Kdo mimo Tebe může pro všechny lidi a zvířata opatřit živý chléb a kdo mimo Tebe dává duchům jakož i nyní také našim duším věčný život, jejich lásku a jejich moudrost, což já považuji za pravý a živý chléb z nebes přicházející?! Chtěl jsem to ještě několika lepším učinit tímto způsobem jasnější; avšak jejich hloupý a velmi nafoukaný rozum to však nechápal.

6) Rovněž tak jsem také činil, když jsi začal zcela zřejmě mluvit o Svém masu a krvi, protože se mně dotazovali, jak tomu rozumím. A já jsem pravil: „To je přece ještě jasnější nežli to dřívější a vysvětluje a potvrzuje můj dřívější názor! Pozemsky vzato: Není Země jaksi pravé Boží tělo a všechno ji oplodňující vodstvo její krvi?! Odkud jinak by pocházel veškeren pozemský výživný chléb? A není snad v duchovním vztahu Boží láska k nám nehodným lidem pro nás nejoprávdovější půdou, která nás tělesně i duchovně nosí a živí a není snad dar intelektu a rozumu a nyní Jeho nauka k tomu nejoprávdovější a nejživější krvi Boží, která naše duše po moudrosti žíznící občerstvuje, sílí a vpravdě oživuje?!

7) Tu pravili někteří: „Ano, to vše je velmi pěkně řečeno; ale pročpak nedal dodatečně on sám takové vysvětlení po své řeči?“

8) I řekl jsem: „Má k tomu asi Svůj důvod! Bezpochyby myslí takto: „Kdo vpravdě věří ve Mne, ten Mně také porozumí; kdo však při mnohých znameních a při moudrosti Mých nauk ještě neuvěří, že Já jsem Pán Jehova Cebaot, ať se zase vrátí do svého světa a rýpe se jako hloupí vepři v zemském lejně!“

9) Tu se rozzuřili a odešli. - Pane, jednal jsem tím snad nesprávně?“

10) Pravil jsem **JÁ** : „O, nikoli! Neboť předně jsi porozuměl Mým slovům zcela ze základu dobře a také jsi je těm slepým vysvětlil zcela dobře a zadruhé tvá konečná poznámka byla zcela na pravém místě! Neboť takové lidi lze opravdu přirovnat k vepřům, kteří čím jasněji a tepleji začíná svítit pravé Slunce na nebi, tím dychtivěji a horlivěji pádí k nejspínavějším bahenním loužím světa a cítí se zcela šťastní, mohou-li se rýpat ve svém starém bahně. Řekl jsem jim nakonec přece jasně, že maso a krev, které míní, nic neprospívají a že Má slova jsou duch a život! Avšak ti volí a vepři to přesto nepochopili a proto tvá závěrečná poznámka byla zcela na pravém místě a proto nyní zůstanu několik dní u tebe.

11) Avšak nyní přines ještě víno; neboť chceme být dnes a po ostatní dny velmi veselí! Mám z tebe nyní opravdovou radost; neboť ty jsi Mi porozuměl lépe nežli některý z Mých učedníků. K večeru půjdeme na ryby, abys měl zásobu pro sebe a pro nás. V městě však Mne nerozhlašujte; neboť pak bychom tu měli málo pokoje. - A nyní nám přines víno a chléb!“

49. TRPĚLIVOST PÁNĚ S JIDÁŠEM IŠKARIOTSKÝM.

1) Nyní jsme pili víno a jedli chléb; neboť bylo nás asi 32 osob a potřebovali jsme se ještě posílit.

2) Když jsme tedy ještě tak vesele pojídali, pravil **jeden Židořek**: „Pane a Mistře! Tento; náš neobyčejně vlídný hospodský by byl velmi způsobilý zaujmout místo onoho stále Tě zlobícího učedníka, kterému by se mělo, kdyby se opět vrátil udělit římské Consilium abeundi (rada, aby odešel; vyd.). Neboť pokud jsme zpozorovali, jde za penězi ještě hůře nežli kterýkoli templář a

celá jeho mysl je světský blažený život. Vedle toho má ještě jednu velmi špatnou vášeň, která spočívá v prázdném vypínání se a lhaní a s takovým učedníkem se Tobě a lidstvu málo poslouží. Tento hospodský je však opravdu nadán obzvláště jasným duchem a chápe i Tvé nejtajuplnější řeči opravdu lépe nežli Tvoji staří učedníci; proto by byl zcela znamenitým, zástupcem za tohoto nepřítomného.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Od nynějška až do slavnosti pod zelenou se zdržím v Galileji a pak budu ještě velice uvažovat, zda nepůjdu na slavnost do Jeruzalému a máme tu dost času, v němž nás náš hospodský Matěj (Mathias, Mai nebo Moi diaz = „můj pracovník“, také „můj sluha“ anebo „služebník“) může všude doprovázet a také doprovodí a při té příležitosti se ještě velmi mnoho dozví pro ucho a oko a pro srdce a duši. A potom se stane právě pro tuto obec zcela dobrým a zdatným šířitelem Mé nauky neboť také tito lidé jsou Mně dáni k oživení a nikoli ke smrti.“

4) Co se však týče nepřítomného (Jidáše vyd.), může přijít, chce-li, - nemusí však přijít, jak chce neboť každý člověk dobrý anebo zlý má se ke Mně duchem jako ke Slunci tělem. Chce-li se dát slunečními paprsky osvětlit a ohřát, může to učinit - ať je to člověk dobrý anebo zlý, nebude mu v tom bráněno - nechce-li, nebude také k tomu Bohem nucen, proto se tedy také praví: „Bůh nechává Své Slunce svítit na dobré i zlé.“ A hle, tak je tomu také u Mne v živoucně duchovním ohledu! Kdo Mne chce následovat, může to učinit a Já ho od Sebe neodkážu i kdyby to byl sebevětší hříšník! Vždyť Já jsem přišel na svět jen kvůli ztraceným a duševně nemocným neboť zdraví nepotřebují lékaře!

5) A tak může tedy i ten nepřítomný se Mnou chodit jak chce, jako jsem dnes neodkázal od Sebe Judejce protože však odešli sami od sebe, proto jsem je také nezdržoval a nevybízel, aby zůstali. Také jsem k nim mluvil tak nesrozumitelně proto, že bych je tím chtěl od Sebe vzdálit nýbrž mluvil jsem tak proto, že byv Otcem přinucen, musel jsem takto mluvit. Oni se však nad tím pohoršovali a odešli a to byla jejich a nikoli Moje vina - a bylo tedy také dobře, že šli. Mohou se vrátit a zůstat, chtějí-li nechtějí-li však, proto nebude Mé poslání a Má nauka méně pravdivá, právě tak jako též světlo a teplo Slunce se nezmenší a nezeslábne snad proto, že někteří pošeltilci se jím nedají osvětlit a oteplít. - Rozumíte tomu?“

6) Pravi **Židořekové**: „Ano, Pane, tomu jsme velmi dobře porozuměli! Co Ty, ó Mistře, mluvíš a říkáš to má skutečně všechnu pravdu, sílu a život! Ó, kéž by to poznávali všichni lidé!“

7) Privil jsem **JÁ** : „To se v tomto světě nikdy zcela nestane nicméně však budou mnozí, kteří to poznají, budou podle toho jednat a sklidí věčný Život.“

---

50. BOHATÝ RYBOLOV. CHUTNÉ UŠLECHTILÉ RYBY.

1) (**PÁN** :) „Nyní bude na čase, abychom se připravili na lov ryb neboť právě je pro to nejlepší doba.“

2) Privil **hospodský**: „Protože to říkáš Ty, ó Pane, bude nyní jistě nejlepší doba avšak jinak podle našeho rybářského pravidla byla by nyní vlastně nejneprůzračnější doba, protože ryby hned se západem Slunce jdou dolů a na povrchu tudíž není již mnoho ryb.“

3) Privil jsem **JÁ** : „Právě proto se nyní dáme do lovení a ukáže se, že se také v lovení ryb lépe vyznáme nežli ostatní rybáři. Za dne a při bezvětří na moři dovede každý lovit avšak lovit večer a při velmi neklidném moři nedovede mimo Mne nyní jistě již zcela žádný rybář. A tak pojďme a připravme si náčiní k lovu.“

4) Poté jsme opustili pokoj, vzali rybářské náčiní, které se skládalo z několika velkých záta-hových sítí, uvolnili jsme rybářské čluny, vstoupili na ně a pluli do vzdálenosti asi tří polních cest od břehu.

5) Tu privil jsem **JÁ**: „Nyní vrhněte sítě, dobře je rozestřete, veslaři ať zaveslují tiše ku břehu a na břehu se ukáže, zda zapadající slunce bylo naší práci na překážku!“

6) To se podle Mého nařízení stalo a když jsme připluli ku břehu, byly sítě naplněny nejušlechtilejšími rybami tak, že se začaly téměř trhat. Když rybáři začali přebírat ryby ze sítí do sádek, neměli pro všechny ani dost místa; téměř dobrá třetina musela být zavázána v sítích, tedy zůstat viset mezi čluny.

7) „Ne“, privil **hospodský**, „takový lov v této době patří k nejvyšší neslýchaným věcem! Ó, Mistře, kdybys bydlel a se stravoval v mém domě ještě s desetkrát větším počtem učedníků plných deset roků, nebyl bych s to Ti odplatit zisk, který jsi mi dnes způsobil tímto rybolovem!“

Hle, můj velký a dobře stavěný dům i s mnohými a účelnými hospodářskými budovami i se vším co je v nich - také se všemi polnostmi, lukami a lesy, pastvinami a vinicemi - nemá dávno cenu, jakou mají tyto téměř nespočetné mnohé a velké ušlechtilé ryby, které se jinak jen zřídka tu a tam chytí za zimní doby. Chytne-li se jich v nejlepší případě snad jen 10, je již člověk beztoho bohatým mužem; neboť ryby tohoto druhu kupují o překot Římané a Řekové po 100 stříbrných groších za kus, nasolují je a prodávají je královským dvorům jistě za 300 stříbrných grošů. Kdyby Ti to, ó Mistře, bylo milé, poslal bych své sluhy s několika kusy k Římanům a Řekům do města a přesvědčíte se, jak mnoha penězi obtíženi se co nejdříve vrátí domů!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Učiň tak; jen však řekni všem svým lidem, aby Mne nerozhlašovali; neboť pak bychom měli v krátké době všechny velké Římány a Řeky na krku! Avšak pro naši večeři budiž také těmito nejušlechtilějšími rybami postaráno a ty sám musíš statečně spolu jíst; neboť dosud jsi o dobré chuti tohoto druhu ryb jen slyšel mluvit, sám jsi však neochutnal jediné. Až sám nyní jednu ochutnáš, teprve pak se také sám dozvíš, proč se platí tyto ryby tak drazé. A nyní již můžeš vyslat své sluhy s rybami; ale ať je vezmou ze sítí. Také pro nás ať: se vezmou ryby ze sítí; těm v nádržích budiž dán pokoj!“

9) Tu šel hospodský, vyřídil s mnohými sluhy tuto záležitost a každý, bylo jich asi 50, vzal po dvou rybách, neboť třetí by již nebyl s to unést a nesli je společně do města. Sluhové se rychle odebrali k Římanům a k Řekům a když tito spatřili známé ušlechtilé ryby, nastalo hotové přeplácení tak, že ryba i jen 40 - 50 liber těžká byla kupována za 200 stříbrných grošů.

10) Římané a Řekové, jakož i někteří bohatí Židé se ovšem dotazovali, jak k nim přišli v této době pro takovéto ušlechtilé ryby zcela neobyčejné.

11) Avšak služebníci řekli, že jistým cizím rybářem přišli na tajemství, jak takové ryby dostat také v zimní době a tyto ryby jsou nejjistějšími svědky, že se toto tajemství osvědčuje. Dále dotazováni nebyli a přinesli hospodskému brzy velké množství peněz jako výtěžek za ryby, takže on sotva našel dost schránek k uložení a uschování všech peněz.

12) Zatím byla také naše večeře hotova a my jsme se posadili k velikému stolu.

13) Když **Židořekové** spatřili dobře připravené ryby, pravili: „Z tohoto nejušlechtilějšího druhu jsme jen jednou dostali ochutnat jednu rybu a nyní je jich takové množství před námi! Ó, to je toho dobrého věru příliš mnoho! Ó, Mistře, to je také Tvé tělo a krev podle dobrého výkladu hospodského; neboť bez Tvého slova a bez Tvé vůle jistě nikdy bychom nepřišli k takové večeři! Ano tu vidíme jasně, co vše dovede láska, moudrost a všemohoucnost Boží! Ó, jak zcela ničím je člověk vůči Tobě, ó Pane a Mistře!“

14) Privil jsem **JÁ**: „Tomu zrovna tak není; neboť je to právě vůle Otce aby každý člověk byl tak dokonalý, jako Je On Sám v nebi dokonalý. A doba ukáže, že Moji praví učedníci vykonají ještě větší věci nežli konám Já nyní! Ta doba však tu ještě není, nedá však na sebe dlouho čekat. - Nyní toho však nechme a jezme a pijme podle chuti a potřeby!“

15) Dokud svatebčané mají mezi sebou ženicha, ať netrpí nouzi; neboť až ženich vstoupí nahoru tam, odkud přišel, zakusí ještě dosti nouzi. A tento pravý Ženich jsem Já a ti, kdo ve Mne věří, jsou zároveň těmi pravými nevěstami a svatebčany. Proto nyní jen veselou a radostnou mys!“

16) Poté se všichni pustí statečně do jídla a s velkou chutí se jedlo a pilo a všichni přitom byli v dobré a veselé náladě.

17) Jeden **Židořek** při požívání ryby pravil: „V Kisu jsme jedli u Kisjony také ušlechtilé ryby, které byly velmi dobré; ale nelze je nikterak přirovnat k těmto rybám a přece je zde také totéž moře a tatáž voda?!“

18) Privil jsem **JÁ** : „To jistě, - avšak ne totéž dno! Tento druh ryb je vzácný a vyskytuje se jen v této krajině. Avšak jsou domovem většinou jen v hlubokém dně, kde pak také nacházejí potravu, skládající se z jakéhosi druhu podmořských rostlin. Tyto rostliny se však vyskytují jen zde a to na rozloze 1000 jiter země; pak je dno mořské daleko pusté a tyto ryby se tam nevyskytují. - Avšak nyní jen jezte a pijte!“

51. O POSTĚNÍ A KONÁNÍ POKÁNÍ. PODOBENSTVÍ O FARIZEOVI A CELNÉM.

LUK. 18, 9-14.

1) Ryby chutnaly dobře a víno neméně. Já Sám jsem zcela statečně jedl a pil, takže některým Židořekům bylo nápadné, jak jsem mohl. Já Duchem Božím zcela prostoupený člověk, právě tolik jíst a pít jako každý jiný člověk.

2) Když jsem toto zpozoroval, řekl jsem **Já** : „Tělo potřebuje své a duch své; nyní jsme však povinni dáti svým údům řádné posílení a pak nezapomeneme na ducha.“

3) Ať si nikdo nemyslí, že prokazuje libou službu Bohu, jestliže se postí a za své dopuštěné hříchy koná před očima všeho světa v žíněném oděvu pokání; Bohu je milý jen ten, kdo vděčně jí a pije to, co mu Bůh dopřává, aby tím posílil své pozemské síly k užitečné práci, čímž může sobě a svému bližnímu mnoho prospět a dopustil-li se nějakého hříchu, pak hřích jako takový poznává, lituje a oškliví si ho, již se ho nedopouští a tak se opravdově polepšuje.

4) Jsou ovšem žel velmi mnozí, kdož stráví dobu svého života pouhým jedením a pitím. Ti se starají jen o své břicho a kůži. Láska k bližnímu je jim cizí a před chudým člověkem se vyplivnou a nenechají ho přijít ku prahu svého domu. Jejich stále plné břicho nedá jim nikdy pocítit bolest hladu a žízně. To jsou praví hýřilové, hodovníci a pijani, aby tím své tělo udržovali stále pohotově k všeliké chlíplosti, ke smilstvu, prostopášnosti a cizoložství. To je pak žraní a obžerství, s nimiž nikdo nikdy nevejde do Království Božího.

5) Podobně je to však také se všemi oněmi pokrytci, kteří se postí, v žíněném oděvu činí pokání a za své hříchy přinášejí chrámu značné oběti, aby byli lidem považováni a chváleni jako ospravedlnění, při čemž se pak na každého člověka dívají přes rameno, jakožto domnělým hříšníkem jím pohrdají a již zdaleka se mu vyhýbají, protože neviděli nikdy, že by se postil, v žíněném oděvu konal pokání a obětoval chrámu.

6) Já však pravím vám: Tací lidé jsou rovněž ošklivostí před Bohem; neboť jejich srdce, jejich mysl a jejich rozum je zatvrzen. Soudí své bližní beze vší šetrnosti a beze všeho ohledu, metou přede dveřmi souseda a před vlastním prahem velkou hromadu nečistoty nepozorují. Ó, vpravdě pravím vám: Jak tito chrámoví svatí a spravedliví nyní měří, právě tak bude jim opět na onom světě naměřeno!

7) Já pravím vám: Kdo zde soudí, bude také na onom světě souzen; kdo však tu nikoho ne soudí mimo sebe sama, ten nebude ani na onom světě souzen, nýbrž ihned přijat do Mého Království!

8) Podám vám zde však obraz, jaké má být lidské sebeospravedlnění ve své čistotě a před Bohem jako jedině platné. A tak tedy poslouchejte! (Luk. 18,9)

9) Do chrámu nahoru šli dva lidé, jeden bohatý, avšak jinak přísně podle zákona žijící Žid, druhý celník. (Luk. 18,10) Když přišel Žid do chrámu, postavil se zcela k oltáři a hlasitě pravil: „Ó, Bože, děkuji Ti zde před Tvým oltářem, že nejsem takový jako mnozí jiní! (Luk. 18,11) Neboť Ty, ó Pane, Pane, jsi mi dal dobrou a pevnou vůli a také všechny jiné pozemské statky k tomu, kterýmižto prostředky mně bylo jedině možné, všechna Tvá přikázání dokonale plnit a jak dobře činí nyní mé duši, když na sklonku svého života stojím jako úplně spravedlivý před Tebou!“ (Luk. 18,12) Když takto ještě přednášel Bohu mnoho svých spravedlivých a tedy zákonitě dobrých skutků, položil na oltář bohatou oběť, načež v nejvyšším stupni sám se sebou spokojen a s nejlepším svědomím odcházel z chrámu domů, kde se všichni jeho domácí lidé pro jeho přísnou domovní kázeň ne právě velmi na něho těšili, protože jeho čisté svědomí, jeho přísný smysl pro pořádek a jeho zákonitá spravedlnost neobjevovaly na nich nic jiného nežli samé hříchy a chyby.

10) Náš hříšný celník vešel však v chrámě kajnicně do sebe, zůstal stát zcela vzadu, neodvažuje se pozvednout oči k oltáři, neboť si řekl sám u sebe: „Ó Pane, Ty nejspravedlivější, nejsvětější a všemohoucí Bože, já jsem příliš hrubý hříšník a tedy zcela nehoden pozvednout své oči k Tvé svatyni; buď ke mně však nicméně milostivý a milosrdný!“ (Luk.18,13)

11) Nuže, co myslíte, kdo z obou lidí odešel z chrámu domů ospravedlněn?“

12) Židořekové pohlédli druh na druhu nevědouce, jakou by Mně dali odpověď neboť před jejich očima nemohl zajisté nikdo být spravedlivější nežli Žid splňující do poslední čárky zákon. Hříšný celník nemohl přece podle jejich úsudku opustit chrám jako více ospravedlněný nežli zmíněný Žid!

13) **JÁ** však jsem jim pravil: „Mylíte se ve svém úsudku! Žid neodešel nikterak ospravedlněn z chrámu; neboť on se sám přede vším lidem hlasitě chválil, obrátil oči, uši, chválu a obdiv

všech na sebe a odměnil tedy sama sebe. Není však takový sebecit také dokonce velmi zlý druh pýchy?! Jeho plody jsou nakonec nenávisť a opovrhování a stálé pronásledování všech, kdož jím nejsou uznáváni a posuzováni jako stejnorodí. Je pak takový člověk ospravedlněný před Bohem? Ó, nikoli! Ten má k tomu ještě velmi daleko!

14) Avšak celník je před Bohem ospravedlněn; neboť on je pln pokory a považuje se za mnohem špatnějšího nežli ostatní lidé. Nenávidí nikoho a nepohrdá nikým a je rád, že jím jen ještě více neopovrhují a ještě více se mu nevyhýbají, nežli jak tomu již beztoho jest. - Nuže, co říkáte? Soudil jsem správně?“ (Luk.18,14)

15) Právili nyní **všichni**: „Ó Pane, Ty zcela jediný máš pravdu ve všech věcech a my všichni jsme temní a hříšní lidé! Proto naše úsudky nejsou jiné, nežli jakými jsme sami. Ó, to byl na nejvyšší pravý obraz; neboť měli jsme často příležitost pozorovat takové ospravedlňovatele, kteří se dovedli ukázat čistými jako slunce a také se nemohlo říci, že by se v chrámě přetvařovali, neboť oni až příliš svědomitě zachovávali všechny zákony. Avšak právě proto byli to nicméně zcela nestravitelní lidé; neboť nezachovávali snad zákon proto, že by v něm znávali vůli a řád **Boží** nýbrž jen proto, jakoby byl zákon jejich dílem a aby mohli jako přísně zákonití lidé tím vydatněji působit na své sluhy a domácí lidi a tím úspěšněji kárat jejich chyby a nectnosti. Protože jsme mohli konat mnohá taková pozorování, poznáváme nyní také tím více nejuplněnější pravdu Tvého podaného obrazu a děkujeme Ti, ó Pane, za toto nejoprávněnější poučení.“

16) Právil jsem **JÁ**: „Nuže, nebudte tedy malomyslní a jezte a pijte, máte-li ještě chuť! Já sám si ještě vezmu něco této ryby.“

17) Poté si vzali všichni ještě ryby a také na víně si velmi pochutnávali.

52. O POKUŠENÍ A SLABOSTECH. CVIČ MYŠLENÍ I

1) Když jsme se dosyta najedli a napili, tázal se Mne hospodský, zda bychom snad nechtěli jít spát, protože bylo už dosti pozdě v noci.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Koho upomíná spánek, ať jde spát; Mne však neupomíná a proto nyní také ještě spát nepůjdu. Mimo to není tělu vůbec zdrávo jít brzy po jídle spát; Proto budeme ještě několik hodin bdít. Koho to však nutí ke spaní, ať jde spát!“

3) Právili **všichni**: „Ne, ne, ó Pane, budeme s Tebou bdít až do rána, přeješ-li si to! Neboť až příliš určitě víme, že u Tebe má vše nejvyšší vnitřní nezbadatelný význam a tak i tu něco za tím vězí a zůstaneme tedy bdít!“

4) Právil jsem **JÁ**: „Máte pravdu; bděte a pečujte o to, aby nikdo z vás neupadl v pokušení“

5) Tážali se Mne **Moji staří učedníci**: „Pane, co by nás po Tvém boku bylo s to uvést v pokušení?! Vždyť po Tvém boku jsme již prožili leccos a dosud nás toho velmi málo uvedlo do nějakého okamžitého pokušení.“

6) Právil jsem **JÁ**: „Ó, nechlubte se tím; neboť duch pokušení obchází jako hladový řvoucí lev a snaží se lidi pohltit! Nemůžete být ani dost bdělí a dost dbát na každý sebeslabší podněcující závan! Když takový podnět přivedl mysl člověka i jen o vlas na svou stranu, bude si muset již učinit velmi velké násilí na svou vůli, aby dospěl na svůj dřívější stav. Zapamatujte si to všichni dobře; neboť dokud žije člověk v tomto světě, myslí a chce a jedná, převažuje tělo duši.“

7) Práví **FILIP**: „To Je sice velmi pravdivé a já jsem to vše na sobě velice vyzkoušel; avšak v těchto mých pokročilých letech u mě již žádné pokušení nic nepořídí. Já mám jen jednu chybu a ta záleží v jakési slabosti víry, která se čas od času objevuje, to jest věřím v základu sice všemu, co přichází z Tvých úst, ó Pane, - ale když pak tu a tam můj rozum ihned vše nepoznává, slábně také má víra a upadám hned do všelikých povážlivých otázek, na které odnikud nepřichází do mé mysli jasná odpověď a brzy poté začínám upadat do malých pochybností. To je to jediné pokušení, které mně stále ještě tu a tam přepadá. Ty, ó Pane, mohl bys mně od něho zajisté osvobodit a tím bys mně učinil nejšťastnějším člověkem!“

8) Právil jsem **JÁ**: „Kdybych ti to učinil Svou ve Mně jsoucí silou, pak bys již nebyl svobodným člověkem, octnul bys se ve velké lenosti a tím bys byl brzy u konce s cvičením ke stále vyššímu získávání pravé životní síly tvé duše.“

9) Proto nes každý své břímě ochotně a cvič se neustále ve všech dobrých- věcech_vnitřního života! V pravé době se tím také jeho životní míra naplní a teprve pak bude mít pravou a nezničitelnou radost z chleba, který si sám v potu tváře vydělal.

10) Představ si velmi změkčilého člověka, který od kolébky nebyl zcela nikdy přidržován k žádné činnosti. Jedl nejlepší pokrmy a pil naučil se s bídou jediné mluvit a mimo svůj šat nenosil nikdy žádné jiné břemeno. Má-li pak takový člověk nésti břemeno i jen několik liber na nějakou vzdálenost, bude to sotva s to, protože nikdy k tomu ani v nejmenším necvičil své fyzické síly. Začne-li však potom poněmhu stoupající činností cvičit tělesné síly, přivede to v několika letech také tak daleko, že bude moci s lehkostí zvedat a dále dopravovat větší břemena. Dospěl by však k takové vyšší tělesné síle, kdyby nechával stále ostatní lidi za sebe zvedat a nosit břemena?!

11) A hle, právě tak je tomu u tebe s tvou silou myšlení. Ty jsi ji od svého mládí příliš málo cvičil, začal jsi ji také teprve nyní v pozdějších letech trochu více cvičit a proto se tedy nediv, když nyní tak rychle nechápeš a nepochopíš jako mnohý jiný.

12) Já však jsem pravý Učitel a Vůdce a nenosím své učedníky ani přes všechny sebezprávejší a kostrbatější cesty a stezky na rukou, nýbrž nechávám je samotné jít, aby zesílili, aby budoucně na všech sebezprávejších cestách kráčeli bez úrazu.

13) Postaví-li se však někomu na nějaké cestě příliš velká překážka, pak mu dám již světlo a sílu k jistému přemožení takové velké překážky. Avšak především musí každý člověk sám učinit tolik, kolik je v jeho silách; co nad to potřebuje, bude mu v pravý čas dáno. - Porozuměl jsi nyní dobře?“

14) Privil **FILIP**: „Ano, Pane, to jsem nyní dobře pochopil a dám si všemožnou práci, abych se stal ve svém myšlení a víře pokud jen možno silný!“

53. URČENÍ TVORŮ.

1) Poté privil **hospodský**: „Já poznávám v sobě samém také takového člověka a vím také nyní, co mám činit. Nebudu mluvit o všech prorocích a o velepisni Šalomounově, - což vše jsem dosud ještě velmi málo, ne-li docela, nechápal; avšak při četbě těchto mudrců dávnověku jsem si často myslel, že oni právě svou mystickou řečí velice člověka cvičí v myšlení a tím ho náležitě nutí vždy k hlubšímu vcházení do sebe a to shledávám velice dobré. Když pak člověk vnikl hezky hluboko do sebe, přichází pak světélko za světélkem a tak se leccos ujasní, co se zdálo být nerozmatatelnou záhadou. Ale jak bylo řečeno, nemluvím zde o nesrozumitelnosti spisů starých mudrců a zřeců, nýbrž o věcech zcela přirozených.

2) Tak například o pravém určení nějakého tvora na této Zemi a tu máme hned naše ušlechtilé ryby. Jsou to vzácná a dokonce velmi živá a čilá vodní zvířata. Teprve člověk, puzen hladem přišel na to, aby je chytil a jedl. Nuže, je to pravým jejich určením, aby byla námi lidmi chytána, usmrcována a pak jako řádné pamlsky pojídána?! Je-li toto jejich pravé určení, pak nevím, co bylo jejich pravým určením tehdy, kdy člověk ještě nepřišel na to, aby chytil ryby, usmrcoval a pak dobře připravené pojídal.

3) Podobných otázek bych měl na tisíce a čím více o tom přemýšlím, tím se stávám zmatečnější a od světla se jen stále více vzdaluji, místo abych se k němu přibližoval a právě při takovémto bádání a hloubání nemohu nikdy úplně pochopit nejvyšší moudrý úmysl jaký měl Stvořitel s těmito a nesčetně mnohými jinými tvory. Něčeho takového nebylo by pro nás lidi vlastně také vůbec třeba; neboť tvorové jsou jednou zde a dobrý a nejvyšší moudrý Tvůrce už ví, proč je stvořil.

4) Ale člověk je a zůstává myslitelem a nemůže v sobě dospět již ke klidu, stal-li se jednou náležitě myšlenkově bdělým. A tak je to i se mnou! I když vím, že mně veškeré toto prázdné myšlení neprospívá k ničemu, přece jen stále a stále myslím a proto bych tedy rád od Tebe dostal pravý lék; neboť toto myšlení se mi nyní stává již velmi obtížné a dal bych za to nevím co, kdybych mohl být od něho navždy osvobozen.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Ano, Můj milý příteli, tu ti lze ovšem poněkud těžko pomoci; neboť musel bych s tebou velmi dlouho mluvit, kdybych ti měl objasnit pravý účel existence všech těch mnohých druhů tvorů. Mohu ti všeobecně říci jenom tolik, že všechno pro člověka viditelně a pociťovatelně stvořené je souzené duchovno a má to určení, aby dlouhou řadou všelikých tvarů přešlo konečně do svobodného a samostatného života.“

6) Tvary začínající už od kamene, přecházejí postupně celou říší nerostnou k říši rostlinné, celou říši rostlinnou přecházejí opět do říše zvířecí a touto říší až k člověku a jsou nádobami k přijímání života z Boha.

7) Každý tvar odpovídá určité inteligenci. Čím je tvar jednodušší, tím jednodušší a nepatrnější je také inteligence v něm; čím dokonalejší a svým rozsahem složitější spatřuješ nějaký tvar, tím nalezeš v něm také více inteligence.

8) Vezmi například nahou dešťovku a z její činnosti snadno poznáš, že její nejvyšší nepatrná životní inteligence je úplně ve shodě s jejím tvarem; zkoumej naproti tomu již velmi složitý tvar včely a v životním tvaru tohoto zvířátka nalezeš také mnohem vyšší inteligenci! A tak se to stupňuje nahoru až k člověku.

9) Ježto tyto tvary jsou však jen dočasní sběratelé a nositelé života, který se stále více zpevňuje a stává inteligentnějším a ježto tento život jsoucí ve stálém vzestupu opouští také tvary dřívější podle míry a poměru spojování dřívějších, jednodušších životních inteligencí, záleží tedy podle toho málo na tom, co se budoucně stane s tvarem bez života, který nebyl ničím jiným nežli organicko-mechanickou dobře zařízenou schránou k účelu životní inteligence v ní. Zda jsou tedy tyto ryby požívány námi lidmi anebo zvířaty, to ani v nejmenším neruší velký úmysl Tvůrce a konečného účelu života se řeče jen ne vyhnutelně dosahuje.

10) Že jsou však ve schránách bez života živné částice je známo a vzájemným stravováním tvarů bez života jsoucích přechází také to co je ušlechtilejší opět do jiného života a tak vidíš zde na této Zemi v tom celém velkém kruhu tvorů ustavičný boj a výměnu životů nahoru až k člověku.

11) Avšak i vnější tvar člověka jímž je jeho tělo má jen po tak dlouho cenu, dokud je obydleno jediné živoucí duší. Uzrála-li jednou duše, pak opouští navěky toto tělo a tělo je stráveno. A tu pak je zcela lhostejné kým nebo čím. Co je na něm ještě substanciálního a duši patřícího, to se také duši vrací; vše ostatní přechází opět jako živina do tisícero jiných tvarů životních. Tu máš ve vsí stručnosti důkladný výklad všeho toho, o čem jsi si nadarmo dělal tak mnohé myšlenky. - Rozumíš tomu nyní dobře?"

54. ZMRTVÝCHVSTÁNÍ TĚLA.

1) Pravitel **hospodský**: „Ano, nyní tomu dosti dobře rozumím, ačkoliv se tu musím otevřeně přiznat, že je mi tato věc nyní něčím zcela novým a jaksi neslýchaným. Podle toho pak nebude nic z konečného. Zmrtvýchvstání těla v něž všichni Židé věří a proto pohřbívají mrtvolky na určitých hřbitovech ve víře, že tyto mrtvolky budou o soudném dni probuzeny anděly a spojeny se svými dušemi. Tomu, čemu nyní učíš⁴). Židé asi sotva uvěří! Já tomu ovšem věřím, protože jsi nám to Ty, ó Pane, nyní řekl a zcela důkladně vysvětlil, - ale kdyby mi to vykládal někdo jiný, stěžím bych tomu uvěřil; neboť to se příliš silně odchyluje od stávající víry. A přesto musím nyní otevřeně doznat, že to vše podle učiněných zkušeností nemůže být jinak, nežli jenom tak. - Copak tomu říkáte, vy staří a noví učedníci?"

2) Pravitel **jeden ze Židořeků**: „Co se týče nás, jsme zcela tvého mínění! Poznáváme sice také pravdu toho, co bylo řečeno, avšak vidíme také obtíž, má-li se tato zcela nová nauka v této době podat lidem jako pochopitelně pravdivá.“

3) Pravitel jsem **JÁ** : „Vždyť Já jsem tuto nauku také nedal proto, abyste ji podávali opět Židům! Chcete-li jí někoho jiného poučit, můžete tak vždy učinit; zda však tomu věří anebo ne, to je zatím zcela jedno. Po čase však budou beztoho Moji praví vyznavači do vsí pravdy a moudrosti uvedeni Mým na ně vylitým Duchem.“

4) Je však samo sebou snadno srozumitelné. že pozemské tělo, bylo-li jednou zbaveno duše, nikdy nevstane zmrtvých a nebude znovu ve všech svých částech oživeno; neboť kdyby se tak stalo, musely by být v onom soudném dnu také spolu probuzeny a oživeny všechny během celého, mnohdy velmi dlouhého časného života od těla odložené části, jako vlasy, nehty, ztracené zuby a všechny mytím odstraněné kožní části, jakož i v mnohých trpkých případech prolité kapky krve; kapky potu a ještě všelicos jiného, co tělo časem odložilo. Nyní si vedle toho představte takovou o soudném dnu probuzenou postavu člověka, - jak směšně by musela vypadat!

⁴ „čemu nyní učíš“ doplnil vydavatel

5) Také však má člověk za různých dob různé tělo; tak je například tělo dítěte jiné nežli chlapce, jiné tělo jinocha, jiné muže a zcela jiné starce. Nuže, při dokonalém znovuoživení zemřelých lidských těl o soudném dnu by musela nutně vzniknout otázka, zda mají být všechny ty tělesné tvary od dětství až do vysokého stáří znovu oživeny zároveň anebo jeden po druhém anebo dokonce jen jediný z nich.

6) Pak se tu vynořuje ještě jedna zcela závažná otázka a to: U Římanů a Řeků, Egyptanů a u ještě mnohých jiných národů této Země jsou mrtvoly až na popel spalovány. Jinde jsou vrhány do moře, jsou mořskými obludami stravovány a tím se stávají součástmi těla mořských oblud a když taková obluda pojde, je opět jinými mořskými zvířaty strávena. Co bude probuzeno o soudném dnu z těchto těl? Při spalování se rozložila největší část těla v kouř a páru a spojila se, se vzduchem a u těl vržených do moře se stalo maso a vše ostatní spolu součástí mořských zvířat a přešlo tedy do zcela jiné bytosti. Kdo by tu pak měl vyhledat a potom opět spojovat dřívější lidské součásti těla z nesčetně mnohých těl zvířecích, z vody, ze vzduchu, z nerostů, rostlin a červů?!

7) A ježto dokonce ani to by nebylo u Boha něco nemožného, je tedy otázkou, k jakému užitku a prospěchu by mohlo něco takového posloužit svobodné duši. Věru, tu by se každá, těžkého těla jednou zbavená duše jistě cítila nanejvýš nešťastná, kdyby musela vstoupit opět do těžkého těla a to hned navěky!

8) Mimoto by to byla také ještě věc, která by se nemohla nikdy snést s věčným Božím řádem, neboť Bůh Sám je nejčistší Duch a také lidé mají nakonec výhradně jen určení státi se navěky bohu podobnými duchy. K čemu by jim pak měla sloužit těla?!

9) Ano, lidé jsou také tam přioděni těly nikoli však těmito pozemskými hrubohmotnými nýbrž zcela novými duchovními těly, které tu povstávají z jejich pozemských dobrých skutků podle Mé vám nyní podávané nauky.

10) Mají-li se tedy tyto věci tak, jak se může někdo domnívat, že zmrtvýchvstáním těla se bude rozumět příští znovuoživení těchto těl pozemských?! Zmrtvýchvstáním těla jsou jen dobré, duši jedině pravý věčný život dávající skutky, které duše učinila v tomto těle spolublžním.

11) Kdo tedy Mou nauku slyší, ve Mne věří a podle toho jedná, toho Já Sám probudím o soudném dnu, který nastane ihned po vystoupení duše z tohoto těla a to tak, že tu krátkou dobu přeměny nikdo ani nezpozoruje; neboť tato přeměna se stane v nejrychlejším okamžiku.

12) A nyní myslím, že vám je všem také v této věci zcela jasno. Má-li však ještě někdo nějakou námitku anebo pochybnost, ať ji vysloví!“

55. O NEMOCECH A O PŘEDČASNÉ SMRTI.

1) Privil **jeden Židořek**: „Pane, a Mistře, to je nám všem nyní zcela jasné; je však ještě něco, čehož pravý důvod si nedovedu zcela vysvětlit. Proč musí také mnohé děti v nejtěplejším, ještě zcela nevyvinutém mládí umírat a proč musí tělesné smrti téměř vždy předcházet zlá nemoc, která oslabuje a usmrcuje tělo? Je-li jednou člověk zralý, pak by mohl jako duše zajisté zcela snadno a bezbolestně vystoupit z těla a děti by vůbec neměly před určitou zralostí nikdy a nikdy umírat. Přesto se to však neustále děje: Děti v každém věku umírají a zlé nemoci nepřestávají a jsou ustavičným soužením lidstva. O, Pane a Mistře, proč to tak musí být na této Zemi?“

2) Privil jsem **JÁ** : „To by naprosto nemuselo být a v pravěku to také nebylo; či čteš v nějaké kronice o těžkých nemocích lidí, kteří byli Bohu oddáni a žili podle Jeho přikázání?! Všichni dosáhli vysokého věku a jejich umírání bylo sladké, bezbolestné usnutí. Tehdy také žádné dítě neumíralo; neboť“ bylo zplozeno ze zcela zdravých rodičů a podle zdravé, prosté přirozenosti bylo živeno a vychováno.

3) Když však později zdomácněla u lidí všeliká pýcha a s ní spousta nejvyšší pošetilých hříchů proti přikázání Božímu a proti zákonům přírody, tu teprve přišly mezi lidi jejich vlastním zaviněním všeliké zlé nemoci. Lidé takto oslabení nemohli pak také již plodit zdravé děti. Takové již od mateřského těla zakrnělé děti musely být poněnáhu také vždy víc a více přepadávány všelijakými nemocemi a ve všech stupních věku umírat.

4) Jestliže se toto nyní takto děje, nesmíte si myslet, že by to byl lidem ustanovil z nějakého nezbadatelně tajného úmyslu Bůh; ale dopustil to, aby předně byli lidé nemocemi zdržováni od

mnohého hřešení a zadruhé, aby se trpce bolestnými nemocemi více od světa odvraceli, vcházel do sebe, poznávali své hříchy, ošklivili si je a tak se mohli v trpělivosti a odevzdanosti do vůle Boží stávat blaženými.

5) A tak je tomu také u dětí. Co se má na této Zemi z dítěte tělesně zcela zakrnělého stát a zejména u rodičů, kteří sami byli ve všech hříších zrozeni?! Kdo je vychovává a kdo je z jejich chorob vyléčí?! Není lépe, že jsou vzaty zpět s tohoto světa a potom andělskými duchy vychovávány ve vlastní pro ně Dětské říši na onom světě?!

6) Pravím vám: Bůh ví vše a také pečuje o vše! Protože však v této době mnozí lidé Boha zcela již neznají a nic o Něm nevědí, jak potom mají vědět co Bůh koná a co zařídil k jejich možné spáse?!

7) Kdyby Bůh po hříších lidí nebyl dopustil příslušné nemoci, pak by více nežli polovina lidstva úplně zahynula a Země by se stala zcela peklem a musela by být zničena a bloudit v mrtvých troskách v nekonečném světovém prostoru, jak se může také již podobnými příklady vykápat tento viditelný hvězdný a světový prostor, o čemž vám mohou Moji učedníci říci již něco podrobnějšího, - A nyní se vás táži, jak jste to pochopili a pojmulí.“

8) Pravili **Židořekové**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je nám tato věc také zcela jasná a nemůžeme se také již nikterak pozastavovat nad tím, že jsme také my byli již častěji velmi nemocni a že nakonec budeme asi také nějakou velmi zlou nemocí dopraveni s tohoto světa na onen; neboť také my jsme po celý svůj život velmi často a velmi zle hřešili! Avšak nyní bychom rádi od Tebe jen ještě slyšeli, kterými hříchy přichází do tohoto světa nejvíce a nejhorších nemocí; neboť! v tom musí být jistě také rozdíly.“

---

56. HLAVNÍ PŘÍČINY NEMOCÍ.

1) Pravil jsem **JÁ** ; „Ze všech hříchů je to nejhorší smilstvo a všeliká chlípnost a smilnění. K této nepravosti bývají lidé sváděni zahálkou nadutostí a pýchou. Neboť pýše není již nic svatého; vyhledává jen všechny po ruce jí jsoucí prostředky, aby jimi ukájela své světské smyslné vášně.

2) Jsou-li pak takovým člověkem zplozeny děti, - jak bídní a mnohými nemocemi stížení lidé přicházejí tím na tento svět! - Tento hřích je tedy hlavním zdrojem, kterým přicházejí do tohoto světa všechny nejhorší nemoci.

3) Pak přicházejí však také obžerství, hněv a všeliká nevole, kterýmižto nepravostmi se také vyvíjejí u lidí všeliké nemoci a pak Je žalostným způsobem trýzní.

4) Zda jsem neřekl nemocnému v Jeruzalémě, jenž za účelem uzdravení vyčkával plných 38 let u rybníka Bethesda, když jsem ho byl uzdravil: „Jdi a více nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“? Jeho těžká dna byla také následek jeho dřívějších mnohých hříchů. A tak tomu bylo téměř u většiny Mnou uzdravených. Kdyby byli následkem svých mnohých hříchů neonemocněli, byla by také veta po jejich duších. Jen opravdu těžká a trpká nemoc je učinila střízlivými a ukázala jim, jak svět odměňuje ty, kdož mu holdují. Nemocí ztratili lásku ke světu a zatoužili, aby byli od něho brzy osvobozeni. Tím se stala jejich duše svobodnější a pak se také v pravé době dostavilo u nich uzdravení jejich těla.

5) Vedle těchto hlavních příčin, z nichž vzniká většina nemocí u lidí beztoho již od narození oslabených, jsou ovšem ještě nemoci jiné, kterými může slabý člověk též velmi těžce onemocnět, - avšak Já pravím zvláště ještě jednou: Jen již od narození oslabenému se to může přihodit! Příčiny vám zcela stručně ukáži:

6) Především je tu požívání špatných, nečistých a špatně a ne čerstvě připravených jídel a také špatných nápojů, -pak požívání všelikého nezralého ovoce. Pak-mají mnozí špatný zvyk, že uhrátí rychle se ochlazují. Opět jiní, nejsouce si zcela vědomi své vrozené slabosti vystavují se všelijakým nebezpečím, v nichž buď zcela zahynou, anebo po celý život si z nich odnáší trvalou škodu.

7) Ano, za to Bůh nemůže a to tím méně, že dal člověku rozum, svobodnou vůli a nejlepší zákony pro život.

8) Proti lenosti člověka není však žádný jiný prostředek nežli právě všeliká dopuštěná zla, která jdou nutně v zápětí po nezachovávání Boží vůle. Tato zla budí duši člověka spící pevně ve svém těle a ukazují jí žalostné následky její lenosti a duše se pak stává opatrnější, chytřejší,

horlivější a poddajnější v poznané vůli Boží. A tak mají různé nemoci, jimiž bývají nyní lidé stíženi, také svou rozhodně dobrou stránku.

9) Jsou ovšem také jakýmsi soudem, který nutí duši k dobru; nicméně tím není však duši zcela vzata svobodná vůle a duše se může v nemoci a po nemoci ještě zcela řádně polepšit, ačkoli další své zdokonalení bude muset dohonit na onom světě.

10) Jsou však ovšem také nemocní lidé, kteří následkem hříchů svých rodičů anebo také prarodičů přišli do tohoto světa nemocni již z mateřského těla. Duše těchto nemocných jsou většinou shora a prodělávají jen na čas zkoušku v těle na této Zemi; o tyto duše je však na onom světě v říši duchů již beztoho co nejlépe postaráno a každý, kdo o ně s láskou a trpělivostí pečuje, toho také ony s touž láskou a trpělivostí přijmou do svých nebeských příbytků na onom světě.

11) A tím jsem vám nyní také toto úplně objasnil; až se však duch ve vás úplně probudí, uvede vás také v této věci do vši moudrosti. - Rozumíte nyní také tomuto?"

12) Právili **všichni**: „Pane a Mistře, tomu nyní rozumíme úplně a děkujeme Ti opět za toto velké objasnění! Neboť protože nyní jako budoucí učitelé budeme mít co dělat s všelikými nemocnými, je také velmi nutné takovými rozklady vlévat jim víru, odvalu a všemožnou trpělivost, aby se u nich dostavilo, bylo-li by to nutné a možné, též zmírnění bolestí; neboť kdo trpělivě trpí, ten trpí zřejmě již méně, nežli ten, kdo trpí se vši netrpělivostí. A proto nazýváme tuto Tvou nyní nejšší nauku nám (podávanou) velmi znamenitou; neboť nikomu není více třeba pravé útěchy nežli někomu jakkoli trpícímu a my považujeme za obzvláště dobré dílo také to, když se přiskočí nějakému trpícímu člověku duchovně a tělesně na pomoc. - Máme pravdu anebo ne?"

13) Právil jsem **JÁ**: „Ovšem; neboť jen tomu musí láska k bližnímu poskytnout pomoc, kdo jí potřebuje a tato láska má cenu před Bohem. Proto vám ještě dodávám: Dává-li někdo nějakou hostinu a pozve k ní své bohaté sousedy a přátele, pak tím sice nehřešil, ale v nebi za to nebude moci očekávat odměnu, protože mu to mohou jeho přátelé oplatit. Proto pozvete chudé hosty a bude vám v nebi odplaceno; neboť chudí vám to nemohou zde odplatit!

14) Tak tomu je i s těmi, kdož své mnohé peníze půjčují na úroky a po určité době dostanou také zpět jistinu. Nelichvaří-li, nedopouštějí se tím zrovna hříchu; ale v nebi si za to úroky nevyzvednou, - zato však tehdy, půjčí-li chudým v jejich nouzi peníze bez úroků a také bez zaplacení jistiny. Tedy, všelikým chudým všemožným vhodným způsobem pomáhat, je pravý skutek lásky k bližnímu.

15) Pro tento večer jsme tedy učinili dosti dobrého a tak nyní půjdeme spát. Zítřejší den nám již dá opět to své.“

16) Po těchto Mých slovech šli všichni spát, poděkovavše Mně ještě jednou za danou nauku.

57. NÁHLÝ PŘÍLIV.

1) Zrána po sobotě jsme záhy vstali a Já jsem šel se Svými učedníky na čerstvý vzduch, jak jsem to obyčejně téměř všude činíval. Bylo jasné a krásné jarní jitro a bylo kupodivu, že moře při téměř úplném bezvětří hnalo tak vysoké vlny.

2) **Hospodský**, jenž přišel také brzy k nám, se Mne tázal, sám zcela udiven na příčinu tak mocného pohybu vody, když přece nikde nebylo možno pozorovat vítr.

3) **JÁ** jsem mu však pravil: „Věř, že Mně je dána všeliká moc na nebi a na Zemi a tak se děje také zde nyní tento silný pohyb vody proto, že Já jej tak chci mít! A mám k tomu důvod, o kterém se přesvědčíš později sám.“

4) Právil **hospodský** nyní ještě více udiven: „Pane, že Tobě jsou všechny síly a moci přírody poddány, vím zcela jasně a dobře; ale že jsi s tímto rozbouřením moře spojil také nějaký skrytý důvod, to je mi novinkou, zvláště v této jinak tak jasné krásné hodině ranní. Vlny přicházejí vždy mocněji a výše! Bude téměř nutné, abych lépe opatřil lodi a rovněž i sádky, jinak se tu opravdu může stát nějaká škoda!“

5) Právil jsem **JÁ**: „Nevšímej si toho; neboť ani tvým lodím, ani tvým rybám se nepřihodí nic škodlivého. Avšak těm, kdož jsou nyní v nějakém zlém úmyslu s lodí na vodě, nebude velmi příjemno u srdce. Nebudou sice vlnami pohlceni, avšak jejich zlá mysl se po velmi namáhavém dosažení břehu velmi ochladí.“

6) Tázal se **hospodský**: „Kdo asi jsou tito ďáblové a co zamýšlí?“

7) Privil jsem **JÁ** : „Ty víš, že jsem byl minulého roku na slavnosti pod zelenou v Jeruzalému a že jsem tam učil v chrámě lid o Svém poslání, když jsem byl ještě předtím uzdravil 38 let nemocného člověka u rybníka Bethesda. Mnoho lidí proto uvěřilo, což se ovšem templáři dověděli, jakož i také to, že Mne mnoho lidí následovalo. Proto se ve své zlobě nyní opět usnesli na tom, že Mně učiní nástrahy, že Mě zajmou a také ihned usmrtí. Usilují tedy o Můj život. Avšak Můj čas tu ještě není a tak jim nyní připravím překážku, aby Mne nemohli následovat, uchopit a také ihned usmrtit. A v tom spočívá důvod tohoto nyní tak velkého a silného vlnění moře. - Rozumíš nyní?“

8) Privil **hospodský**: „Ó, ano, je-li tomu tak, pak ať jen moře ještě více zuří! Měla by se k tomu také přidružit velmi mocná vichřice, pak by teprve ti ďáblové začali náležitě pociťovat, jak Bůh dovede odplácet jejich zlé úsilí!“

9) Privil jsem **JÁ**; „Ó, jelikož mají loď zajištěnou proti vichřici, přišla by jim vichřice právě velice vhod; neboť přivedla by je velmi brzy na jistý břeh. Avšak teprve tento příval bez větru je přivede úplně do zoufalství; neboť se nemohou ani s nejsilnějšími vesly pohnout s místa, protože každá vlna vrhá loď opět na její dřívější stanovisko a tak se jim přitom daří jako poutníku, jenž chce přijít na výšinu hory přes oblázky. Při každém kroku povolí a poutník se smeká zpět tam, kde stál dříve. Proto je tento způsob mořského pohybu pro Mé pronásledovatele již beztoho nejlepší a neúčelnější. - Avšak nechme toho nyní a pojďme se podívat, co dělá naše snídání!“

10) Privil **hospodský**: „Pane, už bude hotova; avšak já jsem poručil sluhům, aby nás zavolali až bude vše připraveno a hle, tu přichází už jeden z domu dolů a volá nás, abychom šli ke snídání a tak tedy také půjdeme!“

11) Privil jsem **JÁ** : „Mýlíš se, - přináší nám jen zprávu, že se učedníci ptali po Mně a že by rádi věděli, kam jsem šel. Neboť vznikla mezi nimi malá různost mínění a Já mám mezi nimi dělat ihned rozhodčího. Ale nyní je nechme jen ještě trochu hádat; bude ještě potom dost času přivést je všechny na pravou cestu.“

12) Privil **hospodský** „O čem se asi octli v různosti mínění?“

13) Privil jsem **JÁ** : „Ó, o něčem zcela malém! Několik Mých starých v domě zbylých učedníků bylo 20 novými učedníky dotazováno na příčinu tohoto silného pohybu moře a staří učedníci pravili, že tento pohyb moře bez větru byl jistě jedině Mnou zázračně z nějakého skrytého důvodu způsoben. Ale noví učedníci to nechtěli beze všeho uznat a pravili: „My dobře víme, že veškeré dění závisí jedině na Pánu Bohu; avšak Bůh ze Svého řádu, spravedlnosti a moudrosti nicméně ustanovil v přírodě skryté síly, které tu působí podle Jeho vůle. On sice budí tyto síly především Svou vůlí; avšak tu působí ustanovené síly bezprostředně a Bůh jimi jen prostředně. Že všechno těžké padá do hlubiny, to původně zařídil Bůh; avšak nyní pudí takto stanovená síla již sama těžká tělesa do hlubiny. Tak učinil Bůh vodu původně těžkou a tekutou. Tato Jím daná vlastnost je nyní právě také skrytou silou vody, která jí dává nezadržitelně stále stékat s výšiny do hlubiny, aniž by Bůh přitom stále přikládal ruku k dílu a musel vodu v potocích, řekách a veletocích posunovat. A tak tomu bude nyní také u tohoto pohybu moře za bezvětrí; protože se však tento pohyb děje právě za úplného bezvětrí, je nápadnější nežli pohyb vzbuzený silnou a mocnou vichřicí. Proto právě se ptali již mnohem zkušenějších učedníků, jakou asi skrytou silou vyvolal nyní Bůh tento mořský pohyb.“

14) Staří učedníci však skálopevně tvrdili, že tento pohyb není vyvolán prostředně, nýbrž zcela bezprostředně mocí Mé vůle. Nyní však mají noví učedníci pravdu svým způsobem a staří učedníci také a proto Mne potřebují jako rozhodčího. A proto se tedy k nim odebereme a sjednotíme je v právu a v pravdě!“

15) Poté jsme se ihned odebrali do domu, od něhož jsme byli ostatně nanejvýš asi 1000 kroků vzdáleni.

16) Když jsme přišli do domu, pozdravili Mne všichni učedníci a ihned Mně přednesli svůj spor.

17) **JÁ** však jsem na všechny vlídně pohlédl a pravil: „Vy se přete o cenu jedné ovčí vlněné kudrny! Vy noví učedníci máte pravdu, - avšak staří učedníci také; neboť v celku máte pravdu, vy noví učedníci, - ale v tomto nyní zvláštním případě staří učedníci. Neboť tento pohyb moře, který se vám nyní zdá tak zcela zvláštní, nepochází z nějaké síly prostředkující, nýbrž bezprostředně z Mé vůle.“

18) Abyste to však mohli ještě cititelněji postřehnout, pohleďte ven na moře, které je nyní vesměs ve stejně silném pohybu! Já poručím malé části zde v blízkosti břehu, aby přešla v úplný klid a pak poznáte, že vůle Boží může také způsobit něco bezprostředně.“

19) I utišil jsem pouze Svou vůlí část moře v rozsahu 200 akrů, takže byla hladká jako zrcadlo, zatím co mimo toto zrcadlo zuřilo moře ještě hůře nežli předtím. Když to spatřili noví učedníci, padli přede Mnou na kolena a chtěli se mi klanět.

20) **JÁ** jsem jim však pravil: „Zanechte toho! Neboť Já jsem nepřišel na tento svět proto, aby Mne lidé uctívali a se Mně klaněli, nýbrž jen proto, abych jim ukázal cesty pravdy a života a pomáhal všem, kdož tu trpí nouzí a jsou vyčerpáni a obtíženi všelijakými těžkými břemeny.

21) Chcete-li se však Bohu, Jenž je o Sobě nejčistší Duch, vpravdě klanět, pak se Mu musíte láskou ve svých srdcích také v duchu a vpravdě klanět a to všelikými dobrými skutky. Neboť věru, cokoli činíte z lásky k Bohu chudým, Bohu činíte! A věříte-li Mně, že Já jako z Boha vyslán, jsem přišel k vám, pak v tomto jediném spočívá pravé vzývání Boha. Veškerá prázdná modlitba retní je však před Bohem ošklivostí a úplně bezcenná. Kdo Boha uctívá rty a jeho srdce je přitom studené a nečinné, ten dělá z Boha bůžka a tím koná pravé duchovní smilstvo. To to je psáno v proroku, jenž, praví: „Hle, tento lid Mne uctívá rtoma; avšak jeho srdce je daleko ode Mne!“

22) Vpravdě pravím vám: Kde srdce nevzývá Boha vskutku pravou a čistou nezištnou láskou, tam je každá modlitba prázdným a bezcenným zvukem, který dozní ve vzduchu a úplně zaniká. Já jsem nyní váš Mistr a vy jste Moji učedníci. Co Já vám říkám, tomu věřte a co Já vám přikážu, to číňte a následujte Mne! Dalšího mezi námi netřeba.“

23) Poté upustili noví učedníci od svého vzývání a my jsme se odebrali k dobře připravené snídani, která všem zcela dobře chutnala..

58. PETR A BOHATÝ OBČAN Z KAFARNAUM.

1) Za jídla se mluvilo málo, ale zato tím více po jídle; neboť přišlo brzy mnoho hostů z města, dílem aby shlédli zuřící moře a dílem však také, aby tu požili dobrou snídani. Náš hospodský měl totiž po té stránce dobrou pověst v celém městě. Nebylo možno snadno vyhnouti se tomu, aby se nepřišlo do styku s těmito hosty a tak se tázali mnozí, zda nejsem také přítomen; neboť spatřili několik Mých dobře jim známých učedníků a z toho soudili, že asi nebudu od nich příliš daleko.

2) Velmi vznešený občan **kafarnaumský**, jenž znal velmi dobře Šimona Petra, povolal ho k sobě a řekl: „Milý příteli! Ty víš, že já jsem vždy odebíral od tebe ryby a podle svých sil podpořoval tvůj dům; avšak nyní je tomu již přes rok, co ty a několik velmi hodných a řádných lidí chodíte s prorokem nazaretským pro nic za nic a tím si děláte mezi Židy mnoho nepřátel. Přitom zanedbáváte svou domácnost a své rodiny a to zajisté nemůže být podle zákonů Mojžíšových Bohu milé! Je sice pravda, že ten Nazarejec koná občas mimořádná znamení a že se někteří dokonce pokouší považovat ho za proroka Bohem pomazaného; avšak slyší-li ho člověk potom mluvit, neví, zda to má v mozku v pořádku, anebo zda schválně nemluví nějaký nesmysl, který žádný zdravý člověk nemůže poslouchat, jako například včera ve škole. Bylo všeobecné napětí, co tu bude přednášet, jelikož jinak z jeho opravdu mimořádných schopností člověk už leccos sám prožil a více toho od velmi věrohodných očitých svědků slyšel; avšak jeho včerejší řeč byla tak zmatená, že se jí všichni museli nejvýš pohoršovat. Věru, nenaučíte-li se od něho něčemu lepšímu, pak jste vy a ještě více vaše hodné rodiny velice k politování! - Mám pravdu anebo ne?“

3) Pravil **PETR** poněkud rozčilen: „Příteli, chceš-li podat o našem Mistru platný úsudek, pak Ho musíš jako já důkladněji znát! Já jsem nyní již přes rok stále kolem něho a proto také vím mnohem více nežli můžeš vědět ty. Já nejsem také padlý na hlavu, znám Písmo a dovedu také leccos zcela důkladně posoudit; ale z Jeho úst jsem ještě nikdy neslyšel slova, v nichž by nebyla sdělena nad Slunce nejvýš jasně nejhlubší božská moudrost. I včerejší řeč byla plna nejvnitřnějšího božského života a ducha. Že ji jen málokterí chápali, za to On opravdu nemůže! Projevuje-li se jasně a konečně vyslovuje Kdo On vlastně je a nikdo mu to nevěří, jak by mohla být Jeho včerejší řeč takovou tvrdou nevírou chápána?!

4) Pohleď ven! Jak neslychaně moře burácí a zuří! A pohleď však také na tuto značnou po-

břežní vodní plochu, jak je jako zrcadlo klidná a žádná vší mocí na ni dorážející vlna ji nemůže vyrušit z jejího klidu! Před necelou půlhodinou bylo vlnobití také zde u břehu rovněž tak mocné jako tam na širém moři; avšak On přikázal této pobřežní vodní ploše klid a okamžitě se uklidnila, jako je ještě nyní klidná. Kdo tedy může asi být Ten, Jehož i němé živly okamžitě poslouchají?!

5) On vám však včera volně a bez obalu řekl Kdo je. Proč jste Mu tedy neuvěřili a nesklonili před Ním kolena a srdce?! Bylo snad chytřejší od vás, že jste Ho prohlásili za blázna, místo abyste před Něho předstoupili a řekli: „Ó Pane, Jenž nám jako život a veškerá moc z Boha Samého, zvěstuješ slovo života, buď nám ubohým slepým hříšníkům milostivý a milosrdný!“ Hle, já Ho znám a vidím, Kdo je a proto u Něho zůstávám a proto budu jedině život věčný sklízet od Něho, čehož jsem si již nyní mnohem více jistý nežli že nyní žiji a mluvím! A kdyby tomu tak nebylo, pak mi věřte, že bych nebyl už dávno Jeho učedníkem; neboť tolik rozumu mám také jako leckterý občan tohoto města!

6) Avšak já jsem v souladu se všemi proroky Písma poznal, že jen On jediný může být a také je ten zaslíbený Mesiáš, velký Bohem Pomazaný od věčnosti a proto zůstanu u Něho a považuji to za nejvyšší slávu světa, že jsem byl povolán Jím Samým za učedníka. Jdi k mé rodině a zeptej se jí, zda jí kdy něco scházelo za mé nepřítomnosti! Kdo však o ni pečuje mimo Něj?! A má chleba a vína dostatek! On nejde tam a neobdělává její role a nechytá pro ni ryby; to vše koná Jeho všemohoucí vůle, kterou jedině je také celá půda zemská obdělávána! A ty říkáš, že není pěkné opustit pro toho Nazarejce dům a rodinu! Ó, slepý příteli!

7) Hle, já věru nepotřebuji od tebe a vůbec od nikoho poučení; neboť mám navěky dosti na poučení tohoto Jediného! Kdybys však nebyl tak zcela hloupý, jako ve vší pravdě jsi, pak bys se nás zeptal, čemu tvůj Nazarejec učí a co koná a učinil bys mnohem moudřeji nežli takto se svými světsky chytrými sobeckými řečmi! Víím, co víím a ostatní učedníci to vědí též a jsou i se mnou svědky veliké lásky a pravdy Boha Otce, která k nám nyní na tento svět přišla v našem Pánu Ježíši, Bohem pomazaném ke spáse všem, kdož v Něho věří a k soudu těm, kdož Ho nechtějí přijmout a jsou vždy rozhodně proti Němu a s veškerým úsilím svědčí proti Němu.

8) Neosobujeme si však právo prohlašovat někoho z vás za hloupého a slepého a lehkomyšlného; ale vy nám to děláte a považujete nás za práce se štítící lenochy a lehkomyšlné dobrodruhy, aniž jsme vám k tomu dali i jen nejnepatrnější podnět! Řekni mi otevřeně, zda je to před Bohem a před každým počestným člověkem správné!“

9) Privil **bohatý občan**: „No, no, milý Šimone Judo, já jsem to přece tak zcela zle nemyslel, abys měl příčinu tak velice se nade mnou rozhorlovat! Znáš-li toho podivného Nazarejce lépe nežli já, pak to přece není mou vinou; neboť já jsem neměl příležitost, abych byl jako ty stále u něho, viděl všechny Jeho skutky a slyšel všechna Jeho slova. Já ho posuzuji jen podle toho, co jsem sám viděl a co jsem o něm slyšel od jiných lidí. Jako pouhý člověk nemohu o nějakém člověku i při nejlepší vůli soudit jinak, nežli jen lidsky; a protože jsem jako tvůj starý přítel učinil toto nyní vůči tobě, pak by ti jako člověku mnohem zkušenějšímu a moudřejšímu snad přece jen špatně neslušelo, kdybys mně byl můj omyl přednesl slovy poněkud umírněnějšími! Já se však proto na tebe nehněvám, protože jsem tě měl vždy rád.

10) Avšak dokonce i sama božská moudrost musí mně zřejmě přiznat právo, že nikdo nemůže od člověka žádat více, nežli je s to vykonat. Rád bych znal boha, který by mně přikazoval a hned trestem hroze řekl: „Bídny pozemský červe, zvedni tuto horu a odnes ji odtud až na konec světa, jinak tě prokleji do věčné bídy!“ Považoval bys podobný božský požadavek za moudrý?! Mohl by nějaký moudrý bůh, jenž zajisté známé síly, žádat takový skutek ode mně?! Táži se tě, zda bylo od tebe tak zcela moudré, žádat nad mé duchovní síly ode mně poznání, pochopení a víru a pro mou vratkou víru a poznání také mne hned ujišťovat soudem.

11) Duchovní síla stojí však zřejmě výše nežli každá síla přirozená. Komu není vlastní, tomu i jednou není vlastní a bez větší a vyšší duchovní síly nelze hlubší a skrytější pravdy chápat a jako takové je ve víře poznávat, stejně jako nelze s příliš malou přírodní silou zvednout a dále nést horu. Já však myslím, že s láskou a trpělivostí se všude u lidí více pořídí nežli s takovou vážností, jakou jsi nyní zbytečně vyvinul vůči mně. - Mám pravdu anebo ne?“

12) Privil **PETR** poněkud rozpačitě: „Ano, ano, můžeš mít svým způsobem již také pravdu a já nemohu naproti tomuto tvému názoru zrovna nic postavití ale musíš také uznat, že to s tvé strany nebylo nikterak pěkné, že jsi mně hned jaksi považoval za lehkomyšlného člověka, protože jsem opustil dům, řemeslo a rodinu a že jsem následoval Božího Světce z Nazaretu!

13) Já vím dobře, že se ti zde, jakož i nyní velmi mnohým, nedostává duchovní síly, abys na prvý pohled porozuměl hlubokým Božím tajemstvími ale je tu ještě zcela dobrá střední cesta a ta je s mého stanoviska tato: Když slyším o mimořádných věcech anebo je dokonce sám vidím, zůstávám skromný a ponechávám si svůj úsudek tak dlouho, dokud o tom s nějaké strany nedostanu snad světlo jasnější a není-li mi také to ještě zcela jasné, bádám ještě dále a nedostane-li se mi o tom žádné vyšší a silnější světlo, pak jsem teprve oprávněn říci: „Tomu nerozumím a přenechávám to jiným schopnějším nežli jsem já, aby o tom podali úsudek!“ Ale nad nějakou nepochopitelnou věcí lámat hned hůl, je jistě nemoudřejší nežli má horlivost vůči tobě!

14) Četl jsi zajisté Velepiseň Šalomounovu a také jsi jistě jako já z ní neporozuměl ani slůvko! Bylo by moudré zavrhnout ji proto, že jí člověk nerozumí?! Přesto máme k této písni velikou úctu, ač jí nerozumíme a bezpochyby v tomto světě také nikdy neporozumíme. Kdybychom byli žili za času tohoto tak vysokou moudrostí nadaného krále s naším nynějším velmi omezeným rozumem, nebyli bychom asi načerpali u sebe o této Velepísni lepší úsudek, nežli jaký jste vy včera načerpali o řeči, kterou měl Pán a Mistr jelikož však tato královská píseň je již velmi stará, je vážena pro stáří, i když se jí také vůbec nerozumí.

15) Náš Pán a Mistr koná skutky, o kterých se nějakému Šalomounovi nikdy ani nezdálo a Jeho moudrost a případně Jeho nejúplnější vševědoucnost je k Šalomounské moudrosti právě v takovém poměru jako nekonečnost k nejmenšímu bodu v ní protože však není aspoň tisíc let stará nýbrž je, působí a svítí zde před vašima očima a ušima, proto je pro vás pošetilostí. Přemýšlej sám jen poněkud zrale a řekni mi, zda je to moudré od mužů s trochou rozumu!

16) Já jsem se sice na tebe rozhorlil, ale spravedlivě, neboť musel jsem ti přece ukázat, že já jakož i ostatní bratři nejsme proto práce se štítící pošetilci, jestliže jsme vše opustili a šli za Ním; ale jste jimi vy všichni, kteří to neuznáváte, nepoznáváte a nečiníte totéž, co činíme my. Neboť nyní je zde před našima očima čas, v němž každý kdo chce, může být bezprostředně Bohem poučován a vychováván; neboť vpravdě pravím tobě jako tvůj starý přítel: V tomto vámi tak zvaném proroku z Nazareta dlí nejen probuzený duch nějakého proroka, nýbrž celá úplnost Božství tělesně a tedy tím více v duchu! Leč vy všichni jste slepí a nemůžete to nikdy poznat a tím méně tomu k vaší vlastní největší škodě uvěřit a proto je těžko s vámi mluvit.“

17) Pravidl **bohatý občan**: „Ale - milý, starý příteli, ty mluvíš stále jedno a totéž. Uvaž přece jednou se střízlivými smysly, že předně ještě nikdy nikdo nesestoupil z nebe na naši Zemi jako úplný mudrc, - a zvláště už nikdy ne jako člověk nám rovný! Odkud bychom tedy měli vědět, že se za tímto nám osobně až příliš dobře známým synem tesařovým, jenž u nás častěji pracoval se svým otcem Josefem a se svými bratry, skrývá nyní úplné Božství?!

18) Ano, kdyby k nám byl přišel se svými zázraky snad z Egypta anebo z Persie, pak by celá jeho bytost před námi krátkozrakými lidmi měla zřejmě větší cenu a jistě by nás také snáze a silněji přitahovala; ale takto je nám již od svého dětství znám, dokud žil jeho otec, nedal nikdy ani v nejmenším najevo, že by byl něco více nežli zcela obyčejný, tichý, pilný a nejméně dobře umravený člověk! Nyní se najednou povýšil na učitele a mimořádného Lékaře nemocných a dokonce zdánlivě mrtvých lidí, což je a musí být tím nápadnější, že dříve z toho všeho nedal na sobě nikdy nic znát, a my velmi dobře víme, že předtím nenavštěvoval nikdy žádnou školu a nebyl nikdy v cizině, kde by si byl mohl něco osvojit.

19) Pojednou stojí však před námi vyzbrojen tak mimořádnými schopnostmi, že nad nimi musí každý člověk právem projevit největší úžas! Co nám zbývá naším přirozeným rozumem soudit nežli to, že byl jedné noci jako zbožný muž probuzen Duchem Božím v proroka a proto nečiníme nic nesprávného, prohlašujeme-li ho za proroka z Nazareta, což činí také sami Nazarejci. Teprve od tebe se nyní dovídám zcela jiné věci, které musí ovšem pro mně znít ještě poněkud neslychaně; avšak také to nic nevadí, protože každý člověk musí o nějaké věci napřed něco slyšet, nežli jí může posoudit, zkoumat a pak teprve jako úplnou pravdu ve víře přijmout.

20) Já jsem od tebe nyní poprvé slyšel něco o tom, co vlastně vězí za naším Nazarejcem a hle, jakkoli tvá výpověď o něm je nanejvýš velkolepá, neshledávám ji nicméně nikterak odsouzení hodnou, nýbrž dokonce velmi vážně hodnou, aby se o ní přemýšlelo, aby byla zkoumána a také přijata, jestliže byly všechny žádoucí k tomu podmínky shledány v úplném pořádku! Nenačázím na tom nic nemožného a okolnosti nyní mluví pro to, neboť všichni až příliš dobře víme, že takové mimořádné schopnosti si nemohl tento Nazarejec nikdy osvojit v nějaké tajné prorocké škole, protože takové školy nikdy nenavštěvoval. Podle tvrzení jeho otce neučil prý se dokonce nikdy číst a psát tak, aby se mohlo říci, že to úplně zná. A tak je tím nápadnější jeho náh-

le se vynořivší schopnost a tím obdivuhodnější nepochopitelná moc jeho vůle, které se, jak jsem slyšel, podrobují doslovně vzato dokonce i nejtvrďší kameny. Já to vše považuji za pravdivé, protože jsem byl minulého roku sám svědkem takového skutku, který zřejmě provedl jen svou vůlí. Ale ty, můj starý příteli, nemusíš se tedy na mne hněvat, mluvím-li s tebou jako jednoduchý a prostý člověk jen po lidsku!“

21) Privil **PETR**: „O hněvání nemůže být u mně již dávno ani řeči; ale také se nebudu ostýchat říci starému příteli úplnou pravdu. Pro nyníšek se však ve jménu mého Pána a čistě božského Mistra spokoj! Nyní musím jít k Němu do přilehlého pokoje; neboť slyšel jsem v sobě Jeho volání.“

22) Tu opustil Petr svého starého přítele a odešel k nám do našeho pokoje.

59. ŽIVOT SVĚTSKÝCH LIDÍ.

1) Když přišel ke Mně, privil (**PETR**): „Pane, slyšel jsem v sobě Tvé volání! Jaká je Tvá mně vždy nadevšechno svatá vůle?“

2) Privil jsem **JÁ** : „Nic jiného, nežli že jsi tomu starému bohatému chlapu řekl toho dost! Nepřivede-li ho to k jasnějšímu poznání. Pak ho k tomu něco jiného ještě méně přivede. Ale nyní bylo už také řečí dost. V jeho vlasti je těžko přivést lidi k čisté pravdě! Neboť mají hned starou otázku: „Odkud to má? My ho známe od jeho dětství!“ A tu je už pak s dalším poučováním konec. Neboť koho mýlí osoba učitele, toho mate také více méně jeho nauka. A nutit takové lidi, kteří v základu přece jen nejsou zlí k víře v zázraky a mimořádná znamení, by znamenalo oloupat je rázem o všechnu svobodu jejich duší a jejich vůle; proto je lépe, nechat je tak dlouho jít, až nakonec sami přijdou a poprosí o další vysvětlení.“

3) Kdyby však v několika dnech našeho pobytu zde někteří nicméně přece přišli a žádali další zprávu o Mně, neříkejte jim mnoho o Mých znameních a zejména ne o znameních, která se mají udržovat v tajnosti, nýbrž učiňte jen náznaky; především však jim sdělte co mají konat, aby dosáhli věčného života. Nejsou-li s tím spokojeni, nechte je jít; neboť nesluší se házet vepřům za potravu ušlechtilé perly. Kdo si neváží daru malého, není věru velkého hoden!

4) Jsou zde lidé, kteří občas velmi rádi hovoří o duchovních věcech a poměrech celé hodiny, přitom bývají někdy také velmi povzneseni a jsou plni dobrých věcí a úmyslů; jakmile však přijdou opět domů do svých starých obvyklých světských záležitostí, pak je vše jakoby odříznu-to! Přišlo-li jim jen něco do cesty, jsou při veškeré dřívě přijaté duchovní útěše plni nejtišnivějších světských starostí a na dřívější čistě duchovní útěchy nechtějí vůbec již ani vzpomenout. K čemu tedy byly?!

5) A tak tomu bylo, Můj Šimone Judo, i s tvými dobrými rozmluvami s tvým starým přítelem! Hle, on už nyní na ně nemyslí, protože k němu přistoupil jeden obchodník z Kány a oba mají nyní ujednat zcela výhodný nákup různého zboží! Ví zcela dobře, že Já Sám jsem zde a byl by také mohl ke Mně přijít, aby si promluvil se Mnou Samým o Mých schopnostech, které prohlásil za tak mimořádné. Já bych ho věru ze dveří nevykázal! Ale ne, tu stojí kupec z Kány mnohem výše a můžeš nyní být zcela bez obavy, že by s tebou hovořil ještě něco dalšího o Mně!

6) Proto tací lidé dávno ještě nejsou schopní a způsobilí pro Království Boží. Podobají se oněm rolníkům, kteří při orání neobracejí své oči dopředu, nýbrž dozadu a proto nemohou vidět dopředu, jako když vůl táhne pluh a nevidí zda vyorává a nahazuje správné brázdy. Tací lidé nejsou tudíž dávno ještě způsobilí pro Království Boží. Také je lépe nechat takové lidi stát, ať stojí kdekoli, protože je nelze žádnými znameními a nejjasnějšími slovy odvrátit od jejich starostí světských.

7) Pravím vám také toto: Až jednou začnete jako dokonalí učedníci hlásat ve jménu Mému lidem Mou nauku, pak dejte pozor na toto: Jestliže vás někde v nějaké obci anebo v nějakém domě dobře přijmou, zůstaňte tam a vyučujte lidi náležitě a dobře a křtěte je pak ve jménu Mému vodou, jako to činil Jan a Já je pak pokřtím Svým Duchem shora!

8) Kde vás však nepřijmou anebo jen tak, jako přijal tvůj starý přítel nyní tvá slova, tam se třeste dokonce se svých nohou prach, jenž na takovém místě anebo v takovém domě lpěl na nich, aby od nich nezůstalo na vás vězet nic světského! Neboť vy víte, že Mé Království není z tohoto světa, nýbrž že musí být stvořeno poznáním a zachováváním Mého slova v nitru člově-

ka. Ale stvoření tohoto vnitřního duchovního životního a nebeského světa je po tak dlouho stále obtížnou věcí, dokud na člověku lpí ještě něco světsky smyslového.

9) Zmíněným prachem na vašich nohou nemíním však snad přirozený prach pokojský anebo silniční, nýbrž prach, který Já míním, jsou ony světsky chytré řeči lidí, kteří se zcela podobají tvému starému příteli. Znějí velmi způsobně, vlídně a světskému rozumu zcela přiměřeně; nicméně nejsou nic jiného nežli prázdny prach, protože doporučují jen věci světské a ani v tom není stopa po opravdovosti a vážnosti. A jako prázdny nicotný silniční prach nemůže počestnému k ničemu prospět, tak také světsky zaprášené řeči takových bohatých a světsky chytrých občanů.

10) Takový prach nemůže nikomu prospět, ano počestnému se může stát více méně škodlivý. Přejde-li vítr a prach se zvedne do vzduchu, tu třeba oči zavřít a ústa přidržet, jinak by mohl člověk oslepnout a se udusit. Také třeba se zastavit na tak dlouho anebo dokonce si obličejem lehnout k zemi obráceným, dokud vítr nezanesl daleko obtížný prach. A to poutníka stálo jistě také čas, následkem čehož se nutně dostane na místo svého určení později, nežli by se tam dostal bez této prachové nadílky.

11) Čím je však silniční a uliční prach pozemskému poutníku, tím je marnivý, světsky chytrý slovní prach životnímu poutníku na Mých vám ukázaných životních cestách. Snadno zakaluje vnitřní zrak a může dokonce velmi dusivě působit na opravdový vnitřní duchovní život duše. A přinejmenším zdržuje při vši použité obezřetnosti duchovní pokrok! Proto jsem řekl, že máte dokonce také setřásti prach, jenž zůstal lpět na vašich nohou, aby na vás nebylo vůbec nic světského; neboť vpravdě pravím vám: Dokud lpí na nějaké duši ještě jeden světský atom, nemůže úplně vejít do Mého Království; neboť vše světské je pro duši to, co je pro tělo jed. Nejmenší, sotva viditelná kapka silného jedu může způsobit tělu smrt a rovněž tak může také jeden atom světskosti duši lidskou zcela zahubit, anebo jí aspoň tak uškodit, že bude mít pak dlouho co dělat, aby povstala úplně uzdravena k věčnému životu. Zkušenost vám podá o tom nejuplněnější potvrzení.“

12) Pravit **PETR**: „Pane. tu nebude pro nás zrovna nic snadného hlásat Tvé slovo jiným! Neboť jak se dozvíme, zda je nějaký člověk způsobilý přijmout Tvé evangelium? Ten stařec venku by býval pro mně již zcela vhodným člověkem, jelikož je jinak zcela dobrého smýšlení a ve volných chvílích si rád promluví o vyšších a duchovních věcech a pokud je mi známo, také rád prokazuje dobro chudým lidem. Nuže, když také tací lidé patří ještě k pochybným, s nimiž se nedá mnoho dělat, pak bych věru nevěděl koho považovat za způsobilého, aby se mu sdělovalo Tvé evangelium.“

13) Pravit jsem **JÁ**: „Cožpak také vy jste ještě slepí a nepamatujete si nic z toho, co vám říkám? Neviděl jsi minulého roku onoho bohatého jinocha?! Tázal se Mne co má činit, aby dosáhl věčného života. A Já jsem mu řekl, aby zachovával přikázání a miloval Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého. Tu řekl a tvrdil mladý muž, že tak činil již od svých dětských let. Já však jsem na to pravit: „Nuže dobře, - chceš-li více, pak prodej všechny své statky, rozděl stržené peníze chudým a přijď pak a následuj Mne; tím si připravíš velký poklad v Království nebeském!“ A mladý muž hned zesmutněl, obrátil se k nám zády a šel svou cestou dále. Já však jsem vám tehdy učinil poznámku, podle níž snáze projde velbloud uchem jehly (aneb lodní lano; vyd.) nežli boháč do nebe. Tehdy jste nad tím užasli a soudili jste, že se pak asi nejvýš málokterí dostanou do Království nebeského. A Já jsem vám řekl, že u člověka se sice jeví být velmi mnohé nemožným, co je však u Boha ještě vždy zcela dobře možné.“

14) Tehdy jste tuto věc úplně nepoznali; ale nyní by vám mohla být již mnohem pochopitelnější. Co bychom například získali, kdybychom tehdy začali onomu mladému muži rádně domlouvat, aby přece jen učinil co jsem mu radil Já? Zcela nic! Byl by nám přednášel po několik dní své světsky chytré důvody, pro které nemůže zatím při nejlepší vůli Mou radu uposlechnout a byli bychom s ním po několika dnech na témž místě jako v prvním okamžiku našeho setkání. My však jsme šli raději velmi rychle dále a našli jsme brzy příležitost, kde jsme mohli vykonat velmi mnoho dobrého. Hleďte, také tu jsme rychle setřásli prach, který nám mladý muž zřejmě připravil a šli jsme nerušeně svou cestou dále!

15) Ti, kteří jsou venku v předsíni, jsou samí tací lidé, kteří jsou o sobě zcela počestní a světsky velmi chytrí, kterážto vlastnost je také učinila světsky velmi bohatými; avšak pro Mé evangelium nejsou ještě dávno zralí a těžko se také kdy v tomto světě stanou zcela zralými.

Proto také budoucně takovým lidem Mé slovo nehlásejte; neboť u nich nezapustí kořeny a ještě méně kdy dozraje k dobrému plodu.

16) Ty, Petře, jsi řekl tomu bohatému občanu zcela jadrné pravdy, jako bys je byl mluvil z Mých úst! Ale jaký účinek měly na něho? Hle, zcela žádný! Mluví nyní tak volně a nerušeně se svým obchodním přítelem, jako bys byl s ním nikdy o Mně nemluvil ani slovo! Ví, že jsem zde a aspoň zvědavost by ho měla vést ke Mně, aby si pohovořil se Mnou Samým o tom, co jsi o Mně sdělil! Leč to vše je onomu bohatému muži tak lhostejné, jako komár zašlápnutý na cestě jeho nohou. O nás a o naši pro něho tak nepatrnou pomoc vůbec nestojí, neboť je to velmi bohatý a světsky chytrý muž, - a takových je ještě velmi mnoho.

17) Hledte, to jsou ti praví ve světě se rýpající vepři, kterým nemáte házet Mé perly; neboť nestarají se o nic jiného a co lze při nějaké věci vyzískat hmotně. Proto ti také ten bohatý muž vytýkal, že jsi opustil své výnosné řemeslo a že jsi Mne jaksi pro nic za nic následoval.

18) Tito lidé jsou jinak velmi způsobilí a chovají se ke každému uhlazeně; leč to vše se podobá jemnému a ozdobnému nátěru hrobu, který tím lze vnějšně považovat za velmi povznášející, - nicméně uvnitř je plný mrtvolné zetleliny a morového ošklivého zápachu. Dokud si může takový člověk svůj zisk zcela klidně zastrčit a nestihne ho žádné obchodní neštěstí, bude stále v nejlepší a někdy dokonce štědré náladě; necháme-li ho však při nějaké spekulaci jen jednou řádně se namočit, pak se podívej na svého vlídného muže a začni s ním mluvit o vnitřních duchovních pravdách a ručím ti za to, že budeš vyhozen ještě dříve nežli otevřeš řádně ústa! A hle, v tom hlavně také spočívá důvod, proč jsem tě odvolal od tvé jinak velmi chvalitebné horlivosti; neboť u takových lidí je každé vnitřní duchovní slovo téměř úplně marné!

19) Ty jsi mu přece odhalil, že tento velký pohyb moře je způsoben jedině Mou všemohoucí vůlí, že Já vůbec mohu jen chtít a všechny živly Mne poslouchají. To není jistě nic nepatrného! Pohleď však jen ven a ihned se sám přesvědčíš, jak nicotný dojem nař učinilo toto tvé sdělení! Ani se nešel podívat, zda moře ve svém velkém pohybu ještě setrvává a zda je nějaká jeho část zcela klidná!

20) Dal jsi mu také okusit, že nevěřící stihne Můj soud. To ho stálo nejvýš malý úsměv a pomyslel si: „Ó, ubohý hladomřivče, hleď jen, aby tebe příště nestihl soud prázdného žaludku a nahé kůže!“ - Řekni Mně nyní, zda se má takovým lidem kázat Mé slovo!“

21) Privil zcela mrzutě **PETR**: „Ach, je-li tomu tak, pak bych byl mnohem raději pastýřem vepřů nějakého Řeka nežli kazatelem takovým lidem! Teprve nyní zcela dobře chápu Tvou horlivost v chrámu minulého roku! Takovým se musí hlásat jiné slovo, provazci a důtkami tak, jak jsi to učinil v chrámu! Tato havěť je nakonec horší nežli nejhorlivější farizeus v chrámě; neboť on má aspoň duchovní zdaní – které také sice není k ničemu - ale tato havěť nemá zcela nic jiného nežli naprostý nehmotnější svět! Ó, to je dobře, že jsi nás, ó Pane, všechny na to velice upozornil! Věru, tímto uličním prachem nebudou naše nohy nikdy polepeny! Ale co nyní učiníme?“

22) Privil jsem **JÁ** „Nyní půjdeme trochu na čerstvý vzduch, abyste se všichni mohli přesvědčit o lhostejnosti těchto lidí; pak se opět vrátíme sem. Potom sešlu řádný déšť a zbavíme se brzy těchto obtížných hostů. A tak tedy pojďme nyní jak jsem řekl na čerstvý vzduch! Dejte však zvláště pozor na všechny, kteří nás potkají. Zde pak o tom ještě dále promluvíme a pak učiníme další opatření.“

60. LHOSTEJNOST KUPCŮ V DUCHOVNÍ OBLASTI.

1) Chyběly ještě téměř tři hodiny do poledne, když jsme podle Mé výzvy opustili pokoj a vyšli množstvím hostů na čerstvý vzduch. **Hospodský**, jenž měl mnoho co činit a mluvit s hosty, prosil Mne za odpuštění, že Mně mohl pro mnohé hosty věnovat tak málo pozornosti.

2) **JÁ** jsem mu však pravil: „Z toho si nic nedělej! Kdo je u Mne svým srdcem, ten může svými údy nerušeně vykonávat svůj nutný denní úkol jak může a dovede a jak to vyžaduje jeho povolání a přesto Mi věnuje nejúplnější a nejopravdovější pozornost; každá jiná pozornost nemá přede Mnou beztoho žádnou cenu.“

3) Nyní dopoledne půjdeme do přírody a budeme pozorovat činnost na břehu mořském. Nežli se však vrátíme, přijde Mnou ustanovený velmi vydatný déšť, který zažene před námi domů tyto Mně protivné kupce, jak už jsem se o tom zmínil dříve; neboť z bouře mají tito světšší

lidé největší strach. Až uvidí blížit se bouři, pak se také ihned a co nejrychleji vrátí do města. Hleď jen, aby ti žádný neunikl nezaplativ útraty!“

4) Práví **hospodský**: „Ó, Pane, děkuji Ti za tuto radu a zejména za slíbenou bouřku; neboť tito hosté jsou mi nanejvýš odporní“

5) Poté jsme šli, neboť hospodského volal jeden host, což mu bylo velmi nemilé.

6) Když jsme byli venku, řekl jsem **JÁ** Petrovi: „Všiml jsi si svého starého přítele?! Jak se ti líbil?“

7) Práví **PETR** zcela mrzutě: „Á, tu přestává vše! Kdyby nás tito lidé uznali hodnými aspoň pohledu anebo kdyby se byl aspoň jeden druhého zeptal kdo jsme! Ale ne, neuznávali nás za hodna ani pohledu, ačkoliv Tě znají a již velmi mnoho o Tobě slyšeli! Věru, s takovými zcela němými a nejvýš lhostejnými lidmi jsem se ještě nikdy nesetkal! Když dnes přijdeme mezi stádo vepřů, pak se na nás tato zvířata jistě podívají a začnou na nás chrochtat; ale pro tyto lidi nejsme dočista ničím, jako bychom tu skutečně vůbec nebyli. Ó, špatný, hluchý a zcela slepý světe! Ó, Pane, spusť na ně jen co nejprudší bouři s nesčetně mnohými blesky, aby jim zašel jejich nadmíru stoický klid mysli! Ano, věru, to jsou v nejúplnějši pravdě vepři, jimž se nemají házet Tvé perly života!“

8) Právil jsem **JÁ** „Já jsem ti předtím řekl, že s těmito kupci je tomu tak! Znají jen své zboží a své peníze. Kdo naproti nim nemá zboží a peníze, ten je pro ně tolik jako zcela nikdo. Že se sníží o člověku bez peněz, jako jsme my, ještě vůbec myslet, je pouze proto, že u sebe počítají a říkají: „Hle, co by mohl stát tento ťulpas jako otrok?“ Jen jako špatné zboží mohli bychom tedy mít pro ně ještě nějakou cenu; neboť jsou mezi nimi mnozí, kteří provozují potají obchod s otroky a tvůj starý přítel je jedním z nejsilnějších mezi ostatními a dělá každoročně obchody v Egyptě, v Římě, v Řecku a také v Persii. Co tomu říkáš, když toto dělá Žid?“

9) Právil **PETR**: „Ten by měl být ukamenován! Ale já a vlastně již my všichni stále ještě zcela dobře nechápeme, jak můžeš Ty, ó, Pane s takovou trpělivostí a shovívavostí přihlížet k takovým zločinům těchto nejohybnějších lidí; vždyť to již přesahuje Sodomu a Gomoru. Dělají-li to pohané, lze je omluvit, - ale Žida nikdy!“

61. O REINKARNACI. ZEMĚ ŠKOLOU DĚTÍ BOŽÍCH.

1) Právil jsem **JÁ** : „Jen se tak příliš nerozpaluj; neboť ty ještě dávno nevíš dost jasně, jací všelijací hosté putují po této Zemi a čeho je třeba, aby byli poněmáhle uvedeni do sféry dětí Božích! Až budete však zcela posíleni Mým Duchem, Kterého vám pošlu po Svém nanebevstoupení, pak také jasně poznáte a vzdáte Mně poctu právě za to, že jsem byl tak trpělivý a shovívavý:

2) Kdo je však z vás s to něco pochopit, že na tuto Zemi vstoupily do těla také duše s jiných Světů a také děti hada této Země. Ony sice jednou zemřely a mnohé už několikrát, vzaly však pro své zdokonalení opět na sebe tělo.

3) Slyšeli jste již často o putování duší. Dálný východ v ně ještě podnes pevně věří. Avšak tato víra je u nich velmi znečištěna, protože nechávají lidské duše vcházet opět do těla zvířecího. Leč tomu tak ani zdaleka není.

4) Že se duše člověka tohoto světa sesbírává z říše nerostné, rostlinné a zvířecí a že se povznáší až k duši lidské, to vám již bylo větším dílem ukázáno a také to, jak se to v ustáleném pořádku děje. Ale zpět již neputuje žádná sebedokonalejší duše, leda v duchovní střední říši co do vnějšího jevu za účelem jejího pokoření a možného z něho vycházejícího polepšení. Nastalo-li polepšení do jistého stupně, přes kterýpak pro nedostatek vyšších schopností nemůže pokračovat dále, pak může taková duše přejít pouze do oblažení tvora na nějakém jiném světovém tělese, to jest přejít do jeho duchovna anebo může také, chce-li vstoupit ještě jednou do těla lidí této Země, na kteréžto cestě si může osvojit vyšší schopnosti a pomocí nich dokonce dosáhnout Božího dětství.

5) Tak putují také s jiných Světů duše do těl lidí této Země, aby si v něm osvojily ony nesčetně mnohé duchovní vlastnosti, které jsou nutné k dosažení pravého Božího dětství.

6) Jelikož tedy tato Země je takovou školou, proto také s ní zacházím s takovou trpělivostí, ohledem a shovívavostí. Kdo z vás to může pochopit, pochop; ale podrž to pro sebe, neboť nemá být dáno všem chápat všechna tajemství Království Božího. Nenaleznete-li však přesto někoho, kdo je dítětem pokud možno správného ducha, tomu můžete poněmáhle zjevit to či

ono tajemství, ale také jen jemu samému; neboť Já chci, aby si řádný člověk všeho toho vydobyl podle Mé nauky vlastní pílí.

7) Ví-li člověk jednou co má konat, aby dosáhl věčného života a jeho poklady, ať koná a žije podle toho a pak již v sobě samém s úspěchem uvidí, uslyší a co nejživěji pocítí splňování Mého zaslíbení.

8) Mnoho takových mimořádných tajemství sdělovat člověku ústy nemá buď užitek a cenu vůbec anebo jen zcela nepatrnou; neboť předně to nechápe a zadruhé něco jemu tak příliš nepochopitelného porušuje velmi snadno víru, kterou přece jen již s bídou přijal. Neboť aby to pochopil v pravé vnitřní duchovní životní hloubce, k tomu třeba zřejmě více nežli pouze mrtvou literu zákona a proroků.“

62. VELKÝ MOŘSKÝ HAD.

1) (**PÁN:**) „Nyní však jsme přišli po břehu mořském tak daleko, že už téměř ani nevidíme město a vlny mořské bijí mocně o kamenitý břeh. Před námi je jakási rybářská chatrč! Vstoupíme do ní a vyčkáme v ní slíbenou bouři. Pohledte tamto k jihu! Odtamtud to přijde nejmocněji a také blesků nebude nedostatek. Ať se zvedne a táhne rychle ke Kafarnaum!“

2) Sotva jsem to vyslovil, začaly se náhle zvedat z moře a nade všemi horami strašně těžké bouřlivé mraky, což brzy zpozorovali hosté u našeho hospodského v Kafarnaum. Když se však tato zle vypadající bouře začala s velkým rachotem a mocným hřměním stále rychleji pohybovat k městu, zaplatili hosté co nejrychleji útratu a každý utíkal odtud seč mohl. Také všechny obchodní řeči se náhle skončily a dům našeho hospodského byl rázem zbaven všech obtížných hostů. Když však táhla bouře nad námi, bylo také našim Židořekům úzko, neboť také oni jako staří Židé měli z takových bouřek vrozený strach.

3) **JÁ** však jsem je napomínal k odvaze a k veškeré nebojácnosti říka: „Cožpak nevidíte, že také duchové této bouře jsou poddáni Mé vůli?! Nebojte se, - nikomu nebude ani vlas na hlavě zkřiven! Já jsem ji nepovolal tak velice kvůli kafarnaumským, nýbrž spíše kvůli oněm poslům z Jeruzaléma, aby tím spíše pocítili, jak Bůh odměňuje a ochrání věrné sluhy mamonu.“

4) Když jsem však takto mluvil, uhodil právě před námi s nejmocnějším rachotem blesk do země.

5) Židořekové uskočili úzkostí zpět a jeden Mně pravil: „Ó, Pane, zažeň odtud tohoto netvora, jinak všichni zle zahyneme!“

6) A Já jsem pohrozil bouři. Odešla odtud a my jsme stáli pod volným jasně modrým nebem, z čehož se Židořekové velmi radovali a jali se Mne proto velmi chválit.

7) Když jsme však přicházeli z chatrče až k samému moři, zpozoroval jeden ze Židů, že se ve vzdálenosti asi 200 kroků pohyboval ve velkých zákrutech netvor, na kterého se ze vzduchu vrhlo množství mořských ptáků. I tázal se Mne, co je to za netvora.

8) A **JÁ** jsem řekl: „To je velký mořský had, který za bouře vychází obyčejně na lup; jinak je však stále v mořské hlubině. Když se však dosyta nažral, klesá opět na dno a leží tam často několik týdnů. Vyhladověl-li, zvedá se opět vzhůru k povrchu a honí se tu za žrádlem. Je-li toho ve vodě k jeho úplnému nasycení příliš málo, plazí se také po krajinách pobřežních a loupí tu jehňata a kozy, také vepře, telata a oslátka. Přijde-li do blízkosti lodí, mají s ním nesnáz, protože je-li hladový, polyká také lidi. A tím nyní víte, jaké zvíře jste zvláštním způsobem viděli.“

9) Tu se tázal **PETR**: „Pane, takového netvora jsem jednou jako rybář viděl a pomyslel jsem si: „Hle, to je obrovský úhoř; toho bychom se měli pomocí dobrého vnařidla zmocnit!“ Připravil jsem se svým pomocníkem vnařidlo a nalíčil; leč zvíře se mu vyhnulo, poté náhle zmizelo a až dosud jsem ho nespátřil. Jakpak by se dalo takové zvíře chytit?“

10) Pravil jsem **JÁ** „To by bylo lidem dneška téměř holou nemožností! Neboť předně takový had je velmi chytrý a dovede se všem hrozícím mu nebezpečím vyhnout, zadruhé se velmi rychle pohybuje, takže by ho ani nejrychlejší plachetní loď nedohonila a zatřetí je pro vás téměř neuvěřitelně silný. Kdyby byl uveden do nějaké jemu nebezpečné tísně, vrhl by se na nepřítele a v okamžiku by ho rozdrtil. Nebylo by tudíž zrovna radno jej skutečně pronásledovat. V tomto moři jsou jen dvě taková zvířata a až vymřou, bude toto vodstvo úplně zbaveno těchto netvorů. Tato dvě dosavadní zvířata jsou však již velmi stará a náleží do předsvětové doby zvířecí, ačkoli mají teprve stáří Noemovo, to jest. od jeho zrození až do této doby.

11) Tato zvířata patří vlastně velkému moři, ale v době velké potopy Noemovy byla zahnána do tohoto vnitrozemního moře a od té doby tu jsou několik století.

12) V těchto velkých zvířatech se shromažďuje nejhrubší životní látka světové duše a zjemňuje se v nich a činí se jaksí zralejší k lepšímu přechodu. Když pak zvíře konečně pojde, přechází jeho nashromážděný život do mnoha tisíců vyšších forem životních, v nichž nabývá již v kratší lhůtě vyšší životní zralost buď ještě ve vodě, ve vzduchu anebo na zemi a tak to pak jde všemi životními tvary nahoru až k člověku. Avšak duše lidské, které se vyvinuly touto cestou jsou však na velmi nízkém stupni a byly u starých mudrců nazývány „dětmi hadů a draků“; neboť starí mudrci věděli ve své prostotě o původu duše více nežli mudrci dneška.

13) To jsou tedy děti tohoto světa; jsou svým způsobem velmi chytré a pozemsky bohaté a mocné, - ale k přijetí vyššího duchovního života ještě dávno nezpůsobilé.

14) Zcela stejného duševního původu jsou tedy také naši kafarnaumští kupci. Vycházejí stále ještě na obchodní lup a mají největší radost, učiní-li obrovský zisk. Také mají proto ještě velmi mnoho přirozené žravosti takového hada a shromažďují ustavičně poklady na poklady, podobně jako toto zvíře sbírá v sobě všeliké životní substance pouze svou nenasytanou žravostí.

15) Jako však bude tomuto zvířeti při jeho zániku vše vzato a rozděleno do vyšších životních tvarů, tak bude také po tělesné smrti těmto bohatým a sobeckým chlapům vše vzato a na onom světě budou muset být od své staré hadí povahy očišťováni velkou chudobou, hladem a žízň. Je ovšem trpké a zlé, že je tomu tak; avšak pro takové nejspodnější formy životní nemůže to být jinak.“

63. DŮVOD ZČLOVĚČTĚNÍ BOHA.

1) (**PÁN** :) „Stvořit je snadné; ale dovést tvory ze sebe na venek vystavené ke svobodnému a samostatnému bytí, to není ani božské všemohoucnosti snadnou věcí. Ale s trpělivostí a shovívavostí se může nakonec všeho dosáhnout a je-li jednou s nějakou věcí dosaženo co do nejlepšího účelu, pak se již nemyslí na čas, který byl třeba k dosažení.

2) Daří se nám tu jako těhotné ženě, které bylo také v jejím těhotenství přestát mnoho strachu, úzkosti a bolesti; když se však dítě v určité době zrodilo z ženy na svět, pak všechny strach a úzkost u této ženy přestaly a ona již nemyslí na žal a bolesti, neboť vidí před sebou živý plod, který z ní vyšel do svobodného a samostatného života.

3) Kdyby to však s nejsvobodnějším osamostatněním tvora šlo snáze uskutečnit, pak by Mi věru jako Tvůrci všech věcí a všeho bytí nebylo třeba, abych přišel nyní Sám jako člověk do tohoto světa a učením a skutkem uskutečnil co nejdokonalejší svobodné utváření člověka.

4) A kdyby vám to byl někdo jiný řekl, řekli byste mu: „Člověče, co blouzníš a jaký to tu mluvíš bez ladu a skladu nesmysl!“ Avšak toto vám zde pravím Já Sám a tak můžete zajisté věřit, že je tomu tak; neboť pro nějakou maličkost bych Se byl nikdy nepřiděl tělem tohoto světa a dokonce jeho smrtí a neobcoval bych s vámi, Svými tvory, jako pravý Otec se Svými dětmi.

5) Vy ovšem řeknete nyní u sebe, to je asi nejvyš pravdivé; ale proč se tedy toto děje právě nyní a co je tu s celou již uplynulou věčností časů, v níž byl Bůh právě tak nekonečně dokonalý jako nyní, - co se stalo s oněmi tvory, kteří nemohli dosáhnout této nynější životní dokonalosti, neboť jsem předtím nikdy na sebe nevzal masité tělo, jako je to u stvořeného člověka.

6) Ano, Moji milí, to je velmi závažná otázka! Avšak Já jsem ji dílem před vámi, Svými starými učedníky vysvětloval již u starého Marka v Cesareji Filippi a leccos již o tom také víte; ale ještě úplně nevíte, proč byla vzata z nekonečného trvání časů právě tato doba, aby byla od nynějška dána lidským tvorům úplná bohopodobnost navěky.

7) Hledte, s celým nekonečně velkým stvořením zachovává Bůh jak co do času tak i co do prostoru stále jeden a týž nejmoudřejší řád! Mělo by tedy snad být Bohu nemožné stvořit člověka se vši moudrostí a silou bez plození a bez mateřského těla, jako je Mu možno vyvolat v okamžiku blesk ze vzduchu?! Zcela jistě ne a Já Sám jsem vám o tom podal nanejvýš dostatečné důkazy!

8) Je-li to však Bohu možné, proč tedy dopouští, aby člověk musel být napřed vplozen do ženského těla, pak v něm musel od údobí k údobí a od části k části růst a se zdokonalovat? Když v mateřském těle za dosti dlouhý čas dozrál, dochází k trdnému vyrození, při čemž mu ještě chybí velmi mnoho na částech těla. Ponenáhlu se tyto části stále víc a více doplňují, jazyk

se stává ohebnější a začíná žvatlat slova, ústroje přichází do většího pořádku a duše, stávající se silnější a dospělejší, může je vždy víc a více používat a tak to jde od stupně ke stupni vzhůru a kupředu po tak dlouho, až tu člověk asi po 30 - 40 letech stojí jako silný a zkušenostmi bohatý, rozumem naplněný muž. Vlastní námahou a činností si musel osvojit všechny poznatky a zkušenosti, aby mohl jako užitečný spoluobčan být pro své bližní platný a vážený. Ano, ale proč se to vše děje s člověkem, když je Bůh všemohoucí a dovede ihned bez porodu a výchovy vytvořit úplně moudré a silné lidi ze vzduchu anebo dokonce z ničeho?

9) To ovšem Bůh dovede; ale co by byli takoví lidé? Pravím vám: nic jiného nežli stroje, které by nemohly mít nikdy vlastní svobodnou vůli, nikdy vědomí vlastního já a nikdy samostatné svobodné činnosti ani v myšlení, ani v cítění a jednání, nýbrž Boží všemohoucí vůle by je muse-la každým okamžikem ze Sebe znovu oživovat, Sama v nich myslet a chtít a jejich údy povzbuzovat a přitahovat k jakékoli činnosti. Kdyby to však Bůh nečinil, byl by pak člověk zřejmě úplně mrtvý a musel by také okamžitě ze jsoucná zcela zmizet.

10) Aby však jednou stvořený člověk jakoby ze sebe svobodně dále trval, sám se zdokona-loval a upevňoval, potom se stával jakoby z vlastní síly svobodný v myšlení, chtění a jednání, ustanovil Bůh již od věčnosti řád, podle kterého se ideje jednou z Boha na venek vystavené samy poněmáhle vždy víc a více od Boha izolují (osamotňují), konečně se musí jako od Boha odloučené bytí a život jaksi nalézt a pocítit a .stávat se podle svých vlastních myšlenek svobod-ně chtějícími a svobodně činnými, aby tím jako životně úplně upevněné mohly pak být vnější naukou od Boha jako sami nastávající bohové vedeny a k životnímu zdokonalení jakoby na vlastní půdě přivedeny.

11) K tomu je však třeba velmi dlouhé doby, která je Bohem dobře vypočtena a rozdělena na velmi mnohá údobí, v nichž může být to a ono podnikáno k dalšímu pokroku.

12) Jako však u každého zcela řádně se zdokonalujícího jednotlivého člověka musí jednou nastat okamžik, v němž je způsobilý k přijetí vyšší moudrosti, tak nyní přišel pro celé stvoření před vašimi očima Bohem dobře vypočítaný okamžik, kterým se všem zralým tvorům naskýtá příležitost, aby přešli ze svých starých hrobů soudu k úplně bohopodobnosti a proto se také praví v Písmu, že nyní všichni, kdož byli a ještě jsou v hrobech, uslyší hlas Syna člověka a jestliže ze sebe uzrálí, vyjdou z vlastní síly k věčnému pravému a úplně Bohu podobnému živo-tu.

13) A protože právě nyní nadešel tento Bohem již od věčnosti dobře a jasně vypočtený okamžik, v němž všichni tvorové dosáhli určité zcela samostatné zralosti, která se vpravdě dává nejvíce poznat tím, že mnozí nevědí o Bohu téměř již nic a jsou úplně od Boha izolováni, jsem tu tedy také Já jako Bůh, abych již nevedl lidi Svou všemohoucností, nýbrž jedině naukou, kte-rou jim nyní dávám tak, jako bych já Sám již ničím více a ničím jiným nebyl nežli oni sami.

14) Mohu Se nyní osobně s nimi jako cizinec s cizincem stýkat a starý důvod, následkem něhož nikdo nemůže Boha zřít a přitom podržet život, nyní úplně přestal. Nyní Mne můžete podle libosti zřít a přece svůj život neporušeně podržujete!“

64. NEVÍRA SVĚDECTVÍM ZRALOSTI PRO NOVÉ ZJEVENÍ. PŘIROVNÁNÍ LIDÍ ZA ČASŮ NOEMOVÝCH A ZA ČASŮ JEŽÍŠOVÝCH. DUCHOVNÍ STAV LIDÍ.

1) (PÁN :) „Já však vidím nyní ještě ve vás nových učednících jednu zcela zvláštní otázku, která záleží v tom, že pravíte: „Ano, má-li být právě téměř úplný nedostatek víry v jednoho pra-vého Boha vlastním základem zralosti lidí vůči Bohu, pak nechápeme, proč za časů Noemo-vých, kdy u lidí také úplně vymizela víra v jednoho pravého Boha, nepřišel k nim Bůh jako nyní k nám a nedal jim nauku ke svobodnému získání věčného života na vlastní půdě! Proč nedal Bůh raději přijít neblahou potopu a lidstvo na Boha zapomenuvší vyhubit?“

2) Pravím vám, že ani tato otázka není zrovna bezduchá a odpověď na ni musí přinést vel-ké světlo do poměru mezi Bohem a jeho tvorem. Dejte tedy dobrý pozor!

3) Lidstvo za časů Noemových nebylo tak bezbožné, jak se právě domníváte; stalo se však vůči Bohu až příliš mu dobře známému pyšné a velmi hrdé a chtělo se zcela vážně proti Němu vzepřít a jeho moci Ho zbavit. Činilo co chtělo; a i když mu byly dávány dokonce z nebe sebe-moudřejší zákony, pošlapalo je a činilo právě opak.

4) Tito lidé nenáviděli dobře jim známého Boha a znepřátelovali se, se vším, cokoli jen po-

cházel od Boží všemohoucnosti a moudrosti. Proklínali vše co pochází od Boha, dokonce celé viditelné stvoření, nakonec i Zemi a pojali také skutečně rozhodnutí, že svými výbušnými zrny zničí celou Zemi. Byli lidmi výšiny často a rozmanitě varováni a za své zločiny také trestáni.

5) Byli od nich odloučeni národové a uvedeni do daleké země a jejich potomci ještě dodnes žijí a mají doposud starou nauku, ovšem žel ne již čistou. Avšak to vše nic neprospělo. Stali se opět mocnými, zejména Hanochité, jejichž město nakonec bylo mnohem větší (lidnatější? vyd.) nežli celá velká zaslíbená země. Nakonec si podmanili děti výšiny až na rodinu Noemovu, která jediná zůstala ještě Bohu úplně věrná.

6) V době Noemově začali z pouhé zpučnosti ničit hory, ačkoliv je moudří obyvatelé hor varovali poukazující na to, že pod horami jsou největší vodní nádrže a jestliže ve své šílené odvážnosti odkopou až do základu i jen jednu velkou horu a ponoří její masu do hlubiny mořské, otevrou tím několik podzemních stavidel, kterými se v krátké době přivede na povrch země tolik vody, že vystoupí i nad vysoké hory a že v ní budou všichni utopeni. Avšak všechny takové výstrahy nejen nic nepomáhaly, nýbrž pobádaly je ještě více k tomu, aby pracovali na zničení hor téměř s nepopsatelnou energií.

7) Noe nyní viděl, že všechna napomínání a poučování jsou marná a prosil Boha o prostředek k záchraně aspoň několika dobrých lidí a zvířat a potravin; neboť až příliš jasně poznával smutné následky zlé pošetilé práce tehdejších světských lidí. Tu teprve byl Duchem Božím poučen, aby si vybudoval koráb, k čemuž mu. byl dán plán a míra z nebes.

8) Když zlí pošetilci s nevypověditelným úsilím odstranili značnou horu z větší části jen k jejímu úpatí, ukázala se také již odměna za jejich práci. Velká tíha vlastní velehory, jejíž opory byly odstraněny, začala klesat do hlubiny a hnala mocnými proudy strašné spousty vodní na povrch Země. Tím se ovšem, zejména následkem mnohých proudů horké vody naplnil vzduch zcela hustě parami a mraky, déšť začal notně proudy padat a podporovat stoupání vody až nad hory. Více nežli třetina celého světadílu Asie byla potopena a všichni Hanochité, kteří se považovali již za veškeré lidstvo celé Země, zahynuli a jejich město kleslo rovněž do hlubiny země.

9) Z tohoto Mého zcela stručného, avšak nejpravdivějšího vyličení lidí žijících před Noemem však vyplývá, že nebyli Boha neznalí leč chtěli se jen nad Něho povýšit a tato okolnost přímo dokazuje, že Ho nebyli neznalí.

10) Jejich nenávisť k Bohu však pocházela prostě z toho, že museli umírat a to často již po 30-40 letech, zatím co se o obyvatelích hor, kteří tehdy dosahovali velmi vysokého stáří, domnívali, že jsou zcela nesmrtelní. Z toho důvodu se tak velice na Boha rozlítili a zcela vážně si předsevzali, že když oni musí umírat, ať na vzdory Bohu zahyne také všechno.

11) Je-li tedy tomu tak a ne jinak, můžete pak v sobě tvrdit, že lidé tehdy byli také již tak zralí jako nyní?! Pohleďte nyní na lidi Země! Kolik je jich i mezi Židy, kteří věří opravdu v jednoho Boha a živě vpravdě v Něho důvěřují? Téměř všichni mají víru jen ze zvyku, v srdci jsou však zcela bezbožní a ani se jim nezdá, že by mohl být vpravdě nějaký Bůh - a je-li nějaký pak prvý Se naprosto nestará o smrtelné lidi, o jejich modlitby a o jejich oběti. Stvořil prý lidi jen asi proto, aby obdělávali a zušlechťovali jeho Zemi. Taková je vlastní víra i u lepších Židů, - ti špatnější nevěří beztoho zcela ničemu.

12) -Opět jiní, kteří patří ještě ke starým Židům, s nimiž se shledáváme v Samaří, říkají: Ustanovení Mojžíšova jsou dobrá a musí se zachovávat ať už pocházejí od Boha anebo pouze jen od Mojžíše. Kdo zachovává ustanovení, nechybuje, ať už je Bůh anebo není. Co je dobré, mělo by se konat jediné proto, že je to dobré a špatného se kvůli špatnému vystříhat.

13) Z takové moudrosti však také opět jasně vyplývá, že s živou vírou v Boha je potíže. Jaká je však víra v jednoho Boha v chrámě, to víte sami až příliš dobře a netřeba již o tom další slovo. Neboť kde si nedělají svědomí z toho, že škrtnají Boží přikázání a na jejich místo dávají ustanovení světská jakoby svatá a Bohem daná, tam je s veškerou vírou v opravdového Boha úplně konec. Taková je víra v Boha u Židů! A konečně tažte se sami sebe, jak silná byla vaše vlastní víra v jednoho pravého Boha! Hledali jste sice přede Mnou ještě něco božského v chrámu a zachovávali jste podle možnosti jeho ustanovení, - ale o pravé jsoucnosti Boha jste sami pochybovali a vaše víra byla právě jen ještě od kolébky přijatým zvykem, který by vám bylo málem těžko odložit, protože jste za to nedovedli dát nic lepšího a vaše stará víra ze zvyku se dnem stala vaší životní přirozeností. Podle toho jste tedy vlastně také neměli zcela žádnou víru.

14) U Židů jako u vyvoleného národa není tedy nyní již zcela žádná víry; nelze-li však tedy již zde hledat a nalézt víru, jak se má hledat a nalézt u všech těch pohanů?! V dřívějších do-

bách věřili aspoň ještě v modly a věštírny; avšak nyní již nevěří ničemu. Účastní se sice vnějších obřadů a zvyků, avšak o nějaké víře není tu také již dávno ani řeči.

15) Jen v Egyptě je ještě několik žáků Platonových, Sokratových a Aristotelových, kteří přijímají ještě možnost nějaké nejvyšší, avšak nikým známé bohobytnosti; avšak také se domnívají, že člověk to může nejvýš přísným životem přivést tak daleko, že v určitých posvěcených okamžicích pocítí božského Ducha a v takovémto cítění pak činí jasné pohledy do budoucna. Dále to však žádný smrtelník nemůže přivést. Co se však s člověkem stane po smrti jeho těla, to je nikdy nerozmotatelný gordický uzel. Jsou o tom ovšem velmi mnohé pověsti a mínění, která v člověku budí slabou naději, avšak o nějaké jistotě není tu nikde řeči.

16) Tak myslí nyní nejlepší část pohanů. Je-li tedy tomu tak, jak nyní můžete snadno vidět a chápat, pak je také jasno, že právě nyní nastala mezi Tvůrcem a tvory ona zralost, z níž teprve přišli lidé úplně do stavu, aby byli z Boha, bez újmy jejich životní samostatnosti poučován a k jejich bohopodobnému životnímu zdokonalení vedeni a přivedeni. - Rozumíte tomu nyní dobře?“

---

65. VEDENÍ DUŠÍ NA ONOM SVĚTĚ KTERÉ BYLY LIDMI PŘED JEŽÍŠEM. O KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉM.

1) Privil **PETR**: „Pane, tomu nyní velmi dobře rozumíme; je však nyní jen otázka: Co se stane s dušemi, které žily před tímto Tvým sestoupením a to počínajíc od Adama? Mohou také tyto duše dosáhnout pravé životní dokonalosti a jak?“

2) Privil jsem **JÁ**: „To je přece zcela přirozené! Já jsem nyní otevřel brány k životu nejen těm, kteří žijí nyní na Zemi, nýbrž také všem, kteří již dávno odešli na onen svět. A mnozí ze starých hříšníků budou muset ještě jednou nějakou krátkou zkoušku v tělesném životě znovu prodělávat, jak jsem vám to již ukázal.“

3) Na onom světě je však nekonečné množství škol, v nichž mohou být duše nejpraktičtějším způsobem poučovány. Avšak tam to ovšem nejde tak snadno jako zde, protože tam žádná duše nemá jiný svět a okolí nežli jen to, které vzniká z jejího myšlení, cítění a chtění a poskytuje duši vše, co miluje a chce.

4) Nuže, tam je pak zřejmě těžší působit příznivě na takovou pomateností naplněnou duši nežli zde, kde stojí na cizí a pevné půdě a kolem sebe má velkou spoustu rovněž zcela cizích okolí. Ale nicméně také tam je vždy dosti prostředků, jimiž se může s úspěchem na duši působit. Avšak o tom vám budou při jiné příležitosti podány podrobnější zprávy.

5) Tím však nechť se nikdo zvláště neutěšuje; neboť stává-li se duše na onom světě v sobě a ve svém světě místo lepší vždy jen špatnější a horší, bude se ovšem v téže míře stávat také její zdánlivý svět a její společnost a okolí špatnější. Jak se duše stává v sobě pravdy a světla prostší, rovněž takovým se stává i její svět a okolí, což ji začne velmi tísnit a trápit. Se stoupající trýzní stoupá také její hněv a mstivost a to je pak již vstup do pekla, které je opravdová druhá smrt duše, z níž se pak lze nejvýš těžko dostat.

6) To jsou ovšem jen pouhé prostředky, kterými může být duše po dlouhých dobách zachráněna; avšak vypadají věru velmi smutně! Vždyť leckterou arcizlou duši to může stát i miliardy pozemských roků nežli dospěje takovýmito strastiplnými prostředky ze sebe k nějakému zlepšení. Proto má zde jeden den větší cenu nežli na onom světě sto let počítaných podle doby pozemské. - Rozumíte tomu?“

7) Privili nyní opět **všichni**: „Ano, Pane, rozumíme tomu; leč v pozadí se vynořuje ještě jedna otázka, která záleží asi v tomto: Když duše, která odtud odešla jako ještě nedokonalá, dlí jen ve světě pouhého zdání, jenž vzniká z jejího myšlení, cítění a chtění - což by se mohlo také nazvat světem fantastickým - na čem se tedy zakládá svět dokonalých duší? Jak vypadá Království nebeské a k čemu je lze dobře a pravdivě přirovnat?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Je sice nyní již čas vrátit se k hospodskému, ale jelikož to není zrovna nedůležitá otázka, odpovím na ni cestou. Pojdte tedy a pošlete Mne!“

9) Hledte, s vlastním Královstvím nebeským, kteréž je Království pravdy, světla a lásky, což jsem vám ukázal již při různých příležitostech, má se to co nejpravdivěji takto: Toto Království není nějaká vnější na odív vystavovaná nádhera a nepřichází do člověka nějak vnějšími zna-

meními a příznaky, nýbrž vyvíjí se zcela uvnitř ve vás, je pak ve vás, vzrůstá ve vás, prostupuje vás a stává se tedy vaším bydlíštěm a vaším nejvyšším blaženým světem.

10) A tu se Království nebeské podobá rozsévači, který rozséval dobré semeno. I padlo něco na cestu; část z toho byla ptáky vzduchu strávena a část pocestnými rozšlapána. Zde tedy semeno nevězešlo a také nepřineslo plod. Jiná část padla na půdu kamenitou. Z počátku semeno sice vzešlo, dokud měly kameny v sobě jistou vlhkost, nemohlo však zapustit do kamene živné kořeny; vlhkost nepostačila k většímu vyživování stébla a tak vyschlo a také plod nepřineslo. Jiná část padla mezi trní a houští. Tato část z počátku sice velmi dobře vzešla, ale když se měla úplně vyvinout, tu ji trní a divoké houští přerostlo, potom zakrněla a také žádný plod nepřinesla. Jen jedna část padla na půdu dobrou, vzešla a přinesla bohatou úrodu.

11) A hleďte, tak se to má nyní také s Královstvím nebeským na této Zemi! Já Sám jsem Rozsévač a Mé slovo je dobré símě, z něhož má vzrůst jako plod pro každého Království nebeské. Kde padne na dobrou půdu, tam také přinese stonásobný plod; padne-li však na cesty tohoto světa anebo na kameny anebo mezi trní a divoké houští, tam plod nepřinese. Lidmi však, které jsem přirovnal k cestě, je rozumět vlastní světské lidi, jichž několik jsme dnes viděli u našeho hospodského. Pocestnými na cestě, kteří rozšlapávají símě, jsou jejich obchodní a ziskové námahy a jejich na všechny strany poletující obchodní myšlenky jsou zmínění ptáci, kteří sežerou ještě ta nerozšlapaná semena, aby se neobjevil žádný plod. Tento druh lidí jsou, jak již bylo řečeno vlastně ti vepři, jimž se Mé perly nemají házet ke žrádlu.

12) Kameny rozuměti je pak ony světské mudrce, kteří sice vše s jistou dychtivostí přijímají, - jelikož však vnitřně jsou založeni na všelikých světských omylech a ve své mysli jaksi zkameněli, má nové símě v nich příliš málo oživující vlhkosti a příliš málo měkké a poddajné půdy k přijetí živných kořenů. Když pak přijde vítr a sucho, tu malé stéblo brzy uschne a nemajíc kořeny, je také brzy větrem s místa odváto. Anebo přijde-li na takového člověka nějaké pokušení, ihned si řekne: „Já jsem věděl hned z počátku, že na té věci nemůže nic být! Je tu zaslíbení, které by se mělo splnit - a místo splnění musím trpět! Proto pryč se všemi takovými novými naukami!“ To je tedy ten kámen.

13) A kdo je tedy potom trní a divoké houští? To jsou vpravdě dobromyslní svěští občané, kteří přijímají Mé slovo s velmi mnohými radostmi a také je po jistou dobu velmi horlivě pěstují. Ale časem přijdou všeliké starosti a k tomu také všeliký marnivý zármutek, bázeň a úzkosti. Ty živé slovo v jejich srdcích udusí, takže pak také nemůže přinést žádný plod.

14) A tak máme jen malou část lidí, které lze přirovnat k opravdu dobré půdě. Tito lidé přijímají slovo a ihned je s důvěrou uskutečňují. A tu pak přináší símě hojný plod a tento plod je pak ono vlastní Království nebeské v člověku, jež nemá žádné vnější okázalosti. Avšak toto Království se pak bude šířit nad člověka, jenž si je v sobě vytvořil z Mého slova a bude mu dávat veškerou blaženost, světlo, pravdu, veškerou moudrost a moc nade vším stvořením.

15) Z toho můžete tedy také poznat, kam máte Mé slovo zasévat; neboť kam je zaséváte, tam má také přinášet plody! Především musí však padnout na dobrou půdu. Bude-li tu dávat hojné úroky, pak přijdou kupci, svěští mudrci a starostliví svěští občané již sami, aby si u vás nakoupili semena pro svá pole. - Porozuměli jste také nyní tomu zcela dobře?“

16) Právili **všichni**: „Pane, také tomu jsme velmi dobře porozuměli a uposlechneme také zcela jistě Tvou radu; neboť na cesty, na kameny a do trní nebudeme toto nejušlechtilejší símě života rozsévat. - Ale nyní nám spěchá vstříc náš hospodský! Co asi má, že tak spěchá?“

66. HRABIVÝ PŘEDSTAVENÝ Z KAFARNAUM.

1) Právil jsem **JÁ** : „Ne příliš mnoho zvlášť významného! Necht' však přijde a vypravuje vám to sám!“

2) Tu k nám přišel **hospodský** a vypravoval: „Představený synagogy v Kafarnaum si poslal pro desátek ryb, uslyšev, že jsem jich hojně ulovil a že jsem mu to neoznámil a nyní mu mám jako zasloužený trest dát trojnásobný desátek ušlechtilých ryb. Je jen ještě dobře že neví, že ryby byly chyceny v sobotní večer; kdyby mu to bývalo bylo prozrazeno, pak by mně vzal všechny ryby! Škoda, že dřívější představený odešel, - to byl opravdu dobrý muž; avšak tento představený je pro nás pravou trýzní a jedná s lidmi téměř tak, jako by byli všichni pouze jeho otroky! Ó, Pane, neměla by se učinit tomuto zlu přítrž?“

3) Privil jsem. **JÁ:** - „Ó, ano a to zcela zvláštním způsobem! Pošli nyní posla k představenému a ať mu řekne, aby dal ryby v tvé sádce napřed spočítat, abys mu pak mohl dát nepřilíš mnoho a nepřilíš málo nadiktovaného trojnásobného desátku. Tu pak bude hned se svými úředníky tady, aby začal ryby počítat, - leč žádné tam nenajde! Ryby jsem totiž stvořil Já, mohu je opět odstranit a pak opět stvořit. Bude-li se nad tím pozastavovat a bude-li tě chtít obviňovat, že jsi snad ryby odstranil, když ti byla oznámena jeho žádost, pak žádej od něho na to svědky, anebo se postav pod římskou ochranu. Uslyší-li to, odejde a budoucně ti již žádný trestný desátek neuloží. Učiň tak a bude vše již dobré!“

4) Privil **hospodský:** „Ale nyní je také oběd již připraven! Nemáme dříve poobědvat, abychom pak nebyli rušeni představeným při obědě?“

5) Privil jsem **JÁ:** „Poobědváme zcela nerušeně, - a kdyby bylo i 100 představených počítáním ryb venku zaměstnáno! Může dokonce vejít k nám dovnitř, chce-li a pak se rád co nejdříve odebere odtud se zdravou kůží domů.“

6) Když toto hospodský ode Mne uslyšel, velice se zaradoval, poslal ihned posla k představenému a my jsme šli k obědu a byli jsme při něm dobré mysli, zejména z důvodu útěku mnohých ranních hostů, který nastal bouří.

7) Po obědě jsem **JÁ** řekl hospodskému: „Nyní již přichází; podívej se však napřed k sádce a uvidíš, jakou rybu tam představený najde!“

8) Hospodský vyšel nyní rychle ven a zhroutil se sám, když místo velkých ušlechtilých ryb spatřil tam plavat obrovského hada, kterého dříve viděl při bouři.

9) Spatřiv netvora, nechtěl představený o počítání ryb již ani slyšet. Že následkem uvedené okolnosti byl náš hospodský s představeným brzy snadno hotov, je pochopitelné, neboť z netvora nežádal ani jednoduchý a tím méně trojnásobný desátek.

10) Spatřiv ho, ustoupil co nejrychleji zpět a řekl (**představený**): „Tu místo mě vzal již desátek tento netvor! Byl bych sice velmi rád viděl na svém stole několik kusů těchto ušlechtilých ryb, jelikož tu však již nic není, musí to být ovšem také tak dobře. Kde nic není, tam také není zákon a právo a tak jsme opět dobrými přáteli; až však zase jednou chytneš nějakou ušlechtilou rybu, pak mi za peníze něco přenech! Neboť nechytneš-li deset ryb, pak není beztoho desátek. Avšak nyní hledme jen hned, abychom přišli hezky daleko od moře; neboť tento netvor by se mohl dostat nahoru na břeh a všechny nás jako mouchy pohltit! Neboť má tlamu, že by domy spolykal!“

11) Poté pospíšil rychle domů a dlouho se nedal u moře vidět, neboť dostal z netvora velký strach.

12) Když byl představený pryč, doporučil se před tváří hospodského v podobě vodního hroznýše také tento netvor a vyplul ve velkých zákrutách na širé moře, kde ho pro velké vlnění nebylo již vidět.

13) Poté ohledal **hospodský** sám velkou sádku a tato byla jako předtím plna nejkrásnějších ušlechtilých ryb. Potom se pln radosti vrátil opět k nám, jedl a pil u našeho stolu a vypravoval nám co viděl a jak to s představeným zcela dobře vyřídil. Zároveň se však také tázal, v které mořské krajině se takoví netvorové zejména zdržují, aby bylo možno se jim vyhnout; neboť nebylo by přece jen příliš radno někde se s nimi srazit.

14) Tu jsem privil **JÁ:** „O to se nestarej! Tento netvor přebývá pokud možno v největší mořské hlubině a objevuje se asi každých sto let při největších bouřkách, které mají svůj původ pod vodou, což je na vnitrozemních mořích velmi vzácný zjev. Časem když hlad pohání tyto netvory, tu dostane-li se jim v jejich hlubině příliš málo potravy, přicházejí ovšem ku břehu a loupí tu ovce, jehňata a telata, také oslátka a vepře; lidí a větších zvířat chápou se jen velmi zřídka. Avšak od nynějška se již nikdy neobjeví; neboť doba jejich života je u konce; proto se ho také nemusíš bát. Představenému však pošli za několik dní jednu ušlechtilou rybu a on se s ní zcela spokojí. - Nyní však může každý položit otázku, je-li někomu ještě něco nejasného; neboť od zítřka budeme několik dní odpočívát a málo mluvit o duchovních věcech!“

15) Privil **všichni:** „Pane, nyní není téměř již nic, na co bychom se Tě ještě mohli tázat; neboť obdrželi jsme od Tebe beztoho již o všem nejmoudřejší poučení!“

16) Privil jsem **JÁ:** „Nuže odpočívajte a přemýšlejte o přijatých naukách!“

67. NESMRTELNOST DUŠE LIDSKÉ.

1) Pravit **hospodský**: „Já jsem sice z Tvých božských úst také již obdržel o mnohých věcech poučení, avšak přesto bych měl ještě v pozadí leckteré důležité otázky. Avšak zdá se mi, že jedna z nich má pro život největší důležitost a kdyby Ti to bylo milé, chtěl bych mít na tuto otázku od Tebe odpověď!“

2) Pravit jsem **JÁ**: „Jak tedy zní tvá otázka?“

3) Pravit **hospodský**: „Nuže, Pane a Mistře: Hle, člověk ví velmi dobře, to jest. skrze nauku, že jeho duše, o níž také nemá ani zcela správný pojem, je nesmrtelná; ale při vši sebepevnější víře vmísí se do toho nicméně vždy trpký pocit úplného odumření a konečného úplného zaniknutí a zmizení z řady živých a sebe si vědomých bytostí.“

4) S myšlenkou bytí v hrobě a nad hrobem se nelze ani při nejlepší vůli nikdy tak spřátelit, aby srdce přitom pociťovalo nějakou slast, nýbrž znovu se vždy toho hrozí, protože právě v této nejdůležitější věci nechce přijít přes veškeré sebe energičtější úsilí se zcela žádné strany světlo.

5) Protože však smrt a hrob jsou pro člověka ty nejtrpčí myšlenky a protože nelze o tom odnikud dostat žádné držitelné světlo, nelze věru leckterému člověku zazlívát, že se vrhá do všelických světských rozkoší, aby v sobě přehlušil tyto černé myšlenky. Bylo by proto opravdu nejvyšší nutné, kdybys o této nejvyšší důležité životní věci podal ze Svých úst, ó, Pane, správné vysvětlení! Neboť co prospívají člověku i nejmoudřejší nauky, není-li v jeho vnitřním životním vědomí úplně jasný život duše po smrti?! Člověk sice zákony a nauky zachovává, avšak spíše pro vnější občanský pořádek nežli pro nějaké jisté získání života.

6) Já jsem sice podle možnosti ještě přece jedním z věrných následovníků ustanovení Mojžíšových a o duchovních věcech jsem vždy nejraději a nejvíce pojednával s nejvážnějšími mudrci všech národů a oni všichni nedovedli nakonec o této sporné věci říci více nežli já sám. Římané a s nimi i Řekové říkají: „To je právě onen osudný závoj Isidin, který dosud ještě neodhalil žádný smrtelník!“ Ano, to je velmi pěkně řečeno a je v tom také velmi mnoho pravdy; leč to nám žel nic neprospívá! Neboť mrtvý již nic necítí, neslyší a nevidí a my, kteří ještě hlodáme na tomto životě jako červi na shnilém kusu dřeva, nevidíme, neslyšíme a necítíme ze zemřelého také nic jiného nežli jeho mrtvé zapáchající tělo, které se za několik let poté stává prachem a popelem. Nuže, Pane a Mistře, jenž jsi podle Tvé nauky Život Sám, dej mi a vlastně nám všem o tom nepochybné vysvětlení, o němž Tě velice prosím! Neboť věru, ve společenství s temnou myšlenkou na smrt, na hrob a na zničení bych nechtěl žít již ani rok!“

7) Pravit jsem **JÁ**: „Milý příteli, tvá otázka je zcela dobře položena a vysvítá z ní lidská potřeba veliké důležitosti; ale dát ti o tom takové poučení, abys v sobě cítil věčný život své duše s rozhodně nejjasnějším vědomím, je věc nadmíru těžká! Neboť hle, vždyť Já jsem právě proto přišel do tohoto světa, abych opatřil člověku úplné poznání věčného života, jestliže žije a jedná úplně podle Mé nauky! Nezná-li však člověk Mou nauku anebo - i když ji také zná - nežije podle ní, pak také nemůže tohoto vnitřního životního vědomí dosáhnout, protože Já jediný jsem cesta a dveře k tomu.“

8) Vidíš na stromě květ; avšak z nastávajícího plodu spatřuješ po dobu květu málo anebo nic. Teprve když opadl květ, stává se zcela malá násada plodu patrnou. Avšak v plodu musí přece také vyrůstat símě se zárodkem života; kde je lze však již v první malé násadě plodu pozorovat?! Zdá se tu být ještě vše jedno a totéž. Náběh je již sice v ní, avšak dávno jej ještě nedovedeš rozeznat ode všech ostatních neživotních částí, v nichž zárodek života nezraje. Dosáhl-li však plod úplné zralosti, pak objevíš semeno zcela snadno a beze vši námahy.

9) A hle, téměř tak je tomu také s úplným a jasným vědomím života duše v člověku! Dokud ho člověk v sobě nemá dotud totiž není ještě duše ve svém těle, od masitého těla rozeznatelném, životně zralá. Je ještě až příliš úzce spjata s masitým tělem a nemůže tedy v sobě mnoho jiného cítit a postřehovat nežli právě jen osud svého těla - a i ty nejlepší výklady nemohou dát duši životně dosud nezralé ono vnitřní úplně zralé vědomí života.

10) Dosáhla-li však jednou duše vlastní činností podle Mé nauky zmíněné životní zralosti, pak Je jí každý další důkaz o tom zcela zbytečný. Či potřebuješ snad důkaz k tomu, že nyní přirozeně ve svém těle žiješ? Jistě ne a musel bys se vysmát do očí každému, kdo by ti chtěl dokazovat, že nyní v těle žiješ, pohybuješ se a můžeš být všestranně činný. Kdybys však ležel v

hlubokém spánku, prospěl by ti sebe pádnější důkaz o tom, že ještě žiješ, kdybys vůbec nebyl s to jej slyšet?!

11) Hle, také každé zvíře má duši! Jejíž bytí musí být rovněž také duchovně-substanciální a tedy nezničitelné, neboť jinak by nemohlo dávat údům svého těla pohyb! Jdi však a vysvětluj zvířeti, co je jeho duše a kterak žije jedině duší! Rozumělo by ti snad zvíře, co jsi mu říkal? jistě právě tak málo, jako kdybys to byl mluvil ke kameni! Proč však tomu zvíře nerozumí a proč nemá slov, aby sdílelo své pocity tvorů jinému?

12) Hle, duše zvířecí je nutně ještě příliš hluboko pohřbena do svého masitého těla a mimo potřebu svého těla--nepocituje téměř nic. Chce-li někdo vycvičit zvíře pro nějakou zcela jedno-duchou práci, musí se hodně namáhat, aby vzbudil zvířecí duši z jejího masitého těla tak dalece, aby pak rozumělo co člověk od něho chce.

13) Věříš však, že jsou lidé, jejichž duše nejsou právě příliš daleko nad dušemi zvířecími, ba mnohdy jsou jimi .dokonce zřejmě předstihovány? Nuže přivádět takové duše slovy k vnitřnímu životnímu vědomí již na tomto světě, byla by úplně marná práce a námaha! Takovým lidem stačí zde již slepá a němá víra, že jejich duše po smrti těla žijí dále a že je tam čeká buď odměna anebo trest, aby se tím vpravili do nějakého zákonitého řádu jako vůl do svého jařma. Vše další musí být ponecháno pro jiný stav životní.

14) Zvíře může být uvedeno v potřebnou inteligentní činnost jen všelikou bolest vzbuzující kázní, - rovněž tak zcela obyčejný světský člověk, jehož duše baží jen po ukájení tělesných potřeb, avšak až na slovní způsobilost se nemůže před zvířecí duší vykázat téměř ničím významnějším!

68. PŘÍČINA BÁZNĚ PŘED SMRTÍ.

1) (**PÁN:**) „Že však lidé, jako doposud ty, nemohli to o dalším životě duše po smrti těla přivést k žádnému určitému vědomí, toho důvod jsem ti právě ukázal a zajisté jej také uznáš; ale bázeň před smrtí těla nespočívá vlastně tak velice v neurčitém vědomí života duše po odpadnutí těla, jako spíše v lásce ke světu a v sebelásce. Těmito oběma druhy lásky se duše stále více zamíchává do svého masitého těla a následek toho je, že tím právě musí činit pocit smrti, zániku a konce stále víc a více (také) svým vlastním a že musí přecházet do všeliké úzkosti a bázně.

2) Hle, praotcové lidí této Země neměli strach ze smrti těla, nýbrž často toužili jen po tom, aby byli osvobozeni od churavého těla! Pro svůj Bohu libý život měli občas jasné pohledy a zřetelní do onoho světa a tím nabyli jasného a pravého vědomí o životě duše po odpadnutí těla.

3) Avšak v této době téměř veškerá víra v Boha u lidí vyhasla! Odkud by se pak mělo vzít u lidí jasné vědomí života duše po smrti těla?!

4) Pravím tobě: Kde člověk už téměř všeobecně pochybuje o základě všeho života, tam pak není vůbec nic divného, má-li silnou pochybnost o dalším životě vlastní duše po smrti těla.

5) Jdi k Saduceům a shledáš, že to jsou předně krajně hmotařští, svět a sebe nadevšecko milující lidé, zadruhé v Boha vůbec nevěří a proto také zatřetí popírají nesmrtnost lidské duše a spílají bláznů každému, kdo by věřil a dokonce chtěl prázdnymi řečmi dokazovat nesmrtnost lidské duše, která jim není nic jiného nežli bláznivý fantastický obraz slabomyslného člověka.

6) Dále pohleď na opravdové Cyniky, žáky světsky moudrého Řeka Diogena! To jsou dokonce praví nepřátelé života a proklínají jakoukoli sílu, která je povolala v život bez jejich svolení! Žijí sice nejvýš mravně a střízlivě a pohrdají vším přepychem, ano i nejneopatrnějším pohodlím života. Pro ně je největším dobrodiním smrt, po níž neočekávají již žádný život, nýbrž jen nejvýš žádoucí úplné nebytí.

7) Avšak zato se shledáš zase v Indii ještě podnes s lidmi, kteří se stýkají s dušemi lidí zemřelých právě tak jako s živými a promlouvají s nimi o tisícových tajemných věcech. U těchto lidí není ani nejmenší stopy bázně před smrtí těla, - naopak úmrtní den člověka je u nich pravým dnem jásotu a zrození dítěte na svět pravým dnem smutku.

8) Hle, tak jsou v této tvé sporné věci lidé nanejvýš různí. Čeho se často nějaký národ velice obává, z toho nemá jiný národ dokonce za nejrůznějších nauk a nadějí ani nejmenší bázeň a úzkost. Nejvíce se však tělesné smrti bojí Židé a důvodem toho je právě jejich velká světská láska a smyslná rozkoš.. Kdo ji tak pečlivě pěstuje jako Židé, ten musí časem přijít o všechno

vyšší světlo; neboť pravému a živému světlu víry nic tak velice neškodí jako právě smilstvo, všeliká chlípnost a skutečné tělesné nevěstkářství které bývalo již odedávna u Židů mnohem horší nežli dokonce u nejtemnějších pohanů. Tento hřích dusí duši skutečně v bahně těla a usmrcuje dokonce tělo samo. Je-li tedy tomu tak, odkud má pak taková duše vzít světlé vědomí života?!

9) Ty jsi nyní sice člověk, který je Mi velice milý a já v pravé době vložím již vědomí života do tvé duše; ale v tvých mladých letech jsi také velice holdoval tělesným choutkám a hle, právě v tom spočívá také u tebe hlavně důvod, proč jsi přes veškeré sebevětší dotazování a bádání nepřišel dosud ještě nikdy k žádnému plně pravdivému a neklamnému světlu! Při svém nynějším cudnějším životě dojdeš také brzy více vnitřního životního světla a pak se již nebudeš tázat, jako jsi se tázal nyní. - Rozuměl jsi Mně nyní dobře?“

10) Privil **hospodský**: „Ó, ano, až příliš dobře jsem Ti porozuměl a pravím nyní s Římany: Hinc ergo illae lacrimae!⁵⁾ Ano, ano, Pane Ty vševědoucí, hřichy v mém mládí strávily příliš mnoho mé duševní životní síly a nyní na stará kolena pozoruji velice jejich úbytek. Je zde jen otázka, jak to nyní aspoň poněkud nahradit.“

11) Privil jsem **JÁ**-; „Dokud člověk žije na této Zemi a má úplně živou vážnou vůli, je to vše ještě zcela možné, o čemž nám podává David živý a makavý příklad; neboť také on svého času, který vám není neznámý, mnoho hřešil ve sféře tělesné rozkoše. Avšak pak se také v pravý čas vzchopil, z lásky k Bohu již nehřešil a stal se proto mužem podle srdce Božího. Neboť vpravdě pravím tobě, že v nebi je více radosti nad jedním hříšníkem, jenž své hřichy jako takové poznává, oškliví si je, vpravdě je lituje, koná správné a rozumné pokání, od základu se lepší a více nehřeší, nežli nad 99 spravedlivými, kteří pokání nikdy nepotřebovali! Či nestává se mezi lidmi, že má člověk z nějaké ztracené a pak opět šťastně nalezené věci sebenepatrnější hodnoty více radosti nežli ze svých velkých pokladů, které nikdy neztratil?! Hle, právě tak je tomu také u Boha, a kdyby tomu tak nebylo, pak bys Mne nyní věru neměl hostem v této své hospodě!

12) Je ovšem velmi pravdivé, že ti tvé hřichy z mládí způsobily leckterou škodu jak na tvém těle, tak tím také na tvé duši; protože jsi to však poznal a odvrátil jsi se zcela od hříchu, přišel jsem tedy také k tobě do tvého domu, abych tě ze všech tvých zel úplně uzdravil.

13) Kam jsem Se však Já jednou nastěhoval, tam se také přistěhovalo nejúplnější odpuštění všech hříchů, Světlo a sám věčný život. Mohu ti proto říci, že tvůj dům a tebe samého potkalo nyní velké štěstí následky tě o tom poučí důkladněji nežli nyní já Sám; neboť Já jsem ti dal nyní jen poučení a zaslíbení, avšak plnou pravdu zpozoruješ v sobě teprve ve splnění.

69. BOŽSKÁ LÁSKA, JEJÍ PÉČE A MOUDROST.

1) (**PÁN** :) „Věru pravím tobě: Kdo Mé slovo slyší, jako pravdu je přijímá a přesně podle něho žije a jedná, ten budoucně již smrti nepocítí, ani neokusí! Avšak kdo Mne chce jen tak jako dobrou kořist vláčet stejným krokem vedle světa, ten až do svého konce na tomto světě málo duchovní životní útěchy v sobě pocítí a teprve pak na onom světě se ukáže, co u něho mělo převahu. Neboť kdo má v sobě více světa, ten bude mít velmi co dělat, aby jednou zjednal jen rovnováhu a já Sám ještě velmi dlouho nebudu sedět v jeho domě jako host a požívat u něho Svůj klid.

2) Ty však, jenž to nyní víš, buď dobré myslí a považ, že jednou ranou se neporazí žádný úplně vyrostlý strom a najdeš klid myslí. Od nynějška třeba ti pouze jednat podle Mého slova a to co hledáš, bude ti již v pravý čas přidáno.

3) Nestarej se také tak velice o svůj dům a co budou tvoji lidé jíst a pít; neboť to činí jen lidé světštlí a pohané, kteří o Bohu a respektive o Mně nic nevědí! Hledej podle Mého slova jediné Království Boží a jeho nejsvětější spravedlnost, která záleží především v lásce k Bohu a k bližnímu, pak ti bude vše ostatní zcela svobodně přidáno!

4) Pohled na květiny na poli, které nic nepracují a také nic nesklízí a Otec v nebi přece o ně pečuje, aby byly vyživovány a k tomu jsou nakonec ještě mnohem nádherněji oděny, nežli kdy byl oděn Šalomoun ve své největší královské nádheře!

⁵⁾ „Proto tedy ony slzy!“ Vyd.

5) Pečuje-li však Bůh již takto o travu, která dnes roste a zítra bývá posečena a podle starého zvyku v otepích usušena a v kamnech na popel spálena, oč mnohem více bude pečovat Bůh o lidi, kteří Ho milují a zachovávají Jeho přikázání!

6) Jestliže však již lidé, kteří jsou většinou nyní zlomyslní a zlí, své děti milují a jim co nejvíce dobra prokazují, oč mnohem více to učiní božský Otec v nebi těm, které shledal jako hodné býti jeho dětmi! Anebo slyšel-li jsi, že by byl kdy člověk, mnohou a pravou moudrostí nadaný, ke svým spolublížním anebo dokonce k svým, dětem krutě a neúprosně tvrdý?"

7) Je známo již od paměti lidské, že moudrý člověk je také dobrý člověk a chce dobro všem lidem. Jen moudrost dala lidem zákony, jejichž snadným zachováním by se mohli všichni stát úplně šťastnými; sankcionovala zákony jen kvůli zlým a tvrdošijně neposlušným lidem, aby dobří lidé měli ve svých rukou prostředek, by mohli zlé blázny přidržovat k dobru mocí, když jemná napomenutí nic nepomáhala. Tak je také sankcionování zákonů aktem lásky a slitování z moudrosti.

8) Když však již úplná moudrost lidí působí jen dobro a nemoudré lidi vede k pravému štěstí života, oč mnohem více nejvyšší a nejhlubší moudrost Boží!

9) Že tato moudrost nemůže a také věčně nikdy nebude působit proti svému vlastnímu řádu, na němž závisí trvání všeho stvoření, to musí každý jen poněkud moudrý člověk zcela dobře pochopit, protože by tím bylo ohroženo trvání a štěstí všech dobrých a blažených bytostí. Avšak nejvyšší moudrost chce k dobrému a pravdivému přivést také vzpurné duchy a bytosti a za tím účelem stanovila nejvhodnější prostředky, které zatvrzelému hříšníkovi nebudou ovšem nikdy jako mléko a med příjemně chutnat, - nicméně bude však vždy záviset na jeho vůli, aby je, bude-li chtít, změnil.

10) A tak je tomu tedy také již zde. Vše závisí na vážném chtění člověka; jestliže se vážně polepší a v plné důvěře v Boha o něco správného a dobrého vždy ve jménu Mého poprosí, bude mu vždy dáno podle míry jeho opravdového polepšení a jeho víry a důvěry. A s tímto Mým nejvyšším pravdivým zaslíbením můžeš tedy také být úplně spokojen.

11) Kdo uváží toto vše dobře a jedná podle toho, ten bude ve všem zcela šťastný a nebude již mít ze smrti těla bázeň a úzkost, i když také byl předtím velkým a hrubým hříšníkem. Neboť Bůh, Otec v nebi, Mne přece vyslal do tohoto světa jen kvůli hříšníkům a ne kvůli spravedlivým a jako poslal Otec Mne, právě tak pošlu také Já vás k hříšníkům; neboť jen nemocní potřebují lékaře a ne zdraví. - Je ti nyní zcela jasno?"

12) Pravit **hospodský**: „Ó, komu by mělo být nyní ještě nejasno?!“ Avšak nyní se začíná den chýlit také již ke konci. Co nyní začneme?"

13) Pravit jsem **JÁ**; „To záleží nyní na tobě; neboť pro dnešek, zítřek a pozítřek nebude zcela nic určovat. Máš-li však něco, řekni to a Já uvidím, co tu dělat!“

70. PROPADLÁ ZEMĚ.

1) Pravit **hospodský**: „Já bych sice měl něco; ale připadá. mi to jaksi příliš nepatrné, než abych Tě tím, ó, Pane, obtěžoval !“

2) Pravit jsem **JÁ**: „Mluv tedy; neboť Mně není nic ve světě příliš nepatrného!“

3) Pravit **hospodský**: „Ráčiž mě tedy co nejmilostivěji vyslechnout! Hle, já mám vedle této usedlosti nedaleko odtud ještě lán, kde chovám svůj nejlepší hovězí dobytek a ovce a mám tam také několik velmi věrných služebníků a děveček! Ve velké oboře, která je všude porostlá nejhubnější travou, se před několika měsíci propadl téměř asi 1/4 jitra velký kus země, takže je na tomto místě nyní taková prohlubeň, že její hloubku nelze ani změřit a také se ani nemůže vědět, zda tam brzy země neklesne ještě více.“

4) Jeden starý, v těchto věcech dosti obeznalý muž se mne tázal, zda se k této prohlubni blíží zvířata. A já jsem mu řekl úplnou pravdu jak to je. Dal jsem do blízkosti prohlubně přivést několik ovcí a hovězího dobytka; ale čím blíže přicházela tato zvířata k velké prohlubni, tím více se vzpírala když byla jen již asi 10 kroků od ní vzdálena, tu se vytrhla a pádila nenadále odtud. Ani kozy nelze do blízkosti této prohlubně přivést, ačkoliv jinak kozy na nejvyšších skalách šplhávají zcela pohodlně a neohroženě. Poté pravit ten zkušený muž, že toto je jisté znamení, podle něhož tu země klesne ještě více. A v této pro mně jako statkáře vždy velmi nemilé věci se

tedy nyní táži také Tebe, co to má znamenat a co ještě lze očekávat a zda se snad může tomuto zlu něčím pomoci.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Pojďme ven a ohledáme tuto svévoli hrubých zemských duchů, kteří to spáchali z popudu duchů zemřelých lidí, kteří sem přišli jako tvoji nepřátelé proto, že jsi zakoupil tento lán následkem soudní zástavy pro nezaplacené dluhy! Pojďme tedy ven a ohledejme tuto věc!“

6) I vstali jsme nyní rychle s našich sedadel a vyšli jsme k osudnému lánu, který byl odtud vzdálen asi malou půlhodinu. Brzy jsme přišli k opravdu velmi příšerné prohlubni. Mimo Mne a hospodského se neodvážil nikdo přistoupit až k samému okraji prohlubně. Našich 20 nových učedníků se již zdaleka děsilo; neboť pohled na prohlubeň byl opravdu velmi hrozný. Hospodský pravil, že on sám ještě nikdy nepřistoupil tak blízko k prohlubni a že teprve nyní vidí její nedohlednou hloubku.

7) **JÁ** však jsem mu řekl: „Jdi a přines Mi hodně velký kámen a uvidíme, zda nelze prohlubeň vyplnit!“

8) I šel hospodský a přinesl Mně nejméně 10 liber těžký kámen. A Já jsem vzal kámen a vrhl jsem jej velkou silou do díry. Brzy se z díry zvedl mocný sloup z kouře a šířil sirný zápach.

9) **JÁ** jsem však pohrozil mase kouře a řekl: „Vy všichni zlí duchové, Já Pán prikazuji vám, abyste tuto díru ihned vyplnili pro nyníšek i pro všechny časy!“

10) Tu bylo slyšet z kouřové masy **hlasy**, které tu volaly: „Ježíši z Nazaretu, Synu Boha živého, my Tě známe! Proč jsi přišel trápit nás před časem? My jsme zde utlačeni a ulevili jsme si. Proč nám nedopřáváš této svobody? Zde se nám stalo velké bezpráví, které usmrtilo naše tělo. Ztratili jsme vše. Proč nemá nyní něco ztratit také kupec? My v té naší strašné hloubce potřebujeme tento kus země. Proč ho nemáme mít?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Učiňte, co jsem vám poručil, nebo vás potká ještě něco horšího!“

12) Tu se kouř pohroužil a v díře to začalo zcela mocně zuřit a hučet. Toto však potrvало jen zcela krátce a brzy bylo možno pozorovat, kterak propadlá země vystupovala poněmáhle nahoru a v malé hodině byla díra opět tak nepoznatelně vyplněna, že tu nikdo nemohl pozorovat, že tato část byla kdy propadlá.

13) Nyní jsem povolal všechny staré a nové učedníky a řekl: Ó, vy malomyslní! Pojďte přece nyní sem, vstupte na propadlou půdu zvednutou z hlubiny a poznávejte, že moci Boží vůle nemůže nic odporovat!“

14) I šli všichni učedníci a přesvědčili se úplně, že moci Mé vůle nemůže nic vzdorovat.

71. PODSTATA ZLÝCH DUCHŮ.

1) Hospodský se Mne však tázal, co vlastně chtěli duchové ve viditelné kouřové mase říci tím, že je nemám před časem trápit.

2) Privil jsem **JÁ** Hle, všichni odpadlí duchové považují za trýzeň, jsou-li napomínáni k poslušnosti k Bohu; neboť jakákoli: pýcha nezná pro sebe žádnou poslušnost, neboť chce jen vládnout a prikazovat. Oni však mínili, že jsou v duchovním světě ještě příliš krátce, než aby se měli nyní ukázat být poslušnými Mé božské vůle. Hle, jim by bylo nyní již nejmilejší, kdyby směli zůstat ve svých zlých a pomstychtivých radostech jednu úplnou věčnost a každý duch, jenž je napomíná k řádu a poslušnosti anebo často dokonce pobádá mocí, je jejich nepřítelem a mučitelem!

3) Proto jsem jim tedy také ihned pohrozil a oni se museli podrobit a také se podrobili, ačkoliv s největší nevolí. Avšak to nic nevdává duchům, kteří vězí v soudu a tedy také ve smrti, neboť jejich tvrdošíjná svoboda není svobodou, nýbrž jen vězením a nejvyšším zlymáním soudem, z něhož mohou být poněmáhle vždy více a více osvobozeni jen tím, když je uchopí nějaká mocnější vůle nežli je jejich a přinutí k dobrému skutku.

4) Podobají se oněm spáčům, kteří se ukolébávají ve všelikých sladkých snech jako knížata a králové, mluví ve snu všeliké hloupé věci a často se velice unavují. Každý však nyní ví, že takové sny nejsou zrovna lidskému přirozenému zdraví velmi prospěšné a že je dobře takové ranní sladké snílky vzbudit. Je-li takový spáček někým bdělým probuzen, je pln zlosti a zuřivosti! Stane-li se však časem úplně bdělý, raduje se pak nicméně velice z toho, že byl ze svého omamujícího spánku probuzen. Probuzením přišel ovšem o všechna svá krásná knížectví a

klesl od krále opět ke zcela obyčejnému člověku; ale jako takový přišel také právě k jasnému poznání, že jeho království nebylo nic jiného nežli jen prázdným churavým horečným snem.

5) A hleděte, tak je tomu také s takovými duchy, jenže s tím rozdílem, že oni v takových snech stráví často velmi dlouhý čas a dávají se pak ještě nejmůžněji těžko probudit!

6) V podobném snu se však ocitají také všichni ti světšší a pozemšší rytíři štěstí, kteří jsou ve všech druzích lidské sféry bytí na této Zemi nadmíru hojně zastoupeni. Cítí se přitom zcela šťastní a běda tomu, kdo by se odvážil probudit je slovy a skutky k vážnosti tohoto života! Je-li však někdo přece jen s to toho či onoho z oněch mnohých tu a tam probudit, pak se probuzený poté jistě velice zaraduje, protože teprve v duchovně bdělém stavu začíná vždy víc a více poznávat a uznávat nebezpečí v němž byl ve svém slepém smyslovém spánku.

7) Proto se tedy můžete také pokusit, zda se dá nějaký takový smyslově opojený člověk učinit ještě střízlivým a bdělým. Je-li tomu tak, probudte ho a bude vám to velikým užitekem, protože pak bude on zase moci snáze nežli Já úspěšně působit na jeho smyslově příbuzné; nedá-li se však probudit, pak nechte shnilého a lenivého osla spát! Tu musí pak již přijít jiné prostředky, aby tací spáči byli probuzeni. Takové prostředky slují však všeliké nemoci, válka, hlad a mor. - Porozuměli jste tomu?"

8) Pravit **hospodský**: „Ó. ano, Pane a Mistře je to přesně tak a také tomu tak musí být! Avšak trochu smutná zůstává tato věc s takovými spáči vždy, protože když jednou Bůh vyleje na lidi velká zla, musí velmi často trpět nevinný s mnoha vinnými."

9) Pravit jsem **JÁ**: „On trpí však také tak jako bdělý mezi tak mnohými spáči a tím ztrácí málo anebo neztrácí nic. Či je to snad velmi příjemné být v pokoji jako bdící mezi samými spícími a být tichý?"

10) Pravit **hospodský**: „Ano, ano, to je ovšem velmi pravdivé, muselo by být pravou trýzní pro moudrého člověka, kdyby měl být mezi samými bláznými a němými a slepými, s nimiž by nemohl vyměnit nikdy ani jediné rozumné slovo! A tu je pak věru utrpení, které vede k polepšení, o sobě lepší nežli utrpení, které zřejmě nevede k žádnému polepšení. Ach, Pane, ani nevím, jak jsem nyní nevyřetitelně šťasten v Tvé co neúplnější božské přítomnosti! Já Tě nebudu moci nechat z mého domu odejít samotného beze mně; neboť bez Tebe by mi nyní připadalo vše již zcela cizí a velice trapné. Avšak nyní bych přece jen rád věděl, jak byla podle pozemské míry tato prohlubeň hluboká.“

11) Pravit jsem **JÁ** : „Byla velmi hluboká; měřila as tisíc loktů.“

72. VLIVY DUCHŮ PŘI PŘIROZENÝCH UDÁLOSTECH DOPUŠTĚNÝM PROZŘETELNOSTÍ.

1) Pravit **hospodský** dále: „A cožpak mají hrubí a zlí duchové tak velkou sílu, aby mohli tak značný kus země, která je k tomu ještě tak velice pevná zatlačit dolů do takové hloubky?"

2) Pravit jsem **JÁ**: „Oni mají vlastně právě tak málo síly jako nějaký spící hrdina; ale občas se k jejich vlastnímu probuzení dopouští, že se podle vůle nějaké vyšší, úplně bdělé duchovní moci ve skutečnosti děje, co tací zlí duchové chtějí provést ve své nicotné snové fantasmii a k čemu konají stále plané přípravy. Děje-li se pak něco takového, stanou se náhle bdělými a poznávají svou bídu. Tím jsou pak mnozí ze svého zlého snového života svým vlastním chtěním uváděni do života bdělejšího a pak se již více střeží, aby se nedostali do takových zlých fantasmii, aby se zase na ně něco nezřítlo a v jejich domnělém svobodném bytí je zle nezřídilo.“

3) To byl však jen sběh již dávno připravovaných okolností k dosažení dobrého účele. Zde pod tímto kusem pozemku byla již od nepamětných dob Země velká dutina, která tvořila podzemní pokračování moře. Avšak již z počátku poněkud úzké spojení moře otevřeného s mořem podzemním, které mělo svůj přítok od moře otevřeného se časem nahromaděným mořským bahnem ucpalo. Když tento přítok průběhem doby úplně vyschl, klesala poněmáhle podzemní voda a tím vznikl velký dutý prostor. Častějším zemětřesením se pod tímto kusem země kypřejší část po části uvolňovala a padala do hlubiny dutého prostoru. Tím se stával tento zřícený kus země přirozeně vždy tenčí a méně udržitelný.

4) Když byl v poslední době způsoben malý otřes země hrubými zemními duchy následkem něměho rozčilení zlých. duší, které se pro svou hmotnost zdržují co do prostorového bytí většinou v podzemních jeskyních, tu také celý tento kus země pro svou slabost spadl a zřítlo se do

hlubiny. To byl vlastní zcela přirozený důvod; avšak tento důvod není přece pouze zcela přirozený, nýbrž také duchovní, jelikož byl již od nepamětných dob Bohem předvídan a dopuštěn za účelem probuzení zlých duchů spáčů.

5) A tak se na Zemi neděje vlastně zcela nic o sobě jen přirozeně, nýbrž vždy v úplném spojení s nějakým duchovním účelem; neboť v celém světě je duchovno přesně ve stálém spojení a střídavém vzájemném působení s přirozeným, což však úplně jasně poznáte teprve tehdy, až budete znovuzrozeni v duchu skutky podle Mé nauky. - Nyní se však můžeme po této vykonané práci odebrat domů; neboť setkáme se tam zase s něčím novým.“

6) Pravit **hospodský**: „Pane, neměl bych dříve zavolat své služebníky a děvečky, aby se také oni dověděli, jaký nikdy neslýchaný zázrak zde byl vykonán?“

7) Pravit jsem **JÁ**: „Dnes toho nech; neboť na to je také zítra dost času! Že se tomu tvé služebnictvo bude velice divit, to je něco zcela jistého; ale z takového obdivu budou mít pro své ještě velmi smyslné duše malý prospěch, neboť jsou to většinou Řekové a tedy ještě velmi temní a velmi pověřiví lidé a tento účinek budou připisovat ihned nějakému tak zvanému polobohovi. O důvodu tohoto zjevu začnou tě však ještě dříve poučovat nežli ty je; a řekneš-li jim, že jsem to vykonal Já, tesař z Nazareta, pak se ti bud vysmějí anebo řeknou, že Já Sám jsem ve spojení s nějakým polobohem a; proto jsem to byl s to vykonat.-“

8) Tací lidé nejsou k přijetí Království Božího dávno ještě způsobilí; musí být dříve vhodným způsobem připravováni a uvedeni do stavu, aby o všech zjevech v přirozeném světě jasněji mysleli a soudili. Tito lidé odvozují totiž vše z vůle neviditelných bohů, jejichž přítomnost se domnívají určitě pociťovat a tu nelze dávno ještě začít s úplnou pravdou z nebes Božích; proto je necháme a odeberme se nyní opět domů!“

9) Poté jsme opustili toto místo a odebrali se do naší hospody.

73. UTOPENÁ DCERA HOSPODSKÉHO A JEJÍ PROBUZENÍ.

1) Když jsme sem přišli právě se západem slunce, tu poznamenal **hospodský**, že moře je nyní v nejsilnějším rozbouření a že ve vzdálenosti asi 100 polních cest vidí loď, která při tomto velmi strašném vlnobití bude zřejmě zničena. Zda se tedy této ohrožené lodi nemá přispěchat ku pomoci?

2) Pravit jsem **JÁ**: „Jiné ano, - ale této ne! Dopolední vítr ji zahnal tak daleko a jiný vítr ji zase přičene zpět. Je to právě loď s oněmi dábly z Jeruzalému, kteří Mne mají zajmout a usmrtit. Ale nyní jsou oni v zajetí Mém a budou v něm ještě po dva dny a dvě noci, - pak je zažene vítr na pobřeží za Tiberias a z jejich trýzně je vysvobodí. Potom se zcela rozumně odeberou domů a Mně pak již přestanou strojit úklady a usilovat o Můj život. Hle, vítr je již u nich a zahání loď od tohoto pobřeží! Avšak nechme nyní toho; v domě nás očekává něco zcela jiného! Pojdme jen tedy do naší hospody!“

3) Hospodský a všichni byli plni zvědavosti, co tam bude pro nás nového a proto jsme se odebrali rychle do domu. A hle, nejstarší dcera hospodského ležela na loži úplně mrtvá a kapala s ní voda. Odešla sama k velké sádce, aby nám přinesla k večeři několik velkých ušlechtilých ryb; nemohla však tato velká a silná zvířata zmoci a silným mrsknutím jedné ryby byla vržena do hluboké vody. Na její pokřik přišli ovšem ihned zachránci; ale při nejlepší vůli ji nemohli co nejrychleji z vody dostat a následek toho byl, že byla z vody vytažena bez všech známek života. Netřeba zajisté podotýkat, že to vyvolalo v celém domě velké zděšení a že bylo posláno ihned do města pro lékaře, který také ihned přišel a vynasnažil se, aby utopenou přivedl opět k životu. Leč přes veškeren pláč matky a ostatních sourozenců a přes veškerou námahu lékařovu nedávala utopená nicméně o sobě již žádné známky života.

4) Tu bylo také našemu hospodskému úzko a proto se obrátil ke Mně s prosbou a pravit (**hospodský**): „Pane, já nyní vím, že Tobě jsou všechny věci možné!“

5) **JÁ** jsem ho tu přerušil a řekl: „Bud' nyní se vším potichu; nechci zde budit pozornost! Lékař, jenž je také farizejem, brzy uvidí a řekne: „Má námaha u této utopené je nyní úplně marná; je nezachránitelně mrtvá.“ Pak mu zaplať rychle za jeho námahu, načež on pak také rychle odejde; Já ti pak již učiním to Svě mezi čtyřma očima. Až budu však vkládat ruce na utopenou, nesmí mimo nás nikdo být v pokoji, - ani tvá žena a tvé ostatní děti také ne.“

6) Brzy poté prohlásil lékař, že dcera je žel mrtva. Ať ji však přesto položí do ohřátých plachet; snad se přece ještě za několik hodin probudí. To řekl však jen proto, aby zanechal rodi-

čům několik jiskerek naděje. Hospodský zaplatil lékaři a lékař se také ihned s radostnou tváří vzdálil a slíbil, že sám ihned objedná nařikající ženy. Hospodský však řekl, aby s tím počkal aspoň ještě do zítřka, že k němu ráno přijde již sám. Poté lékař odešel.

7) Když byl pokoj vyprázdněn ode všech zbytečných lidí, přistoupil jsem k utopené **JÁ**. položil na ni ruku a řekl: „Dcero, vstaň ze svého spánku!“

8) A v témž okamžiku se dcera vzpřímila a tázala se ihned, co se to s ní nyní dělo. Ví dobře, že spadla do vody, jak přišla však do postele, vůbec neví.

9) **JÁ** jsem jí však řekl: „Byla jsi tělem úplně mrtva; ale Já, Který jsem Život ze Sebe Sama, vrátil jsem ti nyní život. Budoucně buď však moudrá a konej jen takové práce, ke kterým máš dostatek síly, jinak by se ti mohlo přihodit opět něco podobného. Pílí člověka lze vždy nazvat chvalitebnou; přepíná-li však své síly, pak již není píle chvalitebná, nýbrž velmi pošetilá. Zapamatuj si to a řekni to také své matce a svým jinak velmi hodným sourozencům! Nyní však vstaň, ukaž se své matce a svým o tebe ještě velmi truchlícím sourozencům a postarejte se nyní o naši večeři!“

10) Poté vstala dcera rychle s lože, poděkovala Mně za tuto velkou milost a odebrala se pak ihned ven k matce a k sourozencům, kteří poté ani nevěděli co pro samou radost činit.

11) **Dcera** však hlasitě doznala řkouc: „Velký Mistr z Nazaretu mi to učinil; ale také řekl, bychom za to nyní připravili dobrou večeři - a tak to tedy také především učiníme!“

12) I dali se všichni do práce a brzy jsme měli před sebou bohatou večeři. Hospodský ze samé vděčnosti nemohl přijít téměř ke slovu.

13) Také **noví učedníci** se nemohli dost vynadivit tomuto znamení a pravili: To by jistě obrátilo celý chrám!“

14) **JÁ** však jsem pravil: „Jedno ještě větší znamení podobného druhu právě roztrpčí templáře pro Mně tak, že pak vynaloží vše na to, aby Mě usmrtili. Více vám věru říkat nemusím! - Nyní však o tom již nic dalšího, nýbrž budme všichni opět veselí a ježme a pijme co je tu před námi!“

15) Poté učedníci jedli a pili a vypravovali všelicos ze svých zážitků a zkušeností.

74. LOŤ FARIZEŮ NA NEKLIDNÉM MOŘI.

1) Také nově oživená dcera, její matka a její sourozenci přišli k nám a poslouchali řeči učedníků, kteří tentokrát mnoho vyprávěli o zlých strašidelných duchách a ďáblech a také tvrdili, že mnozí lidé nejsou vůbec s to se uchránit před pronásledováním těchto neviditelných zlých bytostí. Tato dopuštění od Boha nelze vůbec pochopit; třeba tu vzít v náležitou úvahu posedlé ďáblem, zejména tam, kde se vyskytuje posedlost již u útlých dětí.

2) Tu pravil také **náš hospodský**: „Ano, právě to je velmi zvláštní a vůbec nepochopitelná věc! Já sám jsem zjevy tohoto druhu již velmi často viděl u dětí ve věku 5 let, které byly nejvyšš žalostně zřízeny duchy, jimiž byly posednuty. Zvláštní přitom je jen to, že od takových zel nedovede již téměř nikdo pomoci.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Moji staří učedníci jsou tu již zasvěceni a mohou ti o tom podat zprávu, zejména Šimon Juda - nyní Petr - a Jakob a Jan; dovedou od těchto zel také ihned pomoci jako Já. Ale Já Sám o tom nyní nic dalšího neřeknu; neboť jsem předtím řekl, že budu několik dní odpočívat jak v učení, tak i v jednání. Vy všichni však můžete mluvit a dělat co chcete; jen Mne nerozhlašujte v okolí a ještě méně ve městě!“

4) Učedníci pokračovali pak ve svých vypravováních a Jan vysvětloval novým učedníkům zjev posedlosti a když s tím byl kolem půlnoci hotov, šli jsme všichni spát.

5) Zrána jsme však již velmi záhy vstali a Já jsem šel s třemi zmíněnými učedníky před snídání na čerstvý vzduch. Také hospodský přišel brzy za námi; ostatní učenici zůstali však doma a všelicos si zaznamenávali. My však jsme rozmlouvali o osudu lodi farizeů, která uprostřed moře zápasila dosud s mocnými vlnami. Hospodský se tázal, zda ji snad vítr již nezahlaval za město Tiberias.

6) **JÁ** jsem však pravil: „Dosud ještě ne; toho se jim dostane teprve za dva dny, to jest až se jejich smýšlení změní, - jinak je nechám ještě několik dní téměř uprostřed moře stát a marně veslovat!“

7) Hospodský nyní pochopil, že se Mnou nelze naprosto žertovat a dal Mi za pravdu, že tak-

to soužím zlé pronásledovatele Mé osoby. Hospodský byl totiž velkým nepřítelem templářů a proto měl velkou radost, když na ně přišla nějaká výslovná tíseň.

8) Dále jsme o tom nyní již nic nemluvili a pozorovali jsme silné mořské vlny a mnohá hejna vodních ptáků, kteří jsou při takovém vlnění vždy přítomni hledající si potravu. Hospodský se tázal, kde se tito ptáci zdržují za klidného moře.

9) A **PETR**, rybář obeznalý dobře s mořem pravil: „Hle, to je vlastně jistý druh vodních dravců, které lze tak často a v tak velkém počtu spatřit jen tam, kde mají co loupit; jinak sedí na březích moře, které nejsou přístupny ani se strany břehu, ani se strany vodní. Na takových místech je mnoho hmyzu a červů, kteří slouží těmto zvířatům za potravu. Za velkých bouří však tento hmyz a červi zalézají a ptáci se pak vydávají hladoví na lup malých ryb a když se bouře utiší, vracejí se opět domů, kde mají svá dobře schovaná hnízda. Tu máš nyní, co jsi ještě neměl; mnoho sice na tom nezáleží, ale přesto je dobré, ví-li se zcela dobře také to. „

10) Tím byl náš hospodský zcela spokojen a mínil, že bychom se nyní mohli vrátit ke snídání.

75. O SPRÁVNÉM OHLEDÁVÁNÍ PŘÍRODY.

1) **JÁ** jsem však řekl: „Na to máme ještě hodinu čas a na tomto pahorku je zcela dobře být a pozorovat jak se před našima očima ztělesňují Boží myšlenky.“

2) Pravil **hospodský**: „Pane, jak to lze vidět?“

3) Pravil jsem **JÁ** „Cokoli zde kolkolem očima uzříš, ušima slyšíš a kterýmkoli jiným smyslem postřehuješ, jsou vesměs ztělesněné Boží myšlenky. Vidíš mocné vlnění. Kdo tu žene vody tak vysoko a nedá jim přijít ke klidu? Hle, to je Boží myšlenka, oživená Boží vůlí! Pohled na mnohé ptáky, kteří dovádějí s vlnami! Co jiného jsou nežli pouhé ztělesněné Boží myšlenky?! Celé moře, všechny hory, všechna zvířata, všechny traviny, byliny a stromy, všichni lidé, Slunce, Měsíc a všechny nesčetné mnohé Hvězdy nejsou ničím jiným. Jejich bytí závisí zcela jen na stálosti tobě ještě dosud úplně nepochopitelné vůle Boží.

4) Předpokládám možný případ, který je z nejkonečnější svobody Boží vůle dobře vysvětlitelný, že by Bůh odejmul od jedné z těchto před námi jsoucích ztělesněných myšlenek Svou vůli, pak by bylo se ztělesněním také již v témže okamžiku konec. Duchovní myšlenka v Bohu by sice zůstala, avšak tělo by se jaksi rozložilo v pouhé nic. Máme však zde před sebou toto pro pravého Božího přítele tak vysoce důležité trvání, bytí, vznikání a také zanikání Božích myšlenek! Není pravou rozkoší je pozorovat a denně na nich důkladněji poznávat lásku, moudrost a všemohoucnost Jehovy?!

5) Pohleďte tam na východě na obláčky, jak se hned zvětšují, hned zase zmenšují a hned zase zcela zanikají! To jsou rovněž Boží myšlenky, které jsouce vůlí jen zcela tiše ze vzduchu stahovány a přecházejíce v prchavou tělesnost, jeví se nám ve tvarech stále proměnlivých. Tyto tvary jsou původnímu duchovnímu živlu zřejmě blíže nežli zpevnělé hory a všechny ostatní útvary, které nás tu na všech stranách obklopují; avšak jejich bytí je nicméně nedokonalejší a musí teprve častějším vnořením přejít v jiný tvar, jako například v kapku dešťovou a pak jako živina v té či oné rostlině zaujmout tvar určitější a stálejší a tak nahoru až k člověku, odkud pak mohou přejít a také přejdou jako úplně svobodné a samostatné a samy svobodně myslící a svobodně chtějící bytosti navěky neměnitelně a trvale do čistě duchovního a bohopodobného.

6) Hle, kdo tedy takto zkoumá tvary Boží, nalezne v tom velkou radost a potěšení! A já pravím tobě, že takovéto zkoumání propůjčuje člověku více síly nežli příliš záhy požitá snídaně. - Shledáváš to nyní také tak?“

7) Pravil **hospodský**; „Ó, ano, Pane a Mistře! Ale k takovému oživujícímu zkoumání třeba také Tvé moudrosti; já bych se mohl dívat sto let a přece bych neobjevil to, co jsi nám zjevil nyní Ty! Od nynějška půjde to u mě také již lépe; neboť jsem přítelem přírody a kochám se rád v jejích tvarech a útvarech. Jen když se mnohdy tu a tam zvrhne, pak jí také zůstávám velmi rád vzdálen. Přijdou-li velké bouře a mraky hrozí, že nás bleskem a hromem zničí, tu je pak také s mou vlídností k přírodě konec; ale v jejím tichém působení a bytí ji miluji neobyčejně. Tato bouře mořských vln není sice také žádným tichým působením přírody, avšak nám obyvatelům pevniny není zrovna nebezpečná a proto lze i na ni pohlížet s klidnou myslí; kdyby však nějaká

mocná vichřice přinutila moře k takovému pohybu, pak by zde nebylo velmi příjemné pozorovat přírodu v jejím počínání a z toho poznávat velkou Boží myšlenku, oživenou Jeho vůlí.“

8) Privil jsem **JÁ**: „Tomu je již zcela jistě tak; ale to, co jsem ti nyní řekl, není také žádným příkázáním, nýbrž jen dobrou radou, neboť jinak by museli lidé také sestoupit do hlubin moře a tam všestranně zkoumat ztělesnění velkých Božích myšlenek. Kde to však může člověk učinit bez nebezpečí a bez škody na svém životě, ať to občas činí a bude z toho mít leckterý užitek pro duši a tělo a také bude v sobě víc a více probouzet ducha pravé lásky k Bohu a tedy také k bližnímu.“

9) Neboť k tomu, aby bylo možno Boha vpravdě milovat, musíme se snažit Boha stále víc a více poznávat. Komu na tom zcela nezáleží, ten si musí nakonec sám přičíst, je-li a zůstává-li u něho vnitřní pocit a vědomí dalšího věčného života duše po smrti těla nejvýš slabý; neboť tento pravý pocit života je právě jen následek pravé živé lásky k Bohu a z ní k bližnímu.

10) Bůh o Sobě jako Otec je totiž ve Svě prapodstatě Láska a tím Život sám, protože Láska a Život je jedno a totéž. Kdo má tedy v sobě lásku k Bohu, která jediné je živlem života, ten má také v sobě pravý božský věčný život. Kdo však tuto lásku nemá, ten je v sobě mrtev; jeho život je jen životem zdání a tedy po tak dlouho soudem, dokud v sobě dobrovolně neprobudil a vlastní činností neoživil lásku k Bohu. A hle, právě proto je pro opravdového člověka dobře, když občas hlouběji uvažuje o tom, co se podává k vnímání jeho smyslům! - Rozumíš nyní tomu, co jsem ti řekl?“

11) Privil **hospodský**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je také to ve mně jasné; je však ve světě nyní velice litovat toho, že většina lidí nemá o těchto nejvyšších důležitých životních naukách ani tušení! Avšak já již nedopustím, abych měl nedostatek pravé horlivosti a nevštěpoval lidem při dobrých příležitostech aspoň to, co nyní já vím. Jaká je však asi hlavní příčina toho, že se lidé v této době stali tak hrozně nerozvážliví?“

76. PŘÍČINY ÚPADKU LIDÍ. THEOKRACIE A KRÁLOVSTVÍ. KONEČNÁ DOBA A SOUD.

1) Privil jsem **JÁ**: „Přemýšlej, co jsem o tom již řekl; především jsou však pýcha, lenost, sebeláska a z toho vzrostlá vládychtivost příčinami takového úpadku lidí.“

2) Už za dob Samuelových se stali lidé lenivější a štítili se práce. Začali se za určité práce stydět a dávali je vykonávat jen určitými najatými pacholky a děvečkami. Bohatí majitelé položili ruce do klína a nechali pracovat za sebe druhé. Kdo pro ně pracoval nejvíce, obdržel také lepší mzdu, což tedy bylo také správné; avšak za těchto okolností se ponenáhlu z majitelů utvořil jakýsi druh malých vládců, kteří nechtěli vzít do rukou žádnou sebemenší služebnou práci, nýbrž oni práci jen poručili pacholkům a děvečkám, sami však nehnuli ani prstem.

3) Jakými byli rodiče, takovými byli také jejich děti, totiž lenivé, sobecké a panovačné. Učili se poroučet sloužícím, ale své něžné ruce nechtěli se nikdy potřísnit služebnou sprostou prací. Tento nezpůsob vzrůstal u lidí rok od roku a až příliš brzy dosáhl onoho stupně, na kterém pýcha beztoho již tak dobře živená, nenalézala již dostatečného nasycení. On, Žid, pohlížel žalostně na lesk a velké a vysoké hodnostáře pohanských národů a pod králem spatřoval jednu z nejvyšších lidských ctí a nejvyšších hodností. Krátce, chtěl také mít krále světského a nebyl již spokojen s nejčistší Boží vládou skrze zřece a soudce!

4) Když národ, zpěčující se všem dobrým napomenutím věštců přece jen si žádal od Samuele krále, přednesl zbožný. sluha Boží tuto žádost pošetilého národa Bohu, neboť ze sebe nevěděl, co by učinil.

5) Tu řekl jemu Jehova: „Hle, ke všem hříchům, kterých se tento národ před Mou tváří již dopustil, dopouští se nyní také největšího hříchu, že žádá krále! Jdi a pomaz za krále největšího muže národa! Ten je potrestá za křivdu na Mně spáchanou.“

6) Hle, to jsou zcela krátce shrnutá slova Jehovova na neblahou žádost národa! Následky stále více a více tím živené pýchy národa můžeš číst dílem v Knize králů a v kronice, kde jsou stručně zaznamenány krásné příběhy, - největším dílem je však máš nyní právě před svými očima!

7) Příteli jen v opravdové pokoře spočívá cesta k vnitřnímu životu duše! Kdo však ji nyní má? Hle, ani sluha svého pána; neboť se přirovnává ke sluhům jiných pánů podle úcty a váž-

nosti svého pána! Je-li tato úcta a vážnost o nějaký stupeň vyšší nežli pána jiného sluhy, pohlíží na sluhu menšího pána hned již s pohrdáním a mezi oběma se vymění málo slov.

8) Pravím tobě: Dokud nebude národy řídit a vést pravá čistá láska a jí přiměřená pokora, dotud také bude na Zemi vcelku temno. Že vždy budou jednotlivci, kteří budou ve světle, to je určité a jisté; ale bude jich vždy jen málo. Neboť dokud budou na světě světsky velcí a nade vši míru pyšní a slávy chtějí vládci, dotud bude také ve všech vrstvách lidstva bujet símě pýchy a touha po spoluvládě a noc, temnota sobectví, závist, lakota, pronásledování a zrada. Jako právě živly pekla nezmizí s půdy Země až do doby velkého soudu, v níž Já znovu očistím ohněm Zemi. Po této době nebude již žádný král vládnout nad nějakým národem Země, nýbrž jedině Světlo Boží. V těle se onoho času nedočkáte, ale zato jasně, ano přejasně v duchu v Mém Království.“

9) Pravit **hospodský**: „Pane, kdy podle počtu let přijde onen šťastný čas?“

10) Pravit jsem **JÁ** : „To ví jedině Otec a po Něm to ví jen ten, komu to bude chtít Otec zjevit. Mně to Můj Otec dosud ještě nezjevil, leč jen to, že se to stane. Můžete však přijmout všichni za úplně pravdivé, že totiž téměř každé dva tisíce let se děje na Zemi velká proměna tak se také stane od nynějška počínajíc. - Avšak nyní o tom již nic dále!“

11) Pravit **hospodský**: „Pane, kdyby Ti to bylo milé, byla by nyní snídaně již zcela připravena!“

12) Pravit jsem **JÁ**: „Nuže, pojďme tedy a posnídejme!“

13) Poté jsme šli domů, kde nás čekala již snídaně. Zbylí učedníci se nás tázali, kde jsme byli, že nás nemohli nalézt.

14) **JÁ** jsem však pravil: „Byli jsme právě tam, kde jsme byli a vy jste nás však hledali tam, kde jsme nebyli a v tom spočívá celý prostý důvod, proč jste nás nenašli. Nyní však jezme a pijme!“

15) Poté se snídalo a za jídla poznamenal jeden Židořek, že Moje odpověď na jejich otázku zněla přece jen trochu podivně a že nevěděli, jak by si ji měli vyložit.

16) I pravit jsem jim **JÁ** „Právě tak, jak jsem vám ji dal! Chcete-li o ni přemýšlet hlouběji nenaleznete také v ní velkou duchovní pravdu.“

17) Pravili **učedníci**: „To bude poněkud těžké; neboť nezdá se to být nic jiného nežli zcela dobrý slovní trest za naše všetečné dotazování!“

18) Pravit jsem **JÁ**: „O, nikterak! Řeknu vám však co v tom spočívá a co jsem tím chtěl říci. A tak Mne tedy poslyšte!“

19) Věřu, kdož Mne nehledají tam, kde jsem, nenalézají Mne a také Mne nenajdou. Časem Mne budou ještě velmi mnozí hledat a nenajdou! Přijdou doby, v nichž vyvstanou velmi mnozí falešní proroci a mesiášové a budou vám říkat: „Hle, zde je Pomazaný!“ anebo „Tamto jest!“ Neboť kde oni budou oznamovat, že Mne lze nalézt, tam budu pávě nejméně anebo Mne nebude možno zcela nikdy nalézt. Kdo Mne bude hledat v čemkoli, co čpí i jen v nejmenší míře světskostí, ten Mne nenalezne, nýbrž jen ten, kdo Mne bude hledat v opravdové lásce, pokoře a sebezapírání, najde Mne také jistě a všude.

20) Vy však jste vyšli ven s pohněvanou myslí abyste Mne hledali, protože jsem vám předtím neoznámil, kam se odeberu dnes ráno před snídaní. A hleďte, předně místo, kde jste Mne hledali duchovně ve své mysli nebylo správné a proto zadruhé nemohlo být ani vnějšně nalezeno pravé místo, kde jsem byl!

21) To se však nyní nevztahuje na vás vůči Mně, nýbrž ukázal jsem vám jen v obraze, jak se to bude jednou dít. Proto má také každý učitel jako Já při každé příležitosti klásti svá slova i při těch nejnepatrnějších věcech tak, aby mohla sloužit za podklad nové důležité nauce. Neboť vpravdě pravím vám: V říši duchů, kteří jsou před Bohem čistí, budete muset vydat počet z každého marnivého slova a před čistým světlem pravdy z Boha budete zahanbeni.

22) Tato slova nebyla učedníkům zrovna příliš příjemná; nicméně si je zapsali zcela hluboko do svého srdce.

77. NA HOŘE U KAFARNAUM.

1) Brzy po snídání jsme se všichni odebrali na dosti vysokou horu poblíž Kafarnaum. Také hospodský a ze smrti probuzená dcera šli s námi a hospodský poručil sluhovi, aby vzal s sebou

trochu chleba a vína, neboť předtím jsem mu v tichosti řekl, že prodlíme na hoře do večera. Jinému služebníkovi pak poručil, aby doručil představenému dvě z největších ušlechtilých ryb jako regale (vrchnostenskou výsadu). To se tedy také stalo a ihned jsme se vydali na cestu a za dvě hodiny jsme vystoupili zcela snadno na horu. S velmi příznivého návrší hory bylo možno přehlédnout velkou část moře Galilejského a mohli jsme dokonce spatřit loď, která měla ještě velkou nesnáz s mořskými vlnami.

2) Tu pravil **hospodský**: „Rozvzteklí lidé na oné lodi nebudou mít bezpochyby také již zcela žádné potraviny a budou tedy velice hladem souženi!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Trochu promočeného chleba sice ještě mají a to jim pro jejich zlomyslnost stačí! Ale již se vzdali svého zlého záměru a pokusí se nyní o zpáteční cestu a k tomu jim pomůže vítr. Ale bude jim ještě přestát dosti strachu, nežli dosáhnou břehu; neboť příliš lacino se již nedostanou z vody na suchou a pevnou zem!“

4) Pravil **hospodský**: „Víš, Pane, těch zlých templářů mně nikterak není líto, - ale ubozí lodníci nejenže neobdrží za svou velkou námahu a úzkost zcela žádnou mzdu, nýbrž ještě trest, protože farizeové jim budou dávat všechnu vinu za to, že na tomto vnitrozemním moři nemohli dostat loď s místa!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, o to se nestarej! Jsou to silní Řekové z krajiny Tiberias; ti nepochodí špatně! Mají u sebe také ještě dostatečnou zásobu, jako uzené ryby, uzené vepřové a dvojnásobně pečený pšeničný chléb. Také několik měchů vína mají v zadní části lodi a jelikož templáři nemohou jíst svůj promočený nekysaný chléb, kupují stravu od lodníků za drahé peníze a tak tedy mimo strach z možného potopení lodi netrpí vůbec zcela žádné jiné nesnáze. Proto se o ně také již vůbec nestarejme; k večeru s velkou námahou a úsilím dosáhnou břehu! Tak se staň!“

6) Tím byli všichni uspokojeni a nikdo již nechtěl vzpomínat na loď.

7) **Hospodský** přišel však opět s novou otázkou a pravil: „Pane, jelikož Ty víš zcela vše, cokoli tu kde je a se děje, budeš zajisté také vědět, co asi nyní dělá učedník Jidáš Iškariotský, který Tě předevírem opustil a kde se toulá!“

8) Pravil jsem **JÁ** : „Také o něho se nestarejme! Pozitří přijde zcela jistě opět k nám; neboť Já mu v tom nebudu překážet. Nyní však užijeme zde jistě velmi krásné vyhlídky a dbejte přitom nauku, kterou jsem vám dal dnes ráno! Jeden ať přitom poučuje neznalé a budete z toho mít marnivé a také opravdové potěšení!“

9) To se tedy také uskutečnilo a všichni se tím pak bavili až do večera, takže by přitom byli zapomněli na chléb a víno, které vzali s sebou, kdyby jim to nebyla připomněla dcera hospodského, protože si to sama vlastním malým hladem a žízni připomněla.

78. ROZMLUVA HOSPODSKÉHO S PŘEDSTAVENÝM O PÁNU.

1) K večeru jsme se opět navrátili a když jsme vstoupili do domu, byla také pro nás připravena bohatá večeře a posel představeného, jenž obdržel darem dvě ušlechtilé ryby, čekal tu na hostinského, aby mu vyřídil dík představeného a odevzdal plný koš čerstvých vajec, snesených velkými slepicemi představeného.

2) **Hospodský** za to poděkoval a řekl: „Až chytну zase. Nějakou takovou rybu, vzpomenu si opět na představeného.“

3) A **posel** pravil: „To způsobí představenému jistě velkou radost; avšak on se dověděl, že tu mešká na čas pověstný prorok z Nazareta. Rád by si o tom s tebou sám pohovořil a tak bys ho také velice potěšil, kdybys k němu přišel a podal mu o tom náležitou zprávu. Kdy k němu můžeš přijít? Urči si dobu sám!“

4) Pravil **hospodský**: „Já se napřed ještě poradím s přítelem, protože mám s ním zítřkem počínajíc projednávat několik dní určitou záležitost a až budeme hotovi, - pak již přijdu a podám představenému náležitou zprávu o onom vzácném zázračném člověku z Nazareta, kterého, jak se domnívám, velmi dobře znám.“

5) Poté přišel hospodský ke Mně do naší jídelny a tázal se Mne, co má dělat.

6) **JÁ** jsem však pravil: „Jdi ještě dnes k němu, ačkoliv je již k večeru a řekni mu, že jsem zde a že se tu zdržím podle Své libosti. Kdo by však měl něco proti Mně, ať přijde a vyřídí si svou věc se Mnou Samým. Neboť za Sebe vydávám počet Já Sám a jinak na celém světě nikdo

jiný. Jdi tam a řekni mu to a on bude s touto zprávou zcela spokojen! Ale jinak s ním o Mně mnoho nemluv!“

7) S touto odpovědí šel hospodský rychle ven k poslovi a šel s ním také rychle k představenému, jenž právě neměl svůj obytný dům zrovna příliš daleko od hospodského, ovšem uvnitř městských zdí.

8) Když přišel náš hospodský k představenému, byl tento rád, protože ho již velmi soužila touha zvědět, jak je to se Mnou. Po vzájemném vlídném pozdravu se představený ihned tázal, co je na tom, že se říká, že se pověstný prorok zdržuje u něho, totiž u hospodského a že tu provádí nekalé věci.

9) Na to pravil hospodský to, co jsem byl předtím řekl.

10) Nad tím se však **představený** zachmuřil a pravil: „Ale jak můžeš ty, jako známý muž a hospodský, přechovávat ve svém domě takového nyní již všeobecně pronásledovaného člověka?“

11) Pravil **hospodský**: „To je moje povinnost jako hospodského a člověka poskytujícího noclehy; neboť já nesmím před nikým zavírat dveře svého domu, ať je to kdokoli a ať přijde odkudkoli. Nemám ani právo, abych vystrkoval zloděje a lupiče a ptal se ho, co tu chce, protože řádnou hospodu respektuje také on. Mimoto má hospoda je zcela svobodná a po celých sedm dní nesmí v ní být podle římského zákona dokonce ani žádný zločinec dopaden a před soud postaven. Je-li však tomu všemu tak, proč bych neměl přechovávat nejslavnějšího muže, jakého kdy měl svět, když předně nezůstal nikdy člověku nic dlužen a zadruhé je to nejvlídnější a nejlepší člověk, s kterým jsem se kdy a kde setkal? !

12) Ostatně v sobotu kázal ve škole, Měl-li jsi něco proti němu, bylo by přece právě tam pravé místo, aby tam byl dopaden a veden k odpovídání! Já jako hospodský nemám k tomu právo. On je však nyní ještě u mně; máš-li něco proti němu, je ti jako každému jinému člověku zcela volno, abys přišel a sám se s ním dorozuměl. Neboť výslovně mi řekl, že on nemusí nikomu na světě vydávat počet; neboť stojí tu jedině zcela o sobě a pokud ze zkušenosti vím, před nikým se neostýchá a žádného člověka se nebojí. Zato se jeho všichni lidé právem bojí, neboť moc jeho vůle sahá do nekonečna. Cokoli chce, to se děje a je tu.

13) Či neprobudil minulého roku ze smrti opět k životu dceru tvého předchůdce Jaira, což jistě asi víš?! A je tedy nejopravdovější i když o sobě také nevyzpytatelný dobrodinec lidí. Proč bych takového člověka nepřechovával, dokud chce být u mě ubytován?!”

14) Pravil **představený**: „Ty jsi v právu, to velmi dobře vím a nikdo ti tu nemůže položit něco přes cestu. Jen se však nedej ošálit, abys věřil, že on je ten zaslíbený Mesiáš Židů. Neboť rozšiřuje rouhavé nauky mezi lidem a já až příliš dobře vím, že nyní věří v něho již velmi mnoho lidí, protože svou nauku potvrzuje všelikými kouzly, které většinou jistě provádí za pomoci belzebuba. Jen to jsem ti chtěl vlastně říct a proto mi bylo velmi milé, že jsi ještě dnes přišel ke mně!“

15) Pravil **hospodský**: „Věřu, proto by nebylo třeba. abys mně k sobě dal volat! Neboť sám jsem až příliš zkušený člověk všeho světa a mám tolik úsudku, abych rozeznal falešné od pravého! My všichni známe toho zázračného člověka téměř již od narození a známe jeho rodiče, kteří byli lidé žijící a jednající vždy přesně podle zákonů a byli to tedy pravé vzory poslušnosti k Bohu a ke všem jeho zřízením. jestliže však byli to, jak by tedy mohl být tento jeden a to podle svědectví Josefova, zbožného tesaře, nejzbožnější, nejlépe vychovaný a nejposlušnější syn ve spojení s belzebubem a jak by mohl konat Svá vpravdě božská zázračná díla s jeho nejnicotnější pomocí?!

16) Kdo si chce o Něm utvořit úplně platný úsudek, musí si dát tu práci, aby ho poznal ve všech jeho stránkách a poměrech; pak teprve může právem říci a tvrdit: „Tak a tak je to s tím člověkem!“ Takový je tedy můj názor. Ale člověka hned odsoudit, aniž bychom ho sami důkladněji poznali, neshledávám nikterak přiměřeným rytiřské a nejméně kněžské chytrosti. Divím se ti, že můžeš jako nějaké staré zlé ženy z pouhého doslechu takto soudit o někom, koho jsi nikdy neviděl a s kým jsi nikdy nemluvil. Jdi tam a promluv s ním sám, - pak teprve o něm sud!“

17) Poté nevěděl představený co by řekl a přemýšlel u sebe, co by měl udělat.

18) Teprve po chvíli pravil (**představený**): „Máš sice pravdu a kdybych nebyl představeným, pak bych bezpochyby právě tak myslel jako ty; ale jsem zdejší představeným a musím jednat podle své povinnosti. Mám-li však před sebou někoho takového, jako jsi ty, pak také nemyslím a nejednám jako představený, nýbrž jako člověk. Kdybych však byl více templářem nežli jsem,

pak bych musel podle rozkazu chrámu toho člověka chytit a vydat Jeruzalému. Protože jsem však více člověk nežli představený, nechal jsem ho dokonce ve škole kázat a sám jsem tam nešel, aby se zdálo, že o tom nevím. Avšak tento jinak prý chytrý a moudrý Nazarejec měl tam nejvýš mystickou a nikomu nesrozumitelnou řeč a nakonec prý zůstal ve škole téměř sám. No, budu-li moci odejít, pak přijdu zítra anebo pozítří; neboť rád bych ho aspoň uviděl!"

19) Poté pravil **hospodský**: „Učiň tak; ručím ti za to, že toho nebudeš nikdy litovat!"

20) Poté se hospodský odporoučel, přišel brzy k nám a vyprávěl Mi, jak mluvil s představeným.

21) **JÁ** jsem mu však řekl: „Mluvil jsi zcela dobře, neboť jsem ti Já Sám vložil slova do úst; leč představený přesto zůstává templářem a kdyby dostal z Jeruzalému nějaký nový popud, aby Mne pronásledoval, učinil by to se vši horlivostí. Ale takto bez popudu je až příliš velkým přítelem milé pohodlnosti a nechává nás jít a konat, co jaksi chceme. Ale zda sem přijde kvůli Mně, to je otázka na kterou se stěží dostane odpovědi neboť až se představený zítra probudí, pak si sotva již vzpomene na to, co jsi s ním mluvil. - Nyní však půjdeme spát neboť hora unavila údy těla!"

22) Poté všichni vstali se svých sedadel a ubírali se do vykázaných ložnic, které byly u našeho hospodského zcela dobře zařízeny.

23) Od této chvíle jsem tu zůstal ještě plné dva dny, v kteréžto době se však nestalo nic významného. Teprve třetího dne ráno vyšel jsem s učedníky a hospodským ven a přikázal jsem moři klid. A ihned se vlny utišily a brzy poté spěchali rybáři za svou prací, neboť beztoho museli již pět dní odpočívat, což jim zrovna také neuškodilo.

PÁN NA SEVERU GALILEJE

JAN - KAPITOLA 7.

79. ROZLOUČENÍ S HOSPODSKÝM V KAFARNAUM. VNITŘNÍ SLOVO JAKO TAJEMSTVÍ BOŽÍ V SRDCI ČLOVĚKA.

JAN 7,1.

1) Tohoto jitra přišel také Jidáš Iškariotský opět k nám a chtěl vyprávět co vše konal a mluvil ve jménu Mém.

2) **JÁ** jsem mu však řekl: „Nech toho, neboť Mně není nic neznámo! Hleď, abys nelhal! Aby se to však nestalo, nemluv; neboť mluvíš-li je z toho dobrá polovice nepravdivá!"

3) Poté Jidáš ztichl a ohlížel se, aby dostal něco k jídlu.

4) **JÁ** však jsem nyní pravil hospodskému: „Poslyš, příteli, zde nyní již není co dále dělat a Já půjdu po obědě odtud! Neboť dnes k večeru sem přijde mnoho cizinců, mezi nimi jich bude mnoho z Jeruzaléma a nechci Se z velmi moudrých důvodů s nimi setkat. Dej připravit dobrý oběd; potom však máš na vůli podat nám účet, když už ne Mně a Mým starým učedníkům, tak tedy 20 novým učedníkům, kteří mají s sebou hojnost zlata a stříbra!"

5) Pravil **hospodský**: „Ne, Pane a Mistře a kdyby bylo sebevíce Tvých učedníků po deset let zde v této mé hospodě, nesměl by mi žádný ani jediný z nich platit špatný stater! Neboť já jsem se stal Tobě, ó, Pane, tak velkým dlužníkem, že bych Ti nemohl nikdy ani celou horou zlata splatit to, čím jsem Ti povinován. Považ jen ten rybolov, pak nádherné ucpání velké díry a konečně i znovuoživení mého nejmilejšího dítěte! Jakými poklady světa by se mohlo něco takového náležitě splatit?!"

6) Pravil jsem **JÁ** : „Nuže, jdi tedy a dej nám připravit dobrý oběd!"

7) A hospodský šel a vše zařídil.

8) Nyní však přistoupili ke Mně **učedníci** a pravili: „Pane, kam půjdeš nyní? Galileu jsme již prošli od obce k obci a od domu k domu. Jen Judeu, Samaří a Malou Mezopotamii, jakož i Syrii a krajinu směrem k Damašku jsme ještě pramálo navštívili. Což kdybychom tam šli?"

9) Pravil jsem **JÁ**: „Že země vámi jmenované potřebují světlo a především nejvíce zvrhlá Judea, to vím leč nyní tam přesto nepůjdu, protože tam usilují nejvíce o Můj život. (Jan 7,1) Před Mým stanoveným časem nemůže se Mne nikdo zmocnit, o čemž jsem vám již podal mnoho důkazů - avšak Já také nechci Svou přítomností učinit lid Judeje ještě horším, nežli již beztoho je. Ostatní země jsou však ještě pro Mne příliš málo zralé a proto tedy zůstaneme v Galileji a zde roznítíme světlo ještě více."

10) To bylo tedy také učedníkům vhod; neboť také oni nechtěli zrovna mít s vlastními Židy obzvláště mnoho co dělat. Židé pohrdali téměř vším, co pocházelo z Galileje. Noví učedníci mínili, že Malá Mezopotámie, Syrie a Celesyrie jsou asi ještě nevhodnější krajiny, v nichž by se mohlo světlo nebes šířit s mnohým užitekem.

11) Privil jsem **JÁ**: „Neučte Mne poznávat ony země! Tu na jednoho - pravím - špatného Žida případně nejméně deset Řeků a Římanů, kteří jsou pouhými pohany pravé, velmi temné pověry! Jak oni by pravé duchovní světlo života pochopili?! V Samaří jsme již světlo vylili a roste tam velmi značně. Damašek je velké obchodní město. Lidé tam jen myslí, jak by co nejlépe odbyli své výrobky a tu se dá se světlem prozatím jen velmi málo co dělat; později však přijde světlo již také tam a tak zůstaneme nyní v Galileji, navštívíme naše přátele světla a ještě více je pozdvihneme!

12) Chce-li nějaký vládce vládnout nad lidem, třeba, aby si napřed postavil pevný hrad, který jeho nepřátelé nemohou dobýt. A vidí-li jeho lid, že tento vládce je nepřemožitelný, podrobí se mu a dbá jeho příkazů. A tak se nám stane také Galilea pevným hradem, který nepřítel světla snadno nedobude. Já jako Sám Galilejec jsem základním kamenem a vaše víra je skála, na níž zbuduji Boží hrad. - Nyní však přichází také již hospodský, aby nás pozval k obědu. A tak půjdeme!"

13) Hospodský přišel a zval nás k obědu, ačkoliv ještě nebylo poledne a my jsme šli a požili dobře připravený oběd, při němž se ještě mnoho mluvilo o naší příští cestě.

14) Po obědě jsme rychle vstali a připravili se na cestu. Hospodský se Mne tázal, zda by nás směl doprovodit k následující obci.

15) **JÁ** však jsem mu prvil: „Ty jsi se nyní také stal jedním z Mých učedníků; neboť dobře jsi Mne poznal. Zůstaň nyní doma, kde Mi více prospěješ nežli kdybys šel nyní s sebou! Ještě dnes zůstanou mnozí v tvé hospodě a budeš mít příležitost, abys Mne zastupoval a to se bude nyní v této době velmi často opakovat. V několika týdnech přijdu však zase k tobě a strávím opět několik dní u tebe; tu pak již budeš mít zase příležitost, aby se ti toho dostalo z Mé nauky ještě více. Budeš-li však od nynějška mluvit ve jménu mém, nebude ti třeba myslet na to, co budeš mluvit, nýbrž Já ti budu vkládat do úst slova, která ti bude mluvit!"

16) Privil **hospodský** „Pane, jak to pocítím a poznám?"

17) Privil jsem **JÁ**: „Budeš ve svém srdci ocitovat myšlenky tak jasně jako čistě vyslovená slova a pak je budeš zcela snadno ústy vyslovovat. V tom spočívá Boží tajemství v srdci člověka. Konečně ti však pravím ještě něco:

18) Najdeš-li nějakého nemocného, vkládej na něj ve jménu mém ruce a bude s ním lépe! Když však tímto způsobem někoho uzdravíš, nedávej si za uzdravení platit, nýbrž řekni uzdravenému: „Poděkuj Bohu všemohoucímu v Jeho Synu Ježíši! Odejdi a nehřeš více! Zachovávej příkázání a konej dobro!" Tím Mi probudíš mnoho věřících."

19) Poté jsem vložil na něho ruce a tím jsem mu dal sílu jednat ve jménu mém.

80. NÁVŠTĚVA U HOSPODSKÉHO V KÁNI. UZDRAVENÍ NEMOCNÉHO DÍTĚTE. EVANGELIUM PRO KOJÍCÍ MATKY.

1) Poté jsme odtud rychle odešli a k večeru přišli do Káně v Galileji, kde jsem učinil vodu vínem. Zašli jsme do téhož domu, kde také byla znamenitá hospoda. Že jsme tam byli také všichni s největší radostí přijati, netřeba se podrobněji zmiňovat.

2) Mladí manželé měli již dítě a to chlapce; avšak dítě sotva několik týdnů staré trpělo těžkou chřastou (kožní nemocí zvanou impetigo) a to následkem uleknutí, které si mladá matka způsobila ještě v šestinedělí tím, že v sousedním domě vznikl oheň, který však byl brzy uhašen. Mladí rodiče, jakož i jejich dosud žijící rodiče zkoušeli vše, aby z této nemoci dítě vyléčili; ale vše bylo marné.

3) Když jsem však vstoupil do domu a oni Mne dobře poznali, padli přede Mnou na kolena a pravili (**mladí rodiče**): „Ó, Mistře, Tebe k nám vedl opravdu Bůh, abys uzdravil naše jediné dítě! Ó, my Tě o to co nejvroucněji prosíme! Že Tobě je vše možné, to víme už dávno.

4) Privil jsem **JÁ** : „Vstaňte; neboť se nesluší, aby se lidé před lidmi vrhali na kolena!"

5) Pravili **mladí manželé**: „Ó, Mistře, my však víme, že Ty jsi více nežli jen člověk a tak se asi sluší, abychom se před Tebou vrhli na kolena! Ó, pomoz našemu dítěti!"

- 6) Privil jsem **JÁ**: „No, no, vstaňte tedy a přineste Mi sem nemocné dítě!“
- 7) Tu vstali rodiče rychle se země a přinesli Mi dítě. A Já jsem vložil na ně ruce a žehnal mu a v okamžiku bylo to dítě tak veselé a zdravé, jakoby mu nikdy nic nescházelo.
- 8) Poté jsem **JÁ** privil mladé matce: „Budoucně však buď opatrná! Když něco silně rozčílilo tvou mysl a máš ještě u prsu dítě, nekoj ho po tak dlouho, dokud se tvá mysl úplně neuklidnila! Neboť s mateřským mlékem mohou vzniknout v těle a dokonce v duši dětí všelijaká zla. To si zapamatujte! - Ale nyní se postarejte o to, abychom dostali všichni večeři!“
- 9) Rodiče Mně za toto dobrodíní nadměru děkovali a šli, aby nám připravili večeři.
- 10) Za hodinu bylo již vše hotovo a byli jsme uvedeni do velké a zcela nově vybudované jídelny, kde jsme pojedli velmi dobře připravenou večeři. Po jídle jsem Se však otázel mladého hospodského, kdy, jak a kým byla postavena tato velmi krásná a velmi prostranná jídelna.
- 11) Tu privil **hospodský**: „Ano, Pane, to se věru nedělo tak zcela přirozeně! Staviteli byli Joses a Joel, tedy synové Josefovi, Tvoji nevlastní bratři. Avšak šlo to velmi zvláště. Měli jen dva pomocníky a když začali otesávat cedry, tu tato práce, která by jinak vyžadovala aspoň 10 dní, trvala sotva jeden den a spojování trámů, postavení střechy a položení podlah a stropů, jakož i zhotovení všeho toho, co je v sále, stálo právě tolik času, kolik dní potřeboval podle Mojžíše Pán Bůh ke stvoření světa.“
- 12) Krátce a dobře, podle mínění každého odborníka vyžadovalo by zřízení takového sálu téměř dobrého půl roku a to s více a velmi pilnými stavebními dělníky - a tento sál byl pouze čtyřmi dělníky za šest dní tak zbudován, jak tu nyní stojí a to je asi také zřejmý div!
- 13) Oba bratři sami říkali: „Tu nám pomáhá neviditelně duch našeho božského bratra!“ A bylo tomu jistě tak, neboť mi to také jako něco jistě pravdivého oznámila dokonce Tvá milá matka Marie, která nás často navštěvovala. - Není tomu tak, Pane a Mistře všeho života a bytí?“
- 14) Privil jsem **JÁ** : „No ano, bude tomu také tak! Ale nyní se také postarejte o noclehy; neboť naše údy se unavily! Zítřka budeme mít čas promluvit si o dalším.“
- 15) To se také rychle provedlo a šli jsme spát.

81. PÁN NA SEVERU GALILEJE.

- 1) V Káni Galilejské jsem zůstal sedm dní a Moji učedníci kázali lidu evangelium. Po sedmi dnech jsme šli dále, když jsme byli vykonali předtím mnoho dobrého. Z Káně nás mnozí lidé doprovázeli velký kus cesty a naplnění útechou se pak vrátili domů.
- 2) My však jsme šli odtud k nejsevernějším hranicím Galileje, kde jsme předtím ještě nebyli. Setkali jsme se tu s mnoha pohany, kteří byli velice pověřčiví a mnoho si zakládali na všelikých amuletech (ochranných předmětech nošených z pověřčivosti). Pozorovali nás také velmi podivnými očima a naprosto nechápali, jak jsme se mohli odvážit cestovat bez těchto ochranných prostředků. Když jsme jim začali podávat o našich vnitřních silách jiné důkazy, padli na tváře; neboť považovali nás za bohy z Olympu a neodvažovali se na nás pohlédnout. Teprve po delším hovoru a důkazech začali nás považovat opět za lidi a teprve potom bylo možné důkladněji se jim zjevit.
- 3) Zůstali jsme tam asi tři týdny a obrátili jsme tu velký počet pohanů na čisté židovství. Byli to ostatně zcela dobří lidé a zaopatřili nás co nejpečlivěji vším, co měli. Když jsme je opouštěli, mnoho jich plakalo; Já jsem je však posílil a pak nás nechali klidně odejít.
- 4) Aby se však čtenář tohoto spisu snadněji orientoval, kde vlastně byli tito pohané amuletů, nechť pohlédne na starou mapu a najde v Malé Asii krajinu, která se nazývá Cappadocia (Cai pa dou ceio? = Co chtějí tito zde?). Tu, na hranici směrem k jihu bylo město jménem Melite (Mei liete! = Měj anebo čítej léta!) Toto jméno obdrželo město od mladého krále, jenž byl sice velmi moudrý a udatný, - když však zemřel starý král, chtěl mladý král ihned nastoupit na trůn. Přitom se však v radě starších lidu ukázalo, že syn neměl ještě žádoucí věk, i řeklo se mu: „Mei liete!“ – „Měj léta!“ I rozhněval se syn, odtáhl s několika udatnými bojovníky k východu, dobyl právě zmíněné území Cappadocie ke dřívě již vlastněné krajině Celicii (Ci lei cia = Chce-li jen ona), postavil tam město a dal mu vítězoslavné jméno Meiliete nei (řecky: Melitene = neměj léta), čímž chtěl radě starších říci: „Pohleďte sem, zda nemám léta!“
- 5) No, to sice ovšem nepatří do našeho evangelia; neuškodí však nikomu, ví-li také něco takového, protože se pak může v mnohém snáze orientovat.

6) Nuže, západně od tohoto starého města se rozkládalo značné pohoří na hranicích Syrie a tam sídlili naši amuletoví Řekové. Jak jsem s nimi věc provedl a vyřídil, bylo již krátce oznámeno a dalšího tu není třeba.

7) Od těchto bodrých lidí jsme se odebrali k jihozápadu a dospěli jsme do městečka jménem Chotinodora (Choti no dora = V koutě se neorá). V tomto městečku bydlelo mnoho Židů z Betléma a provozovali tu obchod s všeličím, také se zvláštní horlivostí obchod směnečný. Také tu však byli Řekové z Arménie a obchodovali s dřevem na řece Eufratu až do Indie, neboť toto městečko, jakož i stejně velké sousední městečko jménem Samosata se rozkládalo právě na zmíněné řece.

8) „No; samí obchodníci! Zde pro naši věc uděláme málo obchodů!“ tak mínili mezi sebou učedníci a **jeden nejstarší nový učedník** Mi řekl, když jsme na břehu řeky přihlíželi čilému ruchu lidí: „Pane, tato místa nepatří již ke Galileji a přece jsi je procestoval, ačkoliv jsi chtěl cestovat jen v Galileji! Jak to přišlo a jak tomu máme rozumět?“

9) Pravil jsem **JÁ**; „To přišlo zcela přirozeně proto, že nyní po rozdělení zemí Římany patří to vše až k hranicím Malé Asie ke Galileji a tak jsme nyní ještě v Galileji a neohlížíme se již po starých jménech, nýbrž jen po těch, která existují nyní! Tato země, která byla za časů Jakoba a později za doby soudců zemí smutku, zemí pro vyobcované, se stala nyní zemí radosti a ač byla dříve malá, stala se však nyní nicméně větší nežli všechny země celé velké zaslíbené země. Nyní jsme sice ve staré Syrii, ale přesto jsme v nové Galileji (vysloví-li se „G“ jako „S“, zní to „Šalilia“ = země smutku), která se nestala zemí smutku, nýbrž zemí radosti a duchovního vzkříšení. - Rozumíte tomu?“

10) Pravili **všichni**: „Pane, tomu nyní rozumíme zcela dobře, protože ve vši pravdě je tomu tak! Ale nyní je jen otázka, co zde budeme dělat. Dnešní den se již chýlí ke konci a my nemáme ještě přístřeší. Také naše zásoba potravin zcela došla. Proto Tě prosíme, ó, Pane, abys nám tu dal radu! Máme přenocovat zde venku anebo se poohlédnout ve městě, zda bychom nekoupili někde trochu chleba?“

11) Pravil jsem **JÁ**; „Ó, vy malomyslní! Jděte a učiňte to poslední! Ale po hospodě se neohlížejte; neboť přijde již sama sebou, chce-li přijít. Nepřijde-li, zůstaneme. zde a nikomu se nijak nic nestane. Zítra teprve uvidíme, co se tu dá dělat.“

82. UČEDNÍCI A PŘÍSNÝ CELNÍK.

1) Poté vstalo několik starých učedníků, šli do města, našli brzy pekařský krám a koupili za 10 feniků chleba a za 4 feniky pečené ryby. Když šli s tímto nákupem z města, potkal je celník, který je zadržel a tázal se, kdo tu potřebuje tolik chleba a ryb.

2) **Starí učedníci** však pravili: „Náš Pán a Mistr chce tomu tak a proto to tedy také činíme!“

3) **Celník** se tázal dále: „No a kdo je ten váš Pán a Mistr a jaké má zaměstnání?“

4) Pravili **učedníci**: „Jdi a zeptej se Ho sám. - On už ti to řekne, bude-li chtít! Leč On Se nedá s každým do řeči! Tamto několik set kroků na břehu řeky odpočívá i s ostatními učedníky. Jdi a promluv s Ním sám!“

5) Pravil **celník**: „Proč nejdete zde do hospody? Je jich v našem ne zrovna malém městě několik!“

6) Pravili opět **učedníci**: „Jdi tam k Němu a On ti to řekne; neboť sami nevíme, co vše chce zde dělat!“

7) Tu pravil **celník**: „Ano, musím tedy jít sám a vyzvědět u něho, co je s vámi! Neboť u nás je v platnosti přísný řád a my musíme vědět kdo je ten či onen cizinec, jenž se přiblížil k našemu městu.“

8) Poté se odebral celník s učedníky ke Mně a když k nám přišel, otázel se ihned rytířsky přísne a vážně: „Který z vás je ten Mistr a Pán?“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Já to jsem! Co chceš ode Mne a Mých učedníků?“

10) Pravil **celník**: „Vy jste cizinci a takové nemůžeme trpět v blízkosti našeho bohatého města, dokud se důkladně nevyjádří, kdo a odkud jsou!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Já znám vaše zákony a práva lépe nežli ty, jenž jako pouhý celník nemáš vůbec právo se nás tázat, kdo a odkud jsme! Hle, jsme od brány města vzdáleni ještě asi 700 kroků a místo, které nyní zaujímáme, je podle vašich obecních zákonů již odjakživa určeno

pro cizince a tak jsme podle vašich vlastních zákonů zde na tomto místě svobodni a tudíž také nikomu odpovědní! Ty sám však pospěš nyní raději zpět do svého domu, jinak nežli přijdeš domů zemře tvůj nejstarší syn, který je již sedm let nemocen!“

12) To nyní celníka velice zarazilo. Vyvaloval oči a tázal se Mne, odkud to vím. A když to tak přesně vím, snad tedy také vím, zda by nebylo možno jeho synu pomoci.

13) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, také to vím a mohl bych mu dokonce pomoci, - také ještě tehdy, kdyby již zemřel; leč musel bys ty se svým celým domem mít silnější víru v jediného pravého Boha, nežli jakou máš!“

14) Tu pohlédl celník žalostně a vlídně na Mne a řekl: „Mistře a Pane, jak tě totiž nazývají ti, kdož jsou s tebou! Hle, já sám mám velkou hospodu, pojď tam se mnou i se svými druhy a přebývej v mém domě! Nikomu z vás nebude nic scházet - a i kdybyste chtěli u mne pobýt celý rok - a uzdravíš-li mého syna, dám vám také zlata a stříbra, kolik jen budete chtít; neboť jsem bohat na všelike pozemské statky a za uzdravení svého nejmilejšího syna bych dal z nich jistě více nežli polovinu. Chceš jít se mnou do mého domu?“

15) Pravil jsem **JÁ** : „Kdybys věřil, pak bys také mohl postřehnout něco z veliké moci a slávy Boží! Nyní však jdi domů sám a Já se Svými přijdu za tebou! Neboť napřed pojíme naše skrovné jídlo, neboť jsme dnes po celý den na obtížné cestě nic nepožili.“

16) Pravil **celník**: „Ale Pane a Mistře! V mém domě budete všichni jistě lépe obslouženi nežli těmito nemnoha chleby a rybami; a co vás však tyto chleby stály, to vám vynahradím tisíceronásobně!“

17) Pravil jsem **JÁ** : „Jdi jen nyní domů, protože tak tomu chci a tvůj syn bude žít! My přijdeme za hodinu.“

83. PÁN PROBOUZÍ NEMOCNÉHO SYNA CELNÍKOVA.

1) Poté šel celník rychlým krokem domů a hned se doma tázal na zdraví svého tak velice milovaného syna.

2) **Tři lékaři** mu však pravili: „Pane, s tvým synem je to velmi špatné. Jemu již není pomoci! Zkusili jsme sice vše, co nám jen věda a zkušenost podávaly, leč veškerá námaha byla marná. Budeme-li ho moci ještě hodinu udržet při životě, pak na něm učiníme velký div!“

3) Tu šel **celník** k synovi, jenž již ležel na smrtelné posteli; přesto však mu pravil: „Synu můj, tito tři lékaři ti nepomohou! Přijde však brzy jiný Lékař, ten ti pomůže; neboť v něho skládám nyní veškerou svou důvěru a nejúplnější víru.“

4) I pozvedl **nemocný** hlavu a řekl přerývaným slabým hlasem: „Ano, smrt mi pomůže, jinak již žádný lékař!“

5) Tu **otec** zaslzel a pravil synovi: „Ne, ne, ne smrt, nýbrž život ti pomůže! Neboť ten cizí Lékař, s nímž jsem mluvil a kterého jsem dříve ještě nikdy neviděl, věděl, že jsi již plných sedm roků nemocen a také řekl, že by ti mohl pomoci ještě tehdy, kdybys již zemřel a tak tedy také pevně věřím jeho slovům.“

6) Poté syn již nic neřekl a **lékaři** pravili: „Nechme ho zcela v klidu; neboť nepatrné rozčilení ho usmrtí! Pohled jeho obličej má již všechny příznaky smrti!“

7) Netrvalo ani půl hodiny a nemocný ještě jednou povzdechl a zemřel.

8) Tu pravili **lékaři**: „Kde je nyní tvůj.; lékař, jenž by mohl pomoci tvému synu, i kdyby již zemřel?!“

9) Vtom jsem vstoupil **JÁ** do pokoje nemocného a hlasitě pravil: „Zde stojím Já a nejsem žádný mluvka jako jste vy, nýbrž co řeknu Já, to je nejúplnější a nikdy neklamající pravda z nebes Božích!“

10) Tu pravili **ti tři nanejvýš rozzlobení**: „Zde před tebou leží mrtvý, ty cizí mluvko! Pomoz mu nyní, je-li ti to možné a my se před tebou pokloníme až k zemi a sami doznáme, že nejsme nic jiného nežli pouzí mluvkové!“

11) Pravím **JÁ** : „Nepotřebuji ani vašich poklon a ještě méně vašeho doznání, nýbrž konám co konám, protože to tak konat mohu a také tak konat chci! Řeknu-li však, že to mohu učinit, pak Si nic neosobuji, protože to konám ze Své nejvýš vlastní moci, která je ve Mně a nepotřebuji k tomu žádný jiný prostředek nežli jediné Svou nejvýš vlastní svobodnou vůli vy však říkáte

hlasitě celému světu, že jste první mistři svého umění - a jaký je úspěch vašeho mluvkářství?

12) Zde před vámi leží mladý muž! Dostal lehkou horečku, - lžíce plná pálené soli se sedmi lžičkami vína byla by toho člověka navždy uzdravila! Vy jste dobře věděli o tomto prostředku avšak mysleli jste si a řekli u sebe: „Ó, to je syn boháče, ten může lehkou horečku léta snášet a to nám vynese mnoho peněz! Až bude syn dost starý, pak ho horečka beztoho sama sebou opustí.“ Já však pravím vám, vy zlí lékaři: Horečka by byla syna také již dávno opustila, leč vy jste ji zadržovali kvůli svému výdělku, udělali jste z ní horečku úbytnou, kterou jste nyní již nemohli vyléčit a tak jste byli v mrzké zistnosti pravými vrahy tohoto mladého člověka!

13) Nazvali jste Mne mluvkou a nikdy jste Mne předtím neviděli a neznali Já však vás již znám velmi dávno, řekl jsem nyní jako váš „mluvka“ nejúplnější pravdu o vás a tím jsem vám ušetřil vaše vlastní doznání! Že jsem však mluvil o vás nyní pravdu, o tom podá nejjasnější svědectví úplné znovuoživení tohoto zemřelého člověka!“

14) I pravili s posměchem oni **tři lékaři**: No, pak jsme jistě osvobozeni od jakékoli obžaloby!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „To se ihned ukáže!“

16) Tu jsem přistoupil k mrtvému a řekl: „Jorabe, vstaň ze svého spánku a vydej svědectví o velké falši těchto tří, kteří Mně předtím spílali „mluvka!“

17) Okamžitě povstal mrtvý se svého lože a byl tak svěží a zdravý, jakoby mu nikdy nic nescházelo. Otec byl nad tím pln radosti, takže nevěděl, zda se má z lásky a vděčnosti vrhnout na prsa Mně anebo svému znovu narozenému synovi.

18) **JÁ** jsem mu však řekl: „Zanech toho nyní ještě; postarej se však o to, aby syn Jorab dostal něco k jídlu a poté trochu vína!“

19) A vše bylo rychle zařízeno a rovněž i pro nás velkolepá hostina.

84. ODBYTÍ TŘÍ LÉKAŘŮ.

1) Oni tři lékaři stáli tu však nyní jako zkamenělí a žádný z nich nemohl přes rty přenést ani slovo.

2) I otázal se celník zcela veselého syna, jaké vysvědčení dá oněm třem.

3) Pravil **syn** „Zcela totéž, jaké jim dal tento cizí zázračný Lékař! Jim naprosto nezáleží na uzdravení nemocného, nýbrž jen na tom, aby spolykal hodně jejich léčivých odvarů a aby pak za to dostali hodně peněz. Že však nikomu nějak opravdu nepomohli, to ví celé město a krajina. Jako však pomohli mně, tak pomohli již velmi mnohým, - totiž s tohoto světa do druhého! Já myslím, že jsem mluvil dost.“

4) Avšak je opravdu ještě velmi pozoruhodné toto: jsou to Židé, jak pravili, z Jeruzaléma a honosili se velice svým Jehovou a že by mohli zcela jistě pomoci jen tomu, kdo by uvěřil v jejich Boha a přinesl velkou obět zlata, stříbra a drahokamů, kterážto obět se jim má vložit do rukou, aby ji pak poslali do Jeruzaléma, kde se jistý velekněz v nejsvětější komoře chrámové modlí k Jehovovi za nemocného, kterému se pak jistě uleví. Co však tomu máme říci my Řekové, kteří máme již beztoho mnoho, příliš mnoho bohů? Máme k tomu přibrat ještě jednoho boha, aby také ten nám zrovna tak nic nepomohl, jako nám všichni ostatní ještě nikdy v ničem nepomohli, mimo svým chytrým kněžím, kteří s důležitými, bohům zasvěcenými tvářemi přijímali pro sebe hojně oběti a potají je promarňovali ve všelikých špatných věcech a skutcích?!

5) Já zde tedy nyní činím otevřené vyznání a pravím: Tento zázračný cizinec je pro mně nyní a pro všechny budoucí časy jediným pravým Bohem! Je to Jehova Židů a Zeus Řeků, Římanů a Egyptanů. V něm musí být všichni bohové spojeni. Slyšeli jsme již často vyprávět všelijaké pohádky, jak ten či onen bůh ve starých dobách leccos způsobil pouze svou všemohoucí vůlí; leč my Řekové jako také lidé jsme ještě nikdy neměli to štěstí, abychom viděli něco takového na vlastní oči. Avšak zde stojí Člověk, jenž je to s to a co se mne týče je to nejopravdovější Bůh, což nyní pevně věřím a tuto víru také podržím po celý svůj život. - Co tomu říkáte vy ostatní?“

6) Pravil **celník**: „Ano, synu můj, k této tvé nové víře se nyní také co nejvěrněji připojujeme já a všichni lidé mého domu! Neboť úplně mrtvého může opět v život povolat jen Bůh! Ale nyní urči, uctívání nejvyššího cizího Mistře a - pravím - Bože, co mám udělat těmto třem lékařům!“

Vždyť jejich způsob pomáhat trpícím, je zřejmě příliš špatný, než aby se nechali zcela beztrpěně odejít!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Nech je jít; neboť oni již dojdou velkého množství spravedlivých trestů! Předně až se toto vše stane známé, pak si jich jistě již žádný člověk nebude žádat a zadruhé budou pak sami muset hledět co nejdříve zmizet. Nyní však necht' jdou a ať ti vrátí každý groš, který jsi jim vyplatil za nicotné léčení!“

8) Tu udělali všichni tři strašně kyselý obličej; neboť nechtěli nikterak přistoupit na vrácení několika set grošů, které obdrželi již předem od celníka.

9) Avšak **celník** nyní na tom trval a pravil: „Věru, já tyto peníze ani v nejmenším nepotřebuji; ale chci je dát chudým této obce, jichž je mnoho a to bude lepší, nežli abych vám je pro nic za nic ponechal! jděte tedy a přineste mi ještě v této chvíli peníze, jinak vás, vy bídní padouši, odevzdám soudům!“

10) Tu vstali oni tři lékaři a hotovili se k odchodu.

11) **JÁ** však jsem pravil: „Stačí, půjde-li jen jeden z vás pro peníze, oba ostatní však tu zatím zůstanou jako rukojmí; neboť kdyby šli nyní všichni tři, pak bychom je viděli asi naposled! Ať však jde z nich nejmladší, protože on je ještě nejpoctivější; neboť kdyby šel jeden ze dvou starších, nechal by ty zbylé zde sedět a s penězi by se navždy odtud odporoučel. Tak se tedy staň!“

12) I vstal ihned nejmladší ze tří lékařů, odešel a brzy také přinesl peníze.

13) Když **celník** převzal a uschoval peníze, pravil doručiteli: „Poslyš, protože podle svědectví tohoto vpravdě božského Mistra jsi ještě ten nejpochestnější, můžeš zde nyní zůstat; ale ti dva ostatní ať se odtud okamžitě vzdálí! Chceš-li však jít s nimi, nebude ti v tom bráněno ani v nejmenším.“

14) Mladší lékař však pravil: Smím-li, pak zůstanu a já vím, co učiním. Ve společnosti ostatních nezůstanu a nebudu nikdy působit; neboť oni byli pány a já téměř jen jejich služebníkem a musel jsem s nimi podle jejich vůle proti své vůli a proti svému lepšímu poznání jít ruku v ruce. Ó, pane, to mně připravilo velmi mnohé trudné hodiny a dny! Ale co jsem měl dělat? Neboť nepohodnout se s těmi dvěma, znamenalo by znepřátelit si celý chrám jeruzalémský a toto nepřátelství je, jak známo, nejhorší nepřátelství na světě. Budu-li však sám a to požádán tebou jako prvním představeným celého města, pak se nepřátelství chrámu vysměji!“

15) Pravil **celník**: „Dobrá, zůstaň tedy - a ostatní dva ať odejdou!“

16) Ti ostatní dva byli však již pryč a rychlými kroky opustili tuto obec; neboť poznali, že tu pro ně není další pobyt možný, usadím-li se tu snad Já.

85. ŽIVOTNÍ UMĚNÍ.

1) Poté jsme byli pozváni k hostině a vstoupili jsme do jídelny, jíž podobné nebylo v Jeruzalémě. Uprostřed sálu byl velký stůl z cedrového dřeva pokrytý všelikými pokrmy a nejvzácnějšími druhy vína. Posadili jsme se tedy ke stolu a jedli a pili. Neboť chleby dříve nakoupené nebyly dobré a také ne velké, jako také oněch několik chudě připravených ryb, - proto jsme z toho požili také jen zcela málo.

2) Za jídla se mnoho nemluvalo; když však dobré víno rozvázalo hostům jazyk, bylo kolem stolu brzy velice živo. Já jsem však nemluvil, neboť jsem seděl mezi probuzeným synem a jeho otcem; oni však měli příliš velkou úctu přede Mnou a neodvažovali se Mne v jídle a pití rušit.

3) Teprve když jsem však řekl, že jsem se dostatečně najedl a napil, otázal se Mne celník, jak Mně bylo možno navrátit život dokonce mrtvému, neboť něco takového nebylo nikdy na Zemi slýcháno.

4) **JÁ** jsem mu však pravil: „Příteli, byl-li jednou duch člověka podle řádu probuzen, přichází na rozmanitá tajemství a když se v plném světle zcela probudil, přichází také na velké tajemství života a poznává, že je původcem všeho života. Avšak je právě největším uměním života, sebe sama jako takového nalézt a poznat!“

5) Ty žiješ a také myslíš, chceš a stáváš se podle svého myšlení a chtění činným; ale nevíš, co je život, jak myslí a chce a jak potom uvádí všechny údy v přiměřeně činný pohyb. Kdo však toto vše v sobě našel a dobře poznal, ten se stal pak také pravým pánem svého života, jakož i života svého bližního a může pak také činit to, co jsem já učinil na tvém synu. Ano, dovede ještě

více; hled, může sama sebe učinit úplně nesmrtelným!

6) Když Mne při nynější lidské slepotě, sobectví, hrabivosti, závisti, žárlivosti a vládychtivosti zajmou a dokonce usmrtí, nic to zlým lidem neprospěje; neboť nežli uplynou tři dny, probudím Se Sám opět ze smrti, budu pak dále věčně žít a ještě větší věci konat nežli nyní. - To, co jsem ti nyní řekl, je tak pravdivé a jisté, jako je pravdivé a jisté, že tvůj syn Jorabe byl mrtev a nyní úplně zase žije. Věříš tomu?“

7) Pravitel **celník**: „Že jsi mně neoznámil žádnou nepravdu, o tom jsem co nejdokonaleji předsvědčen; neboť předně můj syn žije jedině mocí tvého tajného životního umění, které je patrně důsledkem tvého vědění a zadruhé takové poučky stanovili již také staří moudří Řekové. Zda však kdy svým duchem pronikli jako ty ono velké tajemství života, to nevím a také se nepamatuji, že bych kdy o tom něco četl anebo jinak slyšel.

8) Báje o našich bozích a polobozích vypravují ovšem sice leckteré drobné zázraky, které prý konali; ale kdo s rozumem jen poněkud jasným může něčemu takovému uvěřit?! Také v mystických spisech se vypravuje mnoho o všemohoucím Bohu, jenž je však obklopen nesčítelným množstvím všelikých mocných duchů, kteří stále co nejpřesněji vyřizují a vykonávají v celém vesmíru jeho rozkazy. Nejsou sice lidem viditelní, jako není též Bůh, mají však nicméně nejjvyš dokonalý rozum a nejjvyš všemohoucí vůli před mnoha sty lety se prý ukazovali zbožným lidem tak jako starým Řekům jejich bohové a zejména polobohové.

9) Při klidném a nepředpojatém myšlení plyne z toho, že nakonec nauky o bozích a nauky o životě splývají u Řeku a Židů v jedno a totéž. Vše je zahaleno v neproniknutelnou temnotu a ač si největší mudrci. všech dob a národů dali tak mnohou a velkou práci, přece nemohli odestřít onen nejjvyš tajuplný závoj Isidin a my smrtelníci stojíme tudíž, ještě na témž nerozpleteném gordickém uzlu, na kterém stáli před mnoha tisíciletími naši předkové.

10) Ty bys tedy byl nyní asi jediný a jedinečný, jenž opravdu rozpletl tento uzel a proto bych tě tedy jako nejopravdovějšího Pána života prosil, abys mně a vlastně již nám všem ukázal ono velké umění, jak se tedy zcela jistě přijde na tajemství života, jak se pozná a konečně jak se každý sám stane pánem života. Ty jsi to zřejmě přivedl tak daleko a musíš tedy k tomu také dobře znát prostředky a cesty. Protože je však jisté znáš, byla by to tedy zajisté pro nás velká milost od Tebe, kdybys nám je označil podrobněji.

11) Tato prosba k tobě, tak velikému umělci, je ovšem ode mně sice neobyčejně smělá, neboť každý pravý umělec považuje a také považovat musí své umění za svůj nejdražší statek a také já zcela dobře vím, že nějaké sebevětší umění ztrácí na své velké hodnotě, stává-li se všeobecně běžné mezi lidmi; ježto však toto tvé umění by bylo aspoň pro lepší část lidí nejpřednější hlavní životní otázkou a jeho jistým osvojením by bylo lidem uděleno největší a neocenitelně nejcennější štěstí životní, dal bych ti jen za několik pokynů o tom, jak se přijde jistě na toto tajemství ku blahu lidí opravdu tři čtvrtiny svých největších pokladů. Ty bys tím zřejmě nic neztratil a my bychom tím nekonečně získali! - Co říkáš, velký Mistře, tomuto mému tobě nyní učiněnému návrhu?“

86. PÁN JAKO UČITEL ŽIVOTNÍHO UMĚNÍ.

1) Pravitel jsem **JÁ** „Na to ti neřeknu nic jiného nežli jen to, že jsem vlastně jako Sám člověk přišel k lidem do tohoto světa, abych je zcela zdarma učil tomuto největšímu a nejdůležitějšímu umění a také vás tomu budu zdarma učit. Ze však konám toto lidem v mnohých krajinách a místech a Svou nauku jako úplně pravdivou potvrzují pravými zázraky, toho jsou ti, kdož sem přišli se Mnou, slovem a skutkem Mými svědky, neboť jsou to Moji učedníci. Oni jsou již velmi hluboko zasvěceni do tohoto tajemství a mohou ti k tomu dát k ruce cestu i prostředky.

2) Kdo to přijímá, věří a zcela rozhodně podle toho žije, koná a jedná, ten přijde nepochybně na tajemství života a po dosaženém skutečném znovuzrození svého vlastního životního ducha v sobě samém se stane pánem svého života a tím také pánem života svých spolubližních, protože jim bude moci ukazovat cesty k tomu a mistrovstvím svého života také dokáže velké životní výhody takového mistrovství.

3) Ale také ti říkám, že přes noc se nikdo mistrem nestane a že pouhé sebe důkladnější znalosti prostředků a cest k dosažení tohoto největšího životního umění neprospívají člověku

zcela nic, nepřijal-li je všechny úplně prakticky do svého života. Teorie o sobě tu vůbec nic neprospívá nýbrž jedině praxe.

4) Avšak něco podobného se děje také při vyučení se jiným uměním. Chtěl-li bys se napřed naučit mistrovsky hrát na nějaký hudební nástroj, jako třeba na dokonalou lyru Řeků anebo ještě liběji znějící harfu Židů, pak bys si musel zřejmě vzít nějakého mistra těchto nástrojů. Tento mistr by ti především vštípil zcela přesně pravidla, kterých je nevyhnutelně třeba k naučení se hře na nějakém z těchto nástrojů, abys tím přesně věděl, co bys měl činit a cvičit, abys se časem stal sám mistrovským hudebníkem. Byl bys pouhou sebestpřesnější znalostí všech pravidel, prostředků a cest hráčem na harfu anebo lyru? Ó, jistě ne! Musel bys si velmi pilným cvičením prstů a uší podle pravidel tobě známých teprve namáhavě osvojit schopnost, abys pak touto schopností byl mistrem. A právě tak je tomu také s nabytím životního umělectví.

5) Teprve cvičením se stává člověk mistrem a více méně dokonalý stupeň dosaženého mistrovství závisí přesně na větším či menším cvičení poznaných pravidel. Čím více cvičení, tím více mistrovství! Proto nevěř, že poznáním pravidel životního umění budeš již s to kdy něco vykonat anebo že již tím ti bude odestřen závoj tvé Isidy! Pravím tobě: pouhým poznáním nepochopíš ani zdaleka možnost, že cvičením takových pravidel by ti mohl být odestřen tvůj závoj Isidin! Jen neustálým a pilným cvičením dospěješ teprve ke stále jasnějšímu přesvědčení, že ona pravidla jsou správná a pravdivá a že vedou k cíli. A dosáhl-li jsi cvičením mistrovství, pak teprve budeš mít v sobě a před sebou úplně odestřený závoj Isidin. - Hle, to byl předběžný úvod k následujícím pravidlům, jejichž cvičením a prováděním může člověk dospět k pravému životnímu mistrovství! Co o tom soudíš?“

6) Pravidl **celník**: „To vše shledávám v nejúplnějším pořádku. Že se člověk pouhým poznáním pravidel nestane mistrem, nýbrž sotva učedníkem, je pravda, která dochází nesčetných potvrzení zkušeností; avšak získává se zajisté již nekonečně mnoho, má-li člověk k dosažení takového účelu aspoň jisté a neklamné prostředky a cesty. To ostatní je pak ovšem zcela přirozeně jedině naší věcí. Že ostatně také nastávající učedník nemůže v sobě ještě dávno dospět k jasnému poznání Mistra, nýbrž teprve tehdy, když to sám mnohým cvičením přivedl k mistrovství, to je vše zcela nad slunce jasné; avšak že bez tebe a před tebou nemohl ještě žádný člověk nikdy ani zdaleka vynalézt tato nejdůležitější pravidla, to je něco, co můj rozum nemůže a nemůže pochopit. Ani staří Egypťané, ani Kanaan, ani Řecko a Řím, ani Persie a Indie nemohou uvést nějakého mudrce, který dovedl nalézt pro toto umění správná pravidla. Ty jsi tedy jediný, jenž se tomuto umění nikde neučil, nýbrž čerpal zřejmě ze sebe! - Řekni, jak ti to bylo jako člověku možné?!

7) Neboť, že máš v nejúplnější míře mistrovství života, k tomu sedí zde u nás nejvýmluvnější a nejopravdovější důkaz. Také ty jsi k tomu mohl dospět jistě jen cvičením potřebných k tomu pravidel, která jsi však musel také napřed sám vynalézt. Nuže, to je právě to, co mohu nejméně pojmout a pochopit; neboť já jsem ve svých mladších letech také daleko a široko prošel svět a pečlivě jsem se na vše vyptával. To, co provádí Esejci se svými zdánlivými zázraky, je mi až příliš dobře známo, jakož i všechno kouzelnictví a prorokování, jejich školy jsem sám mnohokrát prodělal; avšak zde není žádné dorozumívání, mystické zařikávání, čarovné nápoje a žádné zaklínání démonů, nýbrž pravda nejvýš prostá okázalosti a prostředků! Ty mluvíš a chceš a účinek slova a vůle je tu! Ano, to je něco, co nebetyčně přesahuje veškeren můj obzor vědění! Působení je jistě něco zcela jiného, stal-li se někdo jednou Mistrem; ale jak bez Mistra a Vůdce dojít k mistrovství a zejména k pravidlům nutným k jeho dosažení, - to je zcela jiná věc! Řekni mi tedy, jak jsi k tomu přišel! Kdo ti ukázal a dal ta pravidla?“

87. VNITŘNÍ VÝVOJ DUCHOVNÍHO ČLOVĚKA.

1) Pravidl jsem **JÁ**: „Příteli, na tom zatím pramálo záleží. Stačí, že jsou nalezena pravidla, jejichž pravost a nejúplnější pravdu nemůžeš popřít. Kdo je bude znát a je následovat, vzbudí v sobě sílu života a bude pak moci žít a působit z této síly a Já ho probudím silou ducha Mých slov o posledním soudu jeho vnitřního duchovního znovuzrození.

2) Vpravdě, vpravdě, pravím tobě: Já Sám jsem - nyní zde, jako všude - pravda a život. Kdo věří ve Mne a jedná podle Mé nauky, ten o sobě a v sobě ve věčnosti smrti neužít!“

3) Pravidl **celník**: „Mistře, tato tvá slova znějí podivně! Mně to připadá právě tak, jako bys byl

jakousi vyšší božskou Bytostí, jsoucí sice v těle a krvi, aby byla zjevná, ale v podstatě o sobě jsi nicméně pouhým Duchem, jenž se může podle své libosti obklopit hmotou, jak a kdykoli chce. - Soudil jsem správně anebo nesprávně?“

4) Právil jsem **JÁ**: „Jakž takž, něco na tom je! Avšak co je tu právě na tom, to nechápeš. Co se však domníváš chápat, to není to! Neboť Já nyní nemohu z tohoto Svého těla právě tak vystoupit jako ty; chci-li však jako duch vystoupit, pak musí být toto tělo napřed usmrceno. Ale Duch, Jenž nyní ve Mně v úplné bdělosti žije a působí, nemůže být navěky usmrcen, nýbrž bude věčně dále žít a působit.

5) Zajisté jsi již často pozoroval stvoření v jeho bytí a působení a nemohlo ti ujít, že v něm trvá jistý řád a že tvary mají v sobě po všech stránkách jistou trvanlivost. z níž můžeš vždy snadno poznat, jaká je ta či ona věc. Tak také poznáváš, jaký účinek to a ono vyvolává, k čemu je to podle poznaného účinku dobré a upotřebitelné.

6) Kdyby však bylo celé stvoření podle vaší nové světské moudrosti jen dílem slepé náhody, podržely by věci v přírodě ve všech směrech také nynější trvanlivost svého bytí? Ó, nikoli! Hleď, vítr je jakási spíše slepá moc, ačkoliv jen z části! Viděl jsi již někdy, že by kdy někde vytvořil nějaký určitý tvar, jenž by měl nějakou stálost? Rozvíří prach a nese jej ve volných mračných tvarech vzduchem, při čemž se tvary každým okamžikem mění a nikdy se znovu neobjevují jako zcela tytéž. Můžeš si zapamatovat podobu nějakého mraku tak, abys snad mohl po několika dnech říci: „Hle, to je právě týž mrak, který jsem již viděl před několika dny?!“ Anebo můžeš něco podobného tvrdit o nějaké mořské vlně?!

7) Z toho však můžeš nyní zcela snadno poznat, že nějaká slepá síla nevyvolala nikdy ani mechovou rostlinku, která se po mnoha tisíciletích stále vrací v témž úplně stejném tvaru.

8) Je-li tedy tomu tak, není tu patrně lepšímu rozumu lidskému samo s sebou, že veškeré vznikání. bytí a trvání, v němž lze předně obzvláště dobře a určitě rozpoznat určitý neproměnlivý tvar, složení, vlastnost, prospěšné působení a konečný účel, musí být způsobeno silou, která má neomezené a neproměnlivé, jakkoli vše objímající poznání a moudrost, bez níž bys neuzřel nikdy žádný určitě vytvářený předmět, ať už je to kámen, kov, rostlina anebo zvíře?! Takováto síla musí být jistě jednotná a sama sebe velmi dobře vědomá, protože bez ní by nemohlo přijmout nic určitý a o sobě jednotný tvar.

9) A nyní zadruhé: Protože musíš nutně předpokládat sílu, která jako Prabytí o sobě slouží za základ všemu bytí, musí tedy tato základní síla mít také vhodné jméno, kterým se může z počátku zachovat ve vzpomínce a v paměti lidí, kteří tu jsou proto, aby poznali tuto sílu. Kdo se však bude kdy tázat po podrobnějším poznání nějaké věci, jejíž jméno nikdy neslyšel?! Budeme tedy tuto Prasílu nazývat všeobecně „Bůh“. Máme-li tedy jednu Boha, budeme se dále ptát a řekneme: Kde je tedy tento Bůh a jak vypadá? Jak tvoří věci. jak přivádí jako nejčistší Duch hrubou hmotu ze Sebe k projevu?“

10) A hle, když se člověk jednou začíná takto tázat, tehdy je již na nejlepší cestě! Bude věnovat všem tvorům vyšší pozornost a bude v nich bádát, kolik božské pramoudrosti by se v nich mohlo vyskytovat. A čím déle bude takto zkoušet, tím více božské moudrosti a řádu bude také snadno a brzy v nich nacházet.

11) Nalezl-li je, bude také ve svém srdci brzy postřehovat podnět lásky k Bohu a z této lásky bude vždy víc a více poznávat, že Bůh musí být v Sobě Samém naplněn nejmocnější láskou, aby měl tak velké potěšení a radost z toho, že tak divuplně moudře stvořil nesčetné množství věcí a bytostí, které jsou nejen svědky jeho jsoucna, nýbrž mnohem více ještě svědky jeho moudrosti, moci a lásky.

12) Vzdůstá-li a přibývá-li člověk v takovém poznání, pak mu také zřejmě přibývá lásky k Bohu více a více: čím se však takovéto přibližování člověka k Bohu stává větší a důkladnější, tím více Božího Ducha se také shromažďuje v jeho srdci, v němž se tím vlastní duch živí a stále víc a více probouzí k pravému poznání vlastního vnitřního života a jeho síly, ve spojení se silou božského ducha v něm.

13) Přivedl-li to jednou člověk tak daleko, pak je již v mistrovství života a schází mu tu jen ještě úplně sjednocení s božským duchem lásky a vůle. Uskuteční-li také to, pak je zcela dokonalým mistrem života a může konat vše to, co konám nyní Já a také ještě větší věci.“

88. ZÁKLADY K DUCHOVNÍMU ZDOKONALENÍ. BOŽÍ BYTOST.

1) (**PÁN:**) „Z toho vidíš, že bez pravé a živé víry v jednoho jediného a věčně opravdového Boha nemůže žádný člověk dospět k mistrovství života. Proto je především nutné, věřit v jednoho pravého Boha; neboť dokud nevěříš, že je jeden jediné pravý Bůh, dotud také nemůžeš probudit ve svém srdci lásku k Němu. Bez této lásky, je však nemožné Bohu se přiblížit a konečně téměř úplně se s Ním sjednotit.“

2) Bez toho však lze o pravém mistrovství života právě tak málo mluvit jako o tom, že by se stal mistrem ve hře na harfu ten kdo nikdy o ní neslyšel něco mluvit a ještě méně někde harfu viděl.

3) Tážeš-li se však stále ještě říkáš: „No a kdepak je Bůh a jak asi vypadá?“. tu pravím tobě, že vlastní Boží Bytost nemůže nikdo vidět a žít, - neboť je nekonečná a tím také všudypřítomná a jako nejčistší duchovno je tedy také to nejvnitřnější každé věci a bytosti, to jest. ve svém působícím světle moci vůle; v Sobě Samém a o Sobě je však Bůh člověkem jako Já a také ty a přebývá v nepřístupném Světle, které ve světě duchů se nazývá Slunce milosti. Toto Slunce milosti není však Bůh Sám, nýbrž je to jen výlev jeho lásky a moudrosti.

4) Jako však vidíš Slunce tohoto světa působit tím, že je všudypřítomné stálým výlevem svého světla ve všech možných směrech, tak také působí všude působící síla Slunce milosti jako světlo z něho proudící, tvořící a oživující ve všech bytostech přítomně.

5) Kdo tedy do srdce své duše dovede hodně mnoho světla z nebeského Slunce milosti zachytit, přijmout a pak mocí lásky k Bohu podržet, ten tvoří v sobě samém Slunce milosti, které se ve všem úplně podobá Praslunci milosti a úplné vlastnictví takového Slunce milosti je pak právě tolik jako vlastnictví jediné opravdového mistrovství života.

6) Jasnost a světlou úplnost této nejopravdovější nauky poznáš však také teprve tehdy, až tímto způsobem dosáhneš sám mistrovství života; neboť nyní to nemůžeš ještě úplně pochopit, ačkoli jsi zcela dobře přijal vše, co tu bylo řečeno.

7) Privil **celník:** „Ano, máš pravdu, milý Mistře! Rozuměl jsem sice všemu; avšak nyní ještě nevím, co si s tím mám počít. Tolik však je jisté, že dosažení úplného mistrovství života není nikterak snadná práce; neboť to znamená mnoho pozorovat, mnoho se dozvídat, mnoho myslet, chtít a podle toho jednat. - Avšak jen ještě jednu otázku, milý Mistře!“

8) Privil jsem **JÁ** „Mluv tedy, ačkoliv Já zcela přesně vím, na co se Mne budeš tázat!“

9) Privil **celník:** „Ó, milý Mistře, mluv jen ty hned; neboť já o tom nepochybuji!“

10) Poté jsem privil **JÁ:** „Ty o tom naprosto nepochybuješ, - avšak měl bys se přece jen tak trochu přesvědčit, zda vím, nač jsi se Mne chtěl tázat! Ale to nic nedělá, Já ti tu otázku přece přednesu! Zní taktó: „Mistře, dospěl-li jsi také ty tímto způsobem ke svému mistrovství života, kdo ti dal tak jako ty nyní mně tento obsažný návod?“

11) Hle, tak zní doslova tvá otázka! Já však ti na ni mohu dát právě tak málo uspokojující odpověď jako na tvé dřívější zcela podobné otázky. Hle, jako pouhý člověk musel jsem opravdu konat zcela totéž; protože Já jsem však, upřímně řečeno, Svou vnitřní duchovní podstatou trochu více nežli pouhý člověk, což se dostatečně dozvíš již zítra ráno, měl jsem to vlastně těžší, protože jako člověk této Země jsem nesměl nikdy nechat v Sobě vzejít vlastní vůli, nýbrž musel jsem stále co nejpřesněji poslouchat vůli Toho, Jenž Mnou přišel do tohoto světa a lidem chtěl přinést a dát život věčný, O tom se však zítra dozvíš více od Mých učedníků. Pro dnešek však ukončíme naše sezení a půjdeme spát!“

12) Privil **celník:** „Mistře, kdyby ti to bylo milé, mohli byste všichni hned spát v tomto sále; neboť kolem stěn jsou umístěny nejpohodlnější místa k odpočinku!“

13) Privil jsem **JÁ:** „Dobře tedy, zůstaneme zde a taková odpočívadla jsou Mi milejší nežli shnilá lůžka, která se hodí nanejvýš nemocným. - A tak se zvedneme a půjdeme spát!“

89. ROZMLUVA LÉKAŘE A HOSPODSKÉHO O PÁNU.

1) Když byla odpočívadla k našemu odpočinku obsazena, opustili nás ihned celník, jeho syn, jeho ostatní děti a ženy, jichž měl podle způsobu a mravu východních zemí a také jeho mnozí úředníci a jiní služebníci a my jsme brzy zcela klidně usnuli, neboť dlouhou cestou jsme byli velmi unaveni. Domácí lidé zůstali však v ostatních pokojích ještě dlouho bdělí a mluvili mnoho o našem objevení se v jejich městečku.

2) Zůstavší **mladší lékař** pravil ještě nakonec celníkovi: „Příteli, kdyby bylo možné osvojit si takové mistrovství života, pak bychom měli brzy peníze celé Země pohromadě! Tu by leckterý král dal darem polovici říše tomu, kdo by mu mohl zajistit takto život! Ne, co všechno se na milé Zemi vyskytuje!

3) Jakkpak dlouho je tomu, co nás překvapilo několik mágů, přišedších z Egypta u příležitosti své cesty do Melite tak mnohými zvláštními kouzly?! Ale všechny jejich kouzly bylo možno ovšem rukama jako falešné divy nahmatat a nepřinesly nikomu užitek nežli jen jim samým. Člověk se sice zrovna špatně nebavil; ale nikdo se přitom nenaučil nic dobrého. Také s sebou přinesli všeliké přístroje a hady a opice a psy, velbloudy a mezky, nádoby s mastmi a oleji. Tito však přišli nyní pěšky, nepřinesli s sebou zcela nic a konají věci, že by mohli být opravdu zcela snadno považováni za bohy! Nad to již nemůže přijít nic většího!

4) Také jejich nauka nám podaná byla zcela dobrá a přiměřená věci, kterou provádějí; jen to staré židovství z toho silně vyzíralo, jakož i mně neznámé zásady a poučky starých židovských prorockých škol, z nichž také vyšli zcela mimořádně moudří mužové, kteří byli nazýváni proroci. Nuže, zda však lze co nejpřísnějším zachováním zcela krátce nám sdělených pravidel skutečně dosáhnout podivuhodného mistrovství života, to je ovšem velká otázka.

5) Nějaké jedinečné a jediné Božství nadevšecko v nejpínější vážnosti života milovat je těžkou věcí, protože člověk jako zrale myslící již těžko uvěří, že by byl nějaký takový úplně dokazatelně pravdivý Bůh. Jeho důkaz pro jsoucnost jednoho jediného pravého Boha je zcela dobrý a dá se poslouchat; ale učni třeba k tomu velmi pilného cvičení již od kolébky a to za stálého vedení nějakého nejzkušenějšího theosofa, jinak by na této cestě těžko kdy někdo dospěl k úplnému poznání jednoho a pravého Boha.

6) Ale ať už je nyní tomu jakkoli a nepřihlížeje k danému nám vysvětlování tohoto hlavního zázračného muže, je on přece jen mimořádný zjev! Předně mrtvého povolal pouze slovem v život a také ještě k tomu jako zcela zdravého, to je něco, co tu ještě nikdy nebylo v takové dokonalosti - a zadruhé vědět navlas, co si člověk potají myslí a člověka předtím nikdy neviděného jmenovat hned jeho jménem, - přátelé, to jsou věci, které není s to pochopit žádný lidský rozum! Věru, ačkoliv já zrovna nedám mnoho na bohy a božstva, byl bych však nyní nicméně rozhodně hotov považovat tohoto muže spíše za Boha nežli za pouhého člověka!“

7) Pravil **celník**: „Tohoto mínění byl bych také já a za tohoto předpokladu by byl člověk mnohem spíše u cíle, nežli sebezpřísnějším zachováním jeho nám ukázaných pravidel. Ostatně sám několikrát dosti hlasitě naznačil, že za ním vězí něco více nežli pouhý pozemský člověk. No, zítra se snad dá o tomto dobrém muži zjistit ještě leccos jiného! Jeho charakter se zdá být velmi poctivý a dá se s ním dobře mluvit. Jistě se o něm ještě leccos dozvíme! Pro dnešek však půjdeme také my spát; neboť zítra máme mnoho co dělat!“

8) Poté šli všichni poněmáhlu spát a spali pevně až do východu slunce.

90. LIDSKÉ A BOŽSKÉ V PÁNU.

1) Já jsem však byl s několika učedníky již před východem slunce na nohou a odebral jsem se podle Svého zvyku na čerstvý vzduch a to k Eufratu, který zde má již značnou šířku. Dlouho jsme však nestáli, když uprostřed řeky plaval dolů velký vor. V tomto okamžiku přišel za námi celník se svým synem Jorabem a s lékařem, aby nás pozvali ke snídani.

2) Na voru však nebylo člověka, který by jej řídil; neboť špatným upevněním ku břehu se sám uvolnil a **celník** pravil: „Je přeškoda krásného dřeva, které zůstalo nedbalostí jeho majitelů bez pána! Kdyby plavalo aspoň tak daleko od břehu, aby bylo možno se ho zmocnit, mohlo by se to zařídit tak, aby se po několika dnech dostavil právoplatný majitel a mohlo by se mu pak dřevo za malé odškodnění vrátit. Ale takto celý vor odpluje a ovšem se ztratí! No snad jej chytanou Samosaté!“

3) Pravil jsem **JÁ**, když se plující vor dostal po proudu naproti nám: „Chceš to dřevo?“

4) Pravil **celník**: „Ovšem bych je chtěl, - ale jak je dostat ven?“

5) Pravil jsem **JÁ**: Hle, zcela snadno! Je-li někdo Mistrem života, musí ho také všechny živly poslouchat a tak přikazují vodě, aby nám přinesla dřevo na tento břeh. Chci to; staň se!“

6) Když jsem to vyslovil, tu přitekla voda rychle k nám a vystoupila u břehu o sedm pídí, vysadila dřevo i s vorem úplně na břeh a tekla poté hned opět svým přirozeným směrem dolů a dále.

7) Toho se tito tři velmi zhrozili a **lékař** Mi řekl: „Příteli, Ty nejsi člověk naší obyčejné ráže a naší přirozenosti, nýbrž Ty jsi Bůh! Tebe nikdy nějaký muž této Země nezplodil do mateřského těla! Já bych dokonce tvrdil, že jsi nezrozený člověk a tedy zřejmě Bůh!“

8) Pravil jsem **JÁ** : „Zanech toho; kdo nosí tělo, ten je má z mateřského těla! Jen prvý lidský pár obdržel tělo z ruky vůle Boží, - všichni ostatní lidé však z těla mateřského. A tak je také toto Mé tělo z matky pozemské, i když také není zplozeno obyčejným způsobem otcem pozemským, nýbrž jedině všemohoucím Duchem vůle Boží, což je u zcela čistých a Bohu oddaných lidí velmi dobře možné. Od starodávna u lidí ještě zcela nezkažených, prostých a Bohu velmi oddaných, nebylo to zrovna nic zvláštního a děje se to někdy také ještě v těchto dobách.“

9) Že tací čistě duchovní cestou zplození lidé jsou tedy také duchovnější nežli lidé zplození cestou obyčejnou, je jasné; neboť děti velmi silných a úplně zdravých rodičů bývají také silné a zdravé, - děti slabých a nemocných rodičů bývají obyčejně také slabé a churavé. Já jako člověk, jak tu nyní stojím před vámi, nejsem Bůh zato však Syn Boží, což má vlastně být každý člověk; neboť lidé této Země jsou povoláni se stát a být dětmi Božími žijí-li podle vůle Boží.

10) Jeden z nich je však od Boha a od věčnosti určen být Prvým, mít život v Sobě a každému jej dát, kdo uvěří v Něho a žije podle Jeho učení. A tento Prvý jsem Já.

11) Já jsem však nepřinesl tento život z Boha do tohoto světa snad z těla mateřského! Zárodek byl sice ve Mně, ale musel být teprve vyvinut, což Mne stálo téměř plných 30 let času a námahy. Nyní tu stojím ovšem zde před vámi jako dokonalý a mohu vám říci, že Mně je dána všeliká moc v nebi a na Zemi a že Duch ve Mně je úplně jedno s Duchem Božím, proto tedy také mohu konat znamenání, jaká přede Mnou žádný člověk ještě nikdy nekonal. Avšak budoucně to nebude zrovna nějaká zvláštní výsada výhradně jen pro Mne, nýbrž také pro každého člověka, jenž ve Mne věří, že jsem byl od Boha poslán do tohoto světa proto, abych dal lidem, kteří nyní všichni kráčí v temnotě, světlo života, jednají-li podle Mé nauky, která jim v nejjasnějším světle ukazuje vůli Božího Ducha, jenž ovšem přebývá ve vší úplnosti ve Mně.

12) Tento Duch je sice Bůh, ale Já jako pouhý Syn člověka ne; neboť jak bylo již řečeno, Já jako takový musel jsem Si jako každý člověk teprve mnohým úsilím a cvičením vydobýt hodnost Boha a teprve jako takový jsem Se mohl sjednotit s Duchem Božím. Nyní jsem s Ním sice jedno v Duchu, ne však ještě v těle; ale také tu budu úplně jedno, leč teprve po velkém utrpení a po úplném a co nehlouběji upokořujícím sebezapírání Mé duše.

13) A tak, příteli a lékaři lepší vůle nežli byli tvoji druhové, můžeš již nyní vědět Kdo Já jsem a zač Mne máš považovat! Věř tomu a žij podle nauky, kterou brzy uslyšíš od Mých učedníků, tak budeš žít a ve všem svém chování kráčet ve světle a ne již v noci hříchu svého těla a krve! - Rozumíš tomu?“

14) Pravil **lékař**: „Ano, velký Mistře, tomu rozumím, ačkoli Tvá slova znějí zcela jinak nežli slova kněží v chrámě jeruzalémském, z něhož sám též pocházím a kde jsem se také naučil svému nepatrnému umění! V Tobě je v podstatě zcela zřejmě ono božské a přece nechceš být před námi více nežli Syn člověka, zatím co se farizeové v chrámě chovají tak, jakoby by byli pomáhali Bohu stvořit svět a ostatní bytosti a jakoby jen na nich závisela slast i strast lidí této Země. Ano, Tvá slova, velký Mistře, znějí zajisté jako Boží slova; neboť spočívá v nich zcela zvláštní síla a moc, která působí dobře na mysl, povznáší ji a zcela nově oživuje a osvěcuje, kdežto domnělé slovo Boží farizeů mysl člověka ve vysoké míře zraňuje, zachmuřuje, zatemňuje a dokonce usmrcuje! Neboť kdo podle jejich nauky žije a jedná, ten se časem stane tak hloupý a tak smyslný, pyšný, sobecký a vládychtivý, že nakonec zcela zapomene, že je také jenom člověkem. Jen sebe sama považuje za nejvyšší lidskou potenci (mocnost), vše ostatní je hluboko pod ním. Ale podle Tvých slov, velký Mistře, zdá se to být a se stávat právě naprosto opakem toho, čemu učí farizeové a co oni vlastně chtějí udělat z lidí! - Mám pravdu anebo ne?“

15) Pravil jsem **JÁ** „Ano, ano, mohl bys mít pravdu; avšak nyní již nic o tom dále! Vor se dřevem je zachráněn a je tu na zcela suchém břehu a ty, příteli Jorede, můžeš s ním nyní dělat co chceš; neboť majitel pro ně nikdy nepřijde, protože bydlí odtud příliš daleko a ztráta tohoto dřeva ho také neochudí, ježto je velmi bohatý. Dej však nějakou oběť chudým a použij dřeva podle svého dobrozdání!“

16) Pravit celník **JORED**: „Mistře, děkuji Ti za to velice a chudí u mně špatně nepochodí! Nyní však půjdeme ke snídani, neboť bude nyní již úplně hotova!“

91. LÉKAŘ DOSTÁVÁ OD PÁNA SÍLU UZDRAVOVAT NEMOCNÉ VKLÁDÁNÍM RUKOU.

1) Poté jsme šli opět do domu Joredova, kde nás ve známém sále čekala bohatá snídaně. Posadili jsme se ke stolu a jedli a pili. Jídlo se skládalo z ryb, medového chleba a z jehněčího masa, víno bylo z Říma a to obzvláště dobré. Podávalo se také víno řecké, zejména z Cypru a k tomu se zcela bílým pšeničným chlebem a máslem, což chutnalo obzvláště Židořekům. Zůstali jsme asi dvě hodiny sedět u stolu a mnoho se tu mluvilo, ale spíše o všelikých hospodářských věcech.

2) Teprve po snídani přednášel učedník Jan všem v tomto domě bydlícím lidem obého pohlaví Mou nauku o lásce k Bohu a k bližnímu.

3) Po přednášce Mně všichni slibovali, že budou tuto nauku přesně zachovávat a podle ní jednat a **JÁ** jsem řekl: „Věřte tomu a konejte to, tak dosáhnete také snadno a brzy mistrovství života!“

4) Poté jsem vkládal na všechny ruce a posiloval je za jejich dobré a vážné předsevzetí.

5) **Lékař** však poté pravil: „Ó, Mistře, hled', já jsem nyní jediným lékařem zde v obci, kde, jakož i v dalekém okolí je vždy mnoho nemocných! Protože Tobě není nic nemožného, mohl bys mi propůjčit aspoň trochu Tvé zázračné síly a já bych jí pak používal u svých nemocných, zejména u chudých, kteří nemají na drahý lék!“

6) Pravit jsem **JÁ** : „Mé jméno je Ježíš; v tomto jménu vkládej ruce na nemocné a bude jim lépe, takže to prospěje zdraví jejich duše! Bohatým však dávej jen léky jako předtím; neboť Já ti propůjčuji tuto sílu jen pro chudé!“

7) Když jsem toto lékaři řekl, poděkoval Mi za to a vyšel hned poté ven, protože měl několik chudých nemocných, jimž chtěl nyní najednou pomoci. A také jim pomohl; neboť s každým bylo lépe v tom okamžiku, když na něho vkládal ve jménu Mém ruce. Za hodinu se opět vrátil, poděkoval Mně ještě jednou za tuto jemu udělenou sílu a vyprávěl nám o velkém úžasu uzdravených, kteří byli stiženi všelikými nemocemi.

8) (**Lékař:**) „Nemohli chápat, že jim předtím nepomohl žádný lék a nyní pojednou pouhým vkládáním rukou byli tak zdraví, jako nikdy předtím. Dotazovali se mně, jak jsem nyní najednou přišel k tomuto nikdy neslýchanému způsobu léčení a proč jsem ho už dříve nepoužíval. Já jsem však pravil: „Tento způsob léčení mně ukázal teprve jeden cizí a velký Lékař a já jím uzdravuji nemocné, avšak jen tím, že volám Jeho jméno a On Sám pak chce se mnou, aby bylo pomoženo nemocnému!“ Všichni se však dotazovali jen na Tebe a chovali velice přání, aby Tě poznali osobně; neboť soudili, že musíš být zřejmě obdařen božskými silami, bez nichž by ti něco takového bylo zhola nemožné. Já jsem na to nic neřekl a nechal jsem je při jejich mínění.“

9) Avšak nyní budu mít potíže u svých bohatých nemocných; neboť tento nový způsob uzdravování se rychle rozšíří v celém městě a bohatí budou chtít pak být mnou také týměž způsobem uzdravování. Co jim odpovím, budou-li ode mně žádat, co je mi Tebou, ó, Mistře jaksi zapovězeno?“

10) Pravit jsem **JÁ** : „Nuže, pak jim dej podmínky, které budou muset jako uzdravení tobě a chudým splnit! Přistoupí-li radostně a ochotně na podmínky jim učiněné, pak vkládej také na ně ruce; nepřistoupí-li však na ně, pak je ponech v jejich nemoci a dej jim léky, budou-li je chtít a užívat! - Jsi s tím nyní spokojen?“

11) Pravit **lékař**: „Ó, milý Mistře, úplně! Leč nyní přichází jiná otázka, totiž: Jak a čím se Ti za to odvděčím? Já ovšem nejsem bohat a nyní již co nejméně, kdy moji dva včera uprchnuvší druhové mně jistě asi mnoho nezanechali; nicméně bych však učinil vše, co je v mých silách! Pane a Mistře, prosím Tě, požaduj ode mně nějakou odplatu anebo oběť!“

12) Pravit jsem **JÁ**: „Zanech toho; neboť ve světě Mi nemůže nikdo nic dát, co by dříve nebyl obdržel od Boha a tedy také ty ne! Zachovávej však nauku, která vám všem zde byla dána: „Miluj Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého!“ a zachovávej tobě známé zákony Mojžíšovy a uč ji také Řeky, tím Mi přineseš nejlepší a nejcenější oběť! A to ať také činí všichni ostatní lidé, tak budou žít v pravdě a v milosti Boha, Stvořitele a Otce všech lidí!“

13) Kdybych od lidí, kterým činím dobro, chtěl přijímat peníze, pak bych svědčil přímo proti

Sobě a nebyl bych Ten, Který jsem; neboť přináším-li a dávám-li poklady z nebes, protože mám k tomu moc, nemohu Si za to nechávat platit mrtvou hmotou. Ale vy lidé můžete to s přiměřenou mírou činit; neboť také Mojžíš přikázal, že kněze a soudce má živit a vydržovat lid a že mají mít desátek ode všeho, co se sklízí na polích a na vinicích a rovněž i z domácích zvířat. Leč Já a Moji učedníci nebudeme toho nyní potřebovat; neboť kdo bude jako Já Mistrem života, ten budoucně nebude potřebovat tyto udržovací prostředky. Kamkoli půjdou, tam jim bude dáno shora vše, co budou potřebovat. Neboť začkoli dobrého budete Otce v nebi prosit ve jménu Mém, to vám také bez výhrady dá.“

92. KŘESŤAN JAKO OBCHONÍK. OCHRANNÉ CLO A DRŽENÍ OTROKŮ. CHOVÁNÍ SE K MODLÁŘSKÝM KNĚŽÍM.

1) **(PÁN:)** „Až si však v pozdějších dobách Moji nástupci dají stejně jako farizeové platit penězi a jinými věcmi za své nauky a modlitby, tehdy Otec v nebi jejich prosby také vůbec již nevyslyší a nechá je klesnout do všelikých hříchů a velkých zel. Já vám dávám všeliké dary zadarmo a tak je také vy opět dávejte ostatním lidem zadarmo. Ale jako lékař si můžeš dát od bohatých již zaplatit, - jen od chudých ne!

2) Dáš-li však příležitostně někomu Mou nauku, budiž ti odplatou to, že on tuto nauku s radostným srdcem přijímá a žije podle ní. Neboť přijal-li někdo nauku, stane se beztoho tou měrou tvým přítelem, že řekne: „Co je a bylo mé, to je nyní také tvé a nouzí nebudeš trpět!“

3) Já pravím vám: Co vám lidé kvůli Mé nauce sami z radostného srdce učiní a dají, to jen přijměte a užijte toho k prospěchu svému a svých bližních a milost Boží vám proto nebude odňata, ať by byla jakákoli! Kdybyste však za to žádali od někoho odplatu, byla by vám milost Boží ihned odňata, jako také bude odňata nyní farizeům a tvrdošijným Židům a dána pohanům. To si tedy zapamatujte a podle toho jednejte a tím si nashromáždíte velmi velké poklady všelikých milostí z nebes, které vám prospějí více nežli všechny poklady tohoto světa! - Rozumíte tomu?“

4) Privil **JORED:** „Mistře, tomu nyní zcela dobře rozumíme; ale jak je to s mým zaměstnáním celníka zde na vodě a na zemi? Tu vlastně z lásky k bližnímu pramálo vyzírá! Vzdáti se ho však zcela nelze, protože je to veřejná státní věc; neboť opustím-li je já, vezme je jiný, jenž bude utiskovat cestující obchodníky a zejména cizince ještě více nežli já, který jsem přece jen již leckoho, kdo nic neměl, nechal přejít zadarmo celní závoru. Jaká by tu tedy byla Tvá vůle?“

5) Privil jsem **JÁ:** „Co. jsi, zůstaň! Buď však v požadavcích vůči chudým slušný; zato však bohatí již mohou dát značně více!

6) Cla jsou však pro zemi dobrá, neboť jinak by brzy velké karavany táhly s všelijakým zbožím vaší zemí a brzy by ji připravili o její vlastní životní prostředky. Proto zdaňuj tedy mnohé cizí obchodníky ještě více, aby jim zašla chuť přicházet příliš často se svým zbožím do této země. Ale zato u zdejších buď o to lacinější! Nyní také víš, co máš po této stránce činit a čeho dbát.

7) Také tvá hospoda je dobrá; dbej však téhož také tu! Buď vůči zdejším levný a vůči cizím spravedlivý! Žádej od zdejších tolik, kolik věc stojí a od cizinců náležitý zisk!

8) Přijde-li však cizinec a nemá, aby ti mohl zaplatit, daruj mu útratu a kdyby snad přijal Mou nauku, dej mu ještě k tomu cestovné, tak ti to Otec v nebi co nejhojněji odplatí! Téhož ať také dbá každý kupec a ať je v míře a váze spravedlivý; neboť jakou měrou lidé měří, takovou měrou bude jim splaceno!“

9) Privil **celník:** „Nyní však ještě jednu otázku, Pane a Mistře! Ty víš, že zde bydlíme většinou my Řekové a provozujeme všeliký obchod, žel někdy dokonce s lidmi, jak to bylo již odjakživa zvykem a obyčejem mezi námi pohany. Ano, já jsem si musel koupit všechny své ženy! Nejprve byly jen mými otrokyněmi; ježto však byly pilné a dbaly mého prospěchu, dal jsem jim svobodu a vzal si je pak za ženy. Polovina mých služebníků a dělníků jsou ještě otroky. Má také to zůstat, anebo se má také zde provést změna?“

10) Privil jsem **JÁ:** „Co trvá státními zákony, to nemůžeš měnit a tak ať to zůstane, dokud tu neučiní stát sám změnu. Buď však také k otrokům dobrý, slušný a spravedlivý; neboť také oni jsou lidé a děti jednoho a téhož Otce v nebi. Až však opět navštívíš trh s otroky, pak je kupuj vždy jen podle chuti svého srdce a podrž je a učiň z nich svobodné, Bohu oddané lidi, tak si tím připravíš velký poklad v nebi! Nikdy však nikoho znovu neprodávej; neboť prodávat lidi je ohav-

nost před Bohem! Kde však jednou zapustí kořeny Má nauka, tam také tento mrzký obchod s otroky sám sebou přestane. - Tu máš opět něco, čeho ti bude také dbát!

11) Ty však máš ve své duši ještě jednu otázku, podle níž také nevíš, co máš nyní dělat s pohanskými modlářskými knězi, kteří jsou také většinou tvými hosty a rádi se u tebe zastaví. Pravím tobě: zatím je nech být jakými jsou! Oni sami věří ve své modly ještě méně, nežli jsi dřívě věřil ty; ale oni mají jako to co představují, svůj úřad a svůj chléb a proto nemohou nyní snadno upustit od toho co jsou. Ale časem můžeš tomu neb onomu zcela klidně sdělit něco z Mé nauky a oni vám budou činit pramalé překážky. Ponenáhlu padnou také modlářské chrámy. Já vám však nepřikazuji, abyste je ničili; neboť stačí úplně, jsou-li zničeny ve vašich srdcích.

12) Kdyby však nějaký takový kněz přidržoval někoho snad násilím k tomu, aby věřil v jeho modly a přinášel požadovanou oběť, pak mu řekněte úplnou pravdu! Nedá-li si však říci, volejte v duchu Mne a vykonejte ve jménu Mého před jeho očima znamení! Uvidí-li to, pak zajisté uvěří, má-li v srdci trochu smyslu pro pravdu; neuvěří-li však, pak ho nechte odejít - a zůstávejte při pravdě Mé nauky! Neboť jak nyní místodržitelé římských říší myslí a také jednají, jsou lidé ve věděni, myšlení a víře úplně svobodni.

13) Přijme-li však takový pohanský kněz vaši světlou víru, pak ho podporujte jako člena nové Boží obce na Zemi potřebuje-li podporu a pečujte o jeho časné zaopatření; nepotřebuje-li ji však, pak budiž vašim přítelem!

14) Nuže, tu je také o tento případ postaráno tak, abyste se dovedli snadno a jistě zařídít v každém případě, jenž by mohl být na překážku Mé nauce! A ježto se nyní již nemáme o čem radit a jednat, půjdeme opět do přírody. Snad se nám tu a tam něco naskytne, co nám dá příležitost, abychom o tom uvažovali hlouběji!

15) Tento návrh byl všem vhod, i vyšli jsme do přírody.

93. NÁVŠTĚVA SVATÉHO HÁJE. ZNIČENÍ BŮŽKŮ.

1) Když jsme šli ulicemi města, nechybělo ovšem všelikých zvědavců, kteří si nás se všech stran prohlíželi a horlivě se vyptávali, kdo asi jsme. Lékař, celník a jeho děti, které šly s ním, zejména ze smrti probuzený Jorab⁶), museli si nechat od tázajících mnoho líbit, ježto tito lidé nemohli pochopit, že tu nyní kráčí zcela zdravý Jorab, jenž byl plných sedm let nemocen a včera podle doslechu dokonce zemřel. Tazatelé byli však vlídně odbyti tím, že se vše již v nejbližších dnech dovědí a oni se tím spokojili.

2) Ale na konci dlouhé ulice potkali nás tři kněží bůžka Apollona, potom kněz Diův a Minerovy ve svých dobrodružně a velmi magicky vyhlížejících kněžských ornátech.

3) Zastavili se před námi a kněz Apolonův se nás tázal, zda bychom jako cizinci nechtěli snad jít do svatého háje, v němž je nejprvnějším a nejvyšším třem božstvím postaven společný chrám. Kdyby to bylo naším úmyslem, pak nás tam doprovodí a po zapravení malé oběti na usmíření oněch tří bohů nám ukážou vše, co je tam hodného pozoru a obdivu.

4) Tu pravil těmto pěti kněžím až příliš dobře známý celník **JORED**: „To jsou moji hosté; já již za ně zaplatím a tak tedy nám račte ukázat chrám a vaše pamětihodnosti!“

5) S tím byli kněží zcela spokojeni a vedli nás vlídně do háje, v jehož středu stál na malém pahorku kruhový dosti rozsáhlý chrám. Polovina chrámu byla otevřena a jeho střecha spočívala na deseti sloupech; druhá polovina byla však uzavřena zdí a tvořila pevný polokruh. U této zdi byly umístěny mramorové sochy zmíněných tří bůžků. Uprostřed seděl na trůně Zeus, po jeho pravici stála ve válečné výzbroji Minerva a po jeho levici Apollo, avšak pouze s lyrou; neboť Apollo se slunečním vozem a koňmi přišel by pro toto malé město příliš draze.

6) Když jsme přišli k chrámu, pravil **kněz Diův**: „Chtějí-li snad pánové, aby jedno z oněch tří božstev něco promluvílo, pak prosím, by mně byla co nejlaskavěji svěřena nějaká otázka!“

7) Pravil jsem **JÁ** : „Příteli, toho nám opravdu není třeba; neboť jako velmi zkušené lidi známe všechna tato zařízení a až příliš přesně víme, jakým způsobem mluví tyto sochy. Proto toho necháme a ty si uspoř tuto námahu! Ježto však dnes sem nikdo již nepřijde tázat se těchto bohů o radu, propusťte ony tři mluvčí za bůžky a ať přijdou jako jinak zcela čestní lidé k nám!“

8) Tu se **kněz** zarazil a pravil určitým magicko-kněžským patosem: „Příteli, ty jsi cizinec;

⁶ „JORAB“ je asi zkratka jména „JORABE“ Vyd..

proto ti vlídně radím, abys se nerouhal vážným bohům, neboť by tě za to mohlo snadno potkat něco zlého! Já ti pravím, že za těmi bohy nečihá žádný smrtelník a za bohy na otázky neodpovídá!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Jelikož Mne neznáš, odpouštím ti tvou lež; avšak přece jen tě musím přesvědčit, že mám úplnou pravdu jen Já a nikoliv ty! Hle, Já nyní chci, aby tito tři bůžkové byli v okamžiku zničeni a aby oni tři ubozí mluvčí přistoupili svobodně k nám!“

10) Tu pravil **kněz**: „Jsi-li to s to, pak před tebou padneme na kolena a budeme se ti jako Bohu všech bohů a lidí klanět!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Toho nepotřebuji a přesto tímto poznáte jinou slávu moci pravého Boha, spojenou s mocí ducha lidského a pravím nyní: Chci tomu a tak se staň!“

12) Jakmile jsem to vyslovil, nezbyla ze tří bůžků již ani nejmenší stopa, a oni tři mluvčí sedící na bobku v úzkých výklencích se stali viditelnými a zcela ustrašení a zaražení vylézali na denní světlo ze svých temných skrýší.

13) Když to oněch pět kněží uvidělo, velice se zarmoutili a jeden, jenž byl z nich nejsrdnatější, pravil ostatním: „Bratři, proti všemohoucnosti vůle bohočlověka nelze tasit meč, nýbrž tu je nejvyš radno odevzdati se do jeho vůle! My jsme nyní pojednou bez výdětku a tedy také bez chleba; ale co uděláme? Tento úřad jsme však vždy s veškerou důstojností zastávali a nějakým malým nevinným podvodem jsme nikdy nikomu neuškodili, také jsme nad to, co nám patřilo, nikdy od nikoho nežádali oběť, stále jsme lidi o lecčems poučovali a stále jsme jim předcházeli dobrým příkladem. A tak s důvěrou doufám, že nás tento vpravdě všemohoucí Bohočlověk zcela neodstrčí, budeme-li ho o to prosit.“

14) Pravili **ostatní**: „To by již bylo vše v pořádku; ale co tomu řekne lid, jenž si většinou ještě našich tří bohů velice váží, až sem přijde a nenajde své staré věrné bohy? Co potom řekne lidu?“

15) Pravil **ten jeden**: „Ach, to ponecháme tomuto všemohoucímu Bohočlověku, pak se proto zajisté také ještě najde nějaká dobrá omluva a půjde to tím snáze, že nyní při této mimořádné události byl přítomen náš první představený Jored. Jde nyní především jediné a pouze o to, co dělat v tomto okamžiku.“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Především odložte svůj směšný šat a oblečte se jako řádní lidé! Přijďte potom opět k nám a pak si již o této věci pohovoříme již více!“

17) Tu šlo oněch pět rychle do svého domu, který byl postaven hned za chrámem, převlékli se a přišli ihned se svými ženami a dětmi k nám. Ženy a děti velice bědovaly, když našly chrám úplně prázdný a tázaly se Mne, jenž jsem jim způsobil tak velké neštěstí.

18) I přistoupil jsem k nim a řekl: „Já jsem ten, Kterého hledáte! Nechte se sytit raději dílem pravdy nežli těmito podvody a nejpustší lží?“

19) I pravily **ženy**: „To bychom ovšem raději chtěly; ale kdo nám co dá za díla pravdy?! My již dávno víme, že na našich bozích není již nic pravdivého. Avšak co nám to prospěje?! Kde vezmeme lepší a pravdivější? Tito nepraví nás přece jen živil; jak nás budou živit ti praví, které ještě nemáme?“

20) Pravil jsem **JÁ**: „O to, vy ženy, nemusíte pečovat a se starat; to už učiní vaši mužové, až se stanou místo knězi bůžků knězi a sluhy živého Slova Božího!“

21) Pravily **ženy**: „A kdo jim je dá?“

22) Pravil jsem **JÁ**: „Také o to se nemusíte starat! Já však nyní pravím vám pošetilým ženám: Jděte se svými dětmi nyní jen hezky opět tam, odkud jste přišly, jinak bych byl nucen vás k tomu přinutit; neboť máte ještě dost co jíst a pít! Až nebudete již nic mít, pak bude již postaráno o to, abyste se svými dětmi nehladověly! Jděte hezky do polí, zahrad a luk a trochu také pracujte! To vám poslouží lépe nežli vaše omývání bohů a dělání bohů z hlíny a vosku!“

23) Tu zavedlo oněch pět kněží své ženy a děti zpět do jejich příbytků; oni sami se však plni vlídnosti vrátili brzy k nám.

94. PROSBA KNĚZE O ZNOZUŽŘÍZENÍ BŮŽKŮ. SVATÉ JEZERO.

1) A **kněz Minervy**, jako nejsrdnatější a také vědecky nejvzdělanější přistoupil ke Mně a pravil: „Pane a bohočlověče anebo ať jsi kdokoli, z tvých nemnoha slov k našim nevázaným ženám jsem vyrozuměl, že jsi dobrý, moudrý a nejvyš slušně myslící muž, s nímž se dá nepo-

chybně promluvit také slušné slovo! A jelikož to předpokládám jako zcela jisté, prosím tě, abys mně co nejlaskavěji a s trochou trpělivosti vyslechl. Hle, já vím, že to co ty nám dáš za tento starý pohanský krám, jistě bude nevýslovně lepší nežli to, čím nejlepším se můžeme nyní ve sférách našeho poznání vykázat; avšak zde nejde o to, nýbrž o něco zcela jiného a to je vlastně také to, proč jsem tě prosil o tvé ochotné vyslyšení!

2) Hle, jde tu nejprve o možné zachování státních zákonů za pomoci všelikého dobrého učení o existenci nadsmyslných sil a mocí v přírodě, které nazýváme všeobecně bohy! Abychom je lidu znázornili, postavili jsme mu je před oči v přiměřených obrazech v čistých uměleckých formách. Lid si na ně již od kolébky zvykl a při pohledu na ně se vždy povznesl a jistě přitom učinil leckteré dobré a zbožné rozjímání. Nám kněžím bylo však také za poukazování na vznešené obrazy snadné dát lidu leckteré dobré a užitečné naučení, co by bylo bez těchto obrazů jistě mnohem těžším úkolem.

3) Až se zde lid určitého dne shromáždí a obvyklé staré tři obrazy božstev již zde nevidí, pak věru nevím, jak věc dopadne. My bychom se ovšem zcela jistě velmi živě a nejpalcivějšími slovy vymluvili na tebe a co nejslavněji omluvili: ale kde ty, jako cizí cestující, v té době budeš? Můžeme se sice na největší štěstí vykázat zdejšími nejvyššími váženými hosty, ale nakonec nám ani oni proti zdivočelému sprostému lidu mnoho nepomohou a tak bych tě jen ještě co nejsnažněji v zájmu dobré věci prosil o znovuzřízení aspoň ještě na krátkou dobu oněch tří soch, které je ti snadno možné. My pak s nejděčnější myslí přijmeme zcela tvou nauku, také ji lidu podáme a tak učiníme tato tři božstva zde zcela postradatelná, o tom můžeš být úplně ujištěn; ale nyní najednou a rázem to půjde těžko, ačli to půjde vůbec!

4) Proto ráčiž, dobrý Bohočlověče, vyhovět této mé upřímné prosbě, což je ti jistě právě tak snadné jako to, co jsi dříve učinil s oněmi třemi bůžky! Já dobře vím, že jsme tě předtím urazili tím, že jsme chtěli zapřít tebou oznámené mluvčí, - leč tím jsme přece neměli na mysli nic špatného a zlého; vždyť jsme nevěděli kdo jsi. Tvůj zázračný čin nás však ovšem ihned poučil o něčem jiném; avšak tu bylo také již příliš pozdě. Protože jsi však ještě zde, odpusť nám naši dřívější ukvapenost a vyhov co nejmilostivěji naší prosbě, kterou jsem na tebe vznesl ve jménu nás všech!!“

5) Privil jsem **JÁ** : „Ano, co mám dělat s vámi slepými? Je-li vám noc milejší nežli den života, mějte si tedy opět své mrtvé modly! Ale také se dožijete toho, že brzy nadejde doba, v níž sem přijde lid a sám vloží ruku na tyto modly, - ale také na vás! Kdybyste se však předně s pomocí těchto osvědčených svědků a zadruhé také s Mou neviditelnou pomocí drželi toho, co jsem vám zatím krátce naznačil, byli byste zachráněni; chcete-li však přesto své bohy, budou také okamžitě na svých starých místech stát!“

6) Privil **mluvčí**: „Pane a Bohočlověče ponech nám ještě malou dobu k rozmluvě a pak ti co nejpříjemněji sdělíme rozhodnutí!“

7) Tu privil **celník**: „Moji milí, poradte se a přijďte potom ke mně do mého domu, tam věc vyřídíme; neboť zde se nám to opravdu stává již tak pusté jako v egyptské katakombě!“

8) S tím byli kněží srozuměni a my jsme se odebrali dále tam, kde bylo malé jezero, které mělo velkou hloubku, což u asijských jezer téměř vesměs bývá.

9) Když jsme přišli k tomuto jezeru, privil **JORED**: „Pane, hle, to je opravdová památnost v této naší krajině! Za noci tu vidíme, zejména za parných letních dnů, vždy sem tam plavat po celé vodní hladině mnoho světélek; některá se pohybují pomalu, některá opět rychleji. Zkoumat tuto věc podrobněji není právě snadno možné, protože pro jeho velmi bahnité břehy nelze se k jezeru přiblížit. Kněží však dovedou tohoto zjevu zcela dobře využít, neboť toto jezero je ještě v jejich svatém háji; neboť až přijde čas, jenž nyní již není daleko, budou se konat velké řeči o příchodu genií z elysia, kteří se objevují proto, aby udíleli lidem milosti. Vyvolili si prý jen toto jezero, protože je na celém světě nejčistší.“

10) Že toto jezero má zcela čistou vodu, je snadno pochopitelné - neboť nemůže tam přijít nic, co by ji mohlo zkalit - ; avšak s elysijskými genii bude asi velká potíž! Na zjevu není asi vůbec nic zvláštního a je také asi jistě zcela přirozený; ale kněží, kteří jsou zcela dovední řečníci, dovedou z něho udělat to, že člověk nakonec sám - aspoň na okamžik - je zcela zaražen, zejména za doby noční, kdy je člověk magicky vždy vzrušenější nežli za dne. Silné ohrazení jezera má však také svou dobrou stránku. Neboť jen několik kroků za postavené pilíře a jimi stanovené hranice nebylo by nikomu radno se odvážit; neboť kdo by se tu probořil, byl by nezachránitelně ztracen.

11) Nuže, Pane a Mistře, tu by bylo také nutné vysvětlení a to předně: Proč musí být tak nebezpečné a vlastně zcela neužitečné jezero na půdě zemské? Nelze po něm jet lodí a ještě nikdy se v něm neobjevila ani jediná ryba. Nemá ani nějaký viditelný přítok ani odtok a proto ho nelze naprosto použít ani k zavodnění krajiny. A za druhé slouží podle Tvé nám dané svaté a pravdivé nauky svými opravdu magickými světelnými zjevy jen k modlářství, proti, čemuž nemám o sobě co namítat, avšak nyní v mravním ohledu velmi mnoho. Neboť i když také byly nyní ony tři neohrabané sochy odstraněny Tvou zázračnou životně mistrovskou silou, trvá modlářství jistě tak jako předtím. Nebylo by Ti tedy také právě tak snadno možné učinit konec tomuto modlářskému jezeru tak jako oněm třem sochám?“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ovšem a Já to také učiním, protože si to z dobrého důvodu přeješ! Ale toto jezero nemá zrovna tak bezvýznamné určení pro Zemi, jak soudíš, ježto souvisí s vnitřním organismem tohoto zemského tělesa a odtud až k jeho dnu má hloubku více než 300 hodin daleké cesty. Je to chladič nad jednou velmi horkou srdeční žilou země, pročež je jeho voda velmi studená.“

13) Jezero má podzemní přítok, avšak nemá odtok, protože přebytek jeho vody je vnitřním vedrem stále stravován a to ustavičným vypařováním, které je k vnitřnímu mechanickému ožiování právě tak nutné jako vypařování šťáv z pokrmů v žaludku lidském a tak toto jezero nemá sice vnějšně pozemský užitek, ale zato má tím větší užitek vnitřně pozemský.

14) Ty můžeš nyní ovšem říci: „Ano, ale proč musí tedy být zrovna zde v rovině, jinak tak úrodné, krásné? Mohlo by přece také být někde jinde na pustině! „Ano, tu zrovna nemáš také zcela nepravdu; ale tato krajina byla před necelými 2000 lety také pustinou, kterou teprve později lidé vypovězení na tyto rozsáhlé plochy učinili velkou pílí svých rukou ornou a úrodnou.“

15) Nuže, to se však může také stát s velmi mnohými pustinami této Země, v nichž se často objevuje 20-30 takových jezer! Stanou-li se ony pustiny ornými, pak tam lidé jistě také řeknou: „Ano, proč musí právě to či ono nebezpečné jezero být tady?“ Já ti tu nemohu nic jiného říci nežli toto: Jelikož je takového jezera nejvýš třeba k podpoře mechanického života Země, musí také někde na Zemi být a tak je toto jezero podle řádu moudrosti Boží náhodou zde a několik tisíc je jich podobně někde jinde a nejvíce je jich pod mořem a pod velehorami.

16. Nuže, co se týče jeho světelných většinou v měsíci Julia Césara se vyskytujících zjevů, není to nic“ jiného nežli svítící hmyz, který za noční doby nasává z vody vystupující páry a tím se sytí. Jdi do Indie, tam objevíš ještě zcela jiné mocné zjevy světelné!

17) Avšak na tom všem dohromady nic nebylo, neboť jezero může být pevně ohrazeno, což odstraňuje jeho nebezpečnost a tento známý světelný zjev mohl by se dokonce lidem zcela dobře a jasně vysvětlit; protože však kvůli těmto kněžům chceme zde odklidit s cesty také vše, čím by mohli lidé bez mnohé námahy snadno podvádět a do všelikých omylů ještě dále přivádět, pokryjeme tedy také toto jezero až na 1000 mužských výšek hluboko pevnou zemí a jeho nutný otvor spojíme někde s nějakým jiným velkým jezerem a tak se vám tím prospěje a mechanickému životu Země se neuškodí. A tak budiž a staň se!“

18) V tomto okamžiku nebylo po jezeře ani stopy, nýbrž vše bylo pevnou zemí. Obvod jezera bylo možno měřit už jen podle zbylých hranic.

19) Že to u všech přítomných vzbudilo nesmírně velké vzrušení, lze si snadno představit. Když jsme však byli vracejíce se domů ještě v krajině jezera, kde někteří zkoušeli nohama pevnost nové půdy, tu přišlo také oněch pět kněží za námi, jelikož se předtím již u chrámu dověděli, že chceme také navštívit svaté jezero.

20) Když došli rychlým krokem na místo samé, tu spráskli rukama nad hlavami a křičeli (**kněží**): „Ale pro všechny bohy! Co se tu nyní stalo? Napřed tři hlavní bohové pryč - a nyní také jejich nejčistší svaté jezero! Běda nám; neboť nyní jsme ztraceni! To zde jistě byli velcí bohové nějak velmi silně uraženi a proto nyní dopustili, že nám to ten hlavní mág učinil z jejich síly v něm, kterou ho asi opatřili. Ó, kdyby nám bylo aspoň jen to jezero zůstalo! Ó, kdo nám nyní bude pomáhat a živit nás?“

21) Pravil jsem **JÁ**: „Pojďte nyní s sebou k Joredovi; tam promluvíme o tom dalším, - zde k tomu není místo ani čas!“

22) S tím se oněch pět kněží velmi spokojilo a šli s námi k Joredovi, kde na nás již čekal bohatý oběd.

95. U OBĚDA V DOMĚ CELNÍKA JOREDA. ŽIVOTNÍ NAUKA PÁNĚ.

1) Celník Jored pozval oněch pět kněží ovšem také k obědu, kterého pozvání oni ihned co nejlídněji přijali a posadili se k našemu stolu. Při obědě se mluvilo podle řeckého zvyku pramálo, ale po jídle, když víno rozvázalo jazyky, začalo se pak již mluvit a brzy bylo u stolu velmi živo.

2) Pět kněží však jen poslouchalo a mluvilo málo; neboť chtěli z řeči učedníků a jiných hostů potají vyposlechnout, kdo vlastně jsem a odkud jsem přišel. Avšak z různých řečí hostů se nedalo nic takového vyzoomět.

3) Časem přešla oněm pěti trpělivost a začali se dotazovat, zda smí nyní oni něco říci a to právě kvůli svému budoucímu kněžskému chování, aby byli s lidem zajedno.

4) A **JÁ** jsem jim řekl: „Nemluvte nic jiného nežli pravdu, jak to bylo a jak se to stalo a odvolajte se na svědky, jichž zde máte dost velké množství a za to vám nebude ani vlas na hlavě zkřiven! Potom se však chopte Mé nové nauky a přednášejte ji svým lidem a oni se budou všichni velice těšit z toho, když konečně jednou uvidí zcela jiné lidi a učitele, nežli tomu bylo kdy dosud! Copak myslíte, že vám příslušníci vašeho chrámu ještě něco věřili? Pravím vám: mezi sty již ani dva ne! Přibíhali k vám jen ze starého zvyku a bavili se vašimi představeními; ale dávno již téměř žádný člověk nevěřil ani slovo! Tím jste tedy nic neztratili, nýbrž jen mnohonásobně získali.

5) Jak zní však Má nauka, to vám také Moji učedníci do večera velmi snadno vštípí a také vám řeknou jak máte začít, abyste ji lidu vštípili. Ale především musíte také vy konat to, co nauka vyžaduje; neboť teprve tím můžete dospět k dokonalosti života a v této dokonalosti pak také činit to, co činím nyní Já a stanete-li se zcela dokonalí, také ještě něco většího a více toho.

6) Neboť pravý, velký jediný Bůh nestvořil člověka proto, aby byl jako zvířata činný jen kvůli ukojení svých potřeb přirozených, nýbrž spíše vnitřních. A kdo se stává v duchovnu činný a věděním, vírou a skutkem cvičí síly ducha, ten se stane také silným a mocným v duchu.

7) Kdo tu však cvičí především síly ducha, ten v sobě buduje Království Boží a to je potom v člověku ten pravý věčný život, příbuzný a ve všech vlastnostech podobný Bohu, Stvořiteli.

8) Dosáhl-li však člověk v sobě takového nejblaženějšího stavu života a sjednotil-li svou vůli s poznanou vůlí Boží, pak může také činit vše co činí Bůh a je tedy pánem života v sobě a mocným velitelem nade všemi silami přírody. Že tomuto nebudete nyní ještě úplně rozumět, to vidím; až vás však Moji učedníci důkladněji poučí, pak budete také jasněji nežli nyní chápat co jsem vám právě řekl.“

---

96. CENA ASTROLOGIE.

1) Tu pravil **kněz Minervy**: „Poslyš, Bohočlověče, ovládáme nyní především také denní určování času, pořadí a počítání dní, týdnů, měsíců a roků a je nám bádát a určovat vládnoucí Planety roku a dvanáct znamení nebeských! To je věc, k níž je třeba mnohých znalostí, zkušeností, a práce a je to pro veškeré lidstvo něco nejvyššího nutného, neboť bez této naší bdělosti, péče a práce muselo by se ve svých nejrozmanitějších pracích octnout co nejdříve v největším nepořádku.

2) Proto děláme také pískové hodiny a sluneční hodiny podle stavu dvanácti nebeských znamení. Nuže, budeme-li tvou nauku o Bohu a o životě zachovávat a také ji lidu vštěpovat, nesmíme již vedle toho provozovat také toto zaměstnání?!

3) Pravil jsem **JÁ** : „Ó ano, toto zaměstnání je zcela v pořádku a dobré; proto smíte je také provozovat až na vaše hvězdopravectví a až na to, že chcete z Hvězd vyčíst a určovat osudy lidí a že vidíte mezi Souhvězdími samé bohy, jimž se klaníte a oběti přinášíte. S tím tedy pryč, pak můžete počítat jak chcete a čítat dny, týdny, měsíce a roky a můžete také dělat hodiny, kolik jste s to, když se přitom zdržíte všelikého modlářství a věštění! Od zaměstnání samého vás neodvracím, ačkoliv vám musím otevřeně doznat, že při vašem čas určujícím zaměstnání je určování nějaké rok ovládající Planety zcela prázdnou a hloupou věcí. Neboť hleďte, a dejte pozor:

4) Vy počítáte ke svým vládnoucím Planetám také Slunce a Měsíc. Já však o Měsíci nechci ještě nic říci, protože je stálým průvodcem této Země, která je ovšem Planetou, je tedy Spoluplanetou. Avšak Slunce není Planetou, nýbrž je to Stálice, jakých je v nekonečném prostoru

stvoření nesčíslně mnoho. Je dobře nejméně tisíctisícůkrát větší nežli tato Země a pro své kolem něho kroužící Planety je to pevný, neposunutelný světelný Svět, o čem se také ještě podrobněji dozvíte od Mých učedníků.

5) Je-li tedy tomu všemu nepopíratelně tak, jak můžete dělat vaše Planety určitými vládci toho či onoho roku?! Hleděte, v tom spočívá již starými pohanskými knězi zcela chytrácky počítané modlářství! Neboť je-li například v tomto roce u vás vládoucí planetou Jupiter - anebo váš Zeus, pak mu musí být jako bohu v tomto roce zejména mnoho obětováno, aby zůstal při dobré mysli a dal plodům toho roku zdar. Hleděte, to je modlářství a nesmí být tam, kde mají lidé poznat pravého živého a jediného Boha a žít a jednat podle Jeho přesně zjevené vůle; neboť ve staré knize moudrosti je psáno: „Já Jediný jsem váš Bůh a Pán proto nemáte mít a uctívat vedle Mne žádné nicotné cizí bohy!“

6) Bůh je tedy jen jeden a vše co tu je stvořil ze Sebe. V Něho Jediného musíte věřit, Jeho přikázání, která Já vám oznamuji zachovávat a nadevšecko ve světě Ho milovat!

7) Konáte-li to však, abyste obdrželi co. jsem vám přislíbil pak nemáte co dělat s vládnoucími Planetami; neboť jedině Bůh je vládce všech věcí všech živlů a všech časů.

8 Kdo tomu věří, pevně a nepochybně to přijímá a přesně podle poznané Boží vůle žije, ten také brzy v sobě co nejjasněji pozná, že tato slova, která jsem nyní k vám mluvil a mluvím, jsou slova Boha a vedou tedy k dosažení Mého vám daného zaslíbení právě tak jistě, jako jistě mohu Svou vůlí vykonat vše co chci. - Rozuměli jste tomu nyní dobře?“

9) Právilo **oněch pět kněží**: „Pane, Mistře a úplně opravdový Bohočlověče, dobře jsme tomu nyní porozuměli a pravíme a doznaváme otevřeně, že ve všem máš úplnou pravdu a mluvíš nejčistší pravdu! Co se však týče našeho zaměstnání, jsme přesto toho mínění, že ponechání vládnoucích Planet při našich výpočtech času a roků by snad mohlo zůstat dále pouze pod podmínkou, že podržíme stará obvyklá jména; naše lidi bychom však již poučili v tom smyslu, že to jsou jen pouhá jména, jimiž označujeme určitá pohyblivá Souhvězdí. Je to zpracováno jen kvůli řádnému stanovení cyklu od sedmi k sedmi rokům, podle soustavy starých Egyptanů. Myslíme, že to snad by neuškodilo rozkvětu tvé nauky.“

10) Pravil jsem **JÁ** : „Ano, ano, když tedy již neuškodí, také však nic neprospěje; neboť k čemu je předně cyklus sedmi let?! Ani cyklus sedmi týdnů a sedmi měsíců nemá o sobě zcela žádný význam, - oč méně pak cyklus sedmi let! Avšak vy jste jednou učinili číslo sedm magickým a tedy význačným číslem, připsali jste mu všelijaké účinky a tím celý národ pobláznili a tak to je nyní takové, že nemůžete upustit od těch nejprázdnějších pošetilostí. Domníváte-li se však, že to vše musíte podržet, pak poučte tedy vážně lid v tom smyslu, že stará jména bohů nejsou nyní dále nic jiného, nežli marnivá prázdná jména určitých pohyblivých Souhvězdí.“

11) Já pravím vám: Veškeré vaše výpočty o hvězdnatém nebi tu nahoře jsou pouhou lží a klamem. Moji učedníci mohou vám o tom vydat úplně platné svědectví. Já jsem jim to také odhalil a oni vědí co je Slunce, Měsíc a všechny ostatní Hvězdy. Zeptejte se jich potom na to a oni vám také o tom podají správné vysvětlení! Avšak z toho poznáte, jak velice falešné, směšné hloupé jsou všechny výpočty a všechna určování.

12) Jak bylo řečeno, z vašeho počítání času jsou jen něčím pravdivým a správným jen čtyři měsíce od 7 k 7 dnům stále se měnící, z toho vyplývající týden, doba měsíce a trvání roku, - vše ostatní je prázdným blábolením. Nyní také víte, co je na vašem výpočtu a záleží nyní úplně na vás, abyste učinili co chcete!“

13) Když **těchto pět** uslyšelo tato slova o počítání času a Hvězd, které se jim zdálo tak důležité, vyvalovali oči a potají mezi sebou pravili: „Ten si svou moudrost a magickou sílu vůle nepřinesl z Egypta; neboť by musel mluvit o starém a nejlepším hvězdářství egyptském jinak! On však zavrhuje již hned vše, pouze ne to, co si beztoho každý sebe prostší člověk může zcela snadno sám na prstech spočítat a vypočítat. Musí k tomu mít své důvody. Domluvíme se o tom s jeho učedníky!“

14) Pravil poté **prvý kněz Apolonův**, jenž byl vlastně hlavním astronomem: „Já jsem přece se vši pílí studoval v Diathiře v Horním Egyptě pod velkým Zodiakem v chrámu Chronos počítání času, astronomii a obdivuhodnou astrologii a to podle nové soustavy velkého Ptolemäuse ⁷⁾ a

---

⁷ NOTA BENE! To není ani OTOLEMÄUS, mladší astronom, ani jeden z králů, nýbrž tento pro světové dějiny zcela zapomenutý PROLOMEUZ (zeměměřič) žil 400 let po době Mojžíšově. Také však nesmí být

nyňi to není najednou nic?! Co si však potom máme myslet při pohledu na podivuhodná Souhvězdí nebeská? Nemají tedy skutečně žádný jiný a vyšší význam, nežli aby jen dávala svým třpytem za noci skrovné světélko?! Proč potom jejich tak rozmanité skupiny, které si zůstávají stále stejné? K čemu jejich různé velikosti a barvy? Věřu, to je nyní pro nás perná zkouška! Ale ať už je tomu jakkoliv, uvidíme, co nového nám budou vyprávět jeho učedníci!“

97. PÁN UZDRAVUJE NEMOCNÉ V JEDNÉ RYBÁŘSKÉ VESNIČCE.

1) Poté jsme vstali od stolu, ježto byly beztoho téměř již čtyři hodiny odpoledne a Já jsem přikázal nyní Ondřejovi a Nathanaelovi, aby dali těmto kněžím žádoucí poučení a s ostatními učedníky a domácími lidmi jsem šel do přírody.

2) Tu přišel za námi také **kněz Zevův**, neboť pravil ostatním čtyřem: „Dejte dobrý pozor, co vám ti dva muži řeknou; já však půjdu za Mistrem abych se podíval a poslechl, co asi on bude konat a mluvit.“

3) A tak tedy šel za námi, když jsme kráčeli podél Eufratu, na jehož pravém břehu - na němž se rozkládala obec - bylo také mnoho vzácných a léčivých bylin. Šli jsme hodinu dolů podél řeky, kde byla rybářská vesnička, jejíž obyvatelé se živili většinou rybolovem; neboť půda byla kamenitá a písčítá, porostlá tu a tam jen skrovnou travou a jinými bylinami, na které sotva několik málo koz nacházelo dostatek píce a proto se nehodila pro rolnictví.

4) Když jsme sem přicházeli, šlo nám vstříc ihned mnoho lidí a pozdravovali velmi známého jim celníka Joreda, prosili ho však také o shovívavost a trpělivost, že mu jsou dlužní ještě část nájemného z rybaření.

5) **Celník** jim je však úplně prominul a dodal ještě k tomu: „Nejen nájemné, které mi dlužíte, vám promím, nýbrž zprošťuji vás také pro veškerou budoucnost každého dalšího placení nájemného; jen císařský činžovní groš budete od nynějška jako úplně svobodní vlastníci této vesničky a rybářství sami zapravovat a ten budete moci získat již prodejem ryb in commune (společně; vyd.). - Jste s tím spokojeni?“

6) Z velké vděčnosti padli nyní mužové i ženy na tváře a chválili hlasitě velkou dobrotu Joredovu. Jored je však vyzval, aby vstali se země a nedělali takové okolky za tak nepatrné dobrodiní.

7) Když vstali se země, představil jim syna probuzeného ze smrti a sdělil jim jak se to stalo. Tu se tito lidé tlačili ke Mně, jelikož jsem stál s lékařem zcela těsně u vody a jali se Mne chválit a velice velebit, že jsem probudil Joredova syna ze smrti, za což jim jistě nyní Jored prokázal tak veliké dobrodiní, což by jinak, ačkoliv byl vždy velmi dobrý a slušný muž, jistě nebyl učinil.

8) Poté se Mne ve své prostoduchosti tázali, kdo vlastně jsem, že jsem byl s to vykonat něco tak neslýchaného.

9) **JÁ** jsem je však uklidnil a řekl: „Kdo a co Já jsem, to se všichni ještě dosti záhy dozvíte. Zatím však můžete z Mých úst zvědět tolik, že Já jsem jediným pravým Spasitelem světa pro všechny lidi a mám nejen moc pouze Svou vůlí a Svým slovem tělesně uzdravit každého člověka, nýbrž mohu vysvobodit duše lide z dlouhého bloudění a dáti jim život věčný. Máte-li však ve své vesničce nějaké nemocné, přiveďte je sem a Já je všechny uzdravím!“

10) Tu děkovali **chudí lidé** již předem a pravili: „Ó, milý. Spasiteli světa, máme dost nemocných a ani my nejsme v celku tak zdraví, jak ještě dílem vypadáme; avšak naši nemocní jsou většinou stíženi takovými vadami, že u nich již nebude mnoho co uzdravovat!“

11) Pravil jsem **JÁ** „Jděte a přiveďte je jen všechny sem a poznáte poprvé ve vašem života sílu a slávu Boží, kterou dal Bůh člověku!“

12) Poté spěchali tito lidé do svých nuzných příbytků a přivedli asi 20 nemocných; byli mezi nimi chromí, mrzáci, dnou stíženi, slepí, hluší, malomocní a dokonce člověk bezruký. Tento člověk byl jinak zdravý a silný; jelikož však ztratil již jako dčtě obě paže nepozorností své ošetřovatelky, nebyl jako bezruký schopen práce až na to, co byl s to s největší bídou konat svýma nohama.

13) Když nyní všichni nemocní leželi na skrovném trávníku, přistoupil jsem **JÁ** k nim a pravil: „Rádi byste byli všichni ze svých nemocí uzdraveni a věříte, že já vás mohu uzdravit?!“

14) Tu pravil **jeden dnou stížený stařec**: „Dobrý, milý Spasiteli světa, bylo-li ti možné probudit ze smrti syna Joredova, pak také věříme, že také nás budeš moci opět uzdravit. Že bychom však my všichni zle trpící byli rádi opět svěží a zdraví to se již dávno rozumí samo sebou. Když ty, ó dobrý, milý Spasiteli světa nás chceš uzdravit, ráčíž nám tím prokázat svou lásku a milost! Nemůžeme ti sice nic za to dát; neboť ty jistě vidíš naši velkou ubohost. Volali jsme sice již všechny bohy, leč nechtěli nás vyslyšet, protože jsme jistě nemohli za to přinést dostatečnou oběť. Jestliže však ty nás uzdravíš, pak jsi více a lepší nežli všichni bohové nebel!“

15) Tu **přítomný kněz Zevův** udiveně pohlížel a řekl lékaři: „Dovede-li to, pak to již není člověk, nýbrž nejopravdovější Bůh! Nejvíce jsem však zvědav na toho bezrukého člověka! Dovede-li i jemu opět navrátit obě ztracené ruce, pak už je to zcela nepochybně Bůh a budeme se mu muset klanět!“

16) Tu jsem pozvedl oči vzhůru a hlasitě pravil: „Otče, děkuji Ti, že jsi Mne opět vyslyšel! Víím dobře, že Mne vždy vyslyšíš; ale říkám a činím to proto, aby Tě také tito pohané poznali, v Tebe a ve Mne uvěřili a pak jedině Tvé svaté Jméno velebili!“

17) Poté jsem Se obrátil k nemocným a řekl: „Vstaňte a chodte!“

18) Vtom všichni vstali; neboť byli v jednom a téměř okamžiku úplně zdraví.

19) Jen **bezruký** své ruce ještě neobdržel a proto přišel ke Mně a pravil: „Ó, dobrý Spasiteli světa, když ti bylo možné svou přezáračně všemohoucí vůli uzdravit všechny tyto nemocné, bude ti jistě také možné dáti mně obě ruce k práci, abych si pak mohl všelikou práci vydělávat chléb! Ó, nenech mně s tohoto místa odejít naprázdno, abych i já mohl z nejplnějšího srdce brát podíl s ostatními uzdravenými na nejúplnějším děkovném jásetu!“

20) Pravil jsem **JÁ** : „Proč jsi pochyboval v okamžiku, když jsem ostatní uzdravoval? Hle, ti všichni uvěřili a byli uzdraveni; kdybys nepochyboval, byl bys měl nyní také ty již své ruce!“

21) Pravil **bezruký**: „Ó, dobrý Spasiteli světa, neměj mi to za zlé, ježto já nyní úplně věřím, že můžeš také mně pomoci!“

22) Tu za Mými zády kněz Zevův poznamenal potají lékaři: „Já jsem si hned myslel, že s tímto bezrukým bude mít při uzdravování potíže! Neboť je zcela něco jiného, magickou mocí slova a vůle uzdravovat lidi, kteří ještě mají všechny byt sebe zmrzačenější údy, nežli navrátit člověku zcela chybějící jako zcela nově stvořený úd!“

23) Pravil **lékař**: „Toho mínění nejsem; neboť kdo dovede v jediném okamžiku v niveč proměnit tři ohromné kamenné sochy a jezero do velké hloubky přikrýt pevnou půdou, ten také dovede navrátit tomuto člověku ruce, chce-li jen!“

24) Na tato lékařova slova neřekl kněz Zevův již nic; ale **JORED** přistoupil ke Mně a řekl: „Pane, je-li to Tvá vůle, dej také tomuto člověku ruce a já ho pak vezmu do služby a bude u mě dobře zaopatřen!“

25) Pravil jsem **JÁ** Joredovi: „Buď klidný, Já mu dám ruce; avšak nyní musím kvůli Zevovu knězi ještě poněkud váhat, jelikož on mínil, že se Mi to nepodaří a proto s ním vyměním napřed ještě několik slov.“

26) Poté jsem se obrátil a řekl knězi: „Poslyš, hloupý člověče, jak to soudíš o božské moudrosti, síle a moci?! Kdopak postavil prvního člověka do světa bez plození a bez mateřského těla a dal tomu, kdo předtím nebyl, všechny jeho údy v nejvyšší možné dokonalosti? Hle, to byl Ten, Který nyní působí ve Mně, jak se snadno můžeš přesvědčit několika zázraky, které jsem zde již vykonal! Cožpak nepoznáváš, že pouhý člověk není ze sebe s to vykonal to, co tu nyní konám Já, nýbrž jen Duch Boží, Jenž je ve Mně a Jedno je s Mou vůlí?! Být knězem a na první pohled nepoznat jak jsou možné skutky, které nyní Já konám, to není skutečně velmi chvalitebné od kněze Zevova, jenž přece navštěvoval všechny možné školy a prostudoval Platona, Sokrata a podobné jiné! Řekni Mi, zda myslíš zcela vážně, že nemohu dát bezrukému opět ruce!“

27) Pravil **kněz**: „To jsem, můj skutečně všemohoucí příteli, vlastně nemyslel, ačkoliv mně to připadalo tak, jako bys mohl u chorých lidí uzdravit opět jen ony části těla, které tu ještě jsou, avšak části nějakou zlou příhodou ztracené již nikoli! Neboť jsem si myslel: Ty jako nejhluběji zasvěcený do všech neviditelných sil přírody, které tě musí zřejmě poslouchat, dovedeš sice snadno pracovat s hrubou a mrtvou hmotou, která má svou příbuznou látku ve vzduchu a ve vodě; avšak ruce člověka již dávno ztracené, jsou něco zcela jiného, protože jejich základní látky jsou už jistě velmi vzdáleny od prvých praelementárních látek a nelze je tak snadno sestavit ze vzduchu a vody. Leč tomu již tak nebude a tobě je možné to jedno tak dobře jako to druhé! Já jsem sice předtím řekl lékaři své poněkud pochybovačské mínění, avšak on mně sám

několika slovy přesvědčil úplně o opaku mého mínění a tak nyní věřím, že bys mohl bezrukému dát ruce, i kdybys mu je také nedal z nějakého skrytého důvodu!“

28) Privil jsem **JÁ**: „A, to je nyní zcela jiná řeč a Já nemám zcela žádný důvod, abych to-
muto člověku nenavrátil ruce; proto chci, aby je v tomto okamžiku měl!“

29) Sotva jsem to vyslovil, měl bezruký také již své obě zcela silné ruce a mohl je také
ihned používat, jakoby mu nebyly nikdy chyběly.

30) To vyvolalo u všech přítomných tak nesmírný rozruch, že se všichni jali volat: „To není
člověk, nýbrž to je pravý Bůh! Jemu postavíme chrám a jemu jedinému budeme přinášet nej-
čistší, nejlepší a nejcennější oběti!“

31) Já jsem je však uklidnil a vysvětloval jim, tak jako den předtím Joredovi, životní sílu člo-
věka ve spojení se silou ducha vírou a pak nejvyšší láskou k Bohu, Jenž věčně byl, je a bude.
Tito prostí lidé tomu uvěřili a zcela snadno a brzo to pochopili.

98. OBRATNÁ OBHAJOBA POHANSKÉHO KNĚZE.

1) Poté jsem přikázal učedníkům, aby sdělili lidem hlavní poučky Mé nauky. Když se také to
brzy a snadno. stalo, děkovali Mně všichni co nejvroucněji za takoveto jim prokazané velké dob-
rodiní. Knězi Zevovu také však hned řekli, že se úplně odříkají svých mrtvých a nikomu v ničem
nepomáhajících bohů a že budoucně nebudou již chrám navštěvovat.

2) Avšak **kněz** pravil: „Já už jsem vám přišel vstříc! V této nové nauce se budeme budouc-
ně ještě velmi často vidět a vzájemně se do jména tohoto živoucího Boha povznášet. Neboť
naši staří kamenní bohové již dávno nejsou, to jest podle času a podle pravdy jsme si jich my
kněží již dávno nevážili a byli pro nás také již dávno jakoby vůbec nebyli; a nyní také již nejsou,
neboť tento Všemohoucí je svou vůlí zničil a také ono svaté jezero pokryl na všechny časy časů
pevnou zemí. My sami jsme se nyní také stali jeho učedníky a budeme vám místo staré lži
přednášet novou jadrnou pravdu a budeme vám prospívat všelikým užitečným vyučováním a
tak zůstaneme starými dobrými přáteli!“

3) Tu pravil **představený** této vesničky: „To by nyní tedy bylo již takto vše správné; ale jed-
no se mi od tebe nelíbí, zejména při této obdivuhodné příležitosti! Ty jsi pravil, že vy kněží jste
si již dávno bohů nevážili jak co do času tak i co do pravdy. To bylo zcela dobré a moudré pro
vás a pro vaše kapsy; neboť jelikož jste zrovna neměli víru ve staré bohy, mohli jste jim příbě-
ňovat co vám bylo libo. Představovali jste se nám jako prostředníci mezi bohy a námi ubohými,
hloupými a slepými lidmi říkajíce: „To a ono žádají bohové jako smírnou oběť, aby nás nena-
vštívili tím či oním krutým soužením!“ My jsme pak jako blázni ochotně obětovali, - a vy jste po-
hlcovali místo bohů, kteří nikde a nikdy nebyli, oběti, které vám byly často velmi hojně přinášeny
pro bohy! Když jste si však již tak dlouho nevážili bohů, proč jste tedy prováděli tak nespravedli-
vé nešvary a proč jste nás oklamávali? Jak to na nás napravíte?“

4) Co zde jako sám chudý rybář a představený této obce mluvím, nemluvím za sebe, nýbrž
za celou obec a ty jako mně známý prvý z vás 5 kněží se nám zajisté zodpovíš a řekneš, proč
jste s námi tak jednali, jakoby jste byli již hned samými všemohoucími bohy a proč jste uvalili
kruté tresty na toho, kdo by vám jako rozumný člověk nějak odmlouval. Nedáte-li nám tu dosta-
tečné vysvětlení, pak to s naším příštím přátelstvím bude asi těžké!“

5) Privil **kněz**: „Milý příteli, předně jsme vám nauku o bozích nedali my, nýbrž byli jste v ní
již zrozeni a vychováni a zadruhé se tě nyní ptám, co byste byli s námi učinili, kdybychom
jednou povstali a dobrou řečí vám prohlásili vaše staré bohy za nicotnost. To, co jsme činili,
museli jsme činit jen kvůli vám a podle možnosti se snažit zdržovat vaši starou pověru v bohy,
ježto v opačném případě byste nám šli zcela jistě ne příliš vlídně na kůži. Dokud tedy trvala sta-
rá víra v mnohé bohy, byli jsme nuceni jako blázni vám sloužit a byli jsme tedy ostatně jako ji-
nak všemi vědami vyzbrojení lidé dvojnásobně hodni své mzdy.“

6) Mimoto z důvodů politických jsme museli pro stát konat co jsme konali. Kdybychom byli
učinili něco protizákonného, byly by se nás římské soudy brzy tázaly, proč pracujeme proti staré
nauce o bozích a dáváme lidu jinou nauku, která se nikde neobjevuje jako státem schválená.
Byli bychom pak jistě pozbyli své úřady a vám by byli dáni jiní kněží, kteří by s vámi jistě tak
mírně nezacházeli jako my. A kdo ručí nyní za to, že odstoupíme-li, nedostanete sem od státu
brzy nové kněze, kteří vás pak budou velmi zle soužit?!

7) Nyní to ovšem máme lehčí, neboť nyní máme pro to, co se zde nejpravdivějším a živým Bohem provedlo a tak budeme-li od nynějška neochvějně pevně věřit tomu a konat to, co nám ukáže nová nauka a budeme-li pak sami s to svou vytříbenou vůlí něco obzvláštního vykonat, budeme moci tímto vším snáze odpovídat před soudy, které nás na všechny způsob sledovaly a soudy budou pak moci zastrčit svůj meč opět do pochvy.

8) Proto pravím tobě jako představenému této obce: Zůstaneme-li přáteli jako jsme byli, pak se budeme moci jistě dlouhý čas nerušeně cvičit v nové nauce, až v ní milostí udělenou nám jistě tímto pravým novým Bohem dosáhneme pevnosti, takže o čemž dosud nemá, ani mít nemůže takže nás pak nechá, jak jsem už dříve nyní ty, zda mám pravdu anebo ne!“

9) Praví **představený**; „Mluvil jsi správně, - ale hlavními podvedenými jsme přesto byli vždy my; neboť vy jste věděli, že na staré nauce o bozích nic není, my však jsme to nevěděli a velice jsme si jí vážili, protože jste nám to svými vybranými řečmi dobře dovedli vštípit. Avšak nechme toho nyní, neboť tímto Spasitelem světa se nám všem dostalo tak neočekávaně velkého štěstí a mimoto jeho učedníci se ještě zabývají tím, aby nás naukou poučili, jak může člověk dospět k takovým neobyčejným a vlastně ještě nikdy tu nebyvalým životním schopnostem! Avšak já si musím nyní sám o tom něco poslechnout.“

10) Tu se odebral také tento kněz k vyučujícím učedníkům a poslouchal s největší pozorností as po dvě hodiny horlivě vyučující a teprve ze slov učedníků, kteří zde mluvili zcela veřejně, poznal, Kdo Já jsem a co chci s lidmi.

11) Já Sám jsem však zatím rozmlouval s Joredem, lékařem, se synem Jorabem a s oním dříve bezrukým člověkem, kterého nyní vzal Jored podle svého slibu k sobě a učinil jsem jim leccos pochopitelným, co by byli jinak sotva kdy s to pochopit.

99. JOREDOVA CHUDÁ RYBÁŠKÁ VESNIČKA PÁNEM ZÁZRAČNĚ POŽEHNÁNA.

1) Když však učedníci skončili své vyučování, přišli všichni opět ke Mně a s vysoko zdviženými rukama Mně děkovali za uzdravení a zejména však za nauku, kterou nyní poprvé přišli k poznání, co je vlastně člověk a k čemu je určen.

2) **JÁ** jsem jim však pravil: „Moji milí, jedněte podle toho, pak teprve vám bude úplně jasno, že nauka, kterou jste slyšeli, nepochází z úst pouhého člověka, nýbrž co nejopravdověji z úst Boha a že v sobě skrývá nejvyšší a nejčistší pravdu a tedy život sám!“

3) Všichni co nejvěrněji slíbili, že budou vše co nejpřesněji zachovávat, jen o jedno Mne prosili, abych vesničce, ježto je Mi to jistě také možné, aspoň poněkud požehnal v tom smyslu, aby, co se týče jejich přirozené existence jen trochu snáze vycházeli a nemuseli žít tak hubeně a bídně. Kdyby si museli tak jako dosud jen za největšího úsilí stále dobývat nejskrovnější potravu, zbylo by jim příliš málo času k této nové tak vážné životní věci, což by pro ně nyní bylo něco velmi bolestného.

4) Tu pravil jsem **JÁ**: „Nuže, co byste chtěli? Chtěli byste mít hodně tučné louky pro své kozy a své ovce a chtěli byste také ovocné stromy a úrodná pole a bohatší rybolov a vedle toho snad také trochu lepší domy a hospodářské budovy?“

5) Pravil **představený** „Ó, Pane a Mistře života a všech věcí, to vše by bylo velmi dobré a pro nás nadmíru žádoucí; leč toho všeho dávno ještě nejsme hodni! Proto bychom byli prozatím již více než úplně spokojeni jen poněkud tučnější pastvou pro naše hubené kozy a ovce. Když by nám občas mohl být ušetřen bohatší rybolov, pak bychom byli beztoho nejšťastnějšími lidmi na Zemi!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Poslyšte, u vás se uplatňuje nyní skutečně staré přísloví, které zní takto: „Kdo si neváží malého, není také hoden většího!“ Jelikož vy si však vážíte malého, jste také hodni i většího. A tak tedy staniž se vám vše, co jsem předtím vyslovil!“

7) Vtom okamžiku tu stály zcela ladné domy se zcela slušnými hospodářskými budovami; celá rozsáhlá písčítá a oblázková pustina se stala nejbujnější lučinou a mezi lučinami bylo možno vidět pruhy neúrodnějších pšeničných rolí. Kolem domů se skvěly s vhodným oplocením nejušlechtlejší druhy ovocných stromů, dokonce ani réva nechyběla a co se týče vody s rybami, bylo také toho tou měrou požehnáno, že bylo již nyní vidět nejkrásnější ryby třítí se ve velkých skupinách u břehu a volné louky byly plny koz a ovcí; ale také uvnitř nových plotů, které velmi

ozdobně obepínaly obytné domy, hospodářské budovy a ovocné stromy, spatřili obyvatelé množství drůbeže, jak to jinak bývalo jen u bohatých Řeků.

8) Když to vše tito chudí obyvatelé pojednou spatřili, nevěděli z počátku zda je to skutečnost či krásný sen. Teprve po chvíli se vzpamatovali a spustili silný křik díky.

9) Já jsem však je opět uklidnil a napomínal předně, aby se nyní proto nikdy a nikdy neopájeli, jinak by jim to vše mohla velmi snadno opět vzít velká voda - zadruhé, aby celému světu, který by sem pak mohl přijít, příliš hlasitě nezvěštovali jak k tomu přišli, neboť svět by toto nemohl pochopit, nejmýš by se jim vysmál a nepřestával by jim škodit. Ať jen řeknou, že je to odměna za jejich lepší životní horlivost. A zatřetí ať jsou mezi sebou laskaví a velmi snášenliví a žádný ať nikdy svým sousedům nezávidí snad většího štěstí, nýbrž ať jsou všichni navzájem plni lásky a horlivosti sloužit druh druhu a ať vedou čistý cudný a tím Bohu libý život a nyníjší požehnání nikdy od nich neustoupí.

10) Oni to vše co nejmýš a za hlasitého pláče a radostného vzlykání slíbili!

11) Nyní však jsem jim **JÁ** opět pravil: „Jděte nyní do svých příbytků a vezměte si vše co v nich najdete!“

12) Oni Mne však prosili, abych nyní nové příbytky co nejmilostivěji tomu a onomu zvláště jako vlastní ukázal, protože se nyní naprosto nevyznají, komu to či ono náleží.

13) Tu jsem přikázal učedníkům, aby to těmto lidem učinili. Učedníci to učinili a tak byla tato věc uvedena brzy do náležitého pořádku.

14) Protože však obyvatelé našli v nových obytných domech také hojné zaopatření, chtěli všichni ještě jednou k nám zpět, aby Mně vyslovili svůj opětovný hlučný dík; leč učedníci jim pravili, aby to učinili jen zcela potichu v srdci a že jim zcela dobře porozumím, neboť Mně není a nezůstane cizí ani nejtíší myšlenka člověka ani v největší vzdálenosti. Proto by si měli vzít také k srdci to, aby nedali v sobě vzejít žádným špatným myšlenkám, protože bych to okamžitě věděl.

15) Tu se obyvatelé spokojili a jali se nejmýš blažení prohlížet, co vše jim bylo uděleno tímto zázračným znamením.

100. NÁVRAT DO CHOTINODORY.

1) Potom přišli učedníci opět k nám až na Jidáše Iškariota. Ten se ještě namáhal, aby naučil obyvatele používání různého náradí a jedl a pil dům od domu; neboť za svou námahu vyučování chtěl přece také něco mít. My však jsme mu ponechali jeho radost a za mnohých užitečných rozhovorů jsme šli nahoru do Chotinodory. Když jsme tam přišli, schylovalo se Slunce již velmi k západu a my jsme byli také již trochu unaveni a šli jsme do domu Joredova a to do známého již sálu. Tam byli také oba učedníci se čtyřmi knězi, kteří byli učedníky doma poučovani a brzy přišlo mnoho lidí toho domu i města a vyptávali se co nejhrošivěji, co vše se asi přihodilo při malé cestě do rybářské vesničky.

2) Nuže, byla tu spousta vzájemného vypravování a obdivování skoro až do noci. Jen přinesená sem večere uklidnila trochu jazyky a občané města nás také pomenáhu opouštěli, takže jsme mohli povečeřet ve větším klidu.

3) Teprve když jsme byli s večerí u konce, přišel za námi Jidáš Iškariotský a zpytavě pohlížel, zda večere teprve započala anebo je již skončena. Shledal ji však již za skončenu a proto se odevzdal svému osudu. Jored mu však chtěl dát něco připravit; leč Jidáš Iškariotský si to nepřál a prosil ho pouze o trochu chleba a vína, což také ihned obdržel.

4) Avšak náš Tomáš nemohl mu to nicméně zcela prominout, protože skrze Mne poznal, že si Jidáš Iškariotský v nové vesnici silně přihnul tamního zázračného vína. Tentokrát dělal však Jidáš Iškariotský jakoby Tomáše zcela neslyšel, vyšel však vyprázdniv svůj řádný pohár vína ven a tuto noc jsme ho zase neviděli. Venku se sešel s jakýmsi občanem, který se s ním bavil o záležitostech toho dne a vzal ho pak také do svého domu, kde mu pak vystrojil dobrou a bohatou noční hostinu.

5) Zatím co jsme ještě seděli u stolu, přišly ženy a děti a ostatní sluhové pěti kněží, aby pátrali co se s nimi stalo, ježto je po celé odpoledne nebylo nikde vidět, kam přicházivali jejich příslušníci.

6) A ženy pronášely také zcela vážná slova, co se nyní stane dále, když je nyní zničeno vše, co jinak náleží k jejich službě.

7) **Kněží** jim však tyto otázky vážně vytýkali a pravili: „My a nikoli vy - jsme byli knězi lidské staré a nepolepšitelné slepoty a nejošklivější hlouposti! Nyní známe něco jiného a také přitom skálopevně zůstaneme. Jestliže nás však uživilí a udrželi nicotní staří a úplně falešní bohové za naši marnivou službu, pak nás zajisté také udrží jediný a zcela pravdivý všemohoucí Bůh, budeme-li nyní všichni Jemu jedinému vpravdě sloužit! - A nyní se na nic dalšího již neptejte; zítra je také ještě den, kdy může být ukojena vaše ženská pošetilá zvědavost!“

8) Také toto zcela dobré a vážné pokárání, které učinilo pět kněží svým rodinám, mělo dobrý účinek; mlčely a odebraly se zcela trpělivě opět domů.

9) Poté se mluvilo ještě o leccčem dobrém a oněch dvacet novoučedníků pravilo mezi sebou: „Ó, kdyby tato obec byla Jeruzalémem, jak blažený život by tu byl! Kdyby se však stalo v Jeruzalémě, co vše se dnes stalo zde, rozčílilo by to templáře ještě více a ještě hůře a žádný z nás by nebyl již ani hodinu jist životem. A tam, že přebývají děti Boží a zde že jsou pouze temní a světla prostí pohané?! Přestaňte nám s dětmi Božími v Jeruzalémě! Zde jsou nyní právě děti Boží a v Jeruzalémě děti satanovy!“

10) Privil jsem **JÁ**; „No, no, nehorlete příliš! Vy jste sice dobře soudili; leč zde není právě místo k tomu. Proto mluvte raději o něčem jiném!“

101. PÁN VYSVĚTLUJE VIDĚNÍ DANIELOVA.

1) Privil **jeden z dvaceti**, jenž byl chrámovým zákoníkem: „Pane, jelikož Tobě jsou všechny věci známé a možné, mohl bys nám tedy něco vysvětlit z proroka Daniela, zejména jeho 7.kapitolu! Tento pozoruhodný věstec podává sice zvláštní výklad o svém vidění čtyř zvířat, - ale tento výklad je právě tak neurčitý a temný jako onen viděný obraz, který naplnil věstce hrůzou. - Nemohli bychom tedy o tomto vidění dostat od Tebe nějaké vnější vysvětlení?“

2) Privil jsem **JÁ** „Ó, zajisté; leč také k tomu zde není místo, jelikož tito lidé vědí pramálo o našem Písmu. Mimoto také vy sami jste ještě příliš málo vnikli do svého, - pravím - záhrobního ducha a ještě jste se s ním příliš málo sjednotili, abyste poznali a ze základu pochopili vidění věstce Daniela. Neboť i kdybyste také dvě prvá zvířata jakžtakž pochopili, nemohli byste pochopit ona dvě poslední, protože jejich bytí a působení je uchováno budoucím časům. Jak by však mohlo být vašemu nyní ještě pouze přirozenému rozumu podáváno jasně osvětlené něco, čeho na Zemi ještě nebylo, nýbrž nastane teprve po mnohých stoletích?“

3) Mohu vám říci jedině to, že ona čtyři zvláštní zvířata nepředstavují snad čtyři vedle sebe jsoucí říše, kde z poslední pak ještě vznikne 10 království podle čísla 10 rohů, v jejichž středu pak vyrůstal na hlavě ještě jedenáctý, kvůli němuž byly 3 z dřívějších rohů zvířeti vytrženy, nýbrž značí jen od počátku lidských časů na této Zemi čtyři velká posloupná údobí bytí národů; ke zbadání jejich minulosti je třeba mnoho chronologické znalosti dějin a k prohledání jejich budoucnosti třeba otevřeného oka ducha, které může vyhlédnout nad čas a prostor ve Světle světla a v Životě života.

4) Hledte, tak poslední zvíře bude prý mít železné zuby a bude vše kolem sebe požírat a jedenáctý roh bude mít oči jako oči lidské a také ústa a bude mluvit veliké věci.

5) Ano, pravím vám, že se tak nevyhnutelně stane; ale i kdybych vám to také nyní chtěl poněkud vysvětlit, rozuměli byste z Mého vysvětlování právě tak málo, jako Daniel sám v podstatě rozuměl něčemu z onoho vysvětlení, které mu učinil duch.

6) Danielova zbožná duše byla sice zcela způsobilá mít taková vidění jako v nějakém živém snu, leč nemohla je také pochopit, protože její záhrobní duch z Boha nemohl se s ní sjednotit a být zajedno, protože Já jsem tu ještě nebyl v těle, abych umožnil takové úplné sjednocení. Toto úplné sjednocení bude však také teprve tehdy možné, až vstoupím do Svě staré a potom také zcela nové domoviny.

7) Z toho tedy také můžete nyní již zcela jasně vyrozumět, že by vám Mé vysvětlování celé 7.kapitoly Danielovy zcela nic neprospělo.“

8) Privil nyní **PETR**: „Ale Pane, až budeme někdy zase zcela sami pohromadě, pak bys nám mohl dát o tom snad několik pokynů! Neboť pravím nyní sám: Proroci, zejména oni čtyři velcí proroci mnoho napsali, jako také Mojžíš, Eliáš, David a Šalomoun, - ale pro koho? Až po

nás jim ještě žádný sebemoudřejší zákoník řádně nerozuměl,- my rozumíme také z toho co nejméně a těm, kdo přijdou po nás se jistě také nebude dařit ani o chlup lépe. A přece byly knihy psány pro lidi a pro žádného jiného tvora. Co však prospějí lidem, když jim nikdy a nikdy řádně neporozumí?“

9) Právě jsem **JÁ**: „Ó, tu se silně mýlíš! Kdyby byly ony knihy vnitřní duchovní moudrosti sepsány tak, že by byly každému přirozenému světskému rozumu již na prvý pohled skrz naskrz srozumitelné, pak by je člověk brzy odložil, ani se na ně již nepodíval. jaký prospěch by pak z toho měl?!

10) Takto však obsahují pronikavé duchovno od nejjednoduššího stvoření až do nejhluběji nebesky božského a nemohou tudíž být žádným přirozeným světským rozumem nikdy úplně pochopeny, nýbrž jedině čistým dokonalým záhrobním duchem člověka.

11) Právě nerozumění takovým spisům je budíkem ducha v člověku a ukazuje mu, co a kolik mu chybí z vlastní životní dokonalosti. Proto tyto spisy vezme častěji do ruky a bude o nich uvažovat, při čemž se mu bude čas od času to a ono stávat poněkud jasnější. Když takto svou námahou a svou horlivostí se dostal za světélko ducha, stane se pak již v bádání po vnitřních duchovních pravdách horlivější a horlivější a tak bude spět vždy více a více ke světlu a také k užšímu spojení se svým vnitřním záhrobním duchem a bude pak také s to dáti svým bližním jasnější světlo, které jim bude velmi prospěšné.

12) To by se však nikdy nestalo, kdyby byly tyto spisy podávány pouze čistým přirozeným způsobem a kdyby byly takto podávány, nemohlo by být jejich slovům položeno za základ duchovno a nebesky božské, jak jsem vám to také již častěji zcela jasně ukázal.

13) Co byste nyní tomu řekli, kdybych vám sdělil, že po téměř 2000 letech od nynějška počítajíc, bude tato Má nauka vypadat v celku ještě mnohem hůře nežli nyní nejhorší pohanství a bude ještě horší nežli nejslepější farizejství v Jeruzalémě, které od nynějška nepotrvá již ani 50 let?! Co řeknete tomu, když vám sdělím, že lidé v oné době vynaleznou a budou dělat velké umělé oči, jimiž budou pohlížet do velkých hlubin hvězdného nebe a stanoví zcela jiný výpočet nežli stanovili Egypťané?! Ano, lidé budou dělat železné cesty a budou po nich pomocí ohně a páry jezdit v železných vozech téměř tak rychle, jako letí vzduchem vystřelený šíp! Kovovými ohnivými zbraněmi budou spolu bojovat a své dopisy budou bleskurychle do celého světa roznášet a jejich lodi se budou bez plachet a vesel mocí ohně na velkém světovém moři tak rychle a snadno pohybovat, jak rychle a snadno letí orl ve vzduchu. A provedou ještě tisíce a tisíce věcí, o nichž si nyní nedovedete učinit ani pojem.

14) A hleďte, to vše obsahuje ono čtvrté zvíře a nemůže být vámi nyní chápáno, protože nemůžete rozumět ani tomu, co jsem vám řekl nyní! Avšak v duchu v krátké době tomu všemu dobře porozumíte, ale nebudete s to dáti také nikomu jiné vysvětlení, nežli jaké jsem vám dal při této příležitosti Já. Avšak později při vhodné příležitosti řeknu vám o tom také ještě něco podrobnějšího. Pro dnešek jsme však učinili dosti správného a dobrého a tak se tedy nyní opět odebereme k tělesnému odpočinku!“

15) Tím byl tento večer ukončen a všichni se odebrali k potřebnému odpočinku; neboť bylo už dosti pozdě. jen oněch pět kněží a Jored ještě dlouho spolu v druhém pokoji hovořili o všem tom, co slyšeli, viděli a co se přihodilo.

102. LSTNÉ ŽENY POHANSKÝCH KNĚŽÍ.

1) Zrána čekal však již zástup lidí před domem, aby Mne viděli; avšak Já jsem zůstal s učedníky v sále a tentokrát jsem nešel před snídání do přírody.

2) Přišel k nám však Jored, aby se podíval zda ještě spíme. A ježto nás našel úplně bdělé, řekl Mně (**JORED**): „Pane a Mistře, snídaně je hotova; kdyby Ti to bylo libo, dal bych ji sem hned přinést! Také pět kněží a náš lékař jsou již zde a rádi by Tě viděli a pozdravili. Pak obléhá můj dům velký dav lidí a nežádá si nic jiného, než aby Tě aspoň uviděl. Pane, jaká je Tvá vůle?“

3) Právě jsem **JÁ** „Dej přinést snídání a kněží a lékař ať vstoupí dovnitř k nám a ovšem také tvá rodina, která se Mi stala velmi milou! Zvědavý lid nechť však počká, neboť tím, že Mne uzří neztratí ani nezíská zatím nic. Učiň tedy tak; po snídání uvidíme co se dá dělat!“

4) Poté se ihned stalo jak jsem nařídil. Lékař a kněží vstoupili dovnitř a my jsme se posadili k jídelnímu stolu. Byla ihned přinesena na stůl dobře připravená jídla, neboť sedm žen Jored-

vých byly zcela dobré kuchařky a my jsme opět velmi statečně jedli ryby a po rybách pili víno.

5) Za půl hodiny byla snídane skončena a jeden z kněží Mne prosil zda smí mluvit.

6) **JÁ** jsem mu pravil: „Příteli, můžeš pro sebe mluvit podle své libosti; avšak poznamenávám ti zde, že Já beztoho od slova ke slovu přesně vím, co bys Mi chtěl říci a na co bys se Mne chtěl tázat a tak si tedy můžeš uspořít námahu otvírat ústa v takové nevyš bezvýznamné záležitosti!

7) Pohled' a poslyš! Když jste v noci - ovšem již za svítání - šli domů, slyšeli jste ve vašem háji vytí a bédování. Šli jste s jakousi bázní hlouběji do háje a slyšeli jste tam dokonce výhružná slova, která se na vás pomstí bohové, které jste křivopřísežně opustili. Poté jste spěchali s nemalou bázni ke svým ženám a vypravovali jste jim, co jste slyšeli a tím právě jste teprve nosili vodu na jejich mlýn. Takové mlýny byly již za času Jakobova.

8) Víte, proč vaše úskočné ženy a děti a sluhové přišli včera večer pro vás? Hledte, připravili vám strašidlo a byli by vám již dříve rádi nahnali strach! Proto byli rozhořčeni, že jste příliš dlouho protahovali dobu hrůzy, kterou vám připravovali.

9) Ačkoliv jsem včera právě tak dobře jako nyní až příliš jasně věděl o tom, co zamýšlely ženy, dopustil jsem to, avšak ne snad proto, abych vás nechal vašimi ženami po dvě hodiny děsit, nýbrž abych vám právě dnes pomohl tím, abyste přivedli své ženy a děti na pravou cestu.

10) Proto jsem upoutal pevně nástroje listí vašich žen na jejich místech na tak dlouho, než tam nyní brzy přijdeme a tváří v tvář přesvědčíme vaše ženy, jaké divy vám za noci způsobily kočkami v křoví pevně za ocasy přivázanými a několika najatými prodejny pacholky a děvkami, dlícími na tlustých větvích stromů.

11) Když jste se sem odebrali zrána ke Mně, spěchali ženy, děti a sluhové kvapně do háje a nyní se všemožně namáhají, aby ony strašidelné nástroje pro vás připravené osvobodili; avšak to se nyní na tak dlouho nestane, dokud tam nepřijdeme a neřekneme dříve strašidelným umělkyním do očí několik velmi slyšitelných a silných slov a potom teprve propustíme na svobodu jejich čarodějných nástrojů. Nuže příteli, mluv ty, zda není tomu tak a zda to nebylo to, co jsi Mi chtěl říci!“

12) Pravil **kněz**: „Ano, velký Pane a Mistře, právě tak tomu bylo! Děkuji Ti co nejvroucněji za toto objasnění; neboť věru, včera jsme byli v nemalé úzkosti a mysleli jsme si: No, když to tak půjde dále, pak zažijeme zakrátko starou válku bohů, v kterou jsme de facto (skutečně; vyd.) sice nikdy nevěřili, zato však jsme poněkud věřili v to, že v onom pravěku se asi odehrály na této Zemi velmi velké zemní a živelné revoluce, jejichž jsoucnost a dění zachovali tehdejší, jistě velmi prostí přirození lidé svým potomkům ve všelikých obrazech a podivných pověstech. Ale včera bychom byli již téměř začali věřit ve skutečnost oněch bájí a to tím spíše, ježto jsme včera viděli a slyšeli co vše je s to uskutečnit božská, také jen v jednom člověku jsoucí moc. Viděli jsme Tebe a Tvé učedníky již vrhat strašnou silou k obloze řádné hořící hory a obrovsky velké duby. Nyní nás však tato hloupost také již zcela přešla a já řečník se nyní obzvláště těším na to, že Ty, ó, Pane a Mistře, přivedeš naše příliš zhlouplé ženy do lepšího řádu!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Právem pravíš, že vaše ženy jsou zhlouplé; avšak vinu na jejich zhlouplutí máte vy. Vy jste je takto zřídili a tak tedy vy sami jste vinni, že vaše ženy a děti jsou nyní takovými a musíte tedy nyní, avšak s láskou a trpělivostí na nich samých napravit opět to, co jste na nich zkazili! Já to Svě již učiním, vy však musíte učinit také to své. S láskou a trpělivostí pořídíte mnoho, - avšak s vaší starou navyklou přísností zhola nic!“

14) Pravil **kněz Zevův**: „Pane a Mistře, na našich ženách jsme mnoho nemohli zkazit; byly již od dětství do bohů tak velice zavrtány, že nám vždy dělaly korektory, když jsme někdy vynechali něco, co jaksí jen jako pouhá věc vedlejší patřilo k našemu obřadnému kultu a co bychom zcela jistě byli mohli vynechat.“

15) Pravil jsem **JÁ** : „To je sice pravda, ale vzpomeňte si nyní také ještě na dobu, kdy jste se ucházeli o vaše ženy! Tehdy jste shledali, že jako dcery sidonského kněze četly Písmo Židů a velmi si ho vážily, rovněž i sám jejich otec, byť jen tajně pro sebe. Tehdy jste to schvalovali, abyste si dcery naklonili; když se však staly vašimi ženami, začali jste jim nauku Židů den ze dne činit víc a více podezřelou, ukazovali jste jim všeliké falešné zázraky tvrdíce, že toto vše konají bohové. Pak jste se snažili všelikými prostředky hnáti fantasmu žen na nejvyšší vrcholný bod, čímž nakonec dostaly všeliké sny a vidění. Tyto sny a vidění jste pak svým řečnickým uměním vykládali vždy tak, že musely znamenat a oznamovat právě to, co jste vlastně chtěli mít. Uvažte to nyní a řekněte pak, kdo má hlavní vinu na zhlouplutí vašich žen!“

16) Avšak Já vám k tomu nyní ještě dodávám něco a toto něco záleží v tomto: Tak zcela hloupé, jak myslíte, vaše ženy tak zcela skrytě pro sebe nikterak nejsou; neboť kdyby takovými byly a trochu si vážily pomoci bohů, nebyly by se nikdy odvážily připravit vám ve jménu bohů, které by tím jistě rozhněvaly, zcela přirozené strašení. Protože však zcela potají u sebe neměly nikdy zvlášť mnoho úcty ke všem těm pohanským bohům a nyní jí mají již co nejméně, protože jste je jako své nejdůvěrnější a nutné pomocnice při vhodných příležitostech zasvěcovali do všech vašich kouzel, takže musely zajisté poznat, jak a jakým způsobem konají vaši bohové zázraky. Hleď tedy a uvažte, kdo má vlastně vinu na domnělém zhloupenutí vašich žen!

17) Ale to nyní nic nevadí; neboť budoucně vás vaše ženy, děti a sluhové také daleko předstihnou v pravdě, která nyní u vás vzešla Mnou. Nyní však pojďme do háje a Já tam osvobodím vaše ženy, děti a sluhy z jejich velké nesnáze a blízkého zoufalství! Neboť nyní začínají samy věřit, že je bohové trestají proto, že se na nich ve svatém háji provinily svou nevěrou. A tak vstaňme a rychle vyjděme!

18) Hned jsme opustili sál a vyšli ven do svatého háje; zvolili jsme k tomu však zadní cestu, aby se mnozí lidé, kteří na Mne dosud čekali před hlavním průčelím domu Joredova, netlačili a v patách nás nenásledovali.

19) Mezi lidem byl však také náš Jidáš, jenž Mne chtěl lidu za několik grošů ukázat, neboť tito lidé Mne nemohli znát osobně. Toto však bylo zrádnému a prospěchářskému uředníku zabráněno zcela tím, že jsme do zmíněného háje zvolili zadní cestu.

103. DOBRÉ SVĚDECTVÍ ŽEN KNĚŽÍ O PÁNU.

1) Nyní jsme vyšli ven a zastihli jsme ženy a děti a sluhy v největší činnosti, aby uvolnili zaplacené bédovatele na větvích stromů a kočky v keřích, avšak bédovatelé na větvích byli jako přibytí a ke kočkám se nesměl nikdo přiblížit, neboť byly velmi zuřivé a strašně kolem sebe koušaly a škrabaly bolesti, kterou trpěly.

2) Když pět kněží přistihlo své ženy v takovéto zoufalé blízkosti, tázali se jich, co tu dělají.

3) **Jedna z žen**, totiž žena kněze Minervy, byla ještě nejsrdnatější a pravila svému choti: „Ach, hle, my jsme včera proti vám nastudovaly lest, abychom vás přivedly zpět ke starému velmi výnosnému uctívání bohů! Vidíš zde několik vřeštilů a bédovatelů dřepět na větvích a v křoví několik koček a všichni včera v noci museli při vašem příchodu řvát, aby vás poděsili, protože jste pro velké kouzelné činy cizího, především sem příšlého umělce opustili bohy a rázem jste zcela zničili naše dobré a velmi výnosné postavení.“

4) Avšak my jsme s naší Istí hanebně a vlastně zcela strašně pochodily. Hle, buď jsme tímto proviněním ve svatém háji těžce urazily staré bohy anebo toho velkého kouzelníka; neboť trest za naše provinění je před našima očima více než zřejmý! Vřeštilové a bédovatelé jsou na větvích stromů jakousi neviditelnou mocí jakoby přibiti a přes veškeré úsilí nemohou se svých míst a kočkám v křoví se nemůže žádný člověk přiblížit; neboť se podobají spíše nejuzuřivějším běsům nežli nějakému domácím zvířeti, koušou a škrábou kolem sebe a proto nemohou být za žádnou cenu uvolněny. Nyní si již nevíme rady ani pomoci. Co tu máme nyní činit?! Ó, jak přenešťastná myšlenka, kterou jsme se daly k tomu svést!

5) A co je s tím velkým zázračným mužem?! Nemohl by ten nám pomoci, když on je vlastně všeho toho vinen tím, že svou nepochopitelnou mocí vůle nám zničil obrazy bohů a svaté jezero proměnil v pevnou půdu zemskou?! Zajdi k němu a požádej ho o to jménem nás všech!“

6) Privil **kněz**: „To by málo prospělo, ale vy všichni sami musíte k Němu jít! Stojí tamto uprostřed Svých uředníků. Ví o tom zcela dobře a sdělil nám to již v domě Joredově, jinak bychom sem nebyli přišli. Chce vám pomoci a pomůže; avšak musíte napřed sami k Němu jít a poprosit Ho za odpuštění.“

7) Tím, že jste zde toto nastrojili, neprohřešili jste se proti starým bohům, kteří nikdy a nikde, leč ve fantasii slepých lidí neexistovali, nýbrž čistě jen proti velkému všemohoucímu Bohočlověku, který ve Svě velké lásce k nám přišel proto, aby nás vysvobodil z našeho dlouho trvajících bloudění a ukázal a dal nám jedině nejopravdovější světlo života. Jím a v Něm působí pravý, věčně nezbadatelně moudrý a všemohoucí Bůh. To je pravda, která nemůže být již nikým, kdo byl i jen zdálky svědkem jeho skutků, popřena. A i když neviděl někdo Jeho skutky, které mohou být jedině Bohu možné, nýbrž jen naslouchal přesné a nezfalšované Jeho nauce z ji-

ných úst, pak z toho brzy a zcela snadno pozná, že taková nauka nemůže pocházet nikdy od nějakého člověka, nýbrž jen od jediného a věčného Boha; neboť jen Boží ústa mohou mluvit slova, která vnikají jako plamenný meč do srdce člověka a tvoří v něm vědomí, o němž předtím nikdy žádný člověk nemohl mít ani tušení. Proto jděte sami ve vsí pokoře a lásce k Němu, prostě Ho a On vás nevyslyšené od Sebe nepustí!“

8) Po této na kněze Minervy opravdu dobré a pravdivé řeči pospíšila jeho žena ke svým kolegyním a řekla jim totéž co jí řekl její choť. To mělo dobrý účinek a ženy se svými dětmi a sluhy přišli ke Mně a na kolenou Mne prosili za odpuštění a za to, abych osvobodil ty co jsou na větších stromů a zmíněná zvířata v keřích.

9) **JÁ** jsem však pravil: „Kdo neví co dělá, ten také nemá hřích – a proto ani vy nemáte hřích! Ale budoucně, vědouce nyní Kdo jsem, upadli byste do hrubých hříchů proti veškerému božskému řádu, který vám nařizuje a chce věčně to nejlepší, abyste se stali zcela blaženými ne tak časně, ale zato tím více věčně.“

10) Jak může však člověk všeho toho dosáhnout v tomto životě pozemském, to vám sdělí vaši mužové. A nyní jděte a podívejte se, zda jsou vaši zajatci již na svobodě!“

11) Tu děkovali ženy, děti a sluhové a odešli. A když tam přišli, našli vše co tu bylo zajato, v nejuplnějši svobodě a měli z toho velkou radost.

12) Ihned se však vrátili a na kolenou Mně děkovali, že jsem je osvobodil z tak velké úzkosti.

13) **JÁ** jsem je však vyzval, aby vstali se země a řekl jim: „Co jste nyní viděly a z úst vašich mužů víte, tomu také ve vsí trpělivosti a mírnosti učte své děti a sluhy a později také děti jiných rodičů a založte pak pravou životní školu ve jménu Mém, o kterém se také od svých mužů dozvíte a budete oblévány požehnáním z nebe tak, jako je obléván ostrov v řece vodou řeky a nepotřebuje k výživě svých rostlin, keřů a stromů déšť z nějakého temného a sluneční světlo zahalujícího mraku. Zapamatujte si to a jednejte podle toho, tak proniknete od smrti tohoto světa k životu ducha, jako jsem Já Sám co do Své pozemské lidské části proniknut Duchem Božím! A budete-li vpravdě věřit ve jméno Mé, pomůže vám ve všem Bůh; neboť Já jsem živé pouto mezi Bohem a člověkem.“

14) Když **ženy, děti a také sluhové** postřehli v sobě spásu těchto Mých slov, pravili: „Ano, vpravdě, vpravdě, tak jako Ty, ó velký Bohaplný Mistře, nemůže mluvit žádný člověk! Kdo jen Tebe slyší, ten dále již nepotřebuje žádné jiné znamení, protože již slova mu podávají nejjasnější důkaz o tom, Kdo se musí skrývat za Tím, jenž je s to mluvit taková slova. Ty se zdáš být sice člověkem, jsi však vlastně jen Svou posvěcenou kůží našim očím člověkem; avšak pod Tvou kůží je u Tebe vše Bůh a uši, které jsou určeny k tomu, aby slyšely co je uvnitř v člověku - jako jeho myšlenky, přání a rozhodnutí, která vyjadřuje hlasitými slovy - slyší z Tvých úst jen čistě božské a tak jsi a zůstáváš, ó velký Pane a Mistře, pro nás jediným Bohem! A naši pozdější potomci budou jistě ještě s největším životním teplem a žářem vyprávět, že jsme my, jejich prarodiče opravdu viděli Boha a s Ním mluvili, jím Samým byli poučováni a že jsme Ho dobře poznali podle jeho slov a znamení, která konal před našima očima.“

15) Pravil jsem **JÁ** : „Dobře tak! Zůstávejte v tom a já budu a zůstanu v duchu vždy u vás - již na tomto světě a na onom světě v Mém Království, které pro Své pozemské přátele nyní zvlášť připravuji v nitru každého člověka dobré vůle a našemu čistě duchovnímu a nejblaženějšímu spolubytí nebude krom toho nikdy konec!“

104. POCHYBNOSTI UČENÝCH ŽEN O ONOM SVĚTĚ.

1) Pravidly **ženy** a také jejich již zcela dospělé děti: „Ó, velký Pane a božský Mistře, aspoň kdyby byl pro nás smrtelné lidi v nějakém tom záhrobí po smrti těla jiný věčný život! To si ovšem přeje sice každý člověk ať mladý či starý; ale kde, kde jsou k tomu jisté a neklamné důkazy?! Moudří všech národů a všech dob mluvili, psali o tom mnoho pro a contra (pro a proti); čas je však všechny pohltit a nezůstalo z nich nic jiného nežli někde jejich za našich dob také již velmi zkomolené spisy, v nichž nynější národové neobjevili nic jiného nežli pouhé nerozřešitelné a nesouvislé záhady.“

2) Opravdu, velký Pane a Bohem naplněný Mistře, náš řecký mudřec, známý muž v sudě (Diogenes; vyd.) objevil doposud nejlépe úplnou pravdu tohoto našeho života lidského tím, že

vyličil až příliš jasně mnohými příklady nebytí člověka před zrozením a po smrti, a my všechny jsme byly dosud mezi sebou úplně jeho názoru, ačkoliv jsme si často připamatovávaly Platona, Sokrata a dokonce starého egyptského mudrce Mojžíše, jehož spisů se nám dostalo dílem také číst, když jsme byly také v Sidonu. Ano, četly jsme dokonce spisy Indů, Birmánů, Parsů a Geberů; ale - vše marné! A náš učitel v Sidonu, muž ve všelikých spisech skrz naskrz zběhlý, dokazoval nám mnoha tisíci nejpádnejších slova příkladů jiných národů, kterak jakási duše člověka žije po smrti těla sama o sobě nezrušitelně dále ve světě lepším anebo někdy také horším a zapřísahal se nám při všem co mu bylo svaté, že zemře-li před námi, přijde k nám jako duch a tím nám podá právě největší a nejneklamnější důkaz o pravdě své nauky.

3) A hle, zemřel; ale slíbený důkaz zůstal nám do této chvíle dlužen. Ano, velmi často se nám zdálo o něm a tázaly jsme se ho, kdy přijde a splní svůj slib. A on vždy řekl a ujišťoval tak živě jako v životě: „Já nemohu jinak nežli jen takto k vám přijít!“ Potom jsme se však probudily a shledaly, že to byla jen naše vždy bdělá a čilá fantasie, která nám vytvořila ve snu jeho mluvící obraz, který opravdu nebyl nic jiného nežli jen živá myšlenka na něho! Neboť sny zajisté nejsou nic jiného nežli rozjímavé myšlenky mozku, které mají tak dlouho jakousi prchavou existenci, dokud jsou oční víčka člověka zavřena; je-li však člověk jednou úplně mrtvý a jeho srdce již nebije, pak také jeho myšlenky a jeho sny skončily na všechny časy časů.

4) A tak se můžeme spíše utěšovat vším možným jen ne životem duše po smrti těla! Je sice vše možné; ale dosud jsme pro to neobdržely žádné jiné důkazy nežli jen slovní důkazy od dosud zde žijících lidí!

5) Ze všech těch nesčetně mnohých zesnulých nepřišel a neukázal se ještě nikdo že žije a jak dále žije na onom světě! Dokud však to se nestane, zůstane víra v další záhrobní život také vždy jen nejvýš slabá, ne-li zcela žádná. Ovšem, od paměti lidské nebyl tu doposud ještě také nikdo, kdo by se tobě, Bohem naplněný Mistře, vyrovnal a řekneš-li ty nám něco, budeme mít také veškeren důvod, abychom ti nejúplněji uvěřily; avšak zvláštní zůstává vždy, že odtamtud nechce již zcela žádná bytost přijít k nám a říci: „Přátelé, kteří zde ještě vláčíte své těžké tělo jako unavený soumar své těžké břímě, pohleďte, já žiji šťastně, zde již není smrti a my nescísně mnozí žijeme tak a tak!“ To by bylo přece něco zcela snadného! Ale ne, nikdy a nikdy se neděje nic takového způsobem, který by nás lidi velmi snadno přesvědčil, že je tomu právě tak a ne jinak!

6) Božský Mistře, je-li v záhrobí nějaký další život duše lidské, - na jehož základě by se zajisté co nejspíše daly navzájem uspořádat všechny mravní snahy lidí na této Zemi, - proč se vlastně neděje nic se strany nějakého jsoucího - zpětně na nás smrtelné lidi působícího duchovního světa?! Žádný člověk nemá přece vinu na tom, že byl zrozen do tohoto světa; je-li tu však a musí-li zde jako rozumná bytost již být, měla by se tedy ona nejvýš moudrá moc, která ho proti jeho vůli povolala v bytí, náležitě postarat také o to, aby byl skutečně někde jsoucím duchovním světem poučen, proč je tu a co je mu očekávat.

7) Hle, nejvýš Bohaplný Mistře, my jsme jen ženy; ale nejsme bez rozumu, protože jsme se vždy mnoho učily a mluvit s námi bylo by asi časem každému moudrému poněkud těžké! Jsme dobré a máme úctu ke každému člověku; neboť litujeme srdečně každého, že je též jako my v tomto světě na porážku a pochybnou píci žravému a vždy nenasytnému času. Avšak není dobré, že se nějaká vyšší věčná vševládoucí Boží moc nepostarala o člověka a o všechny tvory této Země ani o vlas více nežli my lidé o lejno, které jsme jako děti zanechávaly z těla. Avšak co my slabé učiníme?! Boží moc působí nad Hvězdami v onom nekonečně velkém prostoru a nestará se o plačící naříkající červy tohoto světa! Proto se ubozí lidé musí sami utěšovat a posilovat tak dlouho, dokud je nezahladí se Země smrt; pak přijde klid ve věčném nebytí, které je věčné a vždy konečným a největším štěstím ubohého člověka.

8) Ty jsi nyní sice člověk a Mistr nejvýš plný Boží moci; ale za několik set let nebude svět bezpochyby o tobě také asi více vědět, nežli že jsi tu byl. Naši potomci, jak jsme již pravily, si uchovají co nejživěji tuto památku, ačkoliv v tvých slovech více nežli v tvých zázračných skutcích přebývá duch, jenž podává velké svědectví o Božím duchovním bytí v tobě. Avšak v tomto světě byli již velmi mnozí velcí duchové lidmi a jejich také velmi nepochopitelné velké zázračné skutky dosvědčovaly, že byli více nežli pouhými lidmi; avšak také oni všichni zemřeli a žádný se nedal nikdy jako dále žijící duch opět vidět, aby tím potvrdil úplnou pravdu své nauky, kterou dal často za hromu a blesku ubohým lidem.

9) Nyní jsi přišel ty k nám ubohým smrtelným lidem a slíbil jsi nám také záhrobní věčný ži-

vot! Nepochybujeme ani na okamžik, že nám to také velmi pochopitelným způsobem dokážeš, - avšak jistě také jen na tak dlouho, dokud dále žijeme v tomto světě! Když jednou zemřeme, no, pak beztoho již žádný důkaz nepotřebujeme; neboť žijeme-li dále, pak je každý další důkaz zbytečný - a nežijeme-li dále, ještě zbytečnější! Hlavní věcí je, abychom my ubozí lidé byli jen aspoň po dobu trvání tohoto našeho pozemského života udržováni v té utkvělé ideji sebeslepější vírou; neboť to pak okořeňuje aspoň jedné části lidí této Země jejich na píd' dlouhý život a činí jim jejich utrpení snesitelné. Nejlépe na tom jsou však vždy blázni a slepě věřící a z nejhlubší zkušenosti možno říci, že bohové museli velmi nenávidět člověka, kterého obdařili moudrostí.

10) Snad se konečně tobě, vší moudrostí a mocí nejvyšší nadanému daří lépe nežli se dařilo tvým mnohým velkým předchůdcům, o čemž však velice pochybujeme! Avšak jako zrovna nemožnou nechceme věc také označovat a přejeme si o tom právě od tebe samého - a nikoli od našich mužů - uslyšet něco podrobnějšího! Kdyby ti to bylo libo, rády bychom tě poslechly!“

105. NELIBOST PÁNĚ NAD PYŠNÝMI KRITICKÝMI ŽENAMI.

1) Privil jsem **JÁ** : „Milé, velmi mnohým rozumem opravdu nadané ženy! Zde na tomto místě nebudu mluvit, nýbrž v domě Joredově, kam se můžete odebrat, chcete-li. Ale říkám vám předem, že to u vás půjde těžko, nežli v sobě poznáte, že jediné vaše tělo je smrtelné, nikoli však také vaše duše, protože jste se již od svého mládí zavrtaly do hmoty těla a pak jste již nemohly vidět, cítit, postřehovat a pociťovat nic jiného nežli jediné to, co vám před oči těla stavěla nejhrubší hmota. - Avšak nyní již nic dalšího o tom!“

2) Tu Mně ženy, děti i sluhové ještě jednou poděkovali; za to, co jsem jim zde učinil, načež se pak odebrali do svých nádherných příbytků.

3) Jored se Mne však tázal, zda je má pozvat k obědu.

4) Privil jsem **JÁ**: „To právě ne; neboť nikde nemiluji méně společnost tak příliš přechytrých žen jako právě u jídla; neboť jestliže se u nich rozhoupá jednou jazyk, tu zapomenou na jídlo a pití a kdyby jim našinec napřed nechromil na čas jazyk, nepřišel by jistě ke slovu. Těchto pět žen by mělo opravdu dostatek schopností umluvit někoho přímo ke smrti.“

5) Předně jsou to dcery velmi učeného řeckého velekněze boha Apollona a boha Merkura, to jest podle jejich pohanských pojmů.

6) Zadruhé měly ve všech vědách velmi zběhlého mentora (vychovatele; vyd.), jenž jim teprve spletl notně hlavy; neboť chtěl je zcela od základu učit a chápat všechny staré mudrce, nepováživ, že si všichni tito staří světší mudrci všech známých národů v nejvyšší míře odporují, že při znalosti a přichylnosti ke všem těmto mudrcům nelze nikdy docílit jednotné životní soustavy a že z takových lidí nemůže být nic jiného nežli jakýsi druh pyšných mnohovědců, kteří nakonec nepociťují v sobě žádné jiné potřeby, nežli aby příležitostně ukazovali, jak velikou převahu mají ve všem vědění a ve všech zkušenostech nad každým druhým člověkem. A tak je tomu také u těchto žen a dokonce i u jejich dětí a sluhů. Promluv jen s jedním takovým sluhou a uvidíš, jakou pohotovost rozvine svým jazykem!

7) Konečně zatřetí jsou to ženy kněžky a zároveň i kněžky a proto musí již ex officio (kvůli úřadu; vyd.) být tak chytré a moudré, že se k nim již nemůže zcela žádný člověk nějak přiblížit - proto jim také jako vývěsní štíty jejich moudrosti jako svítící hlasatelé předcházejí jejich děti a sluhové a lidé musí nakonec pociťovat a říci: „Ano, když už ti jsou tak moudří, jak teprve jsou pak asi moudří kněžky a kněžky samy!“ Ano, příteli, při takovém vnitřním životním stavu se ovšem nepodvolí duch jejich mentora splnit jim svůj slib.

8) Nepozoroval jsi, že Mně sotva poděkovali a když jsem jim sliboval, že zůstanou-li při Mé nauce, také jim vždy pomohu a zavolají-li Mé jméno, které se i s učením dozví od svých mužů, že je budu těšit a sílit, kterak se hned vytasily se svými pochybnostmi o nesmrtelnosti duše?! Myslíš, že jim šlo vážně o to, aby s živoucí touhou slyšely ode Mne protidůkaz? Ó, nikoli, šlo jim jen o to, aby Mně ukázaly, jak velkolepě jsou moudré a jak velice způsobilé ke zřízení nové životní školy ve jménu Mém! Z toho tedy můžeš již poznat, že nejsem zrovna rád u oběda s takovými ženami. Po obědě mohou však již přijít, což jim můžeš vzkázat po jejich mužích.“

9) Privil **JORED**: „Hle, Pane a Mistře, právě tak jsem si však tyto ženy vždy představoval a nemohl jsem je také nikdy zvláště dobře snést, protože se svým vědáním chtěly být vždy nejméně o 1000 let dále! Neboť i řekl-li někdo něco, čemu se přece také naučil a co zkusil, pra-

vilu se vždy, i když zcela způsobilým tónem: „Prosím, aby se o tom mlčelo, jinak bychom se musely vzdálit, neboť ty tomu nerozumíš a také nikdy neporozumíš!“ Ano, i jejich mužové se museli obzvláště sebrat, aby totiž v rozhovoru s nimi nebyli opravováni svými ženami. - To byly tedy jen tak mé vnitřní pocity při velmi mnohých příležitostech a nyní teprve jasně poznávám, že Mne moje pocity neklamaly a tak si je k sobě obešlu asi, na třetí hodinu po obědě.“

10) Privil jsem **JÁ**; „Zcela dobře! Jdi však nyní a řekni mužům, aby jeden nebo druhý přišel na několik slov ke Mně!“

11) Tu odešel **JORED** a povolal kněze Minervy. A tento kněz přišel ihned ke Mně a ptal se Mne, co od něho žádám.

12) A jsem prvil: „Příteli, dnes v poledne zůstaňte doma u svých žen, jinak Mně budou kvůli vám u oběda obtěžovat svou stereotypní stále stejnou světskou moudrostí, což Si právě nepřeji, protože u stolu mám rád za jídla pokoj! Ale kolem třetí hodiny odpoledne můžete již se svými vysoce učenými ženami přijít. Poučte je však napřed trochu o Mně v tom co již víte, aby nám, až budu mluvit, nepřicházely se žádnými námitkami a vložkami! Neboť vaše ženy jsou stoupenkyně nauk Diogenových a s těmi je těžko hlouběji hovořit; mimoto jsou také skeptičky (pochybovačky) a to je ještě horší! Proto učiňte to, co jsem vám nyní řekl! Budeme s nimi mít ještě dost co dělat odpoledne!“

13) Kněz Mi za tuto radu poděkoval a slíbil, že to ženám náležitě vštípi a ručí za to, že se budou v sále Joredově chovat zcela skromně.

14) Poté odešel, sdělil to také svým kolegům, kteří s tím byli zcela srozuměni, ačkoliv by jim bývalo mnohem milejší, kdyby byli nyní také mohli jít s námi k Joredovi, neboť se beztoho již blížilo poledne.

15) Tak byla tedy také tato neméně důležitá věc urovnána a nejhorší část pohanství této obce bylo postaveno na cestu lepší a světlejší!

106. JEDEN ZÁKONÍK PODPORUJE NÁZORY ŽEN KNĚŽÍ.

1) Tato obec byla velmi důležitá proto, že chrám byl velmi mnohým pohanům, kteří tam občas putovali, druhou věštírnou Delfskou a tito kněží a kněžky si již nashromáždili velké poklady. Odtud mohlo tedy také být vylito na velkou část asijských Řeků a Římanů lepší světlo a proto jsem tu tedy také pobyl poněkud déle nežli ve dříve uvedených obcích malé a vlastní jakož i velké a nevlastní Galileje.

2) Nyní jsme se odebrali toutéž zadní cestou zpět do domu Joredova, abychom zmařili Jidášův lškariotskému jeho vytoužený výdělek; neboť přes poledne již mnoho lidí nečekalo a někteří častovali tohoto učedníka dokonce trpkými slovy, protože je tak zdržel a oni Mne přesto neviděli. Tento učedník se však skryl v domě, ježto se obával, že by mohl nyní místo svých vytoužených grošů dostat zcela snadno jiné zaplacení.

3) Nyní jsme přišli do sálu a oběd byl také již připraven a přinesen ihned na stůl.

4) **JÁ** jsem však napřed všem prvil: „Přijde-li ten učedník, nechte ho a dělejte jako by ani nebyl přítomen!“

5) Sotva jsem však domluvil, přišel také již do sálu a všechny zdvořile pozdravil a dělal také, jako by nás byl dopoledne vůbec nepostrádal. My však jsme dělali rovněž tak a jedli a pili jsme se zcela veselou myslí.

6) Za jídla se mluvilo málo, - jen našich dvacet novoučedníků se rozhovořilo o řeči žen kněží; neboť s tak skálopevnými stoiky se ještě nikdy nesešli. Jeden z nich činil tu, jiný onu poznámku.

7) **Jeden zákoník** mezi nimi, jenž byl též kabalistou⁸⁾ a měl nadále zcela ztracenou knihu „Války Jehovovy“, - kterou v této době mají však ještě staří Indové pod jménem Sen scrit („Jsem skryt“), - prvil: „K těmto pěti ženám musí mít člověk přece jen úctu; neboť se naučily mnohem více nežli často i ti nejučenější Židé a s hlediska našeho přirozeného stavu života nelze jejich obzvláště správné názory nikterak hanět.“

8) Zřejmá smrt všelikého stvoření je totiž před očima bystrého myslitele něco, co Tvůrci ubírá mnoho z Jeho velké slávy a velebnosti! Může-li Svou všemohoucností udržovat Zemi s jejími

⁸ stoupenecí tajné židovské mystické nauky. Vyd..

horami a moři, Měsíc, Slunce a všechny Hvězdy, proč tedy ne také člověka jaký je s tělem a duší?!

9) A má-li člověk již časem tělo odložit a přejít do stále čistšího duchovního bytí, pak by se to při všemohoucnosti Tvůrcově mohlo aspoň stát tak, aby se tělo stávalo ponenáhlu duchovnějším a konečně přešlo bez nejmenšího přerušeni vědomí sama sebe do čistého duchovna, anebo aby člověk aspoň v určitém zralém věku vešel ve viditelný styk s dušemi lidskými, které již zcela přešly na onen svět, aby se tím jemu samému a jeho bližním dostalo úplné jistoty o životě posmrtném. Ale takto o tom všem na této Zemi není téměř ani stopa.

10) Člověk se předně rodí na svět hloupější a nejapnější nežli každé zvíře a musí být léta opatrován a živen, dokud nedospěje k oné síle a poznání, aby se udržoval sám, - a zadruhé, stal-li se pak člověkem, kdy se může volně pohybovat, je pak sevřen velkým množstvím všelických zákonů a fyzicky a duchovně tak svázán, že mu sotva ještě zbývá svobodný dech. A já se táž: jaké vlastně má za to odškodnění? Nic, nežli milou víru, že budou-li splněny všechny těžce zachovatelné, zákonem uložené životní podmínky, povede se mu po smrti lépe a dokonce nadmíru dobře. Ano, to by bylo vše již zcela správné, kdyby tu měl člověk jistou záruku! Avšak té se právě většinou lidem nedostává!

11) V knihách je sice psáno, že prostí mravní předkové měli takovéto záruky. Ano, to je také zcela dobré a lze jim opravdu velice gratulovat, jestliže měli takové záruky! Ale nám nynějším lidem nelze nikterak gratulovat; neboť takové záruky nám úplně chybí a přece jsme právě tak dobře lidmi, jako byli naši předkové. Říká se nám sice, že u nás to již nemůže být proto, že jsme se stali příliš hrubosmyslnými a hmotnými; já však míním, že právě tam, kde se člověk octnul na scestí sveden buď svou slabostí anebo zlákan jakýmkoli neviditelným ďáblem, měly by se takové záruky z jakéhosi duchovního světa vynořovat co nejvíce, aby bloudícího přivedly na pravou cestu. Avšak tu se právě vcelku nic podobného zcela neděje.

12) Že my nemnozí požíváme nyní právě toho velkého štěstí, že máme mezi sebou Tebe, Pane a Mistře, jenž nám slovy a znameními ukazuješ, že a jak je člověk povolán a určen k věčnému a čistě duchovnímu životu, to však dávno ještě neplatí pro všechny lidi ve světě a i pro nás jen tak dalece, že Ti musíme věřit že je tomu tak, protože naši víře propůjčují pevnou oporu Tvá čistě božská znamení a skutky. Ale skutky Mojžíšovy byly také velkolepé a nutily lidi zejména své doby k úplné víře; leč potom všechna ta mimořádná znamení přestala a lidé se stávali ve víře slabší a slabší, proto stojí nyní mnohonásobně na stanovisku, že za největší štěstí považují a již předem silně pociťují věčné nebytí. Neboť pro úplné zanikání věcí mají denně nesčetné mnohé důkazy, avšak pro věčné další trvání ani jeden!

13) Že se však věci v tomto světě takto mají, nebude moci zajisté nikdo popírat a nelze věru kněžkám v této době zazlívat, když takto soudí a své názory prohlašují tak jak k nim došly nejhorlivějším bádáním veškeré přírody. Proč tedy duch jejich zemřelého mentora (mravokárce) nepřišel, jak je ještě za svého života co nejpřesvědčivěji o tom ujišťoval? A proč uposlechl duch Samuelův mocného výroku čarodějnice Endorské a prorokoval Saulovi jeho konec? Ano, to jsou tedy tak zvláštní věci, že z nich člověk věčně nikdy nezmodří přirozenou rozumovou cestou!

14) Slovy a naukami lze sice člověku opatřit mnoho světla a uklidnění a zázračnými znameními je upevnit; ale o nějakém přesvědčení ve vlastním živém vědomí tu dávno ještě není ani řeči! - Co říkáš, Pane a Mistře, tomuto mému jistě velmi odpustitelnému názoru?“

107. STYK S ONÍM SVĚTEM. DŮKAZY O DALŠÍM ŽIVOTĚ PO SMRTI.

1) Privil jsem **JÁ** : „Zatím málo anebo vůbec nic; neboť ty dávno ještě nejsi schopen obdržet o všem duchovnu pravý jasný a správný pojem!

2) Myslíš, že jsou lidé Bohem tak opuštěni, že by nyní z duchovního světa nedostali vůbec již žádné zprávy?! Ó, pak se velice mýlíš; avšak lidé se svévolně od Boha odvrátili, začali všeko své hledat ve hmotě a jedině pro ni být činní a tím se tedy od duchovna zcela odvrátili. jaký div, když proto již nic nepostřehují a vlastně již nic postřehovat nechtějí z duchovních k nim vyslaných záruk života po úplné smrti těla!

3) Jak často byli lidé, kteří rozmlouvali s duchy a anděly Božími, jako drzí lháři na smrt ukamenování Židy a farizeji, protože tito nechtěli nic slyšet a vědět od napomínajícího je ducha!

Když se to však mnoho set tisíckrát opakovalo, jaký div, že pak každý nevinný věstec ustal a svá vidění a přesvědčení podržel pro sebe?!

4) Nebyli starý Simeon a stará Anna v chrámě velkým světlem z duchovního světa, když se mohli oba denně po celé hodiny bavit a rozmlouvat s anděly Božími?! Kdo však jim věřil?! Chtěli se sami určitého dne s nebeskými duchy stýkat očima, ušima a ústy; také toho se jim na prosbu Simeonovu dostalo. Co se však o onom velkolepém zjevu v chrámě řeklo? Že Simeon a Anna připravili takový zbožný přelud v tajném spolku s Esejci a egyptskými kouzelníky! Přitom se však na sta templářů přesvědčilo očima, ušima a ústy! Proč tomu tedy neuvěřili?!

5) Pozdější velekněz Zachariáš měl vidění. Kdo mu věřil? Když však sami zjistili, že vidění Zachariášova jsou úplnou pravdou, co s ním učinili?!

6) Když jeho Duchem Božím proniknutý syn (Jan Křtitel; vyd.) kázal na poušti a Židé se všelikými znameními přesvědčovali o neúplnější pravdě jeho řečí, proč nečinili, jak je poučoval?! Byli naplněni jen hněvem a nejedovatější zlostí, jali ho, uvrhli do vězení a - to ostatní víte.

7) Nyní jsem zde s nejvyšším Božím Duchem Já a slovy a skutky vám ukazuji, že je tomu tak a přece o pravdivosti Mých slov pochybujete! Řekněte nyní sami: Jaké ještě větší a ještě pevnější záruky života na onom světě bych vám tedy měl ještě dát?!

8) Či nemusí být lidé, kteří jsou neomezenou láskou Otcovou určeni státi se úplně jeho dětmi, beze všeho soudu co do jejich duševní části, zrozováni do tohoto světa bez nějaké již vytvořené vyšší životní schopnosti?! Nemusí si tedy teprve všelikým učením a cvičením všeliké poznatky a dovednosti vydobývat podle své zcela svobodné vůle a tím ve svém bohopodobném zdokonalení života jako mladí příští tvůrci sami pracovat, k čemuž jim Otec v nebi vždy dával a ještě stále dává do ruky všechny možné prostředky?!

9) Proč vám tedy říkám: „Jednejte podle Mé nauky, tak se věčný život co nejjasněji projeví ve vás samých?!“ Je-li tedy tomu tak, jak potom můžete být tak slepí a říkat, že ony nanejvýš stoické ženy těchto kněží měly v podstatě pravdu, že takto mluvily?! Ó, vy velmi slepí pošetilci! Kdybych chtěl a kdyby vám to přineslo nějaký užitek, mohl bych vám okamžitě otevřít vnitřní zrak a uviděli byste se, se všech stran obklopeni zástupem duchů! A však co byste pak řekli? Pravím vám: nic jiného nežli to, co ony stoické ženy! Soudili byste, aspoň v sobě takto: „Ano, dokud žijeme, cítíme a vidíme, je snadno leccos nám namluvit; avšak ať se jde na hřbitovy a povídá se s to mrtvým, ti z toho již nic neuslyší, neuvidí a nepocítí!“ A já pravím vám: V tom máte úplně pravdu; neboť ti také již nejsou naprosto určeni k tomu, aby žili, ačkoliv také v nich jsou ještě souzená duševní životní specifika, která po svém úplném dozrání budou také ještě jednou probuzena ke svobodnému životu pro jiného jednotlivce.

10) K věčnému dalšímu životu je určena jediné duše člověka; hmota však nemůže být jako hmota určena k věčnému dalšímu trvání, protože je: to o sobě jen souzené duchovno, tedy jen na určitou dobu ustálená vůle Boží, která ne vždy tak může zůstat, protože v Bohu vedle všeho ostatního také zejména vůle je svobodná a Boží myšlenku pevně drží jen tak dlouho, pokud je nutná k dosažení vyššího účelu.

11) Bez Boha a mimo Boha nemůže věčně nikdy a nikde nic být. Co tu v celé nekonečnosti je, z Boha je a je to tedy v podstatě úplně duchovní. Že se to ve světě jeví jako pevná hmota, to způsobuje vytrvalá pevnost božské vůle; kdyby tato vůle přestala nějakou myšlenku pevně držet, nemohlo by již žádné hmotné oko objevit nějakou stopu po ní, ačkoliv by Boží myšlenka takovýmto způsobem rozplynulá musela v Bohu duchovně věčně dále trvat.

12) Řekněte, odkud jsem vzal půdu zemskou, kterou jsem pokryl jezero, anebo odkud ony látky, jimiž jsem včera večer opravil chudým rybářům jejich pozemské usedlosti a kam přišla hmota oněch tří bohů?! U jezera a u rybářů byla Má myšlenka Mou vůlí zpevněna a u soch má zpevněná vůle uvolněna a Má prvotní myšlenka osvobozena a opět zduchovněna. A v tom tedy také spočívá vysvětlení Mých před vámi zde konaných zázraků. Že však Já jsem také Pánem duchů a všeho života, za to ručí jako trvalý svědek tento syn Jorab, kterého jsem především večer probudil od úplné smrti opět k životu. Mohu vám tedy dát ještě více důkazů o dalším životě duše. po odpadnutí těla?!

13) Právil nyní **zákoník**: „Ne, můj Bože, můj Pane a Mistře! Nyní je mi vše úplně jasné. Ano, tak tomu je a věčně nemůže být jinak! Ale Pane, přijdou-li nyní hned ženy kněží, nech mně co nejmilostivěji chvíli s nimi promluvit a já už z nich jejich Diogena vyženu takovým způsobem, že pak už jistě nikdy nebudou vzpomínat nějakého Diogena!“

14) Právil jsem **JÁ**; „Ano, ano, učíš to; neboť Mně je již beztoho velmi protivné, že mám co

dělat se všemi druhy stoiků! Ale dej pozor, abys nakonec špatně nepochodil; neboť tyto ženy jsou svým způsobem zcela zdatné a dovedou hájit svou věc!“

15) Pravidl **zákoník**: „Pane, s Tvou pomocí to již bude má věc!“

16) Když to dořekl, přišlo také již pět kněží se svými ženami.

108. ATEISTICKÁ ŘEČ VÝMLUVNÉ ŽENY KNĚZOVY.

1) Kněží a jejich ženy nás pozdravili a hluboce se Mně poklonili a Jored jim vykázal ihned místa u našeho stolu a předložil chléb a víno. Když ženy na počest požily trochu chleba a vína, daly se brzy slyšet, zvláště přechytrá a světsky moudrá žena kněze Minervy. Právě naproti této ženě seděl známý židovský zákoník a nemohl se již téměř dočkat chvíle, kdy se pustí s touto ženou do rozhovoru; neboť nyní se mluvilo o zcela jiných a lhostejných věcech.

2) Teprve asi za malou hodinku byla rozmluva převedena na jiný předmět jakéhosi významu a to na věštírnu v Delfách a na starodávnou světovou věštírnu v Dodoně. Teprve při této příležitosti našel náš zákoník okamžik, v němž se mohl dostat do rozhovoru s touto ženou, byl však již zcela rozmrzelý, že musel na tento okamžik čekat tak dlouho.

3) Ale zato tím intensivněji to začalo. Tato žena totiž tvrdila, že tyto ústavy jsou prostému lidu doposud ještě velkým dobrodiním, protože právě jimi jsou lidé ještě nejvíce udržováni při slepé víře v další trvání duší po smrti. Neboť slepí a omezení lidé mají zde vždy zcela dobrou a starou vírou ověřenou příležitost, aby se za malou oběť pustili do rozhovoru se svými zemřelými přáteli a to je a bude vždy dobré, neboť doposud by se ještě nemohlo poskytnout lidem nic lepšího.

4) Se stoickou pravdou, kterou tyto ústavy uznávají ovšem za jedinou a všemi zkušenostmi potvrzenou, by se nevzdělanému lidu málo pomohlo a proto je také dobře, aby tato pravda byla zůstavena jen kněžím, aby oni byli moudří a mohli tím spíše vynalézat pro lid všeliké dobré podvody, jejichž uskutečňováním se činí lid na krátkou dobu života zcela šťastným. Kněží by ovšem nemohli takové štěstí nikdy požívat, zato by však potřebovali oběti, aby lehčeji snášeli svůj jinak smutný a bídný život a museli by se utěšovat příštím nebytím bez pocitu, bolesti a starosti.

5) „Já neříkám“, pravila **kněžka** dále, „že by za toto dobro nemohlo být dáno něco lepšího; ale dokud se to neděje, je to, co je, vždy ještě celkem to nejlepší. Pravá moudrost učí nás lidi, abychom každým účelným prostředkem, který se však má udržovat vždy v tajnosti, uvedli obyčejný lid do možno-li nejvyšší blahého a šťastného životního stavu a v tomto stavu jej udržovali. Teprve tím pak dostává člověk mravní hodnotu a stává se způsobilým být potřebným členem lidské společnosti. Proto tedy také laikové si nemohou nikdy ani dost vážít o sobě nejvyšší smutného stavu kněžského, jenž sám vidí čistou avšak velmi smutnou pravdu; neboť jedině na stavu kněžském lidstvu se obětujícím závisí veškerá slast a žal lidí.

6) Předpokládám tento možný případ: Všichni kněží a kněžky by se jednou spikli proti lidu v tom smyslu, že by mu řekli úplnou a čistou pravdu a odhalili celý krám zbožného podvodu. To by způsobilo ve světě jistě jeden z nejošklivějších nepořádků mezi lidmi. Tehdy by pak nebylo člověku již nic svatého, silnější by jako dravé zvíře napadl a roztrhal slabšího a novorozené děti by se zabíjely a házely psům za potravu. Krátce a dobře, člověk by se stal brzy svým vlastním nepřitelem a strašným nepřitelem všeho života, jak také v podstatě sami sobě a mezi sebou v plné pravdě jsme.

7) Neboť neznáme jiného Boha - leč jen toho, jenž vznikl z naší fantasmie. Známe sice něco, totiž to, že ve velké přírodě jsou skryté síly, jimž za mnohých a různě nahodile se vyvíjejících okolností vděčí také člověk za svůj smutný život; leč tyto sny jsou právě tak málo nějak inteligentní a sama sebe vědomá božstva, jak málo je voda božstvím proto, že svou zcela němou a slepou silou tiše spěchá vždy ke hlubině, což se podle staré zkušenosti dobře ví, protože ještě nikdo nikdy neviděl nějaký potok téci a řinouti se nahoru. Proto tisíce bohů s nejtemnější pověrou jsou lidem nevýslovně mnohem prospěšnější a užitečnější nežli všechna sebečistší pravda. Hle, co záleží na tom, jakou měl člověk víru od kolébky až ke hrobu, jen když mu ta víra dávala dobře vylíčené ujištění o snesitelném a dále trvajícím životě duše po smrti těla?!

8) Co nám tu může nějaký hloupý horlivel pro pravdu říci a co odpovědět, řekneme-li: „Každá nauka o bozích, která přivádí lidi k víře v nějakou vyšší božskou bytost a dává jim úplné ujiš-

tění o věčném životě duše po smrti, je dobrá?!“ Falešná a vylhaná je o sobě každá nauka o bozích, jen mravní z toho odvozené zákony jsou dobré. Proto se však také - je-li nějaký život po smrti - ještě nikdy nějaký člověk nevrátil aby nás kněze volal za to k odpovídání a na všechny způsob řekl: „Ó, vy nanejvýš zlí darebáci, proč jste mně co nejhanebněji podváděli tak kolosální lží, falešnými naukami?“

9) Věru, kdyby byl život po smrti, pak by se duše námi tak hluboce podváděné již velmi dávno na nás zřejmě a pravděpodobně pomstily, anebo by nám podaly, uznávající naši bídu, podrobnější vysvětlení o Bohu a o životě duše po smrti těla! Protože však po smrti člověka, jakož i každého zvířete již není a nemůže být žádný život, neobjevuje se také již žádný duch a nemstí se na nás za to, že jsme jej v tomto světě tak velice obelhávali a oklamali a proto si také nemusíme dělat vůbec žádné zbytečné starosti.

10) Lidé zde na této Zemi mají podle klimatických poměrů půdních a vodních různá nadání a vlastnosti. Jeden je. obrovsky silný, jiný jako moucha slabý. Jeden má bystrý rozum a jiný vedle něho je hloupý jako noc. Jeden má bystrý zrak jako orel a jemu nejbližší je slepý. Jeden má vesměs svým celkovým ostrovtipem neuvěřitelný dar pozorovací a kombinační, proniká snadno do všech hlubin působení skrytých sil přírodních a dovede to ihned zařadit tak, aby je v menším anebo ve větším měřítku napodobil a jiní těchto vlastností nemající lidé žasnou pak nad ním a považují ho téměř za boha. Opět jiní mohou třeba po tisíc let pozorovat stále čilou a činnou přírodu a přece nic nenaleznou a nevynaleznou, ačkoliv jsou to právě také lidé.

11) Avšak přes všechny často přezáračné vlastnosti, s kterými a pod kterými již často kráčeli lidé na této velké Zemi, přece jen museli nakonec zemřít a žádné smrtelné oko nikdy z nich nic již nespatrilo. A tak pravíme, ač v nejvyšší míře obdivujeme vaše nejvyšší obdivuhodné, co do velikosti moci sotva kdy zde byvší schopnosti, že také vy všichni i s námi zmizíte s této Země, jako zmizeli všichni vaši velcí předchůdci. Jen jejich rozmanité nauky a jejich skutky a díla zůstala ještě ve vzpomínce jejich nástupců a tak tomu bude časem také s vámi, což vám ovšem nic neprospěje, protože jako již nejsoucí nebudete také již nic potřebovat.

12) To je náš zkušenostmi všech národů této Země dobře odůvodněný a dosud jedině nejoprávněnější názor o bytí a určení člověka. Že mimo tento jedině úplně pravdivý životní názor je ovšem u všech národů množství velmi krásných fantasií o věčném určení života lidských duší po smrti těla, to víme velmi dobře ale kdo ručí za jejich pravdu? Snad obrazy snů lidí anebo přízraky horečně rozpálené fantasie? Ó, to vše jsou jen účinky různých životních stavů člověka, dokud tluče jeho srdce! Přestalo-li srdce být činné, pak také přestaly sny a horečné preludy a s nimi bytí člověka a jeho často tak krásné naděje! - Já jsem nyní domluvila a nyní mluvte vy, mistři z říše bohů a dejte nám něco lepšího!“

13) Touto dosti rozvláchnou čistě atheistickou řečí kněžky byl zákoník již velice rozlícen, protože nemohl stále a rázně mluvící kněžce vpadnout do řeči a zacpat jí ústa. Nyní se objevil pro něho dokonce tak toužený okamžik a nemohl ani dost zhluboka nabrat dech, aby kněžce vši silou a ve vši stručnosti zahřměl řádnými jako cent těžkými protidůkazy.

14) Když byl konečně s dechem šťastně v pořádku, pravil s velmi významnou tvář (zákoník): „Poslyš, ty nanejvýš bezživotná a bezbožná kněžko Minervy! Neslyšela jsi jako tak nadmíru moudrá pohanka nikdy římské přísloví, které zní: Quod Ucet Jovi, non licet bovi!⁹)?“

15) I pravila rychle kněžka: „Milý příteli, chceš ho použít na mne anebo na sebe? V přítomném postavení se opravdu zdá, že se hodí spíše na tebe nežli na mne; neboť jsem daleka toho, abych chtěla nějakým nevybraným a nevyzkoušeným slovem někoho urazit, - což se nyní zdá být právě u tebe. Je-li nějaký Jupiter, pak se již postará o to, aby mu nějaký vůl jeho věc nenapodobil; není-li však Jupitera, pak stojí zřejmě vůl, aspoň jako zde jsoucí, výše nežli nejsoucí zde bůh. Věru, příteli, spočívá-li tvá celá moudrost v tomto zde nejvyšší nevhodném úsloví, pak bych věru chtěla znát tvé učitele! Ti se asi při slunečním světle zrovna příliš esteticky nevyjímalí! Dovedeš mi snad uvést ještě několik takových výroků?“

⁹ „Co se sluší Zevovi, nesluší se volovi!“ Vyd..

109. VÝMĚNA MÍNĚNÍ MEZI ZÁKONÍKEM A ŽENOU KNĚZE.

1) Tyto dosti kousavé poznámky kněžky přivedly zákoníka k lepšímu vědomí a on nyní poznával, jak neohrabaný byl jeho římský výrok a jak nesmyslně ho zde bylo použito.

2) Zamyslel se a pravil (**zákoník**): „No, no, milá přítelkyně, tak jsem to přece nemyslel, nýbrž jen tak, že když zcela nic nevíš o duši a o dalším jejím životě také po smrti těla a tedy také o jedině pravém Bohu a kážeš nám jen věčnou smrt, nesluší se ti mluvit tak, jako bys ty jediná měla v sobě všechnu moudrost celého světa a jako bys chtěla poučovat nás, kteří víme tisíckrát něco lepšího, svým krámem Diogenovým, jako bychom o něm ještě nikdy nic neslyšeli, ač my nyní jen chceme dáti vám ubohým slepcům něco lepšího; a s toho stanoviska se ti nikdy neslušelo, co se nyní sluší nám vůči vám! Vy přece musíte vyslechnout nás, nikoli však my vás, ježto beztoho až příliš dobře víme na čem jste a v čem spočívá vaše vnitřní diogenovská moudrost, kterou máme za úkol z vás vymést. A v tom právě také spočívá přibližně význam mého úsloví.“

3) Pravila **kněžka**: „Ať už je význam tvého úsloví jakýkoli, nepoužil jsi ho zde, jako podle všeho zdání Řek, jenž má ve všem dbát vzdělání, způsobu, mravu a lidskosti, nýbrž jako opravdu hrubý Žid. Já ti to však nyní říkám proto, abys poznal, že se tu pohybujeme na jemnější mravní půdě, nežli na jaké se snad u vás v Jeruzalému pohybuje Boží lid.“

4) Stálo by opravdu za námahu, důkladněji poznat Boha, jenž si vyvolil takový náruček za svůj! Věřu, pravím tobě: ten bůh by byl věru politování hodnou bytostí! Chceš-li nás poučit a Diogena vymést, pak musíš začít zcela jinak se mnou mluvit, jinak u nás jako jen učedník velkého Mistra - a to jistě zrovna ne ten nejpřednější - zrovna co nejlépe nepochodíš! Proto se trochu umírní!"

5) Pravil **zákoník**: „Nechme nyní toho a přejděme ihned k věci hlavní! Nepoznáváš, že my učedníci věříme všichni v jednoho pravého Boha a v nesmrtelnost duše člověka? No a proč tedy vy ne? My jsme o tom všichni úplně přesvědčeni a jsme přece také jen lidé! Jak to tedy přijde, že vy nemáte vůbec žádné přesvědčení o všem tom, co nyní již jen trochu hlouběji myslící člověk považuje a také důkladně poznává za věc jistou?“

6) Hledte, já vám mohu říci odkud to přijde: Je to pro vás trest pravého Boha Izraele, že jste se museli dáti stále trápit strašným pocitem věčné smrti, protože jste národům zadržovali vyšší životní pravdu, kterou jste kdysi měli, a místo světlem pravdy napájeli jste je jen všelikou lží a podvodem kvůli vašemu příliš velkému blahému životu a nic nedělání!

7) Vy jste se ukazovali lidu jako praví sluhové a nesmrtelní přátelé bohů a požadovali jste často velké a někdy nejvyšší kruté oběti od ubohého, vámi skrz naskrz obelhávaného a klamaného lidu; zato vám však Bůh vzal vnitřní přesvědčující pocit života duševního a vložil do vás pocit věčné smrti a vaše velká moudrost spočívá nyní v tom, že cítíte a jasně postřehujete, že ve vás rádí věčná smrt!

8) Právě z toho důvodu také nemůžete již přijít na to, kde stále ještě dále trvá styk mezi zde žijícími lidmi a dušemi odloučenými, tak jako trval vždy u lidí, kteří zůstali při staré pravdě.

9) Nyní však budiž vám ještě něco řečeno! Ono nadmíru směšné hloupé pohanství je nyní u vás vymeteno a budoucně ho zajisté nikdy nezaložíte; přijměte tedy do svých srdcí nauku, kterou se již dozvíte od svých dobrých mužů a žijte a jednejte podle ní, pak se již opět u vás dostaví přesvědčující pocit života duše po smrti těla a dá vám poznat jediného pravého Boha a Pána, Který vás nestvořil pro věčnou smrt, nýbrž jen pro věčný život, chcete-li se ho učinit hodni na cestě zcela jiné moudrosti nežli na cestě vašeho nejvyšší hloupého Diogena! - Porozuměla jsi mně?“

10) Pravila **kněžka**: „Ó, ano, velmi dobře! Mluvil jsi nyní zajisté velmi chytře, avšak žel jen slova, jaká jsme také velmi často slyšely od našeho zemřelého mentora! Slova o sobě jsou velmi dobrá, - jen škoda, že pro nás nemají nijak přesvědčující sílu a moc! Jestliže se jednou, snad již před několika tisíci lety naši rodičové odvrátili od nějakého pravého Boha, nemůžeme přece mít my na tom takovou vinu, aby pro ni tžž jediný a jedině pravý Bůh choval k nám nevinným potomkům oněch někdejších domnělých provinilců stále ještě nenávisť, která neustále souží věčnou smrtí naši mysl! Nuže, je-li tomu tak, pak vám za vašeho jediného pravého Boha děkujeme! Tu nám dává náš Diogenes naukou, podle níž lze očekávat věčné zničení, mnohem větší útěchu nežli ty nyní nadějí na znovunabytí pocitu věčného života v našich duších! Ne, to by mi byl krásný nejvyšší moudrý a všemohoucí Bůh, kdyby mohl podržovat proti nějakému tvoru tak nezkratný hněv, že by jej ani všechny ty mnohé tisícové uplynulé zimy nebyly s to zchladit!“

11) Já bych si dovedla opravdového Boha představit nejvýše jen pod pojmem nejvyšší a nejčistší lásky, protože vlastně láska je onen vše plodící a oživující živel; ale představovat si Boha pod pojmem nejvyššího hněvu, bylo by pro mne něčím zcela nemožným a nemyslitelným! My pohané máme sice také bohy hněvu, - ti však mají jako symbolické obrazy své sídlo v podsvětí, protože odtamtud se objeví zřídka co dobrého; neboť v podzemních děrách a jeskyních přebývají obyčejně hadi, drakové a dravá divoká zvířata a také síra, smůla a strašný vše pustošící a stravující oheň jsou v nich domovem. Ježto tam řádí tak zlé věci, proto jsme všechny špatné a zlé vášně vstřily mezi temné pitvory do podsvětí.

12) Avšak naše pojmy o dobrých bozích jsou takové, že se dají zcela dobře odvodit z čisté lásky. Mocná a moudrá vážnost sdružená s láskou je to, co my uvádíme jako platný pojem pro boha, jenž sídlí někde ve Hvězdách anebo nad Hvězdami a pro pojem nenávistného hněvu a ošklivosti hodné pomsty máme symboly bésů. A tak, příteli, my pohané máme vždy ještě lepší a před každým čistým lidským rozumem chvalitebnější pojmy o pravé božské bytosti! - Co tomu nyní říkáš?"

110. ŘEČ ZÁKONÍKOVA O BOŽÍ BYTOSTI.

1) Pravidl **učedník**: „Ó, má milá, moudrá pohanská kněžko! Ty mluvíš podle svého pojmu sice moudře a o dobrém Božství nemáš zrovna zavržitelný pojem, - avšak proto přece neznáš pravou Boží Bytost a kdybys jsi znala, pak bys zvolala s mudrci pravěku: „Strašné je pro hříšníka, octne-li se v rukou všemohoucího Boha!“ Bůh je zajisté pln nejvyšší lásky k těm, kdo Ho poznávají, milují a jeho přikázání zachovávají, - ale tisíckrát běda těm, kdož Ho poznat nechtějí anebo když Ho již poznávají a znají Jeho přikázání, přece se v srdci od Něho odvracejí a Jeho přikázání nezachovávají!

2) Hle, dějiny nám ukazují dokonce úžasné příklady nejžhavějších soudů hněvu nad celými národy, kteří již nechtěli Boha poznávat a konali jen co otročilo jejich smyslům! Protože však Bůh navštěvoval takové hrubé a zcela zatvrzelé hříšníky a odpůrce Svě svatě vůle vždy nejnešhovivavějšími nejpřísnějšími tresty, které často rozšiřoval i na děti a vnuky, pak nemůžeme jinak nežli zcela určitě předpokládat, že v onom jediném a jedinečně opravdovém Bohu přebývá také hněv a pomsta a to tím určitěji, že s touto vlastností se lze také až v příliš převládající míře setkávat u všech jeho tvorů!

3) U nás tvorů přijde nyní jen na to, do kterých vlastností v nás jsoucích jsme se převahou vžili a podle nich jednáme; neboť v týchž vlastnostech se bude k nám chovat také Bůh. Jsme-li dobří, moudří, láskyplní a milosrdní, pokorní a trpěliví, bude k nám Bůh rovněž také v každý čas takový. Probudí v nás vědomí věčného života a budeme oplývat vším požehnáním. Jsme-li však opakem, pak bude také Bůh k nám rovněž takový a bude nás neustále trestat a to tak dlouho, dokud jsme se podle jeho vůle úplně nepolepšili. A hle, v tom tedy také spočívá nejvyšší Boží spravedlnost, bez níž by nebyl Bůh úplně pravým Bohem!

4) Neboť Bůh, vševidoucí, vševědoucí a všecítcí je jistě také s to posoudit co je dobré a co je zlé, to jest co je buď v jeho věčném řádu, anebo co je proti Němu a musí pak spravedlivou výchovou také buď poučit anebo potrestat tvora, kterého obdařil rozumem a svobodnou vůlí a kterého chce povznést k vyššímu životnímu úkolu na této Zemi.

5) Náš jedině pravý Bůh je tedy vše ve všem. Je nejvyšší a nejčistší láska, avšak také Sama nejvyšší a nejneúprosnější spravedlnost. Má milá, kdybys po myriády let dále žila, avšak jednala vždy proti poznané vůli Boží, pak by tě nevyslyšel, i kdybys Ho tisíce let na kolenou prosila, aby tě od tvého soužení osvobodil. Jakmile se však vzchopíš, abys skutkem ve vši vážnosti povýšila Jeho vůli na vůli svou, pak tě Bůh také vyslyší a pomůže ti podle míry, ve které jsi přijala Jeho vůli. Hle, to je pravý a správný pojem o jedině pravém Bohu, jenž stvořil ze Sebe nebe a tuto Zemi a vše, co je tu! - Co tomu říkáš nyní?!

6) Pravila **kněžka**: „Ano, ano, to zní poněkud lépe a má to o sobě mnoho odůvodněného z přírody! Avšak já jsem přece samostatně myslící bytost, mám rozum a rozvahu a Boha hledám a nenalézám, - a kde je ten, jenž by mi sdělil prokázaně pravou vůli Boží, abych pak podle ní mohla jednat? Či uzavřela jsem kdy před tímto svým životem s nejoprávdovějším Bohem nějakou smlouvu, v níž by byly stanoveny podmínky, za kterých jsem měla být do tohoto světa zrozena a co potom činit?"

7) Ne, na to se nelze nikde doptat, nýbrž člověk přichází bez svého vědění a chtění do tohoto světa, musí si dříve dát pro svou nemotornost a slabost velmi mnoho líbit od svých silných rodičů, což je však dobré, neboť nejméně slabé lidské dítě by muselo bez jejich pomoci jistě v nejbližší době zahynout. Časem se však stává dítě silným člověkem a příliš přísné poslouchání vůle rodičů by se značně zmírnilo, - avšak tu pak přichází poslušnost vyšší vůle Boží a brzdí člověka ve všech jeho volných životních směrech až ke hrobu. Nuže, to by tedy bylo již správné, kdyby se byl člověk předtím zavázal k tomu Bohu; leč o tom se nelze nikde ani slůvko dovědět a živě se na to rozpomenout!

8) My lidé jsme byli zřejmě velkou mocí a silou povoláni v bytí. Tomu nás učí naše sebevědomí. Kdo je však tato síla a jaká asi je, to je zcela jiná otázka. My si nanejvýš uvědomujeme tolik, že tu jaksí musí být, neboť každý účinek musí mít svou příčinu. Ale kde tato příčina je, co je, jak vypadá a jak působí a jedná? Kdo ji dovede hledat, kdo ji může nalézt a kdo její hlas a její vůli slyšet a kdo její tvář uvidět?!

9) Co o této síle a moci víme, to víme dosud jen z úst a ze zbožné fantasie lidí a to většinou takových, kteří byli svými zvláštními schopnostmi také podrobněji seznámeni se skrytými silami velké přírody a dovedli si je často také v obdivuhodném rozsahu na dobu svého života podrobit. Tento druh ovšem vzácných lidí, které jsme nazývali jaksí polobohy, používali tedy svého přirozeného daru také obyčejně k tomu, že dávali lidem ve jménu jednoho anebo také několika bohů poučky a zákony a lehkověrní a slepí národové také jim nepochybně pevně uvěřili a ještě těmto divotvůrcům pomáhali, aby dělali pro ně a jejich potomky nezřídká nesnesitelné kruté zákony a pak je nejukrutnějšími tresty na tomto a na onom světě uplatňovali. Když si potom rovněž také moudří a mnohými mimořádnými vlastnostmi nadaní lidé předsevzali učinit s nejlepší vůlí konec starému zrezavělému nesmyslu, stali se brzy často zcela smutnými oběťmi starých ukrutných zákonů. A tak tomu bylo vždy na této Zemi a také budoucně tak zůstane, protože přirozenost a teplota naší Země je taková, že na její půdě nikdy dlouho nepotrvá něco opravdu dobrého, ale zato tím tvrdošíjněji a trvaleji to špatné a zlé.

10) Zasej do pečlivě obdělvané půdy nečistší semena a přece se mezi nimi objeví vždy množství plevelů! Zasej do půdy semena plevelů a neuvidíš vzejít z plevelů ani jeden pšeničný klas! Tak musí člověk vždy se zvláštní péčí pěstovat dobro a přitom má plné ruce práce, aby je uchránil od všeliké záhuby. Avšak přes veškerou péči a horlivost leckterých velmi vážených lidí přejde pak časem veškerá jejich velká práce v trosky, jako nějaké velké krásné město, které kdysi bylo leskem Země, o němž se však později sotva již ví, kde stálo.

11) Já ti pravím, že jsi mně předtím dal opravdu zcela přijatelnou definici pojmu Boha; avšak ty jako řečník jsi člověk a já tvá posluchačka nejsem také nic jiného a nemohu ti tu nic jiného říci nežli: tvůj výklad se zrovna nepřičil čistšímu rozumu, ale chybí mu to nejdůležitější, totiž nutně jasný důkaz, že skutečně je takový Bůh, o němž jsi vyprávěl mnoho dobrého a přijatelného. Dovedeš-li to, pak učiníš na nás všech dobré dílo a my tě již dovedeme pochválit.“

12) Praví **zákoník**: „Důkaz, který žádáš, nemůže ti dát nikdo jiný nežli jen ty sama, - ani Bůh ne; neboť ten se musí teprve činností podle pravé zjevené vůle Boží probudit v tobě samé! Neboť“ v tom právě spočívá zvláštní známka pro dosažení věčného života, jakožto živoucně pravdivé potvrzení, že vůle Boží lidem zjevená není vůle nějakého člověka, nýbrž že je to slovo věčně pravdivého a živého Boha, které v sobě samém je život, láska, síla a moudrost. - Více ti říci nemohu, jelikož jedině toto samo stačí každému, kdo podle toho chce žít a jednat; kritikou o sobě nelze beztoho nikdy nic získat pro život duše. Chceš-li však ještě více, pak se nyní jen obrat' na našeho Pána a Mistra, Ten již bude s to říci ti ještě něco více!“

13) Pravila **kněžka**: „Příteli, to bych také bez této tvé zde zcela nepotřebné rady věděla! Ty jsi však začal mluvit ihned s námi a tak lepší mrav vyžadoval mluvit s tebou; nyní je to však asi s tvou moudrostí u konce a tak mně odkazuješ na velkého a nejmoudřejšího Mistra! To je také správné; ale kdybys to byl učinil hned z počátku, bylo by to bývalo mně i nám všem milejší.“

111. CESTA K BOHOPOZNÁNÍ A K LÁSCE BOŽÍ.

1) Poté zákoník již neřekl nic; zato **JÁ** jsem řekl kněžce: „Poslyš, ty silně světsky moudrá kněžko, bylo to jedno zda jsem s tebou mluvil Já anebo tento učedník; neboť každý z Mých učedníků, jenž někde ve jménu Mém otevře ústa, nemůže mluvit jinak, nežli jak mu Já Sám

vkládám slova do úst! Řekl ti právě to, co bych ti byl řekl Já! Že vy zcela prostí stoikové necítíte v sobě nic jiného nežli smrt a konečně úplné zničení vašeho bytí, na tom nemá vinu nikdo jiný nežli vy sami.

2) Proč. tedy jsou velmi mnozí pohané, kteří právě tak dobře jako ti nejlepší Židé nejen pevně a nepochybně věří v další život duše po smrti, nýbrž jsou si toho všeho také pevně a živě vědomi?! Proč pak ne vy?

3) Já však vám řeknu, co je toho u vás a ve vás vina! Hle, vinou toho je vaše pýcha, vaše sebeláska a touha lesknouti se před lidmi jako nadutí mnohovědové anebo dokonce vševědové a do prachu umluvit každého druhého starými světsky moudrými drobty! Kdo vám tedy má něco říci anebo poradit, když vy vždy kladete váhu jen na to, že každý může být jen vámi poučen, - vy však nikým?! V tom však spočívá nejnebezpečnější pýcha, o níž platí výrok: Komu není rady tomu není také již pomoci!

4) Dokud však budete setrvávat v této pýše, dotud budete také místo života pociťovat v sobě jen věčnou smrt; neboť pýcha pudí duši vší mocí do masitého těla a tato duše, nafukujíc se v sobě samé stále víc a více, sjednocuje se tím úplně se svým masitým tělem a v takovém stavu nemůže pak cítit a okoušet nic jiného nežli jen smrt těla.

5) Ustupuje-li však duše od své pýchy a upokojuje se, tu se izoluje také vždy více od hrubého masa svého těla a je s ním ve spojení jen nervovým jí příbuzným duchem. Nastalo-li u nějaké duše jednou to, pak se stane také již v sobě životně citivou a snaží-li se také víc a více vzrůstat v lásce k bližnímu a tím také v čisté lásce k Bohu, Kterého ve své pokoře také brzy a snadno nalezne, pak tím probouzí také svého záhrobního ducha z Boha a začíná se s ním sjednocovat. Děje-li se to, pak již vchází do dokonalého věčného života a tím se stává ve všem Bohu podobnější a věčný život se v ní stal velikým jasem.

6) Dokud však duše setrvává ve své světské pýše a dává si od svých bližních nade vší míru podkuřovat, dotud se sama také stále víc a více ponořuje do svého hrubého těla a tedy také nutně stále víc a více do smrti těla. Jaká slova a jaké skutky a znamení mohou pak nějaké smrti plné duši poskytnout důkaz, že po smrti těla žije dále a že existuje jediný a pravý Bůh?!

7) Ty nyní ovšem míníš, že nejvyšší moudrý, vševědoucí a všemohoucí Bůh by přece jen mohl nějakým způsobem dáti takovému člověku světlo, aby postřehl, že je to s ním tak. To Bůh vždy činí; leč pýcha člověka nepřipouští, aby člověk vše to mohl v sobě poznávat.

8) Pravím vám: Kdo jednou začne myslet na to, že je Bůh, jenž stvořil vše co tu je, udržuje a řídí, ten také brzy pozná, že vše, co tu je, je zařízeno dobře a účelně. Z moudrého zařízení mu také bude brzy jasné, že Tvůrce všeho toho, co tu jest, musí být nejvyšší dobrý. Přemýšlí-li člověk o tom velmi často a posuzuje-li takto tvůrce a tvory, začne pak Tvůrce milovat a láska k Bohu se také bude den ze dne vždy víc a více v srdci člověka zvětšovat a upevňovat a tato láska je pak právě ten záhrobní duch člověka, jehož světlem je duše prostoupena a jehož teplem je oživována. A je-li tomu jednou u člověka tak, pak mu již také není možné, aby kdy v sobě myslel na nějakou smrt.

9) Že to však každý člověk může snadno se sebou a v sobě uskutečnit, můžete seznat z toho, že každý člověk má oči k vidění, uši ke slyšení a čich, chuť, hmat a k tomu všemu rozum, rozvahu a ruce a nohy a svobodnou vůli, kterou může podle libosti uvést své údy v činnost a uspořádat svou lásku. Takto vyzbrojen vidí Slunce vycházet a zapadat, - rovněž i Měsíc. Vidí Hvězdy a nespočetně mnohé druhy tvorů, které může pozorovat a z nich Pána Boha stále víc a více poznávat.

10) Každá hora, každá pláň s mnohými plody, každá řeka, všechny ty různé a všelikou krásou ozdobené traviny, rostliny, keře a stromy a veškerá zvířata dávají mu zajisté dostatek látky, která ho nutí myslet o jejich vzniku a trvání.

11) Přemýšlí-li však člověk o tom, řekne mu vnitřní hlas, že vše to tu nemohlo vzniknout samo od sebe a ze sebe, nýbrž že tu musí být nejvyšší moudrý, nejvyšší láskyplný a všemohoucí Tvůrce, jenž toto vše stvořil a uspořádal, nyní ještě dále udržuje a věčně to bude ve stále ušlechtiljším a dokonalejším způsobu udržovat dále, protože to doposud udržoval již od dob pro rozum lidský nepamětných.

12) Kdo si takto představuje Boha a Tvůrce, musí pak zajisté také vždy víc a více v sobě probouzet velkou úctu a lásku k Němu. Je-li však tato jednou tu, pak je tu také počátek k vnitřnímu oživení duše v jejím duchu, které s přibýváním lásky k Bohu vzrůstá pak dále a toto přibývání

nastává tím snáze, že duch lásky stále více duši osvěcuje a duše pak dospívá ke stále větší jasnosti a jsoucnosti Boha.

13) Nalezl-li člověk tímto způsobem cestu k Bohu a tedy k pravému životu věčnému, může pak z lásky k bližnímu ukázat tuto cestu také svým bližním a býti jim opravdovým vůdcem a bude za to Bohem nadán ještě větším světlem a moudrostí a jeho učedníci ho budou milovat a ve všem potřebném podporovat.

14) Kdybyste to byly odjakživa dělaly - jak jste právě již byly vaším mentorem, jenž byl platonikem, na zcela dobré cestě, - nebyly byste nás chtěly nyní k smrti umluvit vaším Diogenem; neboť měly byste již samy velkou životní náplň v sobě. Ale váš Diogenes a vaše tajná velká pýcha vás zcela zvrátily a tak budete muset nyní podle Mé vám zde podané nauky vytvářet svůj vnitřní život zcela od počátku. S mnohou horlivostí a láskou učiníte brzy velké pokroky; budete-li však setrvávat ve své tvrdošijnosti, budete také setrvávat ve své vnitřní smrti. - Pochopily jste to dobře?“

15) Pravila **kněžka**: „Ano, Pane a Mistře, to bylo jasné a já jsem nyní zcela dobře poznala pravdu všeho toho; ale jedinému pravému všemohoucímu Bohu bylo by právě také snadné, aby nám dal objevit ducha našeho zemřelého mentora, protože tento duch nám to často co nejslavněji pod přísahou sliboval jako konečně platný důkaz své nauky o životě duše. Kdyby se nám objevil, byly bychom v jeho naukách upevněny a také bychom zařídily podle nich celý svůj život; protože nám to však zůstal dosud ještě dlužen, je samozřejmé, že jsme proto musely začít o pravdivosti jeho, nauky pochybovat. Proč se nám tedy nezjevil?“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Sedmkrát se vám ve snu zjevil a udával vám stále stejný důvod, proč vás nemůže navštívit jinak nežli jen ve snu. Proč jste mu tedy nevěřily? Protože jste se staly jako velmi krásné dcery veleknězovy již příliš marnivé a příliš pyšné a vašemu dobrému mentoru jste se ještě za jeho života spíše jen vysmály, místo abyste ho byly někdy s radostnou živou horlivostí vyslechly! Vaše duše se zahrabaly příliš mocně do těla; tím jste ztratily k vidění duchů nutnou éterickou sféru vnějšího života a tu bylo tomuto duchu nemožné, aby se vám viditelně ukázal.

17) Kdo však plností svého vnitřního života zvládne také životní atmosféru mimo své tělo, ten může duše zemřelých lidí vidět a o nejdůležitějších životních věcech s nimi promlouvat kdy a jak často chce. Ale k tomu je ovšem třeba téměř úplné vnitřní životní dokonalosti!

18) Nyní však o tom přemýšlejte, promluvte si se svými muži, kteří již obdrželi Mou nauku a pak již v sobě dospějete ke správnému úsudku! Až to se stane, pak přidáme večer ještě něco, co vás poněkud více osvítí.

19) Lidé této Země mají velké určení státi se svémocnými dětmi Božími; proto také musí být ve vsí vlastní činnosti ze sebe samých cvičeni a vytvářeni. - A to nyní před večerem postačí!“

20) Tu ženy ztichly a Já jsem Se odebral s učedníky a domácími lidmi do přírody.

112. POVĚŘIVÝ PORYBNÝ U EUFRATU.

1) Odebrali jsme se k řece a to na místo, kde byl zachycený vor, který tu byl ještě ve své celé velikosti nerozdělaný a kde právě rybáři Joredovi vrhli sítě k většímu rybolovu. Přihlíželi jsme, kterak dělali marně zátaž za zátahem.

2) I pravil **JORED** porybnému: „Copak je to dnes? Cožpak v naší jinak tak rybnaté řece nejsou již zcela žádné ryby?“

3) Pravil **starý porybný**: „Pane, to je mně samému záhadou! Doba je jinak velmi příznivá a na hladině vodní se objevuje stále množství bublinek, což je jindy jedno z nejlepších znamení k rybolovu. Také není vítr a Slunce má právě správný sklon; mimoto Měsíc přibývá a vstoupil do znamení ryb, což je opět neobyčejně dobré pro rybolov. Jinak při tak nadmíru příznivých okolnostech jsem učinil vždy s nepatrnou námahou bohatý lov, dnes však je vše jakoby čistě začarováno. Nyní jsme již učinili pět zátažů a to téměř přes celou širokou řeku a já jsem volal Neptuna a Tritona a všechny nymfy této řeky, ale vše dočista nadarmo! Ani jediná ryba nám nepřichází do dobrých sítí! To už je dočista k zoufání!“

4) Tam dole rybáři v Malavesi chytily prý včera nesmírné množství ryb; musí mít mezi sebou nějakého kouzelníka. Avšak také já se vyznání ve všelikých rybářských kouzlech a už jsem všechna kouzla použil; avšak dnes to vše nic neprospívá! Všechna znamení jsou dobrá a přece

žádný úspěch! Nyní a! mně nějaký člověk řekne, co asi pro všechny bohy za tím vězí! Nakonec se všichni bohové na nás rozhněvali, protože onen cizí mág zničil prý na jediný pokyn jejich sochy, které jsme uctívali, - což jsem slyšel, o čemž jsem se však ještě sám nepřesvědčil. Kdyby tomu tak bylo, milý pane, pak by to s námi brzy velmi špatně dopadalo; neboť bohy jednou rozhněvané nelze tak snadno opět uchlácholit. To by nás stálo velikou obětí! Ale nyní ještě zkusím dva zátahy; vypadnou-li naprázdno, nebudu dnes už nic dělat!“

5) Privil **JORED**: „Učiň tak, snad se přece něco objeví!“

6) Poté nařídil porybný rychle opět jeden nový zátah. Vše šlo v nejlepším pořádku a když byla síť přitažena ku břehu, byla opět jako dříve prázdná, což porybného velmi rozmrzelo, takže pravil (porybný): „Já povídám: dnes je začarovaný den a tu je každá práce a námaha marná! Nařídím-li nyní ještě jeden zátah, dopadne jistě zase přesně tak jako tento a já myslím, že by se tato práce měla pro dnešek zastavit. Potřebuješ-li pro dnešek ryby, pak sem mohou být dopraveny z Malavesi; neboť tamní rybáři chytili prý včera velkou zásobu. Onen mág také prý zřídil jejich domy tajným kouzelným úderem v jediném okamžiku tak, že by se nám městským obyvatelům mohli notně vysmát! Co vše se v tomto milém světě děje, - no, v tom se nyní již žádný řádný člověk nevyzná! Co myslíš, pane, máme učinit ještě jednou jistě velmi marnou námahu, anebo máme raději tuto práci pro dnešek zastavit?“

7) Privil jsem nyní **JÁ**-; „Poslyš, Můj starý, velmi pověřivý rybáři, dokud vystupují z vody známé bublinky, dotud to pro rybolov není nikdy dobré, nýbrž vždy špatné znamení, protože to zcela přirozeně ukazuje, že ryby odpočívají na dně. Neboť aby to uskutečnily musí se jejich měchýře, které mají v těle, řízené jejich instinktem, zhostit vzduchu a to u rybnatých vod způsobuje vždy zjev vystupování známých tebou zmíněných bublinek. Až budeš postrádat tyto bublinky, pak teprve vrhni síť a chytíš mnoho ryb! Neboť nevyráží-li ryba ze svého měchýře již žádný vzduch, pak ho potřebuje, jelikož jen vzduchem může přijít nahoru.“

8) Hle, nyní přestalo vystupování bublinek a rackové a volavky se začínají vrhat do vody! Nyní učiň ještě jeden zátah a dostaneš spoustu ryb beze všeho kouzelnictví!“

9) Porybný to nechtěl sice uznat, ale jelikož mu to poručil také jeho zaměstnavatel Jored, zařídil ještě jeden zátah, vrhl síť a chytil tak ohromné množství ryb, že sotva byl s to dostat síť ku břehu. Nyní ovšem nastala veliká práce, aby se toto množství velmi velkých ryb dostalo do sádek.

10) Za hodinu byly umístěny a **porybný** se nemohl dost vynadivit tomuto nyní najednou tak přebohatému rybolovu a nakonec svého obdivu pravil: „To sice nebylo žádné kouzlo, - ale pravím: Bylo to přesto nejvyšší a ještě nikdy tu nebývalé kouzelnictví všech kouzelnictví! Muž, jenž mně radil, abych učinil ještě jeden zátah, ví a zná, jak se mi zdá, více nežli pouze zvěstovat starému porybnému bohaté rybolovy z neobjevení se bublinek a z činnosti jistých vodních ptáček. Naposled je to právě ten, jenž odčaroval chrámové sochy a Malaveským přičaroval lepší příbytky! Ale nechme nyní toho a já se nyní pouze ptám, zda se máme odvážit ještě na jeden zátah!“

11) Privil jsem **JÁ** : „Učiňte to a pak budete zásobeni na celé týdny!“

12) I pospíšili si rybáři a učinili ještě jeden zátah, jenž dopadl rovněž tak vydatně jako dřívější.

13) Když byly ryby umístěny ve velkých prázdných sádkách, poručil porybný sluhům, aby dali do pořádku čluny a rybářské nářadí a poté přistoupil ke Mně a pravil: „Poslyš, dosud mně ještě zcela neznámý muži! Ty dovedeš a rozumíš více nežli co může jinak obyčejně znát a rozumět nějaký zkušený moudrý muž! Ty jsi musel studovat vysokou magii někde hluboko v Zadní Indii; neboť zde mezi Řeky a dílem Římany a Židy je něco takového úplně neslýchané. Tento bohatý rybolov jsi nám ty jediný přičaroval do sítě! Já jsem starý rybář; avšak ještě jsem nikdy, ani v nejlepší době na ryby neučinil takový lov - a to samých ušlechtilých ryb. Ó, s tebou bych si rád tak o leccčems a mnoho pohovořil; neboť ty musíš být velmi učený, velmi zkušený a také již od narození mnohými talenty obdařený! Tebe jistě bohové opravdu velice silně nadchnuli, že v tobě tvá vůle vzrostla v takovou moc!“

14) Privil nyní **JORED**: „Zcela dobře, můj starý věrný sluho, jednou si o tom spolu ještě mnoho pohovoříme! Avšak nyní se postarej, aby bylo ještě pro dnešní večer dopraveno do kuchyně několik nejkrásnějších a nejlepších ryb; neboť ještě dnes je poživeme! Také však hled, abyste nijak neutrpěli škodu!“

15) A stařec to ihned učinil, avšak brzy poté byl opět u nás, neboť jsme se zatím utábořili na

kmenech voru, abychom odtud pozorovali, kterak velké množství velkých racků a volavek začalo si prohlížet velké a otevřené sádky a mezi sebou se jaksi radit, jak by bylo možno dostat z nich nějakou rybu.

16) I tázal se Mne **porybný** řka: „Milý muži, co by se mělo podniknout proti těmto opeřeným zlodějům ryb, aby nám nemohli v sádkách způsobit škodu? Neboť hle, i když tato zvířata nejsou s to zvednout žádnou z těchto velkých ryb z vody, přece jen svými dlouhými a špičatými zobáky zraňují ryby jako šíp rychlým klováním. Ryby tím onemocní a nebudou pro náš lidský požitek již tak dobré, anebo po silnějším zranění dokonce zahynou a mrtvé, plující na povrchu vodní hladiny budou těmito ptáky tak rozdrásány, že nakonec klesnou ke dnu a zamoří v sádce vodu, což bude potom nepříznivě působit také na zdravé ryby. Tobě bude proti tomu jistě také nějaký prostředek znám! Buď tak dobrý a oznam mi její!“

17) Pravil jsem **JÁ**; „Ty stále ještě myslíš, že jsem nějaký kouzelník; avšak Já ti pravím zcela pravdivě a určitě, že tomu tak u Mne ani v nejmenším není a jistě nikdy nebylo. Proto ti tu řeknu pouze jako přírody znalý člověk zcela přirozený prostředek, který záleží v tomto: Přikryj sádky starou rybářskou sítí, jakých máte dost a tito „ptáci nebudou již moci pro síť rybám nijak uškodit Hle, to je opravdu něco zcela přirozeného a snadno beze všeho kouzelnictví proveditelného a udělá-li se to dobře a pečlivě, nemine se to také rozhodně dobrým účinkem!“

18) I šel opět starý porybný, jelikož shledal věc dobrou, povolal sluhy, uskutečnil rychle Mou radu a měl poté sám radost, že tím postavil před chtivé zobáky hltavých ptáků takovou zábranu.

113. SPRÁVNÝ ZPŮSOB NÁBOŽENSKÉHO POUČOVÁNÍ.

1) Moji učedníci se Mne však tázali, proč jsem Se tomuto rybáři nezjevil důkladněji.

2) **JÁ** jsem však pravil: „To vím a tomu rozumím nejlépe Já! Pro něho je lépe, když se později od zdejších učitelů ještě dosti záhy dozví s kým měl co dělat v Mé osobě. Je příliš zaujat ideou, že jsem kouzelník a s takovými lidmi se nelze v krátké době natrvalo úspěšně shodnout. On již bude těmito domácími lidmi dodatečně o nás poučen a zejména o Mně a to hlavně lékařem, jenž pochopil vše nejlépe a jemuž jsem udělil také schopnost léčit všeliké nemoci vkládáním rukou. Pak se, se svým kouzelníkem brzy rozloučí a učiní si o Mně správný pojem.“

3) Pravím vám všem: Poučujete-li nějakého pohana, nesmíte nikdy přijít hned s hotovou věcí, nýbrž musíte napřed člověka přesně zkoumat a z toho poznat, s které strany je přístupný; neboť jestliže jste se ho chopili na nepřístupné straně, pak jste si práci jen sami ztížili a pak budete mít co dělat, abyste přivedli takového člověka na pravou cestu. Proto vám nemohu ani dost často říkat: „Budte chytrí jako hadové a prostní jako holubice!“

4) Nevíte, jakou moc má falešné založení člověka na jeho mysl. Zvíte-li však, v čem toto založení záleží, pak nesmíte toho člověka uchopit nikdy přímo na této jeho nejvíce obměně straně, nýbrž jen tam, kde je nejslabší, což můžete brzy zjistit. Jestliže jste ho přemohli tam, nuže, pak již nebude příliš těžké zmocnit se také jeho silné stránky. Musíte se tedy vždy chovat a také jednat tak jako dovedný a velmi obratný vojevůdce. Dovedný a obratný vojevůdce dá svými spolehlivými vyzvědači vypátrat, kde má nepřítel své nejslabší stránky. Ví-li nyní to, pak zaměstná nepřitele na jeho nejsilnější stránce jen zcela nepatrně, aby ho klamal; avšak na jeho nejslabší stránce mu vpadne do zad a beze všeho dalšího jej porazí a přemůže.

5) Také se musíte chovat jako velmi dovedný lékař, jenž poznal dobře nemoc člověka a její sídlo. Co učiní? Hleďte, tam kde nemoc vězí, nedělá nic a často také nemůže nic dělat! Avšak dává nemocnému takové prostředky, které nemoc odvádí na zdravé části těla, odtud pak jednoduše dílem potem a jednak žaludkem a střevy, - a nemocný se uzdraví. Kde se nemoc jako nepřítel silně usadila, tam s ní nelze nic začít, nýbrž dobrými a správnými prostředky se rozdělí a pak se v její slabosti snadno přemůže.

6) Hleďte a poslyšte dále! Tento porybný - jenž tu nyní není a proto také mohu s vámi tak zcela volně mluvit - je v nejsilnější stránce svého založení mág. Věří v jisté výroky, amulety, masti, ve stavy a čtvrti Měsíce, ve Slunce, mraky, vzduch a v lety ptactva a ještě v tisícere jiné věci tak pevně, že by zcela strašně zanevřel na toho, kdo by mu v tom přímo odporoval. S takovým člověkem by se pak jistě již velmi málo kdo stýkal, protože by ho považoval za příliš hloupého a své moudrosti nehodného.

7) Jinak je to však zcela dobrý a počestný věrný člověk a má radost, dozví-li se od někoho

něco nového a .zvláštního - a hleďte, to je právě jeho slabá stránka! U té se musí uchopit a věci se mu musí ve zcela přirozeně pravdivém stavu vylíčit a vysvětlit a pak začne již potají u sebe samého kouzelníka odstraňovat, protože začne na druhé straně vždy víc a více poznávat, že jeho celé kouzelnictví je založeno na samé jalové půdě.

8) Proto je také dobře, poskytnout lidem, které chceme získat pro pravdu, aby se napřed zcela ze základu vyjádřili o svém založení. Jestliže to se vsí energií učiní - jako ty ženy kněží - pak nemají v sobě již žádné další hlavní síly a teprve pak začínají pozorně poslouchat odpůrce, začínají pak také přistupovat na jeho vyšší pravdy, zavrhnoují svá falešná založení a jsou získáni.

9) Proto se nedivte, mluvím-li s takovými lidmi jen zcela jako přirozený člověk; neboť Já každého člověka hned skrz naskrz prohlédnu a až příliš jasně poznám jeho silné a slabé stránky a tedy také vím, co mu mám říci a učinit! A není-li lidská mysl příliš zaujata pýchou a lakotou, může být pro pravdu každý získán i avšak pýchu a lakotu lze u lidí vždy nejvýš těžko přemoci. Také to si tedy zapamatujte a budete-li podle toho jednat, budete snadno jednat a docílíte vždy nejlepších úspěchů!“

---

114. HAD JAKO VZOR.

1) Pravit **PETR**: „Pane, Ty jsi řekl, že máme být chytří jako hadové?! Had je přece symbolem všeho zla a všeho špatného, symbolem satana, jenž svedl svou Istí v podobě hada prvý lidský pár! Had může být ve své zlé potměšilosti vždy velmi Istivý; ale který poctivý dobrý člověk ho bude chtít vůči svým bližním napodobovat v jeho potměšilosti? Krátce tomu Tvému podobství stále ještě náležitě nerozumím! Vysvětli nám to!“

2) Pravit jsem **JÁ**; „Jak dlouho vás budu muset. ještě snášet?! Cožpak nepoznáváte ani to, co je přece před vašimi očima nad slunce jasné?! Neřekl jsem, že si máte osvojit chytrou lest hada, ale ne též jeho zlé cíle s ní spojené, abyste majíce tuto chytrost, přesto zůstali dobří a prostní jako holubice?!“

3) Budete-li však jen jednou pozorovat nějakého přirozeného hada, shledáte, že právě toto zvíře je chytřejší nežli každé jiné zvíře na Zemi! Znalci přírody praví, že lev je králem zvířat a Já pravím vám, že je jím had; neboť i když lev poráží v boji svou silou všechna ostatní zvířata, přece jen prchá před hadem a když ho had ovinul na své číhané, pak je ztracen a stává se jeho žalostnou kořistí. Krátce a dobře, had má největší rozvahu, vyhledává si místo ke své honbě s největší možnou opatrností a se skutečnou vypočítavostí a kořist, pro kterou se postavil někde na číhanou, nikdy mu neujde. jedině člověk je jeho pánem, jinak však žádný tvor na Zemi, zvláště je-li jednou dorostlý a dosáhl-li své úplné síly. Mluvím zde o skutečných hadech a nikoli o jeho malých odrůdách, které však jsou také chytřejší nežli velmi mnohá velká zvířata.

4) V Indii a také v Africe, kde je mnoho všelikých dravců - jako lvů, pardálů, tygrů a hyen, rovněž také zlých opic a ještě jiných zlých zvířat - vycvičují lidé hady, aby byli jejich nejjistějšími a nejspolehlivějšími strážci. Kde mají kolem jakéhokoli lidského příbytku hadi stráž, tam jistě nikdy nepřijde nějaký dravec; dokonce slon a mocný nosorožec mají velký strach z těchto domácích strážců. Domácím zvířatům však neškodí, opatří-li lidé hady nutnou potravou. Nechají-li je však lidé hladovět, pak opouští jejich příbytky a vycházejí na lup.

5) Rovněž lze jistým úsilím hady tak zkrotit a vycvičit, že na dané znamení učiní vše, co se od nich - podle jejich způsobnosti požaduje. To je tedy také znamení obzvláštní inteligence těchto zvířat. Čím však je nějaké zvíře inteligentnější, tím snáze je lze vycvičit k nějakému dobrému použití a tím chytřejší je také o sobě a pro sebe.

6) Nyní jsem vám dělal učitele přírody a tak také o tom přemýšlejte, abyste Mne znovu nežádali o vysvětlení, až vás při nějaké jiné příležitosti upozorním na toto podobenství! - Porozuměli jste Mi však také, co jsem vám tím chtěl říci?“

7) Pravit **PETR**: „Ano, budiž Tvé jméno vysoce pochváleno; neboť Tobě jsou zajisté všechny věci známé a když Ty něco vysvětluješ, pak je to člověku jasné a proto také toto vše je mi nanejvýš jasné! Budoucně se však také všude podle toho zachováme.“

115. ZLODĚJI VORŮ.

1) Když to Petr dopověděl, tu bylo vidět několik po proudu veslujících vorů, aby pluly rychleji nežli jak teče voda sama.

2) I otázal se **PETR** Joreda řka: „Příteli, proč tak veslují, jak se to u řeky, která má beztoho rychlejší běh, nedělává?“

3) Privil **JORED**: „To jsou plavci, kteří nejspíše ještě dnes chtějí přijít do Samosaty. Zde je však starým obyčejem, že plavci za dne, to jest dokud slunce ještě nezapadlo, mohou zde projet kolem bez cla; dorazí-li sem však po západu slunce, musí zde přistát a zapravit clo, jinak jsou potrestáni. Hle, v tom spočívá důvod proč nyní tak velice pohání po proudu vory! Budou-li tak pokračovat, budou za dvě hodiny snadno v Samosatě a přijdou tam ještě v beztravné době. O půl hodiny později museli by tam již zaplatit pokutu, Hle, tak se mají věci!“

4) Privil **PETR**: „Ano, ale proč tu pokuta? U mně na moři Galilejském může přijít loď kdykoli a nemusí proto platit žádnou pokutu; neboť nikdo přece nemůže za náhodné a nepředvídané překážky, jimiž se lze na vodě velmi často zmýlit v postupu. Proč tu pokuta?“

5) Privil **JORED**: „Příteli, ty máš sice svým způsobem pravdu; avšak také tato pokuta zde je správná a spravedlivá. Neboť všichni plavci na této řece, pokud je splavná, vědí přesně při každém stavu vody, kdy mají ze svého skladiště odjet, aby přišli v pravou dobu k nejbližší určenému místu. Nezachovají-li tento pořádek, může je při plavbě trávající příliš dlouho do noci snadno potkat neštěstí, protože řeka má velmi mnoho nebezpečných míst, kde se i staří zkušenější plavci ve dne musí sebrat, aby prošli bez újmy. V noci by bylo asi velmi těžko takovými nebezpečnými místy bez neštěstí přelout. Aby se pokud možno zabránilo snadno vznikajícím nebezpečím pro nezachovávání všeobecně známých říčních plavebních zákonů, byly vydány se souhlasem císaře tyto říční plavební zákony a ti, kdož je přestupují, jsou trestáni přiměřenou pokutou v penězích anebo ve zboží a těchto pokut se pak používá k udržování dobrých přístavišť a k odstraňování nahodile v řece vzniklých překážek, ke kterémuž účelu se také používá dílem peněz z vodního cla a poplatků za přistání. A hle, příteli, je tedy tato celá věc zajisté spravedlivá?!“

6) Nyní jsem však privil **JÁ** „Příteli Jorede, jak se má věc tehdy, když například. - jako je tomu zde, zloději odvážou vory na vodě již svázané, připravené ve stanovené době k odjezdu, učiní stráž vorů v noci neškodnou a co nejrychleji odjedou, což je nyní při poněkud vyšším stavu vodním zcela možné?“

7) Privil **JORED**: „Pane, co pravíš?! Je-li tomu tak, pak bychom je museli okamžitě zadržet a pochytat! Právě se nyní blíží již k nám!“

8) Privil jsem **JÁ** „Jen to nech být; neboť již dávno by byli jeli kolem nás, kdybych jim byl přes veškerou jejich činnost nezabránil v další plavbě! Avšak nyní se blíží zcela pomalu k nám a pak už je dovedeme zadržet!“

9) Privil **JORED**: „No, počkejte, vy zlí taškáři, to se vám překazí! - Pane, dokonce snad zavraždili stráž vorů?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem; ale stráž se skládala z hlídacích psů. Tato zvířata bránila vory velmi zuřivě a dva zloděje pokousala; avšak nakonec šarvátky musela zvířata podlehnout ranám těchto zlodějů, byla vržena do vody a zloději odvážali rychle vory a odpluli dříve nežli mohli přispěchat lidé, probuzení povykem psů. Hned poté je sice lidé po vodě a po břehu pronásledovali, dosud je však nemohli dohonit. Ti co jsou na vodě nedají ovšem příliš dlouho na sebe čekat; avšak ti co jsou na břehu, dorazí sem zcela vyčerpání sotva o půlnoci. My je, tyto plavce totiž, přitáhneme sem ku břehu, jakmile zapadne slunce, což ihned nastane a ty, Jorede, požaduj od nich svými úředníky ihned poplatek za přistání! Zatím vlastníci těchto vorů, kteří je pronásledují, přijdou za nimi a bude to zcela zvláštní událost! Dej jen nyní svým úředníkům přistoupit ku břehu; protože tomu tak chci!“

11) Jored dal rychle svým úředníkům rozkaz a oni přišli a očekávali vory, aniž však věděli, kdo jsou tito plavci. Prvý vor připlul těsně ku břehu a úředník požadoval od čtyř plavců na něm peníze.

12) Avšak **plavci** pravili: „My jsme chtěli dále, leč zadržela nás tu nějaká neviditelná moc a táhla nás úplně sem ku břehu; proto nic neplatíme, ježto jsme zde byli zdrženi bez naší vůle. Také nemáme peníze a poplatek zaplatíme teprve až se vrátíme.“

13) Pravit **úředník**: „To tak u nás nepůjde! Nemůžete-li anebo nechcete-li zaplatit, zůstanou vory zatím jako zástava zde, dokud je nevyplatíte!“

14) Tu tedy chtěli plavci zaplatit; ať je však nechají ihned odplout dále, neboť jsou dobří a velmi obratní noční plavci.

15) Avšak **úředník** jim to odepřel a pravit: „Zaplatte a zítra ráno v zákonitý čas odplujete! Nezaplatíte-li nyní, máte-li peníze, budete muset ráno zaplatit trojnásobně!“

16) Když to plavci uslyšeli, zaplatili tedy poplatek a přivázali tedy vor ku břehu; avšak s voru sestoupit nechtěli. Totéž se stalo i s pěti následujícími vory a když byl takto přístavní poplatek tu bylo možno spatřit za těmito šesti ukradenými vory další uhánějící vor s 8 lidmi, kteří také velmi mocně veslovali po proudu. několik okamžiků přirazil vor k našemu břehu.

17) Těchto **osm plavců** poznalo ihned své ukradené vory a pravit s očima hněvem planoucíma: „Máme vás, vy darební, nám již dlouho známí taškáři!? No, počkejte, vaše kradení vorů vám od nynějška jistě na všechny časy zajde! Toto dřevo je určeno do Serrhe k důležité stavbě a my sami jsme je s velkými výlohami objednali dokonce z Kappadocie a to z Arasaxy, Tonosy a Zaony až do Lakoteny v Mezopotamii, kde jsme domovem a vy nanejvýš nesvědomití padouši jste nám je chtěli tak velmi mrzkým způsobem ukrást, aniž byste sami pro svou jistotu tak dalece pomyslili, že nám s tímto těžkým dřevem nebudete moci uniknout a že máme prostředky, abychom vás pronásledovali až hluboko do Indie! Tentokrátě vašemu spravedlivému trestu neudáte!“

18) Poté spatřili dobře jim známého celníka Joreda, pročež šli a oznámili mu to.

116. MAJITELÉ VORŮ A PÁN.

1) **JORED** jim však pravit: „Buďte nyní především rádi, že máte opět dřevo; co mně zde však oznamujete, dověděl jsem se téměř před hodinou od jednoho Cizince, jenž se zdržuje se Svými učedníky již po několik dní u mně. Jedině jemu máte co děkovat, že jste přišli opět k vašemu drahému dřevu; neboť bez Něho by bylo vaše dříví bezpochyby již za Samosatou. Neboť tito (lidé) by byli jeli ve dne v noci dále hluboko do Persie anebo dokonce do Indie, a i kdybyste je byli nedohonili, nebylo by vám to také nic prospělo, neboť čítajíce 24 mužů, byli by třikrát početnější nežli vy. Proto buďte především rádi, že máte opět své dřevo a poděkujte za to onomu Muži; neboť bez Něho byste již nikdy ke svému dřevu nepřišli!“

2) Pravit **plavci**: „Ano, ano, přáteli, to ovšem učiníme a onen dobrý muž bude s námi jistě velmi spokojen; ale dříve musí být přece jen postaráno o to, aby tito bídní padouši byli odevzdáni soudům?!“

3) Pravit **JORED**: „Pohledte na ně na vorech! Žádný z nich se nemůže vzdálit a uprchnout! Kdo je pevně drží? Pravím vám: pouze ten jeden Muž; neboť kdyby On je nedržel byli by už jistě dávno skočili do vody a byli by se jako dobří plavci dostali na druhý břeh a my bychom je po cestě nemohli stihnout! Avšak tak tomu chce onen Muž a nemůže se stát jinak, nežli právě tak, jak chce On. A také vám pravím, abyste se zlodějů ani nedotkli, nýbrž abyste veškeren soud nad nimi **ponechali** tomu jednomu Muži a tak učiníte nejlépe!“

4) Pravit **plavci**: „Je-li tomu tak - s čímž jsme zcela srozuměni - pak nás zaveď k onomu zvláštnímu Muži a my si s Ním sami pohovoříme!“

5) Pravit **JORED**: „Hledte, je to tento zde, těsně po mém boku!“

6) Tu zloději rozzuření hněvem zaskřípali na Mne zuby a rádi by Mne byli hlasitě prokleli; avšak Já jsem již předtím tím uzavřel ústa, to jest k mluvení a tak se podobali němým, kteří také nemohou nic mluvit.

7) **Plavci** se Mně však hluboko poklonili a pravit: „Příteli, že máš v sobě neobyčejné síly a vlastnosti, to jsme poznali z toho, co nám o tobě pověděl náš přítel Jored! Kdo jsi a jak jsi přišel k takovým přezáračným vlastnostem, po tom nám Lakotenským nic není; jelikož jsme se však dověděli, laskavostí milého vrchního celníka Joreda, že máme za vše co děkovat jedině tobě a že máme tobě jedinému přenechat padouchy, aby byli po zásluze souzeni a potrestáni, prosíme tě jako vždy čestní občané Lacoteny, abys nám co nejdobrotivěji určil, čím jsme ti za tvou neoceňitelnou námahu pro náš velký prospěch povinni a abys podle svého jistě vždy nejspravedlivějšího uvážení soudil tyto zlé zloděje.“

8) Pravit jsem **JÁ** : „Buďte klidni, co Já konám, to konám bez odměny! Vy však máte ve

svém městě chudé; jim prokažte dobro a považte, že také chudí lidé jsou vašimi pozemskými bratry! Nebudte k nim skoupí a dejte jim: rádi ze svého velkého přebytku a tím co nejvydatněji zajistíte a očistíte svou krajinu od zlodějů a lupičů! Především však vám budiž řečeno, že právě také tito zloději jsou velcí chudásové a že to nebyla ani tak velice zlá vůle, nýbrž jen jejich chudoba, která je přinutila k této a ještě k ostatním již dřívějším menším krádežím.

9) Kdyby tito lidé, kteří by mohli být velmi silnými dělníky, byli přijati od spravedlivě a poctivě smýšlejících službodárců do přiměřené práce za přiměřenou odměnu, pak by jistě velmi rádi zanechali tohoto svého mrzkého zaměstnání. Jelikož tomu tak není, pak jim tedy také opravdu nezbyvá nic jiného, nežli aby zůstali při tom, co nyní nutně jsou.

10) Pole vzdělávat nemohou, protože je nemají; neboť všechna pole a všechny lesy a hory patří vám a vy je necháváte na mnoho hodin daleko ladem, protože je nemůžete obdělávat. Proč nedáte obdělávat pole chudým?! Tím by tito lidé pak také něco měli a vám by ještě mimo to, kdyby byla jednou tato pustá pole a tyto hory obdělány, platili mírnou daň. Řekněte sami, zda by to nebylo lepší, nežli když vy ne množíte boháče chcete mít nakonec vše sami, co vám nepřináší užitek, nýbrž jen sotva uvěřitelnou škodu!

11) Já však s těmito 24 zloději nepromluví ani slovo, protože oni nyní již příliš hluboko zapadli do své zlodějské mysli; avšak vy máte ve své obci a ve svém velkém a rozsáhlém okolí ještě mnoho podobných lidiček. Učiňte jim, co jsem vám nyní poradil a brzy si pak již nebudete muset naříkat na žádné krádeže!"

12) Ustanovte hlídače kolik chcete a můžete a docílíte tím pramálo; neboť tím budete chudinu ještě více popouzet ke hněvu a dnem i nocí bude studovat, jak by vám vždy mohla co nejcitelněji nějak uškodit!

Budete-li však následovat Mou radu, budou pak vámi zaopatření chudí sami vašimi nejlepšími hlídači."

117. PŘÍBĚH O BOHATÉM MUŽI A JEHO DĚLNÍCÍCH.

1) (**PÁN** :) „Hle, před dávnými časy byl muž, jenž se přistěhoval se svou rodinou do osamělé, dosud žádným jiným člověkem neobydlené země a mohl říci: „Pokud oko sahá, je nyní vše mým vlastnictvím!“ Brzy si zřídil zcela dostatečný příbytek a živil se mlékem velkého počtu nalezených tam divokých koz, které nebyly vůbec plaché, protože nebyly ještě nikdy lovcem pronásledovány. Během let se rozmnožila také jeho rodina a z dřívějšího prostého a velmi jednoduchého obydlí byl zbudován přímo pevný hrad. To se však stalo proto, že v této své zemi našel velké množství ryzího zlata a ještě větší množství nejušlechtlejších kamenů, kteréžto poklady se nyní již neodvažoval přechovávat ve svém dřívějším prostém příbytku.

2) Když se však pilným shromažďováním jeho poklady zlata a drahokamů ještě více zvětšovaly, snažil se za pomoci posílů vyslaných do obydlených zemí vyměnit své poklady za jiné věci, které se mu zdály pro jeho domácnost potřebné. Z počátku dělal dobré obchody a nechal také přijít do své země několik jiných lidí, kteří byli určeni, aby mu sloužili.

3) Ježto jim však poskytoval jen malou mzdu, ač museli pro něho a jeho lidi podle jeho rozkazů téměř ve dne v noci pracovat, stali se neochotní a žádali větší mzdu a lepší zacházení. Bohatý nyní muž však pravil: „Mějte strpení, nežli bude můj dům lépe zařízen, - pak už vám dám k vaší spokojenosti!“ I potěšili se dělníci a šli za svou práci.

4) Bohatý muž však pomyslel u sebe: „Je mi sice z vás úzko; avšak vyšlu opět své důvěrné posly, aby mi přivedli strážce a bojovníky. Budu je trochu lépe vydržovat a oni pak již dovedou čelit zpupnosti dělníků.“ - To tedy také učinil a když to dělníci viděli, byli zarmoucení a přísahali krutému bohatému muži pomstu.

5) Nyní také oni si poslali tajně pro lidi na pomoc do své země. Tito brzy přišli, protože očekávali bohatou kořist. Když byli dělníci takto velice posílení, přišli opět ke zbohatlému muži, jenž mohl nyní nazývat velkou zemi svou vlastní a žádali zcela vážně o náležitě zlepšení své mzdy, jakož i o dávno jim příslušné zacházení.

6) Leč zbohatlík povolal strážce, které měly potrestat dělníky za jejich vzpouru a ještě více je ve všem omezit. Tu došla dělníkům trpělivost a oni pravili: „Pane, naší pílí jsi tak zbohatl! Naše ruce ti postavily tento pevný královský hrad, zřídily všelike dílny, osázely pole obilím a založily vinice. Shromažďovali jsme pro tebe zlato, stříbro a všelike drahokamy, nosili jsme je za tebe

do celého světa na trh a ty chceš s námi za to nyní ještě krutěji jednat a zacházet?! No, počkej, my tě už naučíme!

7) Každý člověk na této Zemi musí mít právo sbírat a shromažďovat pro sebe; slouží-li však nějakému bližnímu, musí ho tento člověk zcela dobře zaopatřit, jelikož mu postoupil vlastní právo sbírat a shromažďovat. My mnozí jsme si to učinili a ponechali ti spravedlivé výhody a za to nás chceš nyní takto odměnit?! Víš, krutý člověče, že jsme od tebe za všechnu svou námahu a píli nejen nedostali téměř žádnou mzdu, nýbrž že jsme k tomu ještě měli špatné zacházení, které v poslední době šlo již dokonce tak daleko, že jsi dal naše chaty svými dráby nejméně drze prohlédnout, abys zjistil, zda jsme snad neshromáždili nějakou maličkost také pro sebe?! A bylo-li u někoho někdy něco nalezeno, pak nejen že jsi mu vše vzal, nýbrž dal jsi ho ještě svými strážci krutě potrestat a dokonce jsi dal i vyhlásit zákon, podle něhož má být každý, jenž by zatajoval něco z pokladů, potrestán smrtí.

8) Když také ještě to jsi nám byl s to ty, bídný starý darebáku učinit, nepováživ ani v nejmenším, že my jsme právě tak dobře lidmi jako ty a máme od Boha navlas táž práva na této Zemi jako ty, - pak žádáme my nyní od tebe, abys nám vydal všechny ty poklady, které jsme pro tebe s velkou námahou nashromáždili; neboť jsou naší námahou také naším vlastnictvím! Země nám je dala a nebylo nikde ani Boha ani člověka, jenž by nám odepřel si je vzít a jsou úplně naším vlastnictvím. Ty však jsi vůči nám jen zloděj a dokonce lupič, kdybys nám je zadržoval! My však ti vezmeme jen to, co a kolik toho my jsme nashromáždili a nežádáme beztoho nic za to, že jsme ti s velkou námahou vystavěli tento hrad a že jsme tím byli po sedm let souženi. Vydej nyní dobrovolně co je tu našeho, jinak použijeme násilí a vezmeme ti vše a zničíme ti také ještě tento pevný hrad!“

9) Když boháč nyní viděl, že s těmi mnohými dělníky nebude násilím moci nic pořádit, vzpamatoval se a řekl: „Budte klidní! Já uznávám bezpráví, kterého jsem se na vás dopustil a nyní s vámi budu jednat zcela tak, jako byste byli mé vlastní děti a udílím vám plné právo sbírat a shromažďovat a vy mně budete odevzdávat jako tomu, jenž s námahou a mnohými úzkostmi a starostmi našel tuto zem, jen desátý díl všeho co nashromáždíte, za což vám však všem poskytnu podle všech svých sil veškerou ochranu a podporu.“

10) Tu pravili dělníci: „Kdybys byl mužem slova, uvěřili bychom ti; jelikož jsi však dosud ještě nikdy nedostal tomu co jsi slíbil, nevěříme ti také tentokrát! Neboť tvá velká lakota ti nikdy nedovolí dostátí slovu. My bychom ti nyní zase uvěřili, - leč víme jen až příliš dobře, že bys při našem klidném odchodu ihned desetkrát zesílil své strážce za tento náš násilný krok v tvém hradě a že bys nás pak dal svými nad námi převahu majícími strážemi snadno a brzy potrestat. Proto nám vydej naše tobě prokázané vlastnictví a my pak odtud odejdeme na všechny časy časů!“ Muž však váhal a nechtěl; i vzali mu pak sami vše a odešli odtud.

---

118. VINA VLASTNÍKŮ VORŮ.

1) (**PÁN** :) „Nyní se vás táži, přátelé a pravím: jednali zde za takových okolností dělníci vůči svému zaměstnavateli správně anebo nesprávně?“

2) Právilo oněch **osm vlastníků vorů**: „Ano, za takových okolností měli dělníci ve vsí přirozenosti zcela odůvodněné právo! Neboť uznáváme také, že každý člověk, má-li jen trochu rozvahy a rozumu, musí mít bez okolků právo sbírat a shromažďovat“, ježto je jednou postaven na půdu této Země a musí mít bez okolků potravu a nutné obydlí. Avšak vedle toho neměl by pak mít jiný člověk již žádné takové právo, aby bral sběrateli a shromažďovateli. co si nasbíral a nashromáždil!“

3) Právil jsem **JÁ**: „Sbíral a shromažďoval ten boháč sám!? Ó, nikoli! To učinili jeho dělníci, kteří byli také tak dobře lidé jako on! Když však pro něho pracovali, sbírali a shromažďovali a tím přenesli své dobré osobní právo za slíbenou mzdu jedině na něho, on jim však slíbenou mzdu zadržel a ještě je tyranizoval, pak měli nakonec zcela plné právo požadovat a vzít své vlastnictví od toho, pro koho sbírali a shromažďovali.“

4) Ovšem, když například „A“ pilně sbíral a shromažďoval a tím si připravil zásobu, pak lenivý „B“ nemá právo sahat na zásoby pilného „A“. V mém podobenství je však oním bohatým mužem lenivý „B“ a dělníci jsou tím pilným „A“. Jsou-li však tací, pak mají také právo, jestliže se

jim za jejich námahu a práci nedostává žádného jiného odškodnění, požadovat zpět své vlastnictví od neoprávněného majitele.“

5) Právili **bohatí vlastníci vorů**: „V tom případě beze všeho; avšak pak nemá také žádný vladař právo požadovat od nás všelijaké daně a poplatky! Neboť také on nic nepracuje a nic neshbírá a neshromažďuje a kdybychom my poddaní byli silnější nežli jeho stráž, mohli bychom mu pak také odejmout, co je podle přirozených práv naším vlastnictvím!“

6) Právil jsem **JÁ** : „Ó, tu jste na velikém omylu! U vladaře je to zcela jiné; neboť on je jen nejvyšší a nejvšeobecnější představený obcí a má ode všech obcí korunované právo, aby se staral o jejich vnitřní pořádek a jistotu a má tedy také žezlo a moc a meč zákona a všeobecného práva. Musí ustanovovat a držet nejen pro sebe, nýbrž spíše pro všechny mnohé obce velmi mnohé stráže, k jejichž nutnému udržování nemůže sám sbírat a shromažďovat svými rukama.“

7) Protože však zákony, soudcové a mnohé stráže musí být většinou jen ku prospěchu obcí stále udržovány, musí také obce rády a ochotně přispívat k tomu, aby byl vladař stále v onom přiměřeném majetkovém stavu, aby mohl dát zřídit a zařídit vše to, co prospívá všem obcím. A tak jsou vaše daně a dávky věcí zcela spravedlivou.

8) Jen tam, kde tyranský vládce uložil obcím příliš velké a svévolné vydírání, měly by také tyto obce právo odstranit takového tyрана s trůnu. Neboť obce měly od počátku právo volit si krále a vyzbrojit ho vši potřebnou silou a mocí. A co měly na počátku, to mají dosud.

9) Nicméně je však pro každou obec lépe po nějakou dobu pod tyranem trpět nežli se s ním pouštět do války; neboť tyranie jsou obyčejně jen na krátkou dobu Bohem dopuštěné důtky, kterými jsou obce na pravého Boha již dávno úplně zapomenuvší připomínány na to, že je jeden všemoudrý a všemohoucí Bůh, Jenž nakonec zcela Jediný může ještě každému utiskovanému národu pomoci, jestliže se na Něho se vši vážností snažně prose s důvěrou obrátí. - Hledte, tak se mají věci! Jelikož jste však nyní slyšeli toto ode Mne, sudte sami, co máme nyní dělat s těmito vašimi 24 zloději!“

10) Právilo oněch **osm vlastníků vorů**: „Ano, musí tedy být podle zákonů zcela příkladně potrestáni!“

11) Právil jsem **JÁ** ; „Zcela správně; ale co se má s nimi stát, když byli jednou potrestáni?“

12) Právili **vlastníci vorů**: „No, pak ať se vypoví ze země anebo ať se jako otroci prodají někam do Afriky anebo do Evropy!“

13) Právil jsem **JÁ**: „Tak! Já pravím vám, vy jako lidé nemyslíte špatně, - jelikož však takto myslíte, musím vám přece ještě oznámit něco zcela zvláštního.“

14) Hledte, tito zloději, kteří nyní již déle provádí své nechvalné řemeslo, byli před pěti lety ještě vašimi dělníky a sloužili vám podle svých sil a schopností zcela dobře! Jak jste jim však dostali svému slibu? Po každé po léta jimi konané práci jste neměli nic horlivějšího na starosti, nežli jen pátrat, abyste objevili nedostatky práce. A když jste žádné nenalezli, pak jste je vybásnili a těmto dělníkům jste dobře zaslouženou mzdu silně zkrátili anebo zcela zadrželi.

15) Kdo vám dal právo přimět tyto lidi k tomu, aby pro vás pracovali, pro vás sbírali a shromažďovali a abyste je tím oloupili o jejich osobní svobodné právo lidské?!

16) Když pak viděli, že vaše chování k nim je nejvyš nesprávné, pak museli zřejmě začít myslet na jiný prostředek a to na takový, jak by se mohli u vás a ještě u mnohých jiných za svá vámi jim uloupená práva odškodnit! Mocí na vás nemohli, protože jste byli značně mocnější; museli se tedy uchýlit ke zlodějské lsti. Ta se jim také doposud dokonale dařila a byla by se jim beze Mne také tentokrát dokonale podařila.

17) Já však vám pravím ještě něco: Tito zloději měli tedy přirozené právo, aby se sami u vás odškodnili; avšak tímto svým jednáním nicméně pochybili, protože by vás byli také mohli zákonitou soudní cestou k tomu přidržet a to tím spíše, že římský soudce je přísně právní muž, jenž se nedá ničím jiným podplatit nežli jen suchým zákonem. Ale vy nemáte zcela žádné právo, abyste je proto soudili, protože jste ještě jejich velkými dlužníky! Více nežli co stojí v Serrhe mnoho set takových vorů, dlužíte jim už na slíbené mzdy; proto jim dříve zaplatte tuto mzdu, - pak je teprve sudte, kdyby snad někdy opět sáhli na vaše statky!

18) Já však pro nynějšek nedávám těmto zlodějům žádný jiný trest nežli: Nekradte budoucně již nikomu nic a buďte svobodnými, čestnými a činnými lidmi! Avšak do Lacoteny již nechodte, nýbrž zůstaňte zde v této obci a najdete i se svými ženami a dětmi hojnost práce! - Vy, vlastníci vorů však hledte, aby se těmto vašim sluhům dostatečně dostalo povinné mzdy a abyste v dobrém zaopatření přivedli jejich ženy a děti sem! Avšak tohoto Mého soudcovského

výroku musíte co nejpřísněji uposlechnout, jinak by se vám mohlo ode Mne velmi špatně dařit!“

19) Když vlastníci vorů toto uslyšeli, velmi se zarazili a slíbili, že Mého výroku zcela uposlechnou.

20) Poté jsem přikázal Joredovi, aby těch 24 zlodějů dobře pohostil; avšak od oněch osmi ať si dá zcela dobře zaplatit vše, co by potřebovali. Poté jsme se odebrali opět do domu, kde již nás čekaly dobře připravené ryby.

---

119. ÚCTA ŽEN KNĚŽÍ K PÁNU.

1) Když jsme vstoupili do našeho sálu, šlo Mi v plné účtě vstříc pět kněžek a prosily Mne za odpuštění, že Mně a Mým učedníkům dříve tak tvrdošíjně odporovaly; neboť nemohly přece nikdy tušit, že jsem Ten, Který jsem.

2) Kněží jim totiž bez obalu řekli, že Já jsem ve Své duchovní části Jediný a Všejedíný Bůh Sám a že mám a nosím vnější tělo proto, abych Se lidem učinil zřejmějším a přístupnějším. Mé tělo je sice omezené jako tělo každého člověka, - avšak Můj Duch prostupuje vše blízké i daleké a třeba Mu tedy jen chtít a děje se blízké i daleké cokoli jen chci. Chci-li něco, je to také již zde a trvá to tak dlouho jak, dlouho chci, aby to trvalo. Nechci-li to však budoucně již jako trvajících, pak to také již netrvá a to tak, jakoby toho nikdy nebylo. Můj vnitřní Boží Duch ví také o všem, cokoli je tu někde sebeskrytějšího, ano, Já vím, dokonce nejtajnější myšlenky všech lidí na celé Zemi a také vše, cokoli se někde sebetajněji stalo.

3) To vše potvrdili skutečnými důkazy, takže ženy nemohly jinak nežli pevně a nepochybně uvěřit všemu tomu, co jim o Mně řekli jejich mužové a v tom spočíval tedy také důvod, proč Mně nyní šly vstříc s tak neomezenou úctou.

4) **JÁ** jsem jim však zcela klidně řekl: „Když vy, Moje milé děti, nyní vašimi muži víte a věříte, že jsem Ten a Ten, pak není váš způsob, v jakém Mi nyní přicházíte vstříc, úplně v řádu. Příliš velká a neomezená, lidskou mysl zcela zdrcující úcta před božskou Bytostí je právě tak neprospěšná jako úcta příliš nepatrná; neboť vážíte-li si někoho příliš mimořádně s bázni a chvěním, tažte se svého srdce, zda byste ho také mohly milovat! Jestliže si však někoho vůbec nevážíte, nebudete ho moci také milovat. Avšak poznáváte-li někoho dobře v jeho mnohých dobrých a nejlepších vlastnostech a schopnostech, budete ho ve svých srdcích zcela vzrušeně obdivovat a začnete ho nade vši míru milovat; a hleďte, to je právě pak zcela správná úcta, kterou jste povinny božské Bytosti právě tak jako každému člověku, jenž je vašim bližním všude, kdekoli vám přichází vstříc!

5) Zanechte tedy své nynější příliš přehnané úcty! Posadte se ke stolu a jezte a pijte se zcela jasnou a veselou myslí se Mnou! Neboť když jste mohly být velmi často veselé při vašich hostinách, kde a kdy ve vašich srdcích řádila ještě smrt, budete moci nyní zajisté býti tím veselější, když od vás odstoupila smrt a do vašich prsou se vrátil život! - Co o tom soudíte?“

6) Pravidly **kněžky** „Zajisté, zajisté, - leč jsme ještě příliš jaty mocí a velikostí Tvého Ducha! My se již také po této stránce života všemožně přičiníme, abychom se před Tebou netřásly, nýbrž opravdově si Tě vážily a jistě nadevšecko milovaly. Tobě jedinému budiž tedy od nás všechna čest a všechna naše láska!“

7) Pravidl jsem **JÁ**: „No, no, už je to tak dobře; avšak nyní se posadíme hned všichni ke stolu a jezme a pijme ve vši veselosti! Po jídle si pak o všelikých věcech pohovoříme a se obveselíme a vzděláme!“

8) Poté se posadili všichni ke stolu a jedli a pili do sytosti. Po jídle se o všeličems mluvilo a kněžky dovedly vyprávět spoustu velmi zvláštních věcí a tak přišla řeč též o Měsíci a jeho často neblahém vlivu na Zemi a také na velmi mnohé lidi.

9) Jedna kněžka vypravovala, že znala náměsíčného, jenž zejména za měsíčních úplňků v noční době vycházel s pevně zavřenýma očima ze svého pokoje, vztahoval ruce k Měsíci a potom s největší jistotou vystupoval po nejpříkřejších stěnách tak snadno, jakoby šel po nejrovnější půdě dále kupředu. jen jednoho musel užaslý divák přitom dbát, aby se totiž choval co možno tiše a klidně, protože by lidský zvuk stál náměsíčného život.

10) (**Kněžka:**) „Nuže, co je to za zvláštní vlastnost Měsíce vůči určitým lidem a jak k tomu ti-to lidé přijdou?“

120. PÁN VYSVĚTLUJE MĚSÍČNÍ SVĚT A PODSTATU NÁMĚSÍČNICTVÍ.

1) Privil jsem **JÁ**; „Že Měsíc jako hvězda Zemi nejbližší má jistý vliv na tuto Zemi, je zcela jisté; ale všeobecně nepůsobí na lidi a zvířata, rostliny a nerosty, nýbrž jen zvláště na to, co na této Zemi pochází nějak z něho. Dejte tedy dobrý pozor, zejména vy, kteří děláte kalendáře!

2) Hleděte, Měsíc je skoro takový Svět jako tato Země a je právě této Zemi stálým průvodcem při její roční pouti kolem Slunce, kolem něhož v nestejných dobách krouží také ostatní Planety; Planety Slunci bližší potřebují méně času nežli Země a Planety vzdálenější, které potřebují ovšem doby delší. Jupiter a Saturn mají kolem sebe také Měsíce, avšak jakožto mnohem větší Světy mají jich více nežli Země, zatím co Planety menší nemají kolem sebe vůbec žádné Měsíce. U této Země způsobuje její denní otáčení den a noc a oběh kolem Slunce rok!“

3) Tu se pohané zarazili, neboť toto Mé vysvětlení přesahovalo příliš jejich obzor vědění a **jeden kněz** pravil: „Pane. děkujeme Ti za vše, avšak dále nám již nic nevysvětluj; neboť nemůžeme tomu porozumět, protože si to nedovedeme názorně představit!“

4) Tu jsem pravil **JÁ**: „Nuže, jde-li o znázornění, bude tu ihned!“

5) V okamžiku spatřili všichni nad stolem ve volném a vysokém prostoru sálu Slunce, Měsíc se Zemí a rovněž i všechny ostatní Planety se svými Měsíci a vše to v přiměřeném pohybu. Tu nebylo konce úžasu a Já jsem jim asi po dvě hodiny vše co nejpřesněji vysvětloval, a oni nyní všemu tomu rozuměli a měli z toho velkou radost. Vedle stránky matematické ukazoval jsem jim však také obydlitelnost Slunce a všech Planet a jejich Měsíců a zcela zevrubně obydlitelnost Měsíce naší Země a pravil jsem pak zvláště:

6) (**PÁN**;) „Jelikož nyní poznáváte a chápete toto, mohu vám leccos říci o vyskytování se zla náměsíčnictví. Obyvatelé Měsíce mají jako lidé nejvýš prostí a do sebe obrácení, zvláště dar jasnovidství a to zejména, v době jejich dlouhé čtrnáct zemských dní trvajících noci, kterou tráví ve svých podzemních obytných jeskyních většinou ve spánku. V tomto spánku jsou však jejich duše úplně bdělé a tu vidí vše daleko a široko kolem sebe a tedy také tuto Zemi, které vlastně více méně přináleží, kterou však ve stavu bdělém totiž za jejich dlouhého dne nemohou pro přirozené postavení Měsíce nikdy spatřit, neboť Měsíčané obývají jen část Měsíce od Země odvrácenou, nikoli však k Zemi obrácenou¹¹⁾ protože Měsíc, jak jsem vám již vysvětloval, nemá na straně k Zemi obrácené¹²⁾ ze zcela přirozených důvodů vzduch ani vodu a i když je také tu a tam, v mnohých prohlubních jakýsi vzduch, nedostačuje, aby bytostem v těle žijícím sloužil k nutnému vdechování a také se ani k tomu nehodí, protože mu úplně chybí element soli (kyslík; vyd.).

7) Měsíčané ve svém přirozeném stavu ani netouží vidět Zemi, protože v jejich snovém životě, jenž jim je tím nejmilejším, beztoho vše vidí a také se dozvídají, co je vhodné pro spásu jejich duší. Mají potom také většinou touhu státí se brzy obyvateli této Země, což je vlastně také jejich určením. A když odložili na svém světě tělo, pak putují jejich duše, staly-li se ve svém tělesném životě toho hodny, ihned na tuto Zemi a vploují se při vhodných příležitostech do nějakého těla mateřského, zrozují se opět jako děti této Země a dorůstají pak a požívají výchovu lidí pozemských, čímž aspoň dosahují způsobilosti, aby byly buď již zde anebo na onom světě postaveny na cestu dětí Božích.

8) Nuže, duše těchto lidí se skládají ze substance světového tělesa měsíčního a mají tedy, zejména ve své životě snovém, význačnou náklonnost tam, odkud vyšly, což se projevuje nejsilněji zejména za světla měsíčního úplňku, protože měsíčním světlem se spouští větší množství substanciálních duševních specifík k Zemi a zmíněné měsíční duše lidí rozechvívají a přitahují.

9) Avšak také od tohoto zla může být brzy a snadno pomozeno a to důvěryplným vkládáním rukou a používáním studených lázní.“

---

11 a 12. Část věty „neboť Měsíčané obývají“ až nikoli však k Zemi obrácenou“ jakož i část věty, na straně k Zemi obrácené“ jsou nutným doplňkem vydavatele. Na tomto je zřejmě textová porucha, která spočívá v Lorberově chybě ve slyšení anebo v psaní,

121. ZVLÁŠTNOSTI MĚSÍČNÍCH NA ZEMI INKARNOVANÝCH DUŠÍ.

1) **(PÁN:)** „Ostatně takováto vlastnost člověku naprosto neškodí a nejméně už jeho duši; neboť tací lidé jsou obyčejně zcela dobré a jemné povahy myslí a lze se s nimi velmi snadno shodnout. Avšak u těchto lidí se může mnohdy stát, že jejich tělo může být v krajíně hrubších vnitřností ovládnuto ještě jinou, ve vzdušném prostoru Země volně se toulající duší, ano často i několika a to většinou takovými dušemi, které mají již za sebou zkoušku života na této Zemi, leč pro svou velkou smyslnost a sobectví nejen že nic nezískaly pro životní štěstí onoho světa, nýbrž ještě mnoho ztratily.

2) Tyto duše bývají podle své k polepšení se přikloňující vlastnosti připuštěny při nějaké pravé a vhodné příležitosti k opětné zkoušce života v těle. Ale jsou tu některé, které se pak již nemohou dočkat vložení do nějakého mateřského těla a tehdy říkají: „Eh co, tělo je tělo! Přivlastníme si nyní tělo člověka, který se naskytne a budeme je trýznit na kolik je jen možno! A až tělo samým trýzněním zahyne, pak je můžeme jako úplně očištěné duše opustit a vejít v blaženost!“

3) Takové duše se sice velmi mocně klamou, protože jim takový způsob nepravého vlastnění těla nejen nic neprospívá, nýbrž jen škodí, protože pak budou muset opět velmi dlouho čekat, nežli budou moci být připuštěny k nějakému správnému opětovnému vplození do těla mateřského. Avšak taková nepravá vlastnění těla jiných lidí se přesto dopouštějí, protože každá duše, mající se jednou stát životně úplně svobodnou, může být nakonec jedině svou nejvyšší vlastní nejsvobodnější vůlí polepšena a upevněna; svobodnou vůlí nelze však jinak nežli jen všelijakými nejtrpčími zkušenostmi přivést k oné skromné střízlivosti, kterou se konečně podvolí světlé vůli ducha lepšího a tak teprve potom může být vpravdě ze sebe polepšena.

4) Hledte, tu jsou pak právě naši lidé s dušemi měsíčními dočasně na tom trochu špatně, protože mohou být takovými volně se potulujícími, dosud ještě zlými dušemi - které lze již zcela dobře nazvat ďábly (ouvraci = obratci k polepšení) - v první řadě a nejnějněji dočasně ovládnuty, z čehož však vlastní duše těla neutrpí nikdy nějakou škodu, nýbrž takový stav jí přináší ještě nadto ten prospěch, že se tím velmi upokojuje a ze života svého těla pociťuje již pramálo rozkoše, což je pro lidi s dušemi měsíčními zcela dobré. Neboť jsou předně přes svou jasnovidnost většinou velmi tvrdošijné a do pohlavní lásky silně zahrabány a zadruhé jsou velmi svéhlavé a svárivé, uzavřené a potměšilé, ačkoliv nikdy ne přímo úplně zlomyslné.

5) Avšak také tuto posedlost třeba léčit modlitbou, voláním Mého jména a postěním a vkládáním rukou ve jméno Mém. - A tím máte nyní po této stránce vše, čeho vám zatím třeba vědět; o všem vyšším a dalším poučí vás váš duch, kterého v pravý čas naplním Svým Duchem.“

---

122. PÁN VARUJE PŘED ZPĚTNÝM PÁDEM DO HMOTY. PODSTATA HMOTY. NEKONEČNOST PÁNA.

1) **(PÁN:)** „Nyní jsem vám ukázal co a kdo je člověk a co má činit, aby dosáhl věčný život. Závisí nyní zcela na vás, abyste podle toho jednali. Hledte však, abyste snad pro svět neupadli opět do své staré pošetilosti a tím do své staré smrti; neboť pak by bylo ještě mnohem obtížnější přivést vás na pravou cestu nežli nyní! Já však nyní osobně děle u vás již nemohu zůstat; zůstanete-li však činni v Mé lásce, zůstanu také Já v Duchu působící u vás a ve vás a začkoli budete tohoto Mého Božího Ducha ve Jménu Mém prosit, bude vám také dáno.

2) Avšak kvůli čistě světským věcem Mi nepřicházejte; neboť tento duši usmrcující jed vám nedám I kdybyste Mne o něj prosili celá léta! Mou věcí je, abych vás ve vašich duších úplně osvobodil od veškerého světa, nikoli však, abych vás s ním ještě spojoval. - Nyní víte, co máte dělat a čemu věřit a více zatím nepotřebujete.

3) Nyní však přichází ještě něco jiného! Hle, příteli Jorede, nyní jsme byli po tři dny u tebe a mnoho jsme v tvém domě strávili! Copak ti za to dlužíme?“

4) Právil **JORED** zcela dojat: „Pane, vše co tu je, je beztoho jen Tvé a vlastně já bych se Tě měl tázat a říci: Ó, Pane, já jsem Tvým prevelikým dlužníkem. Kdy a jak Ti budu moci splatit tento svůj velký dluh? Kdybys zde chtěl po tisíc let ještě s tisíckrát větším počtem uředníků zůstat a dnem i nocí jíst a pít, byl bych já sám po tisíci letech Tobě ještě právě tak velkým dlužní-

kem, jako jsem jím nyní; proto buď mně budoucně jen milostivý a milosrdný, - vše ostatní není nic! - Ale jednu prosbu bych Ti, ó, Pane, přesto rád přednesl!"

5) Pravil jsem **JÁ**: „Ušetři si slov; neboť Já beztoho vím, co bys rád na jistou dobu dostal zde v tomto sále! Hleď, tyto Hvězdy bys rád obdržel! Ano, zůstanou tedy takto k vašemu dalšímu poučování ještě celý rok! Během té doby si je udělejte uměle; potom však tyto zázračné Hvězdy zaniknou, jako také jedenkrát zanikne celé viditelné nebe a tato Země až zcela vydají co je v nich zajato.

6) Neboť slyšte: Vše, co v této době obsahuje celý nekonečný prostor hmotného, je zajaté a souzené duchovno! Jsou to duchové v soudu a moci božské vůle až do ustanovené doby, kdy podle dobře uvážené Boží vševědoucnosti dosáhnou pro sebe onoho stupně trvalé pevnosti na kterém pak teprve může být ražena dráha k dalšímu duchovně samostatnému životu. Tomu ovšem ještě nyní nerozumíte a také nemůžete rozumět; jednou však tomu přece porozumíte.

7) Toto však jsem vám řekl jen proto, abyste také jako pohané mohli poznat, že Já jsem ono vlastní věčné Já a v podstatě vše je Já, co nekonečnost objímá. Avšak zatím to podržte u sebe, dokud vás o tom důkladněji nepoučí věčný Duch pravdy.

8) Nyní vám této noci dávám ještě krátkou lhůtu. Kdo má ještě nějakou otázku, taž se! Zítra před východem Slunce jdu dále; neboť mám velmi mnoho dítek, které chci jako pravý Otec života ještě navštívit, abych i jim zvěstoval nejradostnější poselství věčného života.“

9) Tu vstal **jeden kněz** a pravil: „Pane, zítra nás ještě nesmíš opustit; neboť teprve nyní jsi nám řádně rozžehl a budeme pak mít ještě velmi mnoho toho, při čem budeme potřebovat Tvou svatou radu!"

10) Pravil jsem **JÁ**: „Jsem tedy Já ono Já anebo je to Můj vnitřní Duch? Vždyť jsem vám přece řekl, že tento Duch zůstane u vás a budete-li něco potřebovat, dá vám to bez výhrady. Má osobnost vám budoucně nebude k ničemu prospěšná, nýbrž jedině Duch, jenž vás nikdy neopustí, jestliže Ho neopustíte vy!"

11) Pravil **kněz**: „Pane, to nyní všichni úplně nepochybně pevně věříme; avšak my všichni jsme nyní pojali velkou lásku k Tobě, protože jsme Tě v plnosti poznali a právě nyní nás chceš také již opět opustit?! Aspoň jen jeden den ještě, Pane, zůstaň osobně s námi a my všichni budeme tím nekonečně šťastni!"

12) Pravili také **JORED a jeho syn**: „Ano, ano, Pane, tak tomu je! Zůstaň aspoň jen ještě půl dne u nás a my Tě pak doprovodíme kamkoli půjdeš!"

13) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, tak tedy u vás časně ráno ještě posnídám, ale pak neprodleně půjdu zcela rychle odtud dále!"

14) Poté pravil ze smrti probuzený syn **JORAB**: „Poslyšte, všichni moji milí! Tohoto jedině a věčně nejoprávněnějšího Boha zdržuje jedině láska! Ona je jedinou mocí, kterou dokonce On v Sobě Samém poslouchá! Proto pojmem opravdovou lásku k Němu a On zůstane s námi také až do poledne!"

15) Pravil jsem **JÁ** „Mluvil jsi zcela správně - neboť to ti neřekla tvá krev, nýbrž to ti vnuknul tvůj duch - ; leč Já přesto nemohu jinak, nežli jak jsem to předtím vyslovil. Abych vám všem však vyhověl, odejdu odtud teprve po východu slunce, ale v Duchu nicméně zůstanu u vás. je nyní jen otázka, zda jste všemu rozuměli a zda nikdo z vás se již nemá na co tázat.“

123. O MODLITBĚ A O BOHOSLUŽBĚ.

1) Pravila **kněžka Minervy**: „Ó, Pane, dotazování by byla celá věčnost; ale co by nám to prospělo, kdybychom v našem vnějším stavu nebyli sto nikdy pochopit Tvé odpovědi! Pošli nám však jen co nejdříve Svého zaslíbeného Ducha, jenž nás uvede do vší pravdy, pak už budeme se vším tím, čeho se nám dosud od Tebe dostalo, více než úplně spokojeni. Jen jedna věc by stála ještě za zmínku a bylo by dobře, abychom také po té stránce dostali pravé poučení z Tvých úst.

2) Hle, ve všech Božích naukách byl zajisté dán lidem zcela chvalitebný požadavek, že my lidé se máme modlit k nějaké božské Bytosti! Nuže, pro naše falešné bohy máme celou spoustu schválených a také neschválených modliteb. Modlitby schválené a tedy také působivé byly sestaveny knězi - ovšem nejvyššího řádu - a také jen kněží směli se je za určitého obřadu a v určité denní době modlit a náležely k tak zvané mysteriosní (tajuplné) bohoslužbě. Takovou modlit-

bu se nesměl laik a nezasvěcenec pod nejpřísnějším trestem nikdy sám modlit, nýbrž musel jít ke knězi a přinést mu určitou a pro všechny případy pevně stanovenou oběť, aby pak kněz odbručel za něho v chrámu s určeným k tomu obřadem zcela jednotvárně a úplně bezmyšlenkovitě nějakou takovou schválenou modlitbu. Neschválené a tudíž neúčinné modlitby směl se však modlit také laik a to proto, aby se cvičil v rozjímání o bozích a aby z toho poznával účinky schválených svatých modliteb kněží.

3) Nuže, že něco takového je před Tvými očima a ušima ošklivostí to mně nemusí nikdo dále vykládat a dokazovat; ale přesto by měl člověk k pravému Bohu se modlit a se Ho dovolávat jen určitými zvolenými a Boha důstojnými slovy, nežli v jakých mluví a hovoří se svými bližními. A po této stránce bychom tedy rádi také od Tebe Samého slyšeli slovo, bychom se podle toho mohli zařídit.“

4) Právil jsem **JÁ** : „Moji učedníci vám beztoho dali modlitbu, kterou jsem je naučil Já, kterou se může každý člověk ve svém srdci stejně působivě modlit: každá jiná retní modlitba je Mi ošklivostí.

5) Já jsem v Duchu od věčnosti vždy úplně stejný, nikdy jsem Se neměnil a také navěky Se nebudu ve Svém bytí, působení a chtění nikdy měnit. Jsem nyní as tři dny u vás a učil jsem vás, co je vám třeba - každému o sobě - vědět, věřit a konat, abyste dosáhli věčný život duše. Říkal jsem vám něco o nějakých modlitbách anebo o nějaké účinné mysteriosní, Mně jediné libé bohoslužbě, anebo o nějakém určitém svátku, jako třeba o sobotě Židů, kterou nazývají dnem Páně, Jehovovým a v kterýžto den zapovídají kněží lidem veškerou práci, zatím co se však sami právě v týž den Páně dopouštějí největších a nejhanebnějších podvodů. a přitom jsou ještě toho nesvědomitého zlého mínění, že tím prokazují Bohu dobrou službu? Nikoli, o tom všem jste z Mých úst nic neslyšeli, ale pravím vám v úplné pravdě:

6) Pryč se všemi modlitbami se všemi svátky, neboť každý den je pravý den Páně a pryč se vším kněžstvím! Neboť každý člověk, jenž Boha poznává a nadevšecko miluje a plní Jeho vůli je pravým knězem a tím také pravým učitelem, jestliže svým spolubližním dává právě tuto nauku, kterou přijal ode Mne.

7) Kdo tedy plní Mou vůli, praví nyní Pán, ten se vpravdě a vždy bezustání modlí; a každý den, v kterém člověk prokáže ve jménu Mému svému bližnímu dobrodiní, je pravým a Mně Jediné libým dnem Páně.

8) Prokazuje-li však někdo svému bližnímu dobrodiní ať to činí v tichosti a ať proto o sobě nemluví a před lidmi se tím nehonosí! Neboť kdo tak činí, ten si svou duchovní mzdu již vzal u Mne tím, že za svůj ušlechtilý skutek obdržel slávu světskou; ale tato sláva nikdy duši neposílí, nýbrž ji jen pokazí, protože ji činí ješitnou a samolibou.

9) Tak je to i s prosbami o nějakou milost ode Mne. Kdo chce svou prosbou něco ode Mne obdržet, ať prosí zcela tiše ve svém láskou ke Mně naplněném srdci a bude mu dáno oč prosil, srovnává-li se to s životním štěstím jeho duše.

10) Rovněž se také mohou zcela v tichosti dva, tři anebo také více jich spojit a za sebe a za celou obec prosit, - ale ne tak, aby se to ihned dověděla celá obec - a Já takové prosby jistě vyslyším. Ale kdyby tu šli snad dva, tři anebo také více jich a prohlásili obci, že toho neb onoho dne anebo v tu a onu dobu denní to učiní, aby je pak obec viděla a pochválila, ano dokonce takový zbožný prosebný skutek zaplatila, - věru, tehdy taková modlitba nebude nikdy vyslyšena a tedy také nic neprospěje ani obci, ani těm, kteří prosili! Neboť vše to a podobné věci činili také pohané a ještě činí to, že při velkých nebezpečích táhnou ve velkých davech od jednoho modlářského chrámu ke druhému, přitom nosí všelijaké nejhoupější řezby, prapory, nádoby a ještě mnoho jiných věcí a tropí velký povyk, troubí na rohy, hlučně hrají na cimbály a řinčí štíty. Také pořádají daleké pouti k mimořádným a zvláštním modlářským obrazům milosti a když k nim přijdou, konají všeliké nejhoupější pokání a přináší modlám velké a často zcela značné oběti; tím se ovšem velmi pomáhá kněžím těchto model, jen nikdy ne hloupým poutníkům. Takové všeobecné modlitby a prosby nikdy nevyslyším!

11) Kdo tedy chce u Mne mít nějakou dobrou prosbu vyslyšenu, ať putuje do svého srdce a tak Mně přednese zcela v tichosti slovy zcela přirozenými a nestrojenými svou prosbu a Já ho vyslyším! Ale dodávám ještě, aby Mně přitom nikdo nepřicházel s nějakou strojenou zbožně vypadající tváří a s tvářením! Neboť kdekoli se objeví při nějaké ke Mně vysílané prosbě známé licoměrně zbožné stažené obličejce, tam také nebude žádná prosba vyslyšena; neboť kdo ke Mně nepřijde přirozeně jaký je a nebude prosit v pravém duchu nejuplněnější pravdy, ten nebude

vyslyšen, nýbrž jen ten, kdo Mne vpravdě miluje, Mou vůli plní a přijde ke Mně zcela bez veškeré okázalosti a nucení takový jaký jest, toho také vždy vyslyším.

12) Také je starým zvykem dokonce i u Židů, že slepí a hloupí lidé oblékají při svých prosbách a modlitbách dokonce i zvláštní jemnější a lepší šat, protože se domnívají, že člověk nemůže nikdy dost učinit k tak zvané větší počtě Boží. Ale takový blázen nepovázá, že je velmi mnoho chudých, kteří s největší nouzí pokryjí sotva nahotu svého těla. Jak je asi takovému chudému, spatří-li v modlitebně takto vyzdobeného boháče a vidí, jakou počtu tento boháč vzdává Bohu, zatím co on chudšas to učinit nemůže a přitom si musí myslet, že modlitbou v hadrech jistě jen uráží Boha!

13) Vpravdě pravím vám: Kdokoli Mne o něco poprosí, oděn určitým lepším oděvem, nebude také nikdy vyslyšen - a ještě méně nějaký kněz ve svých hloupých lemovaných čarovných pláštích a suknicích!

14) Také je při modlitbách k Bohu starým nezpůsobem, že se k nim užívá jen nějaké jisté cizí řeči, která se k uctění Boha považuje za nejdůstojnější. Kde bude napříště trvat takový nesmysl, tam také nebude nikdy prosba vyslyšena.

15) Člověk ať se zdobí přede Mnou jedině v srdci a mluví řečí, která je jeho řečí a ať mluví srozumitelnou Mně řečí svého srdce a Já jeho prosbu vyslyším!

16) Já chci, aby byla veškerá ta stará bláznovství zcela odstraněna a aby se lidé stali zcela novými, opravdovými, čistými lidmi. A kde takovými budou, tam budu i Já stále uprostřed nich; ale slepí světšší blázni budou příště trestáni tím, že jejich prosby nebudou vyslyšeny!

17) Bůh stvořil člověka bez šatu a stvořil ho podle Svého obrazu a Bohu se takto podoba člověka líbila, protože byla Jeho obrazem. Bůh však také člověku ukázal, jak si dělat oděv, aby mohl chránit kůži před zimou; ale Bůh neučil prvé lidi dělat si oděv proto, aby jej pak nosili jako pyšnou ozdobu svých údů. A ještě méně učil Bůh člověka dělat si lemovaný šat, aby se modlil k Bohu jedině v něm.

18) Proto se odívejte sice podle svého stavu, ale prostě a nepřikládejte suknicí a pláští žádnou jinou cenu, nežli aby jen přikryly tělo; co je nadto, je již ze zla a dobré plody nepřináší!

19) A tak nyní víte co činit i po této stránce a Já myslím, že bychom mohli - ježto se již blíží půlnoc - jít spát!"

124. O VZDĚLÁNÍ ČLOVĚKA.

1) Privil **kněz Minervy**.; „Ano, Pane, Ty máš ve všem úplnou pravdu; ježto však dnes žel trávíš u nás již poslední noc, měl bych k tobě jménem všech ještě zcela jednu význačnou prosbu a to, abys nám co nejmilostivěji dovolil, aby se Tvá nám nyní daná nauka doslovně sepsala, aby se jako největší statek všech lidí nikdy neztratila, protože se jinak každá nauka pouhým ústním podáním nakonec během delší doby znetvoří a znečistí. Lidé totiž rádi časem leccos přidají a na druhé straně snadno něco podstatného vynechají. Je-li však věc jednou sepsána a všemi zde jsoucími svědky k rozšíření nejuplnějši pravdy podepsána, pak myslím, nebylo by znečištění Tvé nauky tak snadno již možné. Abychom však nemohli sepsat nic falešného, ráčiz nás, Ó, Pane, vésti Svým vševědoucím a všemohoucím Duchem!"

2) Privil jsem **JÁ**: „To ovšem můžete učinit; chcete-li to však již učinit, pak to napište v několika exemplářích, aby se stala věc všeobecnější a aby jedna a nejprve napsaná kniha neobdržela - zejména u velmi pověřčivých pohanů - jakési magické působení, čímž by pak byla hodnota jejího vnitřního obsahu překroucena a lidé by pak měli z takové knihy posvátný strach, ze samé úcty by se ji neodvažovali ani číst a nakonec by přišli tak daleko, že by uvěřili, že již pouhé uctívání takové svaté věci zjedná lidem nebe! Bude-li tu však několik stejných knih, pak taková výstřednost nebude již tak snadno možná.

3) Já neříkám, aby lidé takové knihy neměli v úctě; avšak nemají z nich také dělat více nežli čím jsou a mají je také používat jen k tomu účelu, ke kterému slouží a naprosto k žádnému jinému.

4) K tomu vám ještě dodávám, abyste vynaložili své úsilí také k tomu, aby se všichni lidé již od dětství učili řádně číst, psát a počítat - nejen bohatí jinak vám psané knihy málo prospějí. Snažte se především uskutečnit u lidí řádné vzdělání ve vědění a z něho vzdělání srdce. tak si v Mém Království připravíte velkou odměnu a tím budete mít na Zemi s lidmi také snadné jed-

nání; neboť s opravdu vzdělanými lidmi lze snadno mluvit a obcovat. Snažte se však mezi lidmi šířit pravé a úplné vzdělání; neboť poloviční vzdělání je často horší nežli zcela žádné!

5) Nezadržujte svým učedníkům žádnou pravdu, jako jsem Já vám nic nezadržel; neboť jen pravda tvoří člověka opravdu člověkem. Kde chybí pravda, musí na její místo zřejmě nastoupit lež a lež je roditelkou všeho neštěstí, jaké se jen může na Zemi mezi lidmi vyskytovat. Také to tedy budiž vám všem směrnicí pro život! Budete-li toho dbát, okusíte velmi brzy až příliš jasně a pravdivě požehnání toho již na Zemi. - Máte nyní ještě něco na srdci?

125. DUCH MENTORA ŽEN KNĚŽÍ SE ZJEVUJE.

1) Pravila **kněžka Minervy**; „Pane, pokud nám to dovoluje naše nynější poznání, bylo by asi sotva ještě něco, nač bychom se Tě ještě mohly ve prospěch našeho nynějšího stavu poznání tázat, jelikož jsi nám tiž beztoho až příliš mnoho ukázal a nás naučil; avšak něco bys nám ženám přesto mohl učinit a to by záleželo v tom, abys nám ukázal duši-- našeho mentora, bychom se tím mohly předem ještě více a hlouběji přesvědčit o záhrobním dalším životě.“

2) Privil jsem **JÁ**; Je to sice od vás trochu nemoudrá žádost - neboť předně nejste dávno ještě způsobilí vidět ducha, protože duch může být viděn jen očima ducha, nikdy však očima těla a zadruhé také duše vašeho bývalého mentora dávno ještě není v takovém životním stavu, aby vám jeho zjevení mohlo poskytnout nějaký užitek -; ale protože již na tom zrovna trváte a míníte, že to velmi posílí vaši víru, může vám také to být nakonec ještě poskytnuto. – Isma kore, přijď a mluv!“

3) Takto jsem povolal duši mentora. V sále nastal velký šumot, z podlahy vystoupil dým, jakoby byl dole požár a z dýmu vystoupil duch zcela hněvivé tváře a prvil ženám: „Co mě rušíte, vy nevěřící ženy, z mého klidu, v němž mám co dělat se svým zdokonalováním jsa ve sladké společnosti duchů, kteří se mi rovnají a kde mezi námi není na nějakou hádku a svár ani pomyslení?“

4) Já jsem svůj daný slib již dávno splnil a řekl jsem vám jasně, jak nicotné jsou nauky Diogenovy a že slouží k té největší hanbě člověku, jenž je může přijmout, protože nejsou ničím jiným nežli nejbídnější lží na posměch nejvyšší moudrosti věčného a všemohoucího Boha! Vy však jste to považovaly jen za sen a za hru vaší fantazie!

5) Neřekl vám tu váš rozum, že člověk je velmi divuplným dílem velkého a nejvyššího všemohoucího Tvůrce a že se v něm nemůže nic přihodit, co by nemělo svůj důvod a své moudré určení?! To jsem vám často říkával ještě v pozemském životě; avšak vy jste toho nikdy nedbaly, nýbrž vám šlo jen o to, abyste byly celým světem obdivovány pro vaši stoickou moudrost. Avšak přesto na vašich srdcích hlodala ustavičně pochybnost, kterou jsem měl svým nejvyšším zřejmým objevením zahladit.

6) Avšak nyní k vám přišel vyšší Duch a poučil vás. Proč jste tedy Jemu úplně neověřily? Proč jste žádaly mně za svědka Toho, Jehož jméno nejsem hoden vyslovit? Ó, vy zlé pošetilé ženy! Věru, kdyby tu nyní nebyl onen velký Duch, byly byste všechny velmi zle mnou obslouženy! Pamatujte si však že budete-li mně ještě jednou rušit v mém klidu, povede se vám velmi zle!“

7) Poté duch náhle zmizel a ženy s ním nesměly o ničem promluvit a také k tomu ani neměly odvahu.

8) **JÁ**. jsem se jich však otázal řka: „Nuže, jak jste spokojeny se svým mentorem?“

9) Privily **kněžky**: „Ó, Pane, věru, ten mohl raději zůstat ve svém hloupém klidu! Podobá-li se mu na onom světě úplně jeho společnost, pak bude mít na svém životním zdokonalení ještě velmi dlouho co činit. Ten je strašně hrubý a drsný! Za svého života v domě našich rodičů byl to nejskromnější a nejmírnější člověk a nyní jako duch je pln nejžhavějšího hněvu! Jak je to možné? Cožpak měl na tomto světě jinou duši?“

10) Privil jsem **JÁ** : „Ó, to jistě ne, - ale na světě skrývala jeho duše z vnější chytrosti své nejvlastnější já a ukazovala se pomocí svých tělesných údů zcela jinak, nežli byla vnitřně; avšak nyní v její nahotě to naprosto již nejde. Neboť na onom světě se žádná duše nemůže ukázat jinak nežli jaká je uvnitř; a tak se také váš mentor nemohl nyní ukázat jinak nežli jakým je a jak také vlastně v sobě vůči vám vždy smýšlel. Jeho skromnost a jeho mírnost byly jen hrou jeho vnější tvářnosti, vnitřně však byl zcela jiný!“

11) Proto budoucně již nežádejte nějakého ducha pro své poučení, nýbrž žijte podle Mé nauky, abyste se tím staly způsobilé vstoupit v úplný životní svazek s Mým Duchem, - pak budete moci snadno postrádat tvrdé poučení takových duchů!“

12) S tím byly nyní ženy také úplně spokojeny a pozbyly všechnu touhu sejít se kdy s takovým mentorským duchem.

13) Poté jsem doporučil všem, aby šli spát, což také všichni ihned učinili. Já a učedníci jsme učinili totéž a zaujali jsme své lenošky.

14) Noc brzy uběhla a my jsme vstali. Když jsme však chtěli opustit sál, tu nám přišel také již vstříc Jored a prosil Mne, abych počkal na snídani, která bude brzy hotova.

15) **JÁ** však jsem pravil: „Dej nám nyní jen trochu chleba a vína a my pak hned odcestujeme, aby nás zde ještě nezastihli kněží se svými ženami, kteří brzy přijdou!“

16) To se ihned stalo. Požili jsme chléb a víno a ihned odešli, když jsem předtím ještě požehnal Joredově domu a všem jeho lidem.

126. VÝZNAM NÁRODA ŽIDOVSKÉHO NAPROTI POHANŮM.

1) Jored a jeho syn Jorab doprovázeli Mne až do Malavesi, kde nám vděkuplní obyvatelé rychle spěchali vstříc chtějíce nás pohostit. Avšak my jsme nic nepřijali, doporučili jsme jim však ještě jednou, aby setrvali v přijaté nauce. Oni to také co nejslavněji slíbili, tázali se Mne však, do které nejbližší obce Se nyní obrátím.

2) **JÁ** jsem jim pravil: „Do Samosaty! Máte-li na vodě loď můžete Mne tam dopravit.“

3) Pravili velmi dobrosrdeční a úslužní **Malavesané**: „Ó, velký Pane a Mistře, máme sice dvě lodi, na nichž byste se mohli Ty a Tvoji průvodci zcela pohodlně v několika málo hodinách dostat odtud do Samosaty; jenže je pak dosti těžko dopravit lodi zpět. Musí být taženy proti proudu a to voly a mezky, což se může stát teprve tehdy, plují-li od Serrhe při příznivém vodním stavu nákladní lodi nahoru do Melitene. Tyto lodi přivěsí pak takové menší lodi a dopraví je pak zpět na místo určené podle pokynu lodního mistra. Ale nevádí, dáme vám s sebou dva spolehlivé lodníky a ti pak v Samosatě již zařídí čeho třeba, aby byly lodi co nejdříve dopraveny zpět. Kdyby Ti ó, Pane a Mistře bylo libo, mohli byste ihned vstoupit na lodi a odjet!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela dobře, milé lidičky; avšak místo jen dvou, dejte nám s sebou čtyři lodníky a Já vám ručím za to, že se ještě dnes s oběma loděmi vrátí dávno před západem slunce!“

5) Pravili **Malavesané** : „To by zcela přirozeným způsobem zajisté nebylo možné; avšak Tobě, ó, Pane, není nic nemožného! Neboť my jsme již na sobě zakusili, že Tvé slovo a vůle je vykonaný a hotový skutek.“

6) I šlo hned s sebou pět lodníků místo čtyř; tři převzali vedení větší lodi a dva se odebrali na loď menší, na níž jsem vstoupil Já s dvanácti starými učedníky. Tyto lodi byly však také spíše vory nežli vlastní lodi; jenže byly opatřeny zábradlím a lavicemi k sezení a každá měla střechu z hrubé plachtoviny.

7) Když jsem Se, se staršími učedníky odebral na menší loď, tu Mne Jored a jeho syn co nejsrdečněji zdravili a prosili Mne, abych je ještě jednou osobně navštívil, avšak abych při opětné návštěvě pobyl v jejich středu déle než tentokráte.

8) **JÁ** jsem je však zdravil též a řekl: „Zůstaňte činni v Mé nauce a Já zřídím nejen velmi často, nýbrž nakonec již hned úplně ve středu Svůj příbytek! Náš pozdrav a požehnání všem, kdo jsou dobré vůle!“

9) Poté byly lodi uvolněny, menší napřed a větší o několik okamžiků později a ta plula za námi.

10) Když jsme byli nyní sami, pravil **PETR**: „Pane, bylo by téměř lépe, kdybychom se stále pohybovali mezi pohany a nechali Židy Židmi; neboť je pravou radostí srdce vidět, jak tito lidé s opravdovou žádostivostí přijímají slovo života. Zničení jejich tří bůžků prošlo tak snadno, že téměř žádný člověk mimo oněch pěti žen si z toho vlastně nic nedělal a nakonec nebylo zrovna ani příliš těžké obrátit ty ženy. A uvažujeme-li o této věci při náležitém světle, je v takovém pohanu, jako byl a je Jored a jeho celý dům, zajisté stokrát více zdravého lidského rozumu nežli v nějakém židovském starším a zákoníku. Jak by se nám bylo dařilo v Jeruzalémě, kdybys byl farizeum vyčistil chrám jako před třemi dny oněm v Chotinodoře?! Pravím vždy s větším pozná-

ním a přesvědčením: Tvého velkého slitování, trpělivosti a ohledu jsou mezi všemi národy Židé nejméně hodni. - Co říkáš tomuto mému názoru?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Mluvíš, jak rozumíš! Vidíš-li pole, které je hustě zarostlé všelikým plevelem, musí ti přece také tvůj zdravý lidský rozum říci: Zde musí být dobrá a úrodná půda! Tu by stálo za námahu vyčistit toto pole od plevelu a poté naň zaset pšenici; pak může přinést stonásobnou úrodu! Spatříš-li však pole, které vypadá velmi čistě, na němž jen nejvýš skrovně vyrůstá tu a tam hubená travinka, bude zajisté stát za námahu a práci přetvořit takové pole v úrodné pole pšeničné? Jistě ne; neboť kde nemá půda potravu pro plevel, tam ji také jistě nebude mít pro pšenici. Na takové pole budeš muset dát mnoho dobrého a silného hnojiva, aby zúrodnilo hubené pole pro pšenici.

12) Hle, jaká znamení musela se zde stát, aby tito pohané přijali víru! Tato znamení byla silným hnojem, aby mohla nauka, jakožto životní pšenice na poli jejich mysli vzklíčit a vzrůst v příští plod. Když jsem však před půldruhým rokem přišel k vám Židům, stačilo jen jediné slovo a následovali jste Mne, aniž by vám bylo zcela jasné, koho jste následovali. Půda vaší mysli byla sice porostlá mnohým plevem a mnohé hloží obepínalo vaše srdce, - ale vedle toho bylo nicméně také volné pole pro pšenici.

13) U těchto pohanů bychom však byli mohli 10 let mluvit a přesto bychom je neobrátili ke světlu života z Boha, protože by nám přes mnohá a velká znamení kladli ještě tuhý odpor. Nyní jsou ovšem více našimi nežli mnozí Židé a Židům bude také pro jejich tvrdošijnost světlo vzato a dáno pohanům; ale přesto vše nesmíte nechat nepovšimnuté to, že spása lidí vyjde jen z Jeruzaléma a že všechna Židům tam učiněná proroctví se splní pro všechny lidi Země! Ale přes to vše navštívíme nyní také tyto pohany a připravíme je na to, co mohou očekávat po mém nanebevstoupení, totiž vylití Ducha svatého z Boha.

14) Nyní však dejte všichni trochu pozor; neboť přicházíme k místu, na kterém řeka spíše stojí nežli teče! Tu se musí silně veslovat, jinak tam můžeme být snadno dohonorováni říčními lupiči a být přepadeni. Leč ať jen naši dva lodníci nechají loď jít jak jde; neboť já Si chci s těmito lupiči promluvit a odvrátit je od jejich řemesla!“

127. PÁN PŘEMŮŽE ŘÍČNÍ LUPIČE.

1) Sotva jsem toto vyslovil, plula naše loď také již na tišinu, kde byla řeka velmi široká a také velmi hluboká. Sotva jsme se dostali po tišině as dvě jitra dopředu, uchopili oba naši plavci vesla pro plavbu po proudu a začli veslovat. **JÁ** jsem jim však řekl, že by to neměli nyní dělat!

2) **Lodníci** však pravili: „Pane, to je nejisté místo, na kterém můžeme být snadno zadrženi zlými lupiči, kteří od každého voru, který dohoní berou nesmírný poplatek! Zrychlíme-li však naši loď, pak nás k následující peřeji nedohoní a pak už jsme skryti, neboť se neodvážejí ven z této tišiny.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, máte již pravdu, leč Já Se chci právě s těmito říčními lupiči sejít a pro budoucnost je zde zcela zneškodnit. Proto přestaňte na několik okamžiků veslovat!“

4) Po těchto slovech přestali naši dva lodníci veslovat a za necelých 10 okamžiků dohonili naši loď velmi podezřele vypadající muži na širokém člunu a ihned nás vyzvali k dobrovolnému vydání našich veškerých statků.

5) **JÁ** jsem však vstal se Svého sedadla a tázal Se mocným hlasem lupičů: „Jakým právem žádáte toto od nás a od každého, koho dohoníte?“

6) Privil **jeden lupič** ohromné postavy: My jsme piráti a neznáme jiné právo, nežli jen právo silnějšího!“

7) Privil jsem **JÁ** : „A což kdybychom nyní my zde byli silnější a žádali od vás váš majetek anebo váš život?“

8) Privil **lupič**: „Pak bychom si to museli také dát líbit! Jelikož však tomu tak není, pak neváhejte dát nám co požadujeme, ježto jinak bychom vám museli nemilým způsobem ukázat naši sílu!“

9) Privil jsem **JÁ**: „My nic nemáme a proto také nic nedáme; nevěřte-li Mi však, pak nyní jen ihned použijte své obrovské síly!“

10) I pozvedli lupiči mocné kyje, aby nás udeřili. Já však jsem je učinil okamžitě ztuhými, takže tu stáli nehybní jako sochy a bolestí spustili žalostný řev.

- 11) **JÁ** jsem se však otázal nejsilnějšího lupiče: „Nuže, kde je nyní právo?“
- 12) Tento (**lupič**) však křičel: „O, Nejmocnější, ty jsi Bůh! Pomoz nám a my budoucně pro všechny časy zanecháme tohoto řemesla a učiníme vše, co od nás žádáš!“
- 13) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy, buďte svobodni; ale vaše uloupené zlato dejte Mým dvěma lodníkům, jinak se vám zle povede!“
- 14) Tu pravil **velký lupič**: „Pane, nejen zlato, nýbrž i veškeré stříbro vydáme; jen nám deseti mužům dovol, abychom tě směli kamkoli půjdeš, doprovázet, - neboť já tuším, že ty jsi majitelem zcela jiných a větších pokladů, nežli jsou poklady naše a z těchto tvých pokladů bychom si rádi aspoň, něco málo osvojili!“
- 15) Privil jsem **JÁ** „Jděte tedy a přineste vaše zlato a stříbro!“
- 16) Tu pospíšili ke skalnatému levému břehu řeky, kde bydleli v jeskyních. Za čtvrt hodiny byli již opět u nás a odevzdali Mně asi 100 liber zlata a 300 liber čistého stříbra, k tomu ještě perly a drahokamy.
- 17) Tou dobou připlula za námi také větší loď s 20 učedníky a tito učedníci přijeli zcela blízko k nám, protože jejich lodníci jim řekli, že jsme jistě byli zadrženi pověstnými lupiči. Když však k nám přišli, tu užasli nad našimi poklady a chtěli se tázat, jak jsme k nim přišli.
- 18) **JÁ** však jsem pravil: „Jedte jen dále, vše ostatní se ještě dost záhy dozvíte! Tyto poklady jsou však nyní již vlastnictvím našich 5 lodníků a těchto 10 mužů, kteří je vydali, přišli, aby Mě následovali. A nyní hleďte, abyste přišli dále!“
- 19) A **oněch dvacet** jelo dále; avšak mezi sebou pravili: „Je to ale zvláštní s naším Pánem! Nyní již přijímá za Své učedníky pohany, celníky, zloděje a lupiče; ale mnohé učedníky z Jeruzaléma nechal v Kafarnaum beze slova odejít! Ano, ano, my se ještě dožijeme toho, že bude za Své učedníky přijímat i nevěstky a cizoložnice! To je opravdu velmi zvláštní! Ale co uděláme!? On jednou je a zůstává vší Boží silou naplněný prorok, kterému nemůže nikdo odporovat a my Mu musíme Jeho právo ponechat, - proti tomu nepomůže nic!“
- 20) Zatím co takto mluvili, dohonili jsme je také již i s 10 lupiči, kteří nás ve své širokém člunu hbitě následovali a **JÁ** jsem pravil oněm dvaceti: „Vy shledáváte zvláštním to, že Já takto činím, - Já však shledávám u vás desetkrát zvláštnější, že vy shledáváte právě toto Mé konání a jednání zvláštním! Lidé jsou dílo Mé a Já nejlépe znám toto dílo, znám schopnosti každého a proto dobře vím, co konám. Proto ať se vám příště nic Mnou učiněné již nezdá zvláštní, jinak by se vám muselo zdát velice zvláštní to, že jsem vás přijal, neboť jste byli tisíckrát horší nežli těchto 10 lupičů, kteří však ještě nikoho neusmrtili, nýbrž jen hojně naložené a silně zatížené vory trochu odlehčili!“
- 21) Tu se napomínalo oněch dvacet a prosili Mne za odpuštění. Já však jsem je opět předjel a ukázal jsem jim jistou cestu peřejemi. Když jsme měli peřeje za sebou, spatřili jsme také již Samosatu a za hodinu jsme dorazili k této obci.

128. PÁN V SAMOSATĚ.

- 1) Když jsme tu přistáli, přišli hned celníci a žádali zhurta clo.
- 2) A **JÁ** jsem řekl Petrovi: „Vezmi celou libru stříbra a dej ji za všechny!“
- 3) Petr to učinil, ale **celník** řekl: „Pane, to je desetkrát tolik, dostaneš ještě mnoho zpět!“
- 4) **JÁ** jsem však pravil: „Učiň s tím dobro chudým, podrž vše a ukaž nám dobrou hospodu; neboť zůstaneme dnes a zítra zde!“
- 5) Privil **celník**: „Pak zůstaňte u mne; neboť já sám mám právě nejlepší a největší hospodu!“
- 6) Privil jsem **JÁ** : „Dobrá, zaved' nás tam tedy!“
- 7) Tu jsme vystoupili a když jsme opustili lodi, odpluly tyto ihned rychlostí šipky proti proudu s poklady zpět, čemuž se celník velice podivoval a to tím sprše, že také prázdný a plavců prostý člun letěl sám od sebe za dvěma ostatními loděmi.
- 8) Když se celník dost vynadivil, zavedl nás do své hospody. Dům s hospodou tohoto našeho samosatského celníka se velice podobal domu Joredovu v Chotinodoře a měl téměř totéž zařízení; jen jídelna nebyla tak prostranná, pohodlná a ozdobně zařízená - zejména pohled na strop zrovna velmi neosvěžoval, protože nebyl z prken, nýbrž podle východního způsobu pouze ze špinavé napjaté plachty. Leč to právě nic nevadilo; byl to přece jen nejlepší sál v celé Samo-

satě a tak jsme se tu tedy ubytovali, ačkoliv Mne jeden lupič upozorňoval na to, že tato hospoda je sice v celé obci jedna z nejlepších, avšak také jedna z nejdražších; neboť pod 10 feniků denně nikdo nevyjde. Hospodský je kulich velmi chtivý peněz.

9) **JÁ** jsem však pravil: „Nechme toho! Zítra se již ukáže, jaký nám podá účet!“

10) Když jsme se utábořili kolem velkého a dlouhého stolu, otázal se Mne hospodský, co bychom chtěli v poledne jíst a pít.

11) **JÁ** jsem mu však řekl: „Chléb a víno máš a více nepotřebujeme a ty jsi také nic dalšího a více nepřipravil; večer se zaopatříme sami.“

12) Pravil **hospodský** zcela zdvořile: „Ó, velectěný příteli, já mám ještě všeliké zásoby masa, mléka, másla, sýra, vajec, medu a všelikých zahradních plodů; také dobré ryby mám ve svých sádkách! Stačí, abys poručil a bude vbrzku vše připraveno!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Zanech nyní toho všeho, my již zůstaneme při Mé prvé žádosti; jen si přeji nejlepší víno jaké máš!“

14) Hospodský zavolal ihned své sluhy, dal přinést dostatečné množství chleba a vína a Já jsem obé požehnal a vyzval nyní všechny, aby dosyta jedli a pili.

15) **Oněch 10 bývalých lupičů** však pravilo: „Pane, my však nejsme hodni sedět u vašeho stolu a náš oděv je příliš nuzný a špinavý pro vás, kteří jste pány a dobře oblečeni!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „To sem nyní nepatří; nyní číňte co chci a pak bude také váš oděv brzo lepší! Člověk je a zůstává, je-li jeho nitro v pořádku, člověkem i v nejnuznějších šatech.“

17) Nyní jsme zcela v dobré míře jedli a pili a přitom málo mluvili. Když jsme pojedli a popili a posílili tedy Svě údy, vstali jsme ihned se svých míst a **JÁ** jsem se otázal hospodského na útratu.

18) On však pravil, že je již zapláceno z velkého ještě přebytku libry stříbra a že bychom za tento zbytek mohli pobýt ještě tři dny v hospodě u něho.

19) „Dobrá,“ pravil jsem **JÁ**, „můžeme, tedy nyní zcela nerušeně na čerstvý vzduch a ohlédnout se trochu po obci.“

20) Pravil **hospodský**: „Ovšem, - já jen vás budu pro vaši větší bezpečnost doprovázet; neboť máme zde římský soud a malou římskou posádku, která není právě příliš vlídná k cizím cestujícím, když se s nimi setká. Půjdu-li však s vámi já jako hlavní celník a také představený celé obce, budete moci všude bez překážky projít. Abych však také já byl ve všem tím jistější a krytější, bylo by dobře, kdybyste se podle pravdy svěřili pouze mně, kdo a odkud jste a co vás sem vlastně přivedlo.“

21) Pravil jsem **JÁ**: „Protože jsi počestná světská duše a svým způsobem to s námi dobře míníš, pravím Já jako Pán a Mistr za Sebe a za tyto všechny a tak poslyš: Já, jsem Spasitel všech spasitelů Země a tito jsou Moji učedníci. Jsme většinou Galilejci. A nyní víš zatím však také již dost!“

22) Pravil **hospodský**: „Á, - tak, tak, - tedy syn Aeskulapův a tito jsou tvoji učedníci?! No, zcela dobře; já jsem si již při vašem příchodu něco takového myslel! Ale řekni mně, s jakými to zvláštními loděmi jste sem přišli?! Jak mohly tyto lodi plouti tak rychle proti proudu? To je jistě něco, co jsem ještě nikdy neviděl! A komu patřilo to mnohé zlato a stříbro, které leželo v lodi, na které jsi sem, Mistře přijel a ty drahokamy a perly?“

23) Pravil jsem **JÁ**: „To patří sice Mně, - avšak Já jsem vše daroval chudým lodníkům, protože nás sem dopravili v tak dobrém stavu. Že však lodi mohly jet také proti proudu, to je tajemství, které ti nyní nemohu vysvětlit prostě proto, že bys tomu nemohl rozumět. Ale nyní půjdeme na čerstvý vzduch!“

24) Hospodský byl s tím srozuměn a šel napřed, aby nám ukázal cestu a zavedl nás na ona místa městečka, která podle jeho názoru byla nejpozoruhodnější. Přišli jsme tedy též před význačnou budovu římského setníka, který právě dával na nádvoří svým vojákům rozkazy, jak mají tuto noc konat stráž, protože mu bylo oznámeno, že je na pochodu velká perská karavana. Tuto karavanu bude třeba zadržet a prohledat, jaké zboží a poklady veze s sebou, aby mohl být od ní ze všeho požadován zákonitý celní poplatek.

129. UZDRAVENÍ SYNA SETNÍKOVA STÍŽEHÉHO ZIMNICÍ.

1) Když byl setník hotov a vojáci a dozorcí se vzdálili, spatřil nás a odebral se rychle k nám. Když byl u nás, vyptával se ihned celníka, kdo a odkud jsme a co tu hodláme dělat.

2) Celník mu to vysvětlil a když setník velmi vážně vypadající uslyšel, že jsem Spasitelem všech spasitelů celého světa, přistoupil hned ke Mně a řekl (**setník**): „Jsi-li tím, co o tobě vypověděl představený, pak uzdrav mého syna! Je stížen zlou zimnicí, leží plné čtyři roky a podobá se již více mrtvole nežli živému člověku. Poslal jsem již do všech míst pro lékaře; ale žádný z nich mu nemohl pomoci. Můžeš-li mu pomoci, dostane se ti královské odměny!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Doved' Mne ke svému nemocnému synu, uvidíme jak to s ním dopadá!“

4) Setník nás ihned zavedl do svého domu k nemocnému synu. Když jsem tam přišel, stálo v pokoji u lůžka nemocného několik soch pohanských bůžků, které mu měly podle rady kněží pomoci.

5) **JÁ** jsem však pravil setníkovi: „Ty jsi přece rozumný a velmi zkušený muž a zajisté tedy uznáš, že tyto lidskýma rukama udělané sochy nemohly nemocnému pomoci a přesto si je k tomu účelu od podvodných kněží za drahý peníz koupil anebo vlastně najal. Já ti nyní pravím: Pošli pro ty podvodné kněze! Zničím před nimi tyto sochy a potom co nejurčitěji pomohu tvému synu.“

6) Setník, jenž beztoho nic nedal ani na kněze a ještě méně na sochy bůžků, poslal ihned pro kněze, jichž zde bylo sedm. Kněží ihned přišli a setník Mne jim ihned představil jako lékaře zvláštních znalostí.

7) **Kněží** však pravili: „Příteli, ty jako člověk žiješ ve velké domýšlivosti, domníváš-li se, že bys mohl pomoci nemocnému, kterému ani všemohoucí bohové již nemohou pomoci, protože poznávají, že pro každého člověka je určen jednou čas ke smrti!“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ale, vy stoikové od narození, jak chcete jiného člověka učinit věřícím v něco, v co vy jste ještě nikdy ani za nejmenší sluneční prášek nevěřili?“

9) Pravili **kněží**: „Kdo může říci, že nevěříme, čemu učíme?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Já vám to mohu říci, protože mám k tomu v Sobě také moc!“

11) Pravili **kněží**: „Jakou moc? Co mluvíš o své moci. Zde mimo setníka a nás nemá nikdy nikdo moc, a nejméně cizinec, jenž musí být rád, že ho zde necháme žít!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Že Já zde mám také moc o tom se vám nyní hned dostane úplného přesvědčení! Hleďte, tyto vaše kovové a kamenné, veškerou sílu a moc postrádající úplně mrtvé bůžky zničím úplně pouze slovem, protože bych jinak nemocnému nemohl ani nechtěl pomoci! A tak pravím tedy: „Pryč s vámi mrtvými bůžky!“

13) V tomto okamžiku byly všechny sochy úplně zničeny a v celém pokoji nebylo možno z nich spatřit ani toho nejmenšího. Nyní byl prohledán celý dům a také tu bylo ve všech pokojích zničeno vše, co v nich bylo bůžkem.

14) Tu se bili **kněží** v prsa a křičeli: „Ó, drzý mágu, my uznáváme tvou nepochopitelnou moc; ale hleď, jak bys za to vyšel s pravými nebeskými bohy!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem Žid z Galileje a jako takový jsem z vašich mrtvých bůžků nikdy strach neměl a také ho mít nebudu. Kam Já nyní přijdu, tam pomáhám lidem opravdu fysicky a duchovně. Ale modly musí zmizet a na jejich místo musí nastoupit jediný, jedině pravý, živý, věčný Bůh; neboť bez Něho není u lidí na této Zemi spásy. Ježto však nyní vaši bůžkové jsou pryč, pomohu tedy také tomuto nemocnému! A tak pravím tobě: „Vstaň a chod!“

16) Tu opustila nemocného okamžitě zlá zimnice a on vstal, byl úplně zdravý, a žádal si jíst, protože hladověl.

17) A **JÁ** jsem pravil setníkovi: „Dej mu nyní chléb a víno, avšak ne příliš mnoho najednou a on tu bude ihned stát, jakoby mu nikdy nic nebylo!“

18) To se stalo a syn tu stál zdravý, jakoby nebyl nikdy nemocen.

19) Tu přistoupil **setník** s velmi vlídnou tváří ke Mně řka: „Ó, nepochopitelný, nad veškeré naše bohy povznešený Lékaři! Čím jsem ti nyní povinován? Jakou ti mohu za to dát patřičnou odměnu? Co nyní ode mne žádáš?“

20) Pravil jsem **JÁ**: „Ničím pozemským se Mně nemůžeš odměnit; neboť Já nikdy od nikoho nepřijímám nižádné zaplacení. Ale dám ti těmito Mými učedníky nové učení o Bohu a o životě duše také po smrti; podle toho žij ty i celý tvůj dům. Chceš-li se však ode Mne dovědět více,

odeber se v nejbližší době do Chotinodory; tam se pak již dozvíš podrobnosti. Já však zůstanu také ještě zítra zde a také se zde ještě spolu důkladněji seznámíme.“

21) **Setník** byl nyní nadmíru vzrušen a pravil: „Pane a Mistře všech mistrů a nejopravdovější Lékaři všech lékařů! Vše, vše, cokoli jen chceš, se stane; ale jen tě prosím, abys aspoň pro dnešek zůstal se všemi Svými učedníky mým hostem; neboť hle, můj dům je prostranný a má mnoho pokojů! Neboť byl by to příliš velký nevděk s mé strany, kdybych tě nechal v hospodě celníka, která bude dnes bezpochyby obsazena přicházející velkou perskou karavanou.“

22) Práví **přítomný celník**: „Proti tvému přání, setníku, se stavět nemohu - jinak bych však také nyní Já vynaložil vše, abych takového hosta zcela zdarma co nejlépe obsloužil; jen mi dovol, abych směl aspoň zde ve společnosti pobýtl!“

23) Právil **setník**: „Tím mně teprve způsobíš největší radost. Mně je jen nadmíru líto, že zde nyní není má ostatní rodina, nýbrž je v Serrhe, odkud se sem vrátí teprve za několik dní. Mám však mnoho lidí a nebude vám nic chybět!“

24) Právil **jeden z kněží**: „Pane, smíme také my zůstat ve společnosti?“

25) Právil **setník**: To ať určí náš velký Lékař; neboť vy jste ho nepřijali tak, aby mohl z vás mít radost.“

130. OBRÁCENÍ MODLÁŘSKÝCH KNĚŽÍ.

1) Právil jsem **JÁ** : „Ať jdou tito kněží do Chotinodory ke svému veleknězi; tam již dostanou poučení, co mají budoucně dělat. Doba starého prázdného modlářství, nanejvýš slepé pověry na straně jedné a úplné nevíry na straně druhé minula; od nynějška začnou lidé věřit v jediného, jedině pravého živého a každému nalezitelného a pochopitelného Boha nejúplnějš a nejpřesvědčivější pravdy a v této víře se naleznou sami a poznají nesmrtelnost své duše a její věčné blaženosti, nejvyš plné určení. Nadejde-li však tato doba vnitřního světla a života, pak již nebude nic s vaším slepým fantastickým mnohobožstvím.“

2) Nyní vystupuje ten Bůh, kterému Atheřané jako jim neznámému Bohu postavili chrám, v němž však nebyla zřízena žádná modla, nýbrž na oltáři ležely knihy starých egyptských mudrců a když se jednou za rok shromáždili lidé v tomto chrámu, byla jim předčítána z knih místa moudrého obsahu, a lidé, se tu pak povznášeli nejvíce, kdežto modlám osvědčovali málo úcty. Jestliže tedy vystupuje nyní tento jedině pravý Bůh, pak musí být před jeho Duchem všichni ti nicotní a falešní, klamní a lživí bohové zničeni. Jděte do svých chrámů a modely v nich již nenajdete!“

3) Tu spráskli **kněží** rukama nad hlavou a pravili: „Pane, je-li tomu tak, pak jsme ztraceni! Co tomu řekne lid?“

4) Právil **setník**: „Lid mám pod mocí já a vím, co mám učinit při případném povstání. Lid bude jednou zcela v klidu a tichosti poučen o tom, co to má znamenat. Bude-li s tím bezpochyby asi velmi spokojen, neboť s vaším hospodářstvím nebyl nyní naprosto již spokojen, bude to již něco zcela dobrého. Kdyby se přitom někteří vámi snad pobouření tvářili být nespokojenými, pak mám již ve svých rukou dosti prostředků, abych je uklidnil a uspokojil. Střeďte se však někoho pobuřovat; neboť znáte mou vážnost!“

5) Bude-li však chrám, jenž tu beztoho nic neznamená, zbaven falešných bohů, pak jej zasvěťte třeba neznámému bohu podle mého ustanovení k vašemu polepšení a poučujte podle toho lid a on bude tisíckrát spokojenější nežli je nyní, kdy ho téměř každý týden svoláváte třikrát svými cimbály, abyste mu zvěstovali vůli nějakého boha, kterou jste vymysleli pod všelikými hloupými a bezvýznamnými obřady, začtež požadujete od každého obět’.

6) A jestliže ji nějaký jasnější vidoucí člověk nedá, vyhrožuje se mu všelikými tresty bohů pro život na tomto i onom světě a je na nějakou dobu ze společnosti věřících bláznů vyloučen. A k tomu musíme vám žel podat rámě, abyste mohli zůstat ve vážnosti; stáhneme-li je však zpět, začne vám lid vyprávět ihned něco jiného! Trváte-li však ve vážnosti jen naší ochranou při všem vašem podvádění, pak se budete moci jako hlasatelé pravdy zajisté ještě více opřít o naše rámě. Nepoznáváte také to? Přinesl-li vám lid za vaše lži rád a ochotně obět’, pak vám za pravdu přinese zajisté ještě raději přiměřenou obět’. To poznávám jako laik, - proč ne tedy vy, jako moudrosti plní kněží bohů?“

7) Pravit umírněnější **jeden kněz**: „To vše je sice zcela dobré a pravdivé! Bylo by zcela dobře hlásat lidu pravdu, jen kdyby ji někdo sám někde měl; ale odkud ji vzít? To je zcela jiná otázka!“

8) Pravit **setník**: „K tomu vám dal již náležitou radu tento Lékař. Jděte do Chotinodory! Tam vám velekněži již dají náležité poučení; podle toho jedněte a pak půjde jistě vše dobře! Jděte tam ještě dnes a dejte se tam poučit, - pak přijďte a učte lid pravdě!“

9) Pravit jsem **JÁ** setníkovi: „Pro dnešek ať zůstanou zde; zítra ať však učiní podle tvé rady. Dnes zde mohou ještě všelicos prožít, co jim otevře oči.“

10) Pravit **setník**: „Zůstaňte tedy dnes zde ve společnosti, již jste hodni jako lidé, nikoli však jako kněží!“

11) **JÁ** jsem však pravit nyní poněkud potají setníkovi: „Protože ty jsi podle všeho člověk, na němž mám opravdové zalíbení, obleč oněch 10 lidí, kteří zde stojí zahaleni do velmi nuzných hadrů! Já jsem je přijal a oni jdou nyní jako učedníci se Mnou.“

12) Pravit **setník**: „Pane, staň se vůle Tvá; neboť Tvá vůle stojí pro mně výše nežli vůle mého císaře, protože nyní až příliš dobře poznávám, že také vůle císařova je a musí být podrobena vůli Tvé! Je snadné působit velkými masami vojsk, která slepě poslouchají vojevůdce a dobývají národy a země; ale všechna ta vojska nejsou s to zničit svou vůlí kovové sochy a v jednom okamžiku vyléčit nevléčitelnou zimnici. Já sám mám velkou moc a mohu velet mnohým vojínům a žoldněřům; avšak přes všechnu svou moc jsem se musel po 4 léta dívat jak můj syn bídne trpí. Stojí tedy, ó, dobrý, zázračný Lékaři, moc tvé vůle nekonečně výše nežli moc všech císařů a králů na celé Zemi, byť byla tato moc sebevětší a sebe rozsáhlejší!“

13) Poté povolal své sluhy a přikázal jim, aby oněch 10 oblékli do nejlepších šatů. To se v několika málo okamžicích stalo a setník je ještě hojně obdaroval římskými penězi. Poté přišli k nám oblečení zcela jako Římané.

14) Zejména ten obr budil úctu, takže setník bezděčně zvolal: „Ó, jaká to nádherná mužská postava! Je-li tvá duše rovněž tak velká a dobře vytvořená, pak budeš moci vykonat ještě velké věci na Zemi!“

15) Pravit jsem **JÁ**: „Ovšem, to může velmi snadno být, záleží jen na náležité životní vážnosti! Avšak lidé, kteří ještě nikdy nemohli pozdravit vlídný jim den, zocelili svou vážnost v bojích noci a pak jistě také o vlídném životním dnu neodloží vážnost života.“

131. ŘÍMSKÝ SETNÍK NALÉZÁ SVÉ SOUROZENCE.

1) Pravit **obr**, nejvýš dojat: „Ó, přebožský a převznešený příteli lidí! Nás všech deset jsme byli dětmi jednoho bohatého knížete u velkého Kaspického moře. Žili jsme v pokoji a náš lid byl snad jedním z nejšťastnějších na Zemi. Tu přišly pojednou divoké hordy od hlubokého severu, loupily, pálily a vraždily vše, nač přišly. Tu pravit otec: „Děti, zde nelze na nějaký protiboj myslet, nýbrž prchněme, jinak jsme ztraceni! Vůle otcova byla nám svatá, i uprchli jsme do hor a takto unikli divokým hordám. Šli jsme přes pohoří a konečně jsme přišli na tuto stranu vysokého a širokého pohoří. Náš otec zemřel již před pěti lety a jeho hrobem byl Eufkrat; neboť nemohli jsme mu dát a připravit žádný jiný hrob.“

2) Vcelku jsme po 10 dlouhých let obývali jen podzemní jeskyně při řece a živili se velmi bídne, nouzí přinuceni a - žel - jakýmsi neškodným lupem. Stříbro a zlato, perly a drahokamy byly většinou ve spěchu s sebou vzatým klenotem z našeho královského pokladu, ačkoliv jsme poslední dobou také již nikterak nepohrdali bráti jiným boháčům přebytek. A co jsme v našich jeskyních měli ukryto, to jsme tobě, ó, Pane a Mistře, odstoupili, když jsme poznali nikdy nepřekonatelnou moc tvého slova a tvé vůle.

3) Prosili jsme tě jen o milost, bychom tě směli následovat a jako nejhornlivější učedníci něčemu se od tebe naučit, což nám jistě nahradí naši velkou ztrátu. A tak můžeme nyní říci: Nabyli jsme hrozně trpké zkušenosti a známe nejstrašnější, nejtrpčí vážnost života a nyní se nám může přihodit cokoli a před ničím se nezachvějeme a nejméně předtím, co nám poprvé v našem životě slibuje pravé světlo na dalších stezkách tohoto našeho pozemského života s tak neklamnými znameními, jaké ještě smrtelné oko nikdy nevidělo.

4) Ano, Pane, v nás budeš mít žáky neoblomné vůle a vážnosti! Ó, oznam nám jen brzo, co máme dělat a my budeme podle toho jednat s tak neochvějnou myslí, s jakou se shledáváme

jen u oněch lidí, kteří jsou zvyklí v každé době s největší chladnokrevností hledět v tvář smrti!

5) Privil jsem **JÁ** : „Zůstaňte této své zásadě věrni a nakonec získáte něco většího nežli jste kdy ztratili!“

6) Když to **setník** od těchto 10 mužů uslyšel, zaslzel a pravil: „Ó, bratři, to vše tak zázračně zařídil ten neznámý Bůh! Nevzpomínáte si, že se jednou jeden bratr ještě jako sotva desetiletý chlapec ztratil? Hledte, váš otec byl také otcem mým! Byl jsem jednou nalezen, když jsem zcela bezstarostně trhal v jednom háji květiny. Nepomohly tehdy žádné prosby; zloději dětí vlekli mně přes hory a v Sidonu jsem byl prodán na jednu římskou loď za otroka. V Římě jsem byl znovu prodán za otroka jednomu ušlechtilému Římanu; tomu jsem se však zalíbil a poněvadž neměl děti, přijal mne za své dítě, daroval mi úplnou svobodu a dal mně vychovat a vycvičit na vojína. Stal jsem se poněnáhu tím, co nyní jsem, ovšem více svými penězi nežli svými zásluhami a před několika lety jsem zde byl ustanoven velitelem.“

7) Ano, nyní bych mohl již tvrdit, že tento nyní náš přezázračný Lékař o tom všem ve své božské jasnozřivé mysli také věděl a že to tak moudře zařídil, abychom se zde my bratři shledali. Tak jsem také musel jako velitel přijít sem, protože jste se jako moji nešťastní bratři zdržovali - žel dosti smutně - v mé blízkosti; neboť kdybyste byli jako lupiči chyceniými vojáky a postaveni před můj soud, byli bychom se tak jako nyní jistě poznali a já bych pak zřejmě našel prostředky a cesty, abych vás osvobodil ode všech zel. A za to vše můžeme děkovat jednomu pravému, nám ještě neznámému Bohu, jenž nám nyní v tomto Lékaři dal bezpochyby apoštola, aby nás osvobodil od mrtvých bohů a zato nám ukázal jednoho pravého Boha. - Není tomu tak, moji milí, ušlechtilí bratři?“

8) Privil **velikán**: „Ano, nejušlechtlejší bratře, je tomu přesně tak! Co jsme se pro tebe naplakali a co jsme se tě v naší velké zemi nahledali, a všechny břehy velkého moře byly prohledány - ale vše marně! Až do této chvíle jsme o tobě nic neslyšeli. Jen naší jedné sestře, která mívala často tak velmi zvláštní sny, se jednou zdálo, že tě viděla v jednom velkém překrásném městě a dokonce s tebou mluvila a že jsi jí zejména uložil, abychom pro tebe tak velice netruchlili; neboť žiješ a jsi dobře uschován. Tento sen nám nemohla ani dost často vykládat. Ó, jakou radost by nyní měla, kdyby byla ještě naživu! Avšak ta už stěží bude naživu; neboť při přepadnutí a při velkém útěku se nám ona jediná i s matkou ztratila a padla bezpochyby do rukou divokých hord. Jedině onen velký nám ještě neznámý Bůh ví, co se s oběma ubožáčkami stalo snad ještě žijí někde ve veliké bídě?!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nikoli, Moji přátelé, také o ně bylo vám ještě neznámým Bohem postaráno! Přišly také šťastně přes pohoří do krajiny Eufratu a s pomocí jedné zpět cestující obchodní karavany přišly do Chotinodory. Vaše sestra je tam nyní hodnou ženou známého vám celníka Joreda. Měl, sice již dvě ženy, avšak pojal za ženu také tuto tehdy chudou osobu pro její krásu; nyní je jeho miláčkem, ačkoliv mu ještě dítě neporodila. Má však děti od ostatních žen, které však vaše sestra právě tak miluje, jakoby byly její vlastní. Byl jsem přes tři dny v jeho domě a celý dům přijal Mou nauku; avšak nechtěl jsem mu nic říci o tom, co vše ho zde ještě čeká. Způsobí mu to tím větší radost, když se zakrátko vše dozví od tebe, setníku. Dosud ještě neví, kdo je jeho nejmilejší žena a odkud pochází; neboť ani žena, ani vaše již velmi letitá matka, která zcela v tichosti u ní žije, nijak mu nesdělily - z bázně před prozrazením - kdo a odkud jsou.“

10) Proto, až tam přijdeš, sděl to napřed Joredovi mezi čtyřma očima a také mu řekni, jak jsem to vše provedl! Tu bude mít on a jeho syn Jorab převelikou radost a ještě větší tvá sestra a tvá matka. Krátce, až tam co nejdříve přijdeš, uzříš zázraky na zázraky, které se tam staly za Mé tehdejší přítomnosti. - Ale nyní toho nechme; neboť musíme se tu poohlédnout ještě po zcela jiných a důležitějších věcech.“

11) Především však půjdeme nyní trochu do přírody a tu se ihned něco najde, čím vás budu moci ještě podrobněji seznámit s neznámým vám dosud Bohem a to je jistě cennější nežli tisíce takových romantických událostí ze života lidí, jichž věru táto Země nemá nedostatek.

12) Já jsem to vše již dávno předvídal a znal jsem vás a všechny vaše pozemské životní poměry; ale také jsem věděl, že Mé slovo najde u vás dobrou půdu a proto jsem přišel k vám, abych vám přinesl veškerou útěchu. Avšak největší útěchou pro vás je to, že ve Mně k vám přišlo Království vám ještě neznámého Boha a s ním věčný život vašich duší!

13) Neboť hledte: Co prospějí člověku všechny poklady této Země, musí-li je nicméně navždy a navěky opustit? Není tu pro člověka daleko moudřejší shromažďovat si poklady, které trvají navěky a zajišťují lidské duši navěky nejblaženější a nejslastnější život a to tak, že člověk

již v tomto pozemském životě nabývá nejjasnějšího a nepochybného přesvědčení, že teprve po smrti těla začíná pro něho vlastní opravdový, nejvyšší dokonalý a nejvyšší svobodný život?

14) Pravili **všichni** dokonce i kněží: „Ano, Pane, to by bylo ovšem to nejvyšší a nejlepší, čeho by mohl člověk na této Zemi dosáhnout! Avšak to je ona stěna, kterou ještě dosud nikdo nemohl prolomit a onen nejvyšší osudný závoj Isidin, jež dosud ještě žádný smrtelník úplně neodkryl. Byli sice tu a tam velmi moudří lidé, kteří této věci přišli aspoň tak dalece na stopu, že na tom ovšem něco je; avšak o onom kde, kdy a jak je ještě mnoho tisíců otázek úplně nezodpovězených. Jsi-li ty tak šťastný, že můžeš na tyto otázky lidskému rozumu zcela rozumně odpovědět, pak by ti náležela největší sláva a nejvyšší vděčnost všech lidí.“

15) Pravil jsem **JÁ** : „Kdybych toho nebyl s to Já, pak by toho také nebyla s to ve věčnosti již žádná bytost a bez takovéto Mé; schopnosti nebyl by také již žádný život v celém nekonečném světovém prostoru již myslitelný; protože však toho všeho jsem schopen, je a žije vše v nekonečném prostoru světovém a zušlechťuje se rozmanitými existenčními změnami od komára až k člověku a od slunečního prášku nahoru až ke Slunci. Avšak nyní půjdeme na čerstvý vzduch a uvidíme, s čím se tam setkáme!“

16) Poté se všichni zvedli a odebrali se, se Mnou do přírody.

132. STÍŽNOST SETNÍKOVA NA BOJ V ŘÍŠI ZVÍŘECÍ.

1) Setník nás vedl podél řeky na malý, poskrovnu palmami porostlý pahrbek, s něhož byla kolkolem do veliké dálky velmi nádherná vyhlídka a bylo možno přehlédnout řeku v jejích velkých zákrutech téměř až do krajiny Serrhe. Posadili jsme se tu na trávník a kochali se po nějakou dobu skutečně krásným pohledem do dálky a setník tu vyprávěl událost za událostí, co se tu a tam přihodilo a všichni mu pozorně naslouchali; byl i dobrým řečníkem a dobře znalý řecké řeči, které každý ve společnosti dobře rozuměl, protože tato řeč byla téměř v celé přední Asii nejobvyklejší.

2) Zatím co však setník ještě horlivě vyprávěl, stalo se, že nad námi zcela nízko letěl pravý obrovský orel, držící ve svých mocných drápech králíka.

3) Tu pravil Mně **setník**: „Nejvznešenější a nejdivuplnější Lékaři, hle, to byl opět kousek smutného přírodního dění, z něhož nevyzírá na celé milé Zemi nic jiného, nežli jen a jen nepřátelství! Zvíře je nepřítelem zvířeti a tak se to šíří dále nahoru až k člověku, jenž je nakonec již největším nepřítelem všech ostatních věcí a bytostí, ano dokonce ve svém hněvu a vzteku nešetří ani sobě rovného. Jen stejné druhy zvířat mají, jak se zdá, jakousi ne nepřátelskou lásku k sobě; avšak nestejně druhy jsou si navzájem vždy největšími nepřáteli. To však dává vše moudrému a všedobrotivému Bohu zřejmě špatné vysvědčení.“

4) Cožpak nejvyšší moudrý a všemohoucí Bůh nemohl připravit a dát zvířatům žádnou jinou potravu nežli jen tu, aby se navzájem usmrcovala a pak se mrtvolou nasycovala? Co zlého udělal ubohý králík orlu, že jej uchoпил do svých mocných drápů a nyní někam zanášel, aby jej tam ještě za živého těla rozdrásal a sežral?! A tak je mnoho takových dravců, kteří se živí jen masem a krví ostatních slabších a mírnějších zvířat. Nemohla by se tedy právě tak dobře jako volí, osli, kozy a ovce živit travou?!

5) Země je opravdu nádherně krásná a zdobená vším co jen může smysly člověka občerstvovati avšak sotva si člověk vyhledal někde jisté a klidné místo, aby na něm obveslil mysl povzneseným pozorováním, postaví mu nějaké zlé a závistivé fatum (osud) před nos výjev, který mu na mnoho dní ztrpčí vše krásné a vznešené.

6) Jsem sice voják, bojovník a nesluší mi nikterak, že jsem tak útlocitný, - avšak jednou jsem takový a tu nemohu pochopit, že nějaká všemoudrá, všedobrotivá, všemohoucí božská Bytost, je-li jaká, může mít potěšení ze vzájemného a neustálého rdoušení a požíráni svých domnělých tvorů. Musí mít věru mysl jako oni lidé v Římě, které ve světě neobveslí již nic jiného nežli jen divoké býčí zápasy a jiné vlasy zježující ohyzdné štvance zvířat.

7) Je-li však ten velký, jedině pravý Bůh, kterého nás chceš, milý příteli, důkladněji učit poznávat, takovým patronem, pak nás všechny ušetří důkladnějšího seznámení se s Ním a ještě více nějakého věčného života pod Jeho panstvím; neboť to by bylo mé poslední a nejstrašnější přání! Tu bys mi byl ty sám jako Bůh eonkrát milejší! Ano, já myslím, že podobné zkušenosti

přiměly také nakonec jinak tak moudrého Diogena k tomu, aby se všeho varoval a vším pohrdal, cokoli jen nějak páchne všemohoucím Bohem.

8) Diogenes řekl jednou v nějaké škole moudrosti, v níž se velmi řečnický vyškrtla podle Platona důstojnost a velikost člověka, vypustiv zcela oškubanou, avšak dosud ještě žijící husu: „Tu, tu máte důstojnost platonického člověka!“ Vlastní člověk nemá před tímto zvířetem žádné jiné přednosti nežli ubohý rozum, který mu slouží k tomu, aby tím hlouběji pociťoval bolest, když jsou mu se všech stran vyškubávána péra života!

9) Pane a zázračný velký Mistře svého tajného umění, můžeš-li nám o tom dát dostatečné vysvětlení, prokážeš nám velké dobrodiní! Mně by tedy bylo nyní již milejší, kdybychom šli opět do našeho domu; neboť mohl by se tu snadno stát ještě podobný přírodní krutý případ a to by mně na celé dny špatně naladilo a učinilo nešťastným!"

133. NAUKA O DUŠI. PODSTATA A ÚČEL HMOTY. SVOBODNÝ, SAMOČNNÝ VÝVOJ ČLOVĚKA K BOŽÍMU DÍTĚTI.

1) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli, nenutí-li tě nic jiného k tomu, abys opustil toto půvabné místo, pak zde můžeš zůstat a Já ti zde několika málo slovy vysvětlím, co tě nyní tak velice mate v mysli! Hle, Já jsem věděl o této tvé slabosti myslí a právě proto jsem dopustil, aby obrovský orel odnášel svou kořist právě před tvým nosem!

2) Je zcela pravda, že veškeren život na této Zemi je ustavičně vystavován všelikým nepřítelům a že zde musí být stále připraven k boji, aby se udržel jako život. Tento boj platí však jen hmotě všemohoucí vůli Boží souzené, která trpí nejvíce vždy tehdy, když se její vnitřní duchovní postata, kterou nazýváme duši, odděluje od hmoty a vystupuje do dokonalejšího stupně života.

3) Hle, veškerá hmota této Země - od nejtvrďšího kamene až k éteru vysoko nad mraky - je duševní substance, avšak ve stavu nutně souzeném a tedy zpevněném. Jejím určením však je vrátit se opět do nevázaného, čistě duchovního bytí, jestliže dosáhla právě tímto izolováním (osamotněním) životní stálosti. Aby však dosáhla vlastní stále stupňovanou činností této životní stálosti, musí duše z vázané hmoty osvobozená projít všemi možnými stupni života a musí se v každém novém životním stupni také opět znovu zakuklit do nějakého hmotného těla, z něhož pak přitahuje k sobě opět nové substance života a činnosti, které si osvojuje.

4) Je-li duše - což její záhrobní duch z Boha zcela jasně vidí- jednou v těle, ať už je to tělo rostliny nebo tělo zvířete, žádoucím dozráním způsobila vystoupit do vyššího stupně života, dá její stále ji vzdělávající záhrobní duch podnět k tomu, že je jí nadále nepotřebné tělo odňato, aby si pak mohla jako již vyšší inteligencí nadaná vytvořit tělo jiné, v němž se bude moci kratší či také delší dobu propracovávat opět k větší životní činné inteligenci a to tak dále nahoru až k člověku, kde potom jako již úplně svobodná pak v posledním těle dospěje k úplnému sebevědomí, k poznání Boha, k lásce k Němu a tím k úplnému sjednocení se svým záhrobním duchem a toto sjednocení nazýváme pak znovuzrozením aneb opětným zrozením v duchu.

5) Dosáhla-li duše lidská tohoto stupně života, pak je dokonalá a jako dokonale samostatné bytí a život nemůže pak již být nejvšeobecnějším božským všebytím a všeživotem zničena a pohlcena.

6) Nejjistější znamenání dosažené již životní samostatnosti lidské duše je a spočívá v tom, že tato duše poznává Boha a dokonce Ho ze všech svých sil miluje. Neboť dokud duše nepoznává Boha jako Bytost, jakoby mimo ni jsoucí, je ještě jako slepá a němá, moci božské všemohoucnosti nezproštěna; musí pak ještě velmi mocně bojovat, aby se vyprostila z těchto pout. Ale jakmile začíná duše poznávat pravého Boha jakoby mimo sebe jsoucího a pocitem své lásky k Němu řádně bytostně Ho postřehovat, pak je již osvobozena z pout božské všemohoucnosti a náleží pak také již stále víc a více sobě samé a je potom samotvořitelkou svého vlastního bytí a života a tím samostatnou přítelkyní Boha pro všechny věčnosti věčností.

7) Je-li však tomu tak, pak vlastní bytost neztrácí vlastně zcela nic, odejme-li se jí nadále nepotřebné tělo, aby pak mohla dosáhnout rychleji svého konečného určení.

8) Co tedy záleží na těle tohoto králíka, kterým si orel utiňuje hlad, - přitom však osvobozuje duši zvířátka, takže tato duše je pak již úplně způsobila vystoupit do vyššího stupně života?! Orel má však rovněž také duši, která jde vstříc témuž určení. V mase a krvi králíka jsou však

také ještě hrubší duševní substance. Tyto substance se spojují s duševními substancemi orla, aby se tím duše orla stala poněkud mírnější a inteligentnější a mohla se po ztrátě svého těla stát dokonce snad již duší lidskou a to zcela znamenitou, nadanou mnohým světlem, odvahou a silou.

9) Na této Zemi je už takové zařízení pro děti Boží, které se tu mají vychovávat. Život je a zůstává po tak dlouhém bojem s všelikými nepřáteli, dokud se neprobojoval vzhůru nade vši hmotu. A tak se tedy nesmíš nikterak divit hmotným nepřítelům života; neboť oni nejsou nepřáteli vlastního života, nýbrž jen nepřáteli hmotného zdánlivého života, jenž vlastně není vůbec životem, nýbrž jen nástrojem pravého, vnitřního duchovního života duše, pomocí kterého se může tento život propracovávat vždy výš a výše k nejvyšší opravdové, nejvyšší vlastní svobodě života, což by bez tohoto časného spoluživota nebylo naprosto myslitelné.

10) Bůh ovšem může následkem Své všemohoucnosti vystavit ze Sebe anebo stvořit ducha s dokonalou moudrostí a mocí a to v jednom okamžiku ihned nesčetně mnohé duchy, - avšak všichni tací duchové nemají žádnou samostatnost; neboť jejich chtění a jednání není nic jiného nežli jen božské Já, které se musí do nich neustále vlévat, aby byli, pohybovali se a jednali podle směrnice Boží vůle. Nejsou o sobě zcela ničím, nýbrž jsou to pouhé okamžité Boží myšlenky a ideje.

11) Mají-li se však časem stát pokud možno samostatné, musí projít cestou hmoty aneb souzené a tedy zpevněné vůle Boží způsobem, jak jej máte na této Zemi před svými očima. Mají-li (za sebou) to, pak jsou teprve ze sebe samostatné, samostatně myslící a dobrovolně jednající děti Boží, které sice také vždy plní vůli Boží, ale nikoli proto, že by jim byla všemohoucností Boha vnučována, nýbrž proto, že ji poznávají jako nanejvýš moudrou a sami si určují jednat podle ní, což je pak pro ně samé životně záslužné a dává jim teprve nejvyšší životní blaženost a slast.

12) Hle, Můj milý příteli, tak se mají tyto věci a právě proto, že se tak mají, můžeš vždy víc a více poznávat a obdivovat nejvyšší moudrost jediného pravého Boha, neboť můžeš z ní poznat, kterak Bůh ze Své nejvyšší lásky a moudrosti utváří a vychovává Své nejvyšší vlastní myšlenky a ideje v samostatné, jemu dokonale podobné děti! Pochopil-li jsi to jen poněkud, pak Mně nyní řekni svůj vlastní úsudek o veškerém tom přirozeném životě!“

134. SETNÍKOVO VYPRÁVĚNÍ O MOUDRÉM ILLYRCI.

1) Pravidl **setník**: „Poslyš, převeliký Mistře Lékaři, já opravdu nyní nevím, co mám na tobě více obdivovat, zda tvou přezáračnou sílu slova a vůle anebo tvou mimořádnou theosofickou moudrost!

2) Mluvil jsem jednou v Římě s člověkem, jenž se narodil v Illyrii; a byl to zvláštní člověk. Mohl být otázan na nejzvláštnější a často nejtajemnější věci, věděl přesně příčinu. Byl-li otázan na osud nějakého člověka, řekl: „Učiníš-li to, bude to tvůj osud, učiníš-li to a ono, potká tě nevyhnutelně také to a ono!“ Mně navlas předpověděl, že budu ustanoven téměř na nejkrajnější konec velké císařské říše na východě a že mně potká mnoho obdivuhodného.

3) Tohoto člověka, jehož zevnějšek neměl vůbec nic nápadného, jsem se důvěrně otázel, co soudí o bozích. A on řekl: „Tak jak vy o nich nyní uvažujete a jak je uctíváte, toho si vůbec nic nevážím; neboť nikde nejsou, ani v přírodě a ještě méně v nějaké říši duší a duchů. Jejich obrazy jsou však jen díla lidská, kterým lidská fantazie dala tvar. Ve starověku to byla jen přiměřená znázornění zvláštních, z účinků přírodních sil poznaných vlastností jediného, věčně pravého Boha, kterého však nynější lidé již neznají.

4) Avšak tyto vlastnosti se nesmí brát tak, jakoby byl pod nimi ten jedině pravý Bůh, nýbrž jen asi tak, že Bůh Svou nejvyšší moudrostí a mocí vůle vyloudil velmi mnohými stupni přirozeného života člověka jako Svůj obraz z hmoty Země. Země se skládá z nekonečně mnohých duší a duše člověka jakožto vlastní pravý člověk je právě tak mnohonásobná duše pod jedním tvarem a kůží, jak mnohonásobné jsou její inteligence a její vnitřní a vnější názory a postřehy. Avšak toto nyní již nikdo nepoznává a také nemůže poznat, protože se, člověk svými tělesnými choutkami vzdálil od sebe samého. Sebeláska a smilstvo uvrhly lidi do tak velké a hluboké noci života, že jen Bůh Sám je může (z ní) opět vytáhnout a - jak on míní - také snad brzy vytáhne. Avšak s Římem počátek neučiní, také však ne mimo hranice velké císařské říše.

5) Hle, Mistře, takto mluvil onen zvláštní llyr! Kdyby byl s to k této své čisté moudrosti konat také nějaká znamení, býval by byl považován téměř za Boha. Nalezl mnou mnoho jemu nakloněných posluchačů; po roce se však se mnou rozloučil a pravil: „Našel jsem zde sice velmi mnohé přátele, avšak také ještě větší počet nepřátel ze sféry kněží. Ti ukládají tajně o můj život; proto také zcela potají opět odtud odejdu.“ Hojně jsem ho obdaroval a dal jsem mu jistý doprovod až na břehy Adriatického moře. Tam vstoupil na loď a s příznivým větrem odplul opět do své vlasti.

6) Zmínil jsem se nyní o tomto člověku jen proto, abych ti ukázal, že o tom, co ty jsi nyní tak moudře vysvětlil, měl jsem již předběžné pojmy a proto jsem ti mohl nyní snáze rozumět. Ale to, co Ty jsi o tom nyní řekl, stojí nekonečně výše a je jasné a téměř každému dobře srozumitelné. Věnuji-li však nyní náležitě pozornost tvým znamením, tvé skutečné vševědoucnosti a tvé moudrosti, připomínám si také zvláštní proroctví onoho llyrce, podle něhož jen velký, jedině pravý Bůh vytáhne lidi - a to velmi brzo - z jejich noci a to uvnitř hranic velké císařské říše. Nakonec jsi ty sám vyslancem toho jedině pravého velkého Boha - anebo dokonce s Ním totožný?!

7) Je-li tomu tak či onak, pak nám to řekni, abychom se mohli podle toho zařídit!“

135. OSOBNOST BOHA. VŮLE BOHA A VŮLE ČLOVĚKA. SÍLA VŮLE.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Ať už je tomu tak či onak, to nyní nepatří sem; neboť, zda tak či onak, to vám musí zvěstovat teprve vaše srdce! Kdybych vám to řekl Já Sám pak byste z toho neměli pro své duše žádný duchovní prospěch. Že Já jsem jen člověk jako vy, to můžete vidět svýma očima, hmatat svýma rukama; že však také Bůh je nejdokonalejší člověk, jinak by nebyli lidé jeho obrazy, to si dovedete také představit.“

2) Avšak každý člověk se může také stát ve všem Bohu úplně podobný, učiní-li uznanou vůli Boží úplně svou. To jste ještě nevěděli; ale Já vám toto nedokazuji jen slovy, nýbrž spíše skutky, které jsem konal před vašimi očima.

3) Ty si sice nyní u sebe myslíš, že mluvím tak, jako by to byl s to také jiný učinit; ale o tom ti nemohu dát žádný jiný důkaz nežli jen ten, že nyní povolám jednoho ze Svých starých učedníků a řeknu mu, aby také on učinil znamení.“

4) Pravil **setník**: „Ano, já nikterak nepochybuji o tom, že také každý z tvých učedníků vykoná pro naše oči totéž, co konáš ty sám; avšak učedník to vysloví a ty to budeš chtít a potom se jistě stane, co on vysloví.“

5) Pravil jsem **JÁ** : „Ó, nikoli, mýlíš se velice! On jenom sjednotí vůli svou s vůlí Boží týmž způsobem jako to také činím Já a z takového sjednocení vzejde také již dokonání čin.“

6) Pravím tobě: Jestliže jednoho pravého Boha úplně poznáváš, nadevše Ho miluješ a Jeho dobře poznanou vůli učiníš vůli svou, potom však také v úplné důvěře věříš a nepochybuješ, pak můžeš tamto k oněm horám říci: „Zvedněte se a zřítte se do moře!“ a stane se ihned, co jsi chtěl s Bohem!“

7) Pravil **setník**: „Ano, ano to ovšem může zcela tak být; avšak je tu jen otázka, zda dopustí a bude chtít Bůh, co v tomto okamžiku chci já, i když jinak také sebevíce podřídím vůli svou vůli Boží, neboť něco hloupého nemůže Bůh zajisté věčně chtít. Avšak zničení oněch hor, kdybych to chtěl, bylo by v každém případě něco velmi hloupého a nadmíru zlomyslného a tu by Bůh nesjednotil vůli svou s vůlí mou! - Mám pravdu anebo ne?“

8) Pravil jsem **JÁ** : „Tentokrát ne zcela; neboť Já jsem ti to řekl jen jako příklad a rozumí se zajisté samo sebou, že ten, kdo jednou úplně sjednotil vůli svou s vůlí Boží učinil také – aspoň částečně Boží moudrost moudrostí svou. Takový člověk pak přece také zajisté poznává, zda je také to, co chce, dobré a moudré. Vidí-li to však, pak také bude chtít s Bohem jen něco správného a co takto chce, to se také stane, jestliže o tom člověk nepochybuje; neboť pochybuje-li člověk o tom, pak je tato pochybnost důsledkem ještě neúplného sjednocení jeho vůle s vůlí Boží. - Nyní však žádej od jednoho z Mých učedníků libovolné znamení; jen musí být logicky možné a rozumné!“

9) Pravil **setník**: „Zavolej tedy jednoho; neboť ty znáš nejlépe jejich zdatnost!“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Petře, pojď, máš-li dostatečnou víru a poslyš, co chce tento přítel!“

11) Tu přistoupil **PETR** rychle k setníkovi a řekl: „Příteli, co žádáš, abych ti učinil?“

12) Pravil **setník**: „Dovedeš-li také něco, pak pohlédni na druhý břeh řeky! Tam kolem

masivní skály vyrostlo divoké houští. Zdržuje se v něm mnoho zlých a velmi jedovatých hadů a obtěžují nezřídka v širém okolí lidi a zvířata; to mi mocí své s Bohem sjednocené vůle odstraň a znič také nezdárné plemeno těchto zvířat!“

13) Tu vztáhl učedník ruce k označenému místu a okamžitě zmizelo z existence.

14) Když to **setník** spatřil, řekl: „Pane a Mistře, mohou-li se tvoji učedníci toto od tebe naučit, pak bych tě chtěl sám následovat a být také tvým učedníkem; neboť to je tisíc tisíců krát více nežli deset tisíckrát deset tisíc římských vojenských legií! Kdybych byl takovou schopností vyzbrojen, náležel by mi celý svět a polepšil bych jej moudrými zákony.“

15) Pravil jsem **JÁ** : „To bych mohl Já Sám učinit, kdyby to bylo pro všechny lidi v tomto okamžiku dobré! Leč Boží moudrost tu praví: nejsou k tomu všude ještě zralí; proto také jdu zde jen na taková místa, o nichž vím, že jejich obyvatelé jsou zralí k tomu, aby mohli přijmout vyšší zjevení. - Avšak nyní se Slunce přiblížilo také již velice k západu a bude dobře, vrátíme-li se nyní domů.“

16) Pravil **hospodský**, jenž byl ovšem také u nás: „Pane a Mistře, je mi velice líto, že nemohu mít tu milost, abych vás ubytoval všechny ve svém domě! Ale ať aspoň někteří z tvých učedníků jsou tedy též mými hosty.“

17) Pravil **setník**: „Příteli, dnes sice ne, neboť dnes jsi také ty hostem mým; ale zítra budeme všichni tvými hosty a pozítří, nebude-li již vůbec možné tyto zázračné lidi u nás zdržet, doprovodíme je do Serrhe! Nyní však pojďme; neboť doufám, že objednaná večeře bude již u mě připravena!“

18) Poté jsme vstali a šli do domu setníkovy, kde na nás již čekala večeře. Hospodský však zašel ještě do svého domu, avšak brzy se opět vrátil k nám.

19) Bylo tu zcela římské jídlo a někteří z učedníků se neodvažovali sáhnout do mís.

20) **JÁ** jsem to ovšem zpozoroval a řekl: „Co jím Já, to můžete také bez starosti jíst i vy!“

21) A oni si dodali odvahu a jedli a pili římské víno. Všichni byli brzy velmi veselí a probděli jsme celou noc, v níž byly všem přítomným sděleny hlavní body Mé nauky.

136. SMYSL PRO KRÁSU, KVĚTEM PRAVDY.

1) Podle Mého přání, které bylo nakonec také přáním všech, bděli jsme po celou noc jen hodinu před východem slunce jsme vyšli na čerstvý vzduch a to do krásně založené zahrady setníkovy. Byla tu půvabná loubí a trávníky, mnoho všelijakých květin, les růží, jasmínové keře a také veliké množství olejovitých rostlin nardusu. Vedle toho, byly tu všeliké druhy ušlechtilých ovocných stromů, jaké rostou jen někde na Zemi a všichni obdivovali tuto umělecky a užitečně založenou zahradu.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Hledte, jakou je tato vzorná zahrada, takovým má také být správný člověk podle vůle Boží! Má v sobě také spojovat pravdivé a dobré s krásným a vznešeným. Činí-li to, pak tím dokazuje, že je ve všem podoben svému Tvůrci a Otci.“

3) Pohledte na velký půvab všech těchto květin! Jak nádherně jsou zdobeny a jedna předstihuje v nádheře druhou! Ano a proč tak? Nakonec po odkvětu sebe půvabnější krásné růže následuje přece jen nejvyšší jednoduché a nikdy zvlášť krásně vypadající símě, jehož předchůdcem byl ten krásný květ a k jehož vytvoření nebylo vlastně nikterak třeba tak krásného květu. Avšak Bůh zvolil ke všem Svým dílům proto také v nejvyšším stupni estetiku, aby tím v lidech probudil také smysl pro krásu nutný ke vší blaženosti. Je-li tento smysl v člověku úplně probuzen, pak je takový člověk také vnímavý pro veškerou pravdu a pro veškeré dobro, jehož původcem je právě pravda.

4) Hledte, náš milý přítel setník má velmi mnoho smyslu pro vše krásné a proto také pro vše užitečné a dobré! Kdyby neměl takový smysl, byly by mu také tyto Mé pravdy, které vedou člověka k poznání jednoho jedině pravého Boha a k poznání sebe sama, zcela lhostejné a nebyl by je přijal; protože však má velmi mnoho smyslu pro krásu což více nežli dostatečně dokazuje založení této překrásné zahrady - byl také jedním z prvních, kteří se zde velice starali o sdělení Mé nové životní nauky a také ji přijali k přísně přesnému zachování. Učiň tedy každý rovněž tak a bude mu něco takového u Boha dobře započteno!

5) Vejděte do domu nějakého člověka! Naleznete-li jej velmi čistý a také podle okolností co možno ozdobně zařízený, pak tu již můžete určitě počítat s tím, že nitro tohoto člověka bude

také téměř tak zařízeno. Přijdete-li však do domu jiného člověka, a najdete v domě vše plné špíny a vůbec úplný nedostatek domácího pořádku, pak se můžete ihned obrátit a dbáti poučky vám učedníkům již dané, podle níž nemáte nikdy házet sviním perly Mého evangelia! To by totiž bylo také úplně marné; neboť jak bylo řečeno, nemá-li člověk žádný smysl pro krásu, jenž je vlastně květem pravdy, pak také nemá smysl pro pravdu. který následuje jako užitkové a životní símě po květu.

6) Tím však nechci říci, že by proto člověk neměl nic jiného konat, nežli především se jen snažit povznést svůj dům své zahrady a svá pole a louky všelijakými pozemsky drahocennými prostředky k takové nádheře, aby jí snad všichni lidé byli uvedeni do největšího úžasu! Neboť takový nezměrný smysl pro nádheru by se až příliš brzy zvrhl v nejsilnější domýšlivost, v sebelásku, pýchu a vládychtivost; bylo by to pro chudší lidi jen až příliš zřejmým svědectvím, že vlastník takovéto nádhery musí být nesmírně bohatý člověk. Aby lidé od něho snad něco získali, tu by mu obdivující jeho nádheru až příliš holdovali, čímž by pak tento člověk brzy a snadno přišel z míry a pak by ještě více vynakládal, aby si učinil lidi ještě služebnějšími a nakonec si vydobyl i vládcovské právo nad svými obdivovateli.

7) S takovým přehnaným smyslem pro nádheru není tedy nic, protože je nakonec horší nežli shnilá špinavost. Takový smysl se jmenuje pýcha a je hříchem lidské přirozenosti, která nepomůže duši nikdy k životu věčnému. Avšak smysl pro krásu a pořádek, který jen svou pílí a opravdovou horlivostí pro vše krásné a dobré tvoří něco takového jako je tato zahrada, je ctnost, kterou lze každému co nejlépe doporučit.

8) Nyní však o něčem jiném; neboť nyní přichází setník a celník a před nimi nechci zahradu přespříliš do očí chválit; potom se setník beztoho již dozví, co jsem tím myslel.“

---

137. NÁVŠTĚVA V CHRÁMU MOUDROSTI.

1) Nyní přišel setník i s celníkem ke Mně a omlouval svou krátkou nepřítomnost nutným plněním svých úředních a stavovských povinností. A rovněž totéž učinil také celník; potom však nás celník vzal na snídani k sobě a ježto setník chtěl být tento den také jeho hostem, svolil jsem tedy i Já a odebrali jsme se do velmi prostranného domu celníkova, odkud právě před hodinou odešla k večeru přišedší obchodní karavana. Zde jsme pojedli zcela dobře připravenou snídani a učedníci potom poučovali kněze v Mé nauce a ukazovali jim pravý důvod, proč jsem vlastně přišel do světa.

2) Já Sám jsem poučoval setníka a jeho syna, kteří vše, co slyšeli, s největší radostí a s nejpevnější vírou přijali. A tak v dobrých řečech a skutcích uplynul i tento den a Já jsem odkázal kněze ještě jednou do Chotinodory a oni co nejslavněji slíbili to učinit. Poté jsme šli spát a záhy zrána, provázeni setníkem a jeho uzdraveným synem, jsme odcestovali po vodě do významného starého města Serrhe.

3) Když jsme tam dorazili, zavedl nás setník ihned ke své rodině, která bydlela u setníkova blízkého příbuzného vrchního velitele, u něhož byla na návštěvě. Jak velká byla radost setníkovy choti, když spatřila svého zcela zdravého syna, kterého již považovala za mrtvého, dovede si zajisté každý snadno představit a netřeba tu podrobnější popisování.

4) Jelikož jsme přišli do tohoto města již dosti pozdě k večeru, nevzbudil náš dosti početný příchod ve městě téměř zcela žádnou pozornost. Přijali jsme co nejlídneji nabízené ubytování u vrchního velitele, kde jsme se zdrželi jsouce vším dobře zaopatřeni asi pět dní.

5) Nedaleko tohoto města na nepříliš vysokém pahorku stál chrám, zasvěcený jedině moudrosti. V tomto chrámu nebyla postavena žádná modla, nýbrž na oltáři ležely všeliké knihy a prastaré spisy. V nich byly všelijaké moudré průpovědi a leckterá proroctví z nejstarších časů.

6) Čtvrtého dne jsme navštívili tento chrám a jeho tři staré kněze. Bylo nás na čtyři sta, ježto mnozí z města šli za námi; uzdravili jsme tu totiž všeliké nemocné, učinili slepé vidoucimi a hluché slyšícími a mnozí přijali nauku a kráčeli budoucně podle jejích životních zásad.

7) Když jsme přišli ke chrámu a oni tři kněží spatřili římského velitele, vyšli z chrámu, jinak většinou uzavřeného a tázali se v nejhlubší úctě vrchního velitele, co si žádá v této neobvyklé době.

8) **Vrchní velitel** však ukázal na Mne a pravil: „Tento Prvý a Nejvyšší všech prvých a nejvyšších přišel a chce vidět váš chrám moudrosti a prohlédnout si jeho spisy. Proto otevřete bránu a vpustte nás do svých síní!“

9) Právili **kněží**: „Tato tvá žádost nám přišla sice nyní velmi nevhod, poněvadž to však přikazuješ, učiníme to; ty sám musíš však jedinečně na sebe vzít odpovědnost dokonce vůči přísným a neúprosným bohům!“

10) Právil **vrchní velitel**: „Ano, ano, to beze všeho učiním; neboť já sám se přece musím přesvědčit, zda je to ve vaší nejstarší knize moudrosti psáno tak, jak mi to vyprávěl tento nej-moudřejší a vši mocí bohů nadaný Muž.“

11) Nyní teprve tito tři kněží úplně svolili a otevřeli po několika poklonách před chrámem bránu, která se nepočítala právě k největším. Vešli jsme dovnitř a kněží vytáhli z pod oltáře starou knihu, která byla psána v řeči staroindické; jen jeden z nich ji dovedl číst a zpola jí rozumět.

12) Já Sám jsem mu však ukázal místo, aby je přečetl a pak tlumočil.

13) Prohlédl si dobře toto místo, přečetl je a pak je tlumočil takto (**kněz**): „Z hor, kde ve velkých hejnech hnízdí kavky (kauka¹³) Vyd.. pramení řeka (Eufrat?; vyd.), která teče mocně široko a daleko. Na jejích březích jsem viděl města veliká i malá a na svých širokých zádech nese mnohá břemena. Ale hle, jedno břemeno jsem viděl na jejím hřbetě, - ležela tu těžká noc v celé rozsáhlé krajině od počátku řeky až tam, kde ústí do velkého světového moře. Avšak to břemeno neslo člověka, jehož tvář svítila více nežli Slunce a z jeho úst šlehaly plamenné šípy a meče. Na břehu však leželi mnozí mrtví a ti, kdož byli zasaženi šípy z jeho úst, začali se pohybovat, oživali a kolem nich byl úplný den. To břemeno neslo však ještě několik lidí, kteří žili a měli také světlo v sobě a svítili jako Měsíc v úplňku. Také z jejich úst šlo světlo, které se podobalo světlu jitřenky a ti, jichž se to světlo dotklo, ačkoliv byli dříve mrtví, znovu ožili a poté kráčeli jako za jasného dne. To však způsobilo, že brzy poté byla osvětlena celá řeka. Když celá řeka svítila, bylo na jejích březích veselo a mnozí tam pospíchali a myli si obličej a hle, svítili všichni, kdož vstoupili do řeky a v jejím čistém proudu se očišťovali!“

14) Avšak potom jsem viděl opět tu řeku a světlo jsem již neviděl, nýbrž na jejích zádech spočívala opět nejtěžší noc a já jsem se dlouho tak díval a hle, nechtělo již být světlo! A slyšel jsem hlas jakoby šumění mnohých větrů suchým lesíkem a tento hlas pravil: „Běda tobě, nositeli noci, až opět přijdu! Tebe Můj soud dvojnásobně krutě postihne; neboť byl jsi světlo a stal jsi se opět nocí! Pravím to tobě a ty to opět řekni svým červům! Tak tomu chce Prvý a Poslední, Alfa a Omega!“

15) Poté se kněz před svou knihou opět hluboce uklonil a položil ji zabalenou do nejjemnějšího plátna opět na své dřívější místo.

16) Poté **vrchní velitel** mu pravil: „Rozumíš také tomu, co jsi zcela dobře četl?“

17) Právil **kněz**: „Pane, kdybych tomu rozuměl, seděl bych v Delfách na třínožce Pythie!“

18) Právil **vrchní velitel**: „Hle, čemu nerozumíš ty, tomu rozumím nyní velmi dobře já jako voják a mohu ti to vysvětlit! Hle, zde stojí ten Muž, jenž k nám lidem přišel z nebes a nyní šíří světlo od Melitene až sem do Serrhe! Toho poslouchajte a vy, nyní mrtví, oživíte a v nejjasnějším světle uzříte svou spásu! Ostatní muži, kteří přišli s Ním, jsou právě ti, jejichž obličej tu svítil jako Měsíc v úplňku. Jejich slova jsou pravou životní jitřenkou a kdo je přijímá, svítí pak ve své mysli plné života právě tak jako jejich slova, která jsou ve vaší knize moudrosti naznačena obrazem jitřenky. Pochopte nyní, o jakou dobu jde!“

19) Tu užasli kněží nad moudrostí vrchního velitele a s velkou úctou se ho tázali, kdo a odkud tedy jsem.

20) Právil **vrchní velitel**: „Už jsem vám beztoho řekl, odkud je tento Bohočlověk; víte-li však to, pak beztoho víte, co máte činit. Hleďte nyní, abyste také vy jím oživli, abyste pak také mohli svítit přede všemi lidmi, kteří k vám přijdou pro pravou moudrost života duše!“

21) Poté přistoupil ke Mně **jeden z kněží** a pravil: „Veliký, se světlých výšin nebes, dej nám pravou moudrost!“

22) Právil jsem **JÁ**: „Zde jsou Moji učedníci; na ně se obraťte a oni vám ukáží cestu a budete-li po ní kráčet a podle ní jednat, dospějete ke správné a opravdové moudrosti, - avšak ne zde v tomto chrámu, nýbrž v domě velitelově ve městě! Tam přijďte a dejte se poučit!“

23) Právil **kněz**: „Ó, Veliký, to je pro nás velmi těžká věc, neboť podle našeho řádu nemáme

¹³ Z toho je asi odvozeno „KAUKASUS“ („KAVKAZ“). Vyd..

vlastně nikdy jít s této výše moudrosti dolů do hluboké roviny! Neboť symbolicky sídlí moudrost stále jen na čisté výšině a nesnižuje se nikdy dolů do špinavé hlubiny, jako také rozum každého člověka sídlí v jeho hlavě jako v nejvyšší části jeho těla.“

24) Privil jsem **JÁ**: „Kdyby tomu tak opravdu bylo, pak bych byl také já nikdy nesměl opustit světlé a nejvyšší výšiny moudrostí nebes! Učinil-li jsem to však z lásky k vám lidem Já, pak budete moci zajisté také vy jednou ve svém životě opustit kvůli vyšší moudrosti tuto vaši nicotnou výšinu moudrosti; neboť dosažení toho nejvyššího stojí zajisté za to opustit takový pahorek. Od nynějška bude muset každý sestoupit do vlastní hlubiny pokory, bude-li chtít dospět k pravé životní moudrosti.“

25) Když toto ten jeden kněz ode Mne uslyšel, odešel ke svým dvěma spolu kněžům a řekl jim, co ode Mne slyšel. Oni se z počátku sice velmi povážlivě tvářili, - avšak po zralejším uvážení přece jen svolili, přistoupili pak k vrchnímu veliteli a prosili ho o svolení, by směli vstoupit do jeho domu, protože já tomu tak chci.

26) Tu pravil **vrchní velitel**: „To mne dokonce velice těší! Pojdte jen hned s sebou - neboť se vydáme ihned na zpáteční cestu - a budete dnes a zítra mými hosty, protože tento veliký Muž všech mužů celé Země bude také ještě zítra co nejmilostivěji u mně prodlévat!“

27) Tu děkovali kněží a vydali se ihned s námi na cestu; dali jen svým ženám a dětem na před ještě poučení, co by zatím měly dělat a mluvit, kdyby přišel nějaký badatel pravdy v době, kdy oni budou nepřítomni.

---

138. ZÁZRAČNÁ VEČEŘE V DOMĚ VRCHNÍHO VELITELE. PODSTATA A ÚČINEK LÁSKY.

1) Sotva jsme s četnou společností dorazili do města, přišlo nám vstříc **velké množství lidí**, se všech stran nás pozdravovali a volali: „Sláva tobě a věčný dík, veliký Lékaři; neboť svou přezázračnou všemohoucností jsi nás vysvobodil z velkého soužení!“

2) Tu se oni tři kněží moudrosti zarazili a to tím více, když také mezi lidem spatřili kněze ostatní.

3) Tak jsme dospěli k velkému domu vrchního velitele. Zde se mnozí průvodčí odporučili a odebrali se do svých domů a příbytků; Já a všichni učedníci jsme však šli s vrchním velitelem a s jeho švagrem setníkem ze Samosaty a s ostatními domácími lidmi do domu, abychom tam poobědvali.- Nyní se však ukázala pravá nesnáze; neboť žena setníkova i s ženou vrchního velitele, která byla dobrá kuchařka, zapoměly ve spěchu nařídit svému služebnictvu, aby připravilo něco k obědu a tak nyní ovšem nebylo ještě nic hotového.

4) I byl **vrchní velitel** poněkud mrzutý a ubručený; nicméně se však velmi brzy vzmužil a pravil: „Nuže, uveďte tedy nyní všechny své síly do pohybu, abychom nemuseli všichni teprve večer obědovat!“

5) **JÁ** jsem však pravil vrchnímu veliteli: „Zanech toho všeho; otevři nyní jen dveře k velké jídelně a najdeme tam již vše co potřebujeme!“

6) Vrchní velitel to učinil a nemálo užasl, když tu byly všechny stoly pokryty nejlepšími a nejemnějšími pokrmy. Nyní se ovšem tázal žen, proč mu to tedy ihned neřekly, když se jich na to tázal.

7) Ženy se však opět omlouvaly a pravily, že ony jsou nad tím právě tak užaslé jako on sám, neboť věděly o přípravě tohoto oběda právě tak málo jako on sám. Musí to být jistě také zázrak.

8) Tu ohledal **vrchní velitel** pokrmy a všechna jídelní náčiní přesněji a viděl, že všechny mísy lžíce, nože a poháry jsou z nejčistšího zlata. I přistoupil rychle ke Mně a řekl: „Pane, Pane, to je Tvé dílo! Jak to, že jsem byl já, ubohý hříšník, temný pohan, shledán Tebou hodným takové milosti?! Já nejsem vůbec hoden toho, aby Tvé přesvaté nohy vstoupily do mého nečistého domu, - neřku-li takového nejvyš neslýchaného vyznamenání, které by bylo dokonce i pro císaře římského příliš vzácné!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Co je tu, to je tu; a nyní se posadme ke stolu a vesele jezme a pijme co je tu na stolech! Neboť chcete-li se stát Božími dětmi, tu přece také neškodí, dozvíte-li se ještě v tomto životě, jak jí a pije dítě v domě otcovském.“

10) Poté se všichni zcela dobromyslně posadili ke stolům a jali se jíst a pít. Avšak vrchní ve-

litel, setník, jeho syn a ženy obou, jejich dcery a 10 setníkových bratrů, jakož i ostatní pozvaní hosté byli zcela u vytržení; neboť všichni ujišťovali, že tak nebesky dobré pokrmy a tak neporovnatelně dobré víno ještě nikdy nepožili a ženy Mne obklopily tázajíce se, jak je možné připravit tak nevýslovně dobrá jídla.

11) **JÁ** však jsem pravil: „Ano, Moji milí, takových na Zemi není; avšak až jednou bude na Zemi mezi lidmi poznaným slovem Božím hodně silný pravý oheň lásky k Bohu a k bližnímu, pak si také budou lidé u takového ohně připravovat již pokrmy, které budou právě tak a mnohdy ještě lépe chutnat nežli tyto. Pravím vám: Pravá a čistá láska je svatý - nejvzácnější oheň; tento oheň je s to vše. Je to nejlepší kuchař, nejlepší hospodský, nejlepší koření všech pokrmů a nejlepší pokrm sám. Věřu, koho živí čistá láska, ten je vpravdě dobře živen a koho ona sytí, ten nebude hladovět navěky! Bude-li vás takováto láska oživovat, pak věčně nikdy smrti nepocítíte ani neokusíte. Proto se cvičte pilně v této čisté lásce k Bohu a k svým bližním; neboť tato láska vám dá vše, co vás může učinit přebлаženými! Jaká je však tato láska, to jste v uplynulých třech dnech slyšeli a tak vám také o tom nemám dalšího co říci.“

12) Tu Mně všichni za toto poučení poděkovali a slavnostně Mně slíbili, že budou hledět se v takovéto lásce stát co možno velikými.

13) **Jeden ze tří kněží moudrosti** však pravil: Jak může však smrtelný hmotný člověk milovat věčně nesmrtelného a čistě duchovního Boha?! Nezazlival by Bůh v nejvyšší míře člověku takovou drzost?! Co by již pozemský král řekl, kdyby mu našinec učinil vyznání lásky?! Co však je král naproti Bohu?!

14) Pravil jsem **JÁ**; „Hloupý a nejvyš pyšný král, jenž však nestvořil své poddané, netvářil by se asi zrovna příliš vlídně, kdyby k němu přišel zcela obyčejný a hloupý člověk a řekl: „Ó, velký králi, cítím velkou lásku k tobě! Sestup se svého vysokého trůnu a dej se mnou obejmout a políbit!“ Král bude takového člověka zcela jistě považovat za blázna a dá ho svými sluhy vyhodit ze dveří; a nepůjde-li po dobrém, bude si už muset dát líbit nějaké potrestání. Avšak budou-li poddaní takovému králi osvědčovat opravdovou činnou lásku, pak takovou lásku jistě také zcela dobře přijme a co nejdříve oplatí a nedá nikoho vyhodit ze dveří.

15) Věčně pravdivý Bůh není však jako nějaký hloupý pohan této Země. On Sám je pouhá láska a tedy také Sama nejvyšší moudrost, v níž a právě také z ní stvořil ze Sebe všechny Světy a lidi.

16) Ježto On Sám je tedy Láska, chce také, aby všichni lidé především jeho nadevšecko milovali a - protože všichni lidé jsou Jeho dílem aby se také mezi sebou milovali tak, jako každý miluje sama sebe. Miluje-li však Bůh všechny lidi více nežli nejlepší otec své děti, proč Ho tedy nemají pak lidé nadevšecko milovat, když Ho byli jednou napřed náležitě poznali?!

17) Vpravdě pravím vám: Bez pravé lásky Boha nenaleznete, nikdy řádně nepoznáte a také se Mu nebudete moci nikdy přiblížit! jen láska vám ukazuje jistou cestu k Němu, - váš rozum však věčně nikdy! Kdo však nenalézá cestu k Bohu, nenalézá také cestu ke svému nejvyš vlastnímu životu a proto kráčí v temnotě a na cestách soudu a věčné smrti. To si zapamatujte ode Mne; to ostatní již potom uslyšíte od Mých učedníků.“

18) Poté oni tři moudří mlčeli a jedli a pili zcela dobromyslně dále.

19) **Jeden z nich** byl však dosti jasná hlava a pravil poněkud později ostatním dvěma: „Tento obdivuhodný člověk mluví nejuplnějš pravdu. Proto Ho jen vyslechněme a budeme na tom nejlépe; neboť On nás v nejčistší moudrosti předčí jistě tisíc tisíců krát!“

20) Já jsem však nyní během celé večere dále již nic nemluvil; po večeri přistoupili však oni tři mudrci k učedníkům a oni je poučovali o hlavních zásadách Mé nauky, na níž měli velké zalíbení.

21) Já Sám jsem však šel s rodinou vrchního velitele a setníka do přírody a nechal jsem nyní učedníky působit zcela samotně. Rozumí se samo sebou, že všichni novější učedníci byli stále horlivě přítomni, když staří učedníci učili a hlavní věci si také pro sebe zaznamenávali. Teprve večer jsme se zase sešli.

139. ŽIDÉ ČACHRÁŘI.

1) Toto odpoledne jsem navštívil s vrchním velitelem, setníkem a s jeho domácími několik chudých Židů, kteří v této krajině provozovali všeliké obchody a čachry, avšak málo vydělávali,

protože je vychytralí Řekové všude předstihovali. Vrchní velitel a setník je obdarovali; Já jsem jim však radil, aby se odstěhovali domů a tam aby si vydělávali denní chléb vhodnou ruční prací. Neboť ve které zemi se někdo s nemnohým nadáním narodil, tam ať také zůstane a poctivě živí sebe a svou rodinu. Jen lidé s mnohými a velkými talenty přináležejí hned Slunci celé Zemi, protože jejich duchovní světlo má osvětlovat životní cesty všem ostatním lidem.

2) Tu mýnil **jedem Žid**: „Mistře, pročpak my jsme byli Jehovou tak málo talenty obdařeni na cestu ubohým světem? Nemohl také nás opatřit velmi mnohými talenty?“

3) Pravil jsem **JÁ** : „Ó, zajisté; avšak On ví nejlépe, co se tu pro každého člověka hodí a tak také vás opatřil právě jen takovými talenty, jaké jsou vám třeba. Neboť pro mnohé talenty se nestává člověk blažený, protože nejsou zásluhou člověka, nýbrž jen dílem a zásluhou Boha. Komu je mnoho dáno, ten bude také muset z mnohého vydat počet; komu je však dáno jen málo, ten bude také jen z mála vydávat počet. Stejný hřích bude jednou u bohatě nadaného na misce vah Boží spravedlnosti mnohem více vážit, nežli spáchal-li jej :chudě talentovaný. Neboť jedná-li zákonodárce sám proti svým zákonům, je to jistě horší, nežli hřeší-li proti nim ten, komu byl zákon dán. Proto ať nezávidí nikdo člověku, kterému Bůh propůjčil velmi mnohá a velká nadání, neboť takový člověk na Zemi bude také vždy velmi mnoho snášet. Proto buďte rádi, že vás Bůh obdařil jen málo talenty!“

4) Když to **Žid** uslyšel, pravil: „Mistře, ty jsi mluvil zajisté velmi moudře a zcela správně a je již tomu tak; avšak já myslím, že když někdo kráčí v noci s velmi malým světlem, padne přece jistě snáze do propasti nežli ten, komu svítí na cestu řádné Slunce! Leží-li však člověk jednou roztříštěn a mrtev v propasti, pak je již vše jedno, zda našel v propasti smrt s málo anebo s mnoha světlem. A tu myslím, že člověk nadaný mnoha světlem je přece jen vždy na tom lépe, nežli je-li nadán méně světlem, protože prvý může propast již zdaleka zpozorovat a vyhnout se jí, kdežto málo světlem nadaný často propast nezpozoruje, ač stojí těsně u jejího okraje.“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Tu máš také opět pravdu; avšak právě proto má člověk málo světlem nadaný zůstat pěkně doma, kde zná půdu na níž stojí a jistým krokem po ní kráčí také v noci. Ve svém domě každý nejlépe ví, jak má chodit, aby neučinil chybný krok; ale ve velkém cizím domě, jehož vnitřní zařízení nezná, se, se svým slabým světlem lampy špatně vyzná. Ty, kterým tedy dal Bůh méně světla, má jako dětičky také jistě velmi rád, protože tím jim jejich úkol pozemské zkoušky života jistě pokud možno ulehčil, zatím co velkým duchům posel cestu velmi mnohými trny, po níž právě není příliš bezpečno kráčet. Proto, vy malí židovští duchové, vstaňte a jděte opět do své země! Tam najdete hojné, vašemu světlu přiměřené zaměstnání; avšak zde pro vás pšenice nekvete.“

6) Tu pravil také **vrchní velitel**: „Ano, ano, moji milí, Pán má zcela pravdu! Pokud vím, daří se vám tu zcela bídne a špatně a já věru nemohu zlepšit vaše postavení. Jděte tedy do své země; tam budete jistě lépe přijati nežli zde! Vaše čachrování vám nic nevynáší a naše práce konat nedovedete, protože v nich nejste zběhlí; proto se vám doma jistě mnohem lépe povede nežli zde! Abyste se však snáze dostali do své země, dám vám z lásky k tomuto Mistru, jenž je také Žid, na cestu peníze.“

7) Když to chudí Židé uslyšeli, pospíchali domů kde bydleli a přivedli sem také své děti a pravili, že s nimi by cestu ještě daleko za Betlem těžko vykonali, protože nyní již nemají soumarů.

8) I pravil **vrchní velitel**: „Dám vám tedy ještě také náležitý počet soumarů; avšak potom bez prodlení odejděte! Neboť budete-li chtít ještě potom zde zůstat, byl bych nucen mocí vás vyvést!“

9) Tu všichni ihned svolili a pravili, že odejdou raději dnes nežli zítra. I dali se ihned do práce a za hodinu měli vše (připraveno) a také se ihned vydali na cestu.

10) Bylo jich počtem asi 70, takže byli opravdovým břemenem tomuto městu, které mělo beztoho mnoho domácích chudých. Doma však měli mnozí pozemky, které přenechali k obdělávání špatným sluhům, protože se domnívali, že svým čachrováním docílí větší zisk. Zchudli však a nyní se jim Mnou dostalo z jejich velké nouze opět vysvobození.

11) To tedy bylo jistě také velmi dobré dílo! Proto ať se každý opravdový- následovník Mé nauky přičiní, aby vysvobožoval z nouze podobné zajatce, má-li k tomu prostředky a Já mu splatím již na tomto a ještě více na onom světě, jako jsem při této příležitosti splatil též vrchnímu veliteli tisíci librami nejčistšího zlata a to již předem, protože jsem také již předem věděl, co učiní!

12) Dále se v této obci nestalo nic zvláště pamětihodného. Učedníci úplně obrátili známé tři kněze a já jsem také v tomto městě požehnal jednomu věřícímu lékaři, že pak byl s to vkládáním rukou ve jménu Mého úplně uzdravit velmi mnohé nemocné. A tak uběhl také rychle den následující.

140. NÁVRAT DO KAFARNAUM. OBR A JEHO KÁZÁNÍ ŽIDŮM.

1) Přes noc jsme ještě zůstali v Serrhe a příštího dne jsme šli za mnohého dosvědčování lásky zase pěšky proti proudu a to do Zeugmy, - též malého starého města na Eufratu. Ze Samosaty jsme se nemohli v této obci zastavit proto, že setníkova cesta nás vedla do Serrhe kvůli jeho rodině; proto jsme se tam ubírali na zpáteční cestě ze Serrhe. Ze Samosaty do Serrhe je ovšem více než jednou tak daleko jako do Zeugmy; avšak ze Zeugmy je pak opět blíže do Deby nežli ze Samosaty a dokonce ze Serrhe, jež podle nynějšího počítání - v této době z nich sotva co ještě existuje - byla vzdálena asi 30 mil od Samosaty.

2) Nuže, v Zeugmě jsme stejně pochodili jako v ostatních obcích. Pohané u Eufratu byli často navštěvováni Židy a měli tudíž také jisté vědomosti o jejich bohopoznání a proto nebylo zrovna příliš těžké se s nimi dorozumět.

3) K většímu oprávnění a porozumění může zde být mimoto ještě připojeno to, že obce, kterými jsme nyní cestovali a které asi před 800 lety přede Mnou patřily k Syrii, přiznávaly se za Mé doby ke Kappadocii; avšak Deba, kam jsem po dvou dnech přišel se Svými učedníky, patřila již k Syrii, která za Mé doby hraničila s vlastní Galilejí a tvořila vlastně sever Galileje.

4) V Debě jsme se dlouho nezdrželi, protože se s jejími obyvateli pro jejich obchod vepř nedalo příliš mnoho dělat.

5) Z Deby jsme šli do Cyrrhu, význačného řeckého obchodního města; zdrželi jsme se tam asi 7 dní a získali tu téměř týmž způsobem jako v Chotinodoře velmi mnoho stoupenců.

6) Odtud jsme šli do velkého města Antiochie, kde jsme se zdrželi téměř celý měsíc. Antiochia byla již velmi stará, měla rozvětvený obchod do cele Malé Asie a dokonce až do Evropy. Odtud přišla o Mně zvěst k západním krajům Malé Asie a malý král z Lydie, jménem Abgarus, odebral se odtud do Antiochie, aby Mne poznal. Přijal úplně Mou nauku, dal se dokonce pokřtít, obrátil doma svůj lid a psal Mně několik dopisů, na které jsem mu také vždy odpověděl; avšak jeho srdečnému pozvání, abych k němu přišel, jsem nemohl z nejvyšších důvodů vyhovět.

7) Z tohoto města jsme se opět vrátili do naší vlastní Galileje, navštívili tam mnoho malých obcí a městeček a s novou naukou jsme vždy zcela dobře pochodili.

8) Na této cestě, kterou můžeme nazvat velmi plodnou, jsme také strávili celé léto a když jsme se opět dostali k našemu hospodskému Matějovi v Kafarnaum, byl také již podzim a s ním se přiblížila slavnost pod zelenou.

9) Hospodský zasl nad deseti novými učedníky, z nichž si u něho vynutil úctyhodný obdiv zejména pravý obr, jenž měl podle dnešní míry plných 9 pídí, tedy asi 9 stop výšky. Tomuto člověku se nemohl dost vynadivit, ježto takového obra ještě nikdy neviděl; avšak tento obr byl také obrem v řeči a svými pravými hromovými slovy vyvolával velký účinek. V římském oděvu se vyjímal ještě velkolepěji a to dodávalo jeho slovům velký důraz. Odpor nikterak nesnesl; neboť předně byl nyní nejvyšší pevně přesvědčen o správnosti Mé nauky, s níž byl náležitě obeznámen a zadruhé stykem s učedníky, zejména v poslední době s našimi tak zvanými Židořeky si velmi mnoho osvojil ze starých proroků a tak dovedl svým zvláštním řečnickým darem každou námitku proti božskosti Mé Bytosti a tak každého odpůrce tak hromově srazit, že mu zašla všechna odvaha pouštět se s ním do delšího slovního zápasu.

10) V době Mého asi desetidenního odpočinku v domě našeho Matěje přišlo velmi mnoho občanů a obchodníků a jali se vyptávat na obrův stav a tázali se, co bude nyní v Kafarnaum dělat.

11) Tu pohlédl na ně strašně vážně a řekl (**obr**): „Jako pohan a Říman budu konat nad vámi soud, vy bídní a nevěřící Židé! Vás musel zplodit jen belzebub, že můžete být tak slepí a nepozorujete, že Tento je zcela jediným Nositelem právě téhož Ducha, Který před nekonečně dlouhými časy jako nejvyšší Duch stvořil a upevnil pouze Svou vůlí nebe a tuto Zemi a vše, co na ní a v ní je, trvá, žije, dýchá a myslí.“

12) My slepí pohané jsme to při prvním znamení jasně poznali, ačkoli jsme nevěděli nic o tom, že Jeho někdejší příchod, na této nejhubejší Zemi byl již před několika staletími mnohými proroky zcela jednohlasně předpověděn a že byla dokonce co nejpřesněji označena doba, místo a mnoho jiných okolností, kdy, kde a jak On, Všemohoucí Sám, sestoupí ze Svého nejvyššího nebe jako člověk na tuto Zemi. Zde mezi vámi dlí Tento Nejvznešenější! Proč tomu tedy nevěříte? Protože jste děti belzebuba a nikdy děti Boží! Klidte se odtud, jinak vás můj hněv rozdrtí!“

13) Když takto začal mluvit, zvedl se také brzy každý odtud; neboť nikdo neměl chuť ještě více ho dráždit.

141. NEZDAŘENÉ PŘEPADNUTÍ PŘEDSTAVENÉHO SYNAGOGY.

1) Jednoho dne přišel známý již představený synagogy se svými farizeji a zákoníky k Matějovi a žádal si mluvit se Mnou, protože se dověděl, že Se zde opět zdržují se Svými učedníky. Obdržel totiž z Jeruzaléma nejpřísnější rozkazy, aby se co nejpřesněji poptal na tohoto Nazarejce, co dělá, a čím se nyní zabývá. Ano, má ho dokonce chytit a dopravit buď mrtvého anebo živého do Jeruzaléma.

2) Tu pravil **MATĚJ**: „Pane, bydlí u mně; avšak neradím ti, abys na Něho sáhl - neboť budeš i se všemi svými pomocníky úplně ztracen!“

3) Pravil **představený**: „Nezapomínej nikdy, že jeho kouzlo se nemůže nikdy dotknout vysoce posvěceného kněze!“

4) Pravil **MATĚJ**: „Dobrá, - zde v této velké místnosti dlí se všemi Svými učedníky a právě obědvá! Jdi dovnitř a promluv s Ním sám!“

5) Tu přistoupil představený k zavřeným dveřím a silně zaklepal.

6) A **JÁ** jsem pravil k obru: „Nech ho vstoupit a promluv si s ním zcela sám; neboť z Mých úst není hoden ani slova!“

7) Tu otevřel **obr** dveře a zahřměl na představeného: „Jen dále, vy nejbídnější darebáci a padouši! Váš krásný úmysl je nám již dávno znám a právě proto jsme přišli sem, abychom jej slyšeli z vašich dračích úst. Tedy dále, vy divoké noční a bahenní bestie a mluvte, aby nebyl zdržován tak dlouho soud, který vás podle zásluhy rozdrtí!“

8) Toto oslovení učinilo na představeného a na jeho druhy takový dojem, že se začali třást a žádný nebyl s to vykrotat ani několik slov. Považovali obra za římského místodiktátora, jenž vyzbrojen císařem všemi plnými mocemi - dá nyní všechny Židy usmrtit. Když nyní tito návštěvníci plní strachu a hrůzy stáli před otevřenými dveřmi, začali se ti nejzadnější chystat již k útěku.

9) Tu **obr** velmi mocným hromovým hlasem velel hospodskému: „Uzavři pevně všechny dveře, aby mně neunikla žádná z těchto lidských bestí!“

10) Sotva dohřměl tento obrův výrok, neměl hospodský dávno dost času uzavřít dveře; neboť tento výrok zrychlil neobyčejně nohy pátratelů, takže horem pádem prchali odtud.

11) Avšak obr přiskočil k představenému a uchopil ho hned za suknicí, zvedl ho jako pírkou do vzduchu a otázel se ho co chce.

12) **Představený** však pravil, chvěje se a potácejí: „Pane, pane, chtěl jsem jen podle rozkazu Jeruzaléma mluvit s jistým prorokem a tu jsi ty, přestrašný, přišel mně zdejšímu představenému synagogy tak hrozně vstříc - a tak jsem s ním nemohl nic mluvit!“

13) Pravil **obr**: „Bídný padouchu, ty nejsi věčně nikdy ani hoden, abys se tomuto nejoprávněnějšímu Bohočlověku i jen na 10.000 kroků přiblížil, neřku-li s Ním mluvil! Ha vím vše, co ti nejbídnější lotři v Jeruzalémě a ty a tvoji nejvyšší zlí pomocníci mají proti tomu převznešenému Bohočlověku. Běda vám, odvážíte-li se Ho kdy dotknout svými belzebubskými drápy! Tehdy poznáte velkého Římana!“ - Poté postavil představeného opět na zem a ještě mu pravil: „Nekonal tento nejčistší a všemohoucí Bohočlověk u vás zde ještě žádná znamení, abyste mohli uvěřit, že je to zcela týž Mesiáš, o kterém prorokovali všichni vaši proroci, že přijde do světa přesně tuto dobu a v této zemi a že osvobodí lidi od věčné smrti? Mluv, bídníku!“

14) Pravil **představený**: „Ovšem konal již až příliš mnoho znamení, proto za ním všechen lid běhá a nám starým kněžím, kteří jsme též Bohem ustanoveni, se obrací zády a v tom právě spočívá důvod, proč na něho velekněží jeruzalémští tak nevraží! My však závisíme na Jeruzalému a musíme konat, co nám předpisuje Jeruzalém.“

15) Práví **obr**: „Jak to tedy přijde, že všichni pohané ve městech u Eufratu se k Němu přidali téměř jen pro jeho vznešenou nauku a že ti, kdož se k Němu přidali, byli také ihned nějakou čistě božskou silou vyzbrojeni?! Lékař v městě Serrhe obdržel zázračný dar uzdravovat všechny své mnohé nemocné pouze vírou ve všemohoucí jméno tohoto Bohočlověka - a to v jediném okamžiku - takže je potom nemocný tak zdravý, jakoby mu nikdy nic nebylo scházelo.,- Ano, dokonce i mrtví lidé dostávají opět nový život. a je jim tak dobře a jsou tak zdraví jako nějaká čilá gazela na velehorách Mohou-li to však činit a poznávat pohané, proč ne tedy vy Židé, o nichž je přece psáno, že jsou vyvolený národ Boží?! Já však pravím tobě ve jménu tohoto nejvznešenějšího Bohočlověka: Nemůžete proto, že jste již od narození podložené děti belzebuba a proto nejprohnanější nepřátelé Boha. Popíráte-li to však, pak již nezasluhujete, než abyste byli zcela vyhlazeni s této půdy zemské.“

16) Když toto představený uslyšel od obra, jal se prosit a všechno dobré slibovat. Poté ho nechal obr za všelikých vyhrůzek odejít a vrátil se opět do domu.

17) Hospodský však byl nad tím pln úzkosti, protože znal velkou mstivost představeného.

18) Avšak **obr** mu pravil: „Buď zcela bez starosti a důvěřuj v moc Toho, jenž mrtvé probouzí, hory přenáší a Svou vůlí ničí kovové modly! Já ti pravím: já sám se nebojím sto legií takových darebáků, neřku-li tohoto jednoho!“

19) Právil **hospodský**, poněkud uklidněnější: „Ano, ano, máš zcela pravdu! Já se jich pro svou osobu také nebojím a sám mám zajisté největší důvěru v Pána, Kterého znám již od Jeho prvního mládí a též i jeho pozemské rodiče, protože On již jako útlý Chlapec konal věci, které jsou jedině Bohu možné; avšak obávám se jen poněkud o vás, své vši lásky nejhodnější hosty, abyste zde v Kafarnaum nemuseli od těchto darebáků snášet nepříjemnosti! Neboť znám až příliš dobře tyto lotry!“

20) Právil **obr**: „Jen je nech přijít a já sám si to s nimi vyřídím! Neboť tito bídáci nejsou věčně hodni ani toho, aby je Pán, Nejsvětější od věčnosti zadržel a potrestal Svou nejvyšší všemohoucí vůlí!“

21) Poté se obr vrátil k nám, posadil se ke stolu a vyprávěl, jak zacházel v opravdovém hněvu s kobylkou Bábelu.

22) Právil jsem **JÁ**: „To bylo sice zcela dobré a Já jsem to dopustil, abys mohl s vládychtivými farizeji takto zacházet, - leč také hospodský má pravdu: Nyní nebudeme muset příliš dlouho, čekat a bude tu již s, množstvím ozbrojených drábů a bude nás chtít všechny svázat a vsadit do vězení.- Co tu uděláš?“

23) Právil **obr** a s ním také jeho neméně silných devět bratří: „Pane, pak propůjč nám jen trochu Své všemohoucí milosti a my jejich zlému řádění učiníme navždy přítrž!“

24) Právil jsem **JÁ**: „Nuže dobře. zkuste to, ale neberte nikomu život!“

25) Poté vyprázdnil každý svůj pohár a vyšli ven a postavili se na cestě, každý ozbrojen pravým kyjem Herkula. Zanedlouho vyrazil již silný zástup 40 žoldnéřů a drábů, za nimi velitel a představený se svými pomocníky

26) Tu se **obr** rozpálil a řekl svým bratřím: Nechme je přijít na 10 kroků k nám, pak na ně vzkřiknu, aby zůstali stát! Uposlechnou-li, budeme mluvit, - neuposlechnou-li, pak zamávají kyje!“

27) Nyní se přiblížili na 10 kroků a obr zavelel hrůzu vzbuzujícím hlasem: „Stůjte, nebo propadnete všichni smrti!“

28) Tu se římsí vojáci zarazili a zůstali stát.

29) Poté se jich otázal obr: „Co chcete a kdo vás sem vedl?“

30) I pravili vojáci oněm deseti, domnívajíce se, že mají před sebou státi vysoké Římany: „Pane, představený synagogy sdělil veliteli, že se zde zdržují zlí pobuřovatelé lidu a že je musíme zajmout a učinit zcela neškodnými!“

31) Poté zahřměl **obr**: „Ó, ten nejbídnější padouch představený! Počkej, ty poznáš královského syna Kavkazu, jenž je nyní Římanem! Ustupte, vojáci, okamžitě zpět a odložte kopí, jinak se vám zle povede!“

32) **Vojáci** však pravili: „To nemůžeme; neboť za námi je setník, jenž nám velí.“

33) Tu poručil **obr** svým pěti bratřím, aby se rychle zmocnili představeného, jeho pomocníků a velitele, on pak si vezme na starost vojáky.

34) To vše se bleskurychle stalo. Vojáci byli jako bouří smeteni do moře a měli co dělat, aby se zachránili plaváním před utonutím.

35) Zatím si vzal obr na paškál představeného, uchoпил ho a zvedl do výše a pravil: „Nejbídnější darebáku, tak jsi věren svému danému slovu?! Tentokrát, prohnáný lháři, již tak lacino z mé ruky nevyjdeš! Kde tu jsou pobuřovatelé lidu a zemězrádci? My jsme tak klidni u hospodského a odpočíváme zde několik dní, neboť jsme byli dalekými cestami poněkud znaveni a tyto černé bestie nás denuncovaly (nařkly) jako pobuřovatele lidu a zemězrádce! - Setníku, kde je moře nehlubší, abych tam tohoto padoucha vrhl, aby tam našel jistě svůj konec?“

36) Pravil **setník**: „Příteli, nech ho; neboť nyní již víš, oč tu vlastně jde! Tento pes chtěl jen dáti mnou zajmout nadevše mi drahého Spasitele z Nazareta! Ó, kdybych to byl jen mohl tušit, ten by se byl ode mne dověděl zcela jiné věci! Nyní ho však nech jen jít; to další si s ním vyřídím již sám a ukáži mu, co to znamená přimět Římana falešným a vymyšleným udáním k bídnému úřednímu výkonu! Potom mě však přiveď k Pánu mého života!“

37) Poté zvedl obr představeného ještě jednou do vzduchu, takže on ani neslyšel a neviděl a pak ho dosti nešetrně postavil na zem. A on odkvapil se svými pomocníky a zapřísahal se, že v celém svém životě nehne již nikdy prstem proti Mně. Poté se oněch deset vrátilo se setníkem opět ke Mně do domu, když byl předtím setník nařídil vojákům z vody vystouplým, aby odešli domů.

142. SETNÍK NAJÍMÁ OBRA A JEHO BRATRY PRO ŘÍM. SÍLA LÁSKY JSOU TOU PRAVOU ZÁSLUHOU PŘED BOHEM.

1) Když Mne setník spatřil, zaslzel a radostí nemohl téměř ani mluvit. Prosil Mne za odpuštění, že mohl podniknout něco takového proti Mně.

2) **JÁ** jsem ho však upokojil a pravil: „Kdo něco hřeší, nemá hřích a tedy také ty ne! Ale představený padouch; avšak od nynějška si dá zajisté pokoj. Proti němu žádné další nepřátelské kroky!“

3) Setník to slíbil a jedl a pil s námi a Já Sám jsem mu vysvětlil původ oněch deseti, z čehož měl velikou radost. Poté rozmlouval setník s oněmi deseti a dal jim pokyny, jak by mohli pomocí něho, vrchního velitele Kornelia a vrchního mistodržitele Cyrenia přijít do Říma a tam ihned dostat vysoké úřady, v nichž by pak mohli vykonat mnoho dobrého.

4) Avšak oněch deset pravilo: „Ušlechtilý příteli a druhu v úřadě našeho bratra v Samosatě! Tento návrh je sice velmi chvalitebný a krásný, - leč my jsme nyní jednou učedníky nejvyššího Pána a Mistra a to dostačí tisíckrát jako dostatečný důvod, pro který v této době naprosto nemůžeme přijmout tvůj laskavý návrh. Ano, až jednou vychodíme školu života, pak bude snad také ještě možné uskutečnit tvůj milý návrh!“

5) Setník se velice potěšil nad otevřeností srdce oněch deseti a pravil: „Že tu máte úplnou pravdu, to je zřejmé; ježto jste však, jak jsem slyšel, se všemi hlavními zásadami nauky úplně obeznámeni a víte zcela přesně co máte dělat a co ne, bylo by podle mého mínění na čase, abyste šli mezi pohany a příležitostně jim také pověděli o velkém Světle Boží milosti, které se vám dostalo. - Co o tom míníte?“

6) Pravil **obr**: „Příteli, tu nemáme zcela žádné mínění; učiníme jen co bude chtít Pán a Mistr! Kdybychom podnikli co jsi nám navrhoval, pak bychom to učinili nejspíše kvůli našemu osiřelému rodišti a přinesli bychom tuto nauku o světle, o lásce, o duchu a o životě ještě jeho velmi hrubým a divokým obyvatelům!“

7) Pravil jsem konečně **JÁ**: „Ano, ano, tu máte zcela pravdu a proto můžete zajisté přijmout návrh setníkův! Neboť ať už se budete nyní ještě delší či kratší dobu po mém boku pohybovat, proto více světla, lásky, ducha, síly a života nezískáte; to vše vám bude dáno přesným zachováním Mé nauky. A budete-li příležitostně potřebovat vyšší sílu jako svědka pravdy vaší moudrosti ze Mne čerpané, prostě Mne o to v srdci a bude vám dáno, začkoli se na Mne s prosbou obrátíte!“

8) Až však Já Sám zanedlouho osobně opět opustím tuto Zemi, pak vyleji svatého Ducha vší pravdy na všechny Svě věrné učedníky a bratry. Tento Duch je pak všechny povede u vede přivede povznese do vší pravdy, moudrosti moci a síly a sjednotí vaše duše se záhrobním duchem lásky z Boha a tak ve vás uskuteční znovuzrození ducha, něhož nemůže být pravý a svobodný věčný život, nýbrž jen život vázaný a souzený, který je vůči pravému, nejvyšší svobodnému životu ducha opravdová smrt.

9) Neboť nežije-li člověk svobodně ze sebe, nýbrž jen jako stroj všemohoucí Boží vůle, pak je o sobě mrtvý a není na tom ani o vlas lépe nežli kámen, rostlina anebo nerozumné zvíře. Kdo však žije a jedná přesně podle Mé nauky, ten se také co nejjistěji dočká toho, co jsem nejen nyní zde, nýbrž všude již velmi často vyslovil a zaslíbil. Zda zde, nyní někdo osobně se Mnou kráčí anebo ne, to je zcela jedno; naopak Bůh liběji shlédne na toho, kdo pouze v duchu – bez Mé osobní přítomnosti – kráčí věrně se Mnou!

10) Kornelius a Cyrenius Mne však znají od Mého narození. Oni vás vlídně přijmou a ve všem vám půjdou na ruku.“

11) S tím bylo oněch deset spokojeno a přijali návrh setníkův; jen prosili, aby směli u Mne zůstat tak dlouho, dokud zůstanu zde v Kafarnaum.

12) I pravil jsem **JÁ** : „To můžete vždy učinit, ačkoli vám to nebude připočteno k nějaké zvláštní zásluze; neboť pravou zásluhu přede Mnou má jen ten, kdo ve jménu mém působí v lásce podle Mé nauky. Neboť Mně nemůžete učinit nic dobrého, neboť Já služby člověka nepotřebuji; a kdo Mně také činí již něco dobrého, tomu to mohu vždy tisíceronásobně nahradit a Mně vůbec nemůže nikdo nic dát, co by napřed neobdržel ode Mne.

13) Kdo však z lásky ke Mně ve jménu mém učiní svému bližnímu něco dobrého. ten má přede Mnou pravou zásluhu pracovníka na mém poli a sklídí za to svou odměnu. Neboť cokoli učiníte chudým ve jménu mém, na to se budu vždy dívat tak, jako byste to učinili Mně. Proto ať odejdete odtud dnes anebo zítra, nebudete proto ode Mne dále ani ke Mně blíže nežli právě nyní; Avšak budete-li prokazovat lidem této Země ve jménu mém dobro, budete Mi v duchu mnohem blíže nežli nyní.

14) Mé tělo není Mé Já, nýbrž jen Můj Duch je Mé nejopravdovější Já. Svým Duchem jsem a působím neustále všude v celé nekonečnosti.

15) Co chce jediné Mé tělo, to se neděje, nýbrž věčně jen to, co chce Můj Duch. Ať jste tedy kdekoli, tam jsem také uprostřed mezi vámi Já a působíte-ti ve jménu mém, pak působím s vámi a ve vás; a mluvíte-li ve jménu mém, jsem to Já, Který vám tvoří v srdci myšlenky a klade na jazyk slova.

16) Proto, zůstanete-li činnými v Mé nauce, nemůžete se nikdy vzdálit ode Mne; vzdálili byste se ode Mne jenom tehdy, kdybyste opustili Mé slovo a stali se stejně jako mnozí pouhými sluhy světa. Avšak takovými se nikdy nestanete a proto můžete každou chvíli Mou viditelnou osobnost bez nejmenší škody na své duši opustit!“

17) S tímto vysvětlením bylo oněch deset zcela spokojeno a byli pak také ochotni odejít ihned se setníkem.

18) Setník měl také velkou radost z toho, že získal pro Řím muže, kteří se budou jako bojovníci líbit císaři a jako věrní vyznavači Mé nauky budou také velmi dobře s to tuto nauku také pohanům mnohonásobně vštěpovat. Setník Mi za to také ještě zvláště poděkoval a především Mi slíbil, že se přičiní, aby tento obr byl poslán se svými bratry k císaři do Říma již jako setník.

---

143. ÚŘAD A ČEST. VŠE JE MILOST - JEN DOBRÁ VŮLE JE ZÁSLUHOU. O VĚDOMÍ VLASTNÍ NEHODNOTY.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Co se týče světských věcí, do nich Mi nic není; neboť to je záležitost lidského světského rozumu. Mohou se stát světsky čímkoli, nač mohou mít čestně nárok, to nedochází u Mne zcela žádné vážnosti, nýbrž jen to, co budou uskutečňovat podle Mé nauky a tím podle vůle Boží.

2) Vnější vážnost osoby nemá přede Mnou ani tu nejmenší cenu, zato však vážnost slovem Božím osvíceného srdce, které je plno života láskou k Bohu a láskou k bližnímu. Zastává-li však někdo vysoký úřad, má tím také možnost tím více dobrého uskutečnit; a koná-li to, pak bude mít také jeho úřad záslužnou cenu přede Mnou, - avšak vysoký úřad o sobě nemá zcela žádnou cenu.

3) Císař a žebrák jsou si přede Mnou zcela rovni a tím co jsou, nemají zcela žádnou vážnost přede Mnou, - nýbrž přede Mnou má cenu jen to, jakými jsou ve jménu mém; neboť přede Mnou neplatí světská vážnost o sobě zcela nic. To si tedy všichni dobře a dobře zapamatujte!

4) Ubohý je ten, kdo svého bližního považuje za nepatrného proto, že sám zastává vysoký úřad! Úřad má mít náležitě respektovanou vážnost a úředník potud, pokud představuje úřad; avšak ať si na něm úředník nezakládá, ježto je jen sluhou úřadu, nikoli úřad sám!

5) Toto jsem vám řekl jen proto, aby se nikdo nestrhal pro nějaký světský úřad; neboť kdo to činí, ten není již v Mé lásce a jeho úřad mu pak neslouží k životu, nýbrž k záhubě.“

6) Tu pravili Moji **starí učedníci**: „Pane, je-li tomu tak, pak není dobře přijímat nějaký úřad! Také my jsme přijali od Tebe úřad a časem nebudeme věru moci za to, budou-li nás lidé pro tento úřad ctít a za něco lepšího považovat.“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Že vás proto lidé nemají ctít, nepřikázal jsem ještě nikde; avšak budete-li si proto namlouvat, že jste více nežli ti, kdož vás ctí, pak jste tím již obdrželi svou odměnu a vaše práce by byla přede Mnou tolik jako vůbec žádná a tedy také jako zcela nezáslužná.

8) Chcete-li však jako Moji pracovníci stát přede Mnou jako zasloužilí a vážení, pak si řekněte ve svých srdcích, když jste vše co nejsvědomitěji ve jménu Mému učinili: „Pane byli jsme před Tebou leniví a neužiteční sluhové!“ Budete-li v sobě živoucně pravdivě pociťovat a poznávat, že jste byli jen dobrovolnými sluhy Mého jedině účinkujícího Ducha, budu na vaši práci pohlízet tak, jako bych jednal Já Sám a dám vám za to náležitou odměnu.“

9) Pravili **někteří učedníci**: „Pane, je-li tomu tak, pak jsme Ti zcela postradatelní; neboť Ty máš beztoho moc vykonat vše Sám bez naší spolupomoci. Nemůžeme-li sami ze sebe nic učinit a musíme-li stále myslet, že vše, co dokonce s obětováním našeho života ve jménu Tvém činíme, činíš jen Ty Sám a my tedy nejsme nic nežli jen Tvé slepé nástroje, pak si nemůžeme činit nárok na nějakou zásluhou od Tebe! Jakou zásluhu může mít mrtvý tkalcovský stav před tkalcem, který ho jen používá, aby na něm pohodlněji zhotovil své plátno?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Tkalcovský stav nemá svobodnou vůli; vy však ji máte a můžete zcela svobodně činit co chcete. Podrobíte-li se tedy Mé poznání vůli dobrovolně a budete-li podle ní jednat, pak nejednáte vy sami, nýbrž Má vůle ve vás, jež jedině je dobrá! Jakou máte potom zásluhu o jednání? Hleďte, tu nemáte žádnou zásluhu, - leč v tom, že jste svou zlou světskou vůli podrobili Mé jedině dobré vůli a tím jste se s pomocí své víry sjednotili se Mnou.

11) Vpravdě pravím vám: Beze Mne nemůžete nic zásluhného k věčnému životu učinit! Uznáte-li to ve svých srdcích, pak jste teprve Mými pravými učedníky - a ještě více: tím jste také Mými pravými bratry v Duchu Božím!“

12) Tu pravili opět **někteří učedníci**: „To vše je sice řečeno velmi krásně a také moudře; ale otevřeně doznáváme, že vše to zní poněkud tvrdě a také právě ne velice srozumitelně. Neboť s vlastní svobodou vůle nevypadá to velmi příznivě! A učinil-li člověk něco dobrého, pak se to dobrovolného dobrodince vůbec netýká; za skutek nemůže očekávat odplatu, nýbrž jen za to, že se dobrovolně propůjčil za nástroj poznání vůle Boží. To je velmi zvláštní! Člověk není tedy a nezůstává tedy ničím jiným, nežli nástrojem Boží všemohoucnosti a je o sobě věčně pouhé nic.

Věru, při takové nauce bychom se mohli dokonce my, kteří jsme již tolik toho od Tebe slyšeli a viděli, oslabit ve víře!“

13) Tu však pravil **obr**: „Milí přátelé, já jako nejmladší učedník tohoto Mistra a Bohočlověka nejsem toho mínění! Jakkak je to s dítětem, u něhož se často také již velmi záhy projevuje zlá vůle? Zda nemusí být poslušné moudré vůle svých rodičů a své vůle používat nakonec jen k tomu, aby činilo jedině to co chtějí jeho rodiče? A když se časem vždy víc a více napravilo ve vůli svých rodičů, pak se stává samo moudré, ví pak co je správné a dobré a ze sebe si oškliví zlé, falešné a nespravedlivé. Teprve tím přichází k opravdovému sebevědomí a k opravdové rozumné samostatnosti. Dospělo by však dítě kdy k tomu, kdyby si nebylo osvojilo vůli moudrých rodičů?!

14) A tak můžeme také my lidé dospět k opravdovému sebevědomí a k opravdové samostatnosti života teprve tehdy, učiníme-li dobrovolnou poslušností zjevenou nám vůli Boží zcela vůlí svou; neboť ve vůli Boží musí zavládat nejvyšší svoboda také zřejmě proto, že Bůh Sám je nejmoudřejší a tedy nejsvobodnější Bytost. A chceme-li si kdy činit nějaký nárok na opravdovou svobodu života, můžeme této svobody dosáhnout jen tím, že s Ním jako zcela jedno myslíme, cítíme a chceme a potom také úplně tak jednáme. - Mám pravdu anebo ne?“

15) Pravili **učedníci**: „Ano, ano, po této stránce máš ovšem pravdu a my tě za to můžeme jen pochválit! Avšak není také zrovna nepravdou, že nakonec přece jen každý člověk musí být úplně spokojen s tváří jakou dostal; neboť při vši jeho nespokojenosti by mu žádná jiná dána

nebyla. A krátce a dobře, všechna čest velké moudrosti, moci a dobrotě našeho Pána a Mistra, - ale proto se přece nikdy nestane z člověka svobodný Bůh a z Boha nikdy omezený člověk! A tím jsme řekli mnoho a všechno; neboť že člověk má učinit se svými beztoho nejvyššími omezenými silami vše a nakonec ještě u sebe říci - a to dokonce s vnitřním nejuplnějším přesvědčením - že nic neučinil a že byl jen trestným lenivým a neužitečným sluhou, to je tak zvláštní žádost, že podobné nebylo na této Zemi ještě nikdy slyšáno!

16) Moudrý otec bude své děti jen chválit, budou-li na jeho polích pilně pracovat; zde však nejen že o tom není ani zmínky, nýbrž ještě se žádá, aby člověk za to, že vše s největší horlivostí vykonal, ještě k tomu sebou samým pohrdal více než se zdechlinou. A, to přece dobře nejde! jak může člověk dostat kdy horlivost k nějakému dobrému jednání, má-li za své dobré jednání sebou samým pohrdat?! Ano, člověk má sebou pohrdat a sebe si ošklivit pro hřích, kterého se dopustil nějakým lehkomyšlným způsobem, - nikoli však pro dobré jednání! Tu musí mít jen opravdovou radost z něho a své mysli si sám v tichosti udělit povznášející chválu a ve svém svědomí být uklidněn také tehdy, kdyby jím pohrdal pro dobrý skutek i celý svět! Ale samým sebou ještě pohrdat a v nejvyšším stupni být nespokojen, když člověk s všemožnou horlivostí vykonal vše, cokoli jen jakožto podle vůle Boží za dobré a správné poznal, to se opravdu požaduje od člověka beztoho slabého až příliš mnoho!

17) Pane, prosíme Tě tu o bližší vysvětlení, jinak odejdeme také my jako ti, kteří již dříve odešli! Ty jsi přišel k nám a my jsme Tě na Tvé zavolání následovali a vždy jsme Ti všemu uvěřili; ale tomu Ti jednou nevěříme tak, jak my tomu rozumíme a jak to poznáváme - a to proto, že to snadno nelze jinak poznat a tomu rozumět!“

144. ZÁVISLOST LIDSKÉHO PŮSOBENÍ NA MILOSTI BOŽÍ.

1) Právil jsem **JÁ** tonem zcela dobromyslným a vážným: „Věřu, není to velmi chvalitebné od vás, že zde pojednou takto vystupujete! Cožpak je ještě nějaký život, síla a moc mimo Boha?! Vždyť Bůh vás chce učinit navěky co možno svobodně a samostatně žijícími a ukazuje vám, jak máte začít, abyste si osvojili bohopodobný, nejsvobodnější a úplně samostatný život. Proč vás potom taková láska Boha k vám pohoršuje?!

2) Cožpak vlastní přirozený život, který je prostředkem, je něco jiného nežli jen ruka, kterou můžete k sobě přitáhnout pravý božský život?! Je-li tedy tomu tak, pak nemá o sobě zajisté žádnou jinou cenu nežli právě jen cenu Bohem jemu určenou.

3) Jestliže však nyní jednáte ještě jen jako přirozeně žijící lidé a v takovém jednání hledáte svou vlastní čest, dáváte-li sami sobě dobré vysvědčení, pak se podobáte onomu v chrámě před Bohem se ospravedlňujícímu farizeovi a říkáte také: „Pane, děkuji Ti, že nejsem jako mnozí jiní, že jsem zachovával zákon od prvního do posledního písmene a plnil přesně vše, co předsali Mojžíš a proroci!“ Toto podobenství jsem vám již sice jednou dal, leč vy jste je zapomněli! Kdybyste je byli podrželi, věděli byste také, že nikoli farizeus, nýbrž celník před Bohem opouštěl: chrám ospravedlněn.

4) Říkáte-li: „My jsme vykonalí to a ono dobro!“, pak nalháváte předně sami sobě, potom Bohu a také svým bližním, protože žádný člověk nemůže ze sebe nic dobrého vykonal a to proto, že předně již jeho přirozený život je mu jen Bohem daný - a zadruhé však také nauka, podle níž má žít a jednat. Jestliže to nějaký člověk nepoznává a nechápe, pak je o sobě také tolik jako nic a o nějaké samostatnosti není u něho ještě dávno ani řeči, protože dosud nečiní rozdíl mezi svým vlastním působením a působením Boha v něm a skrze něho a obě pociťuje a považuje za jedno a totéž; člověk vstupuje do okruhu samostatnosti života až teprve tehdy, když postřehuje, že jeho vlastní životní působení je marnivé a nicotné a že jen božské působení v něm je jediné dobré.

5) Poznává-li člověk to, pak se také bude jistě stále víc a více snažit, aby sjednotil své vlastní působení s dobře poznaným působením božským a tak se poněmhu úplně sjednotil s životní silou Boží v něm, kterýmžto sjednocením dospívá pak člověk teprve k pravé samostatnosti života, ježto potom ví a jasně poznává, že se ono božské, dříve jakoby cizí působení stalo nyní pokorou před Bohem a pravou láskou k Bohu jeho vlastním. A v tom spočívá vlastní důvod, proč jsem vám předtím řekl: A i když jste také všechno učinili, nicméně řekněte a doznejte: „Pane, jen Ty jsi to vše učinil; my však z našeho já jsme byli jen lenivými a neužitečnými sluhy!“

6) Řeknete-li si to při dobrém poznání v sobě samých, pak vás uchopí za ruku síla Boží a bude vás zdokonalovat; nepřiznáte-li to však při dobrém poznání v sobě samých a za to povýšíte na oltář cti jen sami sebe, jelikož se cítíte sami o sobě silnými, pak vás síla Boží za ruku neuchopí a vaše nanejdvůh namáhavé zdokonalování života ponechá vám samým a pak se brzy ukáže, jak daleko vystačíte se svou vlastní silou. A proto jsem vám tedy také řekl, že beze Mne nemůžete učinit nic záslužného a ke konečnému cíli vedoucího. A nezadržuji-li vám nic, čeho je nezbytně třeba k získání opravdového nejsvobodnějšího a úplně samostatného života vaší duše, proč vás tedy pohoršuje tato Má starostlivá a moudrá péče o vás?“

7) Privil **ONDŘEJ**: „To nás opravdu nepohoršuje; ale není nám zrovna příliš milé, vytasíš-li se občas příležitostně s něčím novým, co se zdá být zcela v rozporu s něčím již dříve podaným a jestliže pak nám o tom nepodáš svobodně ze Sebe Samého žádné další vysvětlení, nýbrž necháváš většinou dojít k tomu, že Tě o to musíme požádat. Ty přece musíš ve Svě pravé vševědoucnosti zajisté dobře poznávat, co my můžeme poznat a chápat! Neboť není zrovna nic příjemného prosit Tě o podrobnější vysvětlení, protože člověk dostane pak od Tebe vždy ne příliš milou důtku. Budeš-li nás budoucně chtět opět něčemu novému učít, pak nám také k tomu dej ihned náležité vysvětlení, abychom pak nebyli nuceni všelikými otázkami Tě obtěžovat! Ty jsi jinak nejvůh dobrý - což všichni až příliš dobře poznáváme - ; ale ve vyučování jsi někdy zcela nestavitelný!

8) Já a my všichni víme a věříme, že jsi Syn Boha živého a že v Tobě jaksi tělesně přebývá Božství ve vši Svě úplnosti; leč to mi nikterak nepřekáží, abych Ti vždy zcela otevřeně řekl, kde nás to nějak tlačí, nechceš-li si tohoto tlaku často u Sebe Sama všímat. Neboť my jsme lidé dokud žijeme, cítíme všeliký tlak; a ježto je tomu jistě tak, musí nám tedy být také zůstaveno na vůli, abychom se směli také vůči Bohu vyjádřit, kde nás to tlačí a bolí. Chce-li nám Bůh pomoci, učiní zajisté dobře - a nechce-li, musí Si dát líbit, že si Mu budeme tak dlouho naříkat, dokud nás ponechá v tomto bědném životě. - Nyní tomu všichni zcela dobře rozumíme a také se přesně podle toho zařídíme; ale budoucně nám již nedávej nauku bez vysvětlení!“

9) Privil jsem **JÁ** : „Bratři, činím-li něco Já, vím zajisté důvod, proč to a ono tak činím; ale co vy činíte a mluvíte, toho důvod dávno ještě nepoznáváte! Ale přijde také jednou čas, v němž také vy poznáte důvod všeho toho, čemu jsem učil a co jsem konal.

10) Avšak nyní dost o všem! Neboť nadchází doba, kdy nás oněch deset nových učedníků opustí a tu je nutné dáti jim s sebou ještě zvláštní posilu na cestu, aby byli zdatní připravit pro vás cesty také v jiném dílu světa; neboť“ k tomuto dobrému účelu mají v Mé nové životní nauce dostatek poznatků.“

11) Poté jsem pravil oněm deseti: „Abyste jako lidé pohanského původu mohli dát ostatním pohanům o Mně platné svědectví, že Já, Jenž jsem vás k nim poslal, jsem Ten, za Kterého jste Mne poznali, uděluji vám dar uzdravovat všechny nemocné, dar, jaký jsem udělil lékařům v Chotinodoře a lékařům v Serrhe.

12) Vkládejte na nemocné ruce ve Jménu Mém a bude jim ihned lépe a oni uvěří vašim slovům! A nyní nepotřebujete zatím již nic více; až však vystoupím tam, odkud jsem přišel, pak již vás Duch, kterého vyleji na vás, uvede do vši další pravdy a moudrosti. Budiž a staň se tak!“

13) Za to Mně oněch deset nadmíru děkovalo a setník měl z toho převelikou radost a tázal se Mne, jak dlouho se ještě zdržím na tomto místě.

14) A **JÁ** jsem pravil: „To, příteli, závisí na okolnostech a na vůli Toho, Jenž Mne poslal do tohoto světa; neboť také Já, jako pouhý člověk o Sobě, Se musím přesně řídit tím, co Mně ukládá Otec v nebi! Je sice vše co je Otcovo, také Mé a Já a Otec jsme v podstatě Jedno, - nicméně však Láska ve Mně Samém stojí výše nežli její Světlo, Moudrost. Proto také Má Moudrost nemůže dávat zákony Lásce, nýbrž jen naopak. Ty se však již dozvíš, jak dlouho zde budu ještě prodlévat.“

15) Poté Mi setník poděkoval, vstal a šel s oněmi deseti domů, kde na něho čekaly ještě některé záležitosti.

16) Toto odpoledne zůstali u něho; příštího jitra je však poslal s dobrými vůdci a se zvláštním doporučením do Sidonu k Cyreniovi, jenž při jejich příchodu byl všecek jat radostí, uslyšev, že byli u Mne a přijali Mou nauku. Podržel je přes měsíc u sebe a vhodným a jistým dopravním prostředkem je poslal do Říma, kde byli také císařem velmi dobře přijati a také se jim ihned dostalo vysokých vojenských hodností a kde obr zůstal dokonce delší dobu v paláci císařově jako

jeho tělesný strážce a vykonal velmi mnoho dobrého, protože se s ním císař často a rád v nejtajnějších věcech radíval.

145. VÝTKY A POCHYBNOSTI UČEDNÍKŮ.

1) Já jsem však zůstal s učedníky po celý den v domě Matějově a vypravoval jsem mu mnohé, co se Mi přihodilo na této několika nedělní cestě, což hospodského náramně zajímalo. Učedníci si pak vyšli do přírody - až na Jana a Matouše, kteří až do večera -pořádali své záznaky a uváděli je ve větší souvislost. Také oněch 20 Židořeků si vyšlo do přírody a kochali se pohledem na velmi oživené a neklidné moře.

2) Teprve pozdě večer se všichni učedníci vrátili opět domů, když byla večere již po nějakou dobu připravena. Ve vše tichosti jsme povečeřeli, načež jsme šli brzo spát. Strávili jsme tu pak ještě několik dní a obírali se všelikými dobrými a užitečnými věcmi.

3) Setník sám byl po všechny dny u Mne a Já jsem uzdravil pouze Svým slovem několik nemocných, které Mi jmenoval. Tím se potají pohoršovali někteří Moji staří učedníci, protože jsem konal vše Já Sám a nevyzval jsem je, aby to konali oni ve Jménu Mém, což podle jejich mínění by dalo Mé nauce větší svědectví, nežli když konám neustále Já Sám znamení, která jsou sice svědectvím pro Mne Samého, Jenž tu stojím jako božský Mistr, avšak nedávají téměř zcela žádné svědectví o účinku Mé nauky také u Mých učedníků, protože lidé říkali: „Tito učedníci chodí již tak dlouho s Ním a naučili se ještě tak málo, že téměř zcela nic nedovedou!“

4) **JÁ** jsem jim však řekl: „Milí přátelé a bratři! Nastane také vám doba, kdy budete konat ve Jménu Mém znamení; ale nyní tu ještě není! Já jsem však mnohým z vás propůjčil také tutéž sílu, abyste uzdravovali všeho druhu nemocné a také jste je uzdravili a máte dosud tutéž sílu až na jednoho, který si dával za to platit. Ale jste-li u Mne, pak zajisté není třeba, abyste konali znamení v Mé přítomnosti; kde však je toho třeba, tam nechám také vás konat zcela zvláštní znamení. Co tedy chcete ještě více?! Já jsem ještě nevystoupil tam, odkud jsem přišel, ke Svému a vašemu Bohu a ještě jsem na vás nevyliil svatého Božího Ducha, Který vás uvede do vší pravdy a moudrosti. Proto mějte strpení do té doby, - pak budete také vy konat to, co konám nyní Já! - Nejste s tím spokojeni?“

5) Privil nyní **TOMÁŠ**: „Pane, s tím jsme zajisté spokojeni; ale jedno u Tebe stále ještě nechápeme! Hleď, u pohanů jsi Se v konání zázraků téměř předstihoval! Chrámy a modly pohanů jsi zničil jediným pokynem a nezatvrzelejší kněží se Ti podali jako beránci; proč nekonáš totéž také v Judeji? Templáři by byli již dávno Tvými učedníky, kdybys jim byl odfoukl chrám s toutéž lehkostí, s jakou jsi odfoukl pohanům na Eufratu jejich modly! Učiň to také v Judeji a Tvá nauka bude zachráněna!“

6) Privil jsem **JÁ** : „Vy mluvíte jak rozumíte a Já mluvím, co Já vím z Otce a čemu rovněž také Já zcela dobře rozumím! Vy nevíte důvod, proč to a ono se musí stát, aby se jistě dosáhlo toho a onoho účelu; Já však vím až příliš jasně a přesně, proč se to a ono musí stát, aby se co nejjistěji dosáhlo toho a onoho účelu. Proto není věru od vás hezké, chcete-li Mně nyní předpisovat co mám konat! Už jsem vám přece při různých příležitostech jasně vyložil, proč to a ono konám a proč jsou nyní poměry lidí k Bohu na tak velice špatné a temné půdě a proč se dokonce stane, že bude toto Mé tělo v Jeruzalémě usmrceno.“

7) Avšak vy si nic nepamatujete a také nikdy hlouběji o tom nepřemýšlíte, takže Mé slovo nemůže ve vás nikdy úplně vyrazit a zapustit náležité kořeny; a hleďte, právě proto není vaše víra ve Mne dávno ještě u vás živá a proto také nejste schopní a způsobilí konat znamení, z nichž by lidé viděli, že jste opravdu Mými učedníky! - Proč si tedy jen tak málo pamatujete a také tak velice málo o tom přemýšlíte?“

8) Privil opět **TOMÁŠ**: „Pane, posilni naši paměť a my pak také vše jistě podržíme a budeme přemýšlet o tom, co vše slyšíme z Tvých úst!“

9) Privil jsem poté **JÁ**; „To jsem beztoho tak dalece, jak to bylo možné, učinil; dále, nežli to snese vaše přirozenost, to však nejde. Sestoupí-li však na vás Duch, pak vás beztoho uvede do vší moudrosti a tehdy již nebudete potřebovat svou pozemskou paměť. Avšak pro vytváření duše je dána člověku také pozemská paměť, která při velmi pevné vůli je dosti silná, aby si zapamatovala nespočetné množství slov, pravd a skutků; jen když člověk přechází všeliké věci a

události zcela lhostejně, pak mu také jistě nezůstanou Ipět v mozku, čehož důvod jsem vám jasně a zřetelně ukázal u Cesareje Filippi. Přemýšlejte o tom a již jej najdete!“

10) Na tuto Mou řeč neřekl žádný učedník již nic a Já jsem pak hovořil se setníkem, jenž tyto dny byl stále přítomen, o leččems, co mu v té době objasnilo leckteré poměry ve světě.

11) Učedníci se pak bavili svým způsobem a vzájemně o všeličems uvažovali. Někteří tvrdili, že Bůh musí být ve Své moci asi také omezen, protože při všem co chce provést, Se musí vázat také na jisté podmínky jak co do času tak co do okolností, bez nichž by nemohl leccos vůbec uskutečnit. Jiní opět pravili, že toto Bůh nečiní kvůli Sobě Samému, nýbrž kvůli tvorům, aby jim dal onu konsistenci (trvalost), kterou by se stali navěky pevní a stálí. Mimoto způsobuje Mu asi zvláštní blaženost, vidí-li Svá díla v určitém řádu, který On Sám stanovil, teprve poněhlu k Sobě vzhůru dozrávat. Že však může Bůh všemohoucností Své vůle také okamžitě něco vykonat, proto jsem jim podal dokonce již velmi mnohé důkazy.

12) Tu byly opět učiněny proti tomu poznámky, - krátce a dobře, tím se víra sama u největší části Mých učedníků poněkud zviklala a někteří tvrdili, že Já přece jen asi nejsem více nežli nějaký veliký prorok, jako byli Mojžíš anebo Eliáš, u nichž také nikdy nechyběla nejvelkolepější znamení. Za podobných úvah a přirovnání nadešel večer a po večeři jsme šli spát.

---

146. NESPOKOJENÍ UČEDNÍCI JDOU SAMI DO JERUZALÉMA NA SLAVNOST POD ZELENOU; PÁN JDE POTAJÍ ZA NIMI. JAN 7,2-13.

1) Zrána sem však přišlo již mnoho Židů ze všech krajů za Kafarnaum, aby se odebrali po lodi přes moře do Jeruzaléma, protože slavnost Židů pod zelenou se již zcela přiblížila.

(Jan 7,2) Za tím účelem připruly sem také se všech stran a mořských krajin lodi, aby dopravily mnohé poutníky přes moře.

2) Já jsem vyšel se všemi učedníky též k moři a dívali jsme se na lodi a mnohé poutníky.

3) A brzy přišel ke Mně také **setník** a pravil: „Pane, jakpak se ti líbí mnozí slepí blázni? S mnohými výlohami a s mnohým úsilím jdou tam hledat Toho, jenž by jim zde byl tak velice blízko!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Nechme toho, také pro ně přijde již doba poznání! Avšak někteří jdou také kvůli Mně nahoru do Jeruzaléma, protože se domnívají, že se tam se Mnou setkají.“

5) Když to **učedníci**, které nyní zachvátila také starozvyklá touha po cestování, ode Mne uslyšeli, řekli Mi zcela hlasitě: „Tak Se tedy vyprav odtud opět do Jeruzaléma a choď pak také zase v Judeji, aby tamní mnozí Tvoji učedníci viděli také skutky, které konáš. (Jan 7,3) Nikdo přece nedělá skrytě co chce, aby bylo zjevné všemu světu; jelikož Ty to však také chceš a také jednáš a působíš podle toho, zjev Se nyní také před světem!“ (Jan 7,4)

6) Bratři však mluvili nyní tak proto, že jejich víra ve dne zcela ochabla. (Jan 7,5)

7) Tu se ovšem leckdo otáže, jak bylo něco takového možné při tak mnohých zázracích a naukách. O, to je u každého člověka velmi snadno možné! Třeba jen, aby se začal poněkud vypínat a na svých schopnostech si poněkud zakládat a jeho duše je pak ihned v pochybné temnotě, z níž jí může pomoci jen nějaké malé pokoření.

8) A tak tomu tedy také bylo zde u bratrů, proč se jim také nedal důtku, nýbrž jen jsem řekl: „Vám se tu zcela lehce mluví! Můj čas tu ještě není, - ale váš čas vždy! (Jan 7,6) Svět vás nemůže nenávidět, protože jste dosud ještě nijak veřejně proti němu nesvědčili, že jeho skutky jsou zlé; proto také máte vždy volný čas a cestu bez nebezpečí. Mne však svět vždy nenávidí, protože veřejně dosvědčuji, že jeho skutky jsou zlé. (Jan 7,7)

9) Jste-li však všichni již tak silně dychtiví, jděte sami nahoru na tuto slavnost! Já však ještě na tuto slavnost nahoru nepůjdu; neboť Můj čas se ještě nenaplnil.“ (Jan 7,8)

10) I pohlédli bratři na sebe a nevěděli, jak jsou na tom.

11) **Jeden** pravil: „Pojďme nahoru! Pro 4 až 5 dní naší nepřítomnosti nebude zle!“

12) Někteří opět mínili, že bych mohl něco takového přece jen brát ve zlém a zatím někam jít, kde by Mne nebylo možné snadno opět nalézt; neboť nebylo jejich úmyslem Mne opustit. Opět jiní mínili, že by bylo přece jen radno jít nahoru, jelikož by tam, při této příležitosti mohli mnoho uslyšet, co mluví nyní o Mně lidé. S tímto míněním všichni souhlasili a usnesli se, že půjdu na slavnost zcela sami.

13) Právě však připlula loď Šimona Judy (Petra) a on (**PETR**) přistoupil ke Mně a pravil: „Pane, nech nás tedy samotné jít nahoru! Nejdéle za 5 dní jsme opět zde!“

14) Tu pravil jsem **JÁ**: „Již jsem vám řekl co máte dělat a tak tedy jděte všichni nahoru!“

15) Když jsem jim toto řekl, vstoupili hned na loď a odpluli. Já však jsem zůstal ještě zde v Galileji. (Jan 7,9)

16) Když však všichni bratři urazili již více nežli polovinu cesty po vodě, zmocnil se jich náhle velký smutek a lítost, takže chtěli opět obrátit, aby Mne prosili za odpuštění za mrzké řeči, jimiž Mě častovali.

17) A **PETR** hlasitě pravil: „Pane, Pane, který ďábel nás tentokrát tak popletl, že jsme Tě mohli opustit? Ó, dej Se jen ještě jednou námi nalézt, věčný Synu a Otče v jedné osobě a my Tě již nikdy neopustíme!“

18) Jan a Matouš plakali a mocně naléhali na zpětnou jízdu; avšak tu se zvedl právě za jejich zády silný vítr a hnal loď velikou rychlostí k hornímu břehu za Tiberias, tam kde Jordán opouští moře. Když tu vystoupili na břeh, cítili se tak opuštěni, že neměli takřka odvalu pokračovat v cestě do Jeruzaléma.

19) **JAKUB** však pravil: „Není nikterak pochybnost o tom, že jsme všichni velice chybili; neboť silný vítr, jenž nás sem tak rychle hnal a zvedl se právě v okamžiku, když jsme se chtěli kajičně k Němu navrátit, byl výmluvným důkazem, že nás odvrhl navždy od Sebe. My hloupí a slepí volové jsme chtěli předpisovat Jemu, Nejmoudřejšímu a Nejmhoucnejšímu co má dělat! O, my nyní přebídní pošetilci! Kdopak je ten nejbídnější satan, který nás tak obelstil? Ať předstoupí před nás ta nejbídnější bestie bestí a dozví se, co to znamená vztáhnout ruku na přátele Páně!“

20) Vtom se jim náhle objevila **světlá postava** a pravila jim zcela vážným tónem: „Vaše obvinění postihuje ztraceného syna nespravedlivě; neboť to vám učinila vaše vlastní zpupnost. Proto naříkejte sami na sebe, vy převysoce omilostnění a nechte na pokoji toho, jenž tentokrát nemá podíl na vaší hlouposti!“

21) Poté postava zmizela a **učedníci** pravili: „Pane, buď nám ubohým hříšníkům milostivý a milosrdný!“

22) Poté se vydali tiše a klidně na cestu a přišli již dosti pozdě večer ke známému již hospodskému v údolí u Jeruzaléma. Když je spatřil a poznal, měl velkou radost; když Mne však nenacházel mezi bratry, velice se zarmoutil a tázal se bratří, proč jsem tentokrát nepřišel s nimi.

23) I pravil **PETR**: „Hle, příteli, chtěli jsme nahoru k této slavnosti, aby nám žádný-Žid nemohl vytýkat, že jsme Samaritáni. Avšak Pán nechtěl tentokrát ještě nahoru, nechal nás jít samotné, protože náš čas je vždy, avšak pro Něho tu není ještě pravý čas; a tak jsme nyní zde. Pán Sám však zůstal v Galileji a to nedaleko Kafarnaum, kde nás také jistě bude očekávat.“

24) Pravil **hospodský**: „Tomu sotva věřím; neboť On je věru ve Svých tajných úradcích věčně nezbadatelný! Pozitří je velká sobota; kdož ví, nepřijde-li do chrámu ještě dříve, nežli vstoupíme do jeho předsíní my!“

25) Pravil **PETR**: „U Boha jsou sice všechny věci možné, avšak tomu zase já sotva věřím! Ale nyní především, milý příteli, můžeme se dnes u tebe ubytovat?“

26) Pravil **hospodský**: „Ó, zajisté; neboť u mně je ještě dost místa. Z největší lásky a úcty k vašemu a také k mému Mistru a Pánu a dávám vám vše bezplatně, jak dlouho budete chtít u mně zůstat!“

27) Poté bylo ihned postaráno o dobrou večeři; avšak žádný z bratří neměl zvláštní chuť na jídlo a pití; neboť jejich chování ke Mně v Kafarnaum působilo v jejich srdci jako žhoucí hryzáni svědomí.

28) Po jídle vypravovali hospodskému mnoho o Mých cestách a tak zůstali bdělí téměř po celou noc; a také se jim ulehčilo, když mluvili o Mně. Teprve k ránu usnuli a brzy se probudili. Polovinu toho dne strávili ještě u hospodského, druhou polovinu však v Betanii u Lazara, kterému jsem také velice chyběl; avšak mnohá vypravování o Mých skutcích a o mém učení na Mých cestách po Velké Galileji nahradila poněkud Mou nepřítomnost.

29) Když však, jak bylo nyní ukázáno, odešli Moji bratři nahoru ke slavnosti, vydal jsem Se také Já o den později na cestu do Jeruzaléma, neřekl jsem však nikomu kam jdu, ačkoliv se Mne hospodský a setník na to velmi dotazovali; neboť Já Sám jsem nechtěl, aby se rozhlásilo, že také Já jdu zcela potají na slavnost do Jeruzaléma. (Jan 7,10) Šel jsem tam tedy také zcela

Sám odlehlou cestou a potřeboval jsem k této cestě, jak je snadno pochopitelné - jen zcela krátkou dobu.

30) V den slavnosti, když byli všichni Moji učedníci a bratři již velmi záhy zrána na místě v chrámu a byli zpozorováni Židy Mně dobře známými, pomyslili si právě tito Židé: „Aha, to jsou učedníci Nazarejce! To bude jistě také zde i On Sám!“

31) A proto Mne křížem krážem hledali a také se toho a onoho učedníka tázali, kde jsem. (Jan 7,11)

32) A **učedníci** pravili: „Tentokrát nevíme kde je; šli jsme na tuto slavnost sami a On zůstal někde v Galileji!“

33) I nastalo mezi Židy velké reptání a objevila se tu velmi různá mínění a požadavky, co se týče Mé osoby.

34) **Mnozí** pravili: „Tento člověk je nanejvýš zbožný a Bůh mu propůjčil všechny dary proroků jako kdysi Mojžíšovi a tento jediný je schopen osvobodit nás od jha pohanů!“

35) **Jiní** opět pravili: „Kdyby tomu tak bylo, pak by se nemusel bát farizeů a zákoníků, byl by přišel k této slavnosti a konečně by nám jednou jasně oznámil, co vlastně chce! Avšak On je, jak známo spíše přítelem Římanů a Řeků a proto u nás Židů nemůže nalézt zvláštní stoupence.“

36) A **ještě jiní** přistoupili a pravili - avšak ovšem ne příliš hlasitě:- „Ej co, není nic jiného nežli zakuklený Esejec, je vyzbrojen všelikým čarodějstvím a svádí pěkně a zchytrale lid!“

37) Ale nikdo se neodvažoval zcela otevřeně nahlas vyslovit nějaký výrok proti Mně a to z bázně před oněmi mnohými Židy, kteří pevně věřili a doufali ve Mne. (Jan 7,13)

38) Avšak uprostřed pošetilé vřavy slavnosti a opojeného a nerozumného lidu kráčel jsem nikým nepoznán a nepovšimnut nahoru do chrámu.

147. PÁN V CHRÁMU. NEZDAŘENÝ ÚKLAD TEMPLÁŘŮ

JAN .7, 14-36.

1) Když jsem Se v chrámu postavil na lavici vyvolávačů, přikázal jsem klid a lidé poznávše Mne dotazovali se potají navzájem, jak jsem nyní najednou přišel na slavnost, když přece Moji učedníci, kteří byli na Mne dotazováni, nevěděli nic o Mně. Avšak Já jsem především začal lidu od slova ke slovu přednášet snadno srozumitelnou, avšak velmi významnou 4. a 5. kapitolu proroka Isaiáše a pak jsem dal zadruhé k tomu velmi přesně vyznačené a srozumitelné vysvětlení, které se zcela navlas hodilo na tuto dobu a na tvrdošijné a pyšné Židy. (Jan 7,14)

2) I divili se **Židé** a pravili: „Jak to, že zná tak dobře Písmo, ač se mu, pokud víme, nikdy neučil? (Jan 7, 15) Jeho nauka není tedy nauka falešná, neboť souhlasí zcela s Písmem!“

3) **JÁ** jsem jim však odpověděl řka: „Tato nauka podle Písma, kterou nazýváte Mou naukou, není Má, nýbrž Toho, Jenž Mne poslal! (Jan 7,16) Bude-li kdo tuto nauku zachovávat a jednat podle vůle Boží v ní vyslovené, ten pozná, zda je tato nauka od Boha, anebo zda v ní mluvím o Sobě Samém! (Jan 7,17) Kdo mluví o sobě samém, vyhledává také jistě jen svou vlastní čest; kdo však jako Já hledá jedině čest Toho, Který Ho poslal, ten je opravdový a není nespravedlnosti na něm!“ (Jan 7, 18)

4) Tu začalo **několik farizeů** reptati říkajíce mezi sebou: „Nyní by bylo zcela na čase tohoto člověka uchopit a usmrtit a pak by již nebylo třeba dáti ho s velkými výlohami po všem světě hledat, kde se snadno někde skrývá; neboť učí zřejmě proti nám a činí nás před lidem podezřelými ze všelikých hanebností. Proto jen zčerstva do toho a pryč s ním!“

5) **JÁ** jsem však dobře zpozoroval toto jejich rozhodnutí a řekl jsem jim: „Nedal vám Mojžíš zákon? Vy zajisté řeknete: „Ano!“ ; proč tedy nikdo z vás nejedná nyní již podle zákona?“

6) A **Židé** reptali a pravili: „Jak můžeš říci, že jsme nezachovávali zákony Mojžíšovy?“

7) Poté jsem pravil **JÁ**: „Nuže dobře, - zachovávali-li zákon Mojžíšův, proč se tedy snažíte Mne usmrtit?“ (Jan 7,19)

8) Tu pravil **lid**: „Cožpak máš ďábla? Kdopak se snaží tě usmrtit?“ (Jan 7,20)

9) Poté jsem řekl pln vážnosti **JÁ** : „Vy ne, ale ti tam, kteří sedí na vysokých stolicích! Hledte, jediný skutek jsem učinil před několika měsíci na 38 let nemocném a tomu jste se všichni pohoršlivě divili! Byl jsem proklet jako hanobitel soboty. (Jan 7,21)

10) Mojžíš vám ustanovil obřizku - ne že by pocházela od něho, nýbrž od praotců - a vy podnes ještě obřezáváte člověka také v sobotu. (Jan 7,22) jestliže tedy obřezáváte člověka také

v sobotu nebojíte se, že se tím porušuje zákon, - proč se tedy hněváte na Mne, že jsem uzdravil v sobotu celého člověka? (Jan 7, 23) Pravím vám: chcete-li však již vůbec soudit, pak nesudte podle prázdného zdání, nýbrž sudte spravedlivý soud podle úplné pravdy!“ (Jan 7,24)

11) I Právilo mezi sebou **několik vznešených Jeruzalémců**: „Není to Ten, kterého se snažili vysocí farizeové o velikonocích usmrtit? (Jan 7,25) A hleďte, on mluví nyní zcela svobodně a oni tam zcela klidně sedí a neříkají mu na to ani slůvko! Poznávají tedy naši představení nyní zcela určitě, že je to zcela jistě Kristus? (Jan 7,26) To však přece nemůže tak být; vždyť přece všichni víme, odkud je. Přejde-li však Kristus, nebude nikdo vědět odkud přišel!“ (Jan 7,27)

12) I zvolal jsem hlasitě v chrámu a učil dále takto: „Ano, vy sice znáte Mou osobu a víte také dobře, odkud jsem; ale nevíte to, že jsem jako člověk nyní nepřišel Sám od Sebe, ale je jeden Opravdový, Kterýž Mne poslal a Kterého vy neznáte a tak také nevíte odkud vlastně jsem.“ (Jan 7,28)

Já však znám dobře Toho, Který Mě poslal do tohoto světa. (Jan 7,29) Protože vy Ho však neznáte, neznáte také Mne! - Rozuměli jste Mě?“

13) Tato Má řeč naplnila pyšné jeruzalémce zlostí, i snažili se, jak by Mne mohli zajmout a za to trestat; ježto však Můj čas tu ještě nebyl, nemohl nikdo na Mne ruku vztáhnout (Jan 7,30)

14) **Mnozí z lidu** však věřili ve Mne a pravili mezi sebou: „Hle, přijde-li Kristus, bude snad více a větší zázraky konat, nežli tu činí On?“ (Jan 7,31)

15) Brzy se však vysocí farizeové dověděli, že toto tiše mluvil o Mně mezi sebou lid.

16) Tu volali (**farizeové**): „Hleďte, jak nám svádí lid!“

17) I vyslali ihned pochopy, aby Mne jali a svázali provazci. (Jan 7,32)

18) **JÁ** jsem jim řekl: „Zanechte toho ještě nyní! Ostatně zůstanu už jen zcela krátký čas u vás a pak půjdu k Tomu, Kterýž Mne do tohoto světa poslal. (Jan 7,33) Potom Mě budete hledat a věru nenajdete! A kam já půjdu, tam vy za Mnou nemůžete jít.“ (Jan 7,34)

19) Tu pochopové ustali a žádný na Mne nevrátil ruku.

20) Avšak Židé mezi sebou šuškali: „Kampak chce jít, že ho nenajdeme? Snad nechce jít mezi Řeky tu a tam roztroušené a je učít? (Jan 7,35) Co je to za zvláštní řeč, že říká: „Budete Mne hledat a nenajdete!“ a „Kde já jsem, tam přijít nemůžete!“ (Jan 7,36) Ach, ten člověk mluví zcela zmateně! jistě se bojí velekněží a mluví tak, aby ho nemohli dát polapit.“

21) Tu pravil jsem **JÁ**: „Nežli přijde Můj čas, nebudete Mne moci nikdo polapit!“

22) Tu křičeli **někteří Židé, zákoníci a farizeové**: „Uvidíme hned, zda nebudeme s to, právě nyní tě polapit!“

23) Poté se tlačili ke Mně; když Mne však chtěli uchopit, zmizel jsem náhle z chrámu a **Židé a farizeové** pohlíželi na sebe s podivením řkouce: „Kampak tak náhle zmizel? To je nejvýš zřejmý zázrak!“

24) **Farizeové** však plni nevole pravili: „Co zázrak, co zázrak, nepozorovali jste, jak ho vytrhl belzebub, když byl v nebezpečí?! Teď ho můžeme ovšem dlouho hledat a přece ho nenajdeme, je-li skryt někde v koutě pekla!“

25) Po této řeči nastalo mocné reptání mezi oněmi mnohými Židy, kteří ve Mne věřili a bylo slyšet zcela mocné hlasy: „Tito bídní farizeové skutečně nevidí pro samé stromy les! Oni sami jsou ti nejhorší belzebubové a vězí s kůží i s chlupy uprostřed pekla; aby však před slepým lidem zastřeli svou hrubou podlost, říkají, že tento muž zcela zřejmě vyzbrojený vši božskou mocí je zcela zřejmě služebník belzebuba. Ó, počkejte, vy praví belzebubové! My již z vás vaše pokrytectví jak se patří vyženeme! My vám strhneme vaše škrabošky, abyste tu pak podle pravdy stáli takoví, jakými jste! No, počkejte jen, vy černí a šedí zlosynové, den výplaty nedá na sebe dlouho čekat!“

26) Když lid dosti hlasitě vyjadřoval takovéto své myšlenky, nebylo brzy již vidět v chrámě žádného farizea a sluhové, kteří Mne měli zajmout, stali se pojednou také neviditelní. Doma měli ovšem velkou neshodu s farizeji, protože se měli ospravedlnit, proč Mne ihned nezajali.

27) Avšak **sluhové** pravili: „Ó, proč jste tedy vy sami nevztáhli na něho ruce anebo nás aspoň nepobízeli, když jsme váhali jako ochromení?“

28) Pravil jeden **vysoký farizeus**: „Sluší se něco takového pro nás v sobotu?“

29) **Sluhové** však pravili: „Také my jsme Židé a musíme světit sobotu jako vy!“

30) Tu pravil **farizeus**: „Nuže dobrá! Zastihnete-li ho zítra nebo pozítří, kdy není sobota, nýbrž pouze dva veselé svátky, pak ho uchopte a přiveďte ihned k nám !“

31) Pravili **sluhové**: „O, ano, to již můžeme učinit; jen nebude-li lid proti tomu něco mít!“

32) Pravil **farizeus**: „Kdo se tu bude ohlížet na lid, jenž je již dávno proklet!“

33) Privil **sluha**: „Ano, proklet neproklet, - bude-li však prokletý lid nás i vás zcela jistě za to kamenovat, co potom?! Dnes už k tomu zrovna příliš mnoho nechybělo! Kdybychom všichni nebyli tak kvapně opustili chrám, nebylo by se nám právě nejlépe dařilo! Prokletý lid by nám byl jistě s pravými lichvářskými úroky vrátil naši jemu udělenou kletbu! Co se však nestalo dnes, může se zcela snadno stát zítra anebo pozítří. My však myslíme, že by se měl ten člověk nechat! Neboť je to prorok Bohem nám seslaný a proto proti němu ani vši svou mocí nic nepořídíme; není-li to však prorok, pak se ta věc sama sebou zhatí!

34) Privil **farizeus**: „Vy nic nevíte a takto mluvíte! Cožpak není psáno, že z Galileje, kam jsou vypovídáni jen zločinci, nikdy prorok nepovstane?“

35) Privil **sluha**: „To je sice pravda; ale pokud jsme se od jiných lidí dověděli - a také to prokazují naše knihy obřizek - není to Galilejec, nýbrž je narozený v Betlémě a to je přece právě staré město Davidovo, v němž David psal svá proroctví. Mimoto je však také ještě známo, že prorok Isaiáš dlel velmi často a dlouho v Galileji, podobně jako prorok Jeremiáš - a to přece byli největší proroci!“

36) Tu privil **farizeus**: „Nejste tedy také vy již ďábloví? Kdo vám toto řekl?“

37) Privili všichni **sluhové**: „Vy sami teprve nedávno při jedné řeči o proroctích, kdy jste vyprávěli lidu, kdo byli proroci, jak a kde se narodili a kde se zdržovali a působili! Copak si nesmíme již ani zapamatovat, co jste nám vy sami kázali?“

38) Poté byl onen farizeus ve velkých rozpacích, dále již nic neřekl a odešel. Sluhové však odešli též a potají se smáli, že se jim podařilo postrašit vysoké a mocné farizeje.

148. ZAVÍTÁNÍ PÁNĚ K LAZAROVÍ V BETANII.

1) Já Sám jsem Se pak sešel mimo chrám ve zcela odlehlé hospodě se Svými bratry a učedníky. Byla to táž hospoda, v níž jsem o slavnostech s Josefem, Marií a bratry často přenocoval. Radost bratrů, když jsem k nim přišel, byla ovšem nepopsatelně velká, ježto seděli všichni zcela smutně pospolu a vyměňovali si mínění o tom, zda Se nad nimi opět slituji a je příjemu.

2) **JÁ** jsem Se jich však otázal řka: „Děti, přátelé a bratři, máte co jíst a pít?“

3) Tu padli Mně **všichni** k nohám a prosili za odpuštění. Já však jsem je vyzval, aby ihned vstali se země a mluvili se Mnou zcela otevřeně, protože věděli, že pro otevřenou řeč se nikdy nehněvám. Tu bratři povstali a děkovali Mně, že jsem je neopustil.

4) Když jsem však hovořil takto s bratry, tu přispěchalo také **oněch dvacet Židořeků!** Spatřivše Mne pravili: „Pane, Ty jsi nás předešel! Byli jsme v chrámě a slyšeli jsme vše, čemu jsi přemoudře učil; když jsi Se však pojednou stal pro strašnou nezvednost Židů a farizeů neviditelný, spěchali jsme tedy také my, pokud to jen bylo při velké tlačenci možné, z chrámu a chtěli jsme právě podat bratrům zprávu o Tvé přítomnosti, což by je bylo jistě nanejvýš potěšilo, - a hle, zastihujeme Tě již zde! Ano, to je pro bratry ovšem nevýslovně potěšitelnější a také my jsme nade vši míru potěšeni, že Tě, ó, Pane, opět máme mezi sebou! Od nynějška se jistě takové odloučení již nestane!“

5) Privil jsem **JÁ** : „O, přijdou ještě časy a okolnosti, kdy vy všichni se budete na Mne zlobit a když bude Pastýř poražen, tu se ovce rozprchnou a rozptýlí! A však až Se pak Pastýř opět navrátí, shromáždí dobré ovce opět kolem Sebe navždy. Nuže, farizeové by byli dnes velmi špatně pochodili, kdybych byl neunikl tak rychle z chrámu; neboť počet těch, kdož ve Mne věří, byl v chrámě mnohem větší a kdyby byl někdo na Mne vztáhl ruku, nastala by v chrámě velká vřava a velcí Jeruzalémci i s farizeji, zákoníky a chrámovými Židy by přitom velmi zle dopadli. Abych tomu zabránil, opustil jsem tedy také chrám a jsem nyní zde.“

6) Zítra nebudeme dělat nic a dnes také ne; avšak pozítří, kdy se jak známo koná s největší pompou tato slavnost, se dostavíme do chrámu i my a budeme učit lid. Nyní však opustíme tuto hospodu, která je zařízena příliš přísně a příliš hloupě podle starozidovského zvyku; neboť zde před západem slunce nedostaneme nic jíst - a ještě méně něco pít. Proto se zvedněme a pojďme do Betanie; tam dostaneme ihned něco jíst a pít!“

7) To bylo všem velmi vhod; avšak tu nám šel vstříc hospodský této hospody a privil: „Ale, copak je to?! Cožpak má hospoda vám nestačí? Pročpak mně chcete opustit a dokonce ty, synu Josefa z Nazaretu, jenž jsi zde v hospodě přece tak často byl se svými rodiči a já jsem dokonce s Josefem velmi blízký příbuzný?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi Mi předně příliš Žid a mnoho dbáš na všechno vnější, - avšak niterné, pravdivé a živoucí je ti cizí; mimoto se ještě stává, že jsme všude vždy lépe přijati nežli v domě nejbližších pokrevních příbuzných, z kteréhož důvodu Já Se také jen nejvýš zřídka dávám vidět v Nazaretu, - neboť proroka si nikde neváží méně nežli v jeho domovině!“

9) Pravil **hospodský**; „Ale tvůj otec Josef byl přece vždy rád u mně a vždy jsme spolu mnoho hovořovali o Mojžíšovi a o všech ostatních prorocích, také mi vždy o tobě vyprávěl zcela zvláštní věci! Proč tedy nechceš nyní v mém domě vůbec zůstat, když jsi beztoho již téměř tři plná léta nebyl v Jeruzalémě?“

10) Pravil jsem **JÁ** „Kdybys se byl jen někdy dotazoval, byl bys se zajisté dověděl, že jsem zde byl téměř při každé slavnosti! Ale ty jsi arcizid a přitom přece také arcihospodský a jako takovému ti také nic nezáleží na tom, co velkého se děje někde ve městě! Proto zůstaň jen jaký a co jsi a Já a tito Moji učedníci zůstaneme také takovými jakými jsme a co jsme. Dlužní ti nejsme ještě nic, protože jsme dosud nic nepožili; a proto jdeme!“

11) Poté jsme se zdvihli a odešli rychle odtud a šli do Betanie.

12) Poté však řekl **hospodský** svým lidem: „Jsem velice rád, že odešli; neboť z příbuzných má hospodský vždy malý užitek!“

13) Já však jsem toto pověděl učedníkům a oni se velice zlobili na tohoto pokryteckého hospodského.

14) Před Betanií jsem však pravil bratřím: „Jděte nyní poněkud napřed a řekněte Lazarovi, aby připravil dobrý oběd; ale Mé Jméno mu ještě nevyslovujte! Já však potom přijdu, z čehož bude mít převelikou radost.“

15) Tu šli **bratři** s ostatními dvaceti učedníky rychle napřed a řekli to Lazarovi.

16) A **LAZAR** pravil: „Ano, milí přátelé, stane se ihned podle vašeho přání; avšak nevím, co bych za to dal, kdyby byl s vámi také velký svatý Mistr! Před půl hodinou tu šlo kolem několik Řeků a já jsem se jich tázal, co je nového na slavnosti. Neboť zdržel jsem se jen hodinu v Jeruzalémě a spěchal jsem pak pro nejvýš mi protivný a pošetilý slavnostní shon domů a nemohl jsem se pak také dovědět, co se tu dalšího přihodilo.“

17) Tu pravili **Řekové**: „Slyšeli jsme, že ten pověstný mág z Galileje působí v chrámě; avšak neviděli jsme ho, protože jsme se nemohli pro samou tlačenicí dostat dovnitř.“ Nuže, to mně pravili oni dva Řekové. Poté jsem ihned vyslal několik svých sluhů, aby se na to podrobněji zeptali a přinesli mi ihned zprávu, abych tam pak zašel, vyhledal Ho a pozval jako nejmilejšího hosta k sobě; vyslaní sluhové se však dosud nevrátili. - Řekněte mně, milí přátelé, zda jste neslyšeli také vy něco takového ve městě!“

18) Tato otázka uvedla učedníky do nemalých rozpaků, takže nevěděli, jakou by na to měli dát odpověď. Avšak tu jsem učinil jejich krátkým rozpakům konec, neboť v témž okamžiku jsem vstoupil do Lazarova pokoje, pozdravil ho jako bratra. Lazar byl radostí všecek uchvácen a obě jeho sestry plakaly blažeností, že jsem nyní jednou zase přišel. Krátce, v celém domě Lazarově byla nyní radost, jakou dosud nezažil.

19) Ihned se dali všichni do práce, aby nám připravili co nejlepší a nejskvělejší oběd. O tom se ovšem nesměl nějaký pravý Žid a farizeus nic dovědět, protože něco takového před západem slunce by velkou slavnostní sobotu v nejvyšší míře zhanobilo. Avšak tuto sobotu byli všichni farizeové v chrámě příliš zaměstnáni a rovněž i jejich sluhové a tak se mohlo v Betanii již leccos stát, o čem neobdržel chrám nikdy zprávu. Zatím co se připravoval oběd, vyšli jsme si na známý pahorek, utábořili se pod stinnou palmou na lavicích z drnů a Já jsem vyprávěl Lazarovi, jak se Mi v chrámě dařilo.

20) Jan a Matouš sepisovali tu pak také evangelium, ale ovšem jen hlavní body s vynecháním velmi mnohých vedlejších okolností.

21) A když **LAZAR** uslyšel ode Mne vysvětlení 4. a 5.kapitoly Isaiáše, řekl: „Ano, Pane, to se však již tak navlas hodí na dnešní dobu a na její lidi, že také není ani sebemenší bod, o němž by se mohlo říci, že by se sem nehodil zcela přesně! Ano, je tu tedy zajisté velmi pochopitelné, že templáři měli na Tebe tak spadeno! Ó, tato lekce jim byla velmi zdravá; neboť tito chlapi si nyní počínají již tak, jako by to byli již sami bohové a andělé!“

149. PŘEDPOVĚĎ PÁNE O NAŠI NYNĚJŠÍ DOBĚ. NUTNOST BOŽSKÝCH ZJEVENÍ.

1) Právil jsem **JÁ**: „Příteli, jako je tomu nyní, tak tomu bude za téměř dva tisíce let po nás a začátek k tomu bude tu již mnohem dříve! Zde je nyní židovství mnohem horší nežli pohanství - neboť u pohanů platí přece ještě něco rozumu, kdežto u Židů se šlape po něm nohama - ; v oné době bude však Má nauka, tedy křesťanství horší nežli nyní židovství i s pohanstvím dohromady. Tehdy bude mezi lidmi veliké soužení.

2) Světlo pravé živé víry vyhasne a láska úplně vychladne. Pýcha, zámožných lidí překročí všechny hranice a vládcové a kněží se budou považovat za mnohem vyšší nežli považují nyní Židé svého neznámého Jehovu a pohané svého Dia.

3) Avšak Já pak také čas od času probudím muže a dívky a dám, jim pravé Světlo a toto Světlo se bude stávat stále větší a mocnější a nakonec pohltí všechna díla velké nevěstky Bábele. Nedivte se tedy, že tomu nyní tak je; neboť bylo tomu již často tak, a ještě hůře a jednou bude ještě hůře.

4) Svět zůstane vždy světem; avšak Já nicméně povedu vždy Své a dám nad světem propuknout Svůj soud, stane-li se tak zlý, že vedle jeho honu a shonu nebude moci již obstát ani jiskérka pravého životního světla z Boha.

5) Nyní to již došlo dokonce tak daleko, že v celé zemi židovské by byla bez Jana a beze Mne udušena každá jiskra pravého poznání Boha a proto bylo nutné, abych přišel Já Sám jako člověk do tohoto světa a přinesl znovu všem lidem, kteří jsou ještě dobré vůle, ztracené Světlo života a abych jim znovu ukázal cesty k opravdovému bohopoznání.

Vznikne ovšem ještě leckterý boj mezi Mými dětmi a dětmi světa, protože počet Mých na Zemi bude vždy menší nežli počet dětí světa; ale nakonec přece jen ti Moji zvítězí nade vším světem a svět jim nebude moci již uškodit. Neboť i kdyby se vám nyní zdála všechna hmota sebetvrdší a nezrušitelnější, bude konečně přece jen muset ustoupit moci ducha.

6) Bůh však je jediným Pánem nade vším a ví nejlépe co, jak a proč to a ono dopouští, pořádá, při čemž vylévá mezi lidmi pravé Světlo a toto Světlo udržuje se vši vážností mezi Svými dětmi, takže pak nikdo nemůže říci: „Kdyby byl nějaký vše moudrý Bůh, Jenž stvořil vše co vyplňuje tento nekonečný prostor, pak by musel mít tolik s láskou spojeného uznání, aby Se Svým rozumným a myslícím tvorům, jakými jsou lidé, aspoň tak dalece zjevil a ukázal, aby z toho vyrozuměli, že On je ten pravý Základ všech věcí a co je lidem od Něho očekávat a jak mají žít, aby se takové očekávání na nich uskutečnilo!“

7) Kdyby Se Bůh lidem vůbec nikdy a vůbec žádným způsobem nezjevil, měli by lidé také úplně pravdu, kdyby ve zcela žádného Boha nevěřili a každého člověka, jenž by řekl ze sebe, že nicméně je Bůh anebo několik neviditelných bohů, srazili a řekli: „Co je nám do tvého hloupého boha fantasie?! Je-li nějaký Bůh, ať se nám ukáže a oznámí, co chce s námi! Neučiní-li to, pak ho také vpravdě nikde není, leč jen ve shnilé fantasii na mozku připraveného lenocha!“

8) Sebe sama úplně vědomý Bůh jako centrální bod vši moudrosti a moci vzal by na lidi jako svá nejdokonalejší díla přece potud rozumový ohled; aby se jim někdy sám zjevil a jim ukázal proč tu jsou a co dalšího s nimi zamýšlí. Není-li však tomu tak a nemůže-li být podle nejuplněnější pravdy jednou anebo také několikrát jako jsoucí zde dokázán, pak také není a kdokoli o jsoucnosti Boha něco mluví a píše, zasluhuje, aby byl co nejostřeji potrestán.

9) Neboť stačí, že člověk veškerým rozumem a poznáním nadaný a sebe sama až příliš jasně vědomý musí nést všechna nejvyšší pobuřující břemena jím nezaviněného života, neřku-li, že si má pro nic a za nic dáti od nějakého nikde nejsoucího boha předpisovat tvrdé a vši přirozenosti se přičící zákony; neboť bůh, jenž se nemůže a nechce nám lidem zjevovat jinak nežli jen jazykem pomateného a práce se štífcího blázna, není zcela nic jiného nežli buď příznakem takového vyznačeného blázna, anebo je to pouze jen nějaká hrubá, hloupá a slepá síla, která má jen tolik sebevědomí a rozumu, že se odvažuje, nehledíc k hanbě, že dojde výsměchu, jen zcela pokradmu a skrytě zjevit právě jen opět velmi hloupému, nic nevědoucímu a ničemu nerozumějícímu lehkověrnému bláznu.

10) Hleďte, takové závěry vůči Božství byl by oprávněn učinit každý rozumný člověk, kdyby se Božství nikdy a nijak lidem neukázalo a nezjevilo nežli jen skrze líné a darebné kněžství.

11) Avšak jděme zpět k Adamovi a shledáme velmi mnohá, krátce za sebou následující údobí, v nichž Se Bůh před tisíckrát tisíci lidmi jistě způsobem nejvyšší pamětihodným zjevil a jim Svou vůli se Svým nejmoudřejším úmyslem s lidmi jim oznámil; jelikož by však člověk bez po-

nechání jeho nejsvobodnější vůle nebyl vůbec člověkem, neučinil také s Božím Slovem ani o vlas jinak nežli se slovem nějakého člověka.

12) Malá část ho po nějakou dobu ještě dbala; avšak největší část na ně brzy a zcela zapomněla a nakonec považovala vše za marnivý výmysl a blouznění lidí, užívala plnými doušky světských radostí a považovala moudré za pošetilce a blouznily, kteří pro nejvyšší nejisté a nedokazatelné záhrobní Království nebeské pošlapávají právě nebeské Království tohoto světa.

13) Takovými názory se pak víra v jednoho pravého Boha jednak zcela jistě ztratila a to tím spíše, že na druhé straně shnilé kněžstvo muselo svým nejvyšším sobeckým falšováním zjeveného slova Božího přece jen časem upozornit střízlivě a zrale myslící lidi na to, že se jim s takovou zjevenou vůlí Boží posloužilo méně a hloupěji, nežli by to očekával i nejhoupější člověk na Zemi.¹³) Nauky byly vesměs nejvyšší nesrozumitelná tajemství, která však přesto byla zcela slepým lidstvem, které se samo považovalo za nejvyšší nehodné, aby těmto vysokým, hlubokým a nejsvětějším tajemstvím kdy rozumělo, považována za svatá.

14) Či je tomu dnes jinak?! Nechodí hloupý slepý lid do chrámu a nekoří se Písmu?! Avšak z toho, co je v něm, ví pramálo a také necítí toho potřebu, protože se spokojuje úplně již tím, že tomu rozumí zasvěcený kněz Boží. Obyčejný člověk nepotřeboval nic jiného, nežli co mu říká kněz a že koná co chce kněz; neboť kněz ví již zcela jistě proč.

15) Jestliže se však zjevenému slovu a vůli Boží u lidstva vždy tak daří, jaký div, že lidé již za 100 let po sebe velkolepějším zjevení pravdy sotva více vědí a věří nežli spící děti z toho, co dělaly a učinily v bdělém stavu?! Bůh však nicméně nikdy neupouští od toho, aby Se lidem nejrozmanitějším způsobem nezjevoval, takže člověk jen při troše přemýšlení brzy shledá, že tu nešlo o věci přirozené.“

---

150. PRAVÍ A FALEŠNÍ PROROCI A ZJEVENÍ.

1) (**PÁN:**) „Ve větší míře Se zjevuje Bůh ústy plně probudilých proroků. Tací proroci jsou probudilejším lidem vždy velmi znatelní, - předně svým psaným a mluveným slovem, zadruhé leckterými přídávky zázračné činnosti, například že v čas potřeby zvěstují lidem předem budoucí věci, takže se lidé potom mohou obrátit a polepšit a Boha prosit, aby od nich odvrátil oznámené neštěstí, jako tomu bylo v Ninive. Za třetí tací praví, Boží vůlí probuzení proroci uzdravují také modlitbou a vkládáním rukou nemocné, poslouží-li nemocnému jeho uzdravení ke spáse duše. A za čtvrté mohou však také ve spojení s vůlí Boží vyhlásit trestný soud nad nepolepšitelným lidstvem, jako také naopak národu žehnat.

2) Těmito a některými jinými dobře vyznačenými vlastnostmi lze snadno rozeznat pravé, Bohem probuzené proroky od proroků falešných a zvláště snadno ještě tím, že jako praví proroci jsou vždy naplněni pokorou a láskou k bližnímu, kdežto falešní proroci kráčí ve všelikých lemovaných a ještě jinými věcmi označených rouchách, naplněni pýchou a nekřiklavějším sobectvím, dávají se vidět jen na jistých posvěcených místech, málo mluví a to velmi hloupě a nesmyslně a za jistých dob konají všelijaké falešné divy přirozenými úplně v tajnosti udržovanými prostředky - a běda tomu, kdo by je napodobil! -, kdežto pravý prorok nedělá ze svých pravých divů žádné tajnosti, nýbrž má a pobádá lidi ještě k tomu, aby také oni mohli týměž správným a dobrým způsobem činit zcela podobně divy.

3) Jelikož tedy podle toho lze pravé proroky zcela snadno rozeznat od falešných a každý střízlivý člověk může z toho náležitě vyrozumět, že jsou tedy zcela vážně praví a falešní proroci - a že by jistě nikdy falešní proroci nebyli povstali, kdyby je nepředcházeli praví proroci -pak i toho mohou lidé také zcela snadno poznat, že je jeden pravý Bůh, jenž nenechává nikdy kráčet lidi na Zemi zcela osiřelé, nýbrž že jim vždy oznamuje Svou vůli a také jim stále zjevuje Svůj velký a moudrý úmysl s nimi.

4) Tento způsob zjevení je však lidem, kteří se chtějí podle toho otevřeně obrátit, vždy nejprospěšnější, protože jim lidé netrpí žádným mimořádným nucením. Při jen řídkých velkých zjeveních získávají lidé pro své duše mnohem méně, protože taková zjevení jsou pro zvrhlé lidstvo spíše jen soudem nežli spásou.

---

¹³ Text této věty byl Lorberovou rukou dodatečně přepracován. Vyd. orig..

5) Když Adam v ráji na této Zemi hřešil před Bohem tím, že si nechtěl jako člověk svobodné vůle dát líbit dobře poznanou vůli Boží, tu zažil brzy velké Boží zjevení a pak litoval svého hříchu; ale toto velké zjevení mu bylo soudem.

6) Potom se dostalo lidem několikrát velké Boží zjevení pro zvrhlé děti světa, které bydlely v nížině; leč bylo pro děti světa vždy soudem.¹⁴⁾

7) Za dob Noemových se dostalo lidem opět velmi velké Boží zjevení; leč bylo pro lidi velmi velkým soudem.

8) Za doby Abrahamovy se stalo opět velké zjevení a to následkem strašně zvrhlých obyvatelů Sodomy, Gomory a deseti menších měst kolem obou těchto velkoměst. Tehdy bylo opět soudem těmto lidem; Mrtvé moře je dnešního dne dosud výmluvným toho svědkem.

9) Otec Jakob měl opět velké Boží zjevení; ale jeho děti je musely odpykat v Egyptě.

10) Za doby Mojžíšovy bylo nové převeliké Boží zjevení a Boží hromová slova musela být lidem na kamenných deskách vyryta. Ale jak strašným soudem bylo toto Boží zjevení, zvláště pro příliš slepé, příliš pyšné a příliš znelidštělé Egyptany, jejichž hlavní sláva tu byla úplně zlomena; ale také Izraelitům se nic neprominulo.

11) Když Izraelité pod Josuou opouštěli poušť, stalo se opět velké Boží zjevení a velké Jericho zmizelo se Země.

12) Tak tomu bylo za dob Samuela a Eliáše a také za dob ostatních čtyř velkých proroků; a hledte, jaké soudy poté následovaly. Ani malí proroci nebyli do tohoto světa vysláni bez soudu.

13) Nyní však je před vašimi očima největší a nejbezprostřednější zjevení Boha lidem; avšak následující převeliký soud Židů nedá na sebe dlouho čekat.

14) Od nynějška bude téměř po plných 2000 let probouzeno nescetně mnoho věstců a proroků, protože také povstane ještě větší počet falešných proroků a dokonce nejvyšších pyšných, pannačných a vši lásky prostých falešných Kristů. Tu budou však také rovněž soudy stále trvat a zřídka bude vládce, jenž by i se svým lidem ušel pro svou temnotu zlému soudu.

15) Ku konci oznámené doby budu probouzet stále větší proroky a s nimi se budou také množit a šířit soudy. Tehdy také přijdou velká zemětřesení a velmi pustošící bouře a živly, velká drahota, války, hlad, mor a ještě mnohá jiná zla a jak jsem již předem poznamenal, nebude - až na nejvyšší nemnohé - víry mezi lidmi, kteří v ledu lidské pýchy zcela vychladnou a národ potáhne proti národu.

16) Také budou lidé varováni věstci a zvláštními znameními na obloze, načež se však jen nemnozí Moji obrátí, zatím co lidé světští budou vše to považovat jen za řídké účinky přírody a vyplivnou se přede všemi těmi, kdož ještě věří ve Mne.

17) A však potom se stane největší zjevení Mým opětovným sestoupením na tuto Zemi; avšak tomuto zjevení bude také již předcházet největší a nejostřejší soud a následovat všeobecné třídění světských lidí ohněm a jeho střelou, abych pak mohl Já Sám zříditi na této Zemi zcela jinou školku pro pravé lidi, která pak potrvá až na konec časů této Země.

18) Řekl jsem vám toto nyní předem, abyste nemysleli, že to po Mně bude tak dokonalé jako v Mých nebesích. Ano, nemnozí budou sice podobni Mým andělům, - leč mnozí budou ještě mnohem horší, nežli jsou tu nyní lidé za těchto našich dob.

19) Avšak nesmíte se pro to vše pohoršovat; neboť Já jsem vám všem přece již velmi často řekl, že by člověk bez své úplně svobodné vůle nebyl vůbec člověkem, nýbrž jen člověku podobným zvířetem.

20) Takové lidi by pak bylo sice možno v nejlepší případě vycvičit podobně jako zvířata pro zaměstnání, avšak nikdy nepřivést na stanovisko, aby poznali, že taková práce je pro pravého člověka i pro zvířecího člověka dobrá a užitečná, aby se pak sami odhodlali v pravé době konat tyto užitečné práce.

21) Člověk, jenž hřeší proti zákonu, ukazuje tím právě tak dobře, že je člověkem svobodným, jako člověk, který zachovává dobrovolně zákon. Proto také nemáte žádného člověka soudit a odsuzovat, nýbrž jen se vši trpělivostí a mírností poučovat a zbloudilému pravou cestu ukazovat. Chce-li po ní jít, je blaze a dobře pro něho; nechce-li však, nedělejte proto také žádný nátlak na něho, nýbrž nejvyšší ho z lepší a čistější obce vylučte, - neboť nuceně věřící člověk je desetkrát horší nežli veřejně nevěřící a odpadlík.

---

¹⁴ Viz „DOMÁCNOST BOŽÍ“, sv. 1 – 3. Vyd..

22) Pohledte na farizeje! To jsou vesměs nuceně na oko věřící; avšak v sobě nevěří zcela ničemu a konají vše, cokoli se jim jen zachce.

23) Proto dejte dobrý pozor, budete-li si ve Jménu Mém volit opět za sebe nástupce, abyste předně nikoho k tomu nenutili a za druhé, abyste nikoho nepřijímali, na němž již zdaleka vidíte, že by chtěl váš úřad nastoupit pro časné zájmy.

24) Vy toho budete ovšem dbát; avšak přesto jich do vašeho úřadu vstoupí nesčíslný počet jednak vnějším nátlakem a jednak v naději, že ve vašem úřadě najdou dobré a bezstarostné zaopatření. Avšak ty všechny budu počítat do pluku antikristů a jejich skutky budou před Bohem odporným zápachem a budou vypadat jako zapáchající zdechlina.

25) Vpravdě pravím vám: Na všechny vaše nástupce, kteří nebudou připravováni Mnou, nýbrž jen lidmi v jistých světských školách k nastoupení po vás v úřadě, nepohlédnu; neboť jen antikrist bude takto kvalifikovat své učedníky.

26) Na které vy však budete vkládat ruce a křtít ti budou naplněni Mým Duchem; jsou to také ti, všech dob volím za své nástupce a jimiž potvrzuji Mého Ducha.

27) Avšak v pozdějších dobách bude jich velice málo, protože antikrist rozšíří velice svůj pluk; až se však bude domnívat, že je nejvyšším na světě, bude také svržen navždy! - Pochopili jste to nyní dobře a jasně?"

151. ZNÁMKY PROTIVNÍKŮ KRISTOVÝCH.

1) Privil poté **JAN** Můj miláček: „Pane, pak se sotva vyplatí dělat si kvůli hloupým lidem takovou námahu! Neboť jestliže se Tvé nyní lidem dané světlo života až příliš brzy opět zatemní stále vítězícím úsilím satana, pak ať má lidi jak nyní jsou, jako zcela zralé pro svou pekelnou světskou říši. Proč mají být tito lidé napřed omilostněni Tvým Světlem života?! Věru, budou-li toto plody Tvé božské lásky, pak by to znamenalo - kdyby byli totiž světšší lidé v Tvé nauce poučování - házeti Tvé životní perly jako nejsprostší žrádlo všem vepřům světa! Ať se jim tato ušlechtilá látka vůbec nedává a pak ji také nebudou moci zkazit a znečistit!“

2) Privil jsem **JÁ** „Ano, milý příteli, pro ty lidi, kteří v Mou nauku nevěří a to co z Mé nauky slyší, ještě kvůli světskému zisku zfalšují, se také Má životní nauka nedává; neboť pro možné a další vzdělávání takových duší mám ještě dokonce nekonečně mnohé a velké školní budovy v celé nekonečnosti.

3) Jen pro Mé pravé děti na této Zemi dávám tuto nauku a tyto děti jsou také pojaty do opravdového vykoupení od věčné smrti. Tyto děti budou však udržovat tuto nauku vždy čistou a nikdy se nepoddají moci světského klamu, nýbrž budou se věčné životní pravdy diamantově pevně držet.

4) Co nám záleží na všech těch světských lidech?! Příležitost je jim dána, aby také oni vstoupili do řad dětí Božích. Chtějí-li to vážně, nebude se jim v tom nijak bránit - a nechtějí-li, ať si dělají co chtějí a pak se také nemusíte dále o ně starat!

5) Hle, tak se má věc! Já jsem totiž nepřišel, abych snad zbavil svět jeho starých pout soudu, nýbrž jen abych osvobodil Mé děti od světa a jeho soudu. A co a jak Já to nyní činím, tak to také budete budoucně činit vy a vaši nástupci.

6) Co třeba na této Zemi v Mém a podle Mého řádu rozvázat, to také rozvažte a co takto rozvážete, to bude také ihned u Mne v nebi rozvázáno; co však rozvázati nelze, to nechte svázáno neboť anebo - nedbá-li někdo vašeho rozvazování - nechte ho v jeho poutech a svažte ho, abyste pak měli pokoj od svázaného, - a věru, pravím vám, ten bude také přede Mnou v nebi svázán a nadlouho zůstane otrokem své temné světské vůle! - Hle, tak se mají věci!“

7) Privil **JAN** dále: „A jak poznáme takové temné protivníky Kristovy? Já totiž již nyní zcela dobře poznávám, že Tvá nauka bude mnohými uchopena a zejména mnohými mágy, kteří jí budou chtít okrášlit své kouzelnictví. O, řekni nám také jistá znamení, abychom je mohli rychle poznat a pak ihned opět proti nim vytáhnout do pole!“

8) Privil jsem **JÁ** : „Poznáte je velmi snadno podle jejich skutků! Neboť na trní nerostou hrozny a na bodláčí ne fíky. Kdo něco dává a chce za to ještě více brát, ten věru není Mým učedníkem! Neboť hledte, Já dávám vše za Své, nakonec i život tohoto Svého těla a neberu za to od nikoho nějakou oběť tohoto světa, nýbrž chci jen, aby Mne člověk miloval nadevšecko, abych mu pak mohl dát ještě nekonečně více a něco nekonečně většího.“

9) Myslíte, že toto bude činit také antikrist? stoupcům strašně málo dá - snad nic jiného nežli prázdné vybásněné sliby ve velkém záhrobní -, za to však bude žádat dokonce velké oběti, jak to nyní dělají templáři, kteří si za své několik loket dlouhé modlitby dávají velmi mnoho platit; avšak tyto modlitby nikomu nic neprospívají ani pro tento a ještě méně pro onen svět! A hle, právě tak to bude dělat antikrist a Moji učedníci poznají jej i jeho učedníky a vyznavače velmi snadno podle těchto nicotných a prázdných plodů!

10) Co dělají nyní farizeové s hříšníky všeho způsobu a druhu? Hle, berou výkupné za hříchy buď v penězích anebo také v jiných hojných obětech a dávají pak hříšníkům list výsadný za hříchy již spáchané a také již za ty, které člověk, jakých je nyní dost obzvláště v bohatém světě, zamýšlí v budoucnu spáchat a říkají lidem: „Je vám prospěšnější, když obětujete, nemůžete-li zachovávat těžký zákon!“ A tak ruší templáři přikázání Boží a na jeho místo dávají svá nejvyšší sobecká světská ustanovení, ježto jejich mysl touží jen po blahém životě světském na účet chudého slepého lidstva.

11) Hledte, právě tak to bude činit také antikrist a všichni jeho učedníci a podle toho tím snáze ho poznáte! A budou-li pak jeho učedníci v celém světě se široce otevřenými hubama volat: „Hledte, zde je pravý Kristus!“ anebo „Tamto je!“, ať jim to nikdo z Mých nevěří! Pravé děti světa však nechte a nevolejte je, aby měly pokoj před drakem a jeho družinou; neboť on si na nějakou dobu osvojí velkou moc a bude se svými nepřáteli velmi špatně zacházet! Ale právě tím si sám připraví svůj soud a svůj zánik.

12) Já v té době dám činit lidmi všeliké velké vynálezy, které budou vnikat jako žhoucí šípy do temných komor draka a silně zničí jeho bídná podvodná umění a falešné zázraky a bude tu stát jako nahý dokonce k hanbě svých nejvřelejších stoupců, kteří se brzy ve velkých davech od něho odvrátí.

13) Proto se nestarejte o to, co se časem stane z této Mé nauky; neboť já jediný vím, co vše se musí v tomto světě stát a dopustit, aby jednou také ve slepém světě bylo životně jasno!

14) Avšak tak rychle, jak vy si to myslíte, to nejde; neboť Já jediný znám životní prvky v této Zemi a vím také nejlépe, čeho je třeba k tomu, aby byla časem přivedena k vyššímu světlu života. Proto se dále netežte a buďte veselí mysli!

15) Hledte, Mne očekávají ještě obzvláště žalostné události v tomto světě, které vlastně dlouho nedají na sebe čekat! Ale proto na Mně smutek nepozorujete. Ať přijde cokoli, jediný Já -jsem Pán! Přes Mou moudrost a přes Mou vůli se nic nemůže stát. Co se tu děje a ještě dít bude, je vypočítáno a určeno shora a má svůj velmi hluboký svatý důvod; kdo je však v srdci, v lásce a ve vůli se Mnou, tomu ani ten nejhorší svět nebude moci nikdy v ničem uškodit. Ale kdo je jedno se Mnou jen v moudrosti, tomu bude ve světě mnohé a zlé boje přestát; neboť svět ve svém hmotném rozumu věčně nikdy nepozná, že jeho zdánlivé něco není před Duchem vlastně nic. - S tím se spokojte a buďte nyní se Mnou úplně veselí mysli!“

152. ROZMANITOST TVORŮ A JEJÍ ÚČEL.

1) Po této Mé řeči se také všichni rozveselili a byli jsme Martou pozváni k obědu. jedli a pili jsme ve zcela dobré míře a byli jsme plni dobré mysli a Lazar Mi vypravoval, co vše musel za Mé nepřítomnosti s templáři přestát a jak se nakonec přes veškerou svou trpělivost musel tak zlobit, že potom notně onemocněl.

2) (**LAZAR**) zejména vypravoval: „Pane, na Zemi není vůbec hmyz, který by byl tak dotěrný! Nelze se jich zbavit dále jak dále! Pohrozí-li se jim zákony Říma, snaží se našinci po několik dní jako plazící hadové dokazovat, že jedině oni jsou v nejúplnějším právu, že s nimi nemá vůbec žádný světský zákon co dělat a že jedině oni sami jsou zákonodárci všeho světa. Každý člověk, beže vši výjimky, může jedině od nich očekávat veškerou slast anebo strast.“

3) Při těchto jejich důkazech jsem se přímo rozzuřil a byl bych se na těchto bezbožných pokrytcích málem dopustil násilí a zakázal jsem jim, aby nikdy nevstoupili do mého domu. Avšak to vše nic nepomohlo. Dnes jsem jich vyhnal deset a, ještě ráno jich zato přišlo dovnitř dvanáct jiných a začali tak nevinně a úlisně totéž téma, pro které jsem zapověděl jejich předchůdcům můj dům a přitom se stavěli tak, jakoby se mezi mnou a jimi nikdy nic nepříhodilo!

4) Tento měsíc jsem však přece jen nucen dát za velký poplatek obsadit všechny cesty k mému domu římskými strážemi a to s nejpřísnějším příkazem, aby do mého domu nepouštěli

žádného templáře. Nuže, tu jsem měl sice nějaký čas vnější pokoj, ale vnitřní vůbec ne; neboť tito nejvyšší nestydatí chrámoví ničemové poslali mně všeliké výhružné dopisy a obtěžovali mě pak tímto způsobem, protože osobně již nesměli. Kdybys Ty, Ó, Pane, mně osvobodil od tohoto souzení, byl bych pak již v tomto světě zcela blažený!

5) Nuže, po tyto tři dny nepříjde z chrámu ke mně asi nikdo, pročez jsem také na tuto dobu dal strážce odvolat; avšak po třech svátečních dnech je opět povolám, jinak bych neměl od těch velmi obtížných chrámových vos pokoj. Víím dobře, že Tvé velké zázračné uzdravení před půl rokem a moje přívětivost jak známo prokazovaná Tobě jsou vlastním hlavním důvodem, pro který mně templáři tolik pronásledují. Ale, uvedu-li jim to jako důvod, neuznávají ho, nýbrž říkají, že důvodem je jediné to, že jim nechci přenechat aspoň 8 - 10 sluhů. Privil jsem templářům: „Vyjednejte si to se sluhy! Můžete je mít dokonce všechny, budou-li chtít k vám jít!“ Ale tu pravili: „To nám mluvíš jen tak na oko; potají však sluhy zrazuješ a proto k nám nejdou! Budeš mít za to perný účet před Bohem!“ Tak to šlo nyní dále a proto jsem vzal římskou stráž! Co z toho ještě dále bude, to víš Ty!“

6) Privil jsem **JÁ** : „Nevšímej si toho také strážce nebudeš budoucně potřebovat. Já ti dám strážce, který zmůže více nežli všechny vojenské legie Římanů a Řeků! Zítřa necháme slavnost a její pošetilosti minout bez návštěvy; ale pozítří, kdy se bude slavnost odbývat co nejskvěleji, půjdu opět do chrámu a ukáži Židům v pravé podobě jejich smrtelné hříchy, takže se zastydí a budou muset před lidem zalézt, aby ušli kamenování. Proto buďme nyní zcela klidní a veselí; neboť tentokrát jsme před jejich návštěvami jisti!“

7) Tu privil **PETR**: „Ó, Pane, kdybys tu konal a působil jako na Eufratu, pak by tito zatemněnci nabyli o Tobě zcela jiné mínění!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Mluvíš, jak právě věci rozumíš; ale za několik let budeš také ty zcela jinak mluvit! Hleď, pozoruj velkou rozmanitost květin na polích, velkou rozmanitost rostlin, stromů, jejich plodů, pak velkou různost zvířat ve vodě, na Zemi a ve vzduchu, rovněž velmi různé nerosty a velmi různé Hvězdy na nebi! Můžeš Mi udat důvod všech těchto rozmanitostí a růzností?! Nepraví ti tvůj nejvyšší prostý rozum spíše: K tomu nemohl mít Bůh Sám vlastně žádný moudrý důvod, nýbrž učinil to jen z jakési božské nálady, protože On Sám měl jakési zvláštní zalíbení na tom, aby vyzdobil Svou Zemi co nejpestřeji a aby ji pak také rovněž tak pestře zalidnil. Neboť proč vypadá fík zcela jinak nežli jabloň anebo hrušeň? Proč oba druhy ovoce nemají jednu a tutéž podobu a jednu a tutéž chuť?!”

9) Hleď, kdyby byl Bůh neměl velký úmysl vyškolit na této Zemi Svě lidské tvory ve Svě děti, byl by mohl pro ně naplnit Zemi také zcela spoře a nejvyšší prostě několika druhy plodů a jen několika krotkými domácími zvířaty, jako to učinil na nescíslně mnohých jiných světových těleších, protože na nich nemají tvorové lidští tak vysoké určení! Aby však člověk na této Zemi měl veleznamenitou příležitost vycvičit se v uvažování a myšlení a tím se naučil znát nejvyšší úplnou svobodu své vůle, vybavil pro něho Bůh tuto Zemi jako jeho životní školní budovu také tak neobyčejně rozmanitě, že člověk od kolébky až do hrobu má dost co myslet, může všelijaké úvahy a přirovnávání činit a jedno, jako jemu se zamlouvající dobro, volit a druhé jako jemu nevyhovující špatné zavrhnout.

10) Také jsou nescíslně mnohé druhy zvířat nejrozmanitějším způsobem činné a lze je slyšet ve všelikých hlasech a vidět ve všelikých posuňcích a člověk tu má převelikou příležitost naučit se od zvířat všelikým užitečným zaměstnáním, zušlechťovat je a přenášet je do onoho velkého a souvislého. Tak byli ptáci, mnohé mouchy, brouci, cvrčkové a dokonce i žáby prvními učiteli zpěvu přírodních lidí a mořští plži učili člověka stavět lodi a s rozvinutými plachtami daleko plout.

11) Jako však Bůh právě kvůli lidem na této Zemi vyvolal tak neobyčejnou rozmanitost všeho možného ve všech přírodních říších, tak taky vytvořil lidi samé v tak mimořádné a nikdy nepřehledné různosti jak v podobě, tak v povaze, že mezi tisíci tisíců lidmi stěží kdy najdete dva lidi, kteří by se podobali jako oko oku. To však učinil Bůh také proto, aby se lidé ve všem tom mnohém navzájem odlišovali a tím si právě přicházeli vzájemnou láskou vstříc. A aby si ve sloužení osvědčovali vždy víc a více lásky, byli také obdařeni nejvyšší rozmanitými schopnostmi.

12) Co je tu řečeno o jednotlivých lidech, platí také pro jednotlivé obce a dokonce pro celé národy. Protože je však tomu tak - jak také učí tisíce zkušenosti, - třeba také velmi přihlídnout k tomu, že nelze všechny lidi jedním a týmž způsobem budit a poučovat a pro světlo a život probouzet. Co však platí o jednotlivém člověku, platí také o celých obcích a celých národech.“

153. PÁN PŘEDPOVÍDÁ SOUD NAD ŽIDY. POMÍJIVOST HMOTY.

1) (PÁN:) „Židé jeruzalémští potřebují zcela jiné zacházení nežli Galilejci nebo Samaritané anebo dokonce pohané a tito opět zcela rozdílné podle svých zemí a obcí.

2) Všude je především přihlížet k tomu, na jaké půdě stojí předně přirozeně a na jaké mravně. Když se to vypátralo, pak se teprve mohou určit cesty, na kterých se lze těm a oněm lidem úspěšně přiblížit a pro Pravdu a Světlo života je získat. Proto zde v Jeruzalému bychom vyvolali zcela špatné účinky, kdybychom chtěli obrátit tyto lidi ke Světlu prostředky Chitinodory, Malavesi, Samosaty, Serrhe a pod. více.

3) Pohané vězí beztoho až po uši v nejtemnějším soudu. Vykonám-li tam velké znamení, abych prolomil jejich starou pověru a jejich starý soud soudem novým, neškodí jim to proto, že byli osvobozeni od; jejich starého a tvrdého soudu soudem mírným a v novém soudu se mohou zcela svobodně pohybovat svou vírou v Boha a láskou k Němu. Kdybych však zde v Jeruzalému - zejména nyní v této době - učinil totéž jako na Eufratu, pak by nemálo Židů pro samou hrůzu a úzkost zchřadlo a zemřelo a pak bychom již neměli zrovna příliš mnoho lidí, kterým bychom přednášeli evangelium. Ti, kdož by ještě zůstali na živu, by před námi prchli a kněží by vyli, klnuli a křičeli: „Hledte, belzebub zničil nyní dílo Jehovy! Běda nám, Jehova nás, Svůj národ, opustil a odevzdal ďáblům!“

4) Já jsem před jejich očima učinil jen něco málo, - a již křičeli, že jsem hanobitel soboty a neznaboh a že konám Svě skutky pomocí belzebuba! Co by byli řekli a učinili teprve tehdy, kdybych jim nyní v okamžiku zničil chrám i se vším co mají v něm?! Ó, kdybych to nyní učinil, zažili byste hrůzu na hrůzu a nakonec byste se sami dali rychle na útěk. Jelikož však je psáno, že spása vyjde z Jeruzaléma, musíme zde nyní působit jen slovy a nakonec sami raději podstoupit tělesnou smrt, než abychom tomuto lidu učinili nějaké takové nadpozemské násilí, kterým by byl fyzicky i duchovně nepochybně zahuben.

5) Ano, pravím vám: Toto město i s chrámem bude nejdéle za 50 let tak zničeno, že se nebude vůbec ani vědět kde stál chrám; avšak to se stane vnější mocí Římanů. To bude mocné Boží trestné navštívení a Židé budou zahráni do celého světa, nestanou se nikdy národem a jsouce celým světem opovrhováni, budou si muset bíděně svůj chléb vydělávat mezi pohany. Tato země bude jim navždy vzata a pohany proměněna v poušť!

6) Ale toto velké, nepochybně se dostavující soužení přece jen nerozruší mysl lidí této země tak, jako by byla rozrušena tím, kdybych jim nyní odstranil chrám; budou to připisovat ukrutnosti Římanů a pak se mnozí obrátí opět k Bohu. Tento soud by jim však cestu k Bohu zcela zatarasil; neboť by jej považovali za nejzřejmější a nejnesmiřitelnější soud Jehovy a také by určitě měli zato, že jim dal Jehova poznat Svůj největší a nejnesmiřitelnější hněv právě tím, že dal před jejich očima - a mimoto také ještě o veliké slavnosti! - chrám i se svatyní čistě belzebubem odstranit a že mu je tedy všechny odevzdal.

7) Kdyby tu nešlo o ubohý lid, kvůli kněžím bychom si nedělali žádné starosti, kdybychom zbavili chrám aspoň jeho nemravného obsahu; ale kvůli ubohému lidu, jenž přece jen velice lpí na chrámě, protože ještě věří v přítomnost Božího Ducha v něm, nechceme provést a vůbec tu neprovedeme žádné zničení.

8) Avšak toto Mé tělo jako chrám pravého Božího Ducha bude zbořeno a Mnou Samým ve třech dnech opět postaveno. A to bude horší svědectví proti nim a horší soud nad těmi, kdož nyní v chrámě podle libosti řádí, nežli kdybych jim byl nyní odstranil tisíc takových chrámů. Neboť co se tu stane s tímto Mým chrámem, to vše ozbrojí věřící lid proti provinilcům v chrámu. Odpadne od nich a najde oporu u Římanů. To uvede velmi bohaté kněžstvo do největší zuřivosti proti Římanům. Najmou tajně ze všech krajin žoldnéře a budou chtít Římany vypudit ze země. A hledte, pak přijde jejich konec! Proto o tom nyní dále nepřemýšlejte; neboť vše se stane tak, jak jsem vám to nyní předpověděl!

9) Vpravdě pravím vám: Tato Země a toto celé nyní viditelné hvězdné nebe také jednou pominou, ale slova Má a ten, kdo je živě vlastní, navěky ne! Neboť nikdo nepoužívá nějakého nástroje déle, nežli mu může vhodně sloužit; je-li jednou do krajnosti opotřebován, odvrhne jej a opatří si nový. A hledte, totéž konám i Já!

10) Má-li tedy někdo již starý měch, který již po mnohá léta v sobě skrýval, duchovní víno,

podrží jej snad ještě déle když zpuchřel a neudrží víno? O, ne, starý měch odloží a opatří si místo něho nový. Hleď, totéž činím také Já, - jako se zestárlým a zpuchřelým stromem, tak také se zestárlým a zpuchřelým světem. Neboť přešly-li jednou všechny Mé do světa vložené myšlenky a ideje do svobodného, samostatného, čistě duchovního života, pak taková Země není již ničím více nežli prázdnou schránou, která již nemůže žádný nový silný život nosit a nechávat uzrát. Tehdy se prázdná schránka rozpadá a na její místo nastupuje nová, novými životními zárodky naplněná Země. Vše v čase a prostoru stárne, slábne a umírá a zaniká; jen čistě myslící a tvořící duch trvá věčně.“

154. NUTNOST POMÍJIVOSTI HMOTY.

1) Privil **jeden z Židořeků**: „Ale, Pane, když už jednou jsi v tom, že nám odhaluješ nadmíru velké věci, ráčiž nám také nejmilostivěji udat důvod, proč vlastně nic hmotného nemůže ve svém tvaru věčně dále trvat! Skály zvětrávají, největší stromy, které často téměř 2000 let všem bouřím vzdorovaly, jako třeba pracedry na Libanonu, odumírají a zpráchniví tak, že z nich nezůstane zcela nic. Také jezera a moře vysychají a krátce na celé Zemi nevidíme nic nežli ustavičné vznikání a zanikání! Jen na hvězdnaté obloze to zůstává stále ještě hezky při starém; neboť tytéž Hvězdy se svým neměnitelným postavením, které spatřoval Adam, jsou ještě stejné, neproměnlivé a nepomíjivé. Praviš-li však, že také ony jednou pominou, pak se tu ovšem namítá velmi závažná otázka: Jestliže ona podle Tvé výpovědi převeliká světová tělesa trvají jistě již nevýslovně dlouhou řadu našich pozemských let, pak by přece mohla právě tak dobře také věčně dále trvat. Kde je čas jejich vznikání, kdo jej může změřit a podle let anebo dokonce podle tisíciletí počítat?! Pro náš lidský rozum trvají tak dobře jako od věčnosti a mohou také právě tak dobře nadále po celou věčnost trvat. Proč tedy musí konečně přece jen pomnout?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, právě proto, že vlastně nejsou hmotou, nýbrž o sobě jen souze-
ným duchovnem. Už jsem vám již při jiné příležitosti řekl, že vše viditelně stvořené není ničím jiným nežli Boží myšlenkou, všemohoucí Boží vůlí pevně drženou.“

3) Dokud je však nějaká velká Boží myšlenka Boží vůlí pevně držena, dotud se také jeví jako něco o sobě trvajícím a tím je jaksi vyloučena z nesčíslně mnohých jiných myšlenek, aby se v sobě samé konsolidovala (upevnila) a navždy se stala samostatným já. Rozřešila-li Boží myšlenka v sobě samé tento úkol a učinila-li se ve všech směrech svobodnou a samostatnou, proč by pak měla být ještě dále mocí Boží vůle pevně držena a ode všech ostatních velkých Božích myšlenek jako úplně vyloučená udržována?!

4) Dosáhl-li nějaký člověk úplně vnitřní duchovní životní zralosti – k čemuž potřeboval hmotné tělo -, k čemu by mu pak bylo ještě třeba dalšího delšího a také vždy namáhavějšího vláčení těla?! Když nějaký člověk dostavěl úplně dům a tento dům je pak dokonale obyvatelný, nechá pak stát s hotovým domem také lešení kol něho? Anebo jestliže jsi náležitě uvažil naměkko v hrnci maso a učinil je požitelné, podržíš je pak takto i s hrncem? Jistě ne; vyjmeš je i s polévkou z hrnce a prázdný hrnec odložíš! Hleď, proto má na tomto světě všechno svůj čas!

5) Vidíš strom, který je na jaře plný pupenů. Neřekl bys také tady: „Proč tedy tyto pomíjející pupeny?“ Ale pupen nabobtná, rozvíjí se vždy víc a více, a objevuje se listí a krásné půvabné vonné květy. Obdivuješ je, protože se ti velice líbí. Avšak začínají brzy vadnout a opadávají. Tu se ptáš opět mrzutě: „Pročpak toto ničení největší nádhery a povznášející krásy stromu?“ Ano, máš pravdu, na kvetoucí strom by se ovšem stále s tak velkým půvabem pohlíželo; ale pouhým pohlížením se žádný člověk nenasytí a tak musí květ, sloužící zřejmě k oživení zárodku plodu, po své vykonané službě být opět odňat, aby se poté mohl skutečný plod svobodně o sobě vyvíjet. A poté brzy spatříš na větvích stromu množství sladkých plodů, na nichž máš veliké zálibení. Nuže, mají snad plody zůstat také věčně se stromem spojeny?“

6) Privil **Židořek**, jenž byl občanem jeruzalémským. To vše, ó, Pane, zcela dobře poznávám. Jedno vyplývá z druhého a to jistě tak dalece a tak dlouho, až je ze všech těch mnohých pochodů dosažen hlavní účel. Ale proč musí konečně také strom, který nosil často po mnohá léta lidem dobré ovoce, zahynout, zpráchnivět a vzít úplně za své? Sloužil dobře a přece musí udělat místo jinému!“

7) Privil jsem **JÁ** : „Hle, veškerá hmota je dočasnou nádobou přijetí určité míry duchovního životního elementu (živlu)! Z něho se vyvine každoročně určitá část, osvobodí se a přechází do

vyšší sféry životní. Po větším nebo často také menším počtu let této Země zmizí však poslední jiskra životního elementu ze stromu již tvrdšího a nepotřebnějšího a přejde do vyšší životní potence a strom tu pak stojí bez života.

8) Měly by se nyní do starého tvrdého a nepotřebným se stavšího stromu vdechovat nové životní elementy (prvky), aby byly zkaženy již příliš zhrublou hmotou stromu, podobně jako se také i nejlepší víno zkazí, dá-li se z hlouposti do staré nečisté nádoby?! Není tu moudřejší, dáti čerstvé víno do nových čistých nádob a nádoby zestárlé zcela zahodit, zejména, máme-li nových nádob velký a nikdy neubývající počet?! Co míníš o této věci ty?“

9) Privil **Židořek**: „Pane, tu je každé mínění u konce! Ty Jediný máš nejvyšší moudrost a znáš všechny poměry v celém stvoření a máš tedy také Jediný ve všech věcech veškerou pravdu. My se Tě můžeme jen tázat a vše, co Ty nám řekneš, důvěřivě přijmout. Je všemu tak, jak Ty nám to, ó, Pane, co nejmilostivěji vysvětluješ. Největší a nejvyš oživující důkaz spočívá však také v tom, že jsi právě Ty ve Svém Duchu vše od věčnosti tak uspořádal a stvořil, cokoli kde je v celé nekonečnosti.

10) Tvůj učedník Jan ve svém úvodě k napsanému Slovu z Tvých úst Ti dal nejsprávnější a nejpravdivější svědectví, neboť praví: „Na počátku bylo Slovo, Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Přišel k Svým a oni Ho nepoznali.“

11) Hleď, Pane, tak tomu tedy také je! Ty jsi přišel k nám lidem a jak málokterí Tě poznali a jak Tě také ještě nyní mnozí nepoznávají přes všechna velká znamení a nejmoudřejší nauky! Je to ,opravdu dokonce zvláštní, jak jsou tu lidé nesmírně hloupí a zaslepení!“

12) Privil jsem **JÁ**; „Už je tomu tak, nicméně však nemůžeš proti tomu nic dělat; neboť svobodnou vůli lidem vzít nesmíme, protože by pak přestali být lidmi. Dávat jim ještě více znamení, by bylo marnou námahou; neboť tím bychom nedosáhli nic jiného nežli jen toho, co jsem vám jasně vyložil při příležitosti, když jste mínili, abych také zde konal znamení jako u Eufratu.

13) Pro tento lid máme jen Slovo; komu toto Slovo neotevře oči, tomu je neotevře také žádné znamení. Budou se však také ještě i před nimi konat znamení, - nikoli však k jejich úspěchu, nýbrž k jejich zřejmému pádu.

14) Já pravím vám: Poslední znamení, které bude vykonáno zde v Jeruzalémě, bude téměř podobné znamení proroka Jonáše před Ninive, jak strávil tři dny v břiše velké ryby. A pro toto znamení dopadne pak na ně velký soud, jenž tyto pachatele všeho zla pohltí, jako pohlcuje ohnivý drak svou ubohou kořist. - Ale nechme toho nyní a pojďme ještě trochu do přírody než zajde Slunce!“

15) To bylo všem vhod, i vstali jsme od stolu a vystoupili opět na náš pahorek, s něhož bylo možné přehlédnout část Jerusalema.

155. VLASTNÍ VINOU ZAVINĚNÉ A NEZAVINĚNÉ NEMOCI A NEŠTĚSTÍ.

1) Když jsme se utábořili na pahorku, pravil **LAZAR**: „Opravdu, věčná škoda tohoto velkého a krásného města, že bude jednou zcela zničeno! Ale kdopak, může pomoci, když jeho zlí obyvatelé sami tak chtějí?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní zcela dobře promluvil; neboť tomu, kdo chce sám cokoli sebehoršího na sebe a pro sebe, se ve věčnosti bezpráví neděje. Já jsem byl již často zde a chtěl jsem je shromáždit pod perutě Své ochrany, jako shromažďuje slepice pod svá křídla kuřátka; leč všechna námaha byla doposud marná a tak jsou zcela sami vinni vší pohromy, která je potká.

3) Proto však nikdy nedám chybět všelikým naukám a ostrým napomenutím, aby mohli být aspoň ještě někteří zachráněni. A co Já Sám nyní konám, totéž budete také vy po Mně tím snáze konat, protože vás k tomu učiní způsobilými Mé poslední a největší znamení, které vykonám v Jeruzalémě. Kdo bude slyšet vás, ten bude slyšet také Mne a bude mu pomozeno, protože budete mluvit jen to, co vám vloží do úst Můj Duch; avšak ti, kteří zůstanou ve své staré zatvřelosti sklídí také její plody.

4) Protože člověku jak voda tak oheň dává smrt, spadne-li buď do hluboké vody, anebo je-li při velkém požáru zachvácen ohněm, nemám snad proto na Zemi nechat již vodu a oheň v platnosti?! Ó, nikoli! Člověk má proto rozum a sílu a svobodnou vůli. Zná dobré a špatné vlastnosti jak vody tak ohně. Nechť užívá obého s rozumem a oba živly mu budou užitečné; padne-li

však buď svévolně anebo z velké neopatrnosti do hluboké vody anebo skočí do vápenné pece, pak je zřejmě - dobrovolně nebo častěji ještě nedobrovolně - sám vinen, přijde-li přitom o svůj pozemský život. Člověku opravdu rozumnému a obezřetnému a moudrému se takové neštěstí snadno nepříhoda - a těm, kdo budou kráčet podle Mé nauky, však již vůbec ne!“

5) Právil **jeden Židořek**: „Pane, ale lidský rozum i se vši svou obezřetností přece jen všude nepostačí! Vezměme například jen tento případ: Dejme tomu, že bych musel v naléhavých záležitostech cestovat lodí přes velké moře do Říma. Jsem uprostřed moře a zvedne se bouře. Loď ztroskotá o podmořské úskalí a potopí se i se vším co je na ní. Kdo tu má vinu na mém neštěstí? Já jistě ne a lodní kapitán také ne; neboť odkud měl on vědět, že se zvedne náhle bouře a odkud já bych mohl něco takového vědět?“

6) Právil jsem **JÁ**: „Milý příteli, stane-li se něco takového, pak je to zcela jistě co nejlépe odůvodněné dopuštění shora a je to asi totéž, jako když někdo zemře nějakou nemocí proto, že nemoc byla zlá a nevyléčitelná. Neboť žádný, člověk na celé Zemi nezůstane při pozemském tělesném životě a proto může člověk právě tak dobře ve vodě jako v ohni přijít zcela nevinně o život. Já myslím, že bychom o tom již neměli ztrácet další slova. A tak přejděme nyní k něčemu jinému a mnohem důležitějšímu!“

156. NASTÁVAJÍCÍ ZATMĚNÍ MĚSÍCE.

1) (**PÁN:**) „Hledte, Slunce již zašlo, obloha je čistá a je již vidět některé Hvězdy; tam na východě vystupuje právě plný Měsíc nad obzorem poněkud zamlženým. Ale právě dnes a to za dvě hodiny nastane zatmění Měsíce zcela přirozeným stínem této Země, která přijde právě mezi Slunce a Měsíc. To způsobí u Jeruzalémců a zejména u hloupých farizeů podívanou, protože tentokrát Měsíc téměř na půl hodiny zcela zmizí. Tu bude řvaní a dávání velkých obětí do boží schránky; my zde však budeme tuto malou podívanou přírody pozorovat se zcela klidnými očima a těšit se z ní.“

2) Ostatně tento zcela přirozený zjev je našemu přítomnému a nynějšímu působení zcela příznivý; neboť jak kněží tak i lid považují takový zjev za znamení Božího hněvu a lid, který se Mne přidržuje, bude kněžím hlasitě vytýkat, že Mne dnes chtěli dát chytit a tu budou mít kněží těžké postavení. Avšak potom se budou kněží omlouvat a vinu svádět na Esejce jimi nadevše nenáviděné a začnou je notně proklínat a zatracovat. Zatím se Měsíc opět objeví a kněží s velkým pathosem řeknou lidu: „Hle, příliš slepý a hloupý lide, ježto jsme nyní svou jedinečnou Bohem propůjčenou mocí odsoudili nejhorší nepřátele Boha, utišil se zase Boží hněv a můžeme opět svobodně dýchat a z velkého díku Mu vložit do Jeho skříně hodně bohaté oběti!“

3) Poté bude ihned v noci uspořádán opět obětní průvod a slepý a hloupý lid bude podle všech svých sil obětovat. Ale Moji mnozí stoupenci se obětního průvodu valně nezúčastní a mnozí přítomní Esejci vyzvou farizeje a budou k nim mít o zatmění Měsíce protikázání, které bude zcela vzácné; neboť Esejci znají dobře důvod zatmění Měsíce a již předem vypočítali toto jakož i jiná zatmění, což budou vykládat kněžím před lidem.

4) Tu se obrátí lid na kněze a mnozí budou žádat vrácení svých obětí, avšak neobdrží je; neboť kněží jim budou vykládat že použijí této oběti k tomu a onomu dobročinnému účelu. To část lidu uchlácholí, jinou část však ještě více popudí, takže z toho vznikne v chrámu a také mimo chrám pravé vzbouření a bude muset zakročit římská ozbrojená stráž a s velkou vážností zjednat klid. Hledte, to vše způsobí této noci zcela přirozené zatmění Měsíce; ale to nás nebude ani v nejmenším nějak rušit. Někteří před vážností Římanů uprchnou až sem; avšak těch se přece nemáme co obávat. - Nuže, jak se vám to líbí?“

5) Právili **všichni**: „O, Pane, neobyčejně dobře; jen oněm zlým kněžím se při tom děje až příliš málo! Pro ně by bylo kamenování - aspoň se strany Esejců - v nejkrásnějším pořádku!“

6) Právil jsem **JÁ** : „Ó, pak se velice mýlíte! Kamenování slovní se strany Esejců je mnohem vhodnější a lepší; neboť vysvětlují zcela jasně před lidem přirozenost tohoto zjevu a lid se pak teprve řádně pustí do kněží a pro budoucnost vypoví úplně víru v ně a zapřísahne se, že kvůli nim již nikdy do chrámu nevstoupí. A hledte, něco takového je pro chrám horší, než kdyby byli kamenováni!“

7) Práví **LAZAR**: „Pane, nenastane-li snad již hned zatmění Měsíce, pak bychom mohli napřed ještě povečeřet!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Milý bratře, teprve před hodinou jsme vstali od stolu a tak by bylo skutečně nevázaností, kdybychom již nyní večeřeli. Nechme celý zjev, který potrvá celkem asi tři hodiny, přejít - pak se již posílíme!“

9) S tím byl Lazar zcela spokojen a pravil k oběma sestrám, aby se nyní o přípravu večeře nestaraly, zato však o upravení náležitého jídla později. Potom se Mne otázal Lazar, co je vlastně Měsíc.

10) Privil jsem **JÁ**: „Milý bratře, hled', to vědí Moji učedníci přesně a Já Sám jsem ti již jednou – při jedné tajné rozmluvě pouze mezi námi - také naznačil, co jsou Slunce, Hvězdy a Měsíc; ale ty jsi tu věc asi zcela dobře nepochopil. Ale nevádi! Já vám potom otevířu vaše vnitřní smysly a vy budete moci Měsíc právě tak ohledat jako můžete nyní ohledávat krajiny této Země a to bude lépe, nežli kdybych vám tuto věc vysvětloval mnoha tisíci slovy!“

11) S tím byli všichni spokojeni a již předem Mně děkovali.

157. OHLEDÁVÁNÍ MĚSÍCE VNITŘNÍM ZRAKEM.

1) Nyní se však stín Země na Měsíci začal stávat již viditelný. Oči všech byly nyní upřeny na Měsíc a pozorovaly postup stínu. Brzy byl celý Měsíc úplně temný a při této příležitosti se stal mnohem větší počet Hvězd viditelný nežli předtím v úplném světle Měsíce.

2) I otázal se Mne **LAZAR**: „Pane, jak to přijde, že se stal nyní viditelným tak velký počet Hvězd, které dříve nebyly vidět?“

3) Privil jsem **JÁ**: „To pochází, milý bratře, odtud, že silné světlo Měsíce neruší tvé oko. Tvá zornice je nyní velice rozšířena a proto můžeš postřehovat také již velmi slabé záblesky světla i velmi vzdálených Hvězd. Za dne vůbec Hvězdy nevidíš, protože sluneční světlo nutně velice zužuje zornici oka, Je tedy oko člověka Bohem tak umělecky zařizeno, aby mohlo vnímat a dokonce přesně vypočítat každý stupeň světla.

4) Avšak ačkoliv je tělesné oko člověka tak umělecky vybudováno, přece jen není v žádném poměru k podivuhodnosti oka duchovního, které vidí vše ve správné míře a skrz naskrz.

5) Dej jen dobrý pozor na to, jak budou nejmenší Hvězdy poněnáhu mizet, až nyní Měsíc vystoupí ze stínu Země a tím se přesvědčíš, že toto způsobuje stále se zesilující světlo Měsíce.

6) Ale zcela jinak je tomu se zrakem duše. Duši neruší žádné pozemské světlo a noc Země anebo její nejjasnější den jsou jí jedno. Proto také pro duši je jen jeden stálý den a nikdy ne nějaká noc, to jest pro duši, která žije a kráčí v Mém Světle; avšak pro duši, která kráčí jen ve světle tohoto světa, to jest. v nauce světa, je tam v záhrobí také jen noc a temnota.

7) Ale nyní dejte všichni pozor! Já vás nyní na několik okamžiků jaksí mocí vnitřně probudím a dám vám uzřít Měsíc tak, jako byste byli na jeho půdě !“

8) Nyní jsem tomu chtěl a všichni současně úžasem vykřikli a Lazar Mne prosil, abych mu vnitřní zrak opět odejmul; neboť půda Měsíce mu připadala příliš pustá, nehostinná a prázdná.

9) **JÁ** jsem však pravil: „Pohled'te tam jen, přesněji a objevíte již také bytosti, podobné lidem této Země

10) Tu napnuli všichni zrak ještě více a hle, objevili tu lidské bytosti a to na straně k Zemi vždy odvrácené jakýsi druh velmi vzdušně vypadajících, téměř zcela průhledných a přitom přece velmi zbědovaně vypadajících malých lidských bytostí, s nimiž si nevěděli rady; avšak na opačné straně Měsíce se jim líbilo poněkud lépe. Protože tuto stranu mohli však nyní pozorovat ve čtrnáctidenní noční době Měsíce, našli také ze zcela přirozených Měsíci přiměřených důvodů lidi a nemnohá zvířata v hlubokém spánku.

11) Když všichni ohledali celý Měsíc a také se začali vyslovovat v tom smyslu, že se nyní až dost a dost dlouho a dosti dobře vynadávali na měsíční zemi, mohl jsem jim všem opět odejmout vnitřní zrak, také jsem to tedy učinil; neboť začala se jich všech zmocňovat úzkost, aby snad nezůstali nyní v tomto velmi smutně vypadajícím Světě.

12) Když nyní všichni spatřili zase Měsíc tělesnými očima, byli velmi rádi a **nejstarší z Židořeků** Mi řekl: „Pane, je-li v Tvém velkém stvoření někde Svět, kde jsou duše jako odsouzené trýzněny, pak je věru k tomu Měsíc co nejdokonaleji způsobilý, zejména na této k nám obrácené straně! A zvláštní, velmi ošklivě vypadající tmavošedé průhledné a mlhovitě vzdušné bytosti lidské nejsou jistě nic jiného nežli takové nikterak záviděníhodné nešťastné duše. Když člověk na této Zemi procestuje krajiny a země, přichází z jedné krásné krajiny do krajiny často ještě

mnohem krásnější; ale na tom Světě tam nahoře je tomu právě naopak. Již prvé a jistě ještě to nejlepší místo, které člověk spatří, vypadá již tak strašně divoké a pusté, že se ho člověk lekne jako nějaké nestvůry. Ostatní místa a krajiny jsou však potom ještě mnohem více odstrašující a hroznější a v takovýchto krajinách bydlí lidské bytosti a vypadají již tak smutně a zbědovaně, že by se obyvatelé našich nejhorších a nejvyšších páchnoucích louží mohli naproti tomu nazvat pravými králi. Pane, Pane, copak je to za bytosti?“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, to sice nejsou zrovna velmi šťastné bytosti a chovají v sobě mnoho pekelného; leč mohou přejít a časem také přejdou do lepšího života, - ovšem ne velmi rychlým krokem. Bytosti, které se již jednou potloukají na povrchu oné měsíční země a dospěly k jakési průhlednosti, jsou beztoho na tom již lépe; avšak těm, které bydlí ještě v hlubokých jeskyních, děrách a v kráterech, se daří ještě špatně a bude třeba ještě značné doby, nežli přejdou do lepšího životního stavu.

14) Hledte, to jsou duše této Země, které ve svém tělesném životě na této Zemi přešly do nadmíru pošetilé vášně světa a sebelásky. Tyto vlastně nejhmotnější duše jsou na měsíční zemi ze sebe oděny jakýmsi polohmotným tělem, kterým také ještě postřehují nelibé hmotné dojmy, jako na příklad. zimu, horko, jakož i světlo Slunce a odlesku této Země a jiných Hvězd; avšak nemohou již ničím pozemským nasytit svou lakotu. Vidí zcela dobře tuto Zemi a také vědí, že kdysi velmi dobře žily na její půdě, kde měly mnohé statky a požívaly velké vážnosti a mnozí lidé jim sloužili; nyní jsou ponechány jediné samy sobě, nahé a mimo velmi řídký vzduch nemají zcela žádnou potravu, dokonce ani vodu a ještě méně víno. Půda jejich země je pemzovitý kámen a nikde se nevyskytuje ani mechová rostlinka.

15) A tak je měsíční země pro takové duše zcela vhodným místem, na němž jsou náležitě opuštěny a přicházejí k poznání, že všechny pozemské statky jsou nanejvýš klamné a bezcenné a konečně jsou jaty touhou, aby úplně zanikly a už jich nebylo.

16) Mnohé se pokoušejí se usmrtit, jiné se snaží jakýmsi druhem spánku se zbavit veškerého dalšího nazírání na svět; avšak nejde to ani ono. Poté se začínají pokoušet, zda z oněch jam a údolí jejich utrpení nevede nějaká cesta do nějaké krajiny, kde by se snad sešly s moudřejšími lidmi, aby si s nimi promluvily o důvodu svého tak velice smutného života. A hle, tu se stane, že s mnohým namáháním a úsilím najdou východisko, přijdou na veliké roviny, stoupají na velké velmi vysoké pohoří a také se tu sejdou s moudrými duchy, kteří je velmi moudře poučí a také jim řeknou, že je jeden všemohoucí, nejmoudřejší a nejvyšší dobrý Bůh, aby v Něho uvěřily a Ho milovaly a budou-li to činit, pak se jim také hned povede lépe.

17) To ony také rády přijmou, své hmoty se pak brzy zbaví, obdrží roucho duchovní a poté bývají uvedeny na jinou Zemi, jako třeba na Venuši anebo na Merkur, později na Jupiter, Saturn a ještě na několik planetárních Zemí. Tu pak obyčejně již odloží vše hmotné právě pomocí hmoty malých a velkých Zemí, které musí projít. Potom mohou přejít do Slunce, v němž si pak mohou osvojit velmi mnoho moudrosti a také lásky. Teprve odtud se stávají čistými duchy a přecházejí do čistě duchovního Slunce, v němž věru není nedostatek nesčítelně mnohých nejvyšších moudře zařízených vyučovacích ústavů.

18) Tak se tedy tací nanejvýš hmotní lidé stávají po mnohých a dlouhých údobích také čistými a mohou požívat velké blaženosti; leč nemohou přece nikdy přijít tam; kam přijde jedno z nejnepatrnějších Mých dětí.

19) Avšak také tito bední obyvatelé Měsíce budou vykoupeni, až Se opět vrátím, odkud jsem přišel. - Víte tedy nyní, co je Měsíc?“

20) Pravil **LAZAR**: „Ano, Pane, to nyní zcela přesně víme, to jest co se týče strany k nám obrácené! Ale zadní strana zdá se být naší Zemi podobnější. Pozorovali jsme tam rostlinstvo a vodstvo a také jsme viděli na obloze mraky. Co je tedy tam?“

21) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela přirození lidé, asi takoví jako v hlubokém severu této Země, avšak pro zcela jiné denní a noční poměry oné měsíční země, poněkud ovšem jinak organizovaní. O tom dalším vás bude učit duch. A ježto je nyní tento zjev u konce, můžeme tedy také jít opět do domu a požít něco k mírné večerní posile.“

22) To bylo nyní všem vhod a odebrali jsme se do domu, kde jsem všem radil, aby ostatním lidem nevyprávěli nic o tomto vidění.

158. NÁSLEDKY ZATMĚNÍ MĚSÍCE. ZNOVUZROZENÍ A DARY DUCHOVNÍ.

1) V pokoji jsme se posadili kolem okrouhlého stolu jako obyčejně a Lazar dal přinést chléb a víno, ježto jinak nebylo nic připraveno. Marta chtěla však jít do kuchyně, aby aspoň pro Mne připravila něco lepšího.

2) **JÁ** jsem jí však řekl: „Zanech toho sestro, vždyť chléb a víno jest ostatně nejlepší potravou pro lidské tělo. Uděláš-li však nyní oheň, zpozorují to někteří uprchlíci z Jeruzalému a vejdou dovnitř - což by nebylo ani vám, ani Mně příjemné. Proto zanech nyní toho, čeho nám netřeba! Zítra se to zařídí již lépe.“

3) Tu upustila Marta od své horlivosti a my jsme jedli a pili.

4) Když jsme dali tělu nutnou posilu, přišlo do našeho pokoje **několik služebníků Lazarových** a vypravovali, že se mimo zdi, jimiž byla obec Betanie obehnána, honí mnoho lidí kolem a vzájemně si vypravují, že v Jeruzalémě při zatmění Měsíce nastal takový pravý a neblahý zmatek, že nakonec museli Římané zjednat klid se zbraní v ruce, jinak by. byla mohla věc vzít jistě velmi povážlivý obrat.

5) Mnozí z poutníků se dali na útěk. Ti však, kdož sem uprchli, pokoušeli se přijít dovnitř; nemohli však, protože jsme dnes se západem Slunce uzavřeli všechny brány. Někteří se mezi sebou tázali, zda snad prorok z Galileje není zde v Betanii. Ostatní však pravili: „Ó, ten je až příliš chytrý a jistě již před polednem předvídal něco zlého a proto se ještě v pravý čas poroučel!“ - Pane domáci, co máme s těmito lidmi dělat? Máme je vpustit dovnitř anebo ne?“

6) Pravil jsem jim **JÁ** místo Lazara: „Jen je nechte venku; nebudou dále pronásledováni! Zítra se na celou věc zapomene a slavnost se odbude beze vsí další poruchy.“

7) I vyšli služebníci opět ven a konali s ostatními služebníky stráž, aby se snad nikdo nemohl dostat přes zeď do velkého nádvoří.

8) Já však jsem upozorňoval všechny na to, co jsem jim předtím na pahorku říkalo účinku zatmění Měsíce v Jeruzalémě a všichni žasli, že jsem tak přesně mohl vědět, jaký účinek vyvolá onen zjev, aniž bych byl přítomen v Jeruzalémě.

9) **JÁ** jsem jim však pravil: „Jak vám to může připadat tak velmi podivné? Hledte, to by vám byl mohl také jiný chytrý a moudrý člověk předpovědět právě tak jako Já, kdyby z mnohé zkušenosti jistě věděl, jak se při takových příležitostech chovají hrabiví templáři a jak dovedou všech takových přírodních zjevů vždy využít! Určit něco takového, co pro každého zralého myslitele je zřejmé na dlani, není zrovna tak příliš mimořádná věc; avšak určit bez výpočtu, kdy podobný zjev nastane, to má větší význam, ačkoliv Ezejci to dovedou také výpočtem dosti přesně předem určit a oni také toto své tajné početní umění vždy využívali.“

10) Pozdější nástupci budou však s to takové zjevy ještě mnohem přesněji pouze počítáním určovat a přesto nebudou ani v nejmenším vševědoucími a tak ani na tomto zjevu není tak mnoho, jak se domníváte.

11) Avšak velmi mnoho je na tom, zkoušet myšlenky člověka v jeho srdci! Kdo to dovede, je podobně jako Bůh vševědoucí a vševidoucí a všecítící. Ti kdož podle Mé nauky žijí a tím dosahují znovuzrození ducha ve své duši, dovedou také to; kteří však toho nedosahují nezmohou se také nikdy na něco duchovního.

12) Tělo člověka věčně neví, co vše je v člověku skryto; neboť tělo nemá oko, aby ohledalo to, co je uvnitř něho. Jedině duch, jenž je uvnitř člověka, vidí a ví vše, co je v člověku. Proto snaž se, každý o pravé znovuzrození ducha; neboť bez něho nemůže nikdo vejít do Království Božího.

13) Ale dříve nežli vstoupím do nebe, nebude nikdo s to dosáhnout dokonalého znovuzrození ducha ve své duši, - ale po mém nanebevstoupení každý, kdo ve Mne uvěří a bude žít podle Mé nauky!“

14) Tu pravili **učedníci**: „Pane, jak a kdy se to stane?“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Toho se brzy dožijete a na vlastní oči to uvidíte. Více vám před časem vědět netřeba. Přemýšlejte však raději o tom, že nám do té doby bude třeba ještě mnoho vykonat a že Mně bude předtím ještě mnoho vytrpět, aby byl odňat veškerému soudu, v němž jsou nyní všichni lidé, osten smrti! - Nyní však půjdeme spát, abychom se zcela posílení mohli zítra dát opět do práce; neboť ospalý člověk není nikdy zdatný pro práci ducha.“

16) Poté jsme šli spát a spali jsme pevně až do bílého rána.

159. ZKUŠENOSTI UČEDNÍKŮ NA SLAVNOSTI V JERUZALÉMĚ.

1) Když jsme se probudili - což se tentokrát stalo o dobrou hodinu později nežli jindy - byla snídaně také již připravena a stála na stole. Posadili jsme se tedy také ihned ke stolu a s veselou myslí požíli dobře připravenou snídani. Po snídani se Mne však učedníci tázali, co vše budu toho dne dělat.

2) **JÁ** jsem však řekl: „Tento den Si udělám svátek a nebude tedy zrovna zvlášť mnoho co dělat. Vy však můžete jít nahoru na slavnost a podívat se, co vše se tam děje a co vše se bude mluvit! A až se v poledne vrátíte, budete Mně moci říci, co lidé o Mně mluví; neboť dnes chci být přítomen Svým duchovním okem a uchem slavnosti, jelikož dnes se bude konat pravá slavnost pohanská. Kdo však chce zůstat zde, zůstaň a nemysli na hloupou slavnost!“

3) Poté se několik učedníků zvedlo a kráčelo pohodlným krokem nahoru ke slavnosti; avšak Petr, Jan, Jakob, Ondřej, Šimon a Matouš zůstali a Židořekové též, - neboť Židořekové na to měli až příliš málo chuti, protože se obávali, že by byli ve městě někým, ač měli řecký oděv, poznáni.

4) Když oněch několik učedníků přišlo však nahoru ke slavnosti, byli **některými Židy** brzy poznáni a tito Židé přistoupili k nim a prudkými slovy se tázali: „Nejste Galilejci a učedníci tesaře z Nazareta? Kde je, abychom tam šli a sami si s ním promluví?“

5) Učedníci však nedali Židům na tyto jejich otázky vůbec žádnou odpověď. Tu Židé ještě více naléhali na ně.

6) To **NATANAELA** rozzlobilo i řekl těmto dotěrným: „Co se na to ptáte? Jděte a vyhledejte si Ho sami! My jsme zde poutníky tak dobře jako vy a vy nemáte žádný důvod, abyste nás nějak obtěžovali. Chcete-li však s námi takto dále jednat, pak již vás dovedeme pomocí Římanů od sebe vzdálit.“

7) Poté Židé zabručeli a učedníky nechali; učedníci se pak odebrali do chrámových předstíní.“

8) Tu a tam se však o Mně mnoho mluvilo a mnozí Židé, kteří ve Mne uvěřili, Mne hledali a tázali se ostatních, zda Mne někde neviděli. Nikdo však nevěděl, kam jsem šel.

9) A **někteří** pravili: „Včera mluvil správně, když řekl: „Vy Mne budete hledat a přece nenajdete! A kde budu Já, tam vy přijít nemůžete!“

10) Byli však někteří, kteří říkali, že jsem pouhý podvodník a učený mág. Jiní opět pravili, že jsem zřejmě prorok, jelikož konám skutky, které ještě nikdy nějaký mág nekonal. Opět jiní pravili, že jsem především jen velmi zbožný člověk. Naproti tomu tvrdili opět jiní říkajíce, že jsem posedlý nějakým mocným duchem podsvětí, jenž skrze Mne koná zázraky a tím svádí lidi. Ale nikdo netvrdil a nevěděl, že jsem Kristus.

11) Slavnost však připadala všem učedníkům prázdná a pustá a proto se vydali brzy na zpáteční cestu. Když přišli opět do Betanie, byli ihned dotazováni, jaké to bylo na slavnosti. A oni vyprávěli dopodrobna vše, co se jim přihodilo a co viděli a slyšeli. I hněval se Lazar, ostatní učedníci a Židořekové, že je lid tak velice zatvrzelý.

12) A **LAZAR** pravil: „Ne, je mi přece jen neuvěřitelné, že právě tento lid je tak strašně zatvrzelý! Jaká znamení se tu již stala a jaké nauky tu již byly předneseny - a vše nadarmo! Ne, ne, to je příliš zlé! Člověk jako Ty, ó, Pane, Který lidem neprokazuje nic jiného nežli jen neustále ta největší dobrodiní a pokud vím, nikdy od nikoho nežádal ani stater, nýbrž již tak mnoho chudých učinil přešťastnými a každého, kdo Mu prokázal přátelství, ihned zato tisícero-násobně odškodnil, je u této největší slepé holoty podvodníkem! Ó, Pane, dej mi jen na několik okamžiků Svou všemohoucnost a toto místo bude okamžitě od svého starého neřádu očištěno! Ó, zoufalé lidstvo! Ne, nepotřebuje již ani 50 let na dozrání pro nejostřejší soud; již nyní je pro něj přežralé!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Milý bratře, nerozhorluj se nad tím a pomysli si, že Já Sám nejlépe vím, proč se jim dopouští toto největší nesmyslné chování! My však je přesto nebudeme soudit, nýbrž ono dobře srozumitelné Slovo, které jsem k nim již tak často zcela marně mluvil, je bude soudit. Je však nyní dobře, že jste také vy slyšeli, jak většina lidu o Mně smýšlí. Zítřka, o nejkrásnějším svátku, budu opět učit v chrámě a ukáži jim navlas, čím ducha jsou to děti a co je očekává jako takové. - Proto toho nyní nechme a obírejme se něčím lepším!“

14) Pravit **LAZAR**: „Ano, Pane, to bude nejlépe! Ale čím bychom se nyní zabývali? Oběd bude teprve za hodinu.“

15) Pravit jsem **JÁ**: „Ó, o to ty se jen nestarej, - to Já již určím a udělám!“

---

160. SEDM HLÍDACÍCH PSŮ LAZAROVÝCH. HVĚZDNÉ SVĚTY ŠKOLNÍMI BUDOVAMI PRO DUCHY.

1) (**PÁN:**) „Hleď, když Noe stavěl podle Boží rady archu, tu se mu velmi zesvětštilí sousedé posmívali a vysmívali a řekli: „Pohleďte na starého snivého blázna! Vysoko na horách zde, daleko od moře, staví vodní bednu v domnění, že Bůh dá přijít vodám, které poženou své vlny dokonce přes tyto vysoké hory a on se potom posadí se svými do ní a zachrání se před utopením!“

2) Takové řeči a ještě horší věci musel Noe slyšet; ba i jeho bratr Mahal se mu vysmíval a šel se svými dcerami do nížiny Hanochu. Sousedé však chtěli Noema v jeho stavební horlivosti unavit tím, že mu v noci často zničili to, co vystavěl za dne. Tu prosil Boha o náležitou pomoc v tomto soužení. A hle, Bůh mu poslal množství velkých a zlých psů a kdo se v noci odvážil přiblížit se ke stavbě, byl psy roztrhán a Noe měl pak ten nejkrásnější čas k výstavbě archy.

3) Hleď, ty jsi najal k hlídání svých domů za značné peníze římské vojáky! Já ti však mohu opatřit zcela jiné hlídače; budou tě velmi málo stát a mimoto se nedají nikým podplatit! Instinktivně rychle poznají tvé nepřátele a strašným řevem je zaženou daleko za hranice tvé usedlosti; ale rovněž tak poznají pravé přátele tvého domu a ty odtud nevyženou, nýbrž nechají je nerušeně vejít dovnitř.“

4) Pravit **LAZAR**: „Ó, Pane, opatři mi jen brzy tyto hlídače; u mně jistě nebudou mít v ničem nedostatek!“

5) Pravit jsem **JÁ**: „Nuže, pojďme trochu ven a hlídači tu ihned budou!“

6) I vyšli jsme ven do velkého dvora a ihned nám běželo vstříc sedm velkých psů, spustili mocný štěkot a poté se lichotili kolem nás. Všichni měli velikost dvouletého hovézího dobytčete a měli silný chrup a hnědou huňatou srst.

7) Lazar měl z nich velkou radost a tázal se Mne na vhodný příbytek pro tato zvířata. Já jsem mu jej v okamžiku na nevhodnějším místě pořídil pouze mocí Své vůle, což uvedlo Lazara do největšího úžasu; ale učedníci mu to vysvětlili a vypravovali, jak jsem stvořil lidem zcela velké obytné domy.

8) A **LAZAR** pravit: „Toto vše koná Pán a ten bídný lid tam nahoře ještě v Něho nevěří a k tomu ještě říká, že je to podvodník! Ó, kde je cíl zloby lidí a konec jejich zlomyslnosti?!“

9) **JÁ** jsem mu však řekl: „Zanech toho všeho! Čas je věčný a prostor nekonečný; tu se může mnoho stát a každý skutek může nalézt své místo. Ty jsi viděl v této noci během zatmění Měsíce nescísně mnohé Hvězdy a byla to sotva desetitisícina počtu Hvězd, které se před našima očima skvěly v oblasti viditelná. Já ti však pravím, že všechny tyto ještě viditelné Hvězdy nečiní ani nejnepatrnější část mnohosti Hvězd, které nebyly dosud nikdy viděny ani nejostřejším okem vysoko indického birmana a přece mají mnozí z oněch vysokoindických jasnovidců ve svých očích takovou ostrost, že mohou zcela dobře postřehovat hory a prohlubně Měsíce. A hle, všechny tyto nekonečně mnohé Světy jsou školními budovami pro všeliké duchy a z toho můžeš velmi dobře vyrozumět, proč je psáno v Písmu, že Boží úradky jsou nezbadatelné a Boží cesty nevyzpytatelné! Proto se nestarej o to, co se kde děje, byl by se to zdánlivě sebevíce přičilo rozumu; neboť Bůh ví vše a zná duchy a cesty, na nichž je nechává sledovat jejich cíl!“

---

161. VZORNÝ SKUTEK NEJLEPŠÍ NAUKOU A NAPOMENUTÍM. KDE JE NA MÍSTĚ VÁŽNOST A POHRŮŽKA.

1) (**PÁN:**) „Každý však, kdo zná z Mých úst cesty Světla a Života ať se stará o sebe jen tak dalece, aby tu stál před Bohem čistý a bližního nesoudil! Kdo to koná, ten koná vše a svým příkladem dává svému bratru nejlepší a nejučinnější nauku.“

2) Vidí-li tě tvůj bratr jednat dobře a ušlechtilé, pak přijde brzy k tobě a zeptá se tě: „Jaký máš důvod, že takto jednáš?“ A ty mu pak věrně a pravdivě udáš důvod a řekneš: „Jdi a učíš

rovněž tak, tak budeš žít!“ A hled', on půjde a brzy se připraví, aby konal co u tebe uviděl jako skutek! Půjdeš-li však a vytkneš mu jeho chyby a teprve potom mu dáš nauku jak má budoucně jednat, pak se rozzlobí a otáže se tě: „Kdo tě ustanovil, abys mi byl soudcem?! Zameť si před svým prahem a já se o práh svého domu postarám již sám!“

3) Proto pravím všem: Předcházejte nauku dobrými skutky a z toho lidé co nejdříve poznají, že jste opravdu Mými učedníky! Čiňte dokonce nepřátelům dobro a budete na jejich hlavy shromažďovat žhoucí uhlí!

4) Vezměte si všichni příklad ze Mne! Neboť Já Sám jsem z celého srdce pokorný a mírný a nesoudím a neodsuzuji nikoho; avšak každý, kdo je zdeptaný a všelikými vadami stížený, ať přijde ke Mně a Já ho občerstvím!

5) A jaký jsem ke všem lidem Já, takovými máte být i vy! Či můžete, Moji staří učedníci, o Mně říci, že jsem byl tvrdý a ukrutný k lidem, kteří byli bez svého provinění jako zcela špatní přivedeni přede Mne?!

6) Jen ne mnozí okusili pozemsky přísnost Mého spravedlivého hněvu a to ti, kdož s nevyšší zlou vůlí chtěli Mne a vás přede vším světem zahubit před tím časem, který je tu určen shora. Také v tom jsem vám dal příklad, podle něhož můžete také vy jednat v podobných případech; neboť moci k tomu nebudete mít nedostatek. Avšak nežli necháte nastoupit vážnost, nevynechte žádnou cestu mírnosti, kterou byste nevyzkoušeli. Vážnost je však používat jen tehdy, když proti vám vystoupí svévolná zlomyslnost, pronásleduje vás a nepřijme od vás smířlivé slovo.

7) Kdo vás bude pro Jméno Mé pronásledovat proto, aby dostal odměnu od velekněží a jejich druhů, toho nejprve napomeňte! Obrátí-li se po vašem napomenutí, pak ho nechte v pokoji odejít; neobráti-li se však po nejméně trojnásobném napomenutí, pak mu vážně pohrozte! Když se ani po této pohružce neobráti, pak nechte pohružku přejít ve skutek k výstražnému příkladu všem těm, kdož si předsevzali kvůli pozemskému prospěchu tvrdošijně vás pronásledovat! Ale také jen v tomto jediném případě máte právo použít vážnosti.“

8) Pravit **PETR**: „Pane, co se má však státí tehdy, když by se někdo namáhal svádět nás lhaním a lichotivými slovy? Takovou zlou lest bychom jistě ihned poznali; ale když to poznáme a tomu člověku to vytkneme, on však nicméně se vším ujišťováním pokračuje, - co máme s takovým člověkem učinit?“

9) Pravit jsem **JÁ** : „Cožpak nedovedete ještě tolik myslet a usoudit, že tu nezáleží na prostředku, nýbrž na úmyslu, který chce tak či onak činný člověk tímto prostředkem s někým dosáhnout?! Zda se toho někdo snaží dosáhnout mečem, kopím a řetězy anebo lživými úlisnými řečmi, to je zcela jedno; neobráti-li se po vašem opětovném napomenutí, budiž mu pohroženo a neobráti-li se ani po vyhrůžce, budiž na něm uskutečněna! Já myslím, že nyní byste mohli dobře poznat, jak a kdy užít v nejuplnějším smyslu slova vážnosti.“

10) Ale přitom je ještě jednu věc uvážít, totiž: Když přijde jednoho každého čas, tak jako přijde zakrátko čas Můj, pak nebude s vlastní vážností nic, nýbrž tu platí, dáti si líbit vážnost Boží, chce-li kdo v duchu přijít k Bohu.“

162. PŘÍČINA A ÚČEL NEMOCÍ A UTRPENÍ.

1) Tu poznamenal **jeden ze Židořeků** řka: „Proč však musí beztoho ubohý smrtelný člověk přicházet k Bohu jen ve všelikých bolestech a utrpeních? Copak by se to nemohlo stát také zdravým a utrpení prostým životem podle poznané vůle Boží?“

2) Pravit jsem **JÁ**: „Jak člověk chce; to závisí většinou na něm. Dokonce většina tělesných nemocí jsou následky všelikých hříchů, kterých se člověk již od svého mládí až do svého stáří neustále nakonec již z jakéhosi zvyku dopouští. Mnohé nemoci lidí jsou dědictvím rodičů a předků na jejich dětech a vnucích, protože tu hřešili již rodiče a předkové. Tu se pak nemůže dávat vina Bohu, když si lidé připravují sami všeliké nemoci, bolesti a utrpení. Mohlo by se Mi ovšem říci a namítnout: „Byl-li člověk ihned Bohem poučen co má konat, aby žil a trval ve správném řádu světa a on podle toho nejednal a nečinil, pak je zřejmě sám vinen, že upadl do všelikých utrpení; musel-li se však člověk všemu učit od přírody a stávat se chytrým z všelikých protivných a často velmi zlých zkušeností, pak člověk není svým utrpením vinen a je nejvyšší politováníhodným tvorem na Zemi!“

3) Ano, pravím Já Sám, takovým by člověk opravdu také byl, kdyby tomu tak bylo! Že však tomu tak není, dokazuje stvoření prvního lidského páru v ráji, jenž byl téměř nepretržitě Bohem po více než 100 let ve všem možném poučován. A k tomu v oné první době lidstva na této Zemi probouzel Bůh ještě stále a stále věštců a proroků, kteří učili lidi vždy více a více zesvětšit a zjevovat jim vůli Boží.

4) Za takovýchto okolností nemohl žádný člověk říci, že se od nikoho nedověděl, jak má podle vůle Boží žít. Avšak lidé si až příliš brzy zkultivovali svůj pozemský obytný svět, stavěli města a budovali jedno nádherné dílo za druhým, zamilovali se tak do svého světa a pro samý svět zapomněli na Boha a dokonce se stali neznabohy. Přišel-li pak k takovým lidem Bohem probuzený věstec, pak se mu jen vysmáli a nikdo nedbal smyslu jeho řeči.

5) Nuže, tací lidé se pak museli učit své moudrosti ovšem jen z všelikých trpkých zkušeností a z nich si museli namáhavě sami stanovit životní pravidla. Tato životní pravidla, jako například nyní pravidla mezi mnohými pohany, byla však již z větší části hříchy proti opravdovému božskému řádu a z nich se musely nutně stát běžnými všeliké tělesné a duševní nemoci mezi lidmi.

6) Chce-li nyní Bůh zachovat duši takového člověka pro život věčný, musí jí k tomu pomáhat všelikými tělesnými utrpeními a to tím, že taková na světě až příliš lpící duše je právě lecjakými utrpeními a bolestmi od světa víc a více odtahována, bez nichž by byla hmotou světa a tedy její smrtí a soudem o sobě přitažena a pohlcena. A hleďte, to je důvod, proč je nyní lidem na Zemi leccos a mnohé trpět!

7) Ale také nám bude od lidí vlastní vinou převrácených mnoho trpět. Ale naše utrpení na nás nepříjdou proto, že bychom neměli poznání o čistě božském životním řádu a že by se mu naše skutky přičítaly, nýbrž my jen učiníme svým utrpením slepé lidi vidoucími a to tím, že budou moci na nás spatřovat jak malou hodnotu přikládáme životu tohoto světa a jak velkou hodnotu musí mít život duše, když někdo kvůli tomuto životu od sebe odmítá všechny pozemské přednosti. A hleďte, teprve v tom bude záležet vlastní vykoupení lidí od smrti k životu! - Ale nyní dosti všeho toho! Jelikož nyní je oběd úplně připraven, půjdeme opět do domu a poobědváme!"

8) Avšak Židořekům se zrovna příliš nezamlouvalo, že by také oni měli jako pozdější hlasatelé Mého Slova k tomu ještě trpět, ano, dokonce dávat svůj život v sázku.

9) Ale **JÁ** jsem jim řekl známou větu: „Od nynějška bude však tomu tak, že každý, kdo miluje svůj život, ztratí jej kdo však jím pohrdá a před ním prchá, podrží jej navěky!"

10) Tu pravili **Židořekové**: „Co je to? Kdo to může pochopit?"

11) Pravil jsem **JÁ** : „Toto je to: Co by prospělo člověku, kdyby tímto, pozemským životem celý svět získal, ale na duši své škodu utrpěl?! Co může takový člověk potom dát, aby svou duši vykoupil?! Proto musí člověk tohoto tělesného života použít jedině k tomu, aby tím získal věčný život duše! Nepoužívá-li člověk svůj tělesný život především k tomu, pak je si sám vinen, když ztratí život své duše anebo jej aspoň tak dalece oslabí, že pak duše na onom světě má potom často nadmíru dlouhou dobu co dělat, aby se tak dalece sebrala, by pak byla s to přejít jen do poněkud jasnějšího a lepšího duchovního života. Neboť dokud duše lpí ještě nějakou láskou na svém tělesném životě a jeho přednostech, nemůže se také stát ve svém duchu úplně znovuzrozena; duše však, která není ve svém duchu úplně znovuzrozena, nemůže také vejít do pravého Království Božího, protože v něm nemůže ani atom něčeho hmotného trvat. - Nyní víte dost a tak půjdeme do domu!"

12) Nyní jsme se odebrali do domu a pojedli dobře připravený oběd a za jídla se mluvilo jen málo.

---

163. OSUD SEBEVRAHŮ. NAUKA BEZ DOBRÉHO PŘÍKLADU NIC NEPROSPÍVÁ. VÍRA BEZ SKUTKŮ JE MRTVÁ.

1) Po obědě se zvedl **jeden starší** ze známých Židořeků a řekl Mně: „Pane, za jídla jsem přemýšlel mnoho o tom, že by se neměl život těla vůbec milovat, nýbrž spíše jím pohrdat a jemu unikat, aby se tím získal a zachoval život duše! To se mi nyní stalo již dosti jasné; avšak přesto je tu jedna věc, která mi není ještě náležitě jasná. Mezi lidmi jsou také tací, kteří jsou pravými arci nepřáteli svého vlastního života a když se jim z jakékoli příčiny znechutil, zbavují se sami těla. Ti by tedy především museli život duše získat! - Jaké je tu Tvé mínění?"

2) Privil jsem **JÁ**: „Cožpak jim dal Bůh tělesný život proto, aby jej zničili?! Život těla je prostředek daný člověku Bohem, kterým může a má získat život duše navěky. Nuže, jestliže však tento prostředek napřed zničí, čím by měl potom život duše zachovat a vlastně především získat?! Když nějaký tkadlec napřed rozbije a zničí svůj tkalcovský stav, jak bude potom tkáti na něm plátno?! Pravím tobě: Sebevrazi - nejsou-li to šílenci - stěžují, ačkoliv kdy vůbec budou mít Říši věčného života! Neboť kdo je jednou takovým nepřítelem svého života, v tom není žádná láska k životu; život bez lásky není však život, nýbrž smrt. - Víš nyní, jak jsi na tom?“

3) Privil **Židořek**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je mi jasno a to bude také pro mne hlavní částí Tvé nauky, která nemůže být lidem ani dost často kázána!“

4) Privil jsem **JÁ** : „Zcela dobře, - ale především musí být kazatel sám o sobě zcela v řádu, nežli někoho poučuje; neboť jinak je nauka prázdná a zanechává také učně prázdného. Je-li někdo sám horlivým následovníkem toho čemu učí, pak se budou také jeho učedníci se vši horlivostí snažit státi se tak dokonalými, jako jejich mistr. Objeví-li však učedníci tu a tam až příliš brzy na svém mistru mezery a nedokonalosti, povolí také oni brzy horlivost a nakonec řeknou: „Mistr sám je hudlař, co se má stát z nás?!“ A Já pravím vám: Takovému mistru ukáží učedníci brzy záda; neboť hudlaření patří vždy k obyčejnému řemeslu a nikdy ne do sféry umění a ještě méně do sféry moudrosti. Proto musíte být napřed sami ve všem dokonalí, to jest v nauce i ve skutku podle ní, jinak byste nebyli způsobilí být opravdovými šířiteli Mého evangelia.“

5) Například: Dejme tomu, že by byla někde ještě stará škola pro hrdiny, v níž by byli nejsilnější a nejzmužilejší lidé vzdělávání na válečné hrdiny. Mistr by jim především kladl na srdce pohrdání smrtí a řekl, že zbabělý člověk, jenž se bojí smrti, se nemůže nikdy stát pravým hrdinou. Kdyby však poté přišlo k vážné zkoušce, v níž by měl mistr hrdinů ukázat svým učedníkům, jak chladnokrevně se musí jít smrti vstříc, on by však váhal a nakonec by se dal sám na útěk, - rozohnilo by to jeho učedníky k opravdové odvaze? Zcela jistě ne; neboť učedníci si pomyslí: „Ach, on nám chce jen dobře volenými slovy namluvit pohrdání smrtí; ve skutečnosti má však ze smrti stokrát větší strach nežli nejbázlivější z nás! Ať má školu raději pro zbabělce nežli pro hrdiny!“

6) Zcela jinak však působí mistr hrdina, pustí-li se před svými učedníky do boje se lvem, přemůže-li ho svou silou a obratností a srazí k zemi. Tu ho budou jeho učedníci obdivovat a oživí v sobě vždy více touhu, aby také oni co nejdříve probjovali takový boj. A zůstává stále pravdivým výrok, že jen duch skutku oživuje, mrtvá slovní litera však usmrcuje. Neboť co je samo mrtvé, to nemůže oživovat, nýbrž duch, jenž se dává najevo živým skutkem, vše oživuje.

7) Pravím vám: Nevejdou do Království Božího ti, kdož Mi budou říkat: „Pane, Pane!“, nýbrž jen ti, kdož budou plnit poznanou vůli Otce Mého v nebi! Nepostačí, aby někdo věřil, že Já jsem Kristus, Boží Pomazaný, nýbrž musí také konat, čemu jsem učil, jinak mu víra nic neprospěje; neboť bez skutků je i ta nejsilnější víra mrtvá a duši nedává věčný život. - To si všichni dobře zapamatujte a podle toho jedněte, tak budete žít!“

8) Po tomto mém poučení se nikdo na nic dalšího neptal neboť měli všichni dost, o čem by přemýšleli a navzájem promlouvali.

164. LAZARŮV POMĚR K CHRÁMU. ZLOST A JEJÍ ŠKODLIVÉ NÁSLEDKY.

1) Já pak jsem šel s Lazarem a s jeho oběma sestrami na čerstvý vzduch. Když jsme přišli na velké nádvoří, ucítili velcí psi, že se k obci Betanii blíží cizinec a pádili silně štěkající k vratům velkého nádvoří a Lazar se Mne tázal, co to má znamenat.

2) **JÁ** jsem mu však řekl: „Několik Židů a dva staří farizeové, kteří právě neměli co dělat, tě chtěli navštívit a příležitostně tě přede Mnou varovat; podnikli to však jen proto, aby u tebe vyvěděli, zda se snad u tebe zdržují, anebo kam asi půjdu od tebe dále. A hle, psi přesně postřehují, že to nejsou ani tvoji ani Moji přátelé a proto běží k vratům, aby tyto Židy a farizeje přinutili k rychlému ústupu! Neboť jakmile přichozí jen z dálky spatří psy, kvapně obrátí a budou hledět úprkem zmizet. Potom se také psi zase zcela klidně vrátí domů.“

3) Poté jsme se odebrali týmž směrem, ve kterém nás předběhli psi. Sotva jsme však přišli ku bráně, spatřili jsme také již lidi černého klubu. I opustili psi s hrozným štěkotem bránu a pádili se zuřivým chvatem přicházejícím vstříc. Když však přichozí spatřili psy, obrátili se rychlostí šípů a prchali šíleně odtud.

4) Když viděli, že je psi již nepronásledují, začali jít pomaleji a velice se durdili na Lazara, že se nyní dává střežit dravými šelmami, aby uchránil sebe a svůj dům před návštěvami chrámových mužů; ale ať jen nežene trpělivost chrámu na ostří, jinak se mu ještě velmi zle povede. Odkud si tyto šelmy asi opět opatřil? A tak se durdili až do Jerusalema; ale doma nic neříkali, protože se styděli, že se dali před psy na útěk.

5) Když jsem toto sdělil Lazarovi, tázal se Mne, čeho se má v nejkrajnějším případě od templářů obávat.

6) **JÁ** jsem mu řekl: „Zcela ničeho; neboť kdyby ti chtěli nějak uškodit, máš přece římský soud a v něm máš dostatek světské právní ochrany, neboť právě tato tvá usedlost je již přes padesát let úplně pod výhradní mocí Římanů. Kdyby tomu tak nebylo, pak by si tě templáři již zcela jinak vypůjčili; ale takto nemají žádné právo. Pokouší se jen, aby tě vykořistili jako Žida ke svému prospěchu a činí ti všelijaké slepé vyhrůžky; ale vážně ti nemohou v ničem uškodit. Svě povinnosti vždy svědomitě plníš a tak také nemohou proti tobě shledat nic zvláštního. A v tom je také jejich největší zlost na tebe.“

7) Vědí jen až příliš dobře, že jsi nejbohatší člověk v celé Judeji, ježto tvé usedlosti o sobě tvoří již celou malou zemi a jsou všechny pod římskou soudní mocí. Nemají tedy právo tě zdaňovat a to je pro ně strašné. Rádi by tě přiměli k tomu, abys se uvolnil od Římanů a pak se přiznal jako pouhý poddaný chrámu. Protože to však přes veškerou jejich velkou dotěrnost nečiníš, obtěžují tě na všech místech tvé usedlosti, pobuřují ti služebnictvo a konají potají hned to, hned ono. Ale od nynějška jsi zajištěn; a tak ať jsou potají na sebe jakkoli rozvzteklí, přece na tebe nijak nemohou, - a tak můžeš být nyní zcela klidný!“

8) Privil **LAZAR**: „Pane, děkuji Ti za toto dobré vysvětlení! Nyní mám v sobě mnohou a velkou útěchu a vskutku nyní dýchám opět svobodněji; ale nicméně mi není příjemným zjevem, musím-li si sám čistě do očí říci: „Jsem člověk, který vždy podle svého nejlepšího vědomí a svědomí co nejochotněji učinil vše možné, cokoli se od něho i jen pod zdáním zákonitosti žádalo a mimoto konal ještě otevřeně i skrytě ze svobodného, dobrosrdečného popudu velmi mnohé dobro, jež by se od něho nemohlo nikdy žádat - a za to budu nyní templáři ještě nenáviděn!“ Ach, Pane, to už přestává všecko!“

9) Tito bídní tvorové chtějí mít dočista vše jedině pro sebe a neberou ani nejmenší ohled na to, že já, abych ušetřil chrámu jeho povinné výlohy na udržování chudých, zaopatřuji úplně ročně nejméně 1000 chudých a mimoto ještě ukládám každoročně zcela značný peníz do měšce pro chudé. Také jsem chrámu učinil již leckteré velké dary, - a to vše je těmto bídákům ničím! Snaží se mně zato nyní ještě úplně zničit, - což by okamžitě dokonce i v sobotu učinili, kdyby jim to bylo možné! Ano, Pane, já vím nyní až příliš určitě, že na mně nemohou; nicméně však mně strašně zlobí, že tito padouši mně nyní ještě nenávidí, ač jsem jim přece prokázal tak mnohé laskavosti!“

10) Privil jsem **JÁ** : „Ale podívej se na Mne! Nestvořil jsem Zemi, Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy?! Nezasobují stále Zemi, aby vydávala všelikou potravu pro všechno stvoření?! Neudržují život každému člověku?! Tuto Zemi jsem určil k výchově Svých dětí, nyní jsem přišel podle všech známých proctví Sám na tuto Zemi, abych Se slovem a skutkem ukázal jako Pán nebes a Země v podobě lidské, abych je tím Sám poučil v tom smyslu, že jsou opravdu Mým obrazem. A co činí tito chrámoví hrdinové? Nenávidí Mne, pronásledují Mne i každého, kdo věří ve Mne, protože jim ukazují, že jejich skutky jsou zlé. Usilují neustále o to, aby Mne usmrtili a přijde brzy čas, kdy já Sám dopustím, aby se také tohoto hanebného skutku na Mne dopustili. A hle, já nechovám v Sobě zlost na ně! Já však zůstanu také na onom světě věčně Pánem a tam jim věru nezůstane nesplaceno (za to), co konají zde!“

11) Ježto tedy Já jako pravý a jako jedině největší Dobrodinec lidí Se proto nezlobím, nezlob se na ně ani ty, jenž jsi jim v přirovnání ke Mně jen něco zcela málo učinil. Pohled na tento kámen, jenž leží na cestě před námi. Kdopak mimo Mne jej udržuje tím, čím je? Stáhnou-li v tomto okamžiku od něho Svou vůli, která jej udržuje, nebude již jako hmota zde, nýbrž ustoupí do svého duchovního specifického (zvláštního) stavu, tedy do oblasti Mých praidejí a totéž bych mohl učinit v jediném okamžiku také s celou Zemí, kdyby Mne snad mohly skutky jejich obyvatelů zlobit. Protože Mne však zrovna nezlobí a nikdy zlobit nemohou, trvá vše stále dále a já nechávám Svě Slunce stejným způsobem svítit na dobré a zlé, spravedlivé a nespravedlivé. Teprve na onom světě se ukážou velké rozdíly a každý si ponese svého soudce v sobě.

12) Chceš-li však na onom světě být úplně u Mne navěky, pak Mně také musíš být podoben

v tom, abys se na nikoho nezlobil. Kdo Mne následuje, ten Mne musí zcela následovat, jinak není Mým dokonalým učedníkem.

13) Mimoto ti však pravím ještě něco, totiž, že zlost neprospívá vůbec nutnému tělesnému zdraví: neboť plodí příliš mnoho žluči a tato žluč zamožuje krev a uvádí každým okamžikem lidský život v nebezpečí. Proto se také po této stránce varuj obzvláště velké zlosti, jinak bys to brzy zaplatil svým tělesným životem! Uvaž to vše dobře, pak se také nebudeš muset obávat fyzické nemoci!“

165. VLIVY DUCHŮ A SVOBODA VŮLE ČLOVĚKA. URČENÍ DUŠÍ ZVÍŘECÍCH.

1) Pravit **LAZAR**: „Ano, Pane, to nyní jen až příliš dobře poznávám; avšak přesto Ti nemohu zcela ručit za to, že se i při svém nejlepší úmyslu nebudu při vyskytujících se podobných mrzutých případech opět zlobit, - neboť zlobení se mi již stalo druhou přirozeností. Bezpráví nemohu totiž ani při nejlepší vůli snést!“

2) Ale na této Zemi je to již zvláštní: Každý člověk ví, že jednou musí zemřít a vše časné opustit; poznává zákony božského řádu a božské vůle; má rozum, aby dovedl rozpoznávat falešné od pravého, zlé od dobrého, právo od bezpráví a noc ode dne; ví - dílem ze zjevení a dílem často z vlastních prožitých jasných zkušeností, - že po smrti těla žije duše dále a to v téže podobě, jako byla vtělena a žila na Zemi: a přesto baží jen po mrtvých pozemských statcích, obrací se k dobře poznaným božským zákonům zády, pošlapává vše pravé, dobré a pravdivé, nenávidí mimo sebe vše a dopouští se smrtelného hříchu za hříchem; smilní, cizoloží, podvádí, krade, loupí a vraždí a Bůh je mu tolik jako nic! Ano, tu tedy přece jen vzniká otázka, jak to může Bůh dopustit!

3) Koná-li to vše člověk ze své svobodné vůle, pak je tedy horší nežli satan a všichni jeho ďáblové. o nichž se Písmo často zmiňuje; je-li však podobně jako Saul poháněn nějakým zlým duchem ke všemu zlému, takže pak nemůže jednat jinak nežli jen zle, přesto že dobré a pravdivé poznává a jako takové uznává, pak je člověk neviditelnou mocí takto puzený, o sobě zřejmě nevinný a vina padá jednak na zlého svůdce a jednak - upřímně řečeno - také na Toho, Jenž dopouští na ubohého, slabého člověka takové pokušení. Neboť před otevřeným nepřítelem možno se chránit všelikými prostředky; ale kdo se může chránit před neviditelným nepřítelem, jenž může jako duch zcela proniknutelně člověka zajmout a dokonce lidské vůli nejmocnější pouta přiložit a pustit se s ní do rozhodujícího boje? - Hle, Pane, to jsou tak zvláštní věci, které nemůže ani nejmoudřejší a nejlepší člověk bráti v ochranu!

4) Koná-li člověk bez jakéhokoli cizího zlého působení čistě ze své vlastní svobodné vůle zlo, pak je to přede Mnou zošklivěný hodný hříšník a má se jako takový ze všech dobrých obcí odstranit - neboť takový necita není podle mého úsudku jistě navěky ničeho lepšího hodný, jestliže se vážně ve všem nepolepší -; ale kdo může vynést zlý rozsudek nad člověkem svedeným ďáblem?! Takový rozsudek by mi připadal právě tak, jako kdyby chtěl někdo nějakého člověka trestat za to, že se dal přepadnout nějakou zlou nemocí. - Pane, dej mi také o tom náležité vysvětlení!“

5) Pravit jsem **JÁ**: „Ano, Můj nejmilejší bratře, tvůj úsudek o této věci má o sobě mnoho dobrého a Já ti nemohu říci: „Hle, soudil jsi nesprávně!“; jenže ta věc se však má přece jen značně jinak a tak se svým úsudkem pohoříš!“

6) Na světě, na kterém jde o to, aby byli lidé vychováni v nejdokonalejší Boží děti, musí být vedle nejsvobodnější vůle a nejjasnějšího rozumu také Bohem dané zákony, v nichž se jasně vyslovuje vůle Boží a kterých se má jejich vůle chopit a je provádět. Jak by to však mohli, kdyby v nich nebylo také stejně mocné ponoukání k nezachovávaní zákonů?!

7) Teprve toto ponoukání k opaku zjednává lidské vůli nejdokonalejší svobodu a dává jí také plnou sílu, aby mu sama vzdorovala a na její místo dosadila poznanou vůli Boží.

8) Já ti pravím: Člověk, jenž v sobě nemá nejúplnější způsobilost státi se nejdokonalejším ďáblem, nemůže se také nikdy stát úplně bohopodobným Božím dítětem.

9) Byla by snad nekonečnost prostoru s nějakým omezením ještě nekonečností, anebo byl by Bůh úplně všemohoucí, kdyby Mu bylo nemožné stvořit také věc nejmenší?! Anebo je Bůh méně Bohem proto, že stvořil vedle léčivých bylin také dokonce velmi škodlivé jedovaté rostliny

a protože zasel mnohý plevel podobně jako pšenici, aby mohl stejně bujet jako ušlechtilé rostliny?!

10) Hle, jako nemůže být v Bohu Samém žádné jakékoli omezení - ani nahoru, ani dolů -, právě tak nemůže a nesmí být ani v člověku, z něhož se má stát opravdové dítě Boží, žádné omezení - ani nahoru, ani dolů, neboť nějakým takovým omezením by člověk již nebyl člověkem, nýbrž čistě jen inteligentnějším zvířetem, jehož vůle má jen potud zdání svobody, že pohání zvíře právě k oné činnosti, pro kterou má v sobě inteligentní schopnost, - nad to však potom také věčně ani o chlup více!

11) Z jednoduché duše zvířecí se však nemůže státi nikdy duše lidská, a proto se také praví, že duše zvířecí umlká se zvířetem, čemuž však je přirozeně rozumět jen tak, že totiž duše zvířecí po zhynutí zvířete, například vola, přestává být úplně duší vola, protože se při svém výstupu ze zvířecího těla spojuje ihned s ještě velmi mnohými jinými volnými zvířecími dušemi v novou dokonalejší duši a tak se po nějaké době kvalifikuje (činí způsobilou) k duši lidské a potom se může vrodit do nějakého těla lidského, - toť stará věda, která byla ve své nejuplnější jasnosti u praotců běžnou a dodnes je běžnou u vysokých Indů.

12) Avšak pojednávat nyní ještě dále o tom by bylo neúčelné, protože postačí úplně, že člověk poznává sebe jako člověka a z toho Boha jako svého Tvůrce, Dobrodince a konečně jako svého jedině pravého Otce, Kterému se má a také může jako člověk stát v duchu úplně podobný, chce-li jen. - Řekni Mi nyní, zda jsi to vše dobře pochopil!“

13) Privil **LAZAR**: „Ano, Pane a Mistře od věčnosti! - Ale nyní se již začíná velmi stmívat. Což abychom se odebrali do domu?“

14) Privil jsem **JÁ** : „Učiníme to nyní! Ale neříkej učedníkům nic o všem tom, co jsme zde mezi sebou jednali; neboť oni o těchto věcech beztoho mnoho vědí a není tudíž vůbec třeba opět jim to sdělovat. Dnes v noci však prožijeme ještě malou podívanou, která však nebude zlá; proto také nebuď úzkostlivý, až se vynoří. Nyní však pojďme, jinak pro nás pošlou, neboť tvé sestry připravily již večeři!“

166. PODSTATA METEORŮ A KOMET.

1) Šli jsme tedy domů a sotva jsme učinili asi třicet kroků, stalo se, že od severu k jihu letěl přímo nad námi velký ohnivý meteor a to takovou rychlostí, že potřeboval k proletěním! nejméně 400 hodin dlouhé dráhy sotva dva okamžiky.

2) Tu Mi řekl **LAZAR**, jenž byl při takových zjevech také ještě poněkud pověřčivý, s jistým rozčilením: „Pane, to nevěští nic dobrého!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Pročpak? Proč by to mělo oznamovat něco špatného?“

4) Privil **LAZAR**: „Jedna již velmi stará lidová pověst vysvětluje podobné zjevy takto: Když někde na Zemi umírá nějaký velmi velký zlosyn, pak uchopí sedm nejhorších ďáblů jeho duši a tahají ji vzduchem. Ze samé hrůzy, úzkosti a bolesti zanechává vše po sobě a ježto již náleží nejspodnějšímu peklu, je ovšem také již vše ohněm, co ve své úzkosti zanechává po sobě. Taková ďábelská a pekelná nečistota zamořuje však vzduch a kdekoli snad z části dopadne na Zem, tam se pak také již dostaví neštěstí za neštěstím a pak je třeba mnoho obětí a modliteb, aby se takové místo očistilo od tohoto zla. - Tak zní stará lidová pověst. Já ji sice nikterak neberu za bernou minci; ale je tu přece jen poněkud zvláštní, že leckteré věci, které člověk nasál jako dítě jaksi s mateřským mlékem, nelze tak snadno zcela vymýt. Lpí na nich vždy jakási víra, která se občas při takových vyskytujících se jinak zcela nepochopitelných zjevech opět obnovuje a naplňuje mysl bázní a úzkostí. - Řekni mi tedy Ty; ó, Pane, co je na tom pravdivého!“

5) Privil jsem **JÁ** „Na této staré pověsti není ani nejmenší jiskérka pravdy; avšak zjev sám, jako něco zcela přirozeného, musí být pravdivý, protože by jinak nikdy nenastal. Co je však na zjevu samém, to ti hned ukáži prakticky. A tak dej nyní pozor!“

6) Hleď, tu je kámen! Kdyby byl někdo s to mimořádnou silou vrhnout jím vzduchem tak mocně, že by za jediný okamžik přišel jen 100 hodin daleko, rozžhvil by se silným třením o vzduchové vrstvy v okamžiku tak jako tekutý kov. Avšak také vzduch, který by kámen prořezával, by se rozžhvil a za vrženým letícím kamenem by vytvořil žhavý pruh, který by se však brzy ochladil a poté zmizel, - tak jako jsi to viděl u meteoru letícího právě nad námi. Tento pruh není

pak nečistota nějaké v drápech Ďábla jsoucí duše, nýbrž jen vzduch nejvýš rychlým letem kamene spolu rozžhavený. Abys však toto ještě snáze pochopil, vezmu nyní tento kámen a mocí Své vůle jej proženu velkou rychlostí vzduchem a potom jej sem opět přivedu, čímž se pak úplně zbavíš své staré dětské víry.

7) Tu jsem zvedl as 10 liber těžký kámen, prohnal jej bleskurychle několik okamžiků ve velkých kruzích vzduchem, kde se leskl ještě více než-li onen dřívější zcela přirozený meteor a když před námi spadl, byl ještě tak žhavý jako roztavený kov a šířil kolem sebe velké, sotva snesitelné horko; a položilo-li se naň dřevo, shořelo hned plamenem. Tu se Lazar podivil.

8) **JÁ** jsem mu však zcela srdečným tónem pravil: „Hleď, bratře, zde máš tu svou sedmi arcidábly nesenou duši zlosyna! Za dvě hodiny bude již zase ochlazená.“

9) Neřeklo ti však tvé nitro ještě nikdy, že za všech dob dovedlo kněžstvo vykořisťovat všechny mimořádné přírodní zjevy před slepými národy ve svůj prospěch?! Zatmění Měsíce a Slunce, Komety, velké bouře a velké ohnivé zjevy ve vzduchu a ještě jiné řídké zjevy prohlásilo za mimořádná zlá znamení z nebes a nařídilo hned velké modlitby a: oběti. To bylo vštěpováno již dětem a když se pak nějaký takový zjev vyskytl, utíkal poděšený lid ihned ke kněžím a kněží pak hned nařídili, co jim nejvíce prospívalo. - Nuže, bratře, ptám se tě, zda ještě nepoznáváš tento ostěn!“

10) Pravil **LAZAR**: „Ano, nyní jej ovšem dobře poznávám; avšak dříve to bylo pro mne nemožné. Ale jsou ti kněží přece jen chlapi, kteří jsou vskutku Ďábelskými mastmi mazaní! Nuže, děkuji Ti, ó, Pane, za toto vysvětlení; neboť teprve nyní je mi zcela jasno, zač mám považovat tyto černé podvodníky. - Ale Komety jsou prý skutečně předchůdci válek?“

11) Pravil jsem **JÁ** : „Jsou - a nejsou! Jsou, protože tomu lid věří a andělé také volívají toto o sobě zcela nevinné znamení, aby nevinným lidem oznámili dopuštění soudu. Věřili-li poté a konají-li pokání, nenásleduje po Kometě válka; nepolepší-li se však, pak je nevyhnutelná válka, která je vždy předchůdcem všelikých následujících ještě větších zel, nežli je válka sama.“

12) O sobě však nejsou Komety ničím jiným nežli vznikající Země, které se vytváří podle Božího plánu poněnáhu v to, čím se mají stát a nejsou žádnými předchůdci války.

13) Ty nyní ovšem míníš, že by Bůh mohl stvořit Svět také v okamžiku. O, ano, to by mohl ovšem zcela dobře; ale pak by nebyl v Bohu žádný řád a také tedy ne v žádném tak náhle vzniknuvším tvoru. Bůh však tvoří Svět ze Svého řádu a tu vzniká jedno po druhém a tím nastává dokonalá jednota nesčíslné mnohosti božských myšlenek a idejí.

14) Taková Komety je také nastávající velký soud pro jistý druh duchů. Tito duchové se musí poněnáhu vždy vroucněji a vroucněji uchvacovat, takže v prostoru a času tvoří nakonec smíšenou hmotnou masu. Toto tvoření viditelné pevné masy nazýváme zaobalování duchovních potencií a toto zaobalování je vlastně soud, z něhož pak po dlouhých dobách mohou duchové v soudu zajatí dosáhnout samostatné svobody života. A protože právě Komety jsou vznikající soudy, je tedy také jejich vliv při větším přiblížení se k nějaké dávno již hotové Zemi též takový, anebo bývá anděly Božími jako takový použit pro nějakou starou Zemi, probouzí na ní soud a zejména podněcuje lidi proti lidem, - ovšem jen, je-li toho třeba, to jest když lidé začínají na Boha velmi zapomínat a považovat za bohy sebe. - Nyní tedy také víš, zač máš považovat Komety a tak můžeme nyní toto místo již opustit či chceš se napřed ještě na něco otázat?“

15) Pravil **LAZAR**: „Pane, jen na dvě malé věci ještě; neboť vím-li nyní Tvou dobrotou to co vím, chtěl bych se ještě mimoto dovědět něco málo k tomu, aby mé vědění nebylo dílem příliš kusým! Jsou to tyto dvě malé věci: Předně chtěl bych se od Tebe ještě dovědět, kde mají zcela přirozené meteory svůj původ a kdo je s tak nezměrnou prudkostí vrhá od sebe do vzduchu a pak zadruhé kam přicházejí Komety, když se poněnáhu stávají na obloze neviditelné.“

16) Pravil jsem **JÁ** : „Co se týče meteorů, mají dvojí původ. Jsou to buď vývrhy Slunce; neboť Slunce je tisíc tisíců krát větší nežli Země, na níž stojíme. Na jeho povrchu se také někdy dějí podle téhož poměru větší a prudší erupce (výbuchy; vyd.) nežli na této Zemi. Při takových erupcích je pak také mocí tobě úplně nepochopitelnou vrháno vždy větší množství uvolněných větších a menších, tvrdších a často také měkčích mas do dalekého světového prostoru a některé z nich přicházejí také vždy do blízkosti této Země. A když přijdou poněkud do vzdušné oblasti této Země, rozžhaví se a stávají se viditelné jako létavice. A zapadnou-li příliš hluboko do hustší vzdušné masy Země, jsou ve své rychlosti zabržděny a touto Zemí jako těžká tělesa přitaženy a padají pak také zcela přirozeně na půdu této Země, buď na suchou anebo mokrou, která je na této Zemi značně větší.“

17) To je tedy jeden a častější druh meteorů objevujících se na této Zemi. Jiný a vzácnější druh objevujících se meteorů nežli byl dřívější, vzniká na této Zemi samé. Ve velké řadě hor na této Zemi jsou také takové hory, které souvisí s nitrem Země jistými velkými ústroji, jimiž dostávají vždy takovou potravu, která se ponenáhlu také dostává do stále prudšího kvašení, kterým jsou vnitřní velké duté prostory naplňovány a to druhy vzduchu, které se snadno vznítí, jsou-li příliš tlačeny. Nastalo-li toto vnitřní vznícení, pak tyto hořící druhy vzduchu rozboří méně pevné části hory, prorazí pak jako planoucí ohnivé masy, strhnou s sebou uvolněné balvany a vrhají je pak také - jak jsme právě dříve jeden viděli - s ohromnou přiměřenou silou buď přímo nad sebe anebo mnohdy v nějakém směru šikmo nad Zem, často na několik hodin daleko od místa svého vzniku. Tu padají pak k Zemi, aniž tím způsobují nějakou škodu.

18) Ve větší blízkosti nějaké oheň sršící hory bys uviděl takové zjevy velmi často a velmi zhusta; avšak sem přichází z hor Kavkazských jen takové, které náhodou při svém vývrhu dostanou směr, který je musí přinést sem, při čemž však byly také vyvrženy s žádoucí silou. Mimo to však musely být při svém vývrhu ve velmi žhoucím stavu, čímž snáze přemohly vzduch bránící jejich rychlému letu, ježto vzduch před „nimi byl okamžitě zředěn a proto jejich běhu méně překážel nežli vzduch chladný a tedy hustší.

19) A nyní jsem ti tuto věc vysvětlil zcela přirozeným, světsky moudrým způsobem, s nímž můžeš být úplně spokojen. Hlubší zcela duchovní výklad o tom nemohu ti však nyní dát proto, že bys to nepochopil; až však na vás všechny sešlu ducha pravdy, ten pak vás uvede do vší moudrosti. - Nyní však je také již nejvyšší čas jít do domu. Hle, obě sestry přichází již pro nás!“

20) Teprve poté jsme šli do domu, posadili se ihned ke stolu a jedli a pili zcela v dobré míře.

21) Někteří učedníci se nás ptali, co jsme dělali tak dlouho venku.

22) A **JÁ** jsem pravil: „To, co vy jste nedělali; a mělo to tedy také větší cenu nežli vaše slovní potyčka o nejisté osobnosti anebo neosobnosti belzebuba. Ale nyní jezte a pijte, abyste měli na zítřek sílu a vytrvale snášeli horký den!“

23) Poté se již nikdo na nic netázal a každý jedl a pil co měl před sebou.

167. LAZAR SE STÁVÁ MAJITELEM OLEJOVÉHO PRAMENE.

1) Když jsme povečeřeli a učedník za učedníkem byl přemožen spánkem, tu jsem pravil **JÁ**: „Ale cožpak se nemůžete aspoň ještě nakrátko zdržet spánku?“

2) Pravil **PETR**: „Já vskutku sám nevím, proč nás dnes - a to nyní po jídle - spánek tak přemáhá a přece jsme téměř celý den spíše odpočívali nežli něco dělali!“

3) Pravil jsem **JA** : „Proto buďte stále činní ve jménu Mém a budete mnohem méně ospalí!“

4) Když jsem ještě takto mluvil, hle, tu silně třesklo, jakoby uhodil zcela nablízku blesk. Stěny se zachvěly, dveře pokoje se otevřely a silně se zachvěly. Učedníky pojednou spánek přešel a všichni chtěli vyběhnout, aby se podívali co se stalo.

5) **JÁ** jsem je však zadržel a řekl jim: „Nyní není radno vycházet ven! V blízkosti je značný naftový pramen, avšak dosti hluboko v zemi. Nad pramenem je velký, ale na všechny strany pevně uzavřený prostor.

Ve spodní své části je následkem ohnivé a blízké žíly téměř žhavý a proto je v této dutině vždy značně velké horko. Toto horko způsobuje, že se naftový pramen, do této dutiny ústící, neustále vypařuje a tak celý prostor naplňuje naftovou parou. Neděje-li se vypařování příliš prudce, je pára kamennými dutinu tvořícími masami nasávána. Když se však čas od času jistá kamenná stěna mocněji rozžhaví, způsobí to pak také velkolepější vypařování nafty. Kamenné stěny nemohou tak velikou zásobu již přijmout a tak se potom stává, že naftová pára způsobuje ve velké dutině stále větší napětí, tlačí se pak a tře zvláště o rozpálené skalní stěny a tím se brzy a snadno zapaluje.

6) A hleďte, takovýto podzemní akt přírodních duchů se právě stal, což bylo také velmi dobré; neboť tímto zapálením naftové páry byla as 20 mužských výšek silná kamenná kůra rozražena a ty, Lazare, jsi tím přišel k velmi vydatné naftové žni. Roztříštění jeskyně se stalo tak šťastně, že se můžeš zcela snadno dostat k vlastnímu naftovému prameni a jen při troše píle budeš moci denně získat 100 liber.

7) Jak známý a hledaný je však naftový olej, to ostatně víš; a tak jsi nyní přišel k novému výdělečnému zdroji, který ti s nejmenší námahou bude vynášet mnoho tisíc liber zlata a stříbra.

Neboť tak dobročinní lidé jako jsi ty ať jsou také na Zemi pokud možno bohatí, aby mohli být pravými zásobiteli chudých a slabých. Zítra ti to vše ukáží, ale této noci by nebylo radno se přibližovat k tomuto místu; neboť silná pára by tělesnému zdraví nikomu zajisté neprospěla. Ale zítra odpoledne se budeme moci přiblížit k tomuto místu beze všech rozpaků. „

8) Pravit **LAZAR**: „Pane, to již zase vykonala Tvá všemohoucnost! Neboť moji předkové až po mně nikdy tu nezpozorovali ani stopu naftového pramene. Jen někdy za velmi teplých nočních dnů bylo možno pocítovat zcela slabý naftový zápach, což se však vždy vysvětlovalo tak, že tento zápach přichází od Jeruzaléma, vane-li odtamtud vítr; neboť v Jeruzalémě se spálí mnoho zemního oleje, jenž většinou k nám přichází obchodem z Persie a Arábie, ale je vždy dosti drahý. Že by byl takový vzácný pramen na mém pozemku, to si nikdo nikdy nepomyslel! Ano, já Ti za to nemohu, ó, Pane, nic jiného učinit nežli jen poděkovat za sebe a za všechny chudé lidi, kteří přitom nyní najdou dobrou obživu!“

9) Pravit jsem **JÁ**: „Zanech toho nyní! Že ty užíváš svých pozemských pokladů podle vůle Boží, tak jako je též užíval tvůj pozemský otec, to vím; avšak po tobě a po tvých sestřích stnou se vlastníky těchto tvých statků, ježto nemáte potomky, děti bratra tvého otce. Proto hled dobře poučit dědice, aby kráčel v tvých šlépějích; neboť kdyby šel po vlastní světské cestě, byly by mu statky odňaty a jemu samému by byla dána žebrácká hůl, statky by však byly odevzdány pohanům. Proto ho o tom pouč, aby věděl dobře co má dělat! - Nyní však přišel čas k odpočinku a tak popřejeme svým údům trochu klidu!“

10) Poté se odebrali všichni k odpočinku.

168. LAZAR A CHRÁMOVÍ VYZVĚDAČI.

1) Záhy zrána byli však všichni, kteří odpočívali v domě, probuzeni silným štěkotem psů ze spánku a Lazar se šel se svými sluhy podívat co se tu děje. Tu spatřil velký zástup lidí obého pohlaví, kteří se postavili vně vstupní brány, avšak byli psy tak obklopeni, že se neodvažovali učinit krok dále, ani zpět. Když spatřili přicházet dobře známého Lazara s jeho četnými sluhy, tu volali a prosili je o pomoc. Lazar zavolal psy k sobě a tázal se zástupu, co tak záhy hledají v Betanii.

2) Tu se jeden mladý levita ujal slova za všechny a pravil: „Příteli, my jsme slyšeli v noci mocnou hromovou ránu z této krajiny a chtěli jsme se zde jen otázat, zda bys nám o tom nemohl říci něco podrobnějšího. Když jsme sem nyní přišli, přiběhli nám s velkým chvatem vstříc tyto hrozně zuřivé, strašně řvoucí šelmy a tvářily se, jakoby nás chtěly každým okamžikem na tisíc kusů roztrhat! Tu postačí jedna taková nejvyšší silná lví šelma na sto neozbrojených lidí, - k čemupak dokonce sedm?! K tvému pohostinnému domu se člověk nemůže již ani přiblížit!“

3) Pravit nyní **LAZAR** levitovi: „Ve velké Boží přírodě se stává přece velmi často něco neobyčejného, - proč jedna také ne velká rána? Jděte do Sicilie; tam se velmi často setkáte s takovým třeskotem! My jsme tu silnou ránu slyšeli právě tak jako vy, také jsme se ulekli, - avšak nešli jsme se podívat, kde snad nastala ta rána; neboť na to je ještě dost času! Proč se tedy vy jeruzalémští tak obzvláště staráte o tu velkou ránu? Já spíše myslím, že jste sem přispěchali tak záhy ze zcela jiného důvodu a nikoli kvůli té ráně! Vás všechny vylákal nějaký špatný úmysl a to tito moji hlídači velmi dobře poznali a právě proto tak zuřivě k vám pádili. Řekněte mi upřímně, co jste tu vlastně hledali!“

4) Tu se všichni zarazili a jeden polohlasitě pravil: „Nyní nelze ve světě již nic dělat, - jsme již opět prozrazeni! Člověk nyní již nemůže ani čtyřem stěnám svého pokoje důvěřovat, ba ani již svým nejvyšším vlastním myšlenkám; neboť lidé čtou nyní již člověku zcela jasně s tváře, co si myslel!“

5) **LAZAR** však, uslyšev dobře tato slova, pravil: „Ano, máš pravdu! Lidé to nyní přivedli již tak daleko, že ti mohou s dostatečnou určitostí říci, co se s tebou stane v 10 letech a tak se vás ještě jednou ve vsí dobrotě táži, proč jste vlastně sem přišli tak záhy. Tu ránu jste si vzali jen za záminku; vlastně však - abych vám ušetřil řeč - přišli jste sem tak záhy jen proto, abyste u mně vyzvěděli, kdo je asi pod mou střechou. A to jste učinili dokonce dnes o největším svátku, abyste vy templáři mohli nalézt ve své velké zlosti něco proti mně! Protože jsem však již dávno jasně prohlédl tyto vaše mrzké úmysly proti mně, dal jsem vám jako nyní úplný římský občan silnou závoru před své dveře, kterou se vsí svou domnělou mocí nikdy nevylomíte. Já jako Žid budu

vždy plnit své povinnosti, avšak jen, - pravím - jen povinnosti, které předepsal Mojžíš; po všech ostatních mi nic není! Porozuměli jste mi?

6) Jděte nyní a zvěstujte to hlasitě všem svým vrchním! Řekněte všem: Běda každému templáři, jenž se kdy odváží v nepřátelském úmyslu navštívit tento můj dům! Věru, tomu se zle povede! Já nechávám každého na pokoji a dávám každému bez výhrady co mu patří. Kdo žádá ode mně více, je zloděj a lupič; neboť žádá co nenáleží jemu, nýbrž jeho chudému bližnímu. A ten - i kdyby byl tisícronásobným knězem - je můj nepřítel a nesmí se k mému domu, dokud budu žít, nikdy přiblížit! Toto dobře pochopte a k svému prospěchu toho dbejte! A nyní hleďte, abyste šli dále, jinak opět vypustím své strážce!“

7) Tu neřekl nikdo již ani slovo a všichni se dali co nejrychleji na zpáteční cestu.

8) Když přišli do chrámu, byli ihned tázáni co viděli a zakusili.

9) **Levitě** však pravili: „Zde ani vši svou chytrostí již nic nepořídíme, - zde je jednou provždy konec! Nechcete-li tomu však, pánové chrámu, uvěřit, pak jděte sami a dejte se roztrhat a sežrat jeho lvy! Tyto šelmy jsou tak vycvičeny, že vyčenichají nejnvtřnější myšlenky lidí; třeba jen, abyste chovali v sobě nějaký nepřátelský úmysl proti Lazarovi, - a tyto šelmy to již zdaleka vyčenichají a je po vás veta! To jsme viděli a zčásti také poněkud zakusili. Kdyby nám na náš pokřik nepřispěchal sám Lazar nejméně se 100 sluhy ku pomoci, odpočívalo by naše tělo nyní již v břiše velkých, nanejvýš dravých bestii! To je vše co jsme viděli a zakusili; nechcete-li nám však snad věřit, pak jděte tam a přesvědčte se sami!“

10) Tu představení již nic neříkali, nýbrž byli u sebe plni zloby a pravili mezi sebou: „To všechno dělá ten prokletý Galilejec! Jestli se ho brzy nezmocníme a nezbavíme, svede nám všechen lid a pak budeme muset všichni zmizet! Kdyby snad přišel dnes Galilejec opět na slavnost, pak musí být vynaloženo vše, aby byl odstraněn!“

11) Tu pravil **levita**: „Dejte si jen tuto chuť zajít! Zda není již více než polovina lidu pro něho?! A znáte snad jeho neomezenou moc!? On prohlédá vaše myšlenky již dávno předtím nežli jste si je mysleli a proto vás také může ještě dříve zahubit, nežli byste to očekávali!“

12) Pravil **vrchní představený** „Co nám může učinit? Jeho moc je od belzebuba!“

13) Pravil **levita**: „Zcela dobře; avšak on jistě také Lazarovy psy zbelzebubovatě! Jděte tam s celou archou úmluvy a s Aronovou holí v ruce a zuřivé bestie už vám poví, o jakou belzebubovu dobu se nyní jedná! Vždyť byl Galilejec již několikrát zde v chrámě a učil lid svobodně a otevřeně; co jste mohli proti němu se vši svou zlobou poříditi?! On přijde a bude učit před vaší tváří a vy nebudete s to proti jeho domnělé belzebubově moci nic postavit!“

14) Pravil **představený**; „Jste snad také již vy jím svedeni jako hloupý lid, jenž je zato proklet?“

15) Pravil **levita**: „To jistě ne; avšak tolik zdravého smyslu mám, že velmi jasně poznávám, co je možné a co není možné! Slyšeli jsme od velmi věrných a opravdových svědků, co vše dovede Galilejec. Chcete-li se však již s ním pustit do boje, pak se jistě ukáže, kdo nakonec zcela nepochybně právě tak špatně pochodí, jako jsme také my dnes pochodili v Betanii!“

16) Pravil **vrchní**: „To vše se ještě ukáže; my se ho nebojíme! - A nyní jděte za svou prací!“

17) Tím však levita přece jen zarazil vrchního a proto jsem Se mohl později v chrámu volněji pohybovat.

169. PÁN POUKAZUJE NA SVOU SMRT NA KŘÍŽI.

1) Když se Lazar vrátil do domu, byla připravena snídaně, kterou jsme brzy požili. Lazar nám chtěl vypravovat vše, co se přihodilo záhy zrána venku.

2) **JÁ** jsem však pravil: „Zanech toho; neboť Já beztoho vše vím a zatím co ty jsi byl venku, sděloval jsem také učedníkům, co vše se tu přihodilo a také předem již i to, jakou zprávu přinesl z Betanie právě ten spolu poslaný levita vrchním - ne zprávu, jakou ty jsi mu jaksi uložil, nýbrž zcela jinou, která se velice hodí k tomu, abych Se dnes lehčeji pohyboval v chrámu! Bylo tedy zcela dobře, že se to stalo dnes záhy zrána. Nyní se však také hned připravíme k odchodu a půjdeme nahoru do Jeruzaléma; neboť dnes třetího a posledního dne slavnosti, kdy je slavnost vždy nejskvělejší a přijde sem nejvíce lidí, vystoupím opět v chrámě a budu učit lid.“

3) Tu pravil **NATANAEL**: „Pane, tu se odehraje podívaná za podívanou; já si jen přeji, abychom odešli odtamtud se zdravou kůží!“

4) Privil jsem **JÁ** „O to se nestarejte; vy vyjdete dokonce ještě se zdravou kůží i tehdy, až budu viset mezi lotry na kříži!“

5) Privil **LAZAR**: „Co říkáš, ó, Pane? Ty bys měl být přivázan na kříž?! Ne, dříve než se to stane, dám založit svými sluhy v celém chrámě požár a všichni zlí templáři musí být spáleni na popel!“

6) Privil jsem **JÁ** : „Zanech toho, bratře! Neboť má-li člověk dospět k neúplnější bohopodobnosti, musí jeho vůle být natolik až do nekonečnosti svobodně postavena, že může se zvrácenou myslí vztáhnout ruku i na svého Boha a Tvůrce. Neboť - jak už jsem ti řekl - nemá-li člověk způsobilost státi se i nejdokonalším arcidělem, pak nemá také způsobilost dospět k neúplnější bohopodobnosti.“

7) Člověk má tedy nejsvobodnější vůli, kterou v sobě poznává danými zákony. Co by však byl zákon a co svobodná vůle člověka kdyby v něm nebylo ponoukání zákony přestupovat jak a kdy chce?! Bez, takového ponoukání nebyl by člověk nic více nežli zvíře, které nemůže jednat jinak nežli jak ho pobádá zákon musu do něho vložený.

8) Člověku však pro jeho duchovní část není dán žádný zákon musu, nýbrž jen duchovní zákon pod výrazem „Máš!“ A tak je člověk ve svém chtění a žádání postaven zcela svobodně a může dokonce vztáhnout ruku na Mé tělo, které je nyní nositelem Ducha a budoucně zůstane zduchovnělé.

9) Toto jsem ti nyní řekl proto, abys se nedivil, až se něco takového stane na mém těle, - avšak pro zlý úmysl lidí, kteří toto učiní, úplně nadarmo; neboť Já budu třetího dne poté přesto tak úplně opět u vás a mezi vámi, jako jsem mezi vámi nyní. Ale potom teprve začne soud nad zlou chrámovou havětí. Protože však nyní víte toto, buďte radostné myslí a následujte Mne do chrámu!“

10) Poté jsme se všichni zvedli a šli nahoru do chrámu.

170. PÁN UČÍ V CHRÁMU.

JAN 7, 37-49.

1) Když jsme byli v chrámu, zůstali učedníci více v pozadí a rozdělili se mezi lid, aby slyšeli jeho úsudky o Mně.

2) **JÁ** však jsem vystoupil na vyvýšené místo uprostřed chrámu, zatím co byly ještě v nejlepší chodu všelijaké slavnostní obřady a zvolal jsem hlasitě k lidu: „Žízni-li kdo pojd' ke Mně a pij!“ (Jan 7, 37)

3) Tu se přihlásilo **několik Židů** kolem Mne stojících a pravili: „Kde máš co, abychom mohli pít?“

4) Poté jsem privil **JÁ** : „Kdo věří ve Mne, jak dí Písmo, proudy živé vody poplynou z těla jeho!“ (Jan 7,38)

5) Tu pohlédli na sebe Židé a tázali se navzájem, co to znamená; nevěděli totiž že jsem mluvil jen o Duchu, Kterého by měli přijmout ti, kdož věří ve Mne. Neboť jak jsem již častěji prohlásil - Duch svatý před Mým proměněním nemohl tu být, mimo jediné ve Mně. (Jan 7, 39)

6) **Mnozí** z lidu však, kteří uslyšeli tato slova, pravili mezi sebou: „Věru, tento Galilejec mluví jako pravý prorok a je to tedy také zcela pravý prorok!“ (Jan 7,40)

7) **Opět jiní**, kdož Mne z Mých skutků znali důkladněji, pravili: „Co prorok, co prorok! Je to Kristus, zaslíbený Mesiáš! Neboť ani Bůh nemůže nic většího vykonat, nežli co koná On!“

8) Avšak **někteří** se otázali a řekli: „Cožpak má někde podle Písma přijít Kristus z Galileje?! (Jan 7,41) Zda nepraví Písmo: Kristus bude ze semene Davidova a přijde z městečka Betléma, kde byl David?!“ (Jan 7,42)

9) Tu pravili **někteří**, kteří byli o mém původu a o mém zrození náležitě poučeni: „Ano, žádáte-li to, pak se to ostatně vše hodí na tohoto proroka! Předně je to syn Josefa, dobře všem známého tesaře z Nazareta a Marie, dcery Joachima a Anny a ti oba pocházejí, jak je dokázáno, z kmene Davidova. A zadruhé je všeobecně známo, že byl narozen v Betlémě v chlévě u příležitosti všeobecného popsání lidu za císaře Augusta a 8 dní poté byl Simeonem obřezán a dostal jméno Ježíš. Je-li tedy tomu tak, proč ještě pochybujete, že je to Kristus?!“

10) Takový byl tedy rozpor mezi lidem o tom, co vlastně jsem (Jan 7,43)

11) Někteří přátelé farizeů byli však farizeji požádáni, aby Mne jali neboť templáři již nemohli snést, že Mne lepší lid začal vyhlášovat za Krista. I přišli někteří ke Mně, aby Mne jali; avšak v

Mé blízkosti opustila je odvaha a žádný si netroufal vztáhnout na Mne ruku. (Jan 7,44) Vedle svých přátel poručili farizeové také svým sluhům, aby Mne jali a přivedli k nim; leč také sluhové zůstali přede Mnou stát a naslouchali, kterak jsem vykládal lidu přikázání Boží a přikázání lásky způsobem, jak jsem to již často vykládal na jiném místě, protože zde nemusím tento často se vyskytující výklad uvádět. Sluhové viděli však také velké množství lidu, který uvěřil ve Mne a proto se neodvažovali dotknouti se Mne.

12) Když jsem v učení učinil přestávku, vrátili se sluhové s nepořízenou k farizeům. Když se však vrátili beze Mne, tu se na ně farizeové velmi hněvivě osopili a pravili: „Proč jste ho nejali a nepřivedli? (Jan 7,45) Cožpak nenahlížíte sami, že nás ruší právě uprostřed nejnádhernější slavnosti a k tomu ještě odvrací od nás veškeren lid?! Proč jste ho tedy nejali a nepřivedli ke spravedlivému potrestání?“

13) Tu odpověděli **sluhové**: „Poslyšte, ještě nikdy nemluvil člověk tak moudře jako tento Galilejec! (Jan 7,46) Ten musí být vskutku naplněn Duchem Božím!“

14) Tu odpověděli jim **farizeové**: „Co to slyšíme od vás? Cožpak jste i vy jím svedeni? (Jan 7,47) Zdaliž věří v něho také některý farizeus anebo představený?! (Jan 7,48) Nikoli, - nýbrž jen hloupý lid, jenž nic neví o zákonu a proto je proklet!“ (Jan 7,49)

15) Tu pravili **sluhové**: „My jsme vám již posledně řekli, jak je to s lidem vámi prokletým a přitom zůstane! Není-li vám to však vhod, pak jděte sami mezi lid a řekněte mu, že je proklet proto, že věří v Galilejce, - pak již vám dá lid poznat, jak je s vaší kletbou spokojen! Vy jste si vůbec umínili každého jinověrce proklet, aniž byste zkoumali, zda víra bližního není snad v mnohých věcech lepší nežli víra naše! Ale my zcela obyčejní sluhové to shledáváme nespravedlivé; neboť dokud Bůh nesoudí a neproklíná člověka, dotud ho také nemáme my smrtelní lidé předbíhat a tím snad dávat Nejmoudřejšímu na srozuměnou, že my pozemští červi jsme moudřejší nežli On! Proklejte aspoň jednou také víru Římanů - ale hezky otevřeně! -, oni vám pak již řeknou, jak si váží vašeho soudu!“

16) Pravili **farizeové**: „Klidte se odtud; neboť vidíme, že také vy jste již svedeni;“

17) Pravili **sluhové**: „Je to dosti špatné. od vás, že nedovedete nás a lid lépe poučit! Neboť nebudete přece od nás žádat, abychom měli úctu k vašim falešným a špatným zázrakům, když jsme k vašim zázrakům byli vždy my sami nástroji a tajnými divotvůrci?! Vaše zázraky byly však vždy ještě to, co u lidu vzbuzovalo úctu k vám, zatím co všechna vaše kázání a nauky byly jako zcela protimojžíšovské i pro ty nejhoupější lidi příliš hloupé a příliš špatné! Vy nám věru mnoho udělat nesmíte, jinak prozradíme lidu všechny vaše staré a bezvýznamné zázraky a pak můžete hledět, jak se vypořádáte s lidem!“

18) Tu byli farizeové ke sluhům vlídnější a sluhové odtud odešli.

171. FARIZEOVÉ A NIKODEM.

JAN 7, 50-53 .

1) Když byli sluhové pryč, obrátili se farizeové na představeného Nikodema - jenž byl velký mudrlec a tehdy, když jsem šel poprvé veřejně v Jeruzalémě s dvanácti učedníky, přišel, byv Mou naukou dojat v noci ke Mně - a tázali se ho, co by se tu správně mělo dělat.

2) Tu jim řekl **NIKODÉM** (Jan 7, 50) : „Vy jste se sice velmi rozhněvali pro drzou odmluvu našich sluhů; avšak já sám musím otevřeně u sebe doznat, že měli veskrze pravdu. Neboť zkoumejte sami, zda je v nějakém zákoně psáno, že má někdo již předem odsoudit člověka, nežli ho vyslechl a z toho seznal, co trestného učinil? (Jan 7,51) já jako zákoník takový zákon neznám; podle jakého zákona chcete tedy odsoudit člověka, nežli jste ho vyslechl?“

3) I pravili **farizeové**: „Ty jsi sice mezi námi jeden z prvých zákoníků což ti nikdo nemůže upřít a proto jsi také představeným mezi zákoníky; jsi však nicméně také Galilejec a tedy také přítel tohoto Galilejce! Ale jdi a pátrej v Písmu a tu je psáno: Z Galileje prorok nepovstane!“

(Jan 7,52)

4) Pravil s úsměvem **NIKODÉM**: „To je sice pravda a nemusíte mně odkazovat na Písmo, protože já je opravdu od alfa až po omegu znám lépe nežli vy všichni dohromady; ale já vás odkazuji na něco jiného a to na protokol o obřizce toho roku, kdy bylo prvé sčítání lidu za císaře Augusta a tam shledáte, že tento nynější Galilejec se nenarodil v Galileji, nýbrž v Betlémě, starém městě Davidově a že jeho oba rodičové pocházejí z nejpřímější linie Davidovy!“

5) Nemůžete tedy ani zdaleka použít citovaného výroku Písma a to tím méně, že také v zá-

koně je výslovně psáno: Každý Žid má po celý život domovskou příslušnost tam, kde byl zrozen a obřezán a obec se má o něho starat, zeslábl-li a stal-li se ku práci nezpůsobilý. Pohan však obdrží příslušnost tam, kde byl jako Žid obřezán a popsán a má se tedy považovat a přijmout za domácího člena této obce.

6) Hleděte, přátelé, ježto však nemůžeme tento zákon zrušit a ježto je na druhé straně Augustovským protokolem o obřizce a soupisu nepopíratelně dokázáno, že tento Učitel lidu není rodilým Galilejcem, nemá také lid podle pravdy zcela žádný důvod, aby tohoto člověka nepovažoval za pravého proroka!“

7) Právili **farizeové**: „Pak bychom měli však mít tolik světské chytrosti, abychom tyto protokoly odstranili!“

8) Právil **NIKODÉM**: „Ó, ano, protokoly, které jsou v našich archivech - ale ne protokoly, které jsou žel v archivech Římanů! A Římané revidují každoročně velmi kriticky porovnávající naše chrámové protokoly! Běda nám, kdyby tu něco chybělo, anebo bylo shledáno pozměněné! Pak bych opravdu nechtěl být v kůži našince!“

9) Právili **farizeové**: „Hm, hm, to je ovšem zlé!“

10) Proti tomu nemohli nic dalšího namítat, opustili zcela tiše chrám a slavnost a každý z nich šel zcela klidně domů. (Jan 7,53)

11) Zatím co se však v přední části chrámu odbyvala mezi farizeji a Nikodemem tato jednání, která jsou tu podána obšírně věrně bez vynechání toho, co se dělo a mluvílo, poučoval jsem lid beze všech dalších překážek a také jsem mu srozumitelně ukazoval prázdné a úplně nezákonné pokrytectví a podvádění templářů. Nebylo tu ani jednoho, jenž by naproti Mně tvrdil, že bych o templářích vynášel na denní světlo něco nesprávného a všechn lid Mne prosil, abych také příští den po slavnosti přišel zase do chrámu a občerstvil jej nanejvýš oživujícími slovy nejvyšší hmatatelné pravdy.

12) A **mnozí** pravili: „Mistře, děkujeme Ti za tento božský nápoj, neboť již velmi dlouho jsme žíznil po takovéto pravdě a Ty jsi nyní naši velkou žízeň uhasil vskutku takovým způsobem, že nebudeme navěky nikdy tak velice žíznit, jako jsme žíznil tuto hodinu! Ty jsi opravdu potomek Davidův a jsi zaslíbený Pomazaný Boží!“

13) Já jsem co nejpřívětivěji na všechny pohlédl a slíbil jim, že ještě příštího dne přijdu do chrámu a dám jim ještě větší světlo, načež **veškeren lid** na Mne volal: „Ó, přijď, přijď a osvit nás v této chrámové noci!“

14) Poté jsem se všemi učedníky a s Lazarem opustil chrám.

PÁN NA HOŘE OLIVOVÉ

JAN - KAPITOLA 8.

172. PÁN SE SVÝMI V HOSPODĚ LAZAROVĚ NA HOŘE OLIVOVÉ.

1) Když jsme byli venku pod širým nebem, řeklo se (**učedníci a LAZAR**): „Co budeme nyní dělat Máme se vrátit do Betanie anebo máme podniknout něco jiného v Jeruzalémě?“

2) Lazar se Mne tázal na Mé mínění.

3) A **JÁ** jsem řekl jemu: „Ty si můžeš dělat co chceš; Já však dnes do Betanie jít nemohu, - neboť templáři postavili na cestě k Betanii vyzvědače, aby se dověděli, zda se snad zdržuji u tebe. A kdyby se to dověděli, způsobilo by jim to pak ještě větší mrzutost. Proto jsem Si předsevzal, že strávím tento den a také noc na hoře Olivové v malé a vždy velmi skrovné hospodě.“

4) Právil **LAZAR**: „To je velmi chvalitebné; neboť polovice hory Olivové a hospoda patří přece také mně! Ó, tam nám bude zcela dobře. Hospoda byla ještě před třemi roky velmi silně navštěvována; avšak od mých třenic s chrámem je navštěvována velmi slabě, protože farizeové prohlásili u každého Žida za hřích, kdyby navštívil mou hospodu na hoře Olivové. Důvod spočívá, jak se zdá prostě jedině v tom, že jsem také tuto svou usedlost postavil pod soudní moc římskou, když byli templáři vynaložili veškeré úsilí, aby lichocením ode mně získali tuto usedlost. Tím jsem jim položil kámen na cestu, což je ovšem nesmírně rozzlobilo. Jelikož je tedy nyní také tato usedlost podrobena římskému vrchnímu panství, prohlašují ji templáři za úplně nečistou a každý Žid, který by tuto hospodu navštívil, znečišťuje se na celý rok. Hle, v tom spočívá vlastní důvod, proč je má hospoda na hoře Olivové nyní mnohem méně navštěvována nežli předtím; jen Římané a Řekové ji navštěvují častěji. Ale přesto je hospoda vším co nejlépe

vybavena a nic nám v ní chybět nebude. Přímo z hospody je krásná vyhlídka téměř na celý Jeruzalém a daleké okolí a jsem přesvědčen, že se Ti bude na hoře velmi líbit.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Zcela dobře, milý bratře! Já to vím a právě proto jsem Si předsevzal, že strávím tento den a tuto noc na hoře Olivové; neboť tam nahoře jsme přede všemi obtížnými návštěvami Židů a farizeů jisti. A tak se nyní můžeme již vydat na cestu!“

6) Všichni s tím byli úplně spokojeni a Já jsem Se odebral s učedníky na horu Olivovou.

(Jan 8,1) Lazar však pospíšil napřed, aby oznámil svým sluhům co mají dělat a připravit. Ihned byly všechny nohy a ruce uvedeny do nejčinnějšího pohybu, aby byl pro nás připraven opravdu slavnostní oběd.

7) My však jsme si dali na čas a zcela pohodlně jsme stoupali na naši horu Olivovou, která se tak nazývala proto, že byla na svých skal prostých plochách velmi hojně osázena samými olivami. Největší část této hory bohaté na olivy měl Lazar; menší a většinou skalnatá část na straně k městu patřila jistému Řekovi, jenž se velmi málo staral o tuto državu a roční olejovou sklizeň přenechával vždy za několik stříbrňáků Lazarovi, takže tím byl Lazar také zpola majitelem Olivové hory se strany města.

8) Hora Olivová nebyla zrovna vysoká, měla však několik míst, která byla dosti příkrá a proto bylo téměř půl hodiny času třeba k tomu, aby se dospělo až na její nejvyšší vrchol. Chrám stál také na dosti značném návrší a byla to velmi vysoká stavba; avšak s hory Olivové se muselo pohlížet dosti dolů, chtěla-li se vidět vysoká kopule chrámu. Krátce, v blízkosti Jerusalema byla hora Olivová nejvyšší horou.

9) Brzy jsme také přišli za Lazarem, který přispěchal před námi a utábořili jsme se kolem hospody pod olivovými stromy a věnovali, jsme se pozorování, nežli přišel Lazar, aby nás poprosil, bychom šli k připravenému obědu. Vstali jsme se země a šli do hospody, jejíž jídelna nebyla nikterak malá; neboť sto hostů v ní mělo zcela pohodlně dost místa. Na velkém stole byla hojnost chleba, vína a všelikých ušlechtilých plodů a na mísách vonělo osm připravených ryb z řeky Jordánu a z mohutného potoka Kidronu. Učedníkům se při tomto pohledu již sbíhaly sliny v ústech. Posadili jsme se tedy také ihned ke stolu a s velkou chutí jedli a pili.

10) Lazar se neobyčejně těšil, že jsem také Já jedl a pil s velkou radostí a chutí.

11) **JÁ**. jsem mu však pravil: „Příteli, ty máš nyní velkou radost, že také Já tak hodně jím a piji: ale věř Mi: Jakkoli Mně zde dobře chutná co je předloženo na stole, přece Mně dnešní snídaně v chrámu ještě lépe chutnala, - neboť dnes jsem měl velkou žeň pro Své Království v nebi; zítřejší nová žeň pro Mé Království v nebi dopadne však značně hůře. Co se stalo dnes Mým, to zůstane Mým; ale zítra k tomu mnoho nového nepřibude. Černá havěť tam dole bude Mne pokoušet, - bude však zato před lidem postavena na pranýř hanby! - Nyní však jezme a pijme a pak se odeberme opět pod širé nebe! Dnes ještě leccos zvíte.“

173. ÚVAHY PÁNĚ PŘI POHLEDU NA JERUZALÉM. SOUD NAD JERUZALÉMEM.

1) Za hodinu jsme byli s obědem hotovi, vstali jsme od stolu a odebrali se ihned pod širé nebe; neboť byl velmi krásný výhled k východu, zejména při večerním osvětlení, což nám při našich úvahách přišlo velice vhod.

2) Když jsme tak pozorovali velké rozsáhlé město s jeho mnohými paláci, pravil **LAZAR**: „Jaká půvabná nádhera je v tomto městě! A přitom jaká hanba v oné části lidí, kteří by měli předcházet všem ostatním dobrým příkladem!

3) Tam dole se rozkládá chrám, k němuž již velký David jako muž podle srdce Božího nashromáždil materiál. Šalomoun, jeho syn jej postavil, aby se v něm veškeren židovský lid za určitých dob shromažďoval a vzdával Bohu čest. Kdo však nyní žádá čest od lidí? Ó, již dávno ne Bůh, nýbrž bídní farizeové, zákoníci a velekněží! Stará zázračná archa úmluvy přešla téměř již před 24 lety do archivu prázdných a síly prostých relikvií a ta nová je mrtvá a nemá již sílu; avšak přesto jí slepí Židé obětují ještě více, nežli kdy obětovali pravé staré.

4) Z toho velice snadno poznáváme, jak ti bídní templáři zpracovávají ubohý neviný lid a že sami v pravého a jediného Boha vůbec nevěří, ježto Jeho zákony zvěstované Mojžíšovi a všem ostatním prorokům tak nejvyš hanebně pošlapávají a zato lidu na život a smrt ukládají svá vlastní ustanovení, kterým, jakoby čistému nesmyslu, nemůže již žádný rozumný člověk věřit. Ó jak velká to hanba! Vše vzdychá pod nesnesitelným tlakem většinou se strany templářů a přece

nikdo nemá odvahu naplít do tváře těmto nejzřejmějším podvodníkům lidu a: ukázat jim velké bezpráví, kterého se dopouštějí na lidstvu.

5) Ty jediný, Ó, Pane, jsi otevřel lidem oči, aby nyní mohli vidět, jak jsou na tom s templáři. Leč i to nyní málo prospívá; neboť přesto si nanejvýš drze dělají co chtějí a žádný trestající blesk nesjíždí z Tvých mraků mezi ně! Ty, ó, Pane, jsi nyní Sám v tělesné podobě lidské na této Zemi, - zjev, který nemá v celé uplynulé věčnosti příklad a který je milostí všech milostí, které udělal kdy Bůh Svým tvorům. Tisíce a tisíce lidí, mezi nimi dokonce i mnozí pohané to s největší radostí a vděčností poznávají a ti tam dole slyší hlasitě se všech stran a lidmi všeho věku potvrdovat tuto svatou pravdu. Leč místo aby přijali takovéto poselství s veškerou radostí jako úplně pravdivé, proklínají ještě lid, který živě přijal tuto pravdu! Táži se: Jakou cenu mají tací bestiální lidé?“

6) Privil jsem **JÁ**: „Milý bratře, nerozhorluj se tak velice; vždyť přece vidíš, že na tomto světě má vše svůj určitý čas a že starý kmen cedrový nelze lámat přes koleno jako nějakou tenkou hůl! Hle, Já Se zde několik dní zdržím a po sedm dní budu každodenně učit v chrámu. Kdo se bude chtít obrátit, tomu to bude k dobrému; kdo však setrvá ve své slepotě a z ní ve své zlomyslnosti, ten zahyne v den soudu, jenž nastane nad Jeruzalémem a uvede veškeré tvory ve zkažení.“

7) Pohledte jen všichni na toto velké město! Věru, kámen na kameni nebude ponechán! Ať tedy prosí všichni slepí a těhotné ženy, které se domnívají, že se v sobotu nemůže a nesmí utíkat, aby soud nenastal v sobotu, neboť tehdy pak žádný Žid životem odtud nevyvázne.

8) Nežli však přijde na všechny tyto bezbožné soud, stanou se napřed ještě mnohá a velká znamení na nebi a na Zemi. Avšak soud a konec tohoto města (zatím) ještě nenastane; neboť ještě se počká, zda se někdo neobráti a nepolepší. A nebude-li se dbát těchto znamení, budou pak dopuštěna velká soužení, aby se lidé obrátili k Bohu. Nepomůže-li však ani to, pošlu ještě proroky, kteří se na všech čtyřech hlavních stranách světových pokusí svým mocným hlasem, který bude znít jako válečné pozouny, probudit vskutku duchovně mrtvé. Ti, kdo se dají probudit ke světlu života, vstanou také z mrtvých k věčnému životu; kdo se však při tomto volání pozounů Mých poslu k nim probudí jen ve svém hněvu a zlosti proti Mně a proti Mému slovu, povstanou z mrtvých - ne však k životu, nýbrž ke smrti soudem - a budou zavrženi tam, kde vládne věčná temnota v soudu a tu bude mnoho kvílení a skřípění zubů.

9) Až se však objeví soud, pak ať prchne každý spravedlivý! Kdo tu již stojí na střeše poznání čistých božských pravd, nesestupuj již do domu pro starou židovskou suknicí (nauk farizeů), nýbrž zůstaň na své nové výšině světla! A kdo je již na poli nové činnosti podle Mé nauky, ať se nevrací do staré otčiny slepých a cenu nemajících obřadů, nýbrž ať zůstane na svém novém poli a obdrží život!

10) Tehdy se stane, že budou dva v jednom a témž domě až přijde soud; tu bude jeden zachráněn a druhý zahyne. Kdo bude jednat podle Mé nauky, ten bude zachráněn; kdo však bude sice mít Mou nauku, ale bude jednat podle starého zákvasu farizeů, zahyne.

11) Rovněž tak budou dva na poli a dva budou v jednom mlýně mlet; tu bude také jeden přijat k životu a druhý bude ponechán v soudu. - Proto střežte se starého zákvasu farizeů; neboť s ním věru nikdo soudu neujde!“

174. PŘEDPOVĚĎ VELKÉHO SOUDU DOBY NYNĚJŠÍ.

1) (**PÁN:**) „Ale jak to bude se soudem Jeruzalému, tak to bude i s příštím velkým soudem světa, až učiním úplný konec velké nevěstce Bábelu! To však bude soud jako za časů Noemových a jako za časů Sodomy a Gomory.“

2) Tehdy se také budou dít velká znamení na Zemi, na moři a na nebi a Já probudím sluhy, kteří budou z Mého slova prorokovat a zvěstovat několikanásobně přicházející soud. Avšak pýcha lidí je nebude poslouchat a i když je také vyposlechne, neuvěří jejich slovům, nýbrž vysměje se jim jako bláznům. Právě to však bude nejjistějším znamením, že jistě a zcela určitě nastane velký soud a stráví ohněm všechny pachatele zla.

3) V této době obdrží také leckterí jinoši vidění a leckteré dívky budou prorokovat věci, které nastanou. Blaze těm, kteří se tím polepší a vskutku obrátí!

4) To však bude možno právě tak snadno poznat, jako se poznává na fíku, že se blíží jaro, když jeho výhonky dostávají šťávu a začínají vyrážet.

5) Budou pak ojedinele velké války mezi národy a národ potáhne proti národu; také potom nastane velká drahota a vzniknou všeliké morové nemoci, jakých mezi lidem ještě nikdy nebylo. Tomu budou předcházet velká zemětřesení, aby se tím lidé vzchopili k pokání a k činnosti v lásce. Blaze těm, kdož se poté obrátí!

6) Avšak velmi mnozí se po tom neobrátejí a budou vše to připisovat slepým silám přírody a věštčům budou spílat podvodníků. Mnozí budou pro jméno Mé uvrženi do žaláře a bude se jim pod vyhrůžkami velkých trestů zakazovat ve jménu Mém mluvit a zvěstovat přicházející soud; neboť kdo nebude jednat podle vůle velké nevěstky Bábele, bude mít velkou nesnáz.

7) Avšak to vše se musí stát předem, téměř 700 let před soudem, aby nakonec nemohl nikdo říci, že nebyl dostatečně napomínán. Od nynějška však neuplyne ani celých 2000 let, nežli přijde velký soud; a to bude pak zřejmě nejmladší, ale zároveň také poslední soud na této Zemi.

8) Teprve od té doby bude na Zemi ráj a vlk a beránek budou pokojně v jednom chlévě bydlet a spolu z jedné mísy jíst.

9) S blížícím se soudem bude však také lze vidět znamení Syna člověka na nebi, to jest nebe v člověku bude Mne jako jediného Pána nebes a země uznávat a duše člověka bude Mne velice chválit a velebit.

10) To však není ještě dokonání člověka. Až však potom vystoupím světle a jasně v oblacích nebes se všemi nebeskými mocnostmi za hlaholu jakoby mnohých válečných soudných pozounů v živém slově přede všemi lidmi v pravém nebi, které je v srdci lidí, pak tu bude soud světa.

11) Správný člověk vejde pak do Mé slávy a pachatelé zla budou stráveni ohněm Mého spravedlivého hněvu a vejdou do říše svých zlých skutků, která je tu připravena pro všechny nepolepšitelné ďábly. Neboť kdo ze sebe dobrovolně zvolí peklo ten budiž teď v něm také proklet, jako je peklo v sobě samém proketo! Jako však dobro zůstane věčně dobré, tak zůstane také zlo v sobě věčně zlé a bude věčným souzeným podkladem, který Mně bude věčně sloužit za podnož.

12) Já Sám nebudu však ze Své prabožské osobnosti nikoho soudit, nýbrž to vše učiní Mé Slovo, které jsem mluvil k vám. Neboť až jednou vstoupím do Svého Království, pak již nepřijdu nikdy v masitém těle na tuto Zemi. nýbrž jen v Duchu, ve Slově a bude tomu tak, jako tomu bylo na počátku, kdy se pravilo: Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo. To Slovo však vzalo na sebe tělo a přebývalo mezi lidmi. On, to jest. Já jsem přišel do Svého vlastnictví a Moji Mne nepoznali; neboť svět a jeho tělo je všechny oslepilo a ohlušilo.

13) Já jsem nyní v těle u vás jako člověk; proto vám však nemohu udělit veškerou sílu Svého Ducha. Až však později nebudu již v těle jako nyní, nýbrž budu jen v Duchu mezi vámi, pak vám také budu moci udělit všechnu sílu a moc Mého Ducha, jímž jsem ovšem od věčnosti Já Sám. V Duchu a v jeho síle však u vás setrvám až na konec časů, které tato Země ještě přestojí, dokud nebude mít zralého posledního souzeného ducha. S touto Zemí však potom také navěky vyhasne kolébka Božích dětí. Od té doby bude vše řízeno duchovně.

14) Já jsem vám však již častokrát řekl a ukázal jaké to bude na této Zemi. Proto vyčkávejte trpělivě jistého vykoupení, které na sebe nedá čekat a nepřejte si soud světa příliš předčasně! Přijde-li totiž, pak tu bude ještě příliš záhy pro vás samé a ještě více pro ty, kdo tu budou souzeni; neboť v soudu jsou daleko láska a slitování a každá duše bude odevzdána svépomoci, aby trpce okusila, jak jí naprosto k ničemu nebyla prospěšná, marnivá, časná pomoc pouhých světských lidí. - A nyní Mně řekněte, zda jste tomu všemu dobře porozuměli!“

175. LAZAROVY POCHYBNOSTI O BOŽSKÉM VEDENÍ LIDSTVA.

1) Pravit **LAZAR**: „Ano, tomu bych aspoň já dobře rozuměl! Upřímně řečeno: celé dějiny lidstva však nevypadají velmi vesele! V podstatě nejsou však vinni jen lidé sami, že jsou tak zlí, nýbrž jsou to spíše okolnosti, za kterých byli zplozeni, zrozeni a vychováni. Tu se tedy jeví každý soud se strany Toho, jenž má moc soudit lidi přece jen činem nejvyšším a tyranickým.“

2) Pravit se sice: Bůh dává každému člověku správné poznávání pravdivého a falešného,

dobrého a zlého; ale kdy se to děje? Podle mé zkušenosti často teprve tehdy, když se člověk ve všem falešném a zlém již tak utvrdil, že mu již nemůže prospět žádná nauka. Jestliže zůstali lidé po několik staletí bez nějakého pociťovaného božského vlivu, pak začínají nutně na Boha pomenáhu vždy víc a více zapomínat, dělají si pak vlastní zákony a předpisy o životě, jichž se-be přesnějším zachováním nelze však docílit spásu lidí. Když konečně lidstvo již zcela zezví-řečtělo, pak teprve přichází probudilými lidmi z počátku jen zcela slabá zjevení. A nepomáhají-li, pak teprve přichází zjevení silnější. A když ani ta nic nepomáhají, pak přichází však také již trestný soud. Pane, proč to snad tak musí být, tomu sám dávno ještě nerozumím!

3) Od Adama až po Noema a zejména u potomků Kainových bylo o nějakém zvláštním zjevení již málo kdy řeči. Za dob Noemových se pak ovšem sice stala všelijaká znamení a zjevy, avšak příliš pozdě, protože lid, zejména lid nížiny, byl již zcela ďáblovým. Lid jich pak již nedbal a žil ve svém opojení dále; ale potom přišel také již nejstrašnější soud.

4) Potom to šlo dále až po Abrahama, ve kteréžto dlouhé době nenastalo téměř zcela žádné zjevení. S Abrahamem započalo opět božské zjevení; avšak v zápětí následoval také již soud nad Sodomou a Gomorou a deseti okolními městy.

5) Od Abrahama, Izáka a Jakoba šlo to pak opět až k Mojžíšovi. Za času tohoto proroka stalo se lidem něco velkolepého z nebes. Dostali poprvé určité zákony, podle nichž měli uspořádat svůj život; ale také byl převeliký soud. Egypťané museli v mnohých statisících zmírat a osvobozeným Izraelitům se pak po plných 40 let na poušti nedařilo o mnoho lépe. Všichni Egypťané a Izraelité příliš dlouho zřejmě již nezažili nějaké zvláštní zjevení a stávali se vlažnější a vlažnější. Dřívější živější víra přešla ve víru shnilou a tradiční, která není téměř o nic lepší nežli zcela žádná. Jaká je však víra, takové je také zachovávání jejích životních zásad!

6) Trvá-li doba bez zjevení ještě déle, přicházejí pak lidé o veškerou víru v pravého Boha docela a dělají si bohy podle svého zalíbení a tím se ocitají v úplné modloslužbě. Může se jim to však potom čistě rozumově přičítat za vlastní vinu? Podle mého vždy velmi rozumného humaního názoru věru ne!

7) Za doby soudců a potom také několika králů byli sice mezi námi Židy probouzeni vždy proroci, - vždy však teprve tehdy, když se předtím lidé již notně k smrti prohřešili; zato však přišel také hned soud, který hříšníky zahladil.

8) Nyní jsi Ty, Sám ó, Pane zde. Nyní se zajisté děje lidem největší zjevení; ale také soud nedá na sebe dlouho čekat. Již po několika staletích, nebude-li lidem dáno nějaké opětovné zjevení, nebudou ani v Tvé nauce o vlas jiní, nežli jsou nyní zde dole templáři! Obrácení pohané se stanou opět pohany a Židé se stanou ještě temnější, nežli jsou nyní a tak nebude nikdy úplně jasno a dobře na této Zemi. Proto myslím, že by od nynějška neměla již jasná zjevení Tvé božskosti nechat na sebe příliš dlouho čekat, jinak potomci, kteří nemohou být přítomni tomu nynějšímu zjevení, budou muset bez svého zavinění opět klesnout do staré noci.

9) Filištinští byli pro svou bezbožnost zničeni a zahubeni; a pokud vím, nedostali nikdy zjevení; tak i staří Féniciáné, rovněž Trojané Babyloňané a Ninivité a ještě jiní národové, pokud vím, také nenabyli zvláštní zjevení.

10) Ano, proč tedy tato velmi nepříznivá hra s lidmi této Země? Hle, ani jeden člověk nemůže za to, že je tady! Je-li však již jednou podle Tvé všemohoucí vůle tady, pak je však také již úplně od kolébky až do hrobu nešťasten a musí si nechat líbit soud za soudem. Ano, proč je tedy tomu tak?“

176. O DĚLNÍCÍCH NA VINICI. ÚČEL, PODSTAT A ÚČINEK ZJEVENÍ.

1) **JÁ** jsem pravil Lazarovi a také ostatním učedníkům, protože také oni byli trochu rozpáleného mínění Lazara: „Dejte pozor, dám vám zde obraz; bude vám odpovědí na otázku Lazarovu!“

2) Byl jeden pán, jenž najal dělníky na svou vinici. Dělníci ráno přišli a pán se s nimi dohodl na denní mzdě jednoho groše. A v poledne šel tam, kde našel ještě zahálčivé lidi a pravil: „Co zde stojíte zahálejíce? Jděte na Mou vinici a já vám dám, co se patří!“ A oni tam šli a pracovali. Avšak k večeru uviděl pán vinice ještě jeden zástup dělníků lenivě stojících. A šel a řekl jim: „Proč tu stojíte celý den zahálejíce?“ A oni odpověděli: „Pane, nikdo nás nenajal!“ I řekl jim pán:

„Nuže, jděte také vy na mou vinici a pracujte tuto jednu a poslední denní hodinu a já také vám ještě dám, co se patří!“ I šli tam a pracovali horlivě ještě poslední hodinu dne.

3) K večeru povolal však pán nejprve dělníky, kteří pracovali od rána a dal každému smlouvený groš. Pak povolal ty, kteří pracovali jen půl dne a dal každému také po groši. Potom povolal ty, kteří pracovali jen hodinu a dal každému také po groši.

4) Tu pravili ti, kteří celý den pracovali: „Pane, jak můžeš dát také těm, kdo pracovali jen hodinu totéž co nám, kteří jsme přece po celý den snášeli břímě a horko?“ Tu pravil pán: „Co je vám do toho, jsem-li dobrý a milosrdný? Jsem proto nespravedlivý, když ze své dobré vůle dám také těm posledním tolik, jako dávám vám? Nedohodl jsem se s vámi na jednom groši?! Vy sami jste více nežádali! A dávám-li vám nyní co jste žádali, co chcete nyní ještě více ode mně? Cožpak nejsem pánem svého jmění, s nímž mohu dělat co se mi líbí?“ Na to nemohli první dělníci pak již nic více říci a byli se svou denní mzdou spokojeni.

5) A Já pravím však také vám všem, že Můj Otec, jenž je ve Mně, učiní totéž i vám, - a pak budou také první posledními a poslední prvními.

6) Vinicí však jsou vlastní lidé této Země jakožto révy, které je třeba obdělávat. Nejsou v žádné smlouvě se Mnou, nýbrž jsou tu k obdělávání, aby přinesli Pánu Bohu dobré plody.

17) Všichni proroci však nejsou, tak jako nyní vy, co do duše z této Země, nýbrž jsou to najatí dělníci shora a uzavřeli dříve se Mnou pevnou smlouvu za účelem dosažení dětství Božího, které je možné jen na této Zemi.

8) Všichni velcí proroci od počátku až do nynějška - vás do toho počítajíc -, kteří obdrželi velké zjevení, jsou těmi zprvu najatými dělníky na vinici Páně.

9) Malí proroci, kterým bylo vykonat jen poloviční službu - totiž udržovat jednou dané velké zjevení -, jsou ti, kdož ve jménu Mého přijdou po vás, majíce ovšem také sami určitá malá zjevení a prorokující z nich, avšak nemajíce oné síly a moci, kterou já dám vám. Dostanou s vámi stejnou odměnu, protože jejich víra bude muset být silnější; neboť protože nevidí to, co vše nyní vidíte a zakoušíte vy, bude jim jejich dobrovolnější víra započtena také k vyšší životní zásluze. Dostanou-li však s vámi stejnou odměnu, pak považte, že jim bylo těžší věřit tomu, co se nyní děje ke spáse všeho stvoření, neboť nebyli tak jako jste vy všeho svědky.

10) Konečně ve zcela pozdním čase budou opět těsně před velkým soudem probuzeni a dopuštěni věštcí, kteří budou mít krátkou těžkou práci, aby velmi znečištěnou nauku očistili, aby ji podrželi a aby nebyla jasně myslícím lidstvem jako starý kněžský podvod zavržena. Tito třetí dělníci na Mé vinici nebudou působit velkými zázraky, nýbrž jedině čistým slovem a Písmem, aniž by obdrželi nějaké nápadné zjevení, leda jen vnitřní a živé slovo v pocitu a v myšlenkách v jejich srdci a ti budou plni jasně a rozumně víry a budou tedy bez zázraků pozdvihovat uschlé lidské révy Mé vinice a dostanou ode Mne tedy také tutéž odměnu, kterou dostanete vy, jako dělníci celého dne; neboť jim bude mnohem nesnadněji pevně a nepochybně věřit tomu, co se zde před nimi stalo před více než 1000 lety.

11) A ač jsou mezi velkými zjeveními dlouhá mezidobí, pečuje nicméně Bůh stále o to, aby vždy a ihned přišli mezi lidi opět nově probuzení věštcí, jakmile se nauky velkého zjevení začínají nějak znečišťovat a to tak, aby přitom svobodná vůle žádného člověka nedoznala nějaké nucení. Proto jsou také velká zjevení časově vždy velmi odlehlá, aby se lidé mohli se svou svobodnou vůlí tím nenuceněji pohybovat.

12) Když nakonec svět odchýlil lidi příliš daleko od jejich duchovní dráhy, nezbyvá pak ovšem nic jiného, nežli přikročit k velkému zjevení, které ovšem má za sebou vždy soud, protože ono samo je pro lidstvo nemilým soudem. Neboť dokud nepřiložíš na mrtvé dřevo oheň, nebude hořet; avšak oheň je vznítí. A hle, co je oheň dřevu, to je velké zjevení lidem. - Rozumíte nyní tomu?“

177. PROROCI JAKO NOSITELÉ ZJEVENÍ. VÍRA SVĚTLÁ A VÍRA SLEPÁ.

1) Pravil **LAZAR**: „Ano, rozumím dobře, co jsi tím chtěl říci; ale přesto je u mně tajná myšlenka, s níž si ještě náležitě nevím rady. Mají se tedy všichni ti lidé, k nimž přichází bezprostředně velké zjevení považovat za souzené? A mohou očekávat požehnání velkého zjevení jen ti, kdož mají na něm podíl jen prostředech (nepřímý), tedy pouhý podíl vírou?“

2) Nositelé zjevení jsou však potom přece jen ve veliké nevýhodě a to proto, že to byli již

svým původem lepší a čistší lidé, aby byli způsobilí k přijetí a ke správnému porozumění nějakého vysokého a velkého zjevení. Neboť vlastní pouzí světší lidé by ze sebe vůbec nikdy velké zjevení nepochopili, protože nemohou pochopit ani to nejmenší zjevení, nýbrž stojí při něm jako kuřata, vidí-li šlehnout z mraku blesk.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Kdopak říká, že se nositelé velkého zjevení mají považovat za souzené? Já přece budu vědět, koho mám vyvolit za hlavního nositele velkého zjevení, abych neuškodil jemu samému!

4) Mojžíš byl zajisté nositelem velmi velkého zjevení; avšak byli pod ním mnozí, kteří na zjevení měli účast jen nepřímou a nakonec byli přece jen ve víře mnohem pevnější nežli Mojžíš sám, jenž sám u sebe nevěřil zaslíbení, že dám Izraelitům zaslíbenou zemi, kde teče mléko a med. Proto však Mojžíš tomuto zaslíbení úplně nevěřil, směl zaslíbenou zemi spatřit s vysoké hory, avšak sám do ní přijít nesměl.

5) To však více než dostatečně dokazuje, že žádný nositel nějakého zjevení nebyl o sobě nikdy vázán a od nynějška bude kdy ještě méně vázán, nýbrž zůstává o sobě vždy úplně svobodný ve víře a jednání, z něhož se také jediné stává blaženým; neboť proto, že je někdo nositelem zjevení, blaženým se nestává, nýbrž jen tehdy, jestliže sám zjevení věří a žije podle něho.

6) Taktéž je tomu i s vámi všemi. Vy jste nyní Mými skutky ovšem více nuceni věřit, že jsem Kristus a že Má Slova jsou Slova Boží, nežli budou nuceni věřit ti, kdož dostanou evangelium od vás pouze ústy; ale zato dostanete ještě velké množství pochybností o Mně a tím budete mít příležitost sami se ve víře posílit. Neboť až bude Pastýř usmrčen, ovce se rozutekou a rozptýlí; ale v pravé době je již opět shromáždím a ve víře posílím. Proto žádný nositel nějakého opravdového zjevení není tedy souzen. Neboť předně takový člověk je vždy shora a proto žádné zjevení nemůže již na něho činit nějaký zvláštní nátlak, neboť jeho duše prošla již předchozí zkouškou života v těle na nějaké jiné Zemi a proto je také jistě mnohem pevnější a kompaktnější nežli duše této Země, která se teprve sebrala dohromady; a zadruhé takové prorocké duši bývají také uloženy větší zkoušky víry nežli nějaké duši této Země, často jen až příliš snadno lehkověrné. Duši této Země stačí slovo a zázrak sotva potřebuje. Duše, které jsou však shora, potřebují více; neboť těžko uvěří a potřebují tedy také silnější a větší důkazy, nežli se stanou plni víry a z ní skutku.

7) Ano, kdybych nyní šel snad do Persie, do Indie anebo do Athén anebo také do Říma a konal tam zázraky jako u vás, pak by se tam žádný člověk neodvažoval nikdy nic jiného činit nežli jen to, co bych Já poručil. Takové čistě pozemské duše by byly zřejmě v nejvyšší míře zajaty a se zkouškou jejich svobodné vůle by byl pak na dlouho konec. Ale vám Mé zázraky ani v nejmenším neškodí, protože nejste nikterak lehkověrní; neboť nežli vás někdo pohne k pevné víře, musí také již mnoho před vašima očima vykonat a i tehdy jste ještě plni všelikých pochybností a tážete se hned na to a hned zase na ono. Kdo to však činí přede Mnou, ten nemá víru nucenou, nýbrž svobodnou; neboť si přeje, aby úplně poznal a pochopil čemu věří a co nepoznává a nechápe, tomu také nevěří.

8) Nejlepším důkazem toho je, že Já musím bez oddechu vysvětlovat a vykládat, co ode Mne slyšíte. Vy přece víte, Kdo Já jsem a mohli byste vždy také bez zvláštních vysvětlivek věřit, čemu vás učím. Avšak vy to neděláte a již několikrát jste Mi ukázali, že jste také Mně pro nějakou zcela tajnou nauku neuvěřili a řekli jste Mi do očí, že toto je tvrdá nauka; a není to ještě ani sedm dní, co jste Mě všichni opustili a to také pro nauky, kterým jste nerozuměli.

9) Z toho však vyplývá, že vaše duše jsou silnější nežli duše vlastních dětí tohoto světa. Avšak lidé, jako jste vy, budou na této Zemi vždy a Já je probudím a také jim dám jako vám, vnitřní slovo Ducha ze Mne a oni budou vlastní děti této Země poučovat, čímž se jejich vůle udrží úplně svobodnou. Ale proto se učitelé nesmí domnívat, že oni právě jako učitelé a moudří stojí u Mne výše nežli děti této Země; neboť u Mne se bude vždy říkat a platit: Nechte tyto maličké ke Mně přijít a nebraňte jim! Kdo nebude jako tito maličci, ten do Mého Království nevejde; neboť jim patří a kvůli nim je učiněno. Kdo je však moudrý a proto učitelem a přitom je z celého srdce pokorný a jemnocitný, ten bude jednou také tam kde budu Já, pravý Otec mezi Svými dětmi od věčnosti do věčnosti!“

10) Když všichni učedníci tyto nauky ode Mne uslyšeli, tu umlkli a nevěděli, co by Mně odpověděli.

178. DVOJÍ LIDÉ NA ZEMI.: DUŠE SHORA A DUŠE ZDOLA. NAUKY A KONÁNÍ ZÁZRAKŮ V JEJICH RŮZNÝCH ÚČINCÍCH.

1) Nyní **LAZAR** tázaje se pravil: „Pane a Mistře, jsem snad také já jedním shora?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem; neboť jinak bys nepřijímal zázraky, které jsem před tvýma očima již mnohokrát konal, s tak velkým klidem a duševní rovnováhou, jakoby se stalo něco zcela přirozeného. Všechno tě sice překvapovalo ve chvíli, kdy se to dělo, - ale za několik okamžiků poté byla ti věc již opět spíše lhostejná; neboť myslel jsi takto: Člověku je nemožné vykonat něco takového jako je létání ve vzduchu jako je to u ptáků. Já jsem však jednou Bůh a je tedy také zcela přirozené, že Mně musí být vše právě tak možné jako je ptáku létání ve vzduchu a není to tedy naprosto žádný jiný zázrak, tak jako všechny Mnou stvořené věci. Měsíc, Slunce, Hvězdy a tato Země a vše co je v ní, na ní a nad ní, žije a se pohybuje, jsou trvajících zázraky Mé moudrosti a moci a nynější zázraky jsou pouze okamžití svědkové toho, že jsem právě Ten, Který již od věčnosti naplnil nekonečnost nesčíslnými a trvajících zázraky. Konám-li tedy jako Bůh zázraky, pak to není nic zázračného, nýbrž co je zázračné na Mně, to je vlastně Má nepochopitelná láska k vám, Mým tvorům a Mé tak velké snížení Se a nezištná dobrota, mírnost, trpělivost a úslužná pokora před lidmi, které bych mohl jediným dechem odváť v naprosté nic.

3) „Ano“, pravíš u sebe dále, „kdyby to vše byl také člověk s to; pak by to byl zajisté tak dobře zázrak, jakoby bylo velice zázračné, kdyby se mohl člověk jako pták vznést do vzduchu a volně se vznášet.“

4) Hle, kdybys nebyl shora, nebyl bys takových myšlenek schopen a Já bych před tebou z moudrého šetření tvé svobodné vůle nekonal znamení, jaká jsem vykonal. Ti tam dole nejsou však shora, nýbrž z tohoto světa a proto také nesmím před nimi konat taková znamení jako před tebou a před těmito Mými učedníky. Oni smí o tom jen slyšet mluvit, avšak ne mnoho z toho vědět; neboť kdyby viděli velká znamení, která konám a která jsem vykonal, úplně by je to usmrtilo. Proto musí hlodat jen na Mé řeči.

5) Avšak také jim bude již dáno znamení, ale žádné jiné nežli znamení proroka Jonáše; neboť jako on prodléval jen tři dny v břiše žraloka a pak byl žijící vyvržen na břeh, tak také Já strávím tři dny v hrobě a pak opět žijící vyjdu k největší hrůze a soudu těm tady dole.

6) Zapamatujte si všichni to, že děti této Země třeba získávat pro Mé Království nikoli znameními, nýbrž jen živým Slovem! Neboť většina dětí této Země - nejsou-li již příliš zkažené všelikými falešnými zázraky - jsou lehkověrné a nechápavé a proto mohou být snadno a brzy získány pro pravdu správnou řečí; avšak příliš nápadnými znameními by každé úplně ztratilo vlastní myšlení a chtění. - Víš nyní, Lazare, zda jsi shora anebo zdola?“

7) Privil **LAZAR**: „Ano, nyní již poznávám, že jsem asi také shora; ale jak poznáme, kdo mezi lidmi, s nimiž se setkáváme, je shora anebo zdola?“

8) Privil jsem **JÁ**; „Bude-li toho třeba, pak vám to již duch ve vás oznámí. Je však také vnější a zřídka klamně znamení, podle něhož možno ihned na člověku poznat, odkud pochází podle duše.

9) Hleďte, duše podržuje také ve svém nutně temném těle jistý pocit toho, odkud je a obrací i tělesné uši a zejména oči ráda tam, odkud pochází v prvotním stavu. Lidé, kteří rádi upírají své pohledy vzhůru a rádi vystupují na výšiny hor, rádi také poslouchají zvuky, které přichází k jejich uchu s výše, jsou také jistě shora. Avšak lidé, kteří upírají své pohledy většinou k zemi a v ní se rýpají, všeliké poklady hledají a jen zřídka upírají uši a oči vzhůru, jsou také jistě zdola. Podle toho můžete, dáte-li si na to pozor, také již velmi jasně poznat, koho máte před sebou.

10) Lidé kteří jsou shora, jsou tak velice vynalézaví a vyznačují se ve všelikých uměních a vědách; jsou však víceméně nedůvěřiví, protože chtějí mít vše zcela jasně dokázáno. Řek Filopold v Káni u Kisu dříve nevěřil, dokud jsem mu neukázal onu sluneční zemi, na které dříve nosil tělo; a téměř všichni cynikové jsou zcela totéž. Před nimi můžete třeba Světy stvořit a před jejich očima to bude mít sotva takový účinek, jako když nějakému člověku této Země řeknete: „Jdi tam a učiň to!“ On se vás sotva otáže: „Ano, proč to?“, nýbrž důvěřivě to učiní již proto, že mu to řekl moudrý; doufá, že se pak ještě vždy dosti záhy dozví příčinu. Avšak člověk shora se vám podívá vážně a pevně do očí a otáže se: „Pročpak to? Bez důvodu nic nedělám! Vyjádřete se podrobněji a uvidím, co je na tom, že říkáte: Jdi a učiň to!“

11) Neboť pravím vám, že tu záleží velmi mnoho na tom, aby si byl učitel jist s jakým duchem dětí a s jakými révami na Mé vinici má co činit; neboť totéž slovo může mít nejlepší, avšak

také nejhorší následky, podle toho, zda se přednáší charakteru posluchače přiměřeně či nepřiměřeně.

12) Slabé malé děti této Země uvěří, jak jsem již řekl, brzy a snadno všemu, co se jim k víře předkládá a potřebují výklad teprve potom, když si osvojili velkou zásobu článků víry. Proto je u nich třeba velmi dbáti toho, aby se jim hlásala vždy nejčistší pravda, a běda tomu, kdo by děti Země pohoršoval všelikými falešnými naukami a příklady, jak jsem vám to již jednou v menším obrazu ukázal v Galileji! Avšak u dětí shora je třeba dát vysvětlení buď již předem anebo aspoň zároveň s naukou, jinak tak snadno nepřijmou něco za úplnou pravdu.

13) Již často jste byli svědky, jak Já jsem to dělal s Řeky a Římany; čiňte rovněž tak a tím snadněji je získáte, protože máte před sebou Mne a Mé skutky, na které se můžete vždy úspěšně odvolat! V čas potřeby budete také vy sami s to konat znamení; avšak šetřete jimi a konejte znamení teprve tehdy, budete-li k tomu v duchu pobízení! Neboť znamení působí sice dobro, avšak pravé živé slovo způsobí něco tisíckrát lepšího, protože slovem se neukládá lidskému srdci žádné nucení.

14) Slovo osvětluje totiž především rozum člověka. Rozum probouzí pak teprve vůli a lásku v srdci člověka. Láska se stává mocným plamenem. Tento plamen osvětluje a oživuje pak teprve vůli v srdci a tato vůle jedná pak podle předpisu vlastního rozumu a co takto člověk ze sebe svobodně koná, to je vlastní záslužný skutek a takto člověk teprve našel své vlastní ohnisko života.

15) Znamení však porazí na dlouhou dobu rozum člověka a lásku a její vůli jen poděsí k jednání. Ale toto jednání je jako vzduchem vržený kámen, jenž se pohybuje vzduchem tak dlouho, pokud síla hoďu zůstává ve spojení s jeho tíží; jakmile však toto až příliš brzy přestane, padá kámen podle své tíže opět jako mrtvý a nehybný na zem a zůstává tu ležet ve svém starém soudu.

16) Duše znamením obráceného člověka se úplně podobá vrženému kameni a jedná pak slepě z bázně před znamením; když však časem ztrácí, znamení na síle, pak ochabuje také láska a vůle duše se stává, zejména u potomků, kteří neviděli znamení, úplně lenivá a považuje znamení buď za nějaký kouzelnický kousek anebo docela za lež a výmysl předků. Neboť ptá-li se duše rozumu, co je na tom znamení, nemůže jí rozum podat vysvětlení, neboť on sám nedostal nikdy vysvětlení a soudí pak zcela dobře takto: „Cožpak my jsme méně lidmi nežli naši předkové, kteří obdrželi všeliká znamení a pak mohli snadno uvěřit?! My máme nyní věřit čemu nerozumíme a znamení, o nichž jsme pouze slyšeli mluvit, mají nám sloužit za pohnutky k víře? Ne, to naprosto nejde! To nemůže moudrý Bůh, je-li jaký, od nás slabých lidí věčně nikdy žádat! Proto žádáme také my znamení anebo aspoň takové vysvětlení, které by nám podalo správné světlo o tom, čemu máme věřit a co konat, abychom poznali pravý důvod. Neboť my žádáme takové pohnutky k víře, které se jeví pro všechny lidi za všech dob účinné, nikoli však takové, kterým musíme napřed také teprve věřit, abychom pak také mohli věřit tomu, čemu jsme jimi nuceni věřit.“

17) Hleďte, tak soudí potom rozum lidí a to dokonce právem! Neboť nebyla-li nauka také s danými znameními postavena před lidským rozumem do správného světla, zanikne co nejdříve i se všemi znameními a lidé přitom přijdou o všechnu víru a propadnou do svého starého, líného a divokého života, nežli pak přijde nějaký vychytralý mág, aby je přivedl falešnými znameními snadno a brzy na svou stranu.

18) Proto vám všem ještě jednou zcela důtklivě pravím: Učte jasně a zřetelně a šetřete v nejvyšší míře se znameními, tak vychováte trvalé a stálé učedníky! Neboť znamení zanikne; ale jasná a čistá pravda zůstává věčně a ke svému potvrzení již nepotřebuje zcela žádné znamení, protože ona sama je nejvyšším znamením, které je dáno z nebes v každé době lidem, kteří je hledají.

19) Jsou však již také znamení, která můžete konat; avšak tu má být znamení pro chudé a choré lidi bez rozdílu stavu a víry jen pravým dobrodiním, nikoli však nějakým zvláštním prostředkem k důkazu o čisté božskosti Mé nauky.

20) Nauka se musí svým vlastním světlem také beze všech jiných zvláštních znamení prokázat jako čistě božská a podat každému, kdo podle ní jedná, vnitřní živý důkaz o své nejúplnější pravosti. Budete-li toho dbát, pak Mně vychováte opravdu dobré učedníky; nebudete-li však toho všeho zcela přesně dbát, pak otevřete sami dveře Protikristu a budete zřejmě sami hledět prásknout do bot.“

---

179. ANTIKRIST.

1) Privil **LAZAR**: „Pane, copak máme rozumět Protikristem?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Protikrist vznikne tím, že když určití vychytralí a práce se štítící lidé uvídnou, že Mé nauce přibývá vždy víc a více stoupců a že se Mým učedníkům vždy lépe daří, přijmou také nauku. A uslyší-li o znameních, která jsem konal a také o znameních, které vy budete příležitostně konat, začnou ihned, podobně jako pohanští mágové, konat velká znamení zcela přirozenými prostředky slepého kouzelnictví, jako to činili Esejci. To svede lehkověrné nakonec tak velice, že proto budou považovat vás velmi mnohé, to jest vaše nástupce za falešné učitele a proroky a budou vás pronásledovat.

3) Proto dejte dobrý pozor, abyste od těch, kteří přijmou evangelium, nepřijímali nic jiného nežli jen životní potřeby! Neboť kdyby zahaleči viděli že vám kázání a znamení opatřuje mnoho peněz, tu by nejprve vynaložili vše na to, aby vás zahnali. Proto pravé proroky lze od falešných proroků rozeznat nejspíše podle jejich skutků. Neboť praví proroci budou vždy kráčet v Mé chudobě a od svých obcí přijmou jen to, co je jim k životu nutné; falešní proroci však budou jednat jako farizeové - a v mnohých věcech ještě mnohem hůře - a za vše, co domněle učiní obcím ve jménu Mém, dají si velmi vysoko a draze zaplatit a všichni lidé je budou považovat za svaté sluhy Boží a budou muset pod trestem věřit, že Bůh vyslyší jediné jejich modlitby a s velkým zalíbením shlédne jen na jejich oběti. Jako však nyní stojí pro všechny Židy tento jeden chrám, tak zřídí Protikristové s velkou nádherou nesčíslné množství chrámů a v nich budou před lidmi konat kouzla a oběti a mít špatné zjištěné řeči. Modlit se však budou v cizích jazycích, aby lidu vštíplí víru, že tato jejich řeč je nejčistší a tedy také Bohu nejlíbější.

4) To postačí každému, aby poznal falešného proroka a rozeznal ho od pravého. Zvednou ovšem velký pokřik a budou do celého světa volat: „K nám pojdte všichni; neboť zde je Kristus a tam kde jsme my, jest On!“ Ale nevěřte i když budou sebevíce křičet a sebevětší znamení konat; neboť oni nejsou a nikdy nebyli Mými učedníky, nýbrž jsou to svedení učedníci belzebuba, od něhož také sklídí v močálu za vytí a skřípění zubů svou odplatu! Dejte si na ně pozor a koňte co možno málo znamení, nýbrž držte se Slova a jeho věčné pravdy, tak zůstane čistá nauka mezi mnohými lidmi až do skonání světa! - Nyní se však vrátíme do domu a ty, Lazare, poruč nám víno a chléb; neboť nyní žízním!“

5) Poté jsme šli do domu a Lazar dal přinést ihned náležité množství chleba a vína. Sedli jsme. si ke stolu a posilovali se.

---

180. O PRAVÉM POŽEHNÁNÍ A MODLITBĚ.

1) Při jídle jsem mluvil málo; když však velmi dobré víno rozvázalo učedníkům jazyky, nastalo také v hospodě hned velmi živo. Také hospodský, který obstarával za Lazara hospodu, se přiblížil se svou rodinou ke Mně a prosil Mne, abych udělil jeho rodině požehnání; byl by to nejsilnější prostředek proti kletbě templářů.

2) A **JÁ** jsem mu řekl: „Příteli, kde Já jsem, tam je také již se Mnou požehnání; něčeho více však tu zajisté není třeba! Žij jen také ty podle nauky, kterou jsem dal Svým učedníkům a teprve tím dospěješ k pravému živému požehnání, které ti nanejvýš prospěje nejen pro tento svět, jenž má pro každého jen velmi krátké trvání, nýbrž také pro tvou duši, která bude žít věčně! Požehnání však, jaké ty si představuješ, nijak neprospívá. Hle, farizeové rozdělují všeliká požehnání a dávají si za to platit; komu však kdy takové požehnání nějak prospělo?! Ano, farizeovi ovšem prospělo, - ale požehnaného musela utěšit a zjednat mu slabé uklidnění jeho víra.

3) Já však žehnám lidem vpravdě jen tím, že jim dávám pravé životní Světlo a jím věčný život, jedná-li podle Mé nauky. Veškeré jisté magické žehnání nijak neprospívá a zvětšuje jen pověru lidí. Kdo však kráčí v Mé nauce a věří, že Já jsem ten pravý Kristus, ten může ve jménu Mém vkládat na nemocného ruce a bude mu lépe. A i když je nemocný také v dáli a ty se nad ním ve jménu Mém modlíš a vztahuješ k němu ruce, bude, je-li to k jeho spáse, uzdraven. Hle, to je mnohem lepší požehnání nežli požehnání, které bys chtěl mít podle svého mínění ode Mne! - Řekni Mi nyní, jak jsi s tím spokojen?!“

4) Pravidl **hospodský**: „Ó, Pane, děkuji Ti za to; neboť již poznávám, že čistá pravda je pro člověka největším požehnáním a lež a podvod největší kletbou. Nyní však bych rád od Tebe, ó, Pane, ještě slyšel, zda modlitby kněží nemají u Boha žádnou cenu a také nikomu nic nepomáhají ani tehdy, jde-li někdo ke knězi ve víře v nejlepší úmyslu a mínění, že je nehoden k Bohu se modlit a zaplatí mu, aby se k Bohu pomodlil za něho. Jak to podle pravdy pojmout a pochopit?“

5) Pravidl jsem **JÁ**: „Cožpak není psáno: „Hle, tento lid Mne uctívá rtoma; ale srdce jeho je daleko ode Mne!“ Jak tedy má nějak prospět modlitba tomu, kdo ji zaplatil?! On jako věřící se neodvažuje k Bohu modlit a zaplacený kněz se k Bohu nemodlí a také se ani zřejmě modlit nemůže, protože sám u sebe v Boha nevěří. Neboť kdyby věřil v Boha, nedal by si za své modlitby platit, nýbrž řekl by tomu, kdo za modlitby platí: „Každý člověk - a byť měl tolik hříchů, jako trávy na Zemi a písku v moři - se může kajicně a pokorně k Bohu modlit a Bůh jeho modlitbu vyslyší. Má Bohem přikázaná láska k bližnímu ukládá mi však beztoho za povinnost, abych vzpomínal ve svých modlitbách všech lidí a tak jdi, pomodli se k Bohu sám, což jedině ti může prospět a také prospěje; neboť zaplacená modlitba je před Bohem ošklivost!!“

6) Hle, tak by musel věřící kněz mluvit k tomu, kdo by k němu přišel, aby platil za modlitbu! Protože však kněz sám nevěří v Boha, dává si platit za modlitbu, kterou s pokrytecky zbožnou tváří mumlá z knihy, aniž myslí přitom na něco a něco chce a je tedy ve všem lhář a podvodník. Jak tu může Bůh na takovou modlitbu pohlížet?!

7) Pravím tobě: I kdyby chtěl Bůh člověku, jenž se pro svou domnělou nehodnost neodvažoval k Bohu, z nějaké nesnáze pomoci pro jeho pokoru, pak mu však v tomto případě zcela jistě nepomůže proto, aby ho tím víc a více osvobodil od jeho pověry.

8) A, vidíš-li chudého, jenž se pro nutnou pomoc modlí k Bohu, jdi a pomoz mu, - máš-li něco, abys mu pomohl; nemáš-li však nic, pak se také ty modli u sebe za něho k Bohu a já pravím tobě: Bůh vyslyší modlitbu tvou i chudého! Neboť když se dva anebo tři opravdu ke Mně modlí, pak bude jejich modlitba také jistě vždy vyslyšena. Ale kvůli hloupým a čistě světským věcem se nemá nikdo obracet v modlitbě na Boha, neboť kvůli těmto věcem by ho Bůh nevyslyšel; modlí-li se však někdo za to, čeho je opravdu třeba k životu těla a k posile víry a duše, nebude mu to zadržováno. - Hle, tak se mají podle pravdy věci o pravé modlitbě, která je také pravým a správným požehnáním Božím v srdci člověka! Chápeš to?“

9) Pravidl **hospodský**: „Ano, Pane, to lze velmi snadno pochopit, protože je to až příliš jasná pravda; ale magické modlitby kněží jsem ještě nikdy nechápal a to jistě zcela prostě proto, že je nelze jako naprostý podvod vůbec nikdy pochopit. Ó, ti velcí podvodníci! Jak si dávají práci, aby líčili lidu své nicotné modlitby tak, jakoby byly řádně postupně vždy účinnější a silnější podle toho, zda byly konány vyššími knězi na jistých nejsvětějších místech a jakoby jedné a téže modlitbě, jedním a týmž veleknězem vykonávané - a to na nejsvětějším místě -, přibývalo na síle a na účinku právě v té míře, v jaké míře byla více librami zlata a stříbra zaplacená! A hle, tomu lidé ještě mnohonásobně pevně věří! Běda tomu, kdo by je z toho zrazoval a řekl jim, že Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův nemůže mít na takové modlitbě zalíbení, a že by byl přitom také nanejvýš nespravedlivý, kdyby naslouchal jen modlitbě oněch lidí, kteří mohou dát kněžím velké peníze za modlení, zato by však odmítal úplně bez vyslyšení a beze vší pomoci chudé, kterým to není možné! Ó, to by u těchto slepých bláznů zcela nic nepomohlo! Takového moudrého poučovatele lidu by považovali jen za rouhače a hanobitele chrámu a jako takového by ho také udali v chrámu, načež by pak byl jistě velmi brzy pro celou věčnost tak zaopatřen, jak by si nikdo nemohl nikdy lépe přát.

10) A, převznesený Příteli a božský Mistře, tu pro poctivého a vzdělaného člověka není místo! Věru, tato hospoda je mnohem více pravým chrámem Božím, nežli tam dole síň Šalomounova; neboť v ní není nyní dále již nic jiného nežli jen lež a podvod a největší lidská nenávisť! Nebyl jsem sice již asi 10 let v chrámě - a také budoucně se mu budu velice vyhýbat! Nejméně však mně může do chrámu přivést nějaká slavnost; neboť provádí se tu nejvýš drze ty největší podvody a žádný zákon mně před nimi nechrání. O slavnostech dělají templáři největší neplechy beze vší odpovědnosti jako o sobě bohové; já se však na to nemohu bez největšího - pohoršení dívat a proto zůstávám raději vzdálen. - Mám pravdu anebo ne?“

11) Pravidl jsem **JÁ**: „Úplně; neboť ty to nemůžeš změnit a proto je pro tebe lépe, zůstaneš-li vzdálen místa, na němž se nemůžeš dovědět nic dobrého a pravdivého a ještě se musíš jako starý pravý Žid pohoršovat. Já jsem však přišel právě proto, abych učinil vše co je tu křivé rov-

ným a vše co je slepé a hluché vidoucím a slyšícím. Ale nyní necháme chrám, neboť jeho úplná zbytečnost je vám až příliš dobře známa!

12) Brzy však dostaneme ještě přírustek hostů a to právě Římany a Řeky. Budou zde na stravu a nejspíše i přenocují; neboť dole v celém městě nelze téměř nalézt hospodu a ty jako hospodský se můžeš tedy trochu připravit.“

13. Když to hospodský uslyšel, pospíšil ihned ven ke svým lidem a upozornil je na to; a oni dávali nyní pozor, zda přijdou hosté. Když však pohlédli dolů k zahradní bráně, kterou se muselo projít, aby se dospělo na horu Olivovou, spatřili již vcházet branou dav 30 lidí a proto se dali rychle do práce, aby náležitě obsloužili hosty, kteří brzy přijdou. Místnost, ve které jsme byli také my, byla dost velká, takže mohla pojmout asi 100 hostů. Bylo tu také několik zcela prostorných pobočných pokojů, v nichž bylo zcela dobře postaráno o noční odpočinek a nikdo se nemusel obávat o dobré zaopatření příchozích cizinců, kteří měli s sebou vedoucí, která byla v Jeruzalémě záletnicí a mnoho obcovala s cizinci. Později ji poznáme ještě podrobněji.

181. PŘÍCHOD CIZÍCH ŘÍMANŮ DO HOSPODY.

1) Netrvalo ovšem dlouho a byli tu již cizinci. Hospodský a také Lazar jim šli zdvořile vstříc, aby je uvítali. Poté cizinci vstoupili, podle svého zvyku nás pozdravili a my jsme pozdrav opětovali. Posadili se ke stolu a žádali ihned jíst a pít; jsou, jak praví, již velmi hladoví a žízniví, protože ve městě nebylo možno již nikde dostat nic přiměřeného.

2) A **hospodský** pravil: „Chléb a víno můžete mít ihned; na řádnou večeři však budete muset již počkat trochu déle!“

3) Oni tím byli zcela spokojeni, dostali ihned velké množství chleba a vína a zcela v dobré míře jedli a pili, chválili víno a byli v dobré a veselé náladě. Také ona svobodná dívka byla velmi veselá a vypravovala jim všelike veselé věci. My jsme se však chovali klidně a učedníci, kteří znali řecky a Římsky, poslouchali co nejhrolověji, co vše tito cizinci říkali.

4) Byl pak mezi nimi jeden velmi vznešený muž. Byl to **Říman** a byl nyní poprvé v Jeruzalémě. Tento Říman řekl ostatním: „Poslyšte, už jsme se toho žertovného až běda navykládali a mohli bychom tedy nyní také jednou promluvit několik slovo něčím vážnějším, aby si ctěná společnost, s kterou jsme se zde setkali, potají nemyslela, že nejsme nic jiného nežli šaškové. A tak tedy učiním ihned začátek a řeknu:

5) „My všichni přicházíme z Říma sem do velkého židovského města, které nazývají Židé svaté. Ochotou naší krásné Židovky jsme přišli do této horské hospody, která podle prohlášení naší vůdkyně je sice židovským kněžstvem velmi vykřičená, avšak přesto se vždy již odedávna osvědčovala jako nejlepší a nejlevnější z celého Jeruzaléma. Co nám naše milá vůdkyně na této hospodě jako dobré vychválila, to se nyní úplně potvrzuje; neboť jsme tu nyní sami a chléb a velice dobré víno a obzvláštní vlídnost našeho hospodského podávají nám největší svědectví. Proto se musíme k naší krásné vůdkyni ukázat také obzvláště vděčnými, což se jistě také stane podle našeho starého římského zvyku.

6) Ale nyní jsme v tomto městě již několik dní a ze včerejška na dnešek jsme si museli v pomoci nejšpatnější hospodou a dnes nám dobří bohové poskytli lepší. Že jsme se včera pro samé hledání hospody nemohli dostat k tomu, kvůli čemu jsme sem z Říma přicestovali, je ovšem zcela snadno pochopitelné; avšak nyní máme konečně správnou hospodu a tak by bylo tedy podle mého mínění na čase, abychom začali myslet na to, proč jsme vlastně podnikli onu velkou a nebezpečnou cestu. Neboť cesta z Říma sem není věru maličková! Naše milá vůdkyně, která nám ukázala cestu do této dobré hospody, bude moci podat zítra snad také v tomto směru zprávu a snad i náš hospodský; leč jeho musíme dříve ještě trochu důkladněji poznat, protože u Židů je prý to trochu choulostivá věc a Židé mají - mezi námi řečeno - vždy řádně za ušima.

7) Že však naše krásná vůdkyně je zcela poctivá a počestná osoba, o tom jsme se již několikrát přesně přesvědčili; a proto se zcela potají obrátíme na ni a ona bude zajisté s to podat nám co nejlaskavěji dobrou zprávu, abychom věděli, zda jsme cestu sem konali či nekonali nadarmo. Neboť je-li na věci něco pravdivého, zůstaneme zde tak dlouho, dokud nepřijdeme úplně na to, co je na věci; Není-li však na věci nic, pak se za několik dní vrátíme zase domů!

8) Bouře vypadá v dále sice také vždy nebezpečnější a hrozivější nežli brzy potom, je-li v

blízkosti a tak to bude bezpochyby také s touto naší věcí. Je však velmi zvláštní, že jsme zde v zemi židovské téměř ještě od nikoho o tom nic neslyšeli. Ale přesto se na to můžeme trochu důkladněji přeptat; a tak bych se tě, naše přespanilá vůdkyně rád otázel, zda jsi ještě nic neslyšela o jednom zcela nově povstávším proroku, který je s to konat dokonce neslýchané zázračné věci!

9) Řekni nám upřímně a pravdivě, zda a co jsi o onom proroku slyšela a co je vlastně na té věci. Viděla jsi ho a mluvila jsi s ním již jednou anebo slyšela jsi o něm mluvit jiné věrohodné svědky? A když o něm mluvili, snad jsi také slyšela, co o něm mluvili?! Řekni nám vše, co o této věci víš a my se ti za to - jak již bylo řečeno velmi odvděčíme!“

182. ROZHOVOR VŮDKYNĚ S ŘÍMANY O PÁNU.

1) Pravila poté **dívka**: „Velevážení přátelé, zde vám věru nebudu moci prokázat dostatečnou službu! Slyšela jsem sice - tak spíše rozsáhle leccos o něm mluvit; ale vše, co jsem o něm slyšela, znělo mnohem pohádkověji nežli příběhy o vašich bozích.

2) Je prý to ostatně zcela moudrý a velmi dobrý člověk, jak se to všeobecně vypráví v lepších kruzích; leč vedle jeho moudrosti se hned zase vynořuje spousta všelikých zázraků, kterým by ovšem zcela rozumný člověk nemohl dokonce ani tehdy uvěřit, kdyby je sám viděl prorokem konat! Já sama to o tom člověku také nevěřím; leč už to tak mezi lidmi bývá. Jakmile mezi mnohými jinými zcela hloupými lidmi vyvstane nějaký v jádře velmi chytrý člověk a poučí je o jejich velké hlouposti a slepí potom poznají, že je to ve vší pravdě pravý mudrlec, pak ho také již hned považují za Boha! Pak je může také počastovat leccíms umělým ze svých dovedností, které spočívají jistě na zcela přirozených principech a vykonal hned zázrak jako Bůh a lidé k němu přibíhají se všech končin Země! A tak to také bude, myslím, s tímto jinak velmi chytrým člověkem, jenž je asi právě tak málo prorokem jako našinec.

3) Byl prý několikrát také již zde v Jeruzalémě, vykonal také několik zázraků a potom svým způsobem poučoval lid; jelikož však vzbudil pohoršení u farizeů a oni mu, myslím, dokonce zakázali konat jeho věci veřejně, - bude ho možno v této době asi řidčeji vidět v tomto městě. Většinou prý působí v Galileji proto se zde o něm ví méně něco přesného nežli snad v některém městě v Galileji.

4) Já sama jsem ho ještě nikdy neviděla a také ani zrovna nemám zvláštní přání ho vidět. Jeho zvláštní moudrosti bych pramálo rozuměla a všelikých kouzel jsem již také mnoho viděla - a to u Esejců, kteří dokonce i mrtvé opět oživují a zcela uzdravují - a tak nemám opravdu žádnou zvláštní chuť vidět tohoto tak daleko proslulého zázračného proroka. Nyní jsem však také již hotova a nemohu vám nic dalšího říci ani pro ani contra, co se týče tohoto proroka.

5) Ostatně musím zcela otevřeně doznat, že jsem na žádného proroka vůbec nikdy nic; nedala; neboť předně byl každý vždy nudný a zasmušilý jako mlhavý den pozdního podzimu, zadruhé nesrozumitelný jako hvězdnatá obloha a zatřetí temný a nevlídný jako bouřlivá noc v Egyptě. Kdo se kdy může s takovými lidmi spřátelit? Ale to je jen můj zcela soukromý názor, který nechci nikomu vnucovat; neboť já věru nebudu nikdy prorokyní a mně je vše již jedno čemu lidé věří, jen když jsou jinak zcela dobří a poctiví.“

6) Privil **Říman**: „Hleďme, tvůj přirozený prostý rozum není věru zrovna tak špatný! Máš zcela zdravé smýšlení, které se nám velmi líbí; ale proto přece musí za tím velkým a novým prorokem vězet jistě něco více nežli jsi nám o něm dovedla říci. No, že tě něco takového vůbec pramálo zajímá, to se dá vysvětlit tvým ještě značným mládím a tvou ženskou těkavostí; leč my jako již letití lidé a muži z prvního a největšího města dosud známého světa se velice zajímáme o tak vzácného muže, jinak bychom jistě kvůli němu nepodnikli tak velkou cestu až sem - a proto již uznáš, že se musíme na tohoto muže důkladněji přeptat. Ale se svým bystrým myšlením budeš zajisté vědět, zda se lze na něco takového zeptat našeho hospodského; neboť zde prý mají kněží a Herodovi najatí lidé velmi dlouhé uši a jako orel bystré oči. On však k nim snad nepatří?“

7) Pravila **dívka**: „Ó, tu můžete být zcela bez starostí! Hospodský je mlčenlivý jako ryba a pokud vím, ještě nikoho neprozradil. Jeho se již můžete otázat a oněch as 30 hostů jsou asi přátelé skutečného majitele jménem Lazar a Lazar sám je proti chrámu, pročez ho také kněží stále škádlí kde jen mohou. On je však bez odporu jedním z nejbohatších v celé zemi a tak mu

tak snadno nemohou nějak uškodit a to tím méně, že je i se svými usedlostmi jedině pod římskou ochranou. Ó, můžete s jedním i s druhým promluvit a to zcela volně od plic a nikdo vás neprozradí! Já již nejméně; neboť jakou úctu já mám k chrámu, to jsem vám zcela pevně prohlásila již dříve a dalšího tu není třeba!“

8) Pravitel **Říman**, jenž uměl řecky: „Dobře řečeno, milá vůdkyně! Je dobře, že nyní již víme, s kým máme co dělat; vše ostatní se pak již ukáže!“

9) Moji učedníci spolu šuškali a činili o těchto cizincích poznámky a ona jaksi lehkomyšlná dívka jim nebyla zvláště příjemná. Já jsem jim však naznačil, aby se předčasně nevysslovovali, což oni také učinili.

10) Netrvalo však nyní již dlouho a Lazar a hospodský přišli do místnosti a oznamovali, že bude ihned podávána večeře. To byla pro cizince ovšem překvapující dobrá zpráva.

11) A když se ihned předložilo na stoly mnoho velmi chutných pokrmů v ušlechtilém nádobí, tu se **cizinci** velice podivovali a pravili: „Opravdu, chutnější to nemůže mít nikdo ani v Římě!“

12) Když pak teprve začali jíst, byli celí pryč a nemohli si ani dost vynachválit dobrotu pokrmů. Ale také náš stůl byl hojně opatřen pokrmy a my jsme jedli a pili; nevznášeli jsme však tak hlasitou chválu, což se zdálo být cizincům poněkud zvláštní a domnívali se, že naše jídla jsou méně dobrá.

13) Ale **LAZAR** s hospodským, kteří jedli u našeho stolu, řekl: „Milí přátelé, to je u mě vždy jedno! Každý host, ať vysoký či nepatrný, je zde zcela stejně obsloužen. Každému se poskytne s velkou radostí to nejlepší co mám.“

14) S těmito slovy byli cizinci úplně spokojeni, jedli a pili a během jídla se na nic dalšího již netázali.

---

183. ŘÍMAN SE TÁŽE HOSPODSKÉHO A LAZARA NA ZÁZRAČNÉHO MUŽE JEŽIŠE.

1) Teprve po hojně požitém jídle začalo být v sále hlučněji a jelikož víno vlilo cizincům také více odvahy, rozhovořili se opět o svém starém tématu o novém proroku a **naš vznešený Říman** se obrátil na našeho hospodského řka: „Milý hospodský, nebudeš mi to mít za zlé, otáží-li se tě na něco zcela zvláštního!?”

2) Poslyš, z Judeje se rozšířila dokonce až do Říma pověst, že kdesi v židovských zemích vyvstal neobyčejný muž, druh proroka, jenž předpovídá budoucí věci a všechny přírodní síly jsou prý úplně poddány jeho vůli! Dlouho jsme tomu nechtěli věřit; ale teprve v nejnovější době přišly s velmi vážných stran opět zprávy do Říma a tedy také ke mně - neboť jsem jedním z prvních římských patriciů - a tu jsme si já a všichni tito moji přátelé, kteří patří k nejvznešenějším Římanům pomysleli: Na této věci musí jistě něco být! Co nám to udělá, lodí máme dost a lodníků na mnoho set, vykonáme-li cestu do Asie a to do Judeje! Tam se nejspíše dozvíme, co je na té věci!

3) A hle, před 14 dny jsme odcestovali, měli jsme dosti příznivý vítr a nyní jsme zde! Ale zvláštní je, že v Římě jsme se dověděli zřejmě více nežli zde v zemi, kde prý se tento zázračný muž zdržuje! Ať jsme se na cestě sem dotazovali kohokoliv, nemohl nám dát odpověď buď žádoucí anebo sotva lepší nežli jakou jsme s sebou přinesli z Říma.

4) Jeruzalém jako hlavní město této země mělo by být přece především o této věci zpraveno! Proto přicházíme také právě sem. Ale také zde je vše potichu! Tato naše velmi příjemná vůdkyně, kterou jsme dnes přijali pouze za tím účelem, aby nás provedla ve městě, zpravila nás sice ještě nejvíce, ale její zpráva nám nemůže pro tak mimořádnou věc nikterak postačit. Proto jsem se nyní právě v této záležitosti obrátil na tebe, zda ty nám o tom můžeš podat lepší zprávu. Řekni mi: Je v Judeji takový muž a co koná? Jaký je váš úsudek o něm?“

5) Tu pohlédl hospodský na Mne a otázal se Mne jaksi očima, zda Mne smí prozradit. Avšak uslyšel v sobě jasnou odpověď: „Teď ještě ne, oni Mne později již sami poznají.“

6) Teprve poté pravil **hospodský** Římanovi: „Ano, vysoce vážený příteli, je zcela takový Muž, jak jste o Ném slyšeli v Římě; ale naše přesobecké a panovačné kněžstvo je mu v nejvyšší míře nepříznivé a rovněž tak každému, kdo je sním dobře znám a tak pro zdraví naší kůže nesmíme o něm právě příliš mnoho a hlasitě mluvit.“

7) Já vás ovšem vůbec neznám a také nevím v jakém úmyslu si vlastně nyní přejete podrobnější zprávy a zatím mně tedy nesmíte mít za zlé, nemohu-li vám nyní o Ném nic dalšího

řici nežli: Je zcela takový, jak vám byl až do Říma popsán; avšak kde je nyní a co koná, to vám nemohu a nesmím prozradit.

8) Také tento pán zde, kterému nyní patří celé staré město Betanie, jakož i tato hora s touto hospodou Ho velmi dobře zná a ví, co tento velký Muž dokáže! Ten vám také podle nejuplnějši pravdy může dosvědčit, že ten zázračný Muž ještě je tu a působí; avšak kde, o tom také on pomlčí. Víme sice dobře, že mu všichni naši kněží, kteří se považují málem již za bohy, věčně nemohou nijak uškodit; přesto však se chceme vyhnout vši pozornosti, abychom měli pokoj od jedu plných kněží. Více ti nemohu a nesmím říci.“

9) Pravit **Říman**: „Já jsem také již s tím spokojen; jen bych chtěl mít ještě od tebe, pane domáci, tuto výpověď potvrzenu! Co říkáš ty o onom velkém muži?“

10) Pravit **LAZAR**: „Co vám řekl hospodský, to je pravda a více také nemohu a nesmím ani já vám říci! Jelikož však zítra a také ještě ani pozítří neodcestujete, může se velmi snadno stát, že Ho, máte-li s Ním zcela dobrý úmysl, ještě zcela snadno osobně poznáte! Neboť On přichází rád k těm, kdož jsou poctivého smýšlení a v skutku dobré vůle; avšak zrádce nenávidí, nikoli pro Sebe, nýbrž pro jejich vlastní zavržitelnou zlomyslnost. Ve Své vůli je tak mocný, že potřebuje jen chtít a okamžitě se děje co chce. Kdyby například chtěl, aby již netrvala tato celá Země, pak jí tu také již nebude! Proto se také žádného nepřítele nebojí; avšak On Sám mu proto není nepřitelem - a to ne snad proto, že by měl z nepřítele nějaký strach, nýbrž protože On Sám lidem neklade nic tak velice na srdce, jako právě vzájemnou lásku. Tak jsou Mu zlí nepřátelé lidu oškřlivostí a běda tomu, koho uchvátí Jeho spravedlivý hněv! Krátce, On je nejmoudřejší, nejlepší a nejmocnější pravý Bohočlověk na celé Zemi! Více vám říkat nemusím.“

11) Pravit **Říman**: „Nyní jsem již také s tím úplně spokojen! Že však všichni jsme sem přišli prodchnuti jen nejlepší vůlí pro tohoto velkého muže, o tom můžeš být úplně ujistěn! Kdybychom měli při sobě všechny naše poklady, které jsme větším dílem zanechali v naší lodi, pak bych ti je všechny odevzdal pro náš dobrý úmysl s tímto velkým mužem! Ale můžeš nám již důvěřovat; neboť pravý Říman jde přímou cestou a každou zadní cestou opovrhne. Jestliže se s ním někde sejdeme, pak pozná naši úctu k němu nejen ve slově a v hlubokém úklonu, nýbrž v nejuplnějším a nejzávažnějším skutku!“

12) Odpověděl **LAZAR**: „Se zlatem, stříbrem a drahokamy Mu však přijít nesmíte; neboť kdyby chtěl něco takového, proměnil by Sám hory v přeskvoucí zlato! U Něho ostatně neplatí zcela nic jiného nežli jen čisté a dobré srdce. Kdo Mu jde vstříc s tímto největším pokladem, ten je Jeho přítelem a tomu udělá pak také vše co vidí, že by mu prospělo. Ale jen ať Mu nikdo nepřichází se zlatem a stříbrem; nenávidí je, protože zlato a stříbro činí lidi kruté a velmi zlé. Vše, co se před světem může zvat velkým a skvělým, to je v Jeho očích oškřlivostí. Nyní víte jaký je; proto se také podle toho chovejte a On vám pak rád dá Svou lásku, pravdu a věčný život.“

184. LAZAR VYPRAVUJE ŘÍMANOVI O PÁNU.

1) Pravit **Říman**: „Vidím na vás, že mluvíte pravdu a nikoli lež a tím více se nyní stupňuje naše žádost, abychom osobně poznali tohoto velkého muže. Je-li však nepochybně takový, jak jste nám ho popsali slovy, mohl by se velmi snadno navrhout za krále Židů. Neboť tu by zajisté stačila moc jeho vůle, aby nás Římany vyhnal a pak to také zařídil tak, aby budoucně již nikdy nepřišel žádný Říman do země! My Římané také již odedávna víme, že všichni Židé čekají podle výroků svých starých proroků na velkého Krále. Nakonec je tímto velkým mužem úplně splněna jejich dávná naděje a my Římané budeme od něho jednoho krásného jitra jeho všemohoucí božskou vůlí bleskurychle vyhnání! Jaké je tu vaše mínění?“

2) Pravit nyní **LAZAR**: „Toho se Římané nemusí od Něho naprosto nikdy a nikdy obávat; neboť předně je velkým přítelem Římanů a zadruhé proroctví starých proroků se musí vykládat v tom smyslu, že On, podle starých proroctví ve vši pravdě nyní přišedší Mesiáš, nemá ani nejvzdálenější úmysl založit na této Zemi říši pozemskou, zato však duchovní Říši lásky a pravé Boží moudrosti u všech lidí Země, kteří přijmou Jeho nauku o Bohu, o Jeho nebeském Království a o věčném životě duše po smrti těla a budou podle Jeho oznámené vůle žít a jednat. Hle: - to je jeho nejčistší a nejopravdovější úmysl; avšak o vypuzení Římanů z této země není u Něho jistě věčně ani řeči!“

3) Ano, že tuto víru mají dokonce velmi mnozí slepí Židé, to nemohu naprosto popírat; ale ti

našeho velkého Muže za takového nepovažují. A řekne-li jim, že zaslíbeným je právě On, přece mu to přes veškeré zázraky, které koná před jejich očima nevěří, nýbrž ještě Ho obviňují z rouhání a nazývají Ho hanobitelem soboty a kdyby to bylo možné, byli by první, kteří by Ho usmrtili! Co vám zde říkám, je nejuplněnější pravda a nemusíte se naprosto ani v nejmenším obávat, že bude kdy osvobodovat Židy od vás Římanů, nýbrž právě naopak!“

4) Pravit **Říman**: „No, je-li tomu tak, pak ať jde raději do Říma; tam ho budou jistě na rukou nosit a zbožňovat! Co pořídí takový velký a jediný muž mezi všude již známými hloupými Židy, kteří se považují za děti Boží, avšak ve svém myšlení, mluvení a jednání jsou hloupější nežli Skytové severu?!“

5) Pravit **LAZAR**: „Kdyby byl ze Své nezbadatelné hluboké moudrosti chtěl, byl by také již dávno v Římě! Kdo by byl mohl Jeho všemohoucí vůli nějak cestu zahradit?! On však ví, proč prodlévá většinou jen u nás Židů! My lidé jsme však vesměs příliš hloupí, než abychom Mu mohli říci: „Pane, učiň to anebo učiň ono!“; neboť On je vpravdě jediným Pánem ve vsí moudrosti a ve vsí moci. Kdo Mu tu může v něčem radit? !“

6) Pravit **Říman**: „Ano, je-li tomu tak, pak s ním bude těžko mluvit a jednat! No, ať už je však tomu nyní jakkoli, my mu přesto budeme nanejvýš vděční, bude-li nás mít jen natolik za hodna, bychom mohli jeho samého někde uvidět. Vám oběma se však skvěle odvděčíme, bude-li nám moci opatřit někdy příležitost, abychom ho uviděli tváří v tvář!“

7) Pravit **LAZAR**: „To byste byli velmi lehkomyšní! Neboť kdybychom já a můj hospodský byli nějak hrabivými, pak by nebylo zrovna příliš těžké, namluvit nějakému člověku, aby se vám za dobré zaplacení ukázal jako velký zázračný muž; a kdybyste se také otázali, zda on je tím velkým zázračným mužem, pak by vám také byl s to dáti zcela dobrou a pravdivě znějící odpověď, - neboť také o to bychom se byli mohli již předem postarat. Hledte, to by bylo tedy od vás nemoudré a od nás špatné! Vy Ho již poznáte sami ze sebe, aniž by nám bylo třeba za skvělou vděčnost s vaší strany říkati vám: Hledte, tento anebo onen to je!“

8) Když toto Říman od Lazara uslyšel, chválil ho a velebil jako nevšedně moudrého a čestného muže.

185. UZDRAVENÍ POSEDLÉ DÍVKY MARIE MAGDALENY PÁNEM.

1) Brzy poté, asi za čtvrt hodiny se stalo, že vůdkyně Římanů, která jinak byla volná dívka pro smilné muže, byla následkem přílišného požití vína zachváčena silnými křečemi a velmi žalostně křičela, obličej, údy a svaly strašně zkřivila.

2) Římané se tím velice poděsili, protože tento zjev považovali za mimořádné malum omen (špatné znamení; vyd.). Pravit: „Běda nám, bohové se na nás trpce rozhněvali, protože jsme šli vyhledat cizího boha! Co nyní učiníme?“

3) Pravit **LAZAR**: „Nic jiného, nežli že tu zůstanete! Neboť znám tuto osobu již dlouho; touto nemocí je stížena již několik let a již často se jí to stalo, zejména když požíla příliš mnoho vína. My Židé to nazýváme posedlost jedním anebo často také několika zlými duchy. V dřívějších dobách, když bývalo mezi Židy ještě mnoho zbožných lidí, mohli být tací zlí duchové vypuzeni z člověka modlitbou nějakého zbožného; leč v této době se něco takového již sotva stává. Naš velký Muž by ovšem mohl něco takového okamžitě vykonat, kdyby chtěl!“

4) Hledte, to je na tomto zjevu a jinak vůbec nic! Jak by se mohli vaši bohové na vás rozhněvat, když přece nemohou být nikde jinde nežli jen ve fantasii lidí, kteří o pravém Bohu nic nevědí, protože o Něm nikdy nic neslyšeli?! A proč ne? To spočívá ve věčně velkém plánu moudrosti Toho, Jenž stvořil lidi.“

5) To Římany uklidnilo a oni mohli pohlédnout opět na vůdkyni v bědném stavu jsoucí a vzbudit v sobě jednotný soucit.

6) **Přední Říman** přistoupil pak k našemu stolu, u něhož jsme zcela klidně seděli, vyhledal přímo Mne a řekl: „Ale, milý příteli, cožpak není mezi vámi vůbec nikdo, kdo by byl s to poskytnout pomoc této nešťastné dívce? Vy tu sedíte opravdu tak bez účasti, zatím co tato ubožačka zápasí se smrtí! Já bych jí jistě rád pomohl, kdybych znal proti takovéto nemoci prostředek; avšak my Římané jsme právě v léčení obzvláště takovýchto nemocí ještě na tom velmi špatně.“

7) Pravit jsem **JÁ** : „Ty jsi se obrátil. na Mne, aniž víš Kdo jsem; ale tvá poloviční důvěra, že by u našeho stolu mohl někdo pomoci posedlé, přivedla tě ke Mně. A Já pravím tobě, že tě tvůj

duch odkázal již na pravého Muže, Jenž jí také pomůže k jejímu tělesnému blahu a ku blahu její duše. Dejte tedy pozor, jakými prostředky navždy pomohu této dívce!“

8) Poté jsem vstal se židle, přistoupil k dívce již zcela ztrnule ležící, vztáhl jsem nad ni ruce a pohrozil sedmi zlým duchům v ní.

9) **Duchové** však hlasitě z jejího břicha zvolali: „O, Ježíši, Synu Davidův, nech nás jen ještě krátkou dobu v tomto našem příbytku!“

10) **JÁ** jsem jim však ještě jednou pohrozil a oni v témž okamžiku dívku opustili.

11) **Dívka** vstala a byla tak veselá, svěží a zdravá, jakoby jí nikdy nic nechybělo. Když Mne však spatřila po svém boku a řeklo se jí, že jsem jí pomohl, tu na Mne pevně pohlédla a řekla: „Ach, to je jistě onen nádherný muž, pro kterého mé srdce již rok tlouklo stále živěji! A právě on, kterého jsem zcela tak nesmírně milovala a dosud miluji od té doby kdy jsem ho jen jednou mimochodem spatřila, přišel mi nyní ku pomoci! O, příteli, kdybys mně jen nechal raději zemřít, než abych. zde k největšímu utrpení svého srdce musela opět vidět, aniž bych měla jakékoli naděje být také tebou milována! Neboť ty jsi čistý člověk a já jsem zvrhlá nevěstka!“

12) Poté padla k Mým nohám, klečíc je objala a smáčela slzami lásky a lítosti.

13) Tu přistoupilo několik učedníků, chtěli ji od Mých nohou odtrhnout upozorňující ji, že se zde něco takového nesluší.

14) **JÁ**: jsem však pravil učedníkům: „Co je vám do toho? Zda nejsem Já Pánem nad Sebou a nyní také nad ní?! Bude-li. Mi toho příliš mnoho, pak už jí řeknu, co se sluší anebo také nesluší! Já pravím vám: Tato dívka mnoho hřešila - avšak ona Mne miluje také více nežli vy všichni dohromady; proto jí také bude mnoho odpuštěno. A ještě pravím vám, že všude, kde bude Mé evangelium hlásáno, bude také této příhody a této dívky vzpomínáno.“

15) I ustoupili učedníci a upokojili se.

16) **JÁ** jsem však poté řekl dívce: „Vstaň nyní; neboť je ti pomozeno a všechny tvoje hříchy jsou ti odpuštěny! Ale nyní odejdi a nehřeš víc!, aby tě pak nepotkalo ještě něco horšího! Neboť když zlý duch opouští nějakého člověka, projde suché stepi a pustiny a hledá, zda by nenašel příbytek a když nic nenajde, vrací se zpět. Tu najde svůj starý příbytek čistě zametený a vyčištěný, takže tím dostane velkou chuť, aby se do něho opět nastěhoval. Vidí-li však, že je sám příliš slab, přibere si ještě sedm jiných duchů, kteří jsou ještě horší nežli je on a tito všichni duchové se pak násilím nastěhují do vyčištěného příbytku a tento druhý stav člověka je pak mnohem horší nežli byl stav prvý. Proto dej dobrý pozor, aby se ti něco podobného nestalo! Vstaň tedy, odejdi a více nehřeš!“

17) I vstala dívka a pro samou lásku a vděčnost ke Mně nevěděla co počít. Po chvíli Mne prosila, zda by směla tuto noc setrvat zde v hospodě, jelikož nastala již pozdní noc.

18) A **JÁ** jsem jí řekl: „Já jsem nemluvil s tvým tělem, nýbrž s tvou duší a s jejími rozmanitými světskými touhami; se svým tělem můžeš zůstat kde chceš!“

19) Tím se děvče uspokojilo a sedlo si opět ke stolu, - avšak ani na okamžik nespustilo oči se Mne.

186. ŘÍMANÉ A DÍVKA UCTÍVAJÍ PÁNA.

1) Avšak nyní Mne začal také **Říman**, přesněji pozorovat a řekl Mi: „Příteli, odpusť mně, že tě, následuje pudu svého srdce obtěžuji také jednou významnou otázkou! Zajisté neušly tvé pozornosti mé dřívější přeptávky na toho velkého muže této země! Ty jsi nyní provedl na této dívce zázračné léčení, jaké jsem ještě nikdy nezažil. Uzdravil jsi ji pouze mocí své vůle. Nejsi snad nakonec ty oním velkým mužem, nejoprávdovějším Bohočlověkem, o němž přišla zvěst dokonce do Říma?! A kdybys jím snad nebyl, tedy jistě budeš o něm vědět. Je-li tomu tak, pak nás k němu zaveď a poklady, které mám s sebou, budou tvé!“

2) Poté jsem pravil **JÁ** : „Poněvadž jsi kvůli tomu konal s těmito svými druhy dalekou cestu sem až z Říma, pravím tobě, že jsi již na pravém a správném místě; neboť jsem Ten, Kterého jsi hledal. Co nyní žádáš? Proč jsi Mne hledal s tak velkými obětmi?“

3) Pravil **Říman** tímto Mým doznáním zcela uchvácen: „Ó, příteli, jsi-li Ty jím, pak jsem našel se všemi těmito svými druhy svou spásu; neboť chci poznat pro sebe samého Tvé učení a spatřit Tvou velkou moc a slávu. Avšak teprve zítra Tě budeme obtěžovat dále; tuto noc strávíme jako staří dobří přátelé.“

4) Především však nyní můj dík za uzdravení této opravdu milé dívky. A vy oba hospodští přineste nyní ještě více vína; neboť nyní jsme našli nejvyšší štěstí a zítra ať jsou všichni chudí tohoto města na náš účet nasyceni! Fiat!“

5) Lazar a hospodský šli a přinesli ještě náležité množství vína, které bylo nalito do pohárů.

6) Poté uchopil **Říman** plný pohár a pravil: „Spása nám a čest, láska a dík Tobě, velký Mistře! Nepoznávají-li Tě temní hloupí Židé, poznají Tě již zato tím lépe a hlouběji Římané!“

7) Tu vyprázdnil úplně pohár a chválil poté víno. Totéž učinili také ostatní. Jen dívka nepila, protože se obávala, že by opět přišla do svého (dřívějšího) stavu.

8) **Říman** však jí pravil: „Poslyš, spanilá dívko! My Římané máme starý výrok a to: „V přítomnosti lékaře nic neškodí!“ Zde však máme Lékaře všech lékařů a tak můžeš již také jemu na počest vyprázdnit pohár!“

9) Tu pravila **dívka**: „Kdybych věděla, že bych Mu mohla prokázat opravdovou čest tím, že bych vypila to víno, pak bych chtěla vypít všechny měchy celé Palestiny a pak pro Něho zemřít; vím však, že pitím vína nezvyším ani v nejmenším Jeho čest. Ježto On je všemi mocnostmi nebes a přírody této Země v nejvyšší míře uctíván, je vedle takovéto nejvyšší pocty má pocta tolik jako nic a proto se tedy vína nenapiji; ale z lásky k Němu a také k vám, milí mužové z Říma, přece se vína napiji! A tak značij tedy tento pohár plný vína tolik jako: Mé srdce Jemu jedinému a má úcta vám všem!“

10) Po tomto vhodném výroku vypila pohár, povstala se svého sedadla, přistoupila ke Mně a pravila: „O, velký Mistře, dovol přenehodné dívce, aby se směla dotknout obruby Tvého roucha a políbit ji, aby to zjednálo úlevu mému srdci!“

11) Poté poklekla, uchopila obrubu Mého roucha a mnohokrát ji políbila, smáčela ji svými slzami a nemohla se od ní odtrhnout.

12) Tu reptali **někteří učedníci** řkouce: „Ale, Pane, odstrč ji přece od Sebe; vždyť Ti zašpiní Tvé dobré roucho!“

13) Pravil jsem **JÁ** : „Co je vám do toho! Je-li Mně to tak vhod, pročpak ne vám?! Byla hříšnice, nyní je opravdovou kajčnicí a právě proto je Mi nyní milejší nežli mnozí spravedliví, kteří nepotřebují pokání.“

14) Hledte, byl jednou jeden člověk, jenž měl 100 ovcí! A stalo se, že se na veliké pastvině jedna ovce zaběhla do křoví. Když pak k večeru sčítal ovce, zjistil, že se mu ztratila jedna ovce. Příliš dlouho se nerozmýšlel, nechal 99 ovcí stát a rychle odkvapil hledat ztracenou. A když ji po delším horlivém hledání našel, dal si ji z velké radosti na ramena a nesl ji domů. Když byl opět mezi ostatními 99, měl ze šťastně znovunalezené ovce více radosti nežli z 99, které se nikdy neztratily.

15) A hledte, tak bude také v nebi více radosti nad jedním hříšníkem, jenž činí opravdu pokání, nežli nad 99 spravedlivými, kteří pokání nikdy nepotřebovali!

16) Tak byla také jedna žena, která ztratila ze svých peněz groš. Bylo jí ztraceného groše velice líto, ihned rozsvítila a hledala groš tak dlouho, až jej našla. Naleznuvši jej, pozvala k sobě své sousedky a uspořádala hostinu, aby také ony sdílely s ní velkou radost.

17) Hledte, tak tomu také bude v nebi nad jedním hříšníkem, jenž se dal řádným pokáním opět nalézt! Neboť andělé Boží zří stále Jeho tvář, pozorují chování lidí a mají převelikou radost z člověka, jenž upouští od hříchu a vším svým chováním se obrací k Bohu.

18) A tak tedy mám také nyní Já opravdovou radost z této hříšnice, která se nyní navždy vzdálila od svých hříchů; a také ona má radost, že našla své pravé a správné spasení. Proto nechte jí její radost!“

19) Poté poněkud žárliví učedníci již nic neříkali, dopili číše a dávali si je ihned zase naplnit.

187. O ÚČINKU VÍNA.

1) **JÁ** jsem jim však řekl: „Milí přátelé a bratři, víno ve správné míře požívané, je řádnou posilou a činí údy těla silné a zdravé; ale pije-li se příliš nemírně, pak probouzí zlé duchy těla a omamuje smysly. Zlí duchové probouzí pak choutky těla, které slují necudnost a smilstvo, kterými se pak celá duše stává na dlouho nečistá, potom také rozmrzelá, hašteřivá, lenivá a často téměř jakoby úplně mrtvá. Proto také v pití vína zachovávejte náležitou míru a budete mít v těle pokoj.“

2) Pravitel **PETR**: „Pane, cožpak také my jsme posedlí, že jsi mluvil o zlých duchách v našem těle?“

3) Pravitel jsem **JÁ** : „Ovšem; neboť tělo a krev každého člověka jsou plny přírodních zlých duchů, kteří mohou být nazýváni zlými proto, že jsou v soudu a kdyby nebyli v soudu pak by nebyli vaším tělem a krví. Až vám však bude tělo vzato, pak bude také brzy poté rozloženo a jeho duchové budou pak již přivedeni ke svobodnějšímu určení.

4) Avšak nejen ve vašem těle, nýbrž také ve všech živlech jsou tací duchové, které dávno ještě nebude možno nazývat dobrými. Avšak pro toho, kdo se již stal Mnou čistým, je pak vše čisté a dobré určením, které má v sobě z Boha.

5) Pohledte, kámen, jenž tu leží na zemi zcela mrtvý, je vlastně jen zdánlivě mrtvý! Urážíte-li jej jen mocným tloučením a třením, pak již vám jiskřením oznámí, že se skládá pouze ze souzených duchů. A vložíte-li jej do velikého žáru, změkne a začne téci. A kdyby toho nebylo, odkud by jinak lidé připravovali své drahé sklo?

6) Zlí a nevykvašení přírodní duchové jsou teď všude kde je tělo, voda a vzduch a pozemský oheň není nic jiného, nežli vysvobozování duchů již zralejších, kteří poté bývají již opět přiváděni k určení vyššímu.

7) Je však velký rozdíl mezi oněmi zlými duchy, jimiž bývají často posednuti lidé a mezi nevykvašenými přírodními duchy, z nichž se skládá ve všech svých částech a živlech celá Země nicméně jsou však v takové příbuznosti a vzájemném vztahu, že člověk, jenž nějak příliš neprobouzí přírodní duchy svého těla, nebývá také snadno co do těla posednut skutečnými zlými duchy lidských duší.

8) Právě proto vás však tedy také varuji přede vši vášnivostí. Vášnivost je o sobě následek vzbuzování rozmanitých duchů těla a krve. Jsou-li tyto duchové jednou příliš bdělí, přidružují se pak také k nim brzy nečisté duše zemřelých lidí, které se velmi často ještě zdržují v této spodní zemské oblasti a děje-li se to, pak je takový člověk v nejúplnější vážnosti posedlý. - Rozumíte tomu?“

9) Pravitel učedníci: „Ano, Pane neboť takové věci jsi nám již častokrát vysvětlil, avšak nikdy ještě tak nezastřeně jasně jako právě nyní a proto Ti za to musíme velice děkovat a této noci nebudeme také již víno pít.“

10) Pravitel jsem **JÁ**: „Učinite-li tak, bude vám ráno dobře neboť střízlivé tělo uchovává zdravou duši a zdravá duše je nejlepším lékařem nemocnému tělu!“

188. HODNOTA MYŠLENÍ A SVĚTLÉ VÍRY.

1) Pravitel **Říman**: „Poslyš, velký Mistře, i kdybych také žádný zázrak neviděl, nýbrž jen naslouchal Tvé řeči, poznal bych, že v Tobě musí přebývat velmi mnoho nějakého opravdu božského ducha! Bez jeho vlivu nedovede žádný člověk tak moudře mluvit a u Tebe má svou plnou platnost naše staré úsloví: Sine afflatu divino non existit vir magnus!¹⁵⁾, neboť Ty jsi byl nejvyšším Bohem jistě nejvíce nadchnut! Při tak mimořádné moudrosti je zajisté pochopitelné, že také vůle musí být neobyčejně mocná, neboť až příliš jasně ví co chce a jaký prostředek k uskutečnění je vhodný a nutný. Hloupý člověk nevykoná v celém svém životě nic velkého a obdivuhodného, zato však ten, jenž si je co nejúplněji jasně vědom jak díla, které má uskutečnit tak i potřebných k tomu prostředků.

2) Kdo je moudrý ve slově, bude také moudrý ve svých dílech kdo je však ve slově rozpačitý a dokonce hloupý, toho díla nebudou lidé jistě nikdy obdivovat. Podaří-li se však mnohdy také slepé slepici trefit zobákem zrna ječmene, proto přece nebude nikdy symbolem moudrosti jako jím je noční sova, která i za noci dobře vidí, kde je pro ni kořist.

3) Lidé, kteří zbudovali známé divy světa, jistě napřed navrhli stavební plán, v němž bylo vše již předem přesně určeno, jak bude velké dílo stavitelského umění vypadat a jaké má být. Stavitel takové obdivuhodné stavby, která doposud vzdorovala - jako pyramidy egyptské několik tisíciletí a bezpochyby bude také nadále ještě celá tisíciletí vzdorovat, nebyl jistě nějakou slepou slepicí, nýbrž noční také za doby noční jasně vidoucí sovou, jinak by mu jistě nebylo možné uskutečnit takový stavební div. A tak jsem toho mínění, že jen převážně velká moudrost člověka

¹⁵⁾ Není velkého muže bez božského nadchnutí. Vyd..

mocným Bohem nadchnutého je s to uskutečnit něco obdivuhodného před očima ostatních slabých lidí proto, že je předně mistryní a posilovatelkou jeho vůle a jedinou vynálezkyň nejvhodnějších prostředků, kterými to co chce, také vždy uvede v dílo a s dílem také nutně a nerušeně dosáhne předem vytčeného cíle.

4) Velký a nejvyšší moudrý Mistře, mně tedy již nemusíš podávat důkaz nějakými zázračnými znameními, že Tobě se musí stát vše, cokoli jen ve Své velké moudrosti chceš; neboť Tvá nepochopitelně velká moudrost a velká rozhodnost Tvého slova je mi toho nejjistější a nejnepochybnější zárukou. - Mám jako Říman pravdu anebo ne?"

5) Privil jsem **JÁ** : „Podívejte se na tohoto pohana naproti Židům, kteří praví, že Bůh je jejich Otec! Jim nestačí všechna ta velká znamení, která jsem již tak často a tak mnohonásobně konal před jejich očima a ušima a tento pohan Mne poznává ze slova! Proto pravím vám Židům tam dole ve velkém městě: Světlo nebes bude vám vzato a dáno pohanům!

6) Tobě však, milý Agrikolo, vykonám a dám nicméně znamení právě proto, že Mně věříš také bez znamení; neboť uzdravení této dívky, která se Mně Samému stala nyní velmi milou, je pro myslitele tvého druhu příliš nepatrné, neboť někteří z tvé společnosti si přece jen potají takto pomysleli: „Hleď, ten člověk je chytrý! Čekal s uzdravením právě tak dlouho, až dobře postřehl, že děvčeti bude samo sebou lépe! Když nastal okamžik samočinného zlepšení, který lékař jistě pozná, tu ji teprve volal a probudil, ač by se také bez zavolání jistě byla probudila!“ Hle, takto potají mysleli tvoji též velmi hluboce myslící druhové a dílem i ty sám!

7) Avšak Já tím nikomu nečiním výtku, jelikož Mně je svobodný myslitel vždy milejší nežli 1000 lehkověrných duší, jimž je jedno, zda se jim předkládá Alfa anebo Omega. Neboť kdo nemyslí, ten se také ničemu nenaučí a také nic nepochopí a jemu je nakonec zlato a olovo totéž; ale myslitel nekupuje nikdy zajíce v pytli. Proto jsi si také ty u sebe řekl po uzdravení tohoto milého děvčete: „Znamení se mu ovšem před našima očima podařilo, - ale musím ho napřed slyšet mluvit; pak se teprve ukáže, zda má ze své moudrosti skutečně schopnost, aby uskutečnil taková znamení pouze svou vůlí! Když jsi Mne však slyšel mluvit, tu pochybnost u tebe zmizela; neboť Má slova byla tobě a také tvým druhům zárukou úplné pravdy znamení a vlastního účelu Mého bytí zde.

8) Protože jsi ty i tvoji druhové uvěřili jen slovu a nikoli znamení, učiním tedy nyní před vašima očima také velké znamení.

9) Hledte, kde Já jsem, tam věru nejsem Sám, nýbrž tam Mně slouží nesčetné zástupy mocných světlých andělských duchů všech nebes! Když císař anebo král někam cestuje za nějakou velkou vládní záležitostí pak věru necestuje sám, nýbrž cestuje s ním podle jeho vůle ještě velmi silná a četná družina. A hledte, tak je tomu tedy také tím více u Mne, neboť také Já jsem podnikl za velmi velkou a světovou a duchovní vládní záležitostí jako od věčnosti jediný Pán celé nekonečnosti nyní v této světové době právě na tuto Zemi v těle těchto lidí přenesmírně důležitou cestu, bez níž by nemohl nikdy žádný člověk této; Země dosáhnout pravý věčný život!

10) A protože jsem tedy také jako největší Panovník podnikl tuto cestu na Zem z tak převelice důležitých životních důvodů, dovedete si zajisté sami představit, že nyní konali také tuto cestu se Mnou velmi mnohé zástupy Mých služebných andělů a jsou také stále kolem Mne, aby poslouchali Mé pokyny a vyřídili na všech Hvězdách Mé rozkazy.

11) Pouhýma tělesnýma očima je sice nyní ještě nemůžete vidět a postřehovat otevřeli vám však na nějakou dobu vnitřní zrak, pak je ovšem uvidíte a uslyšíte a budete dokonce moci s nimi mluvit a to a ono od nich žádat. Avšak dříve musím vaší svobodné vůli položit velmi závažnou otázku, zda si také skutečně přejete tyto Mé průvodce vidět a s nimi mluvit; nucení u Mne nikdy není!"

12) Tu se Římané na několik okamžiků zarazili; neboť toto Mé prohlášení jim přece jen bylo trochu příliš podivné.

13) Avšak **AGRIKOLA** řekl ostatním: „Víte co? Dáme si tedy věc ukázat a uvidíme, co je na tom! Mně je u Něho nyní opět několik věcí velmi nápadných! Kdo Mu řekl, jak se jmenují?! Já jsem totiž z jisté opatrnosti ještě žádnému člověku zde nesvěřil své jméno. Jak je tedy může vědět? Ale ještě více! Kdo Mu asi mohl prozradit naše myšlenky?! A hledte, přece věděl každou maličkost! A, vezte, to věru není již žádná maličkost! Nyní nám řekl, že tu není sám, nýbrž že jsou s Ním nesčíslné zástupy mocných duchů! Přátelé, je-li tomu tak, pak je to zcela zřejmě úplně dokonale Bůh optima forma a my všichni máme ještě nikdy nebyvalé štěstí, že můžeme

vidět pravého Jupitera tělesně! Souhlasíme tedy všichni s tím, že chceme vidět a slyšet, co nám předtím navrhl ukázat. No, my to chceme a tak Ho požádáme, aby nám ukázal Své mocné duchy na cestách, je-li Mu něco takového možné!“

14) Všichni, i Moji dřívější učedníci, byli úplně srozuměni s tím, že by to chtěli vidět.

15) A **AGRIKOLA** přistoupil ke Mně a řekl: „Velký Mistře, je-li Ti to možné, ukaž nám Své nesčíslné a nejmocnější tajné a neviditelné průvodce a my chceme vidět jaké to jsou bytosti. Všichni Tě prosíme, abys nám ráčil ukázat, co jsi nám slíbil!“

16) Privil jsem **JÁ** : „To se vám ihned stane! Avšak napřed se řádně seberte; neboť co uzříte, to vás, byť i Mou vůlí zmírněno, velmi uchvátí, ačkoli jste udatní Římané!“

17) Privil **Říman**: „Mistře“ naše úsloví je: Si totus illabatur orbis impavidum ferient ruinae!¹⁶⁾ Mistře, kdo nemá strach před smrtí, se také dobrých duchů a ještě méně zlých, jejichž moc není asi zrovna příliš veliká! My jsme již na všechno sebe mimořádnějšího úplně připraveni a můžeš již začít se Svými znameními. Jsme jich všichni velmi žádostivi!“

18) Privil jsem **JÁ** : „Vstaňte tedy se svých sedadel a pojdte se Mnou do přírody! Tam budete zřít celou hodinu nádheru Boha Otce, Který Mne, to jest v tomto těle poslal pro spasení lidí do tohoto Světa.“

19) Když jsem to řekl, vstali všichni se svých sedadel a šli se Mnou do přírody.

189. POHLED DO DIVŮ ANDĚLSKÉHO SVĚTA DRUHÝM VIDĚNÍM. ROZDÍL MEZI ANDĚLY A LIDMI.

1) Když jsme tedy v počtu celkem asi 70 lidí byli v náležitém pořádku v přírodě, tu jsem na de všemi řekl: „Epheta“ to jest. „Otevři se!“

2) A všichni se octli ve druhém vidění a spatřili nepřehledné zástupy světlých andělských duchů, z nichž se někteří k nim, to jest k Římanům snesli dolů a hovořili s nimi.

3) Tu užasli Římané a **AGRIKOLA** Mi řekl: „Pane a Mistře, zde to nyní vypadá jako na našem báječném Olympu! Ne, jaké to nesčetné zástupy! Komu by se mohlo něco takového i jen v nejjasnějším snu přihodit! Řekni mi nyní, zda je to skutečnost! Anebo je to jen silou Tvé vůle oživená fantasmie v nás, která se nyní plasticky ukazuje jakoby mimo nás? Tyto bytosti vypadají úplně tělesné, zejména bytosti, které zde kráčí na půdě zemské mezi námi! Jak tomu máme rozumět?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Hleď, vedle tebe stojí anděl, zeptej se ho a on ti odpoví“.

5) Tu se **AGRIKOLA** obrátil na anděla a řekl jemu: „Mluv, ty zvláštní bytosti! Jsi skutečná bytost, anebo jsi jen výplod mé vlastní, nyní poněkud silně rozpálené fantasmie? Jsi-li však skutečná bytost, podej nám o tom udržitelný důkaz, abych tomu mohl úplně věřit?“

6) Privil **anděl** jasným hlasem: „My všichni jsme mnohem více skutečností nežli vy lidé; neboť vaše těla nejsou naprosto žádnou skutečností. Nejsou tím, čím se zdají být. Mají sice lidský tvar, jenž opatřen údy dá se podle vůle duše pohybovat; když však tento tvar zanikne, přechází ihned opět v nesčetně mnohé tvary jiné. Jen čistá pravda¹⁷⁾ je reálná skutečnost, vše ostatní na vás dosud pozemských lidech je zdání a nutný klam smyslů. Dokud člověk pracuje pro své tělo, aby si nashromáždil poklady tohoto světa, dotud je také jeho duše z klamu svého těla sama v největším klamu; neboť kdo nazývá život těla životem a za takový jej pokládá, toho duši lze považovat tak dlouho za mrtvou, dokud duše v sobě nezpozoruje, že život hmotného masitého těla je ta pravá smrt.“

7) My však jsme veskrze realitou (skutečností), protože nemáme tělo proměnlivé, nýbrž jsme venkoncem životní síla sama, která nemůže být nikdy proměněna anebo nějak zničena. Cokoli vy jako tělesní lidé na světě pozorujete a na cokoli popatříte, to vše může zničit a proměnit vaše tělo. Padne-li ti kámen na hlavu, usmrtí tě. Padneš-li do vody anebo do ohně, budeš mrtev. Krátce a dobře, ve všech živlech můžeš nalézt pro své tělo jistou smrt. Tomu však u nás věčně tak není; i neboť my jsme veskrze sama životní síla z Boha, pronikáme vše, a žádný hmotný živel nemůže nám nikdy jinak uškodit. Máme v sobě nikdy nepřemožitelnou moc a sílu,

¹⁶⁾ I kdyby se sesul celý svět, neohroženého sutiny ponosou. Vyd..

¹⁷⁾ „PRAVDA“ je v rukopisu doplněno cizí rukou, jelikož Lorber dotyčné slovo nedopatřením vynechal. Smyslu by asi spíše odpovídalo „ŽIVOTNÍ SÍLA“ anebo „IDEA“. Vyd..

(že můžeme) všechny hmotné živly v jediném okamžiku zničit anebo také svět živlů vybudovat. Ovládáme vše; nás samé nemůže však věčně nikdy nic jiného ovládnout nežli jen sebe samé, protože jsme nejdokonalejším výrazem Boží vůle.

8) Abys to však jako myslící Říman ještě více poznal, tedy zvedni kámen a hod' jím vši silou na mou hlavu a vůbec nic mně to neudělá! Kdybych však já učinil totéž tobě, byl bys okamžitě tělesně mrtev. jsi a zkus to a přesvědč se sám, že je tomu tak a ne jinak!“

9) Říman se o to pokusil a kámen propadl andělem k zemi a anděl stál před Římanem zcela neporušen.

10) Poté však zvedl anděl kámen znovu a pravil: „Kdybych to nyní učinil já tobě, ležel bys s roztříštěnou hlavou mrtev na zemi; avšak já ti to neučiním, nýbrž zato něco jiného. Pohled' na kámen, jenž je velmi tvrdý! Vezmi jej ještě jednou do ruky a zkus jej zničit!“

11) Říman vzal kámen a zkoumal svou fyzickou sílu na tvrdosti a velké kompaktnosti (celistvosti) kamene; avšak tu nepomohlo tlučení ani házení na velmi tvrdou kamenitou půdu, - kámen zůstal až na několik trhlin úplně neporušen!

12) Tu vzal anděl též kámen z ruky Římana a řekl mu: „Hled', to je též kámen, který jsi předtím mnou prohodil a který jsi se pokoušel nyní zničit! Vidíš nyní, že já mohu držet kámen v ruce právě tak jako ty a to opravdu mnohem pevněji, nežli jsi jej předtím držel ty. Zkus jej vzít z mé ruky a přesvědčíš se o mé síle!“

13) Říman se o to vši silou pokoušel; avšak nebylo možné pohnout rukou anděla ani o vlas nalevo anebo napravo, nahoru anebo dolů a ještě méně se mu podařilo vyprostit kámen z ruky anděla.

14) Tu pravil anděl: „Hled', to bude přece jen jistě něco více nežli jen tvá rozpalená fantazie?!“

15) Pravil **Říman**: „Ano, příteli. ať už jsi kdokoli a cokoli! Kdybych nyní snil, pak bych jistě neviděl tam dole se rozkládající město a neslyšel bych sem nahoru hluk lidu, neviděl bych vedle sebe také všechny tyto své druhy a jistě také ne tuto hospodu v její celé přirozenosti! Neboť měl jsem již velmi často zcela jasné sny a v nich jsem také již viděl na Zemi kvetoucí krajiny; avšak nikdy nevypadaly zcela tak jako jsou v přírodě. jen když se mně zdálo o tom anebo o onom z mých přátel, vypadali vždy tak - aspoň v obličeji a řeči - jako byli, mluvili a jednali ve světě přirozeném. Zde však tomu tak není; nepot' vidím zde vše přirozené jak to je a přitom také vidím vás nepřirozené bytosti a tak vás přece tedy také považuji za pravé a nikoli za vysněné skutečnosti. - Co však uděláš nyní s kamenem? „

16) Pravil **anděl**: „To ihned uvidíš! Hled', ty jsi se předtím pokoušel, zda bys mohl kámen rozbít; leč kámen ti kladl nejvyš tvrdostný odpor! Já ti však nyní ukáži, jak ve své ruce kámen ihned úplně rozdrťím! Hled' tu je ještě kámen celý a hle, nyní tu máš několik set kousíčků! A pohlédni nyní na ně! Kde jsou nyní? Hled' nic tu z nich již není já jsem je zcela rozložil v jejich prastance!“

17) Jsem-li však jako duch s největší lehkostí toho schopen, není tu mé čistě duchovní bytí nekonečně dokonalejší nežli bytí všech tělesných lidí této malé Země?! Proto jedině naše bytí je opravdové bytí a vaše bytí na této Zemi jen potud, pokud je životem podle vůle Páně, jenž nyní neskonalé milostivě žije mezi vámi a učí vás vpravdě žít a Jenž Jediný jest od věčnosti vše ve všem, Kterého máte poslouchat a podle Jeho slov žít a jednat.“

190. RŮZNOST ŽIVOTNÍHO ÚKOLU ANDĚLŮ A LIDÍ.

1) Pravil **Říman**: „Ovšem, ovšem, to nyní již zcela dobře poznávám, - ale protože vy mocní duchové nyní jste již tady a vaše existence je zřejmě pravdivější nežli nyní existence naše, proč se tedy nedáváte k našemu poučení a k naší útěše častěji vidět? My jsme vás nyní viděli a budeme-li to našim vrstevníkům vypravovat, pak snad tomu někteří uvěří, avšak mnozí jiní se tomu zasmějí a budou nás považovat za blouznily a blázny. Nebylo by tedy potom dobře, kdyby se ten či onen z vás objevil a vydal nám pro pravdu naší výpovědi jisté a velmi platné svědectví?“

2) Pravil **anděl**: „My konáme vždy co nejpřesněji vůli Páně; co On chce, to je jedině dobré a to konáme!“

3) Kdyby to pro lidi této Země bylo dobré a ke spáse jejich duší nutné byli bychom také stá-

le viditelní mezi lidmi; protože však tomu tak není, smíme vést lidi jen neviditelně, aby jejich svobodná vůle netrpěla nucením. Před Bohem nemůže totiž nikdo trvat, jestliže napřed nezakusil náležitou dobu v těle jakoby od nás zcela izolovaný (odloučený), nejuplnějši zkoušku svobody života. Taková je láska, moudrost a vůle Páně a musí se podle toho vše tak dít, trvat a být; a neděje-li se, netrvá-li a není-li něco takové, pak je to tolik jako pouhé nic. Budete-li však vy lidé od nynějška žít a jednat tak, jak to chce mít Pán, pak se také stanete a budete po odložení těla tím, co jsme nyní my; neboť také my jsme byli kdysi na nějakém světovém tělese tím, čím jste nyní vy.

4) Leč i nejnepatrnější člověk této Země je již v kolébce mnohem více, nežli jsme my ve vši své velikosti, moudrosti a moci; neboť praví lidé této Země jsou pouhé věčné Boží lásky a nejvyšší moudrost a moc se musí u nich rozvíjet zcela svobodně z jejich lásky k Bohu, jejich neopravdovějšímu Otci. My však jsme jako tvorové vzešli z Jeho moudrosti; proto také musíme teprve z naší velké moudrosti zjednávat v sobě samých lásku k Bohu, což je tu téměř nepochopitelně těžší, nežli z lásky k Bohu nalézt v sobě nejvyšší moudrost a moc.

5) Avšak proto, že vy lidé této Země jste vzešli právě z pouhé lásky v Bohu, tedy sami jste láskou v Bohu, nesmíme my, bytosti moudrosti ani v nejmenším rušit vás ve svobodném vývoji z vaší, pralásky Boží ve vašem bytí a ty, pozemský bratře, nyní poněkud jasněji pochopíš, proč my andělé Boží nesmíme vás obklopovat viditelně. Smíme u vás jen tiše a zcela nepozorovaně probouzet moudrost a moc dřímající ve vaší Boží lásce, avšak nesmíme vám nikdy vdechovat ani jiskru naší vlastní moudrosti; neboť to by vaší moudrost neprobudilo, nýbrž jen potlačilo.

6) Tak je tomu tedy u vás pozemských lidí. Neboť co by se stalo z dítěte, kdybyste je dali od kojné hned na vysokou školu, kde by v základu moudří a vysoce učení učitelé přednášeli svým dobře již připraveným posluchačům nejhlubší a pro obyčejného člověka úplně nepochopitelné vědy a skrytá umění?! Takové dítě by nakonec sice odřikávalo slova svých učitelů, avšak nikdy by nemohlo pochopit jejich hluboký smysl a význam. Proto dejte dětičky vychovat nejprve kojnou a vésti je všelikými hračkami k prvému dětskému myšlení. Od roku k roku se stává dítě pro vyšší vyučování zralější a způsobilější.

7) Co vy tedy děláte se svými dětmi, to děláme také my andělé s vámi lidmi a musíme to právě proto tak dělat, že vy lidé této Země jste dětmi¹⁸⁾ Páně.

8) Kdybyste byli zrozeni na onom Světě, na němž jsme my kdysi žili v těle, přinesli byste si již s sebou do onoho Světa všechnu nutnou moudrost a nepotřebovali byste téměř žádné jiné vyučování nežli jediné vyučování k nalezení lásky Boží ve světle vaší velké moudrosti.

9) Pohleď na veškerá zvířata vaší Země! jsou to také tvorové Boží moudrosti; proto také nepotřebují žádné vyučování, kterým by se teprve musely namáhavě naučit tomu, co musí konat podle své schopnosti a přirozenosti, nýbrž přináší si s sebou vše již hned od narození a jsou ihned svým způsobem zcela dokonalými umělci. Kdo kdy vštěpoval včele znalost bylin, kdo jí ukazoval, kde je v kalíškách květin med a kde vosk? Kdo jí učil stavět buňky a připravovat v žaludku z nasládlé rosy květů vonný med?! Kde se učil pavouk připravovat vlákno a spřádat je ke své nejvyšší potřebné síti?! Hleďte, to vše mají zvířata z Boží moudrosti, jejímiž výplody jsou v prvé řadě sama! Poněvadž však zatím jsou jen tím, mají také to co mají v nejvyšší dokonalosti, nemohou se však také mnoho dalšího již přiučit, jelikož jim téměř úplně chybí láska a její svobodná vůle.

10) Jsou však nicméně také zvířata, jimž jsou již jaksí přimíšeny jisté příznaky vyšší lásky. A hleď, taková zvířata jsou proto tedy také již způsobilá přijmout ještě vyučování od lidí a proto také mohou být vycvičena k leckterému výkonu! A čím více lásky u jistých zvířat, jako například u psa anebo u leckterých ptáků, tím jsou také taková zvířata způsobilější k lepšímu výcviku pro různé výkony.

11) Nuže a tomu tak je v nejvyšší míře u lidských tvorů jiných světových, těles, protože oni přichází na svět již se všemožnými schopnostmi. Ti se již nemusí učit v nějaké škole. Poněvadž se však v nich láska vyvíjí jen jako výplod jejich moudrosti ponenáhlu, mají tedy také školy, v nichž se vyučuje, jak lze také z pouhé moudrosti dospět ke svobodné lásce a ke svobodné vůli. Teprve když to pak takový člověk s mnohým úsilím přivedl tak daleko, je pak způsobilý přiblížit se Bohu a také k jeho dětem této Země.

12) A tak nyní jsi mohl již opět o něco jasněji poznat, proč vy opravdoví lidé této Země ne-

---

¹⁸⁾ „dětmi“; doplnili vydavatelé.

smíte během svého vývoje moudrosti zůstat, s námi ve stále viditelném a citelném styku. Krátce a dobře, vašim životním úkolem je hledat a vyvíjet moudrost z lásky a našim úkolem bylo hledat a vyvíjet z moudrosti Boží lásku.

13) Nikdy nepopsatelný velký rozdíl spočívá jen v tom, že vy lidé této Země můžete se stát Bohu podobní, my však nikdy, - leč bychom sami už jednou přijali tělo této Země, k čemuž však dosud opravdu příliš velkou chuť v sobě nepocítujeme; neboť my všichni jsme se svým údělem víc než úplně spokojeni a lepšího údělu se rádi úplně zříkáme.

14) Kdo se může stát dokonalým dítětem Božím - k čemuž vskutku velmi mnoho třeba - ten je ovšem nekonečně šťasten; avšak my jsme také se svým údělem úplně spokojeni a větší a vyšší nepotřebujeme!

15) Mezi těmito tobě nyní ještě na krátkou dobu viditelnými nesčetnými zástupy je sice také již několik málo pravých dětí Božích, - avšak vy, kteří jste nyní poučováni a vedeni od Nejvyššího od věčnosti, jste na tom nevýslovně lépe! Neboť není nikterak jedno a totéž, zda je někdo synem domu anebo jen jeho sluhou. Dětem náleží vše co má velký Otec, sluhům však jen to, co jim chce dát Pán. - Rozumíš tomu, milý Agrikolo?"

16) Tu náš Agrikola pozbyl téměř řeč a opravdu nevěděl jak je na tom; neboť anděl měl k němu až příliš kategorickou (rozhodnou) řeč, proti níž ovšem nemohl nic namítat. Zároveň však chyběly tomuto jinak počestnému Římanu všechny možné čistě duchovní poznatky, na základě jichž by se byl mohl pustit s andělským duchem do dalšího hovoru.

17) Proto přišel ke Mně a pravil (**AGRIKOLA**): „Pane a Mistře, nemající sobě rovna, to tedy zřejmě není sen a tento duch,-či co on jinak snad ještě je - rozvinul přede mnou ideje, o nichž se opravdu ještě žádnému člověku nikdy ani nezdálo! Jaké stanovisko má tedy našinec k tomu zaujmout?! Nejkrásnější je, že praví, že také on byl kdysi tělesným člověkem na nějakém jiném světovém tělese. Já se však táži, kde je tedy mimo tuto Zemi ještě nějaké jiné světové těleso! Já a nesčetně mnozí jiní lidé o tom nikdy nic neslyšeli. Copak je to za novou řeč?“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Buď jen klidný, příteli! Jdi a on ti již ukáže ještě jiná tělesa zemská, jichž je v nekonečném prostoru nesčíslné množství! Pravím tobě, že tento duch ti neřekl ani jedno písmeno nepravdivé; ale jdi a zeptej se ho podrobněji na to, o čem máš pochybnost a on ti vše to zcela prakticky ukáže a vysvětlí!“

191. O DRUHÉM A TŘETÍM ZŘENÍ.

1) **Říman** poděkoval za tuto Mou radu a šel opět k andělu a řekl mu: „Milý andělský duchu, jsem ti sice velice zavázán za všechna tvá světlá slova, která jsem od tebe slyšel, - avšak my občané této Země a vlastně příští aneb nastávající děti Boží se nemůžeme s vaší nadpozemskou moudrostí naprosto spřátelit! Copak my víme ještě o jiných Zemích v nekonečně dálném prostoru, když dávno ještě dost dobře neznáme ani tuto naši Zemi?! Buď tedy tak laskav a dej mi pro svou výpověď makavé důkazy, jinak se vši svou moudrostí u nás věru mnoho nepořídíš!“

2) Pravil **andělský duch**: „Žádáš sice ode mně mnoho, ale musím ti nyní vyhovět, jelikož Pán tomu tak chce. Tvůj zrak je ti nyní sice tak dalece otevřen, že okem své duše můžeš vidět nás čisté duchy, - ale to také jen proto, že jsme se přioděli jaksi substanciálním tělem ze sféry vašeho vnějšího života.

3) Kdybychom byli u vás jako čisté duchové, pak byste nás i přes vaše nynější druhé zření neviděli. Až budete však jednou v čistém duchovním zření - což můžete zvat třetím zřením aneb nejnuitnějším zrakem ducha - pak nás zajisté budete moci vidět jako čisté a pouhé duchy. Právě tohoto třetího zření je však také třeba, abys mohl tak jako my vidět všechna ostatní světová tělesa, která jsou v přiměřeně malém měřítku také v tobě, leč tvou duší nebudou moci být pozorována, dokud se duše nesjednotí s Duchem z Boha.

4) S dopuštěním Páně můžeme však již u vás lidí také na krátký čas způsobit to, že se stane úplně bdělými duchem a. že tedy budete vytrženi do třetího a tedy do nejvyššího a nejčistšího zření.

5) Já vás tedy postavím nejprve mezi Měsíc a tuto Zemi, abyste tu mohli pozorovat, že tato Země je také jen koule, jako můžete očima svého těla vidět Měsíc a Slunce. Teprve poté vás přivedu zcela na Měsíc, pak na Slunce a poté teprve na několik ostatních Světů a Zemí. Jste s tímto návrhem spokojeni?“

6) Pravit **Říman**: „Ovšem; avšak tato věc snad nebude vyžadovat příliš dlouhou dobu? Neboť jsou-li ony Hvězdy vesměs Světy většími nežli je tato Země, pak musí být nesmírně daleko od této Země, protože se objevují tak malé a tu se již rozumí samo sebou, že seberychnější duchovní cesta tam nebude trvat zrovna příliš krátce.“

7) Pravit **anděl**: „Pro čistého ducha neexistuje ani čas ani prostor. Zde a tam v nekonečné vzdálenosti odtud je jedno a „nyní“ a „před eony roku“ je také jedno. Proto v čistě duchovním stavu můžete také v jediném okamžiku více vidět a zvědět, nežli byste mohli ve svém těle sotva za několik tisíc let slovním vyučováním jen temně zvědět, k čemuž je však ovšem doba života člověka na této Zemi příliš krátká. To má však také svou velkou výhodu v tom, že duše u nás se pak také v jediném okamžiku mnohem více a čistěji a pravdivěji naučí a dozví, nežli by byla zde na této Zemi s to v dlouhé řadě let. Neboť když se duše ve svém těle jen poněkud osamostatnila, je pro ni velkou životní výhodou, je-li jí těžké a trpící tělo odňato a ona pak vstoupí do naší společnosti a dostává od nás úplně živě pravé životní vyučování.“

8) Ale nyní dejte všichni pozor; neboť nyní vás ihned svobodně postavím ve vašem duchu, jenž je vlastní život lásky z Boha a proto také jste anebo se aspoň zcela jistě můžete stát dětmi Božími, budete-li podle vůle Boží žít tak, jak se vám velmi obšírně zjevuje. Staň se! Buďte svobodni a zřete nyní příbuzné vám věčné stvoření Boží!“

9) Po tomto zvolání anděla podle Mé vůle upadli všichni tělesně do spánku, mohli však přitom ústy mluvit, ačkoliv v tomto stavu byli o všechny tělesné smysly úplně oloupeni.

192. NÁVŠTĚVA VE VESMÍRU.

1) Všichni odpočívali na zemi. Jen **AGRIKOLA** seděl na lavici a jal se hned mluvit řka: „Tamto dole ta velká koule je tedy Země a tamto nahoře je Měsíc jako menší koule a tamto ještě hlouběji pod Zemí je patrně Slunce! Ó, to je podivuhodný pohled a zdánlivě prázdný prostor je naplněn bytostmi mého druhu! Některé se vznášejí k Zemi, jiné se opět od ní vzdalují. Á, ó, ó, tu je již měsíční země! Má mnohou podobnost s naší Zemí; vše však vypadá tak pusté a opuštěné. Tu by se mi věru nelíbilo a jak se zdá také jeho obyvatelům se zrovna nejlépe nelíbí; neboť všichni dělají velmi ponuré obličejy a vypadají velmi zakrnělí.“

2) Pravit **anděl**: „To jsou jen určité duše Země, které jsou tu jaksi uvolňovány od příliš velké světskosti, aby se pak staly schopné vyššího duchovního vzdělání. Hle, na opačné straně této měsíční země vypadá to již veseleji a přirozeněji! Tu jsou skuteční obyvatelé této měsíční země.“

3) Říman se tvářil být spokojený a konal svá velká kromobyčejná pozorování.

4) Odtud se šlo ke Slunci.

5) Když **AGRIKOLA** přišel do blízkosti Slunce, pravit andělovi: „Příteli, tento Svět je mi příliš veliký! Tu zanikám a stávám se úplně nic. Dones mně na nějakou menší Zemi!“

6) Pravit **anděl**: „Milý příteli, to není v mé moci, nýbrž já tu musím jednat podle vůle Páně! Až budeme stát na půdě tohoto světlého Světa, bude ti již připadat vlídnější. Tak tedy jen dovnitř!“

7) V tom okamžiku jsme se octli na nejkrásnějším místě středního pásu. Tu pozbýval Říman smysly přílišnou nádherou. A když pak teprve užíval lidi neobyčejné krásy, nechtěl se odtud již ani hnout a prosil anděla, aby si směl vzít s sebou s této velké sluneční země na malou Zemi jedno děvče, aby se mohli všichni lidé přesvědčit, že také Slunce je Svět, na němž přebývají mnohem krásnější a také mnohem lepší lidé.

8) Pravit **anděl**: „Příteli, to již zase vůbec nejde! A i kdybych je mohl přinést k Zemi, bylo by pro ně čirou nemožnost! na této Zemi dále žít, protože vzduch Země by mu byl zcela totéž, co je tělesnému člověku voda Země. Poznáváš již tedy, že lidé jiných Světů mají také takové složení, že mohou existovat jen na Světě jim poukázaném. - Ale nyní pojďme opět dále!“

9) Se Slunce byly pak navštíveny ještě Planety a několik nejbližších Sluncí, na nichž se našemu Římanu vždy co nejlépe líbilo, takže neustále litoval, že se nestal obyvatelem nějakého takového velkého a přenáděrně krásného světlého Světa.

10) **Anděl** mu však pravit: „Příteli, právě na tomto světlém Světě jsi jako duše přebýval v těle 4000 pozemských let! A hle, tu je ještě tvůj překrásný příbytek; a lidé, kteří tu z něho vycházejí a do něho vcházejí, byli co do těla tvoji nejbližší příbuzní.“

11) Když jsi však byl jedním kolem krácejícím mudrcem poučen, že v nekonečně velkém prostoru stvoření je kdesi Svět, na němž se lidé mohou dříve či později státi úplně velkými dětmi velkého Boha, rozhodnou-li se, aby byli co do duše od tohoto Světa uvolněni a na oné Boží Zemi složili ještě jednou v těžkopádném těle zkoušku svobody života lásky - avšak bez jakéhokoli rozpomenutí se na tento překrásný Svět, protože život tam nemá za základ vidoucí moudrost, nýbrž jen zejména z počátku úplně slepou lásku -, byl jsi s tím spokojen. A hle, byl jsi poté ihned proměněn a tvá uvolněná duše byla ihned vložena do tamního pozemského mateřského těla a to v nejnádhernejším městě této Boží Země, abys nedostal v jistých jasných dnech nějakou skrytou touhu přát si zase sem!

12) A hle, byl jsi tedy již jednou v takovém krásném Světě, což nyní ve svém duchu zcela dobře poznáváš, při čemž si také vzpomínáš na vše, co jsi asi dělal před 50 pozemskými lety!. Aby se však příliš neprobudila tvá touha zůstatí opět zde, odebereme se ihned zase na naši Boží Zemi.“

13) V tomto okamžiku byli všichni, to jest všichni Římané, uvedeni opět z třetího zření do dřívějšího zření druhého a byli tedy opět bdělí, avšak s přesným podržením všeho, co zřeli a přesně a jasně slyšeli.

14) Když všichni opět vstali se země, pravil Říman: „Já jsem viděl to a to! Viděli a slyšeli jste něco podobného také vy?

15) Každý krátkými slovy uvedl, co také viděl a slyšel.

16) **AGRIKOLA** pravil: „Nyní také věřím, že je tomu již tak, jak jsem věci viděl a co jsem slyšel a zažil, protože vy všichni jste slyšeli a viděli navlas zcela totéž. Jsou to tedy samá Slunce a Země, a většinou jsou nesmírně větší a krásnější nežli naše Země, - a to vše že by stvořil duch tohoto podivuhodného Žida?!“

17) Pravil **anděl**: „Ano, můj pozemský bratře, to vše a nekonečně více větších a zázračnějších věcí! A On, Převznešený Věčný Duch učinil nyní jako také člověk vaší Země toto znamení, abyste také vy Ho opravdu poznali, podle Jeho slov žili a pak se stali jako Jeho děti přeblaženými. A nyní jděte všichni a poděkujte Mu z celého srdce, že vám zjevil něco tak velikého a že vám ukázal, že jedině On je Pánem všech věcí a všeho života!“

18) Poté to všichni učinili a Já jsem je probudil z druhého zření a všechny zástupy andělů se staly opět neviditelnými.

19) A **JÁ** jsem se jich, tázal, jak se jim toto líbilo.

20) Pravili **všichni**: „Nevýslovně!“

21) Avšak všichni si nyní žádali noční odpočinek a pravili, že budou s to teprve příštího dne o tom mluvit střízlivěji. A tak jsme se tedy opět odebrali do pokoje a v něm k nočnímu odpočinku.

193. DUCHOVNÍ OBDOBA DENNÍCH DOB, KDO SLOUŽÍ OLTÁŘI, MÁ TAKÉ OD OLTÁŘE ŽÍT.

1) Zrána s východem Slunce jsme byli také již v přírodě. Byl čistý den a Slunce vyšlo obdivuhodně čisté.

2) Pozoroval jsem s učedníky krásný přírodní výjev a **JAN** Mi řekl: „Pane, věru nevím, proč takové krásné jitro působí na mně vždy dojmem tak příjemným a mé srdce vznešeně povzbuzujícím, zatím co mně polední Slunce nalaďuje zcela lhostejně a večerní Slunce spíše vážně a ponuře!“

3) Pravil jsem **JÁ** : „To pochází od lepšího a správného životního pocitu člověka. Jitro se podobá veselému a nevinnému mládí člověka, proto tedy také nalaďuje každého čistého a správně cítícího člověka zcela mladistvě vesele.

4) Poledne se podobá silnému muži, jenž si musí v potu tváře vydělávat chléb; proto poledne neprobouzí již tak něžné pocity jako jitro. Neboť ve vážném mužném věku přestala mladistvá poesie života a na její místo nastoupila jen jistá starostlivá vážnost života, což ve správně cítící mysli neprobouzí také věru žádný půvab, nýbrž jen určitou vážnost, z níž srdce zrovna nemá nikdy nějakou zvláštní radost, ačkoli k získání pravého života tu být musí.

5) A konečně večer, jako symbol pozemské smrti a zanikání všech věcí, nemůže na správně cítící mysl působit jiným dojmem nežli jen ponurým, ačkoliv večer je právě tak nutný jako jitro

a poledne. Neboť kdyby nebyl pro člověka večer života, nemohlo by pro něho být a věčnou pravdou se stát ani věčné jitro života.

6) Hleď, v tom spočívá zcela prostě důvod tvého zcela správného pocitu, který však také není u všech lidí stejný. Neboť jsou lidé, jimž je večer mnohem milejší nežli jitro; ano jsou lidé, na které jitro působí zcela nepříjemným dojmem, poledne lepším, a večer a zejména noc pak nejlepším. Avšak lidé, kteří takto cítí, patří většinou ke zvráceným a takové lidi je těžko poučit o něčem lepším a přivést je na pravou cestu víry a citění; neboť oni si v tomto světě se vši plíli nashromáždili jen takové poklady, které zachvacuje rez a které žerou moli. A ty, kdož jednou stojí na tomto stanovisku, těžko lze přivést na jiné stanovisko.

7) Proto vám také všem pravím: neshromažďujte na tomto světě nikdy poklady, které zachvacuje rez a které žerou snadno moli! Také se nestarejte o příští den co budete jíst a čím se budete odívat! Stačí, že každý den o sobě přináší své starosti. Otec v nebi přesně ví, co potřebujete. Pohleďte na vrabce na střeše a na květiny na polích! Nesejí nic a nesklízí nic a přece jsou Otcem v nebi vším co nejhojněji zaopatřeni. Zda nemají vrabci roucha a jídlo a zda nejsou květiny na poli skvěleji oděny nežli byl Šalomoun ve vši své nádheře?! A nejste vy mnohem lepší nežli vrabci, jichž lze tucet koupit za feník a lepší nežli tráva na poli, která dnes ještě kvete, zítra se však poseče, pak usuší a jako špatná píce pro zvířata se hodí do kamen a spálí?! Jestliže to však víte nyní ode Mne, zachovejte se také tak a jednejte podle toho, tak obstojíte jako Moji vyvolení učedníci dobře ve svém úřadě!

8) Mojžíš přece řekl, když určoval dávat kněžskému kmeni Levi desátek: „Kdo oltáři slouží, ať je také od oltáře živ!“ A Já pravím vám nyní totéž, i když také slovy jinými. Proto jsem to však nyní také jen vám a pro vás mluvil a tímto nechci dávat žádné příkázání, podle něhož již nikdo nemá pole obdělávat a nikdy vinou révu na vinici pěstovat a okopávat, nýbrž to platí jen pro vás jako vyvolené dělníky na Mé duchovní vinici; neboť ostatním pravím: Kdo tu nepracuje, ať také nejí! Kdo však hledá Mé Království a jeho spravedlnost, tomu bude, jako vám, vše ostatní jako svobodný dar přidáno.“

9) Tu Mně poděkoval zejména Jan za toto poučení a tázal se Mne, zda to má také zaznamenat.

10) **JÁ** jsem však pravil: „Zcela jistě, avšak hlavně jen pro vás a pro vaše nástupce; neboť kdyby to platilo pro všechny lidi, pak by to bylo na Zemi brzy velmi pusté.“

194. PÁN OZNAČUJE 30 ŘÍMANŮ.

1) (**PÁN:**) „Nyní však vstali také již naši Římané a brzy nás obklopí; avšak nedělejte s nimi potom velké okolky! Čeho tu bude třeba, Já již s nimi vyřídím. Jako pohané jsou to v podstatě dobří lidé; avšak jsou to přece jen pohané a mají dobrý spánek. Brzy se sami přesvědčíte, jak málo dnes jako z vína vystřízlivělí lidé budou dbát toho, co vše včera slyšeli a viděli. Vzpomínají si sice na to vše; leč připadá jim to tak, jakoby se jim o tom jen velmi živě zdálo. Proto pravím vám, abyste je neoslovovali a jim to nepřipomínali.“

2) Ona dívka však již dnes ráno odtud odešla, když Mně předtím vyřídila po bdícím již hospodském pozdrav a to s nejživějším ujištěním, že budoucně již nikdy nebude hřešit. A Já pravím vám, že také dostojí danému slovu. Co jsem vám tedy nyní řekl pro tento okamžik, pokud se týče Římanů, toho se držte a to zachovávejte jak nejlépe dovedete; neboť sami se brzy přesvědčíte, že jedině Já mám vždy a věčně pravdu!“

3) Učedníci se divili tomu, že těchto 30 Římanů, kteří včera večer pro Mne tak zcela mimořádně zahořeli, budou dnes považovat vše jen za živý sen.

4) Pravil jsem **JÁ:** „Tomu se příliš nedivte; neboť tito lidé požíli již včera dole ve městě trochu příliš mnoho toho dobrého a potom také zde dobře o sedmkrát více nežli my všichni. Proto také již více snili nežli bděli; neboť opojený sní s otevřenýma očima. Proto jim připadá vše, co zažili včera v noci tím více jako jasný sen. Avšak nejlepší na věci je to, že si nyní vzájemně vypravují co se jim zdálo a každý vypravuje navlas stejný sen. Nemohou se tu vyznat a vinu dávají vínu, které asi bylo nějakým mágem tak očarováno. Ani děvče jim nechybí.“

5) Právě proto jsem jim v tomto jejich opojení vykonal tak mimořádné znamení. Neboť kdyby byli úplně střízliví, byli by Mne patrně považovali a prohlásili za jednoho z jejich bohů; avšak takto je to dobře a pro svobodu lidské mysli je vždy lépe, obdrželi-li zjevované znamení ve snu

nežli v úplně střízlivém bdělém stavu. A tak tomu také bylo včera u těchto Římanů. Brzy uvidíte, co se z této věci vyvine.“

6) Když jsem vyřídil toto se Svými učedníky, přišli k nám ven Lazar a hospodský, který Mně nejprve vyřídil pěkný pozdrav od dívky.

7) A **LAZAR** Mně pravil: „Ale Pane, to je přece jen opravdu zvláštní s těmi Římany a zejména s Agrikolou, který včera v noci byl tak hovorný! Ten nejhovornější je dnes nejvýš zamklý a všichni vespolek považují včerejší Tebou vykonaná neobyčejná znamení za pouhé sny; a nejkrásnější na tom je to, že všichni vypravují navlas jeden a týž sen! Jedna část ho považuje za účinek jistě očarovaného vína; Agrikola však praví, že ten sen pochází z toho, že jejich fantazie se již příliš mnoho obírala oním proslulým Židem a že proto v nich všech bez jejich vědomí vytvořila zároveň takový obraz, který je všechny zároveň tuto noc zaměstnal. Avšak nejkrásnější je na tom to, že vlastně vůbec nevědí, jak přišli na tuto horskou hospodu! Já jsem pravil Agrikolovi, že byli téměř již večer jednou dívkou přivedeni nahoru; nyní si však již ani na to nemohou vzpomenout! Ať se pak v těchto lidech vyzná, kdo to jen dovede, - pro mně jsou příliš neupřímní!“

8) Pravil jsem **JÁ** ; „Zanechte toho jen! Je to již správně tak; neboť kdyby byli tito lidé včera večer střízliví, nemohl bych Se jim takto zjevit. Jelikož však ve svém silném opojení spíše snili nežli bděli, učinila se věc nicméně zcela dobře. Zapamatuj si však dobře, abys Mne neprozradil! Až se budou jednoho z vás opět dotazovat na pověstného Žida, řekněte jim, že dnes dopoledne bude učit v chrámu! Poté se budou chtít brzy dostat do chrámu a budou Mne chtít vidět a slyšet. Teprve potom budou zralejší, aby se mohli dovědět něco podrobnějšího o svém domnělém snovém vidění.“

9) Pravil **LAZAR**: „Zcela dobře! Ale Pane, nyní je snídaně také již připravena! Nechtěl bys se Svými učedníky dříve posnít a teprve pak Se odebrat do chrámu?“

10) Pravil jsem **JÁ** : „Ó, ovšem; avšak dej snídani do jiné místnosti, abychom nepřišli s Římany příliš veřejně dohromady! Brzy jich vyjde několik ven a budou se na všelicos vyptávat. Moji učedníci již mají pokyn, co mají dělat; já však s nimi budu zcela snadno hotov. Zatím tedy připrav snídání v jiné místnosti a my pak ihned přijdeme, posnídáme a půjdeme pak ihned do chrámu.“

195. 30 ŘÍMANŮ HLEDÁ PÁNA.

1) Když to oba uslyšeli, šli ihned opět do domu a učinili vše podle Mého přání. Sotva však byli v domě, vyšlo také již několik Římanů ven k nám a kochali se krásnou vyhlídkou s této hory.

2) Jeden Říman však přistoupil k jednomu učedníku a otázel se ho, zda také on byl přes noc v této hospodě a snad ostatní také s ním.

3) **Učedník** ho však odkázal na Mne a řekl: „Tam Ten je mocen také vašeho jazyka, jděte a promluvte si s Ním!“

4) Tomu tento Říman, jenž znal také trochu židovsky, porozuměl a šel ihned ke Mně a tázal se Mne jako předtím učedníka.

5) A **JÁ** jsem řekl jemu: „Pročpak se nás na to tážeš? My jsme se tě také neptali, zda jsi strávil tuto noc v této hospodě! Byli jsme zde sice, ale na tom vám cizincům přece nezáleží, jelikož jsme vaši místnost odpočinku zcela jistě nikde nerušili svou přítomností! Řekni Mi však nyní, proč se to chceš od nás dovědět!“

6) Pravil **Říman**: „Ej, my jsme včera a také již předevčírem hledali velmi proslulého Žida a náhodou jsme se octli v této hospodě! Byli jsme však všichni silným vínem poněkud opojeni a ve spánku měl jeden jako druhý jeden a týž zcela obdivuhodný sen: Nalezli jsme obdivuhodného Žida. Tento Žid nás mezi jiným přivedl právě také na toto místo a ukázal nám tu svou celou božskou moc a nádheru, takže jsme pak byli v nejvyšším stupni vytržení a zázračného Žida jsme považovali za Boha, jenž na nějakou dobu přijal na sebe tak pro forma tělo lidské, aby poučoval lepší lidi pro vyšší život. Ale to je jen tak zcela krátký obsah našeho snového obrazu. Leč kdyby se to bylo zdálo jen pouze jednomu z nás, - no, pak by to byl zcela zvláštní krásný sen; avšak my jsme měli všichni bez výjimky zcela úplně jeden a týž sen, což jistě není nic obyčejného! Přečítali jsme to vínu a chtěli jsme se vás tedy nyní otázat, zda jste též vy zde přenocovali, zda jste také vy sami neměli podobný sen. Proto se nepohoršujte!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ne, ani v nejmenším! Avšak nemůžete si již zcela vzpomenout, jak onen pověstný Žid vypadal?“

8) Pravil **Říman**: „To je nyní trochu těžké; avšak smím-li již mluvit za sebe, pak vypadal podle mé slabé vzpomínky téměř asi tak jako ty, nejlepší příteli! Prosím však jen žádné pohoršování!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „No ano, to právě nic nedělá; nakonec jsem to mohl přece jen být Já Sám!“

10) Pravil s úsměvem **Říman**: „Hm, hm, dobrý příteli, ty asi rád žertuješ?! Ale říkám ti: „Ten zvláštní sen nebyl naprosto žádný žert; neboť kdybys byl měl také ty takový sen, byl bys jím také obzvláště rozrušen!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Nemůžeš přece vědět, zda jsem také Já neviděl zcela totéž jako vy! Ale nechme nyní této věci! My zůstaneme také dnes večer zde a zůstanete-li také vy ještě zde, pak se k tomuto předmětu ještě vrátíme. Nyní však ihned posnídáme a potom půjdeme po své práci! Kde však bude možno dnes onoho. zázračného Žida vidět a slyšet, to vám již později poví pán této hospody; neboť on to bude jistě vědět!“

12) Pravil **zdvořilý Říman**: „Přeji vám ke snídani dobré chutnání! Pan domácí bude pak již tak laskav a zpraví nás o tom, kde bude lze onoho proslulého muže vidět a slyšet!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela dobře! Ale zůstaňte střízliví, jinak Ho zase zaspíte a prosníte, jako se již mnohým stalo a ještě velmi mnohým stane! Ale nyní ke snídani!“

14) Tu jsme opustili Římany a šli jsme do pokoje, kde na nás již čekala snídaně. Římané učinili totéž, jenže jako včera ve velké jídelně. Byli jsme brzy hotovi a šli jsme pak rychle dolů do města, v němž jsme se napřed poněkud poohlédli; neboť před 9. hodinou (podle nynějšího počítání času) nebylo v chrámu co dělat, totiž dnešního poslavnostního dne.

196. PÁN UČÍ V CHRÁMU. ÚSUDKY POSLOUCHAJÍCÍHO LIDU.

JAN 8.2.

1) Když byl chrám otevřen, šel jsem tedy záhy zrána s učedníky do chrámu a byl jsem v něm jedním z prvých. (Jan 8,2) Když pak lidé viděli, že jsem šel do chrámu, přišlo jich veliké množství za Mnou a Já jsem Se posadil a začal učit podobnostmi, obrazy a příklady, jaké se zhusta vyskytují v evangeliích.

2) Ukazoval jsem lidu velkou lásku, dobrotu a spravedlnost Boha Otce a také jsem mu ukazoval, v čem vlastně záleží Království Boží, které se mu nyní přiblížilo tak blízko.

3) A velmi mnozí uvěřili ve Mne.

4) A **někteří** pravili: „To je opravdu velký prorok a divíme se velice, že to farizeové nechtějí uznat! Je zároveň krajně nezištný, neboť ačkoli, pokud víme, prokázal mnohým také již převeliká dobrodiní, nedal si nikdy od nikoho nic zaplatit a je zcela jisté, že všude, kde byli on a jeho učedníci podle starého obyčeje pohostinsky přijati a pohoštěni, prokázal hospodáři vždy zázračně dobrodiní, které bylo zřejmě tisíckrát cennější nežli co obdržel od hospodáře. Mimoto není to nějaký svatoušek a zachází se všemi lidmi stejně a řekne-li nyní: „Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a, obtíženi jste a Já vás všechny občerstvím a najdete u Mne opravdovou útěchu života a jeho pravý klid!“, pak tomu musíme věřit!“

5) Člověk, jenž takto moudře a srdečně mluví a sám také takto jedná a koná tak velká znamení, je jistě vskutku velikým prorokem, ať už pochází odkudkoli! A přijde-li snad Mesiáš, pak je otázka, zda bude konat znamení větší! Nepřijde-li s hromem, bleskem a deštěm síry, pak v Něho neuvěří farizeové právě tak, jako v tohoto!“

6) **Jiní** opět, kteří byli ještě více věřící, řekli: „Není nám již třeba čekat na žádného jiného Mesiáše neboť my máme již Tohoto za zcela pravého! Vždyť jeho slova mají sílu a život a jeho skutky jsou úplně božské a tak je On pro nás již zcela pravý Mesiáš. Ti, kdo chtějí čekat na jiného, ať si čekají a ať se sami oklamávají!“

7) Pravili **opět jiní**: „Jsme ještě příliš pod mocí farizeů a nemůžeme dělat co chceme. Co nám prospěje pravda a víra, dokud mají farizeové v rukou moc a to právě nyní pod Římany více nežli kdy předtím?“

8) Tu jsem však pravil **JÁ** : „Bůh Sám je věčná láska a pravda sama! Nic ve světě vás nemůže osvobodit nežli jediné pravda. Kdo páše hřích, který byl vždy lží, ten je také sluhou hřichu a otrokem jiných ještě větších hříšníků, kteří nemají žádné svědomí a žádnou lásku nežli jen pro své hanebné já. Kdo však má v sobě pravdu, ten je mocným nepřitelem lži a hřichu a je svobo-

den neboť nikdo ho nemůže svést k nějakému hříchu. Proto zvolte pravdu a nebojte se těch, kteří snad usmrcují vaše tělo, avšak vaší duši nemohou dále nic učinit ale bojte se spíše Boha, jenž může s tělem usmrtit a zahubit vaši duši.

9) Škodu na těle vám Bůh jednou tisícírovnobně nahradí; ale škodu na vaší duši vám Bůh nikdy nenahradí. Neboť Bůh dal rozum, intelekt, svědomí a svobodnou vůli a zákon duši proto, aby mohla dobře posoudit, co je dobré a zlé a duše může svou vůlí zvolit to neb ono. Co však zvolí, podle toho bude ze sebe souzena buď ke smrti anebo k životu.

10) Otec v nebi však chce, abyste obdrželi všichni život věčný a proto Mne nyní poslal k vám do tohoto světa. Proto pravím vám ještě jednou: Kdo ve Mne věří, bude mít život věčný; kdo však nevěří, že jsem byl k vám poslán Otcem, ten přijde o život, který by si byl nyní mohl snadno vydobýt. Otec v nebi Mne však miluje a tak i všechny, kdo věří ve Mne a Já Sám jim dám v pravdě Svých slov život věčný!“

11) Tu pravili **někteří**: „Je přece jen zvláštní, jak ten člověk ze sebe mluví stavě sebe sama na roveň téměř Bohu. Je jen opravdový div, že ho dnes mohou farizeové tak dlouho snášet!“

12) **Jiní** opět pravili: „Mluví svobodně a otevřeně a v jeho slovech nenalzáme nic nepřístojného! Mluví otevřeně úplnou pravdu a farizeové by museli teprve hledat co by proti němu našli!“

13) Pravili **opět jiní**: „O, jen si nemyslete; ti budou brzy něco mít!“

14) Pravil **vedle stojící celník**: „Ó, ano, s čímž zase, jako ještě vždy, odejdou! Tito lenoši již dlouho nic proti tomuto pravdivému nevnalzájí!“

15) Poté byl na malou chvíli klid a farizeové byli plni zlosti a přemýšleli, jak by Mne mohli chytit snad slovem anebo jedním Mnou vyžádaným právním výrokem, aby Mne pak mohli obvinít z nepravdy a lidu se vši okázalostí říci: „Podívejte se nyní na vašeho opravdového proroka anebo na svého Mesiáše! Jak stojí nyní jako lhář před vámi!“ Avšak přes jejich mocné přemýšlení se nedalo nic opravdu důležitého nalézt.

197. CIZOLOŽNICE.

JAN 8,3-11

1) Avšak zatím co tak přemýšleli, přivedli k nim jejich vyslaní drábové cizoložníci, která byla dopadena při činu samém a nyní měla být podle Mojžíše ukamenována, - což však bylo vždy přítomnými farizeji, byla-li cizoložnice bohatá, proměněno ve velké peněžní pokání. Byla-li chudá, ale krásná a mladá, byla obyčejně zmrskána a musela pak posloužit templářům; stará a ošklivá byla však zajistěna již svou přirozeností před cizoložstvím. Přítomná cizoložnice byla však ještě velmi mladá avšak chudá a chtěla si při této slavnostní době vydělat od jednoho velmi bohatého cizince vydatnou úsporu na čas nouze, aby se pak snáze protloukla životem. Tato cizoložnice byla by pak také zřejmě propadla chrámu, kdybych nebyl přítomen Já a kdyby templáři nebyli nuceni použít jí jako hlavního prostředku, aby Mne jím, podle jejich mínění, zcela jistě chytli.

2) Tedy tato chudá cizoložnice byla nejmoudřejšími farizeji ihned postavena přede Mne a tedy doprostřed lidu, který Mne ovšem hustě obklopoval se všech stran. (Jan 8,3)

3) A když tu takto žena soužená smrtelnou úzkostí stála nyní přede Mnou, otázal se Mne **jeden z velemoudrých farizeů**: „Tato žena byla dopadena v cizoložství při činu samém. (Jan 8,4) Mojžíš nám v jednom zákoně přikázal, abychom takovou osobu kamenovali - a zákon Mojžíšův je tolik jako zákon Boží. Co ty tomu nyní říkáš?“ (Jan 8,5)

4) Rozumí se samo sebou, že to učinili jen proto, aby Mne tím zkoušeli, zda podle jejich výpočtu nepřijdu jednak tvrdým zákonům Mojžíšovým, jednak Mou řečí o velkém milosrdenství Boha Otce a také Mou jim dobře známou dobrotou k hříšníkům do nevyhnutelných rozpaků, aby pak našli něco proti Mně a mohli potom lidu, jak bylo již poznamenáno, s velkou slavnostní okázalostí říci: „Podívejte se nyní na toho velkého podvodníka a svůdce lidu kterého my nyní právem uchopíme a odevzdáme spravedlnosti!“

5) Já jsem jim však na jejich otázku nedal tak rychle jak chtěli odpověď, nýbrž shýbnul jsem se k zemi a psal jsem vinu hříšnice (prstem) do písku na zemi (Jan 8,6); neboť při tak velkých slavnostech bylo vždy na zemi velmi mnoho písku, protože se chrám opět zametal teprve po zcela odbytých slavnostech a poté bylo smetí všelijakým pověřivým Židům prodáváno.

6) Když však farizeové a chrámoví Židé neustávali se svými otázkami, tu jsem Se vzchopil a řekl jim: „Je úplně pravda, že Mojžíš dal takový zákon; avšak ti, kdož měli právo hříšníci kámenovat, museli být bez hříchu, - tak je to také psáno! Aspoň ten, kdo hodil první kámen na hříšnici, musel být úplně čistý a bez hříchu! Kdo je tedy mezi vámi bez hříchu, ať první hodí kamenem na tuto hříšnici! (Jan 8,7) Boží milosrdenství tím škodu neutrpí; neboť Mojžíš dal člověku moudré zákony. Kdo je zná a je nezachovává, ten se sám odsoudil a svůj ortel smrti zpečetil.“

7) Poté jsem Se shýbnul opět k zemi a psal jako předtím. (Jan 8,8)

8) Když však uslyšeli ode Mne tato slova, s kterými nepočítali, tu jim jejich svědomí pravilo: „Vy jste sami mnohonásobní hříšníci a cizoložníci a veškeren lid vás zná jako takové!“, tu neřekl již žádný od nejvyššího do nejmenšího ani slovo a každý opouštěl, jak jen rychle mohl, chrám.

9) Za několik okamžiků nebylo uprostřed chrámu nikoho z farizeů, templářů a levitů a sluhů a drábů, nýbrž jen Já a hříšnice a ovšem ve velkém kruhu lid a všichni Moji učedníci. (Jan 8,9) Tu žasnul lid zcela potěšen tím, jak jsem zcela málo slovy rozehnal farizeje.

10) A **někteří** zcela hlasitě pravili: „Ó, měli jen zvednout kámen a byli bychom tyto staré hříšníky roztrhali! Neboť hříšník nemůže a nesmí zejména hříšníka mnohem menšího již vůbec nikdy soudit.“

11) Při této příležitosti jsem Se opět zcela vzchopil a neviděl jsem v kruhu nikoho ze soudců, nýbrž jen ženu, která tu měla být kamenována.

12) A **JÁ** jsem Se otázal: „Ženo, kde jsou ti, kteří žalovali na tebe? Cožpak tě nikdo neodsoudil?“ (Jan 8,10)

13) Pravila **cizoložnice**: „Ne, Pane, nikdo mne neodsoudil, nýbrž všichni co nejrychleji odešli!“ (Jan 8,11)

14) Poté jsem **JÁ**. jí pravil: „Ani Já tě neodsoudím! Ale jdi nyní domů a nehřeš již více! Neboť budeš-li hřešit, zle se ti povede!“ (Jan 8,11)

15) I poděkovala hříšnice za prokázanou jí milost, prosila Mne však, abych jí dal radu, jak by se dostala jistě domů; neboť přece. jen se bojí, aby ji drábové farizeů někde nevyčíhali a něco zlého jí neudělali.

16) Tu pravil jsem **JÁ** : „Neměj z nich strach; budou rádi, když tě tak snadno nespátrí! Jdi však nyní mezi lid, ten tě již ochrání a přivede zcela dobře domů! Pohleď jen tamto k oponě chrámové a uvidíš všechny, kteří tu předtím stáli! Neboť byli venku lidem dotazováni, co se to stalo, že všichni utekli tak rychle z chrámu. Oni se však styděli říci pravdu, pak se neohrabane vymlouvali a branou vedoucí k východu se opět zcela - tiše vrátili. Avšak jdi nyní jen mezi lid, jenž věří ve Mne a zcela nic se ti nestane! Já budu nyní lid učit dále a oni se budou hned zase hlásit a tlačit ke Mně; neboť nyní mají na Mne tím větší zlost, že jsem je zahanbil a tebe zachránil z jejich drápů. Ale nyní jdi jen směle, kam jsem ti pověděl, buď zbožná a nehřeš více!“

17) Tu šla nesměle mezi lid a lid ji dobře přijal a za hlasitých vyhrůzek farizeům jí dodával odvalu.

198. DOZNÁNÍ PÁNĚ V CHRÁMU.

JAN 8,12-21.

1) Když poté nastal v chrámu opět klid, pravili **někteří z lidu**: „Pane a Mistře, nedej se farizejci mýlit a poučuj nás dále o Svém poslání a Království Božím; neboť když Ty mluvíš, tu jsme všichni celí oko a ucho a naše srdce tlukou opravdu jedině Tobě hlasitě vstříc!“

2) Pravil jsem **JÁ** poté lidu: „Dejte tedy pozor a dobře si to zapamatujte; neboť chci vám otevřeně říci a již vám nezadržovat Kdo jsem Já!“

3) Poslyšte: Já Sám jsem Světlo světa. Kdo Mne následuje, nebude chodit ve tmách, nýbrž bude mít pravé Světlo života.“ (Jan 8,12)

4) Tu zajásal zvučně **lid** a hlasitě pravil: „Ano, to je úplně pravda; neboť Ty, Mistře, jsi přišel do tohoto světa jako jasně zářící Světlo a jak dobře děláš Tvé Světlo nám, kteří jsme bloudili tak dlouho v nejhustější noci duše!“

5) To bylo **zlobou naplněným farizeům** příliš mnoho a proto se opět prodrali ke Mně a pravili: „Protože svědčíš o sobě samém, není tvé svědectví pravdivé!“ (Jan 8,13)

6) Poté jsem pravil **JÁ** „I kdybych také svědčil o Sobě Samém, bylo by Mé svědectví přesto pravdivé; neboť Já vím, odkud jsem přišel a také vím, kam jdu. Jen vy farizeové pro svou pýchu

nevíte odkud jsem přišel a kam jdu (Jan 8,14) Vy rozsuzujete a soudíte vše podle těla, protože neznáte ducha. Já však nesoudím nikoho. (Jan 8,15) Soudím-li však přece, pak je soud Můj správný; neboť nejsem zde Sám jak se domníváte, nýbrž Já a Ten, Jenž Mne poslal, Otec.

(Jan 8,16) Není však ve vašem zákoně psáno, že svědectví dvou lidí je platné?! (Jan 8,17) A tak jsem to předně Já, Jenž svědčím o Sobě Samém a zadruhé Otec, Který Mne poslal do tohoto světa. Kolik svědků k tomu ještě chcete?“ (Jan 8,18)

7) Tu se **farizeové** rozlítili a pravili: „Máš nás za blázný? Kde je tedy tvůj otec, aby ti dal svědectví před námi?“

8) Tu jsem vstal a šel k pilíři, na němž byla tak zvaná boží pokladna, zvaná tak pro oběti pro chrám a mluvil jsem hlasitě do pokladny: „Vy slepci, neznáte ani Mne ani mého Otce! Neboť kdybyste znali Mne, znali byste také Mého Otce!“ (Jan 8,19)

9) Když jsem tato slova hlasitě promluvil do boží pokladny, tázali se Mne, proč jsem nyní mluvil do pokladny.

10) Privil jsem **JÁ**: „Protože je to jedno, mluvím-li slova vám do očí anebo do oné nyní prázdné a mrtvé pokladny! Pokladna aspoň trpělivě slova přijala, což by u vás nebylo.“

11) To **lid** se souhlasem přijal a vyzval farizeje, aby Mne nechali nerušeně mluvit. Tu farizeové opět poněkud ustoupili.

12) **JÁ** jsem však učil lid dále a vyjadřoval jsem Se bezohledně o farizejích a čím více jsem před lidem odhaloval jejich hanebné skutky a řádně jim na prstech vypočítával, za co vše budou sklízet prokletí, tím více jásal lid a tím zuřivější se stávali farizeové. Avšak nejali Mne, neboť nepřišel ještě Můj čas. (Jan 8,20)

13) Tu však přistoupilo ke Mně **několik jiných Židů**, kteří se ještě velmi přidržovali farizeů, avšak v mnohém směru nedávali ani Mně zcela za nepravdu a pravili: „Ale řekni nám ještě, kam chceš přijít s takovými řečmi!“

14) A **JÁ** jsem jim opět řekl: „Vězte, Já odtud odejdu způsobem, který neznáte a vy Mne budete hledat a nenajdete a přitom ve svých hříších zemřete! Neboť kam Já jdu, vy nemůžete přijít.“ (Jan 8,21)

15) I mluvili mezi sebou (**Židé**): „Chce se nyní, ježto příliš rozzlobil farizeje a již snadno neujde jejich pomstě, že zoufalství sám usmrtí? Neboť jinak při dobrém rozumu by nemohl říci: „Kam Já jdu, vy nemůžete přijít!“ (Jan 8,22)

16) **JÁ** jsem jim však se zcela veselou tváří pravil: „Nelamte si proto hlavy! Já vám hned Sám ukáži pravý důvod a vy pak snadno a hned poznáte, proč nemůžete tak jak nyní jste, přijít tam kam jdu Já.“

17) Hledte: Vy jste zdola a přijdete tu zase dolů; Já jsem však shora a vrátím Se zcela jistě také opět tam a vy Mne nebudete moci následovat.“ (Jan 8,23)

18) Tu se rozzlobili také **tito Židé** a řekli: „Co to má znamenat? Copak ty nám snad můžeš dokonce slibovat peklo?“

19) Řekl jsem **JÁ**: „Ó, ne; avšak věc je taková: Vy jste z tohoto světa - co do svých duší - Já však nejsem z tohoto světa!“

20) A Židé pravili: „Kdepak je potom jiný svět? My žádný jiný neznáme!“

21) Privil jsem **JÁ**: „Vy ovšem žádný jiný neznáte! A Já jsem vám řekl toto proto, že při své nevěře zemřete ve svých hříších. Neboť nevěříte-li, že právě Já jsem Zaslíbený a nyní k vám přišedší Mesiáš, zemřete ve svých hříších a nepřijdete nikdy tam, kde budu Já se Svými vyvolenými. (Jan 8,24) A kdyby tomu tak nebylo, věru, neměl bych nikdy odvahu říci vám něco takového jako pouhý člověk, jakým je i každý z vás!“

22) Tu pravili **Židé**: „Co pravíš o sobě? Mluv jasně a pravdivě, kdo tedy vlastně jsi!“

23) A **JÁ** jsem pravil: „Je těžko zcela hluchým uším mluvit. Protože jste Mně nerozuměli předtím, poslyšte Mne tedy nyní! Předně Já jsem Ten, Který právě mluvím s vámi!“ (Jan 8,25)

24) Pravili **Židé**: „No a kdo jsi tedy zadruhé?“

25) Privil jsem **JÁ**: „Jen trpělivost, ono „zadruhé“ najdete již sami z Mé řeči; neboť mnoho mám ještě před vámi mluvit a pořádat! Poslyšte! Ten, Jenž Mne poslal, je nanejvýš pravdomluvný a Já zvěstuji nyní před světem, jímž jste vy všichni, jen to, co jsem vždy slyšel od Něho.“ (Jan 8,26)

26) Ježto však **tito slepí Židé** opět nerozuměli (Jan 8,27), že jsem k nim mluvil o Otci anebo o věčné lásce v Sobě, tázali se opět řkouce: „Ale při chrámu a Sinaji! Kdo je tedy ten, jenž tě poslal?“

27) Tu jsem jim také s velmi vážnou tváří pravil: „Poslyšte! Až budete mít Syna člověka povýšeného, pak, ač příliš pozdě poznáte, že jsem to Já, Který jako člověk nic Sám od Sebe nečiním, nýbrž mluvím a jednám jak Mne vždy učil Můj Otec. (Jan 8,28) A vězte ještě něco více a podrobnějšího: Otec, jenž Mne poslal, není nikde daleko odtud, nýbrž je zde se Mnou. Otec Mne nenechává nikdy Samého; neboť já činím vždy jedině to, co Mu je milé a nebojím Se jako On v celém světě žádného člověka. (Jan 8,29) Neboť kdyby tomu tak nebylo, neřekl bych vám to.“

199. PÁN A JEHO ODPŮRCI.

JAN 8,30-49.

1) Když jsem byl toto pln vážnosti řekl Židům, vyvalovali mnozí oči a pravili: „Věru, ten člověk mluví jako někdo, kdo má moc a nikdo se neodvažuje se ho dotknout anebo mu zakázat, aby nemluvil takto v chrámě! Kdyby takto otevřeně mluvil v chrámě proti farizeům našinec, pak by ho byli již desetkrát kamenovali - a jeho nechají ke své nejvyšší zřejmé škodě mluvit a neodvažují se již vystoupit. To je opravdu něco nadlidského a my jeho slovům věříme!“ (Jan 8,30)

2) Pravil jsem poté Židům, kteří začali ve Mne věřit: „Zůstanete-li v mém slově, stanete se tím také Mými pravými učedníky. (Jan 8,31) Poznáte v něm pravdu a tato pravda vás osvobodí, jak jsem se již o tom zmínil dříve.“ (Jan 8,32)

3) Poté odpověděla ona více nevěřící část **Židů** řka: „Věz, my jsme símě Abrahamovo a nebyli jsme nikdy nikoho sluhy anebo dokonce otroky! Jak se tedy jako svobodní páni a občané staneme ještě svobodnějšími? (Jan 8,33)

4) Poté jsem jim řekl: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Kdo páše hřích, je také služebníkem hříchu, jak jsem se o tom zmínil již dříve! (Jan 8,34) Služebník však není svobodný, jelikož musí vždy poslouchat choutky a vášně svého těla! Služebník však nezůstává v domě navěky, nýbrž jen syn. (Jan 8,35) Služebníkem je však každý hříšník a domem je Království Boží a jeho spravedlnost a syn je pravda, jestliže vás tedy nyní já jako pravý Syn Království Božího osvobozuji, pak jste tedy také vpravdě a řádně svobodní!“ (Jan 8,36)

5) Pravili opět **nevěřící**: „Nezapomínej, že my jsme símě Abrahamovo a že jsme nebyli nikdy nikoho služebníky! Co tedy stále mluvíš, že nás osvobodíš?!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, já dobře vím, že jste potomci Abrahamovi, - Já jsem jím však tělem také! Ale ačkoliv pravíte, že jste nebyli jako símě Abrahamovo nikdy nikoho služebníky, byli však jimi vaši otcové v Egyptě a později v Babyloně a nyní jste služebníky Říma, - když už mluvíte o poměru vnějším. Já však mluvím o vnitřním životním poměru a podle toho jste byli vždy služebníky svých vášní a nechali jste se jako posedlí jimi ovládat. Ze však je tomu tak, dokazuje ta okolnost, že se snažíte Mne usmrtit, jako se totéž co nejhrošivěji snažili učinit též farizeové. A to činíte proto, že Má řeč se vám nezamlouvá, nechápete ji a nenávidíte Mne proto, že vám mluvím plnou pravdu. (Jan 8,37) Mluvím k vám jen to, co vždy vidím a slyším u Svého Otce a vy toho nedbáte, nýbrž stále jen toho, co jste také u svých otců viděli a slyšeli, což však vám k ničemu neprospívá. (Jan 8,38)

7) Když jsem jim toto nadhodil, pravili opět (**Židé**): „Nezapomeň, že otec náš je Abraham! To ruší všechna tvá obvinění proti nám. - Rozumíš tomu?“

8) **JÁ** jsem řekl: „Ó, zcela dobře vám rozumím! „Ó, kdybyste byli děti Abrahamovy, činili byste také skutky Abrahamovy! (Jan 8,39) Vy se však nyní snažíte Mne usmrtit jako nějakého nejhoršího zločince a to pouze proto, že vám říkám pravdu, kterou jsem slyšel vždy od Boha. Věru, to Abraham nikdy nechtěl učinit třem jinochům, že mu řekli Pravdu. (Jan 8,40) Vy sice konáte skutky otce svého, ale ne skutky otce Abrahama! Pochopte to!“

9) Tu pravili zcela již rozzlobení nevěřící **Židé**: „Příteli, my nejsme nemanželsky zrození! Máme všichni jednoho Otce a tím je Bůh Sám!“ (Jan 8,41)

10) Řekl jsem jim **JÁ**: „Ó, kdyby byl vaším otcem Bůh, milovali byste Mne tak, jako Mne milují ti, kdož Mne poznali. Neboť Já jsem co do Ducha od Boha vyšel a od Boha přicházím. Věru, Já jsem snad nepřišel jako člověk od Sebe Samého, nýbrž Bůh Mne poslal, to jest toto tělo, kterým Se nám nyní Sám zjevil a které se snažíte usmrtit. (Jan 8,42) Proč nemůžete však slyšet Můj hlas, jste-li Božími dětmi? (Jan 8,43)

11) Pravili **Židé**: „Cožpak tě snad neslyšíme?“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ano, zajisté Mne svými tělesnými ušima slyšíte, - ale Já se vás jen

táží, proč se vám smysl Mých slov nelíbí. Proč se tedy velmi líbí mnoha jiným, dokonce tamtěm Římanům, kteří se postavili kolem boží pokladny?“

13) Tu umkli a nevěděli, co by Mně na to odpověděli; neboť se obávali lidu a neodvažovali se dát hlasitou odpověď, která by byla ovšem velmi hrubá a urážlivá.

14) **Lid** však volal na Mne: „Pane a Mistře, hleď abys se zbavil těchto bohatých zatemněnců; neboť chtěli bychom od Tebe slyšet jen spásná světlá slova, nikoli však stálé a přehloupé odpovědi těchto slepců. Řekni jim jednou jasně a rovnou co a kdo jsou, aby pak šli!“

15) Pravil Jsem **JÁ** „Jen trpělivost! Já jsem již řekl, že to nejsou děti Boží a to by jim přece mělo stačit!“

16) Pravili zcela rozhořčeně **Židé**: „Jak můžeš říci, že nejsme děti Boží?“

17) **JÁ** jsem řekl také s výrazem zcela vážným: „Já jsem vám jasně a pravdivě ukázal důvod. Proč se Mne ještě dále tážete?! Ano, řeknu vám tedy také dále co jste, protože jste se Mne dále tázali. Víte, čím jste? Jste děti otce ďáblů! Ten byl od počátku vrahem a netrval v pravdě; neboť pravda nebyla nikdy od něho (ve hmotě)! Když tento duch, jenž je vaším otcem, mluví lži, pak mluví o svém vlastním; neboť on byl vždy lhář a otec lží. (Jan 8,44)

18) Pravili zcela rozzlobení **Židé**: „Kdo tě opravňuje k tomu, abys přede vším lidem toto mluvil o nás? Proč jsme děti satanovy?“

19) Pravil jsem **JÁ**: „Protože vám mluvím pravdu a nevěříte Mi!“ (Jan 8,45)

20) Pravili **Židé**: „Proč ti máme věřit?“

21) Pravil jsem **JÁ**: „Abyste nezemřeli ve svých hříších a mohli být blaženi!“

22) Pravili **Židé**: „Ty jsi také člověk jako my; proč nás má právě tvé slovo učinit blaženými?“

23) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem, já jsem nyní také jen člověk, - ale člověk, který může říci: „Kdo z vás Mne může vinit z hříchu?! Říkám-li však pravdu jako člověk před Bohem a všemi lidmi hříchu prostý, proč Mne tedy nevěříte?! (Jan 8,46) Kdo je z Boha, ten také rád slyší slovo Boží. Ale vy nyní nechcete slyšet právě Mé slovo, které je Boží slovo, protože nejste z Boha!“

(Jan 8,47)

24) Pravili **Židé** samou zlobou již zcela hloupí: „Neříkáme pravdu, že jsi Samaritán a že máš v sobě ďábla místo Duchu Božího?“ (Jan 8, 48)

25) Pravil jsem **JÁ**: „Já nejsem Samaritán a ještě méně mám ďábla v Sobě, jak to může o Mně dosvědčit tisíce lidí, nýbrž Já ctím vždy vpravdě Boha, Svého Otce. Proč Mne zneuctíváte? (Jan 8,49) Proč Mne nezneuctívají tak mnozí jiní, kteří poznali Mne a Otce?“

200. PODSTATA PÁNĚ.

JAN 8,50-59.

1) Tu se stal **věřící lid** opět netrpělivý a pravil: „Pane, prosíme Tě, odstraň od Sebe tyto slepé blázny; neboť ruší Tebe i nás! Nedají-li brzy pokoj, zjednáme pokoj násilím; neboť my jsme zde zůstali kvůli Tobě, chceme slyšet Tebe a ne tyto hloupé zatemněnce. Dítě v kolébce je dokonce často rozumnější nežli tito nesmyslní blázni!

2) My všichni, počtem přes 2000 máme o Tobě, o Tvém božském poslání úplně jasno. Velmi dobře jsme postřehli, co jsi oznamoval tím, když jsi řekl: „Já tu nejsem Sám, nýbrž Otec je vždy u Mne!“ Avšak tito hlupáci nepostřehli a věčně nepostřehnou, že Otec a Ty jste jedno a totéž a že pravíš-li: „Otec Mne poslal!“, chceš tím pro slabý rozum lidí jen naznačit, že Ty, Věčný jsi Si stvořil Sám tělo, abys byl nám červům této Země viditelným Bohem, Učitelem a Utěšitelem v naší velké nesnazi. Tvé svaté tělo je Tvůj Syn a Ty, před, námi ubohými hříšníky a červy této Země jsi v Sobě Otec!

3) A tito blázni to nechápou a myslí, že spolkli všechny proroky, kteří přece dosti výslovně stanovili dobu se všemi jejími příznaky a poměry, v níž přijde Mesiáš. Tento čas je nyní úplně tady; proč by se tedy měl onen Zaslíbený nedostavit?!

4) Jestliže však velcí, Duchem Božím naplnění věštcí mohli téměř před tisíci lety oznámit tuto nynější dobu tak určitě a přišla-li tato doba nyní navlas tak, jak bylo tehdy předem popsáno, proč by tedy prodléval Mesiáš mající podle zaslíbení právě v této době přijít? On však neprodléval, nýbrž je tu mezi námi; my jsme Ho brzy a snadno poznali!

5) Avšak tito slepí potomci těch, kteří se již na poušti, na úpatí Sinaje, v době, kdy Jehova dával Mojžíšovi na hoře za blesku a hromu svaté zákony, modlili ke zlatému teleti a Jehovu nedbali - ačkoliv jim velmi hlasitě před jejich nosy zvěstoval Své zákony - jsou nyní před tváří Boží

ještě týmiž ctiteli svých zlatých telat a při vši své nezměrné hlouposti jsou, nicméně ještě dosti drzí, aby na Tebe, Ó Pane, dokonce vztáhli ruku. O, Pane, nech je jít a uč nás, abychom lépe a hlouběji poznávali Tebe - a také naše velké hříchy, kterých jsme se tak často před Tebou dopouštěli!“

6) Privil jsem **JÁ** lidu: „Bud'te klidni; neboť Já musím říci, Kdo jsem, aby se jednou nemohli vymlouvat, že jsem jim to neřekl a neoznámil! Já jsem jim už řekl, že nehledám Svou čest a u těchto lidí věru již vůbec ne a že je tu jeden, jenž ji hledá a soudí. (Jan 8,50). Avšak tato slepá a zabedněná čeládka to nikdy nepozná a nepochopí, dokud jí nebude přiložena sekyra na kořen. Proto však jí ještě jednou pravím: Vpravdě, vpravdě, bude-li kdo zachovávat slovo Mé, smrti neuzří navěky!“ (Jan 8,51)

7) Pravili nyní již zcela slepě rozzlobení Židé: „Nyní teprve poznáváme, že máš v sobě ďáb-la! Je-li tvé slovo tak dobré jako slovo Boží, pak přece bylo také slovo Boží to, které zachovávali Abraham, Izák a Jakob a přitom všichni zemřeli! Cožpak je tvé slovo božstější nežli slovo otců a proroků, že pravíš: „Kdo bude zachovávat slovo Mé, smrti neokusí navěky!?“ (Jan 8,52) Ty jsi tedy více nežli náš otec Abraham, jenž zemřel a proroci, kteří všichni zemřeli? Kým činíš ty sám sebe?“ (Jan 8,53)

8) Privil jsem **JÁ**: „Kdybych Se oslavoval Sám, nebyla by Má sláva nic; je to však Můj Otec, jenž Mne oslavuje, o Němž vy pravíte, že je to váš Bůh. (Jan 8,54) Vy Ho však neznáte; Já však Ho znám. A kdybych řekl: „Neznám Ho!“, pak bych byl věru lhář jako vy, kteří říkáte, že On je váš Otec! Já Ho však opravdu znám a jeho slovo zachovávám! (Jan 8,55)

9) Já vám však řeknu ještě něco, z čehož můžete poznat, že váš otec Abraham Mi není neznám. Hleďte, Abraham se těšil, že uvidí Můj čas na této Zemi! Vy nyní pravíte, že Abraham zemřel; Já však pravím vám, že on od Mého prvního dne tento Můj čas stále viděl a pociťoval z něho převelikou radost; (Jan 8,56) Ano, on dosud vidí Můj čas a raduje se!“

10) To bylo pro slepé Židy něco příliš neuvěřitelného a plavili s ústy široce otevřenými: „Cože?! Padesát roků ještě nemáš a viděl jsi Abrahama?! (Jan 8,57)

11) Privil jsem **JÁ**: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nekonečně dříve nežli Abraham byl jsem Já!“ (Jan 8,58)

12) To Židy rozzuřilo. Neměli již slov, aby vyjádřili své největší rozhořčení. Sehnuli se tedy k zemi a zvedali volnější kameny, jichž neměl chrám nedostatek, protože se na podlahu zřídka něco vynakládalo a chtěli je po Mně hodit; Já jsem Se však rychle skryl, stal se úplně neviditelný a vyšel jsem z chrámu projdouc jimi. (Jan 8,59) Učedníci a Lazar s Římány šli rychle za Mnou a poté jsme se rychle odebrali na naši Olivovou horu.

13) Ale v chrámě nastal nyní řídký výstup, který se o svátcích sotva kdy asi udál. Lid napadl Židy a začal je rdousit, takže museli být přivedeni vojáci, aby aspoň poněkud zjednali opět klid. Lid se však dal sotva uchlácholit a žádal od římských vojáků, aby všechny zlé a klid tak nesmírně rušící Židy svázali a odevzdali soudům, což se tedy také - aspoň pro forma - stalo. Teprve potom se lid opět upokojil.

14) Poté však přistoupil do středu zákoník a chtěl poučovat lid proti Mně; avšak sotva vyslovil deset_slov_musel již uprchnout.

---

201. ODHALENÍ SVŮDCE CIZOLOŽNICE.

1) Bylo již dlouho po poledni, když také dav lidu opustil chrám a odešel do svých hospod a tak se také naše cizoložnice snažila dostat do svého příbytku a svému muži sdělila vše, co se s ní přihodilo v chrámu.

2) Tu zesmutněl **muž** a řekl: „Nikoli ty, má dobrá žena, nýbrž já na tom mám hlavní vinu!“

3) I otázal se ho **jeden** z těch, kteří mu přivedli ženu zpět: „Jak je to možné, že ty jsi vinen z cizoložství tvé ženy?“

4) Tu pravil **muž**: „Přátelé, jen opravdu největší bída přinutila mě a ženu k tomu, abych uposlechl skvělý návrh jednoho cizince! Avšak tento cizinec byl buď asi nějaký přestrojený dráb anebo dokonce nějaký chlípný farizeus, který měl na tuto mou ženu již dávno zálsk. Neboť když jsem přijal peníze a nesl je do jiného pokoje, přišli také již pochopové, vytrhli ženu z rukou cizince a já jsem si žel musel připsat na svůj vrub, že jsem uvrhl svou předrahou ženu do největšího neštěstí. Jelikož nyní je opět tady, muselo se asi stát něco zvláštního; neboť ještě žádný

ze všech mnohých takovým způsobem zajatých nikdy již nepřišel na denní světlo. Co to tedy bylo, že tato má žena byla osvobozena? Vy, milí mužové, byli jste zcela jistě svědky všeho toho, co se asi přihodilo v chrámu. Nemohli byste mi sdělit, co jste viděli?“

5) Právili **mužové**: „To vše ti bude vypravovat tvá žena. Nebožáčka má co děkovat za toto své osvobození jedině velkému proroku z Galileje. Také však řekl, aby budoucně již nehřešila; neboť kdyby tak učinila, dopadlo by to s ní pak mnohem hůře. To tedy k vašemu životnímu vodítku!“

6) Tu se otázal onen muž, zda by sám nemohl mít to velké štěstí sejít se někde s prorokem a vyslovit mu povinný dík.

7) Právili **mužové**: „Kde se asi nyní zdržuje, to ti nemůžeme povědět; avšak dověděli jsme se tolik, že kdykoli přijde do Jeruzaléma, zastaví se vždy u Lazara z Betanie. My sami ho tam půjdeme vyhledat. Učiňte také tak! Aspoň se tam dozvíme, kam asi odešel!“

8) Právili **muž**: „Pak je snad na hoře Olivové, protože Lazar se o svátcích obyčejně zdržuje na hoře Olivové, ježto tam udržuje velkou hospodu, která je silně navštěvována cizinci.“

9) Právili **mužové**: „Tím lépe! Budeme ho nejprve hledat tam! A nebude-li tam, půjdeme do Betanie!“

10) Tu poděkoval muž i se svou ženou oněm mužům za tuto zprávu a vydal se i se ženou na cestu, uzavřel svůj malý příbytek a šli ihned s muži, což oni zcela rádi přijali. Avšak cestou narazili na několik farizeů a tu byl jeden, kterého žena a také muž ihned velmi dobře poznali jako onoho cizince, jenž v římském přestrojení učinil tohoto jitra krásnou mladou ženu za peníze cizoložnicí. I řekli to oba doprovázejícím je mužům.

11) **Muži** pak přistoupili k farizeovi a tázali se ho zcela příkře: „Hle, znáš tuto ženu, kterou jsi dnes ráno v oděvu Římana za peníze svedl k cizoložství? Že jsi to byl ty, dokazuje tvá ostříhaná hlava a oba tě již zdaleka poznali! Co tomu nyní říkáš? Hle, nás je počtem asi 72 a poženeme tě nyní před římský soud. Co tomu nyní říkáš?“

12) Tu chtěli oni tři utéci; avšak mužové to nepřipustili, zadrželi je a tázali se ostříhaného ještě jednou. On je však začal proklínat a zapřísahat, že to není on.

13) Avšak **muž a žena** pravili: „Toto bídné přísahání ti neprospěje; neboť ty víš, že před soudem platí svědectví dvou lidí. Proto pojď jen nyní s námi k soudu, abys se, bídniče, uvrhl do hrobu který jsi si vykopal sám.“

14) Tu oni tři začali prosit a chtěli dát muži mnoho peněz. Muž však peníze nepřijal, nýbrž žádal na nich, aby měl budoucně od chrámu pokoj. To oni tedy také co nejslavněji slíbili a mužové nechali pak ony tři jíti dále, avšak ovšem jen za velmi osudného ujištění, že kdyby uslyšeli to nejmenší, že by se chrám o nich nepříznivě vyslovil, půjdou ihned ke správci země. Že potom tito manželé měli od templářů pokoj, lze si snadno domyslet.

15) A tak byla tedy také tato příhoda Mou vůlí přivoděna; neboť bez ní by byli měli ubozí manželé v Jerusalemě špatné postavení a byli by vždy ve velkém nebezpečí.

202. DĚLNÍCI NAVŠTĚVUJÍ PÁNA NA HOŘE OLIVOVÉ.

1) Poté se odebrali všichni na horu Olivovou, kde jsem právě s učedníky a Lazarem obědval a kde také bylo a obědvalo oněch 30 Římanů. Když sem přišli, tázali se sluhy hospody, zda tu jsem Já. A sluha na tuto otázku přisvědčil. Když oněch asi 70 mužů obdrželo tuto pro ně nejvyšší radostnou zvěst, zajásali a prosili sluhu, aby šel do pokoje a zeptal se Mne, zda směji vejít dovnitř.

2) Tu šel sluha ke Mně a tázal se Mne na to.

3) A **JÁ** jsem mu pravil: „Jdi ven a řekni těm, kdož tě poslali: Kdo hladoví, ať přijde a dosyta se nají a kdo žízní, ať přijde a pije! Neboť koho Já nasycuji, ten nebude ve věčnosti nikdy hladovět a kdo z Mého vína pil, ten nebude nikdy žíznit; neboť z jeho ledví potoky živé vody potekou. - jdi nyní ven a řekni jim to!“

4) Sluha vyšel kvapně ven a řekl to doslova mužům.

5) Když to mužové uslyšeli, tu nevěděli jak jsou na tom a tázali se mezi sebou, zda jim zde chci dát zadarmo oběd, který podle jejich mínění nejsou hodni přijmout.

6) Proto pravilo (**oněch sedmdesát**) sluhovi: „Buď tak dobrý a jdi ještě jednou dovnitř a řekni dobrému Mistru a Pánu, že jsme sem nepřišli kvůli jídlu a pití, nýbrž jedině kvůli Němu, abychom od Něho uslyšeli ještě několik slov světla života!“

7) Tu šel sluha opět do pokoje.

8) Avšak **JÁ** Sám jsem šel sluhovi vstříc a řekl jemu: „Já již vím, co Mně máš sdělit. Jdi nyní jen za svou záležitostí, Já Si promluví s oněmi muži Sám!“

9) I odešel sluha a **JÁ** jsem vyšel ven k mužům a řekl jim: „Kdo má uši, slyš a rozuměj tomu a kdo má oči viz a chápej to! Protože jste přišli sem, je právě ten pravý pokrm a pravý to nápoj, co vše já vám chci dát. Pokrm těla nepůsobí k věčnému životu duše, nýbrž jedině Mé slovo a vaše víra a vaše jednání podle toho slova. Mé slovo je pravý pokrm a vaše víra a vaše jednání je pravý nápoj. Proto pojdte ke Mně všichni, kdož se lopotíte a obtíženi jste; a Já vás občerstvím!“

10) Pravili **mužové**: „O Pane, jak jsi dobrý a moudrý! Dovolíš-li, půjdeme již do pokoje a budeme tam čekat na tento tvůj duchovní pokrm, až se Tobě, ó Pane a Mistře, zalíbí několika slovy nás posílit a oživit. A hle, v našem středu je ta, kterou tvá moudrost dnes vytrhla z drzosti farizeů a také je tu její ubohý muž! Oba přišli s námi, aby ti ještě jednou poděkovali za prokázané jim velké dobrodiní! Chceš-li, půjdou i oni s námi do pokoje.“

11) Pravil jsem **JÁ** : „Vždyť jsem přece přišel do tohoto světa proto, aby přišli ke Mně všichni, kdož se nějak lopotí a jsou obtíženi. Neboť Já jsem pravý Lékař, jenž chodí k nemocným a jim pomáhá a nikoli ke zdravým, kteří Lékaře nepotřebují. Proto pojdte nyní všichni do pokoje!“

12) I šel jsem nyní opět do pokoje a všichni šli za Mnou.

13) Hospodský však zatím již připravil velký svatební stůl, u něhož mělo as 70 mužů i s onou ženou zcela dobře místo. Když všichni seděli u stolu, otázel se hospodský, zda chtějí něco jíst a pít.

14) Tu pravil jeden: „Příteli, my jsme všichni více méně chudí a nemáme tolik peněz, abychom si mohli objednat také víno; proto přines nám jen chléb a několik džbánů vody a my budeme také s tím spokojeni! Těchto 10 slavnostních dnů je pro nás nejšpatnější dobou, protože nesmíme pracovat. Nemáme-li však práci, není také výdělek a tudíž ani peníze, kterými bychom si mohli mimo denní chléb opatřit ještě něco jiného, protože naše malé úspory beztoho již jsou u konce.“

15) Pravil **hospodský**: „Vy však máte jistě ženy a děti! Z čeho žijí, když se již vám mužům daří tak bídě?“

16) Pravil muž, jenž mluvil předtím: „Ó, příteli, tohoto štěstí až na toho, jehož žena je tu s sebou, se, nám nedostalo! Ženy jsou na světě nyní jen pro bohaté; my chudí si nemůžeme vzít ženu a ještě méně ji pak vydržovat. Jsme svobodni a nemusíme se o, ženy a děti starat!, V tomto nejvyšším špatném čase se sotva sami protlučeme; jak by se nám pak teprve dařilo s ženami a dětmi?! Díky Jehovovi, že jsme svobodni!“

17) Tu pravil **LAZAR**: „Ale“ moji milí, když se vám v Jeruzalémě tak špatně dařilo, proč jste nepřišli ke mně do Betanie?, Tu byste dostali mnoho práce! A u mě si nemůže nikdo naříkat, že by se mu kdy špatně dařilo.“

18) Pravil **muž**: „To my dobře víme; ale také víme, že k tobě přicházejí všichni zdaleka a hledají u tebe práci a výdělek a tak jsme se neodvážili, abychom ti byli kdy na obtíž. Ale budoucně již použijeme tvůj návrh.“

19) Potom přikázal Lazar hospodskému, aby opatřil všechny tyto lidi hojným chlebem a vínem. I šel hospodský se svými mnohými sluhy a přinesl dostatek chleba a vína.

20) Když tito hosté spatřili také víno, tu poděkovali a **jeden** pravil Lazarovi: „Pane, víno pít budeme; ale s placením to bude špatně dopadat! My ti však útratu zcela přesně zaplatíme po svátcích.“

21) Plavil **LAZAR**: „Jezte a pijte bez starosti; neboť co, zde požijete, je již zapláceno!“

22) Tu se všichni tázali, kdo, to vše již zaplatil; neboť rádi, by to věděli, aby tomu dobrodinci mohli vyslovit svůj povinný dík.

23) Avšak **LAZAR** pravil: „Neptejte se na to, nýbrž jezte a pijte; neboť ten Dobrodinec je úplně spokojen již s vaší dobrou vůlí!“

24) Tu **všichni** povstali a pravili: „Budiž tedy: vzdán tomuto Dobrodinci, jenž chce být neznám, náš nejúplnější dík!“

25) Poté se teprve opět posadili a jali se jíst a pít.

---

203. DŮVOD NEVÍRY TEMPLÁŘŮ.

1) Také my jsme však seděli a pili a Římané činili totéž, rozprávějící mnoho o Mně; jen nemohli náležitě pochopit, jak a proč jsem mohl při takové Mé božské síle a moci prchnout z chrámu před hrstkou Židů.

2) Tu jsem pravil **JÁ** k Agrikolovi: „Mýlíš se, myslíš-li, že jsem snad prchl z chrámu z bázně před Židy! Já jsem věděl, proč jsem to učinil a hlavní příčina toho byla ta, že Mne lid poznal a že také zlé, nevěřící a sobecké Židy poznal důkladněji, nežli to bylo kdy dříve. Proto také potom vztáhl na ně ruku a připravil jim holdování, na které budou pamatovat celý život. Proč bych tedy vztahoval na ty ďábly ruku Já, když jsem předem věděl co je čeká, až odejdu z chrámu? Zde však sedí as 70 svědků, kteří velmi dobře vědí, jak se po mém odchodu dařilo rozezleným Židům.“

3) Pravil **Říman**: „Poslyš, božský Mistře, my jsme Římané, z božské nauky Židů známe jen málo a přece věříme, že jsi opravdu zaslíbený Mesiáš Židů! Proč však tomu nevěří Židé, kteří jsou přece s vaší Boží naukou jistě co nejméně obeznámeni? Jaký důvod mají pro to, že nevěří, když přece vidí, že mnozí jiní tomu věří?“

4) Pravil jsem **JÁ**; „To způsobuje jejich sobectví, jejich neomezená pýcha a jejich rovněž tak neomezená panovačnost. Podle jejich ideje má Mesiáš sestoupit z nebes za hromu a blesku s nebeskou s nade všechny pojmy jdoucí pompou, vtáhnout do chrámu a velekněze, farizeje a zákoníky vyzbrojit vši mocí a vším leskem, Římany ze země vypudit a templáře po Svém boku vši silou a mocí vyzbrojit, aby pak mohli brzy ovládat celý svět.“

5) Protože jsem však přišel do tohoto světa způsobem zcela jiným a to již před stvořením tohoto světa co nejpřesněji stanoveným v největší chudobě a veliké nuzotě, proto tito slepci nevěří, že Já jsem ten Zaslíbený a nenávidí Mne, protože poznávají, že Mnou přijde veškerá jejich vážnost a moc co nejdříve v niveč.

6) Lid je teprve nyní zcela poznává a nemá k nim již úctu, což oni velice pocítují a proto se stále snaží o to, jak by Mne mohli usmrtit. Když to dobře uvážíte, pak zajisté poznáte, proč kněží ve Mne nevěří.

7) Také však již někteří kněží přešli ke Mně, protože poznali, že Já jsem vpravdě Mesiáš a jsou tu u Mého stolu v řeckém oděvu a chodí nyní již jako Moji učedníci přes půl roku se Mnou a jsou svědky velmi mnohých Mých nauk a skutků. Ptejte se jich tedy a oni vám již vše řeknou!

8) A těchto dvanáct nejbližších u Mne sedících je od počátku tohoto Mého působení u Mne a znají zcela vše, čemu jsem učil a co jsem konal ke spáse všech lidí. Také s nimi si můžete promluvit a oni vám nic nezadrží. Avšak nyní jezme a pijme; potom budeme mluvit dále!“

9) S tímto vysvětlením byli Římané zcela spokojeni a **AGRIKOLA** pravil: „Tak tedy všude je kněžstvo Plutovo (ďáblové; vyd.)! Mělo by být zcela zrušeno a všem lidem zvěstována jen Tvá opravdu čistě božská nauka!“

---

204. VÝCHOVA LIDSTVA K POZNÁNÍ BOHA.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli, co si přeješ, také se stane! Ale tak snadno, jak ty si to přeješ, to věru nepůjde; neboť staré kněžstvo zapustilo již příliš hluboké kořeny. A z dneška na zítřek se nezruší; k tomu je třeba staletí. A i tu to půjde ještě velmi těžko; a ve dvou tisíciletích nebude tato Země dávno ještě osvobozena ode všeho kněžství a ještě méně ode všeho pohanství.“

2) Lidem světským se ve světě líbí a tak musí také Boží nauka zcela světsky vypadat, má-li dojít u lidí ohlasu.

3) Pravda bude lidem této Země podávána vždy jen zastřeně; neboť otevřeně by ji lidé právě tak nesnesli, jako nejsi s to otevřenými očima snést polední Slunce. Lidé se musí učit myslet, pak hledat a sami nalézat. A nenalezl-li člověk vnitřní světlo života sám, pak mu nic nepomůže ani tisíc učitelů. A konečně je tu již jedno, zda považuje světlo za tmou anebo tmou za světlo.

4) Proto musí člověk sice dostat úder k hledání pravdy, ale plnou pravdu náhle nikdy; neboť pravdu by nesnesl člověk bez ztráty svého pozemského života, kdyby se mu stala najednou

úplně jasnou. A tak u lidí této Země se nebudeme moci ještě dlouhý čas s úplnou pravdou tak rychle vytratit. Ty jsi čistě rozumově vzdělaný Říman a proto také nemohu s tebou mluvit jinak, nežli jen zcela přirozeně. Ale suď nyní sám, zda nemám úplně pravdu!“

5) Pravitel **Říman**: „To jistě; avšak nechápu tu Boží moudrost a ještě mnohem méně Jeho všemohoucnost! Cožpak nestvořil Bůh celou Zemi i s lidstvem a nezávisí veškeré bytí na Něm?“

6) Pravitel jsem **JÁ**: „Ovšem, ale také především pravé vnitřní životní vzdělání a především možná úplná samostatnost a samosíla stvořeného života každého člověka! A tu může Bůh pohnutě uskutečňovat jen Svým nejvyšším možným držením Se v ústraní a právě také jen tichým vcházením do mysli (srdce) člověka.

7) Proto musí člověk z počátku jen všelikými zjevy ve světě hmotném a pak dokonce i mnohými sny a malými vnitřními údery být přiveden k tomu, že začíná o všech těch zjevech a vjemech přemýšlet, - a to ne hned každý člověk, nýbrž jen ten, jenž je k tomu zcela tajuplně určen Bohem. Ostatní to pak teprve slyší od takového probuzenějšího člověka, činí pak též pozorování a přemýšlejí o nich.

8) Když zvláště probudilí lidé mnoho o nich přemýšlejí, pak je teprve dopuštěno, aby přišli sami od sebe na stopu toho, že musí být Bůh, Jenž všemu dává vznik a vše řídí a vede. Takovým způsobem se zcela přirozenou cestou vyvíjí poznávání všemohoucí, všedobrotivé a nejvyšší moudré božské Bytosti.

9) Dospělo-li lidstvo jednou všeobecněji k tomuto poznání, pak jsou teprve dopouštěna větší zjevení a přesnější určení, z nichž lidé již jasněji a s větší důvěrou začínají poznávat božskou Bytost, avšak přitom mají přece jen ještě velké zcela volné pole, aby přijali za pravdu vše, co jim bylo zjeveno a podle toho jednali anebo také nepřijali a podle toho nejednali.

10) Kdo přijímá zjevení jako pravdivé a jedná podle něho, ten pak také přichází brzy ke stále jasnějšímu poznávání a k pravému, samostatnému svobodnému životu. Kdo ho však nepřijímá, nýbrž přidržuje se jedině svého rozumu a svých zkažeností a podle toho jedná, nedopouští se proto žádného hříchu; zůstává však nicméně pozadu a bude mít mnohem déle co činit, nežli dospěje k čistému poznání Boha a k dokonalosti svého vnitřního pravého života.

11) Kdo však úplnou pravdu nějakého Zjevení přijímá a jasně ji svým rozumem poznává, avšak svévolně proti tomu jedná, ten hřeší a hubí tím svůj život také na onom světě na údobí pro vás často nepředstavitelně dlouhé; neboť je prost všeho vnitřního světla, protože ochotně nenásledoval ani svůj absolutní rozum, ani dobře pochopené zjevení.

12) Když se však takto ocitne duše svou vlastní vinou v úplné tmě života, pak jí nemůže ani Bůh se vši Svou všemocností pomoci, nýbrž musí jí v jejím vlastním stavu ponechat tak dlouho, dokud nepřijde v sobě, k určitému poznání což je jí ještě vždy možné. Je-li tomu tak, tehdy má láska a moudrost Boží nekonečnou hojnost nejvhodnějších prostředků a cest, aby takovou duši napravila způsobem nejvyšším nepozorovatelným. A hle, takový je poměr mezi Bohem a všemi lidmi na této Zemi, která je tu proto, aby nosila děti Boží.

13) Co se týče poměru lidí k Bohu¹⁹⁾ na jiných Zemích, do toho lidem této Země zcela nic není: až budou však jako děti Boží dokonalí, pak teprve obdrží nejúplnější právo z Boha, svého Otce, aby se také o to starali.

14) Nyní se však děje Bohem pro lidi této Země jistě to nejvyšší zjevení; neboť více nežli Já Sám v těle lidí nemohu k lidem této Země věčně nikdy přijít. Blaze tomu, kdo ve Mne věří, Mnou se nepohoršuje a pak žije a jedná jak zde tomu zřejmě učím! Neboť kdo zachovává Má slova a žije a jedná přesně podle nich, ten brzy pozná, že Slova, která jsem k vám mluvil a mluvím, nejsou slova lidská, nýbrž Boží, která jsou v sobě samých Život, Světlo a věčná Pravda.

15) Proto také necháme ty tam dole, i když také nechtějí ve Mne věřit; neboť vedle toho jsou přece již velmi mnozí, kteří věří ve Mne a proto v sobě již nyní úplně chovají pravý věčný život. Věru, nyní jsou tu již tací, kteří smrti nepocítí a neokusí! Věru, Já :jsem pravý Ženich a kdo ve Mne věří a Mne miluje, ten je vpravdě Mou nevěstou! A nevěsta bude mít v sobě rovněž věčný život, jako jej mám v Sobě Samém Já a také jej mohu dát komu chce. - Rozumíš tomu?“!

---

¹⁹⁾ „K BOHU“ doplnili vydavatelé.

205. SVOBODA VŮLE A DUCHOVNÍ POSLÁNÍ ČLOVĚKA NA ZEMI.

1) Pravit **Říman**: „Na mou věru, Ty jsi Bůh; neboť kdybys byl jen člověk jako já, nemohl bys nikdy tak moudře mluvit! Tvé včerejší zázraky dostávají nejúplnější potvrzení pravdy teprve těmito Tvými slovy, jakož i dnešními slovy v chrámu. Mnoho jsme již slyšeli v Římě mluvit o Tobě; leč veškeré to mluvení není nic proti skutečnosti. Avšak nyní opět jezme a pijme; neboť co jsme slyšeli, je nesmírně veliké a hluboké a musíme to teprve řádně přivést pod střechu našeho rozumu, abychom pak byli schopni něco dalšího vnímat z Tvé milosti a lásky. Neboť Ty nemluvíš jako mluvív obyčejný rozumný člověk o nějaké umělecké a přenádherné budově, nýbrž mluvívš jako stavitel, jenž sám od základu stavěl budovu. A proto třeba při Tvých řečech sebrati se dohromady a řádně je bod za bodem pojmut a pochopit, chce-li z toho mít člověk pro svůj život opravdový užitek. Proto nyní malou přestávku; trochu chleba a vína ulehčí nám hlubší pochopení!“

2) Poté Římané opět s chutí jedli a pili a my jsme jedli a pili též. Také oněch as 70 mužů a zachráněná žena dosyta jedli a pili, rozhovořili se o Mých slovech Římanům a také o svědectví, které dal o Mně zcela otevřeně a nepokrytě Říman.

3) Také **Moji učedníci** se potají velice divili rozumu Římana a pravili: „Hledme, jak brzy přišel tento silný pohan k poznání a Židé tam dole nevidí dosud les pro samé stromy tito lidé nechtějí anebo nemohou dokonce ani ke svému pozemsky největšímu prospěchu co nejradostněji spatřovat nejjasnější světlo života!“

4) Pravit **jeden z 30 Židořeků**: „Ó, pochopit by to již mohli leč oni nechtějí, protože myslí, že by tím pozbyli vážnost, velká bohatství a dobrý život. A tu mohou andělé z nebes viditelně k nim sestoupit a říci jim, že náš Pán a Mistr je Kristus a přece to nepřijmou a to z důvodu, který jsem právě uvedl, - což já jistě nejlépe vím, protože vím, jak se zachovali za doby zbožného velekněze Zachariáše. Já a mnozí jiní jsme viděli anděla Božího mluvit s tímto zbožným mužem a byli jsme o sobě úplně přesvědčeni, že to byl pravý zjev; avšak bezmezná pýcha ostatních farizeů a jejich sobectví se povýšily nad veškerou tuto pravdu a ihned poté ho mezi obětním oltářem a stánkem zardousili. A jakými byli tehdy, takovými jsou ještě do této chvíle a kdyby byli žili za času Mojžíšova, jistě by se pustili do boje s Jehovou. A to jsou ještě vždy Tebou, ó, Pane, trpění kněží a tak zvaní sluhové Boží, zatím co by byli již dávno až příliš špatní pro satana!“

5) Pravit jsem **JÁ** „Nechme toho nyní; neboť právě jsem vykládal Římanům, jak budu veškeré lidstvo vychovávat k životu a kněží jsou přece také lidé. Zlá je sice ta jejich dobrovolná zatvrzelost setrvávat ve všech hříších, ale podává vám nicméně nejjasnější důkaz, jak velice si Bůh váží a cení svobodnou vůli člověka jako jediného zárodku k vydobytí samostatného svobodného věčného života duše. Právě v tom také spočívá největší důkaz, že Bůh stvořil lidi netoliko pro tuto Zemi a pro jejich krátkou dobu života, nýbrž pro věčný duchovní život, kterého však může být dosaženo právě jen nejúplnější svobodou vůle duše v tomto krátkém tělesném životě, - který však může být také ztracen, setrvává-li člověk až dokonce ve svobodné zatvrzelosti. To jest: duše nepřestane sice nikdy být duší; ale jakou, to je jiná otázka. Neboť na onom světě nelze již dosáhnout takového zdokonalení jako v tomto životě. Proč, to jsem vám již velmi často ukázał. Teprve až se však posílíme, budeme uvažovat dále a promluvíme si o Božím velkém milosrdenství.“

6) Avšak dnes sem přijdou ještě všelijací hříšníci a celníci a také několik přestrojených farizeů, kteří se dověděli, že Se zdržuji zde. Budeme mít s nimi co dělat. Nyní však požijeme zde předložené pokrmy a poté se vrátíme k naší práci! Dokud však budu nyní odpočívát a jíst, dotud se Mne na různé věci netažte! Staniž se!“

7) Poté dojedl a dopil každý potichu zbytek pokrmů a nápojů a sezení u stolu bylo brzy ukončeno.

---

206. O HŘÍCHU A OBĚTI.

1) Do západu Slunce zbývaly ještě sotva tři hodiny, když jsme vstali od stolů a odebrali se na čerstvý vzduch. Chodili jsme as čtvrt hodiny na hoře a utábořili jsme se pak pod skupinou olivových stromů. Tu přišlo již mnoho lidí na horu a tázali se hospodských sluhů, zda Se tu ne-

zdržuji. Sluhové přisvědčili a ukázali, kde jsem. Jelikož však příchozí viděli kolem. Mne mnoho lidí, neodvažovali se přistoupit ke Mně.

2) **JÁ** jsem však řekl Lazarovi: „Nech ty lidi přijít sem; jsou to ti, o nichž jsem Se zmínil předtím v domě, že přijdou. Hledali Mne a ať Mne také najdou.“

3) Tu odešel Lazar a řekl jim to a oni šli nesmělým krokem ke Mně.

4) Když přišli ke Mně, vstal jsem se země a otázal Se, proč přicházejí ke Mně.

5) A **jeden celník** si dodal odvalu a řekl: „Pane a Mistře, jsme velcí hříšníci, kteří pro svůj úřad jsme nemohli již po několik. let navštěvovat chrámové slavnosti obětování a kázání; ale dnes Jsme byli kvůli Tobě v chrámu a slyšeli jsme Tvá slova. Těmito slovy jsme byli velice osvědčeni a nabyli jsme pro sebe přesvědčení, že jsi nepochybně zaslíbený Mesiáš, ač Tě farizeové jako takového nechtějí a nemohou uznat.“

6) Z Tvých pravdivých slov však také vyrozumíváme, že Ty Sám nemáš zrovna příliš velké zalíbení na chrámu a tak se chceme Tebe, Nejopravdovější, .otázat, zda a jak můžeme dosáhnout od Boha odpuštění svých velkých hříchů. Co říkáš, Pane a Mistře, našim hříchům? Smíme ještě doufat, že nám bude Bůh milosrdný? Ty jsi sice v chrámu řekl, že všichni, kteří se lopotí a obtíženi jsou, mají k Tobě přijít a že je pak občerstvíš a tak jsme nyní přišli tedy také my k Tobě, abychom od tebe obdrželi jistě opravdové občerstvení.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Poslyšte, co jsem dnes řekl v chrámu, to platí také pro vás i zde na této hoře! Kdo páše hřích, je sluhou hřichu a pravdy v něm není; kde však není v člověku pravda, tam také není svoboda.“

8) Že jste pro svůj úřad nemohli navštěvovat chrám a jeho díla, to by nebylo zrovna vašim největším hříchem; ale vy velmi často příliš utiskujete chudé, kteří museli jít vaší celnicí a těm. kteří pro vás pracovali, jste často zadrželi mzdu. Hle, to je opravdu hřích a kdo jej páše, ten nepřijde do nebe, nýbrž do soudu a smrti!

9) Neboť kdo nemá lásku k bližnímu, má tím méně lásku k Bohu, kterého však má nadevšechno milovat. Neboť kdo nemiluje bližního, kterého vidí, jak může milovat Boha, Kterého nevidí?! Lásku k Bohu a z ní láska k bližnímu je však život duše; kdo tuto lásku nemá, nemá také v Sobě život, nýbrž jen soud a smrt.

10) Já však vám nyní pravím, že vám vaše hříchy odpouštím, protože jste je poznali, litovali je a ošklivili si je; ale k úplnému odpuštění vašich hříchů je ještě nejvyš třeba toho, abyste možno-li vše nahradili těm, které jste nějak zkrátili a abyste již budoucně nehřešili. Kdo do posledního haléře nezaplatil vše co byl svým bratřím a sestrám dlužen nevejde do Království Božího dříve, dokud nenapravit, čím se na svém bratru prohřešil. Jednejte podle toho, tak sklídíte život věčný a vaše hříchy vám budou úplně odpuštěny!

11) Nikdo však nemůže sloužit zároveň Bohu a mamonu tohoto světa; neboť kdo hledá a miluje mamon, nemůže milovat Boha. Kdo však nemiluje Boha, nemá v Sobě pravý život z Boha, nýbrž jen zdánlivý život z knížete tohoto světa, jenž je v sobě samém mrtvý a nemůže nikomu nikdy nic jiného dát nežli jen smrt, která je provždy jeho podstatou. Nyní víte, co máte dělat; čiňte tedy tak a budete žít navěky!“

12) Privil **celník**: „Ó, Pane a Mistře, děkujeme Ti co nejvroucněji za tuto velkou útěchu! Vynaložíme veškeré úsilí, abychom vše do posledního puntíku splnili, prosíme Tě však ještě o radu, kterou nám ráčíš ještě co nejmilostivěji udělit. Hle, jako Židé jsme se velice prohřešili na chrámu! Nejsme tedy podle Tvého mínění povinni nahradit také chrámu vše, co jsme mu odňali svým odpadlictvím?“

13) Privil jsem **JÁ**: „Můžete také to učinit, - ale na to Bůh nedá; neboť u Boha neplatí nic než jedině čisté, jemné, pokorné a láskyplné srdce. Ale místo toho můžete učinit to, že to dáte podle správné míry a účelu chudým a většinou chudým vdovám a sirotkům; neboť to je Bohu milé. Ale obohacovat chrám ještě více nežli je již obohacen, to nemá před Bohem ani nejmenší cenu.“

14) Víte, jak je v proroku psáno o uctívání Boha v chrámu? Hle, takto je v proroku psáno: „Tento lid Mne uctívá ústy, ale jeho srdce je daleko ode Mne!“ Já pravím vám: Všechny velké oběti i s obětmi zápalnými jsou ošklivostí před Bohem; neboť toho všeho Bůh nepotřebuje. Neboť co dáte Bohu z pozemských věcí, abyste je dříve nepřijali od Něho?“ Bůh nepotřebuje zápalné vůně poražených zvířat; ale Bůh jako váš Otec potřebuje od vás, Svých dětí, zápal lásky vašich srdcí. Rozuměli jste tomu nyní dobře?“

15) Privil jeden v pozadí stojící, ovšem přestrojený farizeus, aby Mne pokoušel: „Mistře,

nemají-li oběti před Bohem zcela žádnou cenu, proč je tedy zavedli Mojžíš a Aron na rozkaz Jehovy?“

16) Privil jsem **JÁ** : „Aby vám podali obraz oběti Toho, jenž se nyní v této době z nejmocnější lásky dobrovolně obětoval za všechny lidi. Tehdy však byla oběť zápalná a oběť porážky ustanovena také na svědectví proti vám, abyste si vždy přítom připomínali, že jste byli vždy hříšníky a odpadlíky od pravého Boha a že jste tedy potřebovali smírnou oběť, která by vám jako případný obraz vždy říkala, že jste se svými mnohými hříchy odvrátili od Boha a potřebujete prostředníka, který by vás opět spojil a sjednotil s Bohem.

17) A tak tedy zavedená oběť nemá žádnou jinou cenu nežli poučení. Proto také vámi přinášená oběť nemá zcela žádnou skutečnou cenu, která by také před Bohem za něco platila, nýbrž má pro vás jediné cenu pevného vás poučujícího Božího slova, daného ve znamení vhodného podobenství, které je moudrému zcela srozumitelné. Kdo mu rozumí, ten má pak také již vše, čemu učí to znamení. Má-li však znamení pro člověka mít také cenu u Boha, pak musí člověk ze svého srdce jednat tak, aby jeho jednání odpovídalo duchovnímu smyslu znamení.

18) Vlastní duchovní smysl oběti, kterou vy nyní ještě, avšak zcela slepě a nesmyslně konáte a která proto také nemá pro nikoho již cenu, záleží však v tom, abyste milovali Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého a abyste se neoddávali všeliké necudnosti, smilstvu a cizoložství. - Rozumíte tomu?“

19) Tu otevřel **farizeus** široce oči a řekl svému sousedovi: „Co myslíš, jak mluví a učí tento člověk?“

20) Privil **tázaný** Ten člověk má jasný rozum, což nelze popírat; ale nyní mu dám otázku a uvidíme, jak na ni odpoví.“

21) Poté se obrátil ke Mně a řekl: „Mistře, správně jsi odpověděl; ale má-li člověk milovat bližního jako sebe samého, pak je tedy otázka, kdo je vlastně můj bližní.“

22) Privil jsem **JÁ** „Především každý člověk, který potřebuje nějak tvou pomoc a zadruhé pak také každý cizinec a kdyby to byl i pohan s konce světa. Dám vám však podobenství, podle něhož pak budete moci posoudit, kdo je vám zcela opravdovým bližním.“

23) Poté jsem jim vypravoval podobenství o milosrdném Samaritánu a otázel jsem Se pak tazatele: „Kdo tu byl bližní tohoto zpolu ubitého?“

24) Privil **on**: „Ten kdo mu prokázal dobrodiní“

25) Privil jsem **JÁ** „Dobrá, jdi tedy a učiň totéž, tak přineseš Bohu nanejvýš libou a opravdovou oběť, která bude lepší nežli vaše oběť zápalná a oběť porážky!“

26) Poté žádný z přestrojených farizeů již nic neodpovídal, všichni ostatní však chválili Boha, že dal takovou moudrost člověku.

---

207. ÚVAHY PÁNĚ O JERUZALÉMU A O KONEČNÉ DOBĚ ZEMĚ. TISÍCILETÁ ŘÍŠE A SOUD OHNĚM.

1) Poté jsem vstal a postavil se s učedníky dopředu. Bylo tu pro krásnou vyhlídku umístěno několik lavic a jiných sedadel. Zastavil jsem Se tu a usedl. Odtud se přehlédl Jeruzalém nejlépe.

2) Učedníci pozorovali krásné město a **JAN** Mi žalostným tónem řekl: „Pane, má lásko, není věčná škoda tohoto města, že bude podle Tvé výpovědi již v nejbližší době tak bídně zničeno?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Milovaný Jene, učinil jsi zde o této věci zcela vhodnou poznámku a v Mých očích vidíš také slzy. Ale co tu lze proti tomu ještě více dělat?! Hledte, vyhubit veškeré obyvatelstvo andělem zhoubcem pro zachování těchto zdí nebylo by jistě nic obzvláště moudrého, spíše by to bylo něco velice hodného politování; neboť v těchto zdech žije nyní také několik tisíc lidí, kteří časem přece ještě ve Mne uvěří! A tamto jich vidíte as 70 s několika přestrojenými farizeji a zákoníky; ti ještě dnes ve Mne úplně uvěří a jsou mezi lidem dokonce ještě velmi mnozí, kteří budou poučeni také ještě budoucně. Proto bude toto místo tedy také do té doby jakéhokoli příliš velkého soudu ušetřeno

Až budou však všechny dobré rybičky z tohoto rybníku vyloveny a nebude v něm plavat již nic jiného nežli hadi a ošklivé žáby, pak bude také na čase, zasypat to mizerné bahno ohněm a zemětřesením.

4) Ó, pohledte na tuto celou krajinu! Jak vypadala před desettisíckrát tisíci léty?! Tehdy bylo

ještě velmi málo pevné půdy a ze všech těchto nyní tak bujně porostlých hor a údolí nebylo možno tehdy spatřit ještě ani stopu. Teprve následujícími, mnoho tisíc let trvajících, pro váš rozum nepředstavitelně nejvyššími a téměř na celé Zemi všeobecně zuřícími výbuchy ohně přišla Země poněkud k této podobě.

5) A hleďte, jako s přirozeným utvářením Země, tak to také postupuje s duchovním utvářením člověka! Nyní je v myslích lidí ještě vše plno nejvyšších bouří a výbuchů nejdivočejšího ohně. Nejdivočejší vášně se rozpoutávají a pustoší vše v sobě a nad sebou. Ale nechme toho, - neboť přijde čas, v němž se všechny tyto vášně přetvoří v klidnou a úrodnou půdu a teprve pak bude zcela radostno a slastno mezi lidmi! Avšak vpravdě dobrých a čistých lidí bude vždy nepatrnější počet nežli těch, kteří se dávají ještě vždy více méně ovládat svými vášněmi světskými.

6) Tato doba potrvá tisíc a ještě několik let a bude se podobat přítomné podobě této Země, která nyní, jsouc navštěvována jen nemnohými bouřemi je v jistém klidu a pořádku plna bujných a plodných niv, avšak vedle toho čítá nicméně mnohem více neúrodných a velmi bouřlivých pustin nežli klidných a úrodných zemí, nehledíc k velkému světovému moři.

7) Avšak po této více než tisícileté době bude muset Země přestát opět velkou zkoušku ohněm. V této době se stanou hory této Země také rovnou a úrodnou zemí a moře bude muset mnohonásobně vydat mrtvou zemi, která dosud leží pohřbena v jeho hlubinách a které se zmocní lepší lidé a promění ji brzy v ráj. Pak zavládne navždy, až do úplného rozkladu celé Země pravý mír, a smrt nebude již nikdy mít své právo.

8) Avšak jako zemské hory budou jednou učiněny rovnou zemí, tak budou muset také lidé tvrdými zkouškami zcela odložit pýchu, jinak by nikdy k opravdovému míru mezi lidmi na Zemi nedošlo. Neboť válku rodí jen pýcha lidí; přestane-li pýcha, přestane pak také nepřízeň, závist, lakota nenávisť, nepokoj a s ním veškeré sváry, hádky, spory a války.

9) A tak se také stane s tímto nyní tak světoznámým a téměř nejstarším městem, k jehož zdem položil již velký Král Salemský základní kámen, bude nejvyšší hora pýchy mravně a hmotně velmi snížena a se zemí srovnána a povede se mu jako starému, velmi vysokému cedru, který, protože uschl, zpuchřel a odumřel, bývá bouří u shnilého kořene ulomen, dřevorubci rozřezán a v ohni spálen.

10) U stromu to způsobila jeho přirozenost, u člověka to však způsobuje jeho zlá vůle, která se nechce podrobit žádnému sebemoudřejšímu zákonu, jako to bylo kdysi u Hanočitů, kteří si svou bezuzdnou neposlušností přivodili potopu, v níž všichni bídně zahynuli. Tisíckrát a tisíckrát jsem je mnohými věstci varoval, aby nechali hory na pokoji! Avšak nikdo z nich toho nedbal. Jedli, pili, hýřili a všemožným způsobem hřešili, namlouvali se a konali velké svatební hostiny, až na ně se všech stran přikvačila potopa a všechny je utopila. Rovněž tak tomu bude také zde.

11) Toto velmi pyšné plémě hadí ve své slepotě a ve své domnělé moci se povýší nad Římany a bude je chtít vyhnat z této země. A to bude jejich konec. Právě se již narodil vojevůdce a potom také císař, který zničí toto město i jeho lid.

12) A na konci této doby lidstva - ne snad také této Země bude to dopadat právě takto: Lidé v té době nebudou sice podkopávat hory až k jejich nejhlubším základům, jako to činili Hanočité, kteří hledali zlato a drahokamy, také již nebudou moci rozzlobit Římany; avšak začnou všelikými silou ohně hnanými stroji vnikat do nitra Země neuvěřitelně hlubokými šachtami a děrami, jimiž budou pronikat ve velkých masách nejvyšší hořlavé plyny (hořlavé vzdušiny) na povrch Země. A bude-li nasycen atmosférický vzduch těmito plyny příliš, vznítí se tyto plyny téměř na celé Zemi a spálí vše na popel. Jen málokterých lidí zůstanou přitom na živu. Avšak ti, kteří tu zůstanou, budou poctivci od kosti. Ti budou pak obývat vpravdě zcela obnovenou Zemi a vy a mnozí, kteří přijdou a budou probuzeni ve jménu Mého po vás, stanou se jejich učitelé a vůdci.

13) Teprve od této doby se na této Zemi úplně rozšíří Mé Království a lidé Slunce vstoupí s Mými dětmi této obnovené Země v nejúplnější a stejně oprávněné společenství a budou vzrůstat v lásce Mých zcela pravých dětí.

14) To však, co jsem vám nyní řekl, podržte pro sebe; neboť v této době by to nikomu ke spáse neprospělo i kdyby to také vše jasně věděl. V pravé době však Já již Sám oznámím obšírně tyto věci lidem, až budou moci snést hlubší věci. - Rozuměli jste všichni nyní všemu tomu dobře?"

15) Pravitel **JAN**: „Pane, má jediná láska, to jsem dobře pochopil; neboť tu jsi Se již zase jednou vyslovil zcela jasně a proto jsem tomu také mohl od Tebe zcela snadno porozumět! Zda

tomu všemu také ostatní bratři tak porozuměli, to ovšem budou oni sami zajisté zcela dobře vědět!“

16) Pravili všichni až na Jidáše, že také oni všemu zcela dobře porozuměli.

17) Jen tento učedník (**JIDÁŠ**) řekl: „Mně, Pane, není vše jasné!“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Je-li to ostatním bratřím jasné, a nikoli tobě, který jsi se vždy nejvíce pyšnil svým rozumem, pak jdi k bratřím a oni ti již učiní to, čemu jsi nerozuměl, srozumitelným! Pokora však chápe vše spíše, nežli ztrnulá tvrdošíjná pýcha, která se stane, setrváš-li při ní ještě déle, tvým ďáblem, tvým soudcem a tvou smrtí. V čem předstihuješ ty ostatní, že si na tom tolik zakládáš?! Pokoř sama sebe, abys mohl uniknout ze smyček satana!“

19) Tu se Jidáš obrátil a odešel k Natanaelovi, s nímž se shodl ještě nejlépe a tázal se ho na to a ono čemu dříve nerozuměl a Natanael mu to vysvětlil. A když nyní také tomuto učedníku bylo jakž takž jasné, co jsem předtím prorokoval učedníkům, tu se jaksi uklidnil a dále se netázal.

20) Jeden z Židořeků však, kteří byli také u Mne, mínil, že by snad přece jen neškodilo, kdyby byli o tom poněkud vyrozuměni také ostatní Židé.

21) Pravil jsem **JÁ**: „Čehokoliv je třeba, to se již v pravý čas dozvědí; vše však venkoncem nemusí vědět. - Nyní však přichází náš Lazar. Počkáme na něho! Mluvil nyní mnoho s přestrojenými templáři a uvidíme tedy co nám přinese.“

208. ZPRÁVA LAZAROVA O NEVĚŘÍCÍCH FARIZEJÍCH.

1) Brzy přišel **LAZAR** a pravil: „Pane a Mistře! Je mi nevýslovně líto, že jsem zde nemohl zůstat u Tebe; avšak poznal jsem, že chceš mít klid, a tak jsem se vrátil k lidu, abych jej zadržel, by Tě v patách nenásledoval a nerušil v Tvém klidu. Ovšem nemluvalo se tu o ničem jiném nežli jedině o Tobě a to mnoho pro a málo contra.

2) Římané zpracovali důkladně těch několik přestrojených templářů, takže templáři nakonec nebyli s to přednést vůbec žádnou námitku. Dva by Ti už málem uvěřili; avšak ostatní ještě trvali na tom, že z Galileje nepovstane žádný prorok! Ona zachráněná žena jim však učinila zcela dobrou námitku řkouc: „Máte zcela pravdu, neboť je skutečně psáno, že z Galileje prorok nepovstane; ale On přece není prorok, nýbrž je to Mesiáš, tedy Pán Sám, jenž Se předem oznámil proroky! Nikde však není psáno, že z Galileje nepovstane Mesiáš Sám! Mimoto jsem právě předtím od těchto mužů jako pravdivé slyšela, že právě tento Pán a Mistr, kterého pronásledujete a v kterého nemůžete uvěřit, nebyl zrozen někde v Galileji, nýbrž v Betlémě v Judeji a osmého dne po Jeho nejvyšším pamětihodným zrození byl v chrámě obřezán a dostal jméno Ježíš z Betléma. Mají-li se tedy věci o tomto Bohočlověku tak, jak potom můžete říkat, že z Galileje nepovstane žádný prorok?!“

3) Pane, když tato opravdu nejvyšší půvabná žena zpracovala templáře, projevíli jí všichni Římané, oněch as 70 mužů a také všichni přítomní celníci nejúplnější souhlas a vyzývali templáře, aby vyvrátili správnou řeč ženy; avšak nikdo jí nemohl nic namítnout a tak žena zcela zvítězila před lidem nad velemoudrými farizeji a zákoníky, - což bylo mému srdci pravým balzámem. Proto jsem ženě a jejímu muži také ihned slíbil, že budou za to doživotně u mně zaopatřeni vším, co potřebují, nad čímž templáři ohrnovali nosy, avšak nic dalšího se neodvažovali říci.

4) Poté se obrátil Říman **AGRIKOLA** k většině nevěřících templářů a pravil: „Je to, přátelé, s vámi opravdu obzvláště komické! Jako kněží a učitelé lidu jste přece zřejmě velmi zběhlí v Písmech a naukách, v nichž je právě o tomto muži hmatatelně psáno. Všechny v prorocích zmíněné okolnosti, za kterých má váš Mesiáš k vám přijít, se navlas hodí na tohoto muže a ve všem souhlasí. Jak tedy můžete potom ještě říci, že on není to, zač se sám slovem a skutkem. prohlašuje před veškerým světem bez nejmenší záludnosti?!“

5) Jste přece také lidé a máte značné jmění, pomocí něhož by se mohl ten či onen z vás oblékat do zlata a hedvábí. A kdyby se do císařské nádhery představil oděný lidu a řekl: „Poslyšte lidé, já jsem ten zaslíbený Mesiáš Židů!“, - vidíte, k tomu by neměl ani nejprohnanější a nejopovázlivější z vás odvalu, protože by již předem věděl, jak by bylo takové prohlášení přijato lidem a jeho dřívějšími kolegy. Kdo tedy potom dává tomuto prostému a zcela jednoduchému člověku odvalu, aby před vámi, jakož i před celým světem hlásal, že právě On je ten zaslíbený Mesiáš Židů a vlastně všech lidí této Země?! A co o Sobě vypovídá, to slovem a skutkem potvr-

zuje. Je-li tedy tomu před očima a ušima všech lidí tak, - proč tomu nevěříte? Proč my pohané můžeme tomu nepochybně věřit - a proč ne vy? Protože jste plni pýchy a nejspinavější sebe-lásky!

6) My Římané jsme však takovými nikdy nebyli; neboť u nás platí ještě vždy stará právní zásada: Dej každému což jeho jest, neurážej a nepodváděj nikoho a žij čestně! Zkoušej vše a podrž pravdivé a dobré a co činíš, čiň moudře a bud pamětliv následků! - Podle těchto našich zásad žije patrně každý počestný Říman a je celou duší zaujat pro všechno velké a divuplné. Vy však říkáte, že jste již tolik jako sami bohové; a vynoří-li se mezi vámi někde něco opravdu božského, pak to nenávidíte více nežli smrt a nechcete o tom nic vědět a slyšet. Ano, jací jste to tedy lidé?“

7) Poté pravil jeden **přestrojený**: „Ano, ano, vám Římanům jako nyní našim pánům a velitelům je takový slabý Mesiáš nakloněný více vám nežli nám ovšem velmi vhod a budete pochopitelně vždy pro takového Mesiáše získáni; až však přijde ten pravý a mocný Mesiáš, vyžene vás ze země a Sám bude pak vládnout v naší zemi a pak také brzy nad celým světem!“

8) Tu se **Říman** umínil a zcela klidným tónem pravil: „Že vy si takto představujete Mesiáše, to nám právě dnes za jídla oznámil navlas onen Mesiáš, v Něhož nevěříte a Kterého nepřijímáte. Ale říkám vám: na takového Mesiáše budete marně čekat! Pravíte-li však, že nám Římanům je tento Mesiáš velmi vhod, protože je slabý a nemá žádnou moc, pak jste zlomyslní lháři a popíráte, co o tomto Muži až příliš dobře víte! Pravím vám: On má ve Svě vůli nekonečně více moci a síly nežli všechny sebemocnější říše v celém světě! To my víme a známe, protože jsme to slyšeli od nejvěrohodnějších očitých svědků až v samém Římě. A vy jste zde a říkáte nám Římanům nestydatě do očí, že jsme Mu oddáni pro jeho slabost?! No, počkejte, až Se opět vrátí, budeme Ho tak dlouho prosit, až vám dá okusit malou zkoušku Svě všemohoucnosti a pak uvidíme, zda budete ještě říkat, že je slabý!“

9) Poté přestrojení umkli a Římané se mezi sebou radili, co by tu měli učinit, neboť záležitost těch přestrojených nebrali, jak se zdálo jen tak lhovavě.

10) Protože jsem dobře viděl, že několik prudších Římanů přijalo věc a nestoudnost - pravím- jen dvou převlečených farizeů velmi nepříznivě, řekl jsem jim: „Milí mužové z Říma, velkého císařského města! Nedbejte přece nesmyslného tlachání těchto dvou slepců. Neboť kdyby měli. jedinou jiskru světlejšího rozumu, nebyli by jistě vyslovili taková slova. My velmi mnozí jsme přece také Židé a náš Pán a Mistr je také Žid a my si vás vysoce vážíme a moudré vládě Říma jsme povinováni mnohým díkem; neboť je naší ochranou a záštitou před často až příliš nesmírnými útlaky se strany chrámu a zemského nájemce Herodesa. My víme, co máme v Římanech; ale oni, jako domnělí vlastní páni to nevědí anebo to vědět nechťejí a tak nedbejte jejich prázdného tlachání! Já však na kolenou poprosím Pána Samého, aby učinil těmto slepcům malou zkoušku o Svě moci, aby vám tito pošetilci nemohli vytýkat, že byste přikládali váhu jen jeho slabosti!“

11) Touto řečí jsem uchlácholil Římány a poté jsem šel teprve sem k Tobě a prosím Tě nyní také o to, abys těmto několika slepým farizeům ukázal, že nejsi žádný slabý, nýbrž všemohoucí Mesiáš!“

209. ZÁZRAK V HOSPODĚ .

1) Pravil jsem **JÁ** : „Ó, přáteli a bratře! Tito zvláštní zlé vůle slepí vědí jen až příliš dobře, že jsem velmi mocný a nepotřebuji žádný ještě větší důkaz o Mé moudrosti, síle a moci; vždyť Mne přece nenávidí právě proto, že se Mne bojí pro Mou moudrost a moc. Proto by tedy věru nebylo třeba podávat těmto slepcům nový důkaz o Mé moci; avšak kvůli Římanům učiním zcela nena-dále přece jen něco, aby tím dostali Římané do úst něco proti nim. - Jelikož však nyní stojí Slunce již těsně na obzoru, vyrazíme a půjdeme do domu. Kdo bude chtít jít za námi, najde nás již v domě; neboť venku nebudu dnes již nic mluvit a činit. A tak se tedy odebereme do domu!“

2) Pravil **LAZAR**: „Pane, můj dům je sice velmi prostorný, - zda však pojme všechny, kteří tu nyní jsou, nevím!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „O to se nestarej; neboť mnoho pokojných ovcí má místo v ovčinci! Na dvou poněkud prašivých farizejích tu nezáleží. Pojdme tedy!“

4) Poté jsme šli a byli jsme brzy v domě u našeho stolu, na němž byl již chléb a víno. Sotva

jsme se však posadili, tlačili se také již k nám do velkého sálu všichni, kteří předtím venku ještě zcela živě rokovali; ale jakkoli jich bylo mnoho, nacházeli přece všichni pohodlně místo, čemuž se Lazar a jeho hospodský divili.

5) **A hospodský** pravil: „Buď se zmenšili lidé - anebo se zvětšil sál! Tolik lidí nebylo v tomto sále ještě nikdy pohromadě! A odkud jsou všechny ty co nejlépe uspořádané stoly a stolice a odkud najednou tolik chleba a vína? Já jsem ještě nedonesl na stůl ani kapku a také ani kousek chleba. Jak se to tedy stalo? Cožpak jsi poručil tajně sluhům, aby to učinili?“

6) Pravil **LAZAR**: „Já jistě ještě méně nežli ty! To již zase Pán Svou všemohoucí vůlí tak uspořádal. Já a mnou Římané jsme ho kvůli převlečeným zde farizeům prosili o zázrak a jak nyní zřejmě vidím, také jej zcela nepozorovaně již vykonal. A pohleď na stůl Římanů! Na ty džbány na víno z nečistšího stříbra a poháry z nejskvělejšího zlata! Máš snad takové na obslužení hostů?“

7) Tu hospodský vyvaloval oči a Římané ještě více.

8) **AGRIKOLA** byl nad takovým vyznamenáním celý bez sebe a pravil Lazarovi: „Příteli, proč nás dnes večer tak uctíváš a proč jsi to již neučinil včera večer a dnes za dne? Neboť to je nyní taková nádherná pocta, kterou ti, kdož to mají, vzdávají jedině císaři.“

9) Pravil **LAZAR**: „Milí přátelé! Kdybych byl měl takové nádoby včera a dnes, věru, byli byste takto vždy obsluženi; avšak toto nádobí bylo doneseno do domu a zde na váš stůl zcela bez mého vědomí a tak myslím, že to již bude ona malá zkouška Jeho moci pro pochybovače!

10) Zde to jde nyní již vše zcela zázračně. Pohleďte na ty mnohé stoly v sále! Jsou tu a ani já, ani můj hospodský nevíme odkud přišly! Také je na všech stolech velké množství chleba a vína a ani hospodský, ani já a žádný z našich sluhů nedali to či ono na některý stůl! Mimoto vím až příliš přesně, pro kolik hostů je zde v nejkrajnějším případě místo. A nyní je tu dobře pětkrát tolik hostů a volného prostoru je dostatek pro ještě jednou tolik hostů a přesto tento vpravdě velmi zvětšený sál zcela nezměnil svou dřívější podobu! Zkoumá-li se tato věc při náležitém světle, je toto vše více jen malá vámi požadovaná zkouška o moci pouhé vůle našeho Pána a Mistra!“

11) Pravil nadmíru užaslý **Říman**: „Ano, příteli, máš asi zcela pravdu! Neboť i kdybys byl dal pro nás nějak tajně dopravit ono drahocenné nádobí ze své Betanie, při čemž by však nás třicet přece jen upozorovalo, že se do domu něco dopravuje - leda, že bys měl odtud do Betanie nějakou podzemní chodbu, o čem se dá velmi pochybovat - pak bys nemohl však v několika málo hodinách dopravit sem všechny ty mnohé stoly a stolice a rozšířit sál! Je to tedy vskutku nikdy neslýchaný zázrak a ten, kdo jej vykonal je Bůh a ne již člověk!“

12) I užaslo vcelku nyní pět farizeů a dva levité a nevěděli, co by na to měli říci.

13) Jelikož však v sále nastalo brzy velmi temno, musela být rozžehnutá světla, což tu bylo vždy poněkud obtížné; neboť v oné době nebyly takové zapalovače jako dnes. Když tak zvané věčné světlo, jímž byl každý dům opatřen, uhaslo, muselo se jít k sousedovi a tam oheň vypůjčit, anebo se musela určitá suchá dřeva tak dlouho o sebe třít, až začala hořet. Tentokrát však také v tomto domě oheň zcela došel a sluhové třeli určitá dřeva, která však tentokrát nechtěla chytout. A tak bylo stále temněji a nikdo nemohl opatřit světlo.

14) Tu šel **LAZAR** ke Mně a pravil: „Pane, v celém domě uhasl oheň a nemůžeme nyní opatřit světlo! Tobě je zajisté všechno možné; chceš-li, utvoř nám světlo!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Postavte tedy lampy na stoly a opatřete také nástěnné svítilny; pak uvidím, zda rozděláme oheň!“

16) Vše bylo provedeno a připraveno a **JÁ** jsem pravil: „Jako je to psáno v první knize Mojžíšově, kde Bůh pravil temnotám: „Budiž světlo!“ a v dálavách stvoření nastalo světlo, právě tak také Já mám moc říci: Budiž světlo v tomto celém sále a v celém domě!“

17) Když jsem toto vyslovil, tu vzplály okamžitě v celém sále a rovněž také v celém domě všechny lampy a v kuchyni hořelo dřevo na ohništi, takže kuchaři se mohli dát do přípravy jídel.

18) Když to farizeové uviděli, byli všichni zaraženi, pohlíželi na Římany a očekávali, co asi oni řeknou tomuto zjevu. Avšak Římané se ze samého úžasu nemohli ani vzpamatovat, takže uplynulo téměř půl hodiny nežli byly jazyky uvedeny opět do pohybu.

19) Avšak tu povstal **AGRIKOLA**, přistoupil ke stolu, u něhož seděli přestrojení zcela sami a řekl jim: „Řekněte mi, jak se vám líbí slabost tohoto nejoprávněnějšího Mesiáše! Nazýváte také ještě nyní to slabostí, či dovedete také snad vy něco podobného způsobit pouze svou vůlí?! Dovedete vy takové drahocenné nádoby na pití takto stvořit a nejjzácnějším vínem napl-

nit?! Dovedete také vy vykouzlit ze vzduchu nejnádhernější chléb, pak stoly a lavice?! Váš stůl a vaše lavice a stolice jsou přece jistě dost pevné a nejsou dělány, nýbrž pouze stvořeny vůlí Toho, o Němž tvrdíte, že my Římané jsme Mu jen proto velmi oddáni, že se nemusíme jaksi obávat Jeho slabosti. Co tomu tedy nyní říkáte?“

210. POCHYBNOSTI FARIZEŮ O PÁNU JAKO MESIÁŠI.

1) Poté pravil **jeden farizeus** hlasem velmi nesmělým: „To vše je zcela mimořádné a nebylo ještě slýcháno, že by lidé kdy vykonali takové činy! Ale my jsme viděli také již jiné mágy, kteří provedli také nepochopitelné věci, - zda prostředky přirozenými či za pomoci služebných duchů, to nejsme s to posoudit. A tak může mít tento člověk také tajemství, která si osvojil svým velkým talentem a do kterých nedá nikomu nahlédnout. Nežli se takový člověk může přijmout za boha, musí se ovšem mnoho a vlastně vůbec vše zkusit a teprve z toho poznat, koho tu máme vlastně před sebou. Já nezapírám možnost, že to může být pravý Mesiáš; ale přijmouti to bez příslušné zkoušky je vždy věcí povážlivou.

2) U nás Židů je zákon, podle něhož je jen jeden Bůh, ve kterého máme věřit a vedle Něho nemáme mít žádné cizí bohy. Přijmeme-li za Boha také jeho, co bude pak se starým zákonem?! Pak budeme muset věřit ve dva bohy, nejprve v jednoho viditelného, jenž by nám tu byl nejbližší a pak v neviditelného, o Němž se též praví, že Ho žádný smrtelník nemůže vidět a přitom podržet život.

3) Vy Římané to máte se svou naukou o bozích mnohem lehčí. Máte vcelku několik tisíc bohů, které uctíváte a tu věru nezáleží na jednom bohu, jehož památku vložíte opět do vašeho Olympu a Pantheonu. Avšak u nás Židů je to nebetyčně jiné. My si můžeme představovat pod naším Mesiášem, který má přijít, jen nějakého mocného proroka, nějakého zmocňovaného Mojžíše anebo Eliáše, jenž má na všechny způsob vedle své duchovní síly velebně také sílu krále, jakým byl kdysi David; že by však zaslíbeným Mesiášem byl buď starý Jehova Sám anebo aspoň pravý jeho. Syn, to je nám starým zákonem zabeđeným Židům přes všechny vpravdě velké zázraky, které před našima očima nyní koná, těžko přijmout.

4) On ovšem praví, že věčný život bude mít ten, kdo věří v Něho; avšak pak by Se měl dáti starý Jehova také někde slyšet a oznámit, že tento Nazarejec je opravdu jeho Syn a měl by zrušit starý, nám převelice obtížný zákon, a pak budeme rádi věřit místo v jednoho v bohy dva. Jestliže se však něco takového neděje aspoň před našima očima a ušima ne, pak nezbyvá nám zatím žel nic jiného, nežli zůstat při starém zákoně.“

5) Pravil **Říman**: „Ty jsi nyní mluvil sice zcela taktně; avšak my Římané víme až příliš dobře, jak dalece si vážíte starého zákona. Vám záleží na tom, co vám vaše božská nauka a váš chrám vynáší; vašeho Jehovu i s Mojžíšem a ostatními proroky prodá každý z vás za několik liber zlata a stříbra! Kdyby tomu tak nebylo, pak byste ne nenáviděli a nepronásledovali Samaritány proto, že nepřijímají vaše nová ustanovení a že zůstali pevně při Mojžíšovi a ostatních prorocích!

6) Hledte, my jsme sice Římané, avšak známe v Římě poměry v našich asijských zemích! A tak také zcela přesně víme, že jste před lidem na oko sice knězi, podle pravdy jste však ateisté, horší nežli naši cynikové a epikurejci. Vy nevěříte ve zcela žádného Boha a proto jste také vždy ochotni páchat potají největší a nejohavnější zločiny proti každému zákonu občanskému a ještě více proti každému zákonu božskému. Kdybyste se nebáli našich zákonů světských, které se vždy neúprosně přísně uplatňují, nebyl by před vámi již dávno nikdo jist životem.

7) Že nyní nechcete přijmout tohoto pravého Bohočlověka jako takového čím nepochybně je, toho není vinen ani váš Jehova, ani váš Mojžíš, nýbrž jedině strach, že byste tím mohli utrpět ztrátu na své vážnosti a svých příjmech. Vy jste ve své nesevdomitosti až příliš rádi, že jste se zbavili jakékoli jiskérky víry v Boha! Nyní máte začít najednou zcela vážně věřit opět v jednoho Boha, - což by bylo pro vaše hluché svědomí jistě něčím velmi nepohodlným! To necháváte hezky stranou! Jen jedno vám nemůže být lhostejné a to je zřejmě to, že nyní, věří mnoho lidí v tohoto nejopravdovějšího Bohočlověka, čímž se stávají moudřími a inteligentními a musí se k vám pak zřejmě obracet zády. A tu bych vám tedy také mohl říci: Hinc ergo illae lacrimae?²⁰⁾

²⁰⁾ ODTUD TEDY TY SLZY! Vyd..

Podle mého jasného rozumu neřekl jsem vám nyní nic jiného nežli zcela otevřeně nejúplnější pravdu; vy si však můžete nyní nicméně dělat co chcete!“

8) Po této zcela energické řeči Římana, kterou jsem mu, jak lze snadno poznat, vložil na jazyk, byl jeden z obou nejtvrdohlavějších farizeů zaražen a nevěděl zlostí, co by odpověděl Římanovi.

9) Tu však pravil jiný, jenž byl více věřící a začal potají ve Mne věřit, Římanovi: „Milý příteli! Ty jsi nás přece jen trochu příliš ostře poznamenal! Tím nechci říci, že by nebylo mezi námi snad takových, jak ty jsi je popsal; avšak já a ještě mnozí nepatříme zcela k nim. My ještě pevně věříme ve starého Jehovu a proroky! My jsme však nová ustanovení nevynalezli a neučinili; avšak musíme je nicméně zachovávat, protože tu jednou jsou. Jsme však toho mínění, že by nemohla nikdy vzniknout, kdyby nebyla Jehovovi vhod; neboť ve starých dobách nesměli kněží na starých zákonech nic měnit. A odvážil-li se toho někdo, pak tu také byla již metla i s prorokem, který ji ohlásil. Ale nyní o tom není již dávno ani řeči. Podle toho je asi Bůh s novými ustanoveními chrámu zcela srozuměn, protože Se k našemu uvědomění ani nehýbe a také nám žádného přijatelného proroka neposílá.“

10) Nyní by byl náš Galilejec ovšem vyzdoben všemi příznaky proroka a také bychom ho jako takového přijali, kdyby jen byl v Galileii nepovstal jako takový co je. Totéž bylo také s Janem Křtitelem. Jeho řeč zněla zcela jako řeč pravého proroka; ale byl to také jinak úplný Galilejec a tak jsme jako věřící Písmu přece jen nemohli tak zcela bezpodmínečně předpokládat, že to je pravý prorok. Ostatně je pravda, že oba nejsou rodilí Galilejci, nýbrž rodilí Judejci; avšak v Písmu není udáno zrození, nýbrž jen povstání pravého proroka. Protože se však praví, že z Galileje žádný prorok nepovstane, nemůžeme také tak zcela snadno, jak míníte vy, předpokládat, že to mohou být zcela praví proroci. A proto nám nemůžete vůbec zazlívát, řekneme-li, že dříve budeme leccos zkoumat, nežli budeme moci toho Nazarejce přijmout jen za proroka. Teprve potom uvidíme, jak to tu s Mesiášem vypadá. Řekl jsi přece sám, že vy Římané napřed vše dobře zkoušíte a pak teprve to dobré podržíte! Chybujeme tedy řídíme-li se tu podle tvé moudré rady?“

11) Pravil **Říman**: „O, naprosto ne! Avšak tu již není nic, co by mělo být podrobeno ještě nějaké zkoušce, nýbrž tu zavládá nejúplnější a nejneklamnější pravda, kterou nemůže postřehovat jen velká slepota, protože slepec nevidí také polední Slunce.“

12) My Římané a Řekové nepatříme nikterak k lehkověrným lidem a máme mnoho důvtipu, abychom dovedli po všech stránkách zkoušet člověka, který projeví něco mimořádného. Jsme také veskrze sběhlí ve sférách magie a také jak egyptské, tak i indoperské tajnosti nejsou nám vesměs cizí; avšak skutky, jak je koná tento muž a k tomu jeho slova a nauky, nevykonal a nepodal ještě nikdy žádný člověk. A to jsou tedy pro každého svobodně myslícího člověka dostatečné důkazy, které mu říkají: „Hleď, zde již není člověk, nýbrž Bůh, Jemuž jsme povinni nejvyšší úctou!“ Tu již nepřijde na to, aby se jen věřilo, nýbrž aby se přišlo, vidělo a aby se ten zjevný Bůh vzýval a miloval!

13) Avšak pravdu poznává jen ten, v němž je pravda již dříve domovem; v kom toto světlo duše není, ten také nemůže tak jako vy nikdy poznat toto světlo. Vy chcete skutky a nauku tohoto Bohočlověka zkoušet?! A my Římané se vás tážeme, čím to chcete učinit. Kdo chce zkoušet, ten si musí dříve sám všeliké vědomosti a dovednosti od základu osvojit. Kde však si to máte kdy osvojit? Ve vašem omšelém chrámu jistě ne, - a jinak jste také nebyli nikde daleko, kde byste se mohli něčemu dobrému, užitečnému a důkladnému naučit. Vašemu Starému Písmu nerozumíte a vaše nové Písmo nestojí ani za stater. Co však ještě znáte?! Jestliže však zcela jistě nic dalšího neznáte, jak a čím potom chcete tohoto Bohočlověka zkoušet?! Řekněte sami, zda my Římané vás navlas neprohledáme!“

211. SÁZKA MEZI AGRIKOLOU A FARIZEJEM.

1) Pravil **jeden** z těch, kteří více věřili: „Také v tom nemáte zcela nepravdu; avšak u nás Židů jsou přece také lidé, kteří se něčemu naučili a tedy také něčemu rozumí a tím jsou také s to leccos zkoušet a posoudit. A tak jsou také kněží, kteří rozumí více nežli se nějaký cizinec domnívá.“

2) Pravil **Říman**: „Á, já také myslím, že také vy Židé jste se museli někde něčemu naučit!“

Avšak to, čemu jste se naučili, nesahá dávno tak daleko, abyste posoudili jen rozum nějakého Římana, neřku-li moudrost tohoto Bohočlověka, která je vskutku neomezená a před níž máme my tu nejvyšší úctu.

3) Vsadím se s vámi sedmi o 1000 liber zlata, že mně nebudete s to dát správnou odpověď na žádnou otázku, kterou bych vám mohl dát jen ze svého rozumu. Nejste-li však to zcela jistě s to, čím nám chcete dokázat, že tento Bohočlověk není úplně pravý Mesiáš?! Přiveďte sem nejrozumnějšího z vás a já se vsadím o to dokonce s ním! Potom však na protidůkaz dám před vámi tomu Bohočlověku ty nejtěžší otázky a sázím se o 1000 liber zlata, že mně odpoví na všechny. Bude-li On se mně však dotazovat, nebudu Mu s to na tisíc ani jednu odpovědět, ačkoliv já jistě tisíckrát tolik rozumím nežli nejmoudřejší z vás.“

4) Pravil **jeden farizeus**: „Příteli, pak bys své zlato dával do velmi odvážné hry; neboť my se vyznáme ve velmi mnohých věcech!“

5) Pravil **Říman**: „Dobrá, mně na mém zlatě nezáleží, jelikož já mohu nakládat více než tisíckrát větším množstvím nežli činí tato sázka! Avšak co já jako římský patricij řeknu, tomu také na život a na smrt dostojím! Rozumíte tomu? Nechte mně tedy se tázat! Odpovíte-li mně na otázky správně, vyhrajete 1000 liber zlata vy; nebudete-li však s to, vyplatíte mi jen 100 liber jako trest za vaši opovážlivost k nám Římanům, vašim pánům!“

6) Tu se tázalo oněch sedm mezi sebou, zda mají na tuto skvělou sázku přistoupit. Jeden mínil, že by to bylo přece jen velmi odvážné, jelikož se nemůže vědět, na co vše se bude Říman tázat.

7) Avšak **jeden z nejvíce nevěřících** z nich pravil: „Já myslím, že tento pohan mně nebude s to dát žádnou rozumnou otázku, na kterou bych mu nebyl s to odpovědět. Já se vsadím; avšak musí tu být také rozhodčí, kteří rozhodnou, zda jsou mé odpovědi dobré a správné.“

8) Pravil tedy k Římanovi: „Budeme-li tu mít znalecký nepředpojatý rozhodčí soud, pak se vsadím!“

9) Pravil **Říman**: „Dobrá, sestavte si jej tedy! Je tu nyní několik set lidí, kteří zajisté budou s to posoudit, zda jsou tvé odpovědi pravdivé, dobré a důkladné?! Já svého rozhodčího již mám.“

10) Pravil **farizeus**, nafukujíc se: „Zcela dobře, ptej se tedy, sázka platí!“

11) Nyní vstal **Říman** a pravil ještě jednou farizeovi: „Příteli nebud! lehkomyšlný! Neboť pravím ti ještě jednou, že mi zůstaneš dlužen odpověď na každou otázku a těch 100 liber zlata ti nebude prominuto. „

12) Pravil zcela pyšný **farizeus**: „Zcela dobře, platí tedy! Jen jednu podmínku dodávám, že naproti tomu musíš také ty odpovědět na mé otázky, které já dám stejným počtem tobě. Teprve když ty Mně nezůstaneš dlužen správnou odpověď, dostaneš 100 liber zlata.“

13) Pravil **Říman**: „S tímto návrhem jsem zcela spokojen a tak ti dám celkem 10 otázek. A tak mně tedy poslyš!“

14) Poněvadž také my Římané jsme ve vašich prorocích většinou velmi zkušení, rád bych tedy měl správné vysvětlení o tom, co mínil prorok Isaiáš v 10. kapitole, když praví:

15) „Běda zákoníkům, kteří činí nespravedlivé zákony a potom píší nespravedlivé rozsudky, aby záležitosti chudých potlačili a vykonali násilí na dobrém právu ubožáků mezi Mým lidem, vdovy aby byly kořist jejich a sirotky aby oloupili! Co učiníte v den velkého navštívení a v den velkého neštěstí, které na vás přijde z dále? Ke komu se utečete? A kde zanecháte slávu svou, by se nemusela sklonit mezi vězni a padnout mezi zbitými? Ve všem tom hněv Páně neustává a ruka Jeho nad vámi je vztažena.“

16) To, příteli, by byla prvá otázka zcela z vašeho oboru, abys nemohl říci, že jsem se tě tázal na něco zcela cizího. Dej mi na to platnou odpověď!“

17) Když nadutý farizeus uslyšel tuto otázku a tyto verše proroka, které mu byly mrzutější nežli smrt, zastavil se jeho jazyk úplně a nevěděl co by na to odpověděl, protože právě v těchto verších byly zcela jasně vysloveny ohavnosti farizeů, jakými byly.

18) Když farizeus váhal s odpovědí, pravil **Říman**: „Ano, příteli, budeš-li mně také tak odpovídat na zbývajících ještě devět otázek, pak budou naši rozhodčí snadno rozsuzovat! Cožpak nejsi sběhlý ve vašem Písmu?“

19) Pravil konečně **farizeus**: „Ó, to ano; ale vysvětlovat to, nesluší se zde, nýbrž v chrámě a i tam je pro lid lépe, když se vše nedozví a všemu nerozumí!“

20) Pravil **Říman**: „Ó, to ti rád věřím; neboť kdybyste toto vašemu vámi již zcela vydranco-

vanému lidu přednášeli a vysvětlovali, vypálil by vás již dávno jako štěnice! Řekl jsem jako pohan předtím bezpráví, když jsem vám do očí tvrdil, že nevěříte v Boha?! Vždyť kdybyste věřili v Boha, nebyl by vám dal váš nejproslulejší prorok tak špatné svědectví. Já pravím vám: Nyní přišel čas vašeho velkého navštívení a vašeho neštěstí! Kam, ke komu se chcete utéci o pomoc?

21) Ale toho nyní nechme! Prvá otázka je prohrána. Přejděme ke druhé; snad se ti s ní bude dařit lépe!“

22) Privil **tvrdohlavý farizeus**: „Ale vyprošuji si otázku lepší!“

23) Lid však přitom v tichu zajásal a nejraději by byl Římana hned již objímal.

212. AGRIKOLA VYKLÁDÁ VĚŠTBU Z ISAIÁŠE.

1) **Říman** přikročil nyní ke druhé otázce a řekl: „Dej tedy pozor! Takto jasně zní druhá otázka: Jak tedy rozumíte textu z téhož proroka, který zní:

2) „Lid, jenž kráčí v temnotě, vidí velké Světlo, které svítí jasně nad těmi, kdož tu přebývají na temné zemi.“

3) Kde je lid, jenž kráčí v temnotě? Kde je ona temná země a kdo je Světlo? Odpověz mi na tuto jistě zcela snadnou otázku!“

4) Úskočný farizeus velmi dobře postřehl, co chtěl Říman z jeho úst dostat a proto opět zmlkl.

5) Když ho však Říman ještě jednou vyzval, aby mluvil, pravil **farizeus**: „To je opět otázka, na kterou se může odpovědět jen v chrámě a i tam jen mezi čtyřma očima a za zavřenými dveřmi. Proto ti zde na ni nemohu odpovědět.“

6) Privil **Říman**: „Já vidím, že zde říkáš zcela otevřeně nepravdu. Hle, já jsem dokonce v Římě na otevřeném poli z úst jednoho vašeho apoštola slyšel přednášet a vysvětlovat všechny vaše proroky a to nikterak špatně! Tento apoštol téměř po celý rok veřejně přednášel a kdo se chtěl dát jednotlivě hlouběji jasněji zjasnit do jeho věci, k tomu přišel do domu a za libovolný honorář ho poučoval. Já sám jsem se dal plně tři roky soukromě jím poučovat. Tento apoštol byl podle svých svědectví také knězem tohoto vašeho chrámu. Pročpak on mohl a směl tedy nám Římanům velmi daleko mimo tento váš chrám vysvětlovat proroky a proč nyní ty ne? Hleď, tu ti již opět já řeknu pravý důvod, proč mi nechceš dát na tento text vysvětlující odpověď! Poslyš! Ty se zde bojíš lidu, - ačkoliv před Bohem, v Něhož nevěříš, strach nemáš! Neboť lid ví, že je to právě lid, jenž skrze vás zákoníky kráčí v temnotě a že je to právě tato země, která byla vámi již odedávna učiněna temnou.“

7) Ale tamto u onoho stolu sedí ono velké Světlo, které lid nyní zcela dobře vidí; neboť svítí velmi jasně na této temné zemi. Vidí-li však lid toto světlo z Boha a je proto velmi veselý, proč tedy vy ne? Vy ho nechcete vidět, protože jste plni pýchy, plni sobectví a plni nejvyšší neomezené panovačnosti a chcete, aby se pod vaším žezlem sklonilo Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy a celý okrsek zemský. Proto se tedy také v nejbližší době s vámi stane to, co právě uvedený velký prorok o vás prorokoval, když v 10. kapitole počínajíc 16. verše řekl:

8) „Protož Pán Cebaot (Hospodin zástupů) pošle mezi Svě otlé (jimiž jste vy) vyzáblost (vaši zatvrzelost) a Svou slávu (Svou největší moc a moudrost) rozžehne před vámi (jak je právě tomu zde), takže bude jako mocný oheň hořet.“

9) Toto Světlo, Které tamto mezi námi sedí, je oním ohněm v Izraeli a Jeho Světec tamto je plamen a jednoho dne vás jako Svě trny a hloží zapálí a stráví. Stará nádhera Jeho lesa a pole bude zničena. Kdo je Jeho les a Jeho pole, nemusím vám věru důkladněji určovat! Počínajíc vašimi dušemi až do posledního vlákna vašeho těla, které je nyní vašim pravým Bohem, budete zničeni, rozplynete se jako máslo na Slunci a zmizíte jako ranní mlha v jeho paprscích. Vy jako zbylé stromy Jeho lesa budete snadno chlapcem spočítáni a sepsáni.

10) Hleďte, já jako Říman rozumím vašemu Písmu lépe nežli vy, první Židé uprostřed vaší země a uprostřed vašeho Božího města! Avšak to nyní nic nevádí. Sázka je učiněna a Říman neustupuje od toho, oč se jednou před svědky vsadil. Druhá otázka je také prohrána a tak tedy přikročíme ke třetí!“

11) Privil **farizeus**: „Prohráváme již nyní, protože jsme nemohli první dvě otázky odpovědět?“

12) Pravit **Říman**: „Ó, nemáte co dělat s nějakým prospěchářem! Odpovíte-li správně jen na jednu z mých deseti otázek, vyhrajete sázku! Já se vás však otáží, nač budu chtít. Až se budete potom tázat mne - jak jsme se domluvili - pak také já vám nebudu předpisovat, nač se mně máte tázat. A proto nyní ke třetí otázce!

13) Hledte, četl jsem 12. kapitolu Isaiáše a tam bylo psáno:

14) „Té doby (která je nyní tu) řekneš (Izraeli): Děkuji Ti, ó, Pane, neboť ač jsi Se hněval na mně a Tvůj hněv jsi odvrátil a utěšuješ mně. Hle, Bůh je spasení mé a nebojím se; neboť Bůh, Pán je síla má a píseň má i spasení mé. S radostí čerpat budu vodu (moudrost a život) ze studnice spasení (lásky Páně) a vy národové řeknete v téže době: Děkujte Pánu, hlásejte Jeho jméno (Slovo života), známé čile mezi ostatními národy skutky Jeho, připomínejte, jak veliké je jméno Jeho (Slovo Boží)! Žalmy zpívejte Hospodinu; neboť veliké věci učinil. A to známé buď po vší Zemi! Jásej a zpívej, obyvatelko Cionu (osiřelé poznání Židů); neboť veliký je u tebe, svatý Izraele!“

15) Nuže, slepý příteli, co říkáš tomuto mimořádnému zvolání velkého proroka? Na koho je obráceno? Zda není podle všech zcela neklamných znamení onen Svatý Izraele mezi námi?“

16) Tu pohlédl **farizeus** na Římana zcela zaražen a pochvilil pravil: „Příteli, řekni mi, kde a kdy jsi tak dobře nastudoval naše Písmo! Tobě jsou všichni proroci tak běžní, jako bys byl zákoníkem chrámu! Znáš tuto kapitolu zcela dobře; avšak má pouze duchovní smysl a podle mého úsudku se na tuto naši přítomnost naprosto nevztahuje. Jsou to zcela obyčejné duchovní výlevy chvály proroka, které se pro obyčejného člověka zcela nehodí. Je to jistý druh žalmu na Boha, Pána. „

17) Pravit **Říman**: „Příteli, tu jsi nesmírně špatně zpraven! Já jako pohan pravím tobě to, co by ti nyní řekli již statisíce: Ten Svatý Izraele sedí tamto u stolu mezi těmi, kteří zcela dobře a ještě mnohem lépe vědí, co jsem ti právě řekl! Nyní víš, jak jsem ti zcela jasně dokázal, že jsi od svých dětských let nikdy nevěřil v Boha. Co ti tedy nyní překáží, abys uvěřil v tohoto pravého Svatého Izraele, od něhož jedině můžeš mít věčný život?“

18) Pravit **farizeus**: „Já nejsem nejvyšším v chrámu a mou povinností pod přísahou je zachovávat to, co mně ukládá nejvyšší chrámu; neboť na tom závisí nyní má existence a zdar mé kůže. Kdyby byl můj stav Bohu nějak nevhod, mohl by Svou moudrostí a všemohoucností zajistit zcela snadno zabránit, abych se nestal tím, co nyní jsem; protože však tomu nezabránil, nuže, jsem tedy co jsem a mluvím a konám podle toho, co mi přikazuje chrám. Konám-li tím bezpráví, pak je toho vinen Bůh Sám - je-li jaký - že mi to dopustil. A protože jsem jednou to a našel jsem tím své světské zaopatření, zůstanu také tím, čím jsem se stal bez svého zavinění.

19) Víím až příliš dobře, že celý náš Mojžíš i se všemi ostatními velkými a malými proroky není nic jiného, nežli obraz fantasie mnohých starých kněží a že na nějakém Božství - ať pohanském či židovském - není ani slovo pravdivé; avšak lidé toužící po Hvězdách vynalezli ve své lenivé fantasii jednou Boha a tím nám zanechali pro lehkověrný dav lidu dědictví a my bláznivě pěstujeme a udržujeme tu věc starého lidského nesmyslu dokud to jde dále. Jakmile však naše věc dostane jednou ránu, pak zřejmě zajdeme, - což je mně samému nyní již až příliš jasné.

20) Nauka tohoto zřejmě zázračného člověka bude poté bezpochyby bujet dále; ale nakonec také ji potká zcela stejný osud. Neboť vše, co buduje smrtelný člověk, zaniká jako on sám; jen co stvořil nějaký nám věčně neznámý Bůh, zůstává si také věčně stejné, jako například Slunce, Měsíc, Hvězdy a tato Země. A tak nyní víš ode mně samého, že já pro sebe nevěřím vůbec ničemu, že však udržuji staré věci kvůli ubohému lidu, protože jinak by mezi lidem vypukla největší hrubost, kterou by muselo vše zahynout, neboť dokonce i nyní se děje při vší naší bdělosti leccos, co zrovna neslouží lidstvu k největší cti.

21) Z toho můžeš nyní již poznat, že já nevěřím vůbec v nic a nejméně již v nějakého Boha, který by kdy dal lidem této Země zákony. Kdyby byl Bůh, jenž by vše stvořil ze Sebe, vložil by mocí Své vůle do přírody velké zákony; že by však taková Bytost dala kdy člověku nějaké mravní zákony, tomu pro sebe nevěřím již z toho důvodu, že On před starodávem dal prý jen jednomu pro všechny lidi zákony, zatím co podle mého názoru jsou si přece všichni lidé rovni. Jelikož jsem se ti nyní ukázal jaký jsem a jak myslím, ušetři mně otázkami z našeho Písma; neboť já nevěřím v jeho pravost!“

213. NEVĚDOMOST FARIZEOVA O SLUNCI A POTOPĚ.

1) Privil **Říman**: „Já jsem věděl, že ty a bezpochyby velmi mnozí tobě rovní v Boha nevěříte, avšak přitom lid nutíte, aby věřil ve vás a předpisujete mu všelijaké zákony sloužící jen vašemu břichu! Ale nevdí; podmínka sázky musí být splněna! Nechceš-li tedy mít již žádné otázky z Bible, budeme mít ihned jiné otázky. A tak přejdeme k otázce čtvrté!

2) Řekni mi, co je o sobě Slunce!

3) Hle, to je nyní zcela přirozená otázka! Odpověz mi na ni, - ale správně a pravdivě!“

4) Privil **farizeus**: „To je přece směšná otázka! Kdo to může vědět? Takovou otázku bys mohl snad dát Bohu, ale nikoli člověku! Cožpak byl někdo u Slunce anebo dokonce ve Slunci, aby mohl říci, co je o sobě Slunce?! My lidé můžeme o něm říci jen tolik, co na něm vidíme a pozorujeme.

5) Je to dosti velký, nadmíru silně svítící kotouč a jeho nejvyšší mocné světlo plodí teplo a dokonce, jako je to mnohdy ve velké poušti Egypta, tak velké horko, že se jím prý kameny roztavují. Slunce vychází a zapadá, což způsobuje na této Zemi den a noc. Vychází pravidelně v zimě hlouběji na jihu a v létě opět dále nahoru k severu, kterážto změna tvoří rok a jeho čtyři části. Světlo sluneční působí rovněž podle odstupňování světla a tepla vzrůst rostlin a zrození nescísně mnohého hmyzu. Mnohdy bývá zatměno, což se však děje zřídka. Jak je však způsobeno takové zatmění, to asi nikdo na celé Zemi neví, a rovněž tak ne, kde je Slunce v době noční.

6) Hle, to však je také již vše, co my lidé víme a vědět můžeme o Slunci a proto ti také nic dalšího nemohu říci! Že Slunce o sobě je bezpochyby silný oheň, lze soudit částečně z toho, že jeho světlo šíří tak daleko ještě tak silné teplo; jen je přitom velice zvláštní to, že na vysokých horách je vždy značně chladněji nežli zde dole v nížině, ačkoliv vysoké vrcholy hor jsou Slunci blíže nežli tato nížina. Dále my lidé -jak už bylo řečeno - nic více a nic podrobnějšího o této nebeské Hvězdě nevíme. - Máš na tuto odpověď také nějakou námitku?“

7) Privil **Říman**: „Ó, až příliš mnoho! Neboť co jsi tu řekl ty, to ví každý sebe obyczajnější nádeník, jenž zákoníkem není a nedává si svou moudrost, která věru podobně jako moudrost tvá daleko nesahá, přímo zbožňovat lidem, jako to totiž žádáte od lidu vy. Proč to tedy my Římané víme velmi přesně a také mnozí učedníci našeho velkého Mistra a Pána a proč ne ty? Hle, protože ty, tak jako mnozí tobě rovní, nevěříš v Boha! Přijde-li však někdo, kdo by vás mohl uvést do všeliké moudrosti, pak ho hned ze všech svých sil pronásledujete; neboť se bojíte, že jeho převážná moudrost by mohla velice změnit vaši starou zarezavělou hloupost. A tak se tedy sami nechcete ničemu vyššímu učit a nic vyššího zvědět a také nepřipouštíte, aby se tomu učili a o tom zvěděli vaši úplně slepí vyznavači. Proto jste však také vy sami dvojnásob trestní.

8) Kdo nevěří v Boha, je zřejmě bezbožník. Bez Boha je však duše temná a tolik jako mrtvá a nevidí a nevnímá nic z toho, co vše Bůh podle nejúplnější pravdy stvořením vložil v jejího ducha. Člověk Bohem nadchnutý a osvícený vidí však vše a chápe také vše. Proto také může v sobě ohledat Slunce a Měsíc, Hvězdy a celou Zemi tak, jakoby tam byl přítomen sám. A má-li to, ví pak také co je a jaké je Slunce a tak také vše ostatní.

9) Mně a mnohým ostatním, kteří jsou také zde, se dostalo této milosti; proto také víme nyní všichni stejně, co je Měsíc, co Slunce a co jsou Hvězdy. Protože ty to však nevíš a nevíš ani tolik, kolik vědí Ezejci, kteří jsou nám Římanům velmi dobře známi, pak jsi také na tuto čtvrtou otázku odpověděl zcela všedně a nesprávně. Chceš-li se o tom sám přesvědčit, pak máme již prostředky, abychom tě také o tom přesvědčili.“

10) Privil **farizeus**: „Ó, jen toho zanech! Neboť lidé jako vy, sběhlí ve vši magii a kouzelnictví, mohli by mně ještě začarovat nad všechna oblaka do Slunce a s takovou vzduchoplavbou nechci nic mít. Já se již poddávám a doznávám, že jsem neodpověděl ani tuto čtvrtou otázku. Ráčiž mi tedy dát pátou otázku!“

11) Privil **Říman**: „Tak se ti však povede se všemi otázkami! Že nejsi na nebi sběhlý, to jsem právě viděl; snad se ti lépe povede na této Zemi!

12) Co říkáš noemovské potopě? Byla všeobecná nebo jen částečná? Vzal Noe od každého druhu zvířat jeden pár do své archy? Jak krmil se svými (lidmi) všechna ta mnohá zvířata? Odkud bral maso zejména pro dravá zvířata a odkud pro rybožravce ryby? Čím se živila dravá zvířata, když Noe vystoupil opět z archy? Neboť tehdy byla Země ještě prázdná a pustá a nikde nebylo stádo ovcí anebo vepřů, které by mohlo sloužit za potravu lvu, tygru, hyeně, vlku atd..

Voda prý stála celkem ještě značně vysoko dokonce nad nejvyššími horami Země. Kam nakonec odtekla, když celá Země byla všude stejně pod vodou?

13) Dej mi o tom rozumné vysvětlení! Neboť to je dokonce pro mně poněkud neuvěřitelné a nemohu se v tom naprosto vyznat. Snad mi můžeš svým způsobem dát uspokojivé vysvětlení? Mluv!“

14) Pravil **farizeus** zcela zaražen. „Příteli, tážeš se mně na něco, čemu asi sám nerozumíš! Co tedy učiníš, otáží-li se na něco takového tebe já?“

15) Pravil **Říman**: „Pak nic neprohraješ! Zda však nerozumím právě této věci více nežli ty, to je jiná otázka a ukáže se to ještě dále. Nyní je na tobě řada mluvit!“

16) Pravil dále **farizeus**: „Ano, příteli, o tomto nejvyšším mystickém bodu Písma Mojžíšova se zrovna zase nedá příliš mnoho říkat a vysvětlovat! Neboť tato věc, zkoumá-li se naším rozumem, je ve všem přírodě nanejvýš se přičítím nesmyslem. Nemáme o tom žádné jiné historické údaje a tak platí: buď věřit v ten nesmysl jak je dán a k tomu všemu si jako velepomocníci přimyslet v oné době velmi náladovou všemohoucnost Boží - anebo celý ten starý krám hodit přes palubu!“

17) Kniha mluví o zcela všeobecné potopě, která je podle víc a více nám známých zákonů přírodních zhora nemožná. Tážeme-li se starých Indů, kteří mají přece starší knihy nežli my, nevědí o nějaké noemovské potopě světa vůbec nic. Praví však, že se před mnoha tisíci lety přiblížila zcela blízko k Zemi velká Vlasatice. A tato Hvězda byla pouhá voda a Země přitáhla její vodu. Tím se dostala velká část ploché Indie pod vodu, která se teprve pohněhlou spojila s velkým mořem Indickým. V oné době však zahynulo vše, co obývalo údolí: lidé i zvířata. Ti však, kdož bydleli na horách, vše to zaznamenali, aby se o tom dostalo zpráv dětem a vnukům. Tak zní pověst indická a také perská.

18) Staří Egypťané nevědí mimo své nilské záplavy o žádné jiné potopě. Jen Negrové říkají, že tam, kde je nyní velká poušť Sahara, stála kdysi voda a bylo velké moře.

19) Tak nám naši navrátilší se apoštolové vypravovali o velké zdi převeliké říše nejkrásnějšího východu Asie a mluvili se strážci indickým jazykem. Také se vyptávali na velkou potopu a zda byla zeď postavena před všeobecnou potopou anebo po ní. Avšak tito zcela prostosrdeční strážcové vypravovali jim sice mnoho o velkých horských požárech, avšak o nějaké tak velké potopě nevěděl nikdo také ani slovo. To vše víme z všelikých zkušeností. A tak je tedy zajisté těžko si představit nějakou všeobecnou potopu a ještě méně v ni věřit.

20) Vy Římané uvádíte ve svých naukách o bozích také dvě velké zátopy: Ogygickou a Oeukalionskou v Pyrrze. Zda je na tom něco pravdivého či ne, to nemůžeme ani my Židé ani vy Římané posoudit a vědět. Odpadne-li však při noemovské potopě všeobecnost, pak také odpadne ona archa a vše ostatní.

21) Avšak obraz noemovské potopy má jistě zcela jiný smysl, nežli jen ten, kterému nelze uvěřit, protože tak mnohé jiné skutečnosti mluví proti tomu. Ale kdo má k tomu klíč? - Ze všeho toho tedy vidíš, že já ti na to nemohu dát také žádnou, tvému rozumu přijatelnou odpověď a tvá otázka je tedy tolik jako nezodpověděna, avšak přece důkladně omluvena.“

22) Pravil **Říman**: „Ano, to jsem z tvé řeči zcela dobře vyrozuměl; avšak tím poslouženo není a já vidím na tobě jako jistě knězi právě to nemilé, že žádáš od lidí bezpodmínečnou víru v to, co pro sebe prohlašuješ za holý nesmysl. Já ti však pravím, že tento náš velký Pán a Mistr by ti mohl co nejpřesněji a nejjasněji oznámit, jak je to v úplné pravdě s potopou Noemovou; protože však v Boha nevěříš a ještě méně v čistě božské poslání tohoto Bohočlověka, zůstaneš stále v noci soudu své duše! Tak tedy s odpovědí na mou pátou otázku také není nic! Přejdeme nyní k otázce šesté! Snad s tou se ti povede lépe!“

214. O KNIZE JOBOVĚ A O CHRÁMU V JABUSIMBILU.

1) Pravil **Říman**: Řekni mně; co soudíš o knize Jobově? Jak se ti líbí rozmluva Boha s Jobem a rozmluva Boha se satanem? Co tomu říkáš a jak mi tuto zvláštní věc vysvětlíš?

2) Pravil **farizeus**: „Už zase otázka, která žádným rozumným člověkem nemůže být zodpověděna! Co říkáš k vašemu Ikariovi, k vašemu Bacchusovi a k vašemu Orfeovi?! Náš Job nikdy neexistoval a vše je zbožnou pověstí, vybásněnou nějakým starým věštcem, jenž napsal tehdy svou báseň s mravně temným třpytem právě tak, jak věci rozuměl. Spatřujeme v ní krajně pocti-

vého muže, na kterém Si Sám Bůh mnoho zakládal. Bůh Si však dá předně od satana namluvit, že také tento Job padne, bude-li ho satan smět zkoušet. Bůh dává potom zadruhé satanovi právo, aby co nejhanebněji zkoušel Joba v trpělivosti a to tak dlouho, až nakonec ubohému Jobovi přece jen dojde trpělivost a velice reptá na Boha. Pak mu sešle Bůh mluvčího, který ubohého Joba zcela ostře pokárá; a když pak se Job opět úplně odevzdá do neoblomné vůle Boží, je mu Bůh opět milostiv.

3) Nuže, kdo tu shledává něco moudrého se strany domněle nejvyššího moudrého Boha, ten asi pochází z dob tohoto nanejvyššího sužovaného muže! Tento příběh čteme s nelibostí a již dávno jsme jej prohlásili za podvržený; neboť je v něm právě tak málo pravdivého a moudrého jako v příběhu o vašem Atlasu, který musí neustále nosit celou oblohu na zádech a také na to nelze dát žádnou rozvážnou a rozumnou odpověď.“

4) Pravitel **Říman**: „No, no, u vás to věru není zlé! Protože jste příliš líní hledat, myslet a se učit, zavrhuje raději vše, co se vám do vašeho shnilého krámu nehodí! Já jsem v Jobovi na prvý pohled našel vnitřní duchovní vzdělávání člověka a vy to prohlašujete za apokryf (nepravý spis biblický)! Cožpak v něm není zcela jasně ukázáno, jak se má duše poněmáhlu odlučovat ode všeho, co je světa a těla?!

5) Člověk, který (žije) v každém směru v blahobytu, může Boha snadno chválit a velebit; neboť daří se mu přitom zcela dobře. Avšak jeho duši to mnoho neprospívá. Člověk je však vystavován zkoušce, jak se zachová k Bohu také v bídě a nouzi a tu je v Jobovi dán přenádherný příklad, jak Boha nejen v blahobytu, nýbrž i v krajní nouzi poznávat, chválit a velebit. A ty nazýváš něco takového nesprávně a označuješ to za nesmyslnou a nerozumnou věc?! Ó, ty stojíš ještě hluboko dole v močálu soudu a smrti! A tak jsi nyní již dočista prohrál šest otázek! Avšak nechme toho nyní a já tě nyní po sedmé žádám o něco zcela přirozeného a snadného! A tak poslyš!

6) Hle, v horním Egyptě je ještě zcela zachovalý chrám boha vytesaný v žulové hoře! jmenuje se Ja-bu-sim-bil. Tento chrám - zcela něco jiného nežli tento chrám v Jeruzalému! - byl zbudován s nevýslovným úsilím praobyvateli nejvyšší pamětihodného kraje celé Země, tedy tehdejšími znalci Boha. Před vstupními dveřmi jsou názorně zosobněny čtyři živly této Země v sedě, tedy ve věčně odpočívajícím stavu. Jejich obrovité znázornění má představovat nesmírnou Boží sílu v zákonech veškeré přírody a jejich klid nikdy neproměnlivý řád Božího Ducha. Vnitřek tohoto chrámu, velmi prostorná síň se však skládá ze tří oddělení. V oddělení prvním stojí gigantické (obrovské) postavy lidské, v oddělení druhém lidé našeho druhu a ve třetím zcela v pozadí jsou umístěny mezi různými, byt velmi zvětralými značkami, slovní značky: Ja-bu-sim-bil. - jak bys mi mohl jako zákoník vysvětlit nitro tohoto pamětihodného chrámu na Zemi? Neboť doufám, že ti to zajisté není neznámé.“

7) Pravitel **farizeus**: „Ano, ano, slyšel jsem o tom mnoho mluvit a věc již asi bude přesně taková, jak jsi mi ji nyní popsal; ale chrám je nesmírně starý a kdo ví, kdo byli národové, kteří takový chrám zbudovali? jejich značky jsou pro nás nečitelné a kdo může přesně uhodnout co znamenají?! Nemají ani nejmenší stopu podobnosti s naším písmem a jsou tedy pro nás mrtvé. Vy píšete zleva doprava a my naopak a můžete tedy také původní egyptské písmo snáze číst nežli my, neboť se praví, že prý také staří Egyptané psali zleva doprava. My píšeme, naopak a proto se v onom starém písmu vůbec již nevyznáme. Co mohou ty tři síně a ty zvláštní velké a malé sochy (sochařská díla) v prvních dvou síních oznamovat a co, konečně třetí síň s určitými nápisy, které my Židé nedovedeme číst?“

8) Pravitel **Říman**: „Ó, vy domnělé děti Boží, které nafouknuté vši moudrostí celého světa jako velké bahenní žáby, vykračujete si tak, jako byste stvořily celou Zemi! Tomu, co je vám přece tak blízké, nerozumíte a přece chcete být podle vašeho Písma vychovateli a vůdci Bohem vyvoleného národa! Nikdo nemůže někomu něco dát, co nemá sám, nýbrž jen to co má! Vy však máte jen hloupost a ve všech věcech úplnou nevědomost! Čemu se tedy může ubohý lid od vás naučit? Ničemu jinému nežli jen vaší nepochopitelné slepotě! Neboť věru, já jsem slyšel v Římě již často starobylé úsloví: „Hle, ten člověk je hloupější nežli Žid!“ a nyní se přesvědčuji sám, že je tomu skutečně tak!

9) My Římané jsme ještě nikdy nepovažovali pod svou důstojnost, obírat se přesně duchovními naukami o bozích každého porobeného národa a dáti se o tom co nej přesněji poučit a přece nás nazývají pohany, - a vy jako boží lid předně ve svého velkého Boha nevěříte a zadruhé přitom však nicméně opovrhujete každou jinou naukou o bozích, aniž byste ji byli kdy i

jen v nejmenším podrobněji zkoumali! Jací jste to tedy lidé? Věru, vy jste se stali více nežli nej-
sprostší Epikurejci pouhými lidmi žaludku a břicha!

10) Hle, já rodem pohan, řeknu ti nyní, jaký pamětihodný význam má chrám Ja-bu-sim-bil,
který mně také přivedl většinou na zcela jiné pojmy o pravém Božství nežli jaké jsem měl dříve.

11) Když jsem jednou, bylo to asi před deseti lety, musel v záležitostech státních cestovat
do horního Egypta, tu přišel jsem také ke zmíněnému chrámu, jenž na mně učinil nevýslovný
dojem. Prohlížel jsem vše s největší pozorností a dal jsem si od tamního zcela zchudlého kněze
a strážce této starožitnosti vysvětlovat, co vše to a ono znamená. Starý muž, plný lásky a pokor-
y, byl nejvyšší úslužný a vysvětloval mi vše tak dobře, že jsem si musel říci: Hle, ten muž je
moudrý a mluví úplnou pravdu!

12) Řekl mi: „Hle, příteli, obrovské postavy po pravici představují sedm Božích duchů, kte-
rými člověk na této Zemi dospívá k všelikému poznání a potom si nesmírně mnoho o sobě do-
mýšlí! Postavy po levici představují divoké a nezkrtné vášně člověka, pročez u jejich nohou
můžeš také spatřovat všeliká znamení smrti a soudu. A hle, druhá síň je o něco nižší nežli prvá
a dospět lze do ní dosti zúženou branou. To poukazuje na pokoru člověka, bez níž je nemožné
dospět k pravému poznání Boha. Proto spatřuješ zde již zcela skromné postavy lidí ve stavu
hluboce skloněném. A nyní zde ve třetí a poslední síni nespátřuješ nic jiného nežli duchovno,
znázorněné velmi přiměřenými znaky. A tam vysoko nahoře, spatřuješ v kruhu znamení: Ja-bu-
sim-bil, - to jest Boží slovo v srdci každého člověka, který miluje a hledá Boha. A toto znamení
zní: Já byl, jsem a budu. Já jsem jediný a mimo Mne žádného Boha není!“

13) Příteli, kdo hledá, nalézá a já jsem od svého mládí hledal a mnoho jsem našel! Avšak
to Nejvyšší, co bylo kdy lze v tomto světě nalézt, našel jsem zde, avšak ne v nejvyšší slepé pod-
statě vašeho chrámu, nýbrž zde! A tamto sedí v lidské podobě co nejpřívětivěji mezi námi Ten o
Němž je v třetí síni onoho starého chrámu psáno: Ja-bu-sim-bil! Avšak nezáleží také zcela na
tom, zda tomu ty a ještě mnozí tobě rovni věříte anebo ne; neboť proto je přece jen tomu tak,
jak já a mnozí tisícové tomu nyní věří a vždy budou věřit.

14) Sedmá otázka tím však zůstala také nezodpověděna a nyní ti položím otázku osmou a
uvidím, zda na ni najdeš v sobě odpověď.“

215. VĚŠTÍRNA V DELFÁCH. DALŠÍ ŽIVOT PO SMRTI.

1) **(Říman:)** „Poslyš! Copak soudíš o dosud trvajícím věštírně v Delfách? Tato otázka je jistě
krátká a tobě velmi blízká! Mluv!“

2) Privil **farizeus:** „Já jsem o tom sice jednou slyšel něco mluvit; avšak jak ti mám říci, co
soudím o věci, která je mi známa sotva více nežli jen podle jména? Že v Delfách je prorokyně,
která sluje Pythia, sedí na třínožce a na otázky lidmi dané udílí jim za peníze zcela chytrácké
odpovědi, tolik vím; Avšak jak to tato Pythia provádí, jaký je chrám této prorokyně a jaká její
třínožka a zda lze na její proroctví něco dát či ne, to nevím a také ti tedy nemohu dát žádnou
jinou odpověď nežli jen tu, kterou jsem ti právě dal.“

3) Privil **Říman:** „Opravdu, já bych tě byl přece jen považoval za zkušenějšího, nežli sku-
tečně a vpravdě jsi! A s takovou vaší nevírou a s takovou nevědomostí se odvažujete zkoušet
tohoto Nejmoudřejšího z moudrých?! Ne, to je přece jen trochu příliš mnoho! Já jsem však již v
Římě slyšel, kterak při svých sobotních řečech varujete co nejhorlivěji lid přede vším co se týče
pohanství a co nejstrašněji hrozíte věčným zatracením každému Židu, který by se odvážil na
takový chrám kdy pohlédnout a o jeho zařízení se dal poučit, aby z toho zmoudřel tak dalece,
že by pak snadno poznal světlé a stinné stránky národů jiných.“

4) Táže se tě však nyní po deváté a pravím : Jak tedy to můžete činit, když přece nemáte
ani ponětí o tom, v čem záleží vlastní pohanství? Svému Písmu nerozumíte, ve svého Boha
nevěříte a přece chcete být soudci nad lidmi, jimž záleží na tom, aby zkušenostmi konanými v
cizině dali svému duchu vyšší rozmach! Řekni mi, jak a proč toto děláte!“

5) Privil zcela rozpačitě **farizeus:** „My to dělat musíme, protože nám to tak přísně nařizuje
představený chrámu. O vlastní proč se nemáme vůbec starat a také nám do tohoto proč nic
není; neboť odpovědmi jsou ti, kteří nám toto přikazují. My jsme jen jejich stroje, které však při-
tom dobře žijí a mohou se celému světu potají vysmát; neboť čím je svět hloupější, tím lépe se
nám daří. Také u nás byli lidé, kteří hledali Království Boží všemi možnými oběťmi a odříkáním

a nakonec přece jen nic jiného nenalezli nežli smrt právě tak dobře, jako ji také brzy najde našinec. Zda není ten, kdo užívá svého života, zřejmě moudřejší nežli nějaký zkroucený pobožník, který se kvůli nějakému vytouženému, nejvýš neznámému a ještě více nejistému nebeskému Království vykleštil a nakonec už nic jiného nežli kobylky a divoký med, který divocí trubci a čmeláci shromažďují v děrách země?! Ať mi říká kdo chce co chce, já si jednou zůstanu při tomto: Ať se stará každý o to, aby byl dobrý, zdravý a žil co možno bez starosti; vše ostatní nestojí ani za šňupku! Kdo se mnoho nenaučil, nebude mít nakonec také mnoho co by zapomněl.

6) A na konci našeho života to přec jen bude jedno, zda budeme stráveni červy s mnohými vědomostmi a znalostmi, anebo jako blázni! Zda však jednou bude opět zmrtvýchvstání anebo život duše po smrti těla, to je otázka, kterou ještě žádný smrtelník nezodpověděl jinak nežli jen slepou vírou. Tato odpověď na tvou otázku zajisté postačí!

7) Pravit **Říman**: „Poslyš, ty úplně temný a bezduchý člověče, na takovýto tvůj projev - a k tomu ještě zde před lidem! - nemůže našinec již nic odpovědět! Mluvil jsem již s velmi mnohými lidmi o duchovních věcech; avšak ještě nikdy jsem se nesešel ani mezi fanatickými pohany s tak úplně slepým bláznem! Já jako pohan mohl bych podat na sta nejvýmluvnějších důkazů, které staví život duše po odpadnutí těla do nejjasnějšího a nejnepochybnějšího světla - a ty jako kněz mluvíš hloupěji, nežli by mluvilo nejšpatnější zvíře, kdyby bylo schopno řeči!

8) Hle, jako přítel světla a pravdy ti budu, pokud se týče desáté otázky, zcela krátce vypravovat úplně pravdivý příběh, který jsem za přítomnosti mnohých svědků sám prožil a jsem velice zvědav na tvou odpověď!

9) Před sedmi lety jsem byl ve státních záležitostech poslán do Hispanie (Španělska; vyd.). Saguntus se nazývalo místo, kde jsem měl co dělat. Zůstal jsem se svým služebnictvem v jednom z největších hostinců oné obce a byl jsem v něm zcela dobře pohoštěn. Třetího dne záhy zrána přišel ke mně za mého zcela bdělého stavu můj již před dvaceti lety zemřelý otec tak jak kdysi v těle žil a zavolal mně jménem tak hlasitě, že toto volání slyšeli také všichni moji sluhové - a všichni také viděli tu postavu.

10) Ptal jsem se ducha, co si přeje.

11) A duch pravil: „To, co vy smrtelníci dávno netušíte, to my nesmrtelní vidíme již předem ve veliké jasnosti! Opusťte nejdéle za hodinu tento hostinec a před uplynutím tří hodin nechodte také do žádného jiného hostince, nýbrž zůstaňte venku daleko od zdí; neboť v té době přijde zemětřesení, kterým se tento dům a jiné slabě stavěné domy zřítí a přitom zahyne několik lidí a zvířat! Udělejte však dříve na náměstí města povyk, aby se jich mohlo ještě několik zachránit! Až veškeré neštěstí pomine, pak k vám přijde chlapec a povede vás do jistého hostince!“

12) Poté postava zmizela a nás všech se zmocnila příšerná hrůza. Pospíchali jsme se vším všudy ven a svým hlukem jsme probudili domácí lidi, kteří pospíšili také ven a vzbudili ještě mnoho jiných lidí, kteří pak také co nejrychleji prchali ze svých domů; neboť tito lidé byli velmi lehkověrní, uvěřili v naše vidění, uprchli a tím si zachránili život.

13) Ona osudná hodina přišla a s ní prudký otřes země, kterým bylo as 20 domů, jakož i také náš předtím obydlený hostinec až do základu zříceny. Poté následovalo několik záchvěvů, kterými však nebyla způsobena škoda. Po třech hodinách smutného čekání přišel k nám také chlapec a vedl nás do poněkud odlehlejšího, avšak úplně nepoškozeného hostince, kde jsme byli přijati a našli jisté zaopatření. Za nejúplnější pravdu této skutečnosti ručí všichni moji zdejší sluhové, protože oni tehdy byli také se mnou.

14) Nyní mi řekni, co soudíš o této nejvýš pravdivé události! Žije duše po smrti těla dále, anebo umírá navždy s tělem?“

15) Pravit nyní již zcela zaražený a zmatený farizeus: „Je-li tato věc pravdivá, pak by se mohlo tedy předpokládat, že duše žije dále; avšak co je duše a jak a kde žije dále, to přece nevíme.“

16) Pravit **Říman**: „Věděl-li duch mého otce co se stane, a kde jsem, pak musí být jeho život a bytí zřejmě dokonalejší a jasnější a tedy také lepší nežli tento slepý život zkoušky v těle. Když však my pohané o tom víme a vždy ještě hledíme nabýt o tom ještě jasnější zkušenosti, proč to nečiníte vy a proč pronásledujete Toho, jenž by vám o tom mohl dát nejvyšší a nejjasnější světlo? Proč se ve své slepotě snažíte Ho dokonce usmrtit, - jak jste to dnes dopoledne až příliš okatě ukázali v chrámě?“

17) Pravit **všichni farizeové**: „To chtěli učinit jen sprostí lidé a ne my! My však jsme sem

nepřišli nyní kvůli chrámu, nýbrž kvůli sobě samým, abychom viděli a zkoumali, co je na věci. Máme-li věřit anebo nevěřit? Ale co jsme dosud viděli a slyšeli, to nám ještě úplně nestačí a proto čekáme ještě na něco dalšího. Nabudeme-li větší přesvědčení, pak se budeme moci stát také my učedníky tohoto Mistra. Proto na nás nenaléhejte! Ty, příteli, jsi nás svými otázkami nyní sice porazil a my ti dlužíme 100 liber zlata; avšak nyní máme my právo dáti tobě 10 otázek! -Zodpovíš-li ty je všechny, dostaneš ihned 100 liber. Je ti to tak vhod?“

18) Pravit **Říman**: „Úplně; proto jen se mně ptejte! O odpovědi bude již co nejlépe postaráno!“

216. SEDM KNIH MOJŽÍŠOVÝCH.

1) Poté se tázal předtím mluvící farizeus Římana, zda mu smí on anebo některý jiný dávat otázky.

2) Pravit **Říman**: „To je mi lhostejné! Ať se mně z vás táže a tázati se dovede kdo chce!“

3) S touto odpovědí byli spokojeni a předstoupil jiný, jenž byl přední **zákoník**. otevřel ústa a řekl: „Poslyš! Jedna sebou k všeobecné spokojenosti nezodpověděná otázka připraví tě podle tvé vlastní výpovědi o 1000 liber zlata!“

4) Pravit **Říman**: „To již víme! Nyní nemysli na zlato, nýbrž na nějakou moudrou otázku! Neboť té se ti bude spíše nedostávat nežli smluveného zlata, které jsi ještě dávno nevyhrál. Dej jen nyní prvou otázku, abych poznal jejího ducha!“

5) Tu farizeus přemýšlel, jakou by měl dát Římanu prvou otázku, kterou by Říman tak snadno nezodpověděl. Tu ho napadlo, že asi Říman neví, kolik napsal Mojžíš knih. Neboť všeobecně bylo mezi lidem známo, že Mojžíš nenapsal více knih nežli pět. Jelikož však Mojžíš vlastně napsal sedm knih a ještě prorocký dodatek - což farizeus dobře věděl, avšak s velkou jistotou předpokládal, že to mimo nejzasvěcenější v chrámu nikdo asi neví - proto se ptal Římana, zda ví, kolik knih napsal Mojžíš.

6) Poté se **Říman** usmál, což u vážných Římanů bylo řídkým zjevem a řekl farizeovi: „Opravdu, nebyl bys mi mohl dát žádoucnější otázku nežli právě tuto; neboť ze zcela jistého zodpovězení se velmi jasně ukáže, kterak jste si již od dlouhé doby nevážili Boha a Mojžíše! Pokud dobře vím, byli jste již od dob Samuelových spíše nepřáteli nežli přáteli Boha a proto jste také beze všeho strachu před Bohem a před lidem zadržovali lidu od dob Samuelových až do této chvíle téměř dvě nejdůležitější knihy a prorocký dodatek, v němž bylo navlas popsáno vaše nejvyšší nesvědomitě jednání a váš konec. Avšak v době, kdy jste byli podmaněni námi Římany, musely být všechny vaše knihy od Alfa až po Omega vydány nám Římanům k jasnému poznání a k opisu a tak jsme my Římané přišli také na všechna vaše tajemství a víme zcela dobře, že Mojžíš napsal sedm knih a ještě prorocký dodatek.“

7) V šesté knize podal Mojžíš přesnou zprávu o přirozeném vzniku Země a popsal její stavy od jejího počátku až do své doby a odtud prorocky dále až do jejího úplného rozkladu. Právě v této šesté knize popsal tento velký muž také hvězdné nebe, toto Slunce, Měsíc, tuto Zemi a její pohyby, jakož i pohyby všech Planet, co jsou tyto Planety, jak vypadají a jaké jsou jako Světy. Také popsal Komety, zatmění Slunce a Měsíce a ukázal, jak je mohou dobří počtáři přesně předem vypočítat. A konečně ještě také ukázal, co jsou Stálice, oznámil jejich velikosti a nesmírné vzdálenosti a na konci této důležité knihy pravil, že toto vše se má dobře vštípit lidu, aby lid Boží kráčel ve vší pravdě na Zemi a ve Hvězdách a neupadl do všelikých bludů pohanů.

8) Avšak vy kněží jste mysleli brzy jinak. Věděli jste, že slepý lid má vždy obzvlášť velký strach z neobyčejných zjevů na nebi. I pomysleli jste si: „K čemu třeba obyčejnému lidu takových znalostí? Stačí, máme-li je jedině my! My si vypočítáme zatmění pro sebe, lidu, který o tom nic neví, pohrozíme a přinutíme jej k větším obětem a on bude obětovat a uvěřit, že zatmění Měsíce a Slunce zahnali jsme my!“ Ještě s několika takovými výhradami jste lidu²¹⁾ zcela nesvědomitě odňali knihu šestou a podrželi ji pro vaši pozemskou výhodu pro sebe.

9) Sedmá kniha obsahovala pravé stvoření člověka a jeho duchovní vývoj za stálého vlivu Ducha Božího. Vysvětlovala pochopitelně každému člověku prvou knihu Mojžíšovu a podávala zprávu o knihách patriarchů Kenana, Enocha a Lamecha a vysvětlovala je. Nakonec uváděla

²¹⁾ „LIDU“ je doplněk vydavatelů.

války Jehovovy anebo přesné dějiny národů nížin této Země a zcela na konci bylo opět silné a velmi hrozné napomenutí učitelům národa, aby tomu všemu řádně učili lid a že se tu nesmí nikdo dříve ženit anebo dosáhnout úřadu, dokud si úplně neosvojil celý obsah této knihy.

10) Tohoto napomenutí jste však také nedbali a řekli: „Lidu je lépe, zůstane-li o tom všem v nevědomosti; neboť kdyby byl lid do všeho toho příliš hluboko zasvěcován, pak by brzy nebylo třeba vůbec žádného kněze a kněží by pak byli nuceni vydělávat si denní chléb také svýma rukama.“ Tento předpoklad byl však jistě velmi hloupý, protože Mojžíš přece zvláště přikázal, aby kmen Levi žil z desátku.

11) Nyní přichází ještě jako téměř zvláštní kniha Dodatek ke knize sedmé. Je zcela prorocký, oznamuje však zcela jasně, že kněží, soudcové a králové budou konat vše proti Bohu a kterak je Bůh vždy za to potrestá.

12) Je v něm také popsán velký Mesiáš, jak přijde do tohoto světa, jak bude žít, co bude konat a čemu učit a jak bude knězi nenáviděn a pronásledován. Pak přijde zánik Židů, církev Mesiášova, její dlouhá pronásledování protimesiášem, pak přijde jeho konec a poté sláva čisté Boží církve na Zemi. Zcela na konci tohoto dodatku je opět silné a nejvyšší mocné napomenutí, aby byl tento dodatek lidu také vždy zřejmý. - Učinili jste to kdy?

13) Ano, již za časů proroků jste se o všem tom lidu ani nezmínili, proto také prorok Isaiáš, přijímaje proroctví Mojžíšovo ukázal to právě opět v 10. kapitole, o jejíž vysvětlení jsem vás žádal v první své otázce. A tak všichni, zejména čtyři velcí proroci, museli lidu podávat znovu to, co řekl Mojžíš ve svém dodatku, který jste však lidu z důvodů vám až příliš dobře známých vždy zdržovali a v poslední době jste byli příliš leniví než abyste se o tom poučovali a nyní si musíte dát líbit to, že vám dokonce Ezejci odňali pozemskou přednost; neboť oni se vyznají aspoň ve viditelné obloze, vypočítávají její zjevy a činí si z nich pozemskou výhodu. Hledte, také to je spravedlivý trest shora! A já jsem až příliš toho přesvědčujícího mínění, že jsem ti na tvou první otázku odpověděl zcela podle nejuplněnější pravdy a přísné vědy.“

14) Privil, zcela rozpačitě **zákoník**: „Ano, - žel až příliš přesně a pravdivě! Zdá se mi nyní, že bych ti vlastně již neměl dávat vůbec druhou otázku. Neboť je těžké tázati se muže s tak obsáhlým věděním. Raději bychom hned vyplatili 100 liber zlata - nežli abychom ti dávali ještě několik otázek! Neboť každou otázkou se sami znovu prozrazujeme a přicházíme do stále větších rozpaků před lidem, který jistě o tom nepomlčí!“

15) Privil **Říman**: „O to se málo starám! Sázka musí být dodržena a i kdyby se proto Země s námi v trosky obrátila a tak tedy mně musíš dát další otázky. Taž se a já ti budu odpovídat; neboť nyní teprve jsem pyšný na to, že jsem Říman!“

16) Tu dalo oněch sedm templářů hlavy dohromady a radili se, na co by se měli Římana dále tázat.

217. O VELEPÍSNÍ ŠALOMOUNOVĚ.

1) Po delším vzájemném dotazování a radění je napadlo, aby se otázali Římana, kolik je písku v moři a kolik trávy na Zemi.

2) Privil **Říman**: „Jen blázni a nikdy myslící a nerozumní lidé mohou dáti takovou otázku, jejíž číselně přesné zodpovězení zůstane a také musí zůstat jim samým věcí cizí a úplně neznámou, předně proto, že tu spočítání z velmi pochopitelných důvodů je pro každého smrtelníka úplně nemožné; a zadruhé, i kdyby bylo spočítání například trávy na Zemi umožněno, pak nemáme dosud nám známé číslo, které by mohlo množství trávy na celé Zemi vyjádřit; a konečně zatřetí: i kdybych také téměř nekonečným nahromaděním nám známých nejvyšších čísel a číslic udal množství písku v moři a trávy na Zemi, táži se vás: Kdo bude moci říci, že jsem udal nekonečně velký počet příliš vysoko anebo příliš nízko? A řekne-li to někdo, pak jsem jako vysoký a mnohou státní mocí císařem vybavený Říman zmocněn k tomu, abych od odpůrce mého udání na život a na smrt žádal úplně matematicky dokázaný protidůkaz, který by mi nebyl s to dát žádný člověk, nýbrž jedině Bůh; neboť člověk by musel napřed s mnohými svědky písek a trávu počítat, což by bylo zcela nemožné, jak pro živelné poměry tak i pro lidský věk a tak byste nebyli s to ani v tisíci a ještě jednou v tisíci letech přijít mi s nějakým platným protidůkazem.“

3) K čemu tedy taková směšná otázka, jejíž nesmyslnost musí poznávat vrabci na střeše? Můžete se mně tázat jen na takové věci, o nichž sami máte prokazatelně přesnou zprávu a na

všechny způsoby se můžete domnívat, že je mi něco takového asi neznámé. Ale s otázkami, na které mohu odpovědět co chci a při nichž byste mi věčně nemohli dokázat, že jsem vám dal správnou odpověď, porazím vás vždy nejsnáze! Tak jste tedy nyní se svou druhou otázkou ještě více pohořeli nežli s prvou; dejte tedy nyní otázku třetí, ale rozumnou!“

4) Tu začal lid nad hloupostí zákoníka jásat a chválil Římana pro jeho střízlivý a jasný rozum. Říman však prosil lid o klid, protože není ještě hotov. Až bude hotov, pak ať si lid jása podle libosti. I uklidnil se opět lid a Říman žádal třetí otázku.

5) Po krátké přestávce se tázal **zákoník** Římana řka: „Jelikož jsi tak sběhlý v našem Písmu, táži se tě, zda je ti známa velepišeň Šalomounova a co praví.“

6) Pravil **Říman**: „Ó, ano! Tato píseň byla pro svou vznešenou poesii a mystiku již dávno mou zamilovanou. Dosud jsem onomu hlubokému smyslu opravdu úplně nerozuměl; jelikož jsem však nyní právě našel Toho, na Kterého se výhradně vztahuje, ujišťuji vás, že se v ní nevyskytuje ani jeden verš, který by mi nebyl tak jasný jako Slunce za jasného poledne. Je-li vám líbo, podám vám zde přede vším lidem ihned zkoušku, že zcela rozumím nyní této písni.“

7) Tu se zákoník rozmyšlel má-li se Římana tázat dále, neboť dobře postřehl, že Říman bude vše velmi duchaplně vztahovat na Mne a na Mou nauku, která je právě onou novou církví, která ve Mně našla svého hledaného přítele a pozvala Mne za hosta lásky a života.

8) Proto pravil **zákoník**: „My již vidíme, že jsme také s touto otázkou pochybili a dobrovolně se jí vzdáváme. Proto, když už se tě musíme tázat, dáme ti jinou a tedy čtvrtou otázku.“

9) Co je duše člověka a kde má své sídlo v těle? - To je jistě zcela řádná otázka, proti níž se jistě nedá nič namítat!“

10) Pravil **Říman**: „Ó, naprosto nic a já vám na ni také podle nauky o duši a podle své vlastní zkušenosti zcela přesně a úplně odpovím, ačkoliv až příliš určitě vím, že žádný z vás neví, co je duše a kde sídlí v těle!“

218. AGRIKOLA MLUVÍ O PODSTATĚ DUŠE.

1) (**Říman:**) „Hle, duše jako duchovní substance je zcela úplný člověk, jak podobou, tak také všemi údy a součástmi těla! A kdyby tím nebyla, nemohla by také co neúplněji používat svého těla. Ruce duše jsou v rukou těla, její nohy v nohách těla a tak dále všechny části duše jsou v příslušných částech těla. Je-li tělo někde nemocné, je duše přítomna též v nemocných částech těla a velice se namáhá, aby je opět uzdravila. Nepodaří-li se jí to, stává se v nich nečinnou a následek toho je, že pak taková část těla zcela ochrne a jeví se téměř necitelná a tedy nečinná. To je dobrá a pravdivá nauka všech starých a také nových psychologů. Je zde však otázka, jak přišli tito mudrci na toto tajemství. Na tuto otázku lze odpovědět zcela snadno.“

2) Předně rozumného myslitele vede k tomu rozum; neboť je-li duše úplně vlastním životním principem člověka ve všech jeho částech, musí také být přítomna uvnitř všech částí těla, jelikož by jinak určité části těla neměly zřejmě život a byly by právě tak mrtvé, jako je mrtvé celé tělo, když je opustila duše. Protože je však celé tělo činné, musí také být duše jako důvod životní činnosti rozšířena v celém těle. A tak je duše již jen podle neklamných důvodů čistého a zdravého rozumu nepochybně celým člověkem v duchovní substancii a má své sídlo - nota bene - v celém těle.

3) Ale někdo by tu mohl říci: „Ano, tato věc se dá zcela dobře poslouchat; ale kde jsou pro to makavé důkazy, které jedině mohou jako držitelní svědkové sloužit úplné pravdě rozumových důvodů?“

4) Ó, také takové hmatatelné důkazy máme z mnohonásobných zkušeností všech dob, zemí a národů! Nejprve platí ovšem důkazy, které si učinil zdravý a pravdu milující člověk sám, a pak mohou zkušenosti mnohých jiných lidí vlastní zkušenost podepřít a její pravdu potvrdit.

5) Zvláštní událost v Saguntu v Hispanii znáte. Dále žijící duch mého otce byl zcela takovým člověkem, jakým byl za doby svého tělesného života. To dokazuje, že jako duše musel být také v těle tím, totiž zcela úplně člověkem s hlavou, tělem, rukama a nohama.

6) Ale to není jediná zkušenost v tomto oboru, Když jsem před několika lety musel cestovat po Egyptě, učinil jsem následující převzácnou zkušenost: Byl jsem s mnohými z těchto svých druhů na Sicílii, abych odtud cestoval po lodi do Egypta. Zrána jsme vstoupili na naši velkou a pevnou loď, která vzdorovala již mnohým bouřím. Plni zbožnosti a vroucnosti jsme se odevzdali

do ochrany bohů a já potají ještě do ochrany Boha Židů, Kterého jsem poznal z vašeho Písma. Když jsme chtěli odrazit od břehu, nebylo to za žádnou cenu možné. Dal jsem ihned vše co nejpečlivěji prozkoumat a nikde se nenašlo nic, co by v nejmenším překáželo lodi v plavbě. Bylo poté vynaloženo vše na to, aby bylo možno odrazit loď od pevniny, která přece stála nad hlubokou vodou; ale vše byla marná námaha. Stoje pln mrzutých myšlenek na palubě s několika z těchto svých druhů, pohlížel jsem nahoru a dolů, sem a tam a přes příd' dolů do moře, abych snad přece jen objevil příčinu bránící našemu odjezdu.

7) Tu jsem pojednou objevil kráčet sem tam na břehu mořském bíle oděnou mužskou postavu, která pohlížela upřeně na loď, nepouštějíc ji s očí. Zavolať jsem k sobě několik svých druhů a upozornil jsem je na tuto postavu. Domnívali se, že je to snad nějaký pobřežní kouzelník a že se mu bude muset dát oběť, aby propustil loď. Vystoupili jsme tudíž z lodi na břeh k postavě, která nás s pevným pohledem očekávala. Když jsme přišli k domnělému kouzelníkovi, tázal jsem se s pevnou odvahou této postavy: „Ty držíš pevně mou loď svou kouzelnou mocí. Proč? Žádáš od nás jako výkupné za loď nějakou oběť? Mluv; neboť má cesta do Egypta je naléhavá!“

8) Postava na mě pevně a vážně pohlédla a hlasitě zcela zřetelně pravila: „Já nejsem kouzelník a nežádám od tebe oběti. Protože jsi se však poručil do ochrany Jehovy Židů, byl jsem poslán sem, abych tě zachránil před zánikem. Neboť odjedeš-li dnes, staneš se i s lodí o třetí hodině noční kořistí moře! Dvacet hodin cesty odtud po vodě bude zuřit velká bouře. Běda tomu, koho stihne její zuřivost! Zítřka však můžeš odjet a plavbu šťastně dokončit.“

9) Poté jsem se otázel ducha: „Kdo jsi a jak zní tvé jméno?“

10) Tu odpověděl duch: „Byl jsem tvým pradědem, byl jsem počestným patricijem a ke každému vždy dobrý a spravedlivý a proto jsem nyní také blažený, ačkoliv také ještě ne zcela dokonale. Ty se na Zemi dožiješ ještě něčeho velkého. Až se to však stane, pak si vzpomeň na mě, jenž ti nyní toto oznámil jen s dopuštěním onoho jednoho jedině pravého Boha!“

11) Poté duch zmizel a my jsme zůstali na břehu.

12) Nuže, to byl duch, kterého jsme všichni viděli aneb dále žijící duše již dávno zemřelého a zničeného těla, měl úplnou lidskou postavu a mluvil k mému štěstí dobře slyšitelná slova a osvědčoval ve své vůli sílu, vůči níž naše všechna fysická síla zmizela v pouhé nic. Tento zjev je úplně pravdivý a může být dosvědčen většinou mých druhů. - Přejdeme však k jinému zjevu, který se nám přihodil v Horním Egyptě!

219. DUŠE A TĚLO.

1) **(Říman:)** „Přišli jsme do Memfidy a ubytovali se v útulku, který nám opatřil tamní římský vrchní představený a správce a to ve svém velkém. paláci. Prvé tři dny jsme si prohlíželi město, jeho okolí a staré chrámy s jejich okolím, které nás Římány ovšem velmi zajímaly.

2) Třetího dne ještě velmi záhy jsem pozoroval, že se v mé velké ložnici něco hýbe a pohybuje. Také sluhové, kteří konali u mně stráž to pozorovali. Tázal jsem se ihned co je to a co to má znamenat.

Avšak sluhové nevěděli a tvrdili, že něco takového nikdy předtím neviděli. Podobalo se to hned stínu na stěně a hned mlze, která se zvedala na podlaze pokoje a tu a tam se vznášela, jakoby byla pohybována lehkým průvanem. Hořet tu tak snadno něco nemohlo, protože vše bylo z kamene, dokonce i stoly, lůžka a stoličky. Tuto zdánlivou hru přírody jsme pozorovali po jistou dobu s tupou resignací a každý s jistou úzkostlivostí očekával co z toho nakonec vyjde.

3) Zanedlouho však tato hra stínu a mlhy pojednou zmizela. Poté bylo znát silný šumot a objevila se zcela mladistvá, avšak jinak zasmušile vypadající ženská postava; svým zvláštním šatem se podobala Egyptance.

4) Dodal jsem si odvalu a tázal jsem se jí hlasem své mysli, kdo je a co zde chce.

5) V tom okamžiku se tato bytost vzpřímila a pravila: „Jsem dcerou Sesostrisovou a mé jméno je Isia. Tys také z téhož kmene a můžeš mne vysvobodit z tohoto hradu bídy a zoufalství, v němž zůstávám již dlouhý pozemský čas. Podej mi zprávu o pravém a pravdivém Bohu! On jediný mně osvobodí od této dlouhé trýzně; avšak tvoji a moji bohové nejsou nic jiného nežli jen mrtvé myšlenky slepých lidí.!

6) Pravil jsem já: „Obrať se tedy na Boha Židů!“

7) Když jsem toto vyslovil, zbělela zcela postava a zmizela.

8) O dalším se zde nemusíme vůbec zmiňovat. Tento zjev byl tentokrát ženský a měl nejuplněnější podobu nejméně 23 leté dívky. Jako dcera Sesostrisova kráče la jistě také jednou na této Zemi v těle a muselo by se mnoho stát, kdyby neměla nejuplněnější podobnost se svou někdejší postavou tělesnou.

9) Ale právě v tom spočívá úplně nezvratný důkaz, že předně každý tělesný člověk má nesmrtelnou duši a že tato duše obývá za tělesného života celé tělo a po odpadnutí těla má o sobě zcela tutéž podobu, kterou měla dříve v těle. Více jste se netázali a tak vám také nemám dále co říci.

10) Že duše zaujímá celé tělo člověka, to vám mohu dokázat ještě vlastní zažitou skutečností a tak mně tedy ještě poslyšte!

11) Znal jsem v Římě člověka, jenž ztratil v bitvě nohu až nad kolenní kloub a byl vyléčen. Když jsem se otázel toho člověka, zda nepostře huje již nikdy jakoby v opětné vzpomínce a tušení něco ze ztracené nohy a zda se mu nezdá, že mu tento úd chybí, tu tvrdil tento člověk, že se mu zdá, jakoby vůbec nikdy nohu neztratil. Při takovémto pocitu se mu již častěji stalo, že chtěl stoupnout na nohu, kterou ještě pociťoval jako existující²²⁾ a proto také již několikrát velmi tvrdě upadl.

12) Z této pravdivé události lze tedy rovněž opět usoudit, že duše předně prostupuje celé tělo a žádný úd neztrácí i kdyby bylo celé tělo zmrzačeno a zadruhé, že duše o sobě je nesmrtelná a po smrti těla nadále žije a dále se vytváří.

13) Myslím, že jsem odpověděl nyní na vaši otázku zcela řádně. Mohl bych vám ovšem vypravovat ještě mnoho takových údajů ze starých dob a ode všech nám známých národů; leč to by mou odpověď více k pravdě nepovýšilo. A tak jsem vám na tuto otázku zcela dobře odpověděl a můžete mi nyní již dáti pátou otázku! Co říkáte?“

14) Privil **zákoník**: „Že jsi na tuto otázku velmi dobře odpověděl, to musíme všichni doznat. Také však doznáváme, že nejsme již s to dáti tobě žádnou otázku; neboť ty jsi hluboce učený a mnohými zkušenostmi obohacený muž, k němuž bychom mohli chodit všichni do školy. Nač bychom se tě měli a mohli ještě dále tázat?! Vyplatíme ti sto liber zlata a tím bude také věc skoncována.“

15) Privil **Říman**: „Zcela dobře! Můžeme této záležitosti zanechat, neboť nyní poznáváte, že my Římané nejsme tak hloupí, jak jste byli zvyklí o nás myslet. Nyní jste viděli, že my vše přísně zkoušíme a dobré a pravdivé na tom nalezené podržujeme. Jelikož jste však o tom nyní náležitě přesvědčeni, táži se vás nyní a pravím: Mám pravdu, když vás obviňuji z největší pošetilosti proto, že nechcete a nemůžete poznat tamtoho Bohočlověka, jímž On podle mého úsudku nesporně jest?“

16) Privil **farizeové**: „Milý a opravdu velmi moudrý příteli! Také to chceme učinit, a jsme o sobě skrytě dokonce přesvědčeni, že onen Galilejec může být a také asi zcela dobře je zaslíbený Mesiáš; ale tu můžeme také my vám říci staré vaše přísloví: Ultra posse nemo tenetur. (Nad možnost nebudiž nikdo přidržován.²³⁾) A tak je tomu s námi. Při našem postavení, které zaujímáme, nemůžeme, neboť přiznáme-li se otevřeně za jeho učedníky, budeme chrámem nejnešetrněji prokleti a vystrčeni. Kam potom půjdeme a kdo nám dá stravu a byt?“

17) Ano, kdyby se tak mohlo žít jako žijí ptáci ve vzduchu, pak by bylo zcela snadné přijmout nauku, která je sice o sobě plna nejčistších pravd, ale nanejvýš se přičí našemu nynějšímu židovství! Můžeme to tedy přijmout a tomu uvěřit jen zcela tajně pro naši osobnost. Veřejně však musíme být proti této věci, protože bychom jinak neměli z čeho žít a kde bydlet. Kdo to pováží, ten zajisté uzná, co jsme anebo nejsme s to učinit.“

18) Privil **Říman**: „Tato vaše omluva je tak marnivá a prázdná jako vyfouknuté vejce a nemá v sobě ani nejmenší důvod, který by vás mohl zdržovat od přijetí pravdy. Neboť jestliže nyní víte a jistě musíte poznávat Kdo je tento Bohočlověk, pak se nemůžete tázat, co budete jíst, čím se budete odívat a kde budete bydlet. Přebývá-li v Něm nejvyšší Duch Boží, Jenž stvořil nebe a Zemi a vše udržuje a nad vším vládne a na Němž jediném závisí každý dech a tep, pak zajisté také dá těm, kdo v Něho věří a Ho milují, vše co potřebují k živobytí.“

²²⁾ „jako existující“ doplnil vydavatel.

²³⁾ to jest. Nežádejme od nikoho více, nežli je s to! Vyd..

19) Pohleďte na toto množství lidí zde! Jedí a pijí a jsou zcela dobře oděni. I když byli také již dříve opatřeni oděvem, pak přece jen ne stravou, kterou zde nyní požívají. Také vy požíváte nyní víno, které nikdy předtím v měchu nebylo a jíte chléb, který nikdy nebyl v pekařově peci. Jste-li o tom nepochybně přesvědčeni jako my Římané, jak můžete přicházet s tak prázdnými vytáčkami?!

20) Co vám však nakonec prospívá vaše nynější postavení a tělesné zaopatření?! Zajistí vám snad život věčný?! Kdo jednou zaopatří vaše duše, obrátíte-li se zády k Tomu, Jenž jedině vám může učinit, jak vám to Sám dopoledne v chrámu dosti hlasitě přednesl řka, že ten, kdo v Něho věří, neuzří, nepocítí a neokusí smrti navěky?! Poznáváte-li nyní podle své výpovědi, že On je Ten veliký Zaslíbený, pak nemáte vy aniž kdo jiný vážný důvod, abyste v Něho otevřeně přede všemi lidmi neuvěřili a nežili podle Jeho nauky. - Mám pravdu anebo ne?“

21) Právili **všichni přítomní**: „Ano, vznešený Římane, máš ve všem pravdu; neboť je tomu tak a věčně ne jinak! Blaze každému, kdo má nyní štěstí vidět Pána a slyšet Jeho božskou nauku, jak my všichni požíváme toho štěstí, jehož nejsme ani v nejmenším_ hodni!“

220. ODŘÍKÁNÍ SE SVĚTA A KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ.

1) Poté jsem pravil **JÁ** : „A blažený je také ten, kdo se Mnou nepohoršuje! Vy slepí farizeové říkáte: „Je-li obloha k večeru červená, bude zítra krásný den; je-li však jitro červené, bude pošmourný den!“ Toto znamení dovedete posoudit; jak to, že nevidíte velká znamení této doby, která vám dávám Já?! Vy však zajistě dobře vidíte také tato znamení a také jim rozumíte; ale pro svou světskost je nechcete přijmout a také lid od toho zdržujete. A tak sami nechcete jít do Království nebeského a nenecháváte také nikoho jiného dovnitř; a proto se vám dostane jednou také tím většího odsouzení!

2) Narazí-li slepý o kámen, nemůže mu to nikdo přičítat za chybu. Učiní-li toto však vidoucí, pak je to zřejmě hrubá chyba; neboť mohl vidět, že leží na cestě kámen. A tak je tomu tím více v duchovních věcech. Kdo nemůže pro svou duševní slepotu chápat znamení a slova, která konám a mluvím, tomu se to také nebude počítat za hřích, - zato však mnohonásobně tomu, kdo vidí a přece je nepřítelem pravdy!

3) Takový případ je nyní u vás farizeů a zákoníků. Vy sami u sebe zcela dobře poznáváte, že Já jsem ten Zaslíbený; ale vedle toho také poznáváte, že vaše zcela zničené židovství nemůže obstát vedle Mé nauky, protože jste téměř úplně zrušili Mojžíše a proroky a zato jste vydali svá ustanovení k potlačování vdov a sirotků a nikoli k útěše lidu. A protože to činíte a ke Mně se neobracíte, zůstává váš hřích ve vás a tím také soud a smrt. Věru, toutéž měrou jakou měříte nyní vy, bude jednou Mým pravým Otcem splaceno vám!“

4) Právil **jeden farizeus**, jenž byl dříve zcela nevěřící: „To je Mistře, od tebe zvláštní řeč! Cožpak se nemůže nikdy stát, abychom se od nynějška také my stali tvými učedníky?“

5) Právil jsem **JÁ** : „Můžete se zajisté státi Mými učedníky, ale ne tak snadno, jak se domníváte! Kdo se totiž chce stát Mým učedníkem, ten se musí se světem zcela rozejít a nesmí dát na jeho lákání; neboť všechen svět je stálý soud a ustavičná smrt. Kdo miluje svět, není způsobilý a schopný státi se Mým pravým učedníkem neboť láska ke světu nemá ve svém základu život, nýbrž jen soud a smrt. Já však nepotřebuji mrtvé, nýbrž jen zcela svobodné a živé učedníky. Můžete-li se takovými stát, pak také můžete zůstat u Mne!

6) Neboť Já jsem nepřišel do tohoto světa, abych všechny ty slepé a krátkozraké lidi soudil, nýbrž přišel jsem jen proto, abych hledal ztracené, uzdravoval nemocné, těšil zarmoucené a vysvobozoval všechny zajaté. Komu pomáhám Já, tomu také bude pomoženo navěky; kdo však nebude chtít přijmout Moji pomoc, tomu nebude s to pomoci nikdo ani v nebi ani na této Zemi.

7) Nemíním tu však tuto Moji osobnost, nýbrž Moji nauku; neboť tato nauka je to Království Boží, které se nyní přiblížilo k vám a každému, kdo žije podle ní, dá život věčný. Věru, Já Sám nebudu nikoho soudit; ale slovo, které k vám mluvím, bude vás soudit, tak jako také pravda soudí a usmrcuje lež!“

8) Právil poté **zákoník**: „Mistře, ty jsi nyní mluvil zcela dobře a moudře a tak tomu již je; je však v tom přece jen něco, s čím se nemohu ještě zcela spřátelit, totiž: Ty jsi řekl, že nemáme milovat svět, protože svět je soud a smrt. Nuže, to je sice o sobě již zcela pravdivé, - ale považme, jak velká je Země a kolik lidí na ní žije nedobrovolně! Přichází k nim však někdo a při-

náší jim útěchu a evangelium z nebes? Vyrůstají divoce jako plevel na pustině a nic neznají a o ničem nevědí. Také tito lidé, všemohoucí Boží vůlí na tuto Zemi zcela slepě postavení nemají žádnou láskou Ipět k tomuto světu, který je nosí a živí?

9) Už naše židovství je téměř více pohanstvím nežli pravým židovstvím; jak to pak teprve vypadá s ostatními národy a lidmi?! Neboť pokud sahá naše vědění, myšlení a paměť, nemůže přece žádný člověk za to, že se zcela bez své vůle narodil do tohoto opravdu špatného, bídného světa! Je-li však jednou zde, pak je hned od narození až na kraj hrobu ustavičně vším možným trýzněn, čím jen může být člověk trýzněn. Závěrem pak je bolestná a trpká smrt.

10) Ano, uvažuje-li se o tom jen trochu správně, pak se člověku bezděčně vnučuje zcela závažná otázka: Proč jsem tedy člověkem? Kdo mě uvedl do tohoto slzavého údolí a proč?

11) Když tedy takto člověk uvažuje o celé své bídě, pak mu nelze věru zazlívat, začne-li ve světě hledat, aby našel místočko, na kterém by si mohl učinit svůj osud trochu snesitelnější. Nuže a když si po mnohém úsilí a obtížích konečně vydobyl místočko, kde by se mu mohlo poněkud lépe a klidněji dařit pro zbylé ještě okamžiky života, - tu pak hned přicházejí proroci a jiní poslové naplnění duchem Božím a zvěstují mu Boží hněv, soud, smrt a mnoho jiných vpravdě nepotěšitelných věcí a po namáhavě vydobytém místočku klidu je veta.

12) Ano, kdyby člověk uzavřel s Bohem smlouvu již od svého narození, za jakých podmínek mu bude žít na tomto světě, pak by bylo ovšem všemu zcela jinak! Ale takto je člověk do světa zrozen zcela nahý a slepý a téměř zcela nevědomý a je hned všeličím trýzněn. A stal-li se za všelikých utrpení a protivenství konečně mužem - pravím - dokonce se zdravou výstavbou těla a mohl by snad tu a tam přece jen nějaký ten veselý den uštípnout, pak již prší se všech stran spousty rozmanitých zákonů a je po veselém dnu! Neboť použil-li jsem ho, prohřešil jsem se na množství zákonech, které pak uvádí v úplnou činnost velmi trýznivé svědomí; měl-li jsem však před očima zákony, no, pak již také nebyl žádný veselý den! Ano, proč je tedy všemu tomu tak?

13) Já nyní již věřím, že ty jsi ten, který nám může nyní úplně pomoci; ale co se stane s ostatními nesčíslně mnohými na této Zemi žijícími lidmi? Kdo těm pomůže? A proč nám Židům a Řekům a Římanům nebylo dříve pomoženo?"

221. BOŽSKÉ VEDENÍ LIDÍ.

1) Privil jsem **JÁ** : „Poslyš, jak se má zacházet s lidstvem na této Zemi, to ví jedině a jistě nejlépe Ten, Kdo je stvořil! A Ten nikdy a dokonce žádný den nedopustil, aby byl nedostatek všelikých výlevů z nejvyšších nebes života, aby byly lidem ukázány správné cesty, po nichž máme kráčet, aby mohli zcela snadno dosáhnout cíle Bohem vytčeného. Když se však lidé dávali vždy znovu svádět světskými sladkostmi a: jejich falešnými a pomíjejícími půvaby a vždy znovu odpadávali od Boha a klaněli se zlatému teleti a mamonu-světa, který - ve své slepé domyšlivosti a prázdné fantasii povýšili dokonce na velehodnotu, může Bůh za to, že lidé zavrhuji Jeho nauky a rady a zato si sami dělají takové zákony, kterými si mohou vždy víc a více přivlastňovat zhoubný mamon?!

2) Neukázal vám Bůh navlas viditelně Mojžíšem vše možné ze Své nekonečné tvůrčí hojnosti, jak a proč to vše tak je pouze kvůli člověku této Země?! Neukázal Bůh, co je člověk této Země a co má z něho konečně být?! Mojžíš vám navlas ukázal základ celé tvorby hmotné a proč musí každá duše procházet cestou těla, aby se totiž mohla po odložení těla jako samostatný a Bohu úplně podobný duch k Bohu přiblížit.

3) To vše ukázal Bůh již v nejstarších dobách mnohokrát Adamovi, Setovi, Enosovi, Kenanovi, Enochovi, Lamechovi, Noemovi a odtud nepřetržitě Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi, dokonce osobně mezi nimi přebýval a učil je chodit po správných cestách spasení. Proč jste to však vy lidé všechno zavrhlí a na místo božských zjevení jste dali svou moudrost?!

4) Kdo byl Melchisedek, jediný nejvyšší Kněz, Král Salemu? Kde jsou jeho nauky a všem lidem dané nejmoudřejší a nejvyšší láskyplné zákony? Hleďte, vaši otcové je zničili!

5) Mojžíš ve své šesté a sedmé knize vše to ztracené opět přinesl a vy jste to. před lidem opět zastrčili a dali mu za to lejno.

6) Je-li nyní všechno lidstvo ve zlu vinou sobeckých kněží a jiných vládychtivých lidí, může Bůh za to?!

7) Bůh dal člověku svobodnou vůli, aby mohl být člověk svobodně ze sebe a pro sebe čin-

ný; Bůh však dal člověku také rozvahu a rozum, aby mohl rady a zákony Boží chápat a jim rozumět a také mu propůjčil sílu, aby jednal podle nich. Nechává-li se však člověk přitom nicméně ze své svobodné vůle ovládat světem a nechce dbát Boží rady, není si tu sám vinen, musí-li jakožto vlastním zaviněním ve veškerém řádu Božím neznalý, padat ze strasti do strasti?!

8) Protože však nastalo nyní mezi lidmi již příliš zle a není světlo, přišel jsem nyní opět Já Sám jako starý Melchisedek dokonce v těle k vám, jak jsem to vše již dávno předem dal oznámit všemi proroky.

9) Jsem nyní zde, abych lidem znovu zase pomohl na cestu pravého světla a života a učím a konám znamení, abyste uvěřili, že jsem to Já - a vy nevěříte, nedovolujete také ostatním lidem, aby věřili a tím se stali blaženými a úplně šťastnými! Kdo je toho nyní vinen, že zůstáváte i s vašimi slepými přívrženci ve zlu? Já věru ne! A budete si muset. do své vlastní dlužní knihy zapsat, povede-li se vám později tisíckrát hůře nežli nyní.

10) Říman vám ukázal pravý důvod, pro který nechcete uvěřit, že jsem zaslíbený Mesiáš. Pravím vám však ještě jednou: Kdo ve Mne věří, ten bude mít život věčný a z jeho ledví budou proudy živé vody vytékat; kdo však nevěří, ten v sobě nebude mít věčný život, nýbrž jen smrt světa a veškeren soud! Tím Se však nikomu nevnucuji, nýbrž přenechávám vše nejsvobodnější vůli každého.

11) Ježto jsem však nyní již pro spásu všech lidí přišel k vám do tohoto světa dokonce v těle, musím vám tedy oznámit, že tu jsem proto, abyste nemohli zase říci, že vám toto nikdo neoznámil a že Bůh sice lidi stvořil a nechává je rodit z žen, ale že Se pak o ně již zcela nestará a nechává je šmahem hynout.

12) Já tu nyní jsem, abych všem lidem pomohl a vysílám ke všem národům Země Svě anďely, aby správně poučovali jejich moudré. Kdo se potom obrátí, nebude ztracen a i kdyby byl odtud sebe dále. Avšak nucen k tomu nebude nikdo. To jsem vám nyní řekl proto, abyste věděli, že jsem tu a proč jsem tu. Vy však můžete nyní dělat co chcete.“

13) Privil **farizeus** k svým (druhům): „Co máme dělat? Ten člověk mluví ohromně a velmi mnozí v něho věří. My nemůžeme říci: „On to je!“ - ale také nemůžeme říci: „On to není!“ Mé mínění by bylo, abychom se ještě napřed náležitě poohlédli v Písmu. Souhlasí-li vše s ním, pak nám nezbude nic jiného, nežli v něho uvěřit; nesouhlasí-li však vše s ním, pak zůstaneme co jsme! Co vy tu soudíte?“

14) Privil **zákoník**: „Tu budeme mít mnoho co dělat; neboť Písmo je velké a nám těžko srozumitelné. Z něho budeme moci beztak málo čerpat! Já myslím., abychom se u něho a zejména u jeho učedníků ještě zdrželi a promluvili s nimi o tom, co vše od počátku od něho slyšeli a u něho viděli. A to nám o něm podá zřejmě lepší důkaz nežli všechny naše nesrozumitelné knihy. Já. jsem nyní již pro víru v něho nežli pro opak! - Co tomu vy ostatní říkáte?“

15) Privil **jeden již dříve více věřící**: „Víra by u mě již nebyla vůbec překážkou; ale jak se uvolnit od chrámu? To je zcela jiná otázka, na kterou bychom nesnadněji odpověděli nežli na každou jinou!“

16) Poté privil **Říman**: „Nemýlí-li vás jinak nic jiného nežli jen to, pak myslím, že by se tomu dalo co nejdříve odpomoci. Pokud vím, posílá chrám vždy velmi zkušené kněze do veškerého světa a dělá si souvěrce. Řeknete-li svým představeným, že jste byli k tomu mnou, Agrikolou, vyzváni, pak nebude již proti tomu nikdo nic mít a nechají vás jít. - Co myslíte?“

17) Tu privil **zákoník**: „To je přijatelné a pokusíme se o to. Nepřistoupí-li však na to velekněz, co potom?“

18) Privil **Říman**: „Pak si vás od něho vyžádám svou císařskou plnou mocí a váš velekněz proti tomu již nebude mít co namítat!“

19) Tím byli všichni spokojeni, - jen jeden farizeus se ještě tázal kvůli oněm 100 libráům.

20) **Říman** však privil: „Uposlechnete-li mne, jste svobodni!“

21) S tím byli všichni spokojeni a šli k učedníkům, promlouvali s nimi o různých věcech a tím se stali ještě více věřícími.

222. ČISTÉ A NEČISTÉ POKRMY.

1) Zatím co oněch několik farizeů jednalo s učedníky, rozmlouval jsem s Lazarem a s jeho hospodským o zcela lhostejných pozemských věcech. Mnozí přítomní celníci dávali však i se

svou družinou pozor na všechno, co jsem s nimi mluvil a vzali si z toho mnohé co mohli potřebovat při svém hospodářství a chovu dobytka.

2) Upozorňoval jsem je na mnohé kořenné plody, které mohli podle popisu Mnou daného zcela dobře poznat, nasázet a pak připravit k požívání. Také jsem je seznámil s tím jak by měli připravovat maso vepřů, jelenů, srnců, kamzíků, gazel, divokých a krotkých zajíců a množství ptáků aby je mohli požívat, aniž by jim tato strava uškodila. Také jsem jim ukázal jak a v které době lze tato zvířata nejsnáze chytat, usmrcovat a jejich maso pak nakládat a dobře vyuzené na delší dobu k nutnému pozívání uchovat.

3) To slyšeli také Římané a **AGRIKOLA** šel od svého stolu ke Mně a pravil: „Pane a Mistře, také já jsem všechno to poučování slyšel a pocítil jsem velkou radost z toho, že jsi Se obrátil také v těchto věcech s poučením na nás! Hleď, my krmíváme zločince v žalářích říčními a mořskými raky! Tato zvířata, lze-li je dostat, se vaří ve slané vodě s přimísením tymiánu. Zčervení-li, pak jsou také již dosti uvařena. Jsou-li takto připravena, podávají se k jídlu trestancům. Z počátku, jak známo, jen velký hlad je přiměl k požívání tohoto pokrmu; ale časem jim tato strava velice zachutnala a byli při ní zcela zdraví, vypadali den ze dne lépe a nakonec se každý na raky těšil. Ti pak, kteří si odbyli trest, nejedli také potom téměř nic jiného nežli raky, jen když je mohli mít. - Co říkáš takovéto stravě? Mohla by se doporučit k požívání také ostatním lidem?“

4) Pravím **JÁ** „Ó, ovšem - ale jen v určitých vám známých měsících a pak musí být čerství a živí, jak se rozumí samo sebou! Způsob přípravy je zcela dobrý. Raci říční jsou však lepší nežli mořští.“

5) Tím byl Agrikola uspokojen.

6) Avšak **několik učedníků** dalo se do hovoru a pravili: „Podívejme se na našeho Pána a Mistra! O takových věcech již dávno nemluvil! Jak to, že je mu to nyní vhod?!“

7) Také **farizeové** však, kteří rozmlouvali o Mně se starými učedníky, povšimli si Mé řeči, potřásli hlavami a řekli: „Jak to, že mluví nyní proti ustanovením Mojžíšovým a Římané nic nenamítají proti tomu, zatím co nám přece velmi vytýkali, že jsme zavrhlí ustanovení Mojžíšova a na jejich místo dali ustanovení naše! Cožpak neví, co Mojžíš přikázal a že maso nečistých zvířat znečišťuje člověka také již tehdy, když se jich jen dotkne?! Příprava sem, příprava tam! Co je nečisté, zůstává také při nejlepší přípravě nečisté a znečišťuje toho, kdo to požívá! Ha, to je zvláštní od něho, že takto mluví“

8) Pravil Mně potají **JAKOB**: „Pane, neslyšíš, jak Tě farizeové chválí? Řekni jim na to něco!“

9) Pravil jsem **JÁ** : „Co je Mi do slepé řeči farizeů! Jsou to slepí vůdci slepých! Kde však vede slepý slepého, tam upadnou oba do příkopu a žádný nebude moci druhému pomoci. Proto nedbejte jejich řeči!“

10) Toto však slyšeli také farizeové a jali se mezi sebou dotazovat, zda jsem také mínil je, ač se přece stali věřícími.

11) **JÁ** však jsem vstal a řekl jim: „Ano, také vás rovněž jsem mínil! Vy slepí pošetilci! Co jde do úst a ústy do těla a přirozeným pochodem opět z těla, to neznečišťuje člověka; co však přichází ústy ze srdce, jako zlé myšlenky špatné a necudné řeči na cti utržení křivá přísaha, všeliké lhaní, podvod, závist, lakota, chlípnost, smilnění, cizoložství, hltavost, přežírání také vašimi čistými pokrmu, znečišťuje celého člověka!“

12) Hleďte v Písmu a shledáte, proč vám Mojžíš přikázal požívání pouze čistých pokrmů! Činil tak pro vaši příliš velkou masožravost a pro vaši bezuzdnou smyslnost a chlípnost. Já však pravím nyní, že pro toho, kdo je v srdci čistý, je také vše ostatní čisté, nečistému je však také vše nečisté.

13) Co jíš anebo piješ k potřebné posile svého těla, to tě neučiní ani blaženým ani neblaženým, nýbrž jen to, čemu věříš a co činíš! Věříš-li falši, nemůžeš nic správného a vpravdě dobrého učinit; neboť tehdy v tobě není pravda. Ale proto tvá duše v soudu nezůstane; neboť tu by byli všichni pohané ztraceni a k tomu nedojde! Slyšíš-li však pravdu a také ji chápeš, přesto však jednáš podle své falše, bude tě pravda soudit avšak stěží k životu, nýbrž ke smrti tvé duše! Neboť jako je světlo smrt noci, tak je pravda smrt lži a falši. Když nyní tvé duši vzešel den, jak se chceš vrátit do noci soudu a smrti ?!“

14) Pravil **zákoník**: „Mistře, já už vím, že mluvíš pravdu; ale vytýkal jsi nám, že jsme zrušili zákony Mojžíšovy a na jejich místo dali jiné! A hle, my ti to nepopíráme, protože je tomu také opravdu tak; ale dovoluješ-li nyní všem Židům, aby požívali také určitě připravované maso zví-

řat označených Mojžíšem za nečisté, pak rušíš také v této věci ustanovení Mojžíšovo, jako jsi je také přesně nezachoval v tom, že když jsi také v sobotních dnech uzdravoval nemocné! Neboť psáno jest: „Šest dní budeš pracovat, den sedmý posvětiš a Pánu Bohu zasvětiš!“ Jakým právem činíš tedy i toto?“

15) Privil jsem **JÁ** : „Jelikož jsem Ten, Kterýž jako takový do tohoto světa přišel, pak to konám zcela tímž právem, kterým kdysi dával Otec, jenž je ve Mně, Mojžíšovi pro vás Židy na poušti zákony. Já však neruším, jak se domníváš, naprosto žádný zákon Mojžíšův, nýbrž Já Sám ve všech bodech naplňuji zákon. Já vám jen ukazuji váš nerozum v posuzování zákonů tohoto proroka. Vy jezdíte po liteře, která usmrcuje a neznáte Ducha, který oživuje; proč říkáš, že ruším zákon Mojžíšův?“

16) Vy jezdci po liteře sajete sice právě svými literami komáry a polykáte za to velbloudy; neboť držíte-li se tak neochvějně liter ustanovení Mojžíšových, jak můžete potom za mnoho peněz a jiných obětí udílet bohatým Židům dispense (prominutí trestu; vyd.) ?!

17) Vy sami jíte kvašený chléb dokonce ve dnech sobotních, jíte divoké ptactvo a udílíte i svým apoštolům dovolení, aby jedli vše, co v kterékoli zemi lidé jedí. Číníte to vše však pro svůj pozemský prospěch a tím právě porušujete zákon; Já to však radím nyní lidem z pouhé lásky a slitování, nežádám za takovou dispens žádné oběti a proto Mojžíšův zákon neruším! Neboť hladoví-li člověk a nasycuje své tělo jakýmkoli požitelným pokrmem, nehřeší proti nějakému zákonu Mojžíšovu. Požívá-li však nějaký Žid z pouhé mlstoty a kvůli marnivému lechtání ponebí pro pohoršení svých spolubližních maso nečistých anebo zadušených zvířat, ač má dosti masa zvířat označených za čistá, hřeší, protože pohoršil své slabé spolubližní.

18) Tímto přece neříkám také nic jiného nežli toto: Člověk může v čas potřeby jíst, také maso všech Mnou označených zvířat a nemusí si proto dělat svědomí; ale má si je napřed připravit tak, jak jsem to předtím oznámil a pak mu škodit nebudou! Avšak krev, zejména zadušených zvířat nemá nikdo jíst protože je v ní skryto mnoho zlých duchů (jedů)! Vy to dobře víte a přesto jíte tajně maso zadušených kuřat, telat a jehňat, protože vám lépe chutná a poté opojení stáváte se chlípnými a nakonec zcela necitelnými.

19) Přemýšlejte nejprve sami o sobě co konáte, teprve pak Mně budete moci říci, zda ruším zákon Mojžíšův! Jak můžeš však svému sousedu říkat: „Pojď, abych ti vytáhl třísku z oka!“, ač v tvém oku vězí notný trám?! Pošetilče! Vytáhni napřed ze svého oka trám, pak teprve pohleď, jak budeš hotov s třískou v oku svého souseda! Každý zameť napřed před svými dveřmi, pak teprve jdi ke svému sousedovi: „Před mými domovními dveřmi je nyní čisto; chceš-li, zametu také tvou předsíň, aby se kolemjdoucí nepohoršovali naší špínou.“

223. PRAVÉ A FALEŠNÉ SVĚCENÍ SOBOTY.

1) (**PÁN:**) „A jako je tomu s požíváním masa nečistých zvířat, tak je tomu také navlas se sobotou. Předně každý den je dnem Páně a správný člověk má konat dobro každého dne, nejen v sobotu! A zadruhé je jen psáno, že se má tento den světit, že se nemají toho dne konat zbytečné těžké služební práce; že by se však v sobotu neměly konat dobré skutky, o tom není v celém Mojžíšovi ani slůvko!

2) Práví-li tedy prorok: „Bez potřeby a bez řádného dovolení nekonej v sobotu žádné těžké služební práce!“, jak tedy můžete říci, že hanobím sobotu, když v tomto dni uzdravuji bez náhrady nemocného?! Zda přece sami nedáváte v sobotu volovi píci a nevedete osla s hovězím dobyt看kem, s ovceci a kozami k napájení! A necháte vola anebo osla utopit v cisterně, kdyby spadl do ní v sobotu? Děláte-li toto již svým domácím zvířatům, proč by se potom nemělo v sobotu pomoci člověku?! Nemá člověk větší cenu nežli zvíře?!

3) Ó, vy slepí pošetilci! Jak daleko jste se vzdálili od pravdy! Ano, o vás je pravdivé, jak je psáno: Hle, tento lid Mne uctívá rtoma ale srdce jeho daleko je ode Mne!“

4) Řekni Mi: Přejde-li k vám člověk a řekne: Mám mnoho práce se svou sklizní a čas je příznivý! Budu-li moci použít sobotu, pak budu obětovat trojnásobný desátek, vykrmeného vola a tři tučná telata!“, tehdy jdete a napíšete mu výsadní právo, aby na základě něho mohl také v sobotu najmout dělníky. Není-li to větší hanobení soboty, nežli když se v sobotu pomůže nemocnému?!

5) V sobotu se nemá před západem slunce lámat a také ne jíst chléb; když však ve vašich

komůrkách po celý den - i také v sobotu - hýříte a holdujete a totéž za peníze dovolujete také jiným - jen ne chudému, protože za to nemůže platit - táži se: Není to rouhavé hanobení soboty?!

6) Dále se táži: Proč jste prohlásili šestou a sedmou knihu Mojžíšovu za přídavek a zavrhli a tak také prorocký dodatek? A přece to vše by bylo bývalo pro každého svítícím vodítkem, které by mu bylo v nejjasnějším světle ukázalo, co se má činit ve všech možných případech. Zato jste však byli opatřeni kabalou, která pochází od staroegyptského Horuse. Této kabale, jakož i starému Horusovi nerozumíte a Mojžíšovi a prorokům, jimž jste zřídili kamenné pomníky a které vaši otcové kamenovali, rozumět nechcete, nýbrž učíte lid, aby s vámi jen vysoce uctíval a vzýval tato Písma a že tím činí zadost. Není-li to větší hanobení soboty, nežli když v sobotu uzdravím nemocného?!

7) Já však jsem, Který jsem, také Pánem soboty! A tak pravím: Já nemám žádnou radost ze soboty vámi zpracované a konám také v sobotu co chci, tak jako Já také v sobotu - praví Pán - dávám vycházet a zapadat Slunci, téci řekám, vanout větrům a velkým vichřicím a dávám kráčet Měsíci a Hvězdám v jejich vyznačených drahách a dávám trávě růst a zrát sladké šťávy v hroznu! Je-li však vše to v Mé nejvyšší absolutní moci, mám se vás tedy snad tázat, co mám konat v sobotu?! - Mluv nyní a dej nějakou platnou a rozumnou odpověď!“

224. ODPOVĚĎ FARIZEOVA

1) Po této Mé odpovědi nevěděl zákoník, co by Mně na to odpověděl; neboť jednak se cítil příliš dotčen a jednak lid zcela zvučně jásal nad touto Mou mocnou odpovědí. A tak bylo nyní těchto 7 farizeů jako k zemi přibito a ani jeden Mně nemohl říci proti tomu nějaké rozumné slovo. Mimoto se také potají na Mne velice rozzlobili, protože jsem jim nešetrně řekl plnou pravdu do očí.

2) Avšak po chvíli se **farizeus** opět vzchopil a pravil: „Ale Pane a Mistře, co jsi nám nyní řekl, věděli jsme již dávno! Že jsme nemohli jednat jinak, to Ti také bude jasné! Mohl bys nám říci vše a ještě více toho a my bychom si z toho nic nedělali, - jen však jiným způsobem! Ale Ty uvádíš tuto věc zrovna tak, jako bychom my sami zavrhli poslední knihy Mojžíšovy a jako bychom my ukamenovali proroky! Kdybys byl Ty Sám co do těla osobně u nás, nebylo by to s touto věcí nikdy tak daleko došlo; nyní jsi najednou přišel Ty a tu je však již vše nad všechna nebe vysoko pochybeno, - a my to všechno přece nemůžeme změnit z dneška na zítřek! Co znamená nás sedm proti pěti tisícům nám rovných?!

3) Co se nás týká, my budoucně nebudeme mít v chrámu mnoho co dělat; ale také zajisté nejsme my sami vinni, že věci jsou zrovna tak zlé a špatné. Řekni, co máme ve věci chrámu nyní jiného dělat nežli se k němu dobrým způsobem obrátit zády?! Neboť začneme-li zítra mluvit pro Tvou pravou a dobrou věc, budeme zítra kamenováni a Tvá věc tím nic nezíská; obrátíme-li se však podle mínění Římana pod nějakou záminkou navždy zády k Jeruzalému a jeho falešným naukám, pak myslím, že za předpokladu Tvé nauky přece jen učiníme vše, co jsme

s to učinit v našem nynějším stavu jako slabí smrtelníci a více nemůžeš ani Ty Sám jako Bůh žádat od nás! Dej nám moc Své vůle a my se s chrámem brzy co nejlépe vypořádáme! Ale že nás, kteří nyní chceme v Tebe věřit, prohlašuješ za nevýslovně špatné, falešné a zlé, to neshledávám, aspoň já ne, velmi chvalitebné!“

4) Pravil jsem **JÁ** : „Moji milí, slepým je těžko psát a hluchým těžko kázat! Stavím-li vám před oči pro vaše polepšení věc, na které také ještě svou osobou velice lpíte, míním tím potom vaše osoby?! Co však uvádím, to je duch vaší chrámové věci a ten se netýká jen vás, nýbrž všech Židů.“

5) Pravda je duchovní Slunce a to musí čistě a beze všech zdvořilostních mraků všem lidem svítit. Osvětlený mrak není však Slunce a pošetilá zdvořilost je právě tolik jako uhlazená lež, která nemůže nikoho přivést k opravdovému spasení jeho duše. Proto má každý otevřeně mluvit pravdu, chce-li prospěti neboť poloviční pravdou se nikomu neposlouží! U Mě není zdrženlivosti a ohledu, nýbrž jen láska a světlo! A kdybych nebyl tak opravdovým jako jsem, kde by potom bylo nebe a tato Země a kde a co byste byli vy lidé?! Já jsem však nepřišel lidem lichotit, nýbrž učít je pravdě a pravdou jim dát život věčný. A k tomu nelze potřebovat zdrženlivost a ohled. - Napřed o tom uvažujte, pak teprve řekněte, zda jsem k vám byl drsný!“

6) Pravitel **farizeus**: „Ano, tu máš zcela pravdu a lidé nejsou Tvé lásky hodni a nemohou Ti od nynějška dosti děkovat za to, že jsi k nim přišel v těle, abys jim dal pravé světlo a ukázal pravou cestu k životu věčnému. Avšak jedno je přece jen nám lidem vůči Tobě poznamenat a to záleží v tomto: Ty jsi ještě nikdy nebyl u lidí tak jako tentokrát a neučil jsi je poznávat Tebe, Tvou vůli a jejich určení. Vždy to byli velmi zkušené a nadchnuté lidi – zvaní proroci – kteří sdělovali, že jsou uchváteni Tvým Duchem a že nemluví oni, nýbrž jen Tvůj Duch jejich ústy. K posílení svých výpovědí konali také, velmi často mimořádná znamení, jako tom čteme v knihách; ale byli to přece jen lidé a museli zemřít, ačkoliv velmi často mluvili a psali o životě věčném. Ani Mojžíš nebyl z toho vyňat. Jedině o Eliášovi praví Písmo že vyjel v ohnivém voze do nebe a že zanechal svému učedníkovi Elisovi (Elisa; vyd.) jen svůj plášť. Tato příhoda zabíhá však poněkud do neuvěřitelného a nemůže sloužit za normu, protože něco takového se nezažilo ani dříve ani později u nějakého sebevětšího proroka.

7) Protože však tito proroci zemřeli a po jejich smrti se již nikdo nemohl o nich nic dovědět, začali lidé poněkud stále víc a více pochybovat o tom, zda je po smrti těla ještě další život duše a konečně si sami vytvořili životní normu, která byla pohodlnější nežli norma, kterou zavědli a stanovili proroci.

8) Povstal-li potom v lidu také opět nějaký prorok a sděloval, že mluví skrze něho Bůh, tu se jím jen pohoršovali a řekli mu: „Prokaž se napřed jako nesmrtelný jako Eliáš!“ anebo „Zavolej dávno již zemřelé otce a proroky, abychom je viděli a aby nám dali živé svědectví předně, že je po smrti těla opravdu život a jaký je a zadruhé, že jsi opravdový prorok! Nemůžeš-li nám dát tento důkaz, pak ti právě tak málo věříme, jako jsme nyní neuvěřili a budoucně nikdy neuvěříme starým prorokům; neboť oni zemřeli, jako také ty zemřeš a nikdo se po jejich smrti již nikdy o nich nic nedověděl. My jsme sice uchovali jejich spisy, avšak je samé pohltila nikdy nenasytná půda Země. Co však nám všechny jejich spisy, plné nauk o věčném životě, prospívají, když oni jako učitelé nemohou nám po své smrti podat nejjistější důkaz o tom, že jsou jejich nauky pravdou?!

9) Hle, Pane a Mistře, tak začali lidé časem myslet a také jednat a usmrcovali také proroky, když jim obyčejně neustávali hlásat všeliké tresty Boží! Proč tedy není dopuštěno, aby zemřelý prorok přišel včas opět na tuto Zemi a svým objevením podal svědectví o tom, čemu na světě učil v těle? A proč se nevíra lidí jim vždy přičítá za vinu?

10) Kdyby jen jednou někdo přišel - ovšem tak, aby ho bylo možno poznat jako takového jaký byl na Zemi v těle - pak by to upevnilo víru a lidé by pak také jistě žili podle jeho nauky. Leč to se, pokud dobře víme, ještě nikdy nestalo a tak je také zcela přirozené, že se lidé stávají umínění a nevěřící. Že se nyní a již odedávna stal chrám téměř zcela protimojžíšský, toho důvodem je hlavně to, co jsem řekl, jakož i to, že Saduceové, kteří se od nás oddělili, zcela otevřeně již nevěří v nesmrtelnost duše. A kdo by jim nedal přesně vzato z rozumového důvodu za pravdu? A tak tedy templáři nejsou vlastně přec jen zcela sami vinni špatností, která nyní zavládá v chrámu, nýbrž je to stará nedokazatelnost života po smrti těla. Nedostává-li se tu udržitelných a jistých důkazů, odpadá také víra v Boha sama sebou; a věří-li se také ještě v jsoucnost Boha, není k Němu žádné pravé úcty a lásky a jeho zákony dané lidem se považují za lidský výmysl, který mohl být v určitou dobu a pro tehdejší životní poměry lidem velmi dobrý, ale pro přítomnost lze ho již sotva použít. Já to neříkám proto, že bych zde snad chtěl nás a chrám nějak omlouvat; ale nepravdou také zrovna není, že tomu tak bylo a je také nyní ještě tak.

11) Ty, Pane a Mistře, vyzbrojený vši hojností Božího Ducha jsi nám ovšem nejsilnějším důkazem a zárukou věčného života duše po smrti; ale mimo nás je ještě nespočetně mnoho lidí, kteří budou tento nejsilnější důkaz vždy postrádat. Může se jim snad přičítat za vinu, když nevěří ve věčný život po smrti těla a vzývají snad Slunce anebo oheň jako Božství?! Nebylo by tedy možné, aby přišli aspoň zemřelí rodiče ke svým dětem a řekli jim, co je po odpadnutí těla čeká, co je duše a jak vypadá?

12) Ale něco takového se neděje a tak vše, co bylo řečeno o záhrobí, je jakoby bajka, které může věřit jen slabomyslný člověk, kterou však hluboký myslitel nemůže nikdy přijmout úplně za pravdu! A my kněží konáme dokonce dobrodiní, udržujeme-li lid v největší možné slepotě a namlouváme-li mu s velkou okázalostí a vážností podívanou zavánějící záhrobím. Neboť kdybychom dávali lidu své hlubší rozumové vzdělání, vzalo by židovství brzy za své a lidé by se brzy octli v nepopsatelně děsném stavu.

13) Jedině my kněží udržujeme lid na uzdě, povzbuzujeme ho, aby pilně obdělával půdu a

svědomitě nám dával desátky, - a lid je s tím spokojen. Ale tato spokojenost brzy ovšem skončí, objeví-li se každým okamžikem v lidu nezvaní proroci a pobuřují proti nám lid. Nemíním zde Tebe, Pane a Mistře, protože Ty nejsi prorok, nýbrž jsi Pán Sám; míním jen takové proroky, jaké jsem uvedl předtím.

14) Mluvil jsem nyní správně a objasnil jsem věc naší víry, jakou je v pravdě anebo ne? Budu zajisté velmi vděčen každému za každé lepší a pravdivější poučení; neboť není nikterak žádný žert myslet stále na smrt a na jisté a věčné zničení, proti kterému nelze v celém světě nalézt žádný protidůkaz. Neboť vše umírá a zaniká a již se nevrací. Dokonce kámen zvětrá a rozpadne se v prchavý prach, z něhož nebude již nikdy tvrdý kámen, zrovna tak jako nikdo již nikdy v nějaký soudný den nevstane z hrobu, ačkoliv my tomu musíme lid učit! - Domluvil jsem.“

225. VLIVY DUCHŮ A STYK SE ZÁHROBÍM. SAMOSTATNOST A SVOBODA VŮLE ČLOVĚKA.

1) Privil jsem **JÁ** „Mluvil jsi nyní sice dobře a touto svou řečí bys vzbudil mnoho pozornosti ve škole saduceů, stoiků a epikurejců; ale zde jsi soudil právě tak jako slepec o světle a o barvách jako hluchý o harmonii dobře naladěné harfy.

2) Život duše ti nemůže nikdo ukázat a dokázat a ještě méně nějaký duch z těla již odešlý. To musíš nalézt v sobě samém; a to není jinak myslitelné nežli jen pravou láskou k Bohu a láskou k bližnímu.

3) Ty jsi myslel, že by návrat nějaké z těla již odešlé duše nejvíce posílil víru v nesmrtnost duše a víru v Boha a Já ti pravím, že vězíš v podstatě ve zcela klamném mínění! Předně duše opustivší tělo má v záhrobí dost co dělat se sebou a se svými tamními bližními a nemá jaksi zrovna příliš mnoho volné chvíle, aby se častěji tělesným lidem zjevovala v těle, opatřeném ze vzduchu Země a poučovala je o tom, jak to dopadá a vypadá na onom světě a zadruhé každý dokonalý duch může beztoho co nejlépe působit na lidi bez omezování jejich svobodné vůle a takové neviditelné působení je člověku mnohem prospěšnější nežli viditelnost a slyšitelnost ducha tělesně zemřelého. Neboť vloží-li ti nějaký dobrý a již velmi osvícený duch do srdce dobré a ušlechtilé myšlenky a pocity, pak jsou již tak dobré, jako bys je vynalezl v sobě sám; sjednocují se s tvým životem a mají tě k činnosti.

4) Kdyby se ti však zjevil nějaký duch, jako například duch Mojžíšův a řekl ti: „To a ono musíš učinit, chceš-li vejít v život; neučiníš-li to, propadneš soudu Všemohoucího Boha a stěží úplně šťastně povstaneš od smrti soudu!“, tu bys se po takovém napomenutí zachvěl a po celý život bys se neodvažoval dělat nic jiného, nežli co by ti poručil dělat duch Mojžíšův.

5) Jakou zásluhu budeš však přitom mít? Hle, vůbec žádnou; neboť tu nepřimělo tvou svobodnou vůli k lepší činnosti tvé vlastní lepší poznání, nýbrž moc k tobě příšlého ducha a to nemá pro tvou duši téměř vůbec žádnou cenu. Je to téměř totéž, jako kdybyste vy lidé vycvičovali k nějaké práci vola nebo osla anebo také nějaké jiné zvíře. Bez hole, dřevce anebo biče by nikdo se zvířetem sotva něco pořídil; jestliže jste však vycvičili zvíře k nějaké hrubé polní práci, pak je to jistě jen zásluha vaše a nikoli zvířete.

6) Kdybych Svou všemohoucností chtěl, aby se -nikdo nedopustil nikdy hříchu, pak by také žádný člověk již nikdy nehřešil; neboť by se nemohl ani o vlas přes Mou vůli odvážit a pohnout, jako také nikdo nemůže své tělo utvářet jinak, nežli jak je utvořeno vůlí Boží a také nemůže svůj tělesný život podle své libosti prodloužit, protože to vše závisí na všemohoucí vůli Boží. Kdyby tedy Bůh nedopustil, aby se člověk mohl kdy dopustit hříchu, kdo by potom měl sám o sobě zásluhu o zcela bezhříšný život člověka, kterého by sama všemohoucnost Boží řídila tak, jako řídí vzrůst stromů a všech ostatních plodů a vede nekonečným prostorem Světy? Jistě tedy nikdo jiný nežli Bůh Sám, neboť člověk by pak nebyl ničím jiným nežli jen loutkou v rukou Božích! To by také bylo Bohu mnohem pohodlnější, jako je pro Něho také pohodlnější tvořit nejruznější zvířata s jejich nejrozmanitějšími a nejvyšší zvláštními vlastnostmi, potom je vést a každé svým způsobem nechat být činným.

7) Avšak lidé této Země jsou určeni k tomu, aby se stali svobodnými a úplně samostatnými dětmi Božími a tak musí být také tak vedeni, aby přitom jejich nutně nejvyšší svobodná vůle nedoznala ani nejmenšího nucení se strany nějakého mocnějšího ducha, nýbrž aby byla jediné

zjevením a naukou a vnějšími zákony řízena tak, aby se lidé ze sebe samých svou svobodnou vůlí chopili pravdivého a dobrého a z vlastního sebeurčení se podle toho stávali činnými.

8) Hle, respektování svobodné vůle lidí této Země jde u Boha dokonce tak daleko, že Bůh Se ani nedívá stále na to, co jeden anebo také několik lidí myslí, chce a koná. Jen když se odklonili od Boha příliš daleko, pak teprve na ně Bůh shlédne a probudí opět věštce, učitele a proroky, aby lidem znovu hlásali vůli Boží a úmysly Boha s nimi. Obrátí-li se pak lidé, jde to pak již zcela dobře; neobráti-li se však potom a vysmějí-li se a pronásledují věštce, učitele a proroky Bohem pro ně probuzené, musí potom Bůh nutně dopustit na lidi a často i na celý národ vnější trestný soud. Avšak ani takovýto soud nevychází nikdy bezprostředně z všemohoucí vůle Boží, nýbrž vždy od slepé a zlomyslné zvrácenosti lidí.

9) Mocní Hanochité byli více než po sto let varováni, aby pro zlato a drahokamy a také pro snazší vedení válek neničili celé hory a nepodkopávali je zcela až do základu, neboť tím otevřou velká podzemní vodní stavidla a budou všichni utopeni. Ale to vše nic nepomáhalo; činili co chtěli, píchali do hor ještě hlouběji a otevřeli stavidla. Hle, to tedy nenechal Bůh státi se bezprostředně Svou všemohoucností, nýbrž jen Svým dopuštěním, což nutně muselo vyplýnout z toho, že lidé již nechtěli poslouchat jeho včasných napominání!

10) Bůh by byl zajisté mohl Svou všemohoucností lidi spoutat tak, aby nemohli nikdy dále ničit hory! Ano, to by bylo bývalo Bohu zcela snadné; avšak potom by lidé přestali být lidmi a nebylo by je pak již možno také v říši duchů postavit na svobodnou lidskou nohu. Bůh však spíše dopustil, aby celé lidské pokolení svou svéhlavou vůlí tělesně zahynulo, nežli aby na své duši i jen v nejmenším utrpělo ztrátu, pokud se týče její svobodné vůle a její úplné samostatnosti.

11) Právě tak byl jeden národní kmen ještě králem Salemským několikrát varován, aby neobýval krajinu Sodomy a Gomory, protože pod ní byla mnohá ložiska síry a dílem zemské smůly. Tomuto národu bylo také jasně a srozumitelně ukázáno, jak se z takových ložisek neustále vybavují nečistí přírodní duchové a podněcují tělesné lidi ke smilstvu; neboť jako jsou ve víně domovem duchové smilstva a povzbuzují k němu tělo, požil-li člověk vína nemírně, právě tak jsou také v síře a v zemské smůle. Také bylo tomuto národu řečeno, že se v takovéto krajině dostavují často zemětřesení, horské požáry a mnohé velké bouře a způsobují často mnohé a velké škody, načež snadno vzniká hlad a mor; avšak veškerá tato dobrá rada dokonce z úst Jehovových nepomáhala. Protože tato krajina byla jinak velmi bujná a úrodná, usídlili se tam lidé a než uplynulo 200 let, bylo tu již poblíže Sodomy a Gomory postaveno ještě 10 měst, lidé se stali zcela smyslnými a prováděli všelikou nepopsatelnou chlípnost a nejozdydnější smilstvo dokonce se zvířaty.

12) Za dob Nahorových a opět za dob Tharahových byli opětovně varováni a radilo se jim, aby tuto neblahou krajinu opustili; avšak nikdo se podle toho neobrátil. Synové Tharahovi byli Abraham, Nahor, - jenž se jmenoval tak jako jeho děd - a Haran, jenž zplodil Lot. Haran se tak sám odebral a kázal na Boží rozkaz, leč nepořídil také nic. Lot, jeho syn konal několik let totéž, zdržoval se střídavě hned v tom, hned v onom městě a stal se přitom téměř sám obětí ducha smilstva.“

13) Tu přišli viditelní andělé, kteří navštívili napřed Abrahama a Jehova byl uprostřed nich a sdělili důvěrně Abrahamovi, jak se bude dařit Sodomě a ostatním městům. A oba andělé v podobě dvou silných jinochů byli tam vysláni, aby ještě zachránili Lot. Lid jinochy vůbec neposlouchal, nýbrž chtěl s nimi provádět nejnepřirozenější smilstvo. I unikl Lot po výstraze obou jinochů. Jen jeho žena se stala obětí své váhavé zvědavosti. Podle předpovědi jinochů se stala co do těla solným sloupem. Neboť oni pravili: „Nyní musíme rychle uprchnout a ani ohlédnutím mařit čas; neboť podzemní oheň se rychle šíří a jeho všude vyrážející páry dusí rychle přirozený život a proměňují vše náhle v kamennou sůl!“ Lotova žena se však přesto na několik okamžiků zastavila a byla parami dostihnuta a tím padla za oběť.

14) Hle, ani tu nezpůsobila vlastně všemohoucí vůle Boží úplný zánik neblahé krajiny; neboť tomuto nezralému místu by se ostatně také jeho přirozeností přihodilo to, co se mu potom přihodilo za Abrahama. Že však přitom zahynulo tak mnoho lidí, toho nebyl vinen nikdo jiný než-li neposlušnost jejich svobodné vůle.

15) Bůh by byl ovšem mohl Svou všemohoucí vůlí tyto lidi z toho místa vytáhnout a přesadit do jiné zdravé země; leč to by se stalo zřejmě proti jejich vůli. Protože však Bůh této vůle nejvyšší dbá a také musí dbát, proto raději dopustil, aby všichni tito lidé tělesně zahynuli, než aby byl i

jen jeden atom svobody vůle jejich duší zničen. Neboť i pro Boha je největším mistrovským dílem jeho lásky, moudrosti a moci stvořit lidi, kteří jsou Mu ve všem dokonale podobní.

16) Aby se však toho dosáhlo, musí člověk být zrozen téměř bez síly v největší opuštěnosti tohoto světa a být ponenáhlu vyučován vnějším světem. Když si tak nashromáždil některé poznatky a dovednosti, pak teprve na něho zcela nepozorovaně působí dobří a také špatní duchové jej obklopující - dobří na jeho mysl a špatní na jeho fyzickou přirozenost, aby byla duše stále udržována v nejúplnější volné nerozhodnosti.

17) Poslechl-li člověk dobrovolně dobré vnější nauky a napomenutí vzhledem k mnohým pokušením svých smyslů a zařídil podle toho svůj život, stává se také stále mocnější tichý vliv dobrých duchů, který však žádný člověk nepociťuje a pociťovat nesmí jinak, nežli jako své svobodné dílo. Je-li však vliv dobra z nebes vlastní vůlí člověka jednou tak posílen, že duše do něho zcela přešla, pak se v ní probouzí pravý Boží Duch lásky, prostupuje zcela duši a teprve tehdy vstoupila duše do prvního stupně své dokonalosti, je pak již nezrušitelně svobodnou a může, i když je také v těle, obdržet vidění a zjevování duchů, ano i nejvyšších andělů.

18) A tu se právě děje často to, že tací lidé mají vidění, mluví s dušemi v záhrobí a dávají se od nich jaksi osobně poučovat a mohou podávat o tom věrné a spolehlivé zprávy také jiným, ještě zcela přirozeným lidem. Kdo jim uvěří, učiní již zcela dobře, - jen nesmí také hned žádat, aby totéž zkusil sám; neboť to se nemůže stát, nedosáhne-li předtím popsané dušení zralosti.

19) Každý člověk se má však s důvěrou řídit přijatými dobrými naukami a pak dávat pozor na svou mysl (srdce), avšak také na zlé, v jeho těle často dřímající vášně, které se až příliš jasně projevují v lenosti ve štítění se práce, chlípnosti, sebelásce, tvrdošijnosti!, pýše závisti, lakotě a vládychtivosti. Těmto vášním má čelit mocí lásky k Bohu a láskou k bližnímu, trpělivostí, pokorou a mírností, pak vůbec nebude mít daleko tam, kde se mu budou citelněji a viditelněji zjevovat dobří duchové.

20) Ostatně není však již vůbec člověka, u kterého by nebylo jednou dopuštěno, aby dostal jisté pokyny a dokonce vidění ze záhrobí. Když to však potom člověk pouští vše do větru a nepovažuje to za nic jiného nežli za smyslový klam, pak mu nelze pomoci. Já myslím, že jsem nyní podle věčné pravdy úplně osvětlil tvou pochybnost a námitku a že z toho musí každý poznat, jak je tomu s člověkem na této Zemi. - Máš snad proti tomu ještě nějakou námitku?"

226. BOŽÍ PŮSOBNOST A VĚČNÁ RADOST Z TVOŘENÍ. PROMĚNA VEŠKERÉ HMOTY V DUCHOVNO. ZÁHROBNÍ ŽIVOT ČLOVĚKA.

1) Privil **farizeus**: „Pane a Mistře, proti tomu nelze nic namítat; neboť pravda toho všeho, co bylo řečeno, je na bíledni! Stanou-li se však z duší lidí této Země nakonec samí bohové, kde budou mít prostor, aby se ve své božské svobodě, samostatnosti a moci pohybovali, vládli a panovali. Vždyť také duch musí zaujímat nějaký prostor a také čas, i když je také následkem svých božských vlastností nad prostorem a nade vším časem.“

2) Privil jsem **JÁ** : „Ó, ty nejvyš malicherná a úplně scvrklá myslí! Cožpak jsi neviděl ještě nikdy hvězdnaté nebe? Ty ještě nevíš, co jsou tyto nesčetné tobě viditelné Hvězdy? Hle, kdyby z každého atomu této celé Země vzniklo 12.000 duší - což by byl tak nesmírný počet, že by jej v tomto čase nebyl nikdy s to pochopit ani nejlepší počtář, pak by přišla sotva jedna duše na jeden Sluneční svět ve velkém prostoru stvoření, neřku-li mnohem nesčetnější Zemské světy, kterých se nezdá mnoho tisíc pohybuje kolem jediného Slunečního světa.“

3) Nyní si však teprve představ nekonečně větší prostor Božích nebí a rovněž tak nekonečný počet jejich spolků, které odpovídají Světům v hmotném prostoru tak, že se jich například již z této téměř nejmenší Země může až na naši dobu jako již trvajících předpokládat na statisíce statisíců! Kolik lidských tříd bude z této Země ještě vytvořeno, to ví jedině Bůh Sám, protože On má nekonečná čísla před Sebou tak jasně jako jedničku. Mohou-li tedy z této Země být vytvořeny tak nesčíslné mnohé spolky ve velkém záhrobí, kolik jich teprve může být vytvořeno ze všech nesčíslně mnohých Světů, z nichž velmi mnohé jsou hmotně již tak veliké, že naproti nim lze považovat tuto Zemi sotva za zrnko písku?!

4) Uvážíš-li, co bylo řečeno, pak ti snad bude trochu jasnější to, zda bude jednou sebenekonečnější počet pravých dětí Božích pro veškerá věčná a nekonečná nebe příliš velký! Copak ty myslíš, že by pro věčně velkého Boha navěky postačil nějaký tvým lidským rozumem omeze-

ný počet?! Počítej jen tvory této Země, připomeň si všude do nekonečna jdoucí plodnost a rozplozování rostlin a zvířat a z toho již poznáš, že u Boha jde vše do nekonečna a nikdo nemůže říci, že je to něco neužitečného!

5) Neboť kdyby to Bůh do rostlin a zvířat nevložit, neměli byste již v krátké době chléb, maso, mléko, víno ani ovoce; protože však jediné zrnko pšeničné do země vložené přináší stoná-sobný plod, máte stále dostatek chleba a rovněž všeho ostatního. Když tedy působí Bůh ve všem podle Své nejvyšší moudrosti a nekonečné moci neustále nekonečno, může někdo říci, že by ono věčné a nekonečné tvoření, z Boha bylo něco neužitečného?! Vaše vlastní každodenní tělesné potřeby učí vás již naprostému opaku, protože bez potravy byste nemohli existovat! - Rozumíš nyní, proč Bůh ustavičně tvoří tak nekonečně mnohé?“

6) Právil nyní zcela užaslý **farizeus**: „Ano, Pane a Mistře, to nyní dobře poznávám a Tvou moudrost nejvš obdivuji, - musím však otevřeně vyslovit ještě své mínění v tom smyslu, že mě z nekonečné velikosti a moci Tvůrcovy obchází hrůza a táži se Tě pouze ještě, zda bude Bůh tvořit věčně; neboť podle Tvé řeči nemá tvoření bezmála již konce. Prosím Tě tedy, abys mi o tom dal světlo, jelikož mně jinak jímá zcela závrať.“

7) Právil jsem **JÁ**: „To bys mohl vyrozumět již z tohoto Mého výkladu. Je-li Bůh věčný, pak také jistě od věčnosti tvořil! Neboť co by měl jinak dělat věčnost před časem podle tebe domnělého stvoření tohoto Světa, Slunce, Měsíce a všech Hvězd, když přece byl věčně stejně dokonalý?!

8) Bůh je Duchem věčný a nekonečný. Vše vzniká a trvá z Něho, vše je v Něm, vše je věčně nekonečná hojnost Jeho myšlenek a idejí od nejmenšího do největšího. On je myslí v nejjasnějším Světle Svého Sebevědomí a chce aby se staly realitou a ony jsou pak již tím čím původně musí být. Mimoto vkládá pak zárodečnou jiskru Své lásky do myšlenek a idejí vystavených jaksi z Jeho osobnosti, oživuje je, aby pak trvaly jako samostatné bytosti a Svým stalým a vždy zvýšeným vléváním je pak vede pokud možno k nejvyššímu stupni nezrušitelné samostatnosti.

9) A jelikož tyto bytosti vede a udržuje Boží láska v nich, jsou o sobě plné tvůrčí síly, reprodukují se (obnovují) samy a mohou se množit do nekonečna a vše, co z nich povstává, je nejen podobné ploditeli - jako děti rodičům - nýbrž zároveň opatřené týmiž vlastnostmi, které slouží k tomu aby ploditel a výplod mohl velmi snadno možným rozmnožením Boží lásky v sobě přejít konečně z hmoty zcela do čistého duchovna a do úplného bohopodobna a přece do individuální samostatnosti a to navěky.

10) Tak se vrací kdysi navenek vystavené myšlenky a ideje Boží opět úplně k Bohu a do Boha, avšak nikoli již jako pouze takové jak byly vystaveny, nýbrž jako úplně živé, sebe sama co nejjasněji vědomé, samostatné a samostatně činné bytosti, které pak mohou jakoby na Bohu zcela nezávislé o sobě trvat, působit a tvořit, - proto jsem tedy také Svým učedníkům řekl: „Budte dokonalí, jako Otec váš v nebi dokonalý jest!“

11) A já konám nyní před vašima očima a ušima velké věci; avšak vy sami budete konat ještě větší věci je jménu Mém, které je Boží láska ve vašich srdcích, bez níž nemůže nikdo nic účinného k věčnému životu vykonat, protože láska Boží je vlastně nezničitelný život jak v Bohu Samém tak i v každé z Boha vzešlé bytosti.

12) Avšak vše jednou pozemsky stvořené má jako takové jednou konec, přešlo-li naplněním Boží lásky v sobě poněnáhu do čistého duchovna; a tak nebude ani tato Země věčně trvat, nýbrž přejde poněnáhu do duchovna. Avšak podle výpočtu tohoto pozemského času bude to pro váš nynější rozum ještě velmi dlouho trvat, nežli oheň Boží lásky rozloží hmotu v její původní duchovno.

13) Rozklad nějakého Světa se však bude dít tak, jako se děje rozklad každé jiné pozemské bytosti, při čemž vnější smrt nastává a zřejmou se stává vždy poněnáhu. Pohlédneš-li na strom, shledáš kterak chřadne poněnáhu. Zestárne, zpuchří, jen některé větve ukazují ještě život, jiné jsou shnilé a zpuchřelé a poněnáhu odpadávají od kmene. Časem se stává také kmen dílem zpuchřelý a mrtvý a tak to pokračuje tak dlouho, až je konečně celý strom shnilý, zpuchřelý a o sobě mrtvý. Avšak i strom o sobě již úplně mrtvý má v sobě přesto životní duchy; proto leží-li v lese bouří vyvrácený, uvidíte vyrůstat z něho mnoho mechových rostlin a také jiných bylinek, také provrtávají jeho nitro všelící červi a rovněž velké množství hmyzu ohlodává a požírá tělo a dřeň odumřelého stromu, dokud je ještě něco na něm, až konečně snad po stáletích nebude možno po celém stromu nalézt již ani stopu.

14) Tak se také stane, byť ve větší míře, s umírajícím a konečně zcela zemřelým Světem. Avšak kde jeden strom umírá, roste hned na jeho místě strom jiný. Tak zaniká také jeden Svět, - avšak jeden a dokonce několik jiných Světů nastupuje na jeho místo a přejímají zbylé životní duchy zcela zemřelého úplně zaniklého starého Světa k další péči a výcviku. A hle, tak nemá vlastní tvoření věčně žádný konec, protože také Bůh nemůže věčně nikdy ve Svě věčně neomezené lásce a moudrosti přestat myslet, chtít a milovat!

15) Myslím, že by to nyní mohlo být již každému ve vysoké míře srozumitelné! Komu by to však bylo snad přesto příliš málo srozumitelné, tomu pravím ještě k tomu všemu: Představ si sebe sama ve věčně mladistvé síle na nějakém Světě nesmrtelně dále žijícího. Přestaneš: jednou myslet a chtít? Staneš se jednou zcela nečinným, či nebudeš chtít již nic požívat? Jistě ne, nýbrž budeš se stávat stále činnější, budeš se co nejhorlivěji snažit a vynakládat vše na to, abys si připravil vždy více a větších příjemností života; neboť láska a pravý život lásky se vyznačuje tím, že nemůže nikdy odpočívat, nýbrž musí být činný, protože život sám není nic jiného nežli jen činnost za činností.

16) Proto ať nemyslí nikdo z vás, že bude jednou na onom světě ve věčně nečinném, sladkém klidu; neboť to by byla přímo nejoprávdovější smrt ducha anebo duše. Čím se člověk ve svém nitru stává. duchovnějším, tím se také stává skrz naskrz činnější. Je-li však toto již zcela dobře zřejmé a jasně patrné v tomto světě, oč více bude tomu potom teprve na onom světě, kde žádné těžké tělo nebude brzdit činnost duše! - Nyní mluv, zda jsi tomu dobře porozuměl!

---

227. NIKOLI VEDENÍ, NÝBRŽ SKUTEK LÁSKY ČINÍ BLAŽENÝM. PÍLE A ŠETRNOST. SPRAVEDLIVÉ BOHATSTVÍ.

1) Privil nadmíru užaslý **farizeus**: „Pane a Mistře, nyní teprve poznávám, že jsi jistě pln Božího Ducha; neboť o takových věcech může jedině Bůh dáti člověku opravdové a úplně správné světlo! Kde tu zůstává rozum i toho nejmoudřejšího člověka této Země, který si osvojil nějakou zkušeností a pozorováním vnějších tvarů věcí?! Co je ten malý omezený člověk proti Bohu?! Člověk také nemůže ze sebe nikdy Boha vystihnout a tedy také ne Jeho věčné řízení, působení a tvoření!

2) Přál bych si jen nyní, aby byl celý chrám naplněn tímto světlem! Avšak při všeobecné zatvrzelosti chrámu to není vůbec myslitelné! Nás sedm mnohdy o těchto věcech přemýšlelo - ovšem více kontra nežli pro a jak těžko se nám dařilo vejít do tohoto světla! Jak teprve by se dařilo našim kolegům a spolukněžím, kteří o takových věcech - ani pro ani kontra - snad ani jednou nepřemýšleli, nýbrž pomýšleli jen na to, jak by mohli své břicho stále více naplnit! Ó, Pane a Mistře, Ty víš asi nejlépe, co učiníš s chrámem a všemi jeho nanejvýš slepými knězi! Mě obchází nyní opravdová hrůza, přirovnám-li toto světlo k nejčirější temnotě chrámu. Jak velký a vším se domnívá být našinec v chrámu a jak nekonečně malým by si připadal, kdyby přišel do tohoto světla!

3) Ó, Davide, jak velmi pravdivě jsi mluvil, když jsi řekl: „Ó, jak zcela ničím jsou všichni lidé proti Tobě, ó, Pane! Nespoléhejte se na pomoc lidí; žádný vám nepomůže!“ Ano, co nám prospěly všechny ty zákony a zjištěné nauky chrámu, to poznáváme náležitě teprve nyní a budoucně to jistě ještě lépe poznáme! Pane a Mistře, jen Ty nás nikdy Svým Duchem neopouštěj!”

4) Privil jsem **JÁ**: „Kdo zůstává v Mé nauce, zůstává také ve Mně a Já zůstávám v něm; kdo však Mou nauku opouští ve skutku podle ní, ten opouští také Mne a není v něm života. Já jsem ten pravý den života. Kdo kráčí stále v tomto dni, ten neklopýtne a kdo pracuje v tomto dni, bude sklízet opravdovou odměnu života.

5) Nyní víte zatím to nejdůležitější; abyste se dověděli vše další, k tomu budete mít ještě dosti příležitosti. Avšak dění samé blaženým nečiní. Nýbrž jednání.

6) Je však dvojí jednání: jednání pro svět ze zjištěnosti - a správné jednání ve světě z pravé lásky k Bohu a z lásky k bližnímu. Z prvního jednání získává člověk soud a snadno věčnou smrt, z druhého jednání však lásku a milost Boží a věčný život duše.

7) Tím nepravím, že nemá nikdo se vší pílí obdělávat půdu a že nemá být šetrný; neboť Já Sám doporučuji každému veškerou píli a náležitou šetrnost. Ale to vše ať se koná proto, aby byla náležitá zásoba, by bylo možno v každé době přispět ku pomoci chudíně. Neboť cokoli kdo činí chudým ve jménu Mém, to příjmu jakoby to učinil Mně a požehnám mu zde i tam; kdo však

pracuje a se stará jen pro sebe o sebe a své děti a neostýchá. se přivlastňovat si nespravedlivý majetek, ten ať nečeká ode Mne žádné požehnání a na onom světě před Mou soudcovskou stolicí neobstojí, nýbrž bude vystrčen do žalářů nejhustší temnoty. Tam bude mnoho vytí a skřípění zubů a taková duše těžko kdy dospěje k úplnému nazírání na Boha.

8) Kdo však od své zlé šetrnosti přejde do úplné lakoty, ten je již zde ďáblem v lidské podobě, jenž se protiví vždy Duchu Božímu, jenž je čistá Láska a proto zůstane navždy z blaženosti vyloučen. Neboť jako je jistě nebe, tak je také jistě peklo, jehož červ nikdy neumírá a jehož oheň nikdy neuhasíná. Kdo do něho ze své nejvyšší vlastní vůle přichází, ten z něho také nikdy ze své nejvyšší vlastní vůle nevyjde, - a to je ona opravdová věčná smrt duše. Také toto si k tomu zapamatujte a chraňte se. abyste neupadli do sobectví. sebelásky, závisti, lakoty a do pýchy světa! Neboť všech ostatních hříchů se člověk spíše zbaví nežli právě uvedených.

9) Pohleďte však na našeho Lazara, který je nyní pozemsky jedním z nejbohatších lidí celé Judeje! On však není bohatý pro sebe, nýbrž pro mnohé tisíce chudých, kteří vždy u něho nalézají práci a slušné a dobré zaopatření; proto má také požehnání a až tělesně zemře, tu ho nicméně probudím, aby ještě dlouho žil pro chudé. A. budoucně již smrti neuzří nepocítí a neokusí, nýbrž bude mu ponecháno na vůli své tělo opustit a vejít do Mého jemu vždy otevřeného Království. V příbytku, kde Já budu navěky přebývat, bude také on navěky přebývat!

10) Z toho vidíte, že Já nejsem jenom přítelem chudých, nýbrž také bohatých, užívají-li a používají-li své bohatství podle správného a náležitého úmyslu Božího. Kdo je bohatý, ať činí rovněž tak a bude žít.

11) Tu pravil Mně **LAZAR** láskou celý stíněný: „Ale, předobrotivý Pane, copak konám tak příliš dobrého, že na mně, ubohého hříšníka, pohlížíš tak milostivě?!

12) Pravil jsem **JÁ**: „To Já již vím, jak a co děláš; proto se nediv, když ti proto před mnohými lidmi udílím náležitou pochvalu!

13) Jinému boháči, jenž Mne také chtěl následovat, ale přitom však velice miloval své bohatství, jsem řekl: „Prodej dříve všechny své statky, rozděl výnos chudým, pak teprve přijď a následuj Mne!“ Protože však tento člověk miloval velice svá bohatství, ihned zesmutněl a odešel.

14) Tobě však pravím: Kup ještě několik statků; neboť co ty nazýváš svým, patří beztoho již mnohým chudým, kteří většinu tvých statků stravují!

15) Boháči, jenž příliš miluje bohatství pro bohatství a pro sebe, však pravím, že velbloud (lodní lano; vyd.) projde snáze uchem jehly, nežli takový boháč jednou do nebe!

16) Jsou však také leckteří chudí, kteří přijdou k dobrosrdečnému boháči a prosí ho o almužnu; když ji dostanou, promrhají ji a mimoto jsou ke svým dobrodincům ještě nejvyšší nevděční. Avšak z toho ať si žádný dobrodinec nic nedělá! Čím menší dík sklídíte na této Zemi, tím větší bude vaše odměna na onom světě; neboť tím teprve takoví boháči ukazují, že jsou podobni Bohu, jenž také dává vycházet a svítit Svému Slunci na dobré i zlé.

17) „Ano, pravím vám ještě více: Čiňte svým nepřítelům dobro, modlete se za ty, kteří vás proklínají a žehnejte těm, kteří vás nenávidí a pronásledují, tak shromáždíte co nevidět žhoucí uhlí nad jejich hlavami a jejich zlou mysl obrátíte co nevidět k lepšímu a ušlechtlejšímu! Půjčujte své přebytečné peníze těm, kteří vám je nemohou splatit s úroky a pozvete jako hosty ty, kteří vás nemohou opět pozvat k hostině na oplátku, tak si tím nashromáždíte velké poklady pro svou duši v nebi!

18) Přijde-li však k tobě, bohatému, někdo, komu jsi učinil již několikrát dobro, jenž však tvou dobrotu zneužil, napomeň ho dobrou řečí; ale lásku mu nezadržuj! Polepší-li se, učinil jsi na něm dvojnásobně dobrý skutek; nepolepší-li se, nehněvej se proto na něho, - neboť vedle fyzické chudoby je také chudoba duchovní, která je vždy větší a politování hodnější nežli fyzická. "

228. LÁSKA K BLIŽNÍMU. POZNÁNÍ BOHA A BOŽÍ LÁSKA.

1) (**PÁN**): „Je sice psáno, že se má tomu, kdo učinil někomu zlo, sedmkrát úplně odpustit; ale Já pravím vám: sedmdesát sedmkrát máte odpustit tomu, kdo vás urazil, nežli ho obžalujete před soudcem! Nepolepší-li se však ani tehdy, vylučte ho z obce! Kdo však nepočítá, jak často ho někdo urazil, tomu nebude také v nebi počítáno, jak často se prohřešil vůči Bohu.

2) Prosí-li vás někdo o laskavost, prokažte mu s radostí ještě více, nežli zač vás prosil! Kdyby například přišel k tobě někdo v zimě a prosil tě o suknicí, ježto máš suknic ještě několik přidej mu k tomu také ještě plášť; a kdyby tě někdo prosil, abys s ním šel hodinu cesty, kterou nezná, jdi s ním dvě hodiny, abys mu prokázal více lásky, nežli od tebe žádal! Co ty jsi někomu více učinil, to ti bude desatero-, třicatero- a také stonásobně v nebi splaceno.

3) S čím větší opravdovou láskou někdo něco pro svého potřebného bližního vykoná, tím mnohásobněji bude mu jednou splaceno co učinil. To si všichni dobře zapamatujte a podle toho jedněte, tak budete mít jako pravé Boží děti život věčný a věčně budete sklízet jeho nezměrné poklady! Já pravím vám: Slunce (dám) tomu, kdo se z opravdové lásky k bližnímu také jen o haléř se svým bližním a chudým bratrem rozdělil !“

4) Tu pravil **farizeus**, jenž byl nyní již velmi věřící: „Pane, co by kdo dělal se Sluncem?“

5) Pravil jsem **JÁ** : „Zda není Slunce svítinou dne a zda neotepluje celý okrsek zemský svým světlem a teplem, aby vše vzrůstalo a prospívalo na Zemi?! Pravím-li však: „Slunce (dám) tomu, kdo Mou nauku ‚ve všem následuje!“, nemíním tím Slunce hmotné, nýbrž úplné duchovní Slunce v jeho srdci, což znamená tolik jako úplnou bohopodobnost jeho duše. - Rozumíš tomu dobře?“

6) Ostatně ti však ještě pravím, že tací Bohu úplně podobní duševní duchové obdrží ke správě také přirozená Slunce, což znamená nesmírně mnoho; neboť tím obdrží také správu nade všemi Zeměmi, které krouží kolem Slunce. A ještě jiným dokonalejším dětem Božím budou k úplné správě odevzdány Centrální slunce, od nichž obdrží při zvláštních příležitostech příkazy správcové menších planetárních Sluncí. Aby však to mohlo být, musí člověk dříve chovat ve svém nitru úplné a celé duchovní Slunce.

7) Neboť na cokoli se jen podíváš, to vše je vedeno duchy, ježto k tomu dostávají způsobnost od Boha. A blaženost každého ducha spočívá právě v tom, aby opatřen vsí silou a mocí od Boha, slouže Bohu, mohl být činný.

8) Vy všichni jste na této Zemi postaveni jen nad málem; ale kdo je věrný v tomto malém, bude jednou postaven nad velkým. Avšak také to vám pravím, že nikdo nemůže sloužit Bohu a zároveň mamonu; poloviční službou se však nespokojí ani ten a ještě méně onen. - Rozumíš tomu?“

9) Pravil **farizeus**: „Pane, tomu nyní již zcela jasně rozumím; ale já jsem v nynějším svém postavení získal i s ostatními velmi mnoho mamonu. Co s ním mám dělat?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Jak jsi jej získal, tak jej také rozděl opět těm, kteří ho potřebují! Neboť kdo opravdu chce být a také bude, chce-li vážně být, Mým učedníkem a následovníkem, ten se nebude muset starat o příští den, co bude jíst a pít a čím se bude odívat, nýbrž ať jen co nejlépe hledá Království Boží a jeho spravedlnost! Vše ostatní, čeho k životu potřebuje, bude mu přidáno; neboť Otec v nebi ví vždy, co potřebují jeho (učedníci). On, jenž živí trávu na poli a všem zvířatům opatřuje píci a oděv, bude zajisté ještě více pečovat o lidi, kteří kráčí v jeho lásce a v jeho zalíbení; neboť takový člověk má větší cenu nežli všechny rostliny a všechna zvířata celého světa. - Rozumíš tomu?“

11) Pravil **farizeus a také šest ostatních** s ním: „Ano, Pane, také, tomu nyní rozumíme a také učiníme, jak jsi nám to nyní co nejmoudřeji poradil! Jenom zde v Jeruzalémě nemůžeme toto zatím snadno učinit; ale vezmeme vše to své s sebou a pak již budeme mít ještě hojnost příležitostí, kde budeme jednat podle Tvé rady - neboť Země je všude Boží a lidé jistě ne méně! - Pane, je to tak správné?!“

12) Pravil jsem **JÁ** : „Nezáleží opravdu na tom, zda pamatujete na chudinu zde anebo někde jinde; ale zde u stolu, kde sedí žena, kterou jsem dnes zachránil z chlípných drápů chrámu, bylo by dobrodiní třeba. Žena a její muž jsou chudí a ostatní muži u téhož stolu též. Dejte tedy prohraných 100 liber Lazarovi a on jako Můj pravý bratr se postará o to, aby se tím těmto chudým dostalo dostatečného zaopatření!“

13) Pravili **farizeové**: „Pane, nejen 100 liber, nýbrž 1000 liber zlata dáme k tomu účelu Lazarovi a on ať s tím naloží podle Tvé vůle! Neboť světlo, které jsme obdrželi od Tebe, je nesmírně cennější a Tvá trpělivost s námi je věčně nezaplacená! Je jen dobře, že nebydlíme všichni v chrámě, protože my sami jsme velmi bohatí a tak můžeme se svými soukromými penězi a poklady činit co chceme. Dostí značný vklad v chrámě je ovšem tak jako tak ztracen. Neboť cestujeme-li my čestní kněží také jako misionáři, nemůžeme od chrámu očekávat žádnou

náhradu, - avšak také chrám nemůže od nás nic dalšího očekávat nežli to, co již má; a tak dáme ještě této noci peníze Lazarovi. - je to tak správné?“

14) I pravil jsem **JÁ**; „Na to se Mne ještě dále tázat, je zcela zbytečné; neboť nyní již zajisté poznáváte, že každý si dobývá tím větší zásluhy, čím je obětavější a čím více to koná s opravdovou láskou k Bohu a k bližnímu. Čiňte tedy podle své dobré vůle a bude vám to odplaceno!“

15) Poté žádalo sedm farizeů, aby několik silných mužů, kteří seděli u stolu se ženou šlo s sebou a nesli jim peníze. I vstali všichni, počtem 72, šli s oněmi sedmi a přinesli těžkých 1000 liber zlata a to již za hodinu. Když byli všichni v sále, složili podle Mé rady zlato ve 100 těžkých pytlích k nohám Lazarovým a Lazar poděkoval nejprve Mně, že ho činím hodným milosti, aby se směl postarat o chudé a pak teprve pochválil také oněch navrátilivších se sedm, že také oni Mne ve svých srdcích poznali.

16) Také chudí Mi děkovali a **jeden** pravil: „Pane, kdybychom mohli být také my Tvými učedníky, zřekli bychom se této velkolepé podpory; neboť lépe je být Tvým učedníkem nežli mít všechno zlato celého světa! Neboť ti, o které Ty se, ó, Pane staráš, ti jsou na celou věčnost dobře zaopatřeni!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Mluvit o tom není této noci ještě na čas; ale může se ještě vše stát, jelikož Já teprve ode dneška za 7 dní opustím na čas Jeruzalém. Poradte se však ještě dříve s Mými starými učedníky o hlavním obsahu Mé nauky; co vám chybí, bude vám ve chvíli, kdy toho budete potřebovat, vloženo do úst.“

18) Pro nyníšek však pravím vám všem: Jelikož jsem měl dnes tak velkou žeň, mám z toho také Já velkou radost a proto tuto noc strávíme bděním a každý z vás bude však zrána nicméně tak posílen, jakoby po celou noc nejlépe odpočíval. Do rána budeme ještě pojednávat o leccčems, co vás uvede na vyšší stanovisko poznání Boha; neboť Boha co možno dokonale poznat, je to prvé pro každého člověka.

19) Kdo Boha správně nepoznává, nemůže nikdy v Boha dokonale věřit, ještě méně Ho navévšcko milovat a nemůže tedy nikdy také mít úplně podíl na Duchu Božím. Neboť z nesprávného poznání Boha přichází časem následkem svobodné vůle lidí mezi lidstvo všeliké omyly, které pak bují jako tisícihlavá hydra dále, dělají z lidí modloslužebníky a zatarasují jim bránu k pravému věčnému životu, takže potom jako duše v záhrobí těžko kdy budou moci do něho vejít; neboť co může duše ke svému zdokonalení života vyřídít zde za den, nedokáže na onom světě často ani za několik tisíc pozemských let. Moji staří učedníci mají o Bohu sice již mnohé rozsáhlé poznatky; ale vy novější učedníci jste v nich ještě vesměs slabí a proto chci vás v nich posílit.“

20) Pravili **všichni**: „Pane, učiň to a nic nám nezadržuj; neboť prahne po nich jako uschlá tráva po oživujícím dešti!“

21) Pravili také **Římané**: „Také my - a to tím více, že v tomto nejdůležitějším poznání všech poznání jsme úplnými nováčky!“

22) Pravil také **PETR**: „Také pro nás staré to bude velmi užitečné; neboť ani my nejsme v něm ještě příliš pevní!“

23) Pravil jsem **JÁ** : „A jaké máte v něm ještě nesnáze?“

229. BŮH - OTEC, BŮH - SYN A BŮH - DUCH SVATÝ.

1) Pravil **PETR**: „Když jsi Se dával křtít v Jordánu Janem, otevřela se nebe a Duch Boží se vznášel v podobě ohnivé holubice nad Tvou hlavou a z nebes byla slyšet jasným hlasem tato slova: „Tentof jest Můj Syn milý, v Němž se Mi zalíbilo, - Toho poslouvejte!“ A také při jiné příležitosti jsem slyšel zcela táž slova, ale dosud jsme se vlastně ještě neodvážili poprosit Tě o podrobnější vysvětlení. Protože však Ty Sám nás chceš uvést všechny do ještě správnějšího poznání Boha, myslím, že by také nyní bylo na čas, dáti nám o tom větší světlo, ovšem podle Tvého Božského zalíbení.“

2) Neboť dosud jsi pro nás jen opravdový Syn Nejvyššího, jak to dokonce víme z úst matky Tvého těla, již se objevil archanděl Gabriel a takto ji oslovil: „Pozdravena budiž, ježto jsi našla milost před Bohem! Svatý. Duch tě zastíní a porodíš chlapce, kterého nazveš Synem Nejvyššího!“

3) Hle, Pane, to a ještě mnoho jiného víme a nemůžeme se ubránit názoru, že tedy Nejvyš-

ší Bůh - Otec je v nebi. Ty jsi Jeho Syn a to nepochybně a třetí, jistě také Bůh, Otci a Tobě rovný, je zřejmě Duch Svätý! - Nemáme pravdu, když si takto také pevně stanovíme svou víru.“

4) Privil jsem **JÁ**: „Není tu ještě hodina k tomu, abych vám to úplně odhalil; ale nedá také na sebe dlouho čekat. Ostatně jsem vám již několikrát řekl, když jste Mne žádali o to, abych vám ukázal - Otec: Kdo vidí Mne, vidí také Otce; neboť Já a Otec jsme úplně jedno. Otec je ve Mně a Já jsem zároveň v Otci. - Jak jste tedy tomu rozuměli?“

5) Privil **PETR**: „My jsme tomu rozuměli takto a to jeden jako druhý: Tebe prostupuje vždy úplná síla Otcova, pokud jí jen zde na této Zemi potřebuješ a tak je věčný a nekonečný Otec také v Tobě. Ty jsi Jeho nejdokonalejší obraz. Jelikož však Otec jako nekonečný, věčný a všudypřítomný Bůh je také kolem Tebe a obzvláště jistě Tebe obklopuje, jsi také jistě v Otci!“

6) Privil jsem **JÁ**: „Dobrá - a co je potom s Duchem Svätým?“

7) Privil **PETR**: „Pane, s ním si žádný nevíme rady, ačkoliv Ty Sám jsi řekl, že člověku mohou být odpuštěny všechny hříchy, ale hřích proti Duchu Svätému nikdy! Nejsi tedy patrně Ty Duchem Svätým, neboť jsi řekl, že hříchy proti Synu mohou být odpuštěny. Otec to také není, neboť také hříchy proti Otci by mohly být ještě spíše odpuštěny. Nuže, kdo a co je tedy Duch Svätý? Viděli jsme Ho v podobě ohnivě holubice. Je to nějaká třetí božská, všem lidem od Adama skrytě udržovaná osobnost, anebo je jedno s Otcem anebo jedno s Tebou? Nemůže přece být svatější nežli Otec a Ty? Ty jsi však privil, že hříchy proti Duchu Svätému nemohou být nikdy odpuštěny! On musí tedy být nám ještě způsobem zcela neznámým zřejmě Nejsvětějším všech nebi.“

8) Z toho vidíš, že dokonce nám starým učedníkům ještě velmi mnoho chybí do čistého poznání Boha a proto tedy máme také neúplnější důvod těšit se na to, že povedeš také nás do ještě čistšího poznání Boha.

9) U Mojžíše se dokonce přesně praví: Já, Jehova, jsem jen jeden a jediný váš Bůh! Nečiňte a nepředstavujte si žádné cizí bohy vedle Mne!“ - A nyní bychom podle našich omezených pojmů měli tři bohy a přece máme věřit jen v jednoho Boha! O tom, ó, Pane, bylo by nám všem velmi zapotřebí ještě bližšího a. jasnějšího světla; neboť to nám není ještě žádnému z nás zcela jasné!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Jen v jednoho Boha máte věřit, neboť od věčnosti jich nikdy více nebylo a také věčně nikdy více nebude!“

11) Ale vaše paměť není zrovna nejsilnější, že se Mne nyní můžete tázat na to, co jsem vám přece již při vhodných příležitostech dosti často vysvětlil - a přece je vám ještě vždy hlavní věc nejasná; neboť jako jsem dříve řekl, že dokonalé poznání Boha je hlavní věcí života, protože bez tohoto poznání není pravého, nýbrž jen zmateného strojového života, tak jsem vám velmi brzy poté ukázal, co a kdo je Bůh, - avšak vaše paměť je slabá a krátká!“

12) Privil **učedníci**: „Pane, posilni tedy naši paměť!“

13) Privil jsem **JÁ** : „Řekněte raději: Pane, posilni naše tělo a naši vůli!“; neboť síla paměti závisí vždy na síle vůle. Vaše vůle je sice velmi ochotná; ale vaše tělo je slabé a tím také vaše paměť, která zesílí teprve tehdy, až na vás sešlu Ducha Svätého. – Nyní si však dejte dobrý pozor a to s napjatou pozorností!“

230. TROJICE V BOHU A V ČLOVĚKU.

1) (**PÁN**): „Co však nyní uslyšíte, podržte zatím u sebe a před náležitou dobou Mne nerozhlašujte; kdy však k tomu bude pravý čas, to se již dozvíte v sobě samých od Mého Ducha, Jenž je oním vlastním Duchem Svätým!“

2) Otec, Já jakožto Syn a Duch Svätý je nerozlučitelne jedno a totéž od věčnosti.

3) Otec ve Mně je věčná láska a jako taková Prazáklad a vlastní Prastance všech věd, která naplňuje celou nekonečnost.

4) Já jakožto Syn jsem Světlo a Moudrost, která vychází z ohně věčné lásky. Toto mocné Světlo je věčné nejdokonalejší Sebevědomí a nejjasnější Sebepoznání Boha a věčné Slovo v Bohu, jímž bylo vše, co je tu, učiněno.

5) Aby však to vše mohlo být učiněno, k tomu patří ještě nejmocnější Boží Vůle a to je právě Duch Svatý v Bohu, jímž dostávají věci a bytosti své úplné jsoucnost. Duch svatý je ono velké vyslovené Slovo „Staň se!“, - a je tu, na čem se usnesly Láska a Moudrost v Bohu.

6) A hledte, to vše je nyní ve Mně: Láska, Moudrost a všechna Moc. A je tedy jen jeden Bůh a tím jsem Já a Já jsem zde vzal na Sebe tělo jen proto, abych Se mohl ve vaší osobnosti, - jako tomu nyní právě je - důkladněji zjevit vám lidem této Země, které jsem stvořil úplně podle Svého obrazu z Prasu substance Své Lásky.

7) Že však také vy, podobně jako Já Sám, máte v Sobě tuto Mně zcela podobnou Trojnost, bude vám ihned zcela jasně ukázáno.

8) Hledte, každý člověk má v sobě lásku a následkem této lásky také vůli; neboť láska o sobě je touha a žádost a v touze a žádosti spočívá právě vůle. Tak je tomu také ve všech rostlinách a zvířatech a v jistém ohledu také v ostatní hmotě.

9) Lásku a vůli má i ten nejhrubší a nejnevzdělanější člověk. Ale co s ní pořídí? Vybíjí se jen ukájením nejnižších a nejhmotnějších potřeb, které se z jeho hrubé lásky instinktivně překládají do jeho vůle, z níž jeho rozum nedostane nic jiného nežli temné tušení. Pohledte na účinky takových lidí, zda nejsou mnohem horší nežli účinky, které vyvolávají zvířata, jejichž láska a žádost jsou řízeny vyšším vléváním!

10) Avšak zcela jinak je tomu s láskou a vůlí u oněch lidí, jejichž rozum se stal jasným světlem; prosvětluje pak lásku, její vůli a tím celého člověka. Dává tedy teprve láska čisté prostředky, světlo anebo moudrost je pořádá a vůle je uvádí ve skutek. Protože však člověk jako obraz Boží má v sobě také takovou schopnost, skládá se proto ze tří lidí, anebo je to jen jeden člověk?“

11) Pravili **všichni** a zejména staří učedníci: „Děkujeme Ti, Ó, Pane, že jsi zase jednou mluvil zcela jasně; neboť není právě vždy Tvým obyčejem takto mluvit a učit. Teprve nyní zcela víme, jak se to má s úplnou jednotností Boha a tak jsi tedy přece jen zcela úplně Bůh, jak nám to přišlo již častěji na mys!“

231. NEKONEČNOST A VŠUDYPŘÍTOMNOST BOHA V JEŽÍŠI. ZJEV PŘI KŘTU PÁNĚ.

1) (**Učedníci:**) „Zbývá však nyní jen ještě jedna otázka a pak budeme již skoro v pořádku!

2) Hleď, Pane, Bůh je však vedle všech Svých vlastností také nekonečný a proto všudypřítomný! Jak to je nyní u Tebe možné, když jsi přece tak jako my v přesně omezené osobě mezi námi tělesně?“

3) Pravil jsem **JÁ** : „Hledte, staří učedníci, tu z vás již opět vyzívá stará chyba vaší paměti! Cožpak nevíte, že když jsme šli ze Samaří do Galileje, přišli jste Mi téměř se stejnou otázkou?! A nedokázal jsem vám znamením na Slunci, že jsem Svou vůlí zcela stejně přítomen jak na Slunci, tak na Zemi?! A nyní se Mne již zase tážete téměř na totéž! Totéž jsem vám také ukázal u Cesareje Filippi, u hospodského Matěje v Kafarnaum, když jsem v okamžiku vyplnil velmi hluboce propadlou díru a v Chotinodoře s modlářským jezerem a ještě nechápete tajemství Království Božího a ještě méně tajemství Boha?!

4) Cožpak není Má vůle věčnou láskou rozdílená a jejím plamenným světlem, kteréž je Moudrost Boží, prosvícená právě oním vám tak nepochopitelným Duchem Svatým, Který věčně stále a stále naplňuje ze Mne veškerou nekonečnost?! A tímto Svým Já a tedy také Svým bytím a jsoucností jsem všudy tak přítomen, jako jsem nyní mezi vámi ve Své vlastní podstatě bez prostřednictví přítomen. Toto jsem vám, Svým starým učedníkům a bratřím několikrát zcela jasně ukázal a vy jste to nicméně zapoměli; avšak tentokrát to snad podržíte?!

5) Já však nebudu stále takto mezi vámi prodlévat se Svou celou Prapodstatou a přece zůstanu až na konec časů této Země zcela Týmž mezi vámi, to jest mezi všemi, kteří budou přesně podle Mých slov jednat a žít!

6) Neboť až nadejde čas, pak proměním mnohými utrpeními a největšími pokořeními ještě na tomto světě také toto lidské ve Své prabožské a pak vstoupím k Svému Bohu, Jenž je ve Mně a k vašemu Bohu, Jenž je nyní mezi vámi a tomuto vás učí Svými ústy.“

7) Pravili **některí**: „Pane, pak by nám však bylo milejší, kdybys takto zůstal mezi námi věčně; neboť kde jsi Ty, ó, Pane, tam je již také nejvyšší nebe a my bychom věčně nežádali lepšího!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Tu nemluví váš duch, nýbrž tělo, v němž je ještě velmi silně pohřbena vaše duše!

9) Protože je vám však onen čistě duchovní život duše v Mém Království ještě úplně cizí, chtěli byste nyní ovšem raději hned věčně žít zde; avšak kdybyste věděli, že v Mém Království prožijete v jediném okamžiku více a nepopsatelně větších blažeností nežli v tisíci letech při nejzdravějším těle na této Zemi, pak byste tak nemluvíli. Vám, Svým starým učedníkům jsem dal již sice v lecčems předchuť, - leč jako je vaše paměť vždy a stále krátká, tak také v této věci! Avšak v této věci vám již nebudu dávat žádné nové důkazy; neboť až jednou sestoupí na vás Můj Duch, uvede vás již beztoho do vší moudrosti!“

10) Privil zde zase jednou stále ještě nejvíce nevěřící **TOMÁŠ**: „Pane, proč jsme tedy viděli Ducha Svatého v podobě ohnivě holubice a proč jsme slyšeli z otevřeného nebe hlas Otcův?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Já jsem věděl, že také ty ještě přijdeš s otázkou a Já to neberu od tebe také nějak nepříznivě; neboť patříš přece také k těm, kteří se zřídka anebo téměř vůbec nikdy na nic netážou.

12) Hle, obraz holubice ukazuje vašim omezeným smyslům předně velkou mírnost a zadruhé velkou pohotovost k letu Mé vůle, která je vlastním Duchem Svatým; neboť kde Já chci být Svou vůlí působícím, tam jsem také již v přenekonečné dálce přítomen a působím.

13) Co se týče hlasu jako shora z nebes, to konal také jen Můj Duch ze Mne vycházející a láska zcela Jej naplňující, která je s Mou vůlí všude tak co nejúžeji spjata jako ve Mně. Že bylo slyšet hlas jakoby z nebes, mělo vám naznačit a vás poučit o tom, že vše pravdivé a božsky dobré přichází především shora, jako se také člověk stává v srdci teprve tehdy dobrý, když jej jeho srdce osvíceno a tím opravdu zušlechtěno rozumem Bohem osvíceným.

14) Je-li však srdce jednou osvíceno a zaníceno v pravé lásce, pak nastává v člověku zcela světlo a živo. Tehdy se také stává tvá láska mluvící a řekne ti: „Světlo ve mně je můj milý syn, v Němž se mi zalíbilo“ toho vy – to jest všechna moje přání, žádosti a vášně - poslouvejte!“ - Nuže, co říkáš, Můj učedníku? Je tomu tak nebo ne?“

15) Privil **učedník**: „Ó, jak by tomu mohlo být jinak?! V Tobě, ó, Pane, je nejvyšší láska a moudrost! Ty můžeš našinci postavit vše do nejjasnějšího světla; ale nebylo by zajisté příliš pochybené, kdyby tomu také ostatní věřící brzy tak porozuměli jako nyní my?“

16) Privil jsem **JÁ** : „Těm, kterým je prozatím nutno, aby důkladněji porozuměli těmto velkým tajemstvím, dal jsem nyní také toto vysvětlení tajemství Božího. Jak by však chtěli těmto hluboce duchovním věcem rozumět ostatní, kteří dávno ještě nerozumí, mluví-li se s nimi o věcech pozemských a o věcech tohoto světa?!

17) Dětem patří jiná strava nežli zralým mužům. Jak učiníš něco hlouběji duchovního pochopitelným tomu, kdo ani v nejmenším nezná Zemi, která ho nosí a živí a ještě méně to, co vše objímá a obsahuje hvězdné nebe? Vás jsem však tomu všemu učil, abyste si mohli učinit především živý pojem o velikosti a o přemoudrém řádu Božím, a tak jste již také mohli snáze pochopit toto vyšší a čistě duchovněji; ostatní však, kteří jsou zde, již leccos ve světě zvěděli a mají tedy základ, aby mohli chápat také něco vyššího, k čemuž je však co nejvíce uschopnila jejich velká láska ke Mně. A tak nyní všichni způsobilí dostali ode Mne vysvětlení tohoto vysokého a hlubokého tajemství, všichni ostatní ať počkají, až to jako způsobilí obdrží od Mého Ducha!“

232. PODSTATA KOMET.

1) Privil také nyní **LAZAR**: „Pane, Ty jsi mi nedávno v Betanii právě také velmi mnoho vykládal o hvězdnatém nebi; ptal jsem se Tě jen ještě na podstatu Komet, lidem tak velice obávaných, ale tato otázka zůstala jistě z nejvyšší moudrých důvodů dosud nezodpověděna. Dáš mně milostivě o tom malé vysvětlení?“

2) Privil jsem **JÁ**: „O, ano a to s velkým potěšením! Hleď, jako podle Mého starého, to jest věčného řádu neuzraje žádný plod na stromě najednou, rovněž tak také neuzrají naráz žádná Centrální slunce, žádné Planetární slunce a žádná Země jako je tato, jako již úplně hotová, obydlená a všemi možnými plody porostlá, nýbrž teprve ponenáhlu; neboť Bohu zajisté netřeba v ničem Se ukvapovat, protože On má od jedné věčnosti ke druhé zajisté nadbytek času - ačko-

liv není mimo možnost Boha v jediném okamžiku povolat v bytí celé Slunce, jakož i celou Zemi anebo nescíslně mnohé z obou druhů Světů.

3) Kometa je podle toto ponenáhlu vznikající Slunce, které se tvoří ze světelné v nekonečném prostoru se vyskytující látky, která se ve volném éteru vždy víc a více zhušťuje a tak začíná přecházet ze substance počátečně duchovní do substance hmotné a po pro vás nepředstavitelně dlouhých údobích se stává skutečným Sluncem, z něhož se, dospěje-li ke své úplné zralosti, teprve potom rodí Planety anebo Země jako je tato, tak jako se rodí kuřátka z vejce, avšak z počátku také jen většinou jako jen nevyšš poddajné masy páry s velmi málo poněkud již pevnějšími tělesnými masami. Jsou vnitřní velkou přírodní silou. Slunce jaksi vrhá do dalekého volného prostoru; a dosáhly-li vzdálenosti přiměřené jejich velikosti a měrné váze, začínají následkem velké a mocné přitažlivosti Slunce padat jaksi zpět do Slunce.

4) Takový zpětný pád trvá často tisíce let této Země. V této době se takové nejmladší sluneční dítě již víc a více zhustilo světelnými substancemi, s kterými se na nescetných stranách setkává. Přiblíží-li se Kometa často po velmi mnoha letech s některé strany opět ke Slunci, spatřují ji lidé této Země a také lidé jiných Zemí jako Hvězdu obyčejně s dlouhým, světle třpytícím se ohonem páry. Následkem jisté odpudivé síly Slunce nemůže však nikdy padnout zpět do Slunce a tato odpudivá síla, - zejména ve větší blízkosti Slunce - záleží ve velmi prudkém výlevu světla, proto taková Kometa, dostane-li se jako ještě zcela lehké těleso do blízkosti Slunce, pohybuje se téměř rychlostí světla dále, protože tím obdrží nový prudký úder a ztrácí se do velkých hlubin prostoru, načež z největší své dosažené vzdálenosti začíná opět padat do Slunce.

5) Na této Zemi můžete mít malý příklad toho při nějakém velkém požáru. Oheň, horko a silné světlo vyrážejí velké množství žhoucích jisker vysoko do vzduchu. Jsou-li tyto jiskry jednou tak vysoko, že síla vrhu ohně na ně již nemůže působit, padají opět zcela rychle zpět; jakmile však opět přijdou do blízkosti ohně, bývají ihned opět s velkou prudkostí odvrhovány a konají dřívější cestu znovu.

6) To vše má však své důvody v prabožském řádu a vše, cokoli jen sluje přírodou, se musí podrobit těmto zákonům. - Nyní také víš, co to jsou Komety a můžeš to také sdělit myslícím lidem.

7) Komety však, z nichž vznikají Slunce, nepřijdou nikdy do blízkosti nějakého jiného Planetárního Slunce, nýbrž vznášejí se v nezměrných vám hlubinách prostoru a budou v pozdějších dobách hluboce učenými lidmi ozbrojeným okem opět objevovány. - Rozumíš tomu dobře?"

8) Pravit **LAZAR**: „Pane a Mistře od věčnosti, že jsem porozuměl vcelku těmto Tvým slovům, je zcela určité a jisté; ale přesto pozoruji zcela značné mezery v nichž se ještě nemohu vyznat!“

9) Pravit jsem **JÁ**: „A jaké?“

10) Pravit **LAZAR**: „Pane, co je Kometa, to vím nyní dobře; ale co je její ohon?! Co ten znamená? A také jsi Se zmínil o tom, že v pozdější době tu budou hluboce učení lidé, kteří vynaleznou určité přístroje pro oči, jimiž bude možno ve velkých hlubinách Tvého stvoření objevovat ony velké Komety, z nichž snad za eony pozemských let povstanou nová Slunce. Jaké to tedy budou přístroje pro oči? Z čeho se budou skládat? Jak budou vypadat a jak se jich bude používat? Hle, nyní mocně toužím dovědět se o tom něco podrobnějšího od Tebe, jenž jistě co nejpřesněji víš, co vše vynaleznou lidé za deset tisíc a ještě za nekonečně mnohem více let! Kdyby to byla Tvá svatá vůle, mohl bys mi a nám všem dáti o tom malé vysvětlení!“

11) Pravit jsem **JÁ**: „Ó, ano, proč ne?! Neboť čím více má někdo pravé a správné poznatky, tím snáze dospěje k čistému poznání.“

233. DŮLEŽITOST POZNÁNÍ.

1) (**PÁN**): „Mojšíš sám byl největším znalcem ve všech možných oborech lidského vědění. Nebylo v Egyptě žádné sebe hlubší mysterium, do něhož by nebyl zasvěcen a staří Egyptané měli také takové přístroje na oči, i když také ne v takové dokonalosti, v jaké je budou mít zmínění pozdější učenci a proto mohli velmi dobře objevovat Planety a také dosti dobře počítat jejich běh, o čemž dodnes zcela zřejmě svědčí jejich zvěrokruh v Diadeiře (Diathira; vyd.). Čistá věda a hlavní věda byla ovšem jen v rukou kněžské kasty; obyčejný lid se však musel spokojit s tím, co mu chtěli říci kněží.“

2) Mojžíš však, jako takřka princ na dvoře královském, byl do všeho zasvěcen, aniž tím v nejmenším kolísal ve víře izraelské, kterou se naučil od své matky, která byla na dvoře jeho kojnou. A Tak tedy mohl Mojžíš co nejdříve také dospět ke zcela čistému poznání Boha, protože jeho celý rozum již požíval čisté a náležitě předběžné vzdělání.

3) Proto vám také pravím, že čisté a důkladné poznání celé Země - možno-li ve všech jejích částech - a jejího pohybu i s její dobře změřenou velikostí a pak hvězdné oblohy se všemi jejími zjevy může čisté myslí znamenitě posloužit k tomu, aby dospěla k pravému jednotnému poznání Boha, bez něhož nemůže člověk očekávat pravou spásu. Neboť jen ti, kdož vpravdě poznávají Boha, přicházejí k Bohu a jsou vlastně již u Boha; ti však, kdo nepoznávají Boha, nemohou také přijít k Bohu, protože nepoznávají Boha a tím také nejsou u Boha.

4) Neboť přijít k Bohu znamená, být již čistým poznáním a láskou u Boha, protože bez čistého a pravého poznání nemůže také nikdo Boha vpravdě milovat.

5) Co prospívá tvé duši: i když také věříš v nějakého někde za všemi Hvězdami jsoucího Boha a také věříš, že odtamtud jako z nějakého věčného centra Svou všemohoucností vše slyší, vidí, tvoří, udržuje a ovládá a že tedy Svou mocí vše prostupuje a je všude přítomen, ale přítom ani v nejmenším Boha neznáš a ve své myslí jsi od Něho mnohem dále, nežli jak nekonečně daleko si Ho představuješ? Takovýmto nejvyšším mlhavým nočním poznáním Boha jsi jistě ještě velmi daleko od Něho, nemůžeš Ho milovat, nýbrž můžeš o Něm mít jen zpolu věřící temné tušení a úctu k Němu. V tomto poznání a rozpolezení myslí nemůže být nikdo u Boha a o nějaké pravé lásce nemůže tu již být nikdy ani řeči.

6) Či co by řekl nějaký pro ženitbu zralý mladý muž, kterému by se v nejbližší blízkosti zalíbilo několik dcer, z nichž by mohl jednu z plna srdce milovat, když by se mu řeklo: „Poslyš, tu není pro tebe nic! V nejbližším dílu světa je pro tebe nevěsta, do té se zamiluj, odcestuj tam a vezmi si ji za ženu!“ Zda se vás nezeptá a neřekne: „Ano, kde je to? Je to na východě nebo na západě, na jihu nebo na severu?“ A vy mu nebudete s to přesně podle pravdy říci nic jiného, nežli: „To my sami nevíme, ale ona již někde bude, jen ji miluj a hledej!“ Myslíte, že tento mladý muž se kdy zamiluje do nějaké od něho tak velmi vzdálené panny, anebo že vám bude dělat blázna a půjde ji na všech čtyřech světových stranách hledat? Já vám pravím, že toho zcela pěkně zanechá! - A o nemnoho lépe je tomu s láskou k nějakému úplně neznámému a někde nekonečně vzdálenému bohu.

7) Jaký je však potom špatný toho následek? Jelikož lidé nemohou ani znát a ještě méně milovat nějakého vzdáleného a příliš neznámého boha, dělají si sami bohy bližší, které pak ctí, milují a vzývají a jimž přinášejí všeliké oběti. Jednomu pravému bohu postaví sice také prázdný chrám, do kterého smí vnikat jen velmi málo světla - a který je zasvěcen neznámému bohu. Římané z něho učinili slepé Fatum, které vládne i nade všemi jejich bohy. Z toho tedy dostatečně jasně vyplývá, kam časem přivádí lidi špatné poznání Boha.

8) A protože Já jako Jehova, o Němž se vždy myslelo a mýnilo, že je vždy tak vzdálený, jsem vám lidem nyní co nejbližší, vysvětlím vám rád to, co může vás a vaše potomky přivést k pravému poznání Boha a k nejbližší lásce k Němu. A tak ti tedy také zcela krátce odpovím na tvé dvě otázky.

9) Hle, Komety, která ti byla vysvětlována, nemá ve velké vzdálenosti od Slunce zcela žádný ohon, nýbrž jen mlhovitou páru kolem svého jádra! Teprve když se přiblíží ke Slunci, vytvoří si následkem svého velmi rychlého pohybu ohon. Neboť rychlým pohybem, který je u mnohých takových Komet tak mimořádný, že v blízkosti Slunce prolétnou často v několika okamžicích 80, 90 - 100.000 hodin cesty v prostoru, nemůže nejvyšší lehká pára světelného éteru prolétnout prostor tak rychle jako zřejmě těžké jádro a hutnější v nejbližší blízkosti je obklopující pára, tím se děje ve velkém asi týž zjev, jako kdybys vzal ještě silně žhoubící a rovněž tak silně kouřící kus dřeva a vrhl do dálky vzduchem; zpozoroval bys, kterak kouř jako velmi lehké těleso představuje za žhoubícím letícím kusem dřeva právě také skutečný ohon Komety.

10) Tento atmosférický vzduch je ovšem mnohem hustší nežli čistý éter; avšak pro tak rychlý pohyb je rozhodující také již i éter. Neboť také éter je ještě obsažen v čase a prostoru a je to tedy hmotné něco, ačkoliv jeho prazákladní látky jsou naproti ztuhlým látkám nějakého zemského Světa téměř bez váhy, jako také tento zemský vzduch, který je zajisté o sobě těleso těžké - jinak by při silném pohybu nemohl vyvrátit z kořene často nejmocnější stromy - pod vodou je však úplně bez váhy.

11) Protože však éter o sobě je také hmotné něco, může při nejvyšším rychlém pohybu Komety

přeměnit dým Komety již také v ohon, který táhne Kometa za sebou. - Tomu nyní zajisté rozumíš?!"

12) Pravit nyní **LAZAR a všichni ostatní**: „Ano, Pane, Ty naše jediná láska, to je nyní nad Slunce jasné! Jsou-li tyto věci takto vysvětlovány, pak jim musí dokonce i dítě rozumět! Tato naše Země byla tedy jistě také takovou Kometou?“

13) Pravit jsem **JÁ**: „Ovšem, - i když ne zrovna zrozenou z tohoto Slunce, nýbrž z jiného mnohem většího, není v tom právě zcela žádný rozdíl; neboť také z Pracentrálních sluncí bývají takové zemětvořné Komety tím větší mocí do nezměrného prostoru vrhány, přicházejí pak do blízkosti malých Planetárních sluncí a jsou jimi přitahovány, udržovány, jako vlastní děti pěstovány a na řádná pozemská tělesa vychovávány.

14) To nyní víte a tak podle přání Lazarova učiníme ještě jeden pohled na výzbroj oka jednou v budoucnu. Nuže, vysvětlit vám tuto věc bude poněkud těžké; ale uvidíme, co se tu dá dělat!“

234. VYNÁLEZY A JEJICH ÚČEL.

1) (**PÁN**): „Hledte, staří Egyptané dovedli zhotovit zvláštní zrcadla, jimiž chytali sluneční paprsky. Veškeré paprsky, které dopadly na velkou matematicky přesnou dutou plochu takového zrcadla, byly tímto dutým zrcadlem ve vzdálenosti 50 - 100 mužských délek soustředěny na bod jako hlava veliký, avšak nesnesitelně jasně svítící a vyvinuly tu tak vysoký stupeň horka, že by i do běla rozžhavený kov byl proti tomu ještě chladnou vodou. Zcela přirozený následek toho byl ten, že předmět, na který byl tento žhavý přejasný bod zaměřen, přešel okamžitě v nejvyšš pustošící žár, jak jste o tom vy, zejména však Řekové a Římané slyšeli asi mluvit.

2) Nuže, jak to bylo tedy možné? Hledte, takové zrcadlo přijímá větší množství paprsků a odráží je opět na zcela úzký prostor, kdežto ploché zrcadlo je jen právě tak opět odráží, jak na jeho plochu přišly!

3) Postaví-li se někdo před ploché zrcadlo, jeví se v něm jen tak veliký, jaký je; postaví-li se však před takové zmíněné duté zrcadlo, objeví se veliký jako obr.“

4) Pravit **Říman**: „Ano, to vím z nejvyšší vlastní zkušenosti; neboť viděl jsem takové zrcadlo v Memfidě. Bylo zhotoveno z velmi tvrdého černého mramoru a mělo v průměru dobře dvě mužské délky. Plocha byla dílem již poněkud mdlá; avšak v celku dávala ještě dobrý odlesk a postavil-li se někdo před zrcadlo, viděl se v něm v obrovské velikosti, Několik nás to zkusilo.

5) V Římě jsou také dva lidé, kteří dělají sklo a potom je lijí do všelikých tvarů, mezi jiným také do tvarů, které jsou na obou stranách zaoblené (čoček; vyd.), jimiž lze pak zcela dobře zapálit hubku, jako se vyskytuje v Illyrii, anebo také velmi suchou slámu. Také Vestálky (kněžky; vyd.) rozsvěcují své lampy tímto ohněm ze Slunce, když jim tu a tam zhasly. Pozoruje-li se pak takovým sklem nějaký předmět, který ovšem není příliš velký, objevuje se mnohem větší, nežli je jeho přirozená velikost.“

6) Pravit jsem **JÁ** : „Nuže, tu jsme již u věci výzbroje oka! Takové zrcadlo anebo takové sklo, ovšem co možno v matematické čistotě, je pak již dílem výzbroje oka.

7) Až později lidé vléváním Mého Ducha budou moci dělat taková zrcadla a taková skla různých velikostí a ohniskových vzdáleností, pak budou mít také hned pohromadě zmíněné oční výzbroje, jimiž budou prohlédávat hvězdnaté nebe a objeví tam mnoho, co dosud zůstávalo skryto zejména většině Židů.

8) A Já v pozdější době dám vynalézt lidmi toto a ještě mnoho jiného, aby to sloužilo a také posloužilo k potlačení a k úplné záhubě falešných proroků, kteří s velkou mocí a se světskou slávou budou volat: „Hle, zde je Kristus!“ anebo „Tam jest!“; ale pak je neposlouchejte a varujte se jich jako morového dechu! Neboť vše, čemu budou ve školách a chrámech učit a co budou kázat, bude marnivé, falešné a způsobí to mezi lidmi svízele, jaké na světě nebylo. Neboť mnoho lidu přilne k nim pro falešná znamení a zázraky, které budou konat podobně jako Esejci a indiští mágové.

9) Proto tehdy probudím mezi lidmi nejprve ducha pravé vědy a všelikého umění a mimoto pak teprve úzce a čistého ducha pravdy z nebes a všichni falešní proroci i se svý náčelníkem začnou pak výt a bědovat a do pekla proklínat a všemožným způsobem utiskovat všechny ty, kdo se k nim navěky obrátí zády. Ale to vše jim nic nepomůže; neboť věčným zánikem lži je

vždy to, že je před pravdou zahanbena jako led, který by chtěl představovat pevnost kamene, avšak na Slunci se stává vodou, načež je pak s jeho tvrdostí a pevností konec.

10) V hlubším severu této Země, kde je velmi chladno, staví si Skytové v zimě chaty z ledu. Co je však z těchto chat, přijde-li tam sice kratčejí trvající, avšak nejvyš horké léto? Za několik dní se rozplynou všechny tyto chaty! A právě tak se bude dařit v oné době velkým nádherným chatám falešných proroků: nežli se řádně ohlédnou, budou jejich nádherná bydliště ta tam! - Rozumíš tomu nyní dobře?“

235. O FALEŠNÝCH PROROCÍCH.

1) Pravit **LAZAR**: „Ale, Pane, nelze přece nyní myslet a předpokládat, že by tato Tvá nauka mohla kdy být zfalšována! Neboť jak jsme ji od Tebe obdrželi, tak. ji také zajisté odevzdáme našim potomkům a tu nebude nic přidáno a nic odňato; také se vyznáme v psaní a doslovně zaznamenáme, co jsme od Tebe nyní slyšeli a viděli a všichni naši (stoupenci) to budou vše bod od bodu slyšet a také následovat. Tu pak nechápu, jak by bylo možné, aby vyvstali falešní proroci!“

2) Pravit jsem **JÁ**: „Právě tak, jako nyní mluvíš ty, mluvili kdysi hlavní stoupenci Mojžíšovi, když jsem totiž - pravím - právě také Já dal zákony na Sinaji. Zákonodárství trvalo, jak je vám zajisté již známo sedm plných let a ještě krátký čas a potom trvalo ještě as 33 let spíše potají a ne zřejmě pro každého - a již v prvých sedmi letech bylo ulito tele, jemuž se klaněli! Hle, tací jsou lidé!“

3) Že se u vás a u vašich nemnohých potomků udrží Má nauka na dlouho čistá, to ti již připouštím; avšak vcelku to bude vypadat zcela jinak!

4) Kdekoli se ve světě děje něco velkého a mimořádného, je to lenivými lidmi a jejich ziskuchtivou a lakotnou myslí ihned nějak vykořisťováno a pro jejich pozemský výdělečný zdroj přetvořeno, což je tak pravdivé jako pravda sama. Abych takovým rejdům zabránil, musel bych nyní nechat přijít do tohoto světa jen anděle zhoubce, kteří by již předem všechny takové lidi usmrtili, což se ovšem nemůže následkem svobodné vůle lidí žádat, jako se nežádá, aby byl na poli pšeničném jediným rázem zničen plevel, což by nebylo dokonce ani dobré pro pole pšeničné, protože nakonec se i plevel stává pšeničnému poli hnojivem.

5) Jako se však dopouští plevel na poli pšeničném, tak se také dopouští i to, ne však bez trestu, který vždy brzy či o něco později následuje. Hleď, tomu tedy nelze úplně zabránit!

6) Pravím vám tedy jen to, že všichni ti, kdož nyní mají ode Mne a později budou mít od vás to čisté, ať se mají vždy na pozoru, aby také oni neupadli do pokušení; neboť zlý duch obchází po celém světě jako řvoucí a hladový lev a snaží se pohltit všechny ušlechtilé a čisté, duše. Proto se chraňte falešných proroků! To je vše, co vám nyní mohu naproti tomu říci a učinit.“

7) Tázal se **PETR**: „Pane, vynoří-li se ještě za našich dob, jak je poznáme?“

8) Pravit jsem **JÁ**: „Podle jejich ovoce! Na trní nezrají fíky, aniž na bodláčí hrozny! Já ve Své nauce Sám jsem dveře k ovčinci; kdo se někde jinak vloupá do chléva, zloděj je a lupič. Já jediný jsem pravé dveře, cesta, světlo, pravda a život. Kdo chce tedy přijít ke Mně. ten musí Mnou a ve Mně jít po Mé cestě. v Mému světle, které je věčná neproměnná pravda v Bohu!“

9) Je sice každý pravý dělník hoden mzdy své; ale námezdník, který se dává najímat pro druhého, kterého se vlastně práce týká, je zřídka hoden své mzdy. Neboť bude pracovat jen na oko kvůli své mzdě; ale zaměstnavateli se tím špatně poslouží. A tak a ještě hůře na tom budou všichni falešní učitelé a proroci. Neboť jejich pohnutka bude, - podobně jako nyní u farizeů - mamon; za ten budou učit nejhloupější a falešné věci prorokovat, lidi fysicky a ještě více duchovně oklamávat, vdovám a sirotkům budou statky pohlcovat a zato jim nebe zajišťovat a konečně budou ty, kdo budou zůstat u čisté pravdy, jako největší kacíře pronásledovat a s velkou okázalostí říkat: „My jsme ti praví následovníci Krista, Syna Božího!“ Já vám to říkám nyní předem, abyste pak vy a vaši opravdoví nástupci věděli, jak se máte chovat, kdyby to mělo nastat - a dílem také již nastalo!“

10) Pravit **PETR**: „Pane, jak by to bylo již nyní možné?“

11) Pravit jsem **JÁ**: „Zcela snadno; neboť jak často jsem již učil před mnohými lidmi a nebyli přitom vždy lidé, kteří by věc brali ke zdaru jejich duší, nýbrž ke zdaru jejich pytle peněz. Něco zažili sami, něco si dali vyprávět od jiných a většinu si k tomu přidali sami, zbásnili tak lež na

lež, cestovali pak do všech krajin, vydávali se za Mé vyslance a tím vydělali mnoho peněz. - Co tomu říkáte?"

12) Pravili **PETR a JAN**: „Pane, cožpak pro takové škůdce již nemáš žádné blesky a hromy?"

13) Pravil jsem **JÁ**: „Aj, aj, jste děti hromu či děti Boží? Blesk ovšem hubí a ničí kamkoli udeří; ale děti Boží mají jinou zbraň a ta je trpělivost, mírnost a láska.

14) Vždyť tito lidé se potom domnívají, že prokazují Bohu dobrou, Jemu libou službu. S takovými lidmi se ještě velmi často sejdete a mnozí se obrátí. Kdybychom je však nyní hned zahubili blesky z mraků, mohli byste je pak také ještě obrátit?! Proto jen nebrat hned útočiště k bleskům!

15) Pravda je nejlepším bleskem proti takovým falešným učitelům a prorokům! Spíše všechna moře země vysušíte, nežli byste kdy mohli položit hráz proudu pravdy. Se Mnou zmůžete vše, beze Mne však nezmůžete nikdo nic; neboť Já jsem Pravda, Světlo a Život! - Rozumíte tomu dobře?"

236. DUCHOVNÍ VŠUDYPŘÍTOMNOST PÁNĚ. PRVÍ BUDOU POSLEDNÍMI VÝSTRAHA PŘED ŽÁRLIVOSTÍ A PÝCHOU.

1) Pravil **FILIP**: „Ano, Pane, kdybys zůstával vždy tak jako nyní u nás, pak by to šlo dobře; leč Ty podle Svého častého oznámení zůstaneš už jen krátký čas mezi námi a pak to nepůjde tak účinně jako nyní, kdy působíš viditelně mezi námi!"

2) Pravil jsem **JÁ**: „Já vás sice osobně opustím, to jest jsoucností této Své osobnosti, neboť to se musí stát proto, abych pro vás, jakož i pro všechny, kteří vámi uvěří ve Mne, připravil věčné nejblaženější bydliště; ale Svým Duchem, Jenž naplňuje nekonečnost, zůstanu u vás až do konce světa a to účinněji nežli nyní a pak budete činit ještě větší věci než-li činím nyní Já Sám.

3) V kom zůstává Má nauka, tedy Mé Světlo a tedy věčná Pravda v tom zůstává také Má Síla a Má Moc. Co potom chcete ještě více."

4) Pravil **FILIP**: „Pane, Tebe Samého, ježto Tě nadevšecko milujeme!"

5) Pravil jsem **JÁ**: „Také toho se vám úplně dostane; neboť vpravdě pravím vám: Kdekoli se jen dva anebo tři vážně shromáždí ve jménu mém, tam budu také Já uprostřed nich a to buď viditelně anebo slyšitelně působící v Duchu a to bude snad přece také Má přítomnost?!"

6) Hledte, v pozdějších dobách, až budou lidé ve všelikých vědách a uměních sběhlejší nežli jsou nyní, objevím se viditelně mezi nimi sice jen nejvýš zřídka, zato však tím přesvědčivěji budu působit Svým Duchem. A pravím vám: „Tito lidé budou tím blaženější, protože oni neuvidí co vy nyní vidíte a přece nepochybně uvěří a budou podle toho žít! Vy Mne milujete, protože Mne vidíte; ti v budoucích časech budou Mne však milovat, aniž Mne kdy viděli. A jak Mne teprve tehdy budou milovat, až Mne uvidí v mém Království! Proto jsem vám již jednou ukázal obraz, kde se pravilo: A tak budou snadno první posledními a poslední prvými! Neboť věru, je více třeba k tomu, když se nic nevidí a přece věří a žije podle víry, nežli vidí-li se vše a pak teprve věří a podle toho žije!" - Nejste všichni také tohoto mínění?"

7) Pravil nyní **LAZAR**: „To je zcela jisté; neboť nic nevidět a přece přepevně věřit, je zřejmě větší zásluha, nežli vidět všechna ta mnohá znamení a slyšet z čistě božských úst mnohé řeči a nauky, které nutí člověka neodolatelnou mocí k víře a potom teprve uvěřit. A tak ten nejslabší ve víře v Tebe, ó, Pane a přece se svědomitým jednáním podle ní si zřejmě spíše zaslouží nebe nejvyšší nežli našinec s nejsilnější vírou nebe nejnižší. Ó to je aspoň mně zcela jasné!"

8) Pravil zde učedník **ONDŘEJ**: „Mně ještě ne! Copak můžeme za to, že jsme právě nyní na světě? Bude nám přece v této prvé velmi kritické době snášet velké nepříjemnosti a za to máme pak být bez svého zavinění poslední? To zní opravdu trochu podivně!"

9) Pravil jsem **JÁ**: „To zní podivně jen tomu, kdo stále ještě nerozumí Mým slovům. Je něco na tom, budou-li se oni lidé považovat za prvé a vy první ne za více nežli ti poslední?! Anebo budeš-li jednou blažený v Mých nebích, budeš proto potom snad méně blažený, bude-li poslední také tak blažený jako ty? Hle jak velice jsi ještě slepý!"

10) Pravím vám: Žárlivost se vyskytuje žel na Zemi, - ale v nebi se z ní věčně již nic neobjevuje; neboť žárlivý tam nepůjde.

11) V nebi bude prvý a největší jen ten, kdo se bude vidět nejnepatrnější a nejmenší; neboť

vaší slávou bude, stanete-li se ve své mysli všichni jako dětičky! Kdo ve své mysli (srdce) nebude jako dítě, nebude moci do Království Božího vejít; neboť cesta k nebi je velmi úzká a všelikými trny pokrytá. Největší trnitou překážkou však je a zůstává pýcha a celý zástup jejich odrůd.

12 Proto chraň se každý ctižádostivosti, neboť žárlivost je otcem závisti, sobectví a nakonec, najde-li svou potravu, největší pýchy, která má svou praotčinu v pekle! - Rozuměl jsi tomu, Můj učedníku?“

13) Privil **ONDŘEJ**: „Ó, ano a děkuji Ti ó, Pane, co nejrůzněji za toto Tvé tak velice prospěšné poučení!“

14) Privil jsem **JÁ**: „Je zase již vše zcela dobře. Kdo bude jednat podle toho, sklídí život věčný.“

237. NEBE A PEKLO.

1) Tu přistoupil ke Mně náš **Říman** a prvil: „Pane a Mistře, že Tobě je vše v celé nekonečnosti od největšího do nejmenšího známo, o tom jsem dokonale přesvědčen a nikdo mi již nemůže vzít toto pro mě nejblaženější přesvědčení! Ale byla nyní již několikrát řeč o pekle a já musím otevřeně doznat, že stále ještě ani v nejmenším nevím, jak to vlastně s tím peklem je. Je to nějaké nejvyšší temné a smutné místo, na kterém budou provinilci za své hříchy věčně trýzněni anebo bezustání mučení, anebo jsou všechna ta velká muka nakonec, soudě podle Tvé věčné lásky a dobroty, přece jen nejkrajnějšími prostředky, aby byli konec konců ti nejhorší duchové přivedeni snad po nevýslovně dlouhé době zpět k pravému poznání? Kde je místo těch nešťastníků a jak vypadá?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Milý a drahý příteli, o tom můžeš dostat zcela přesnou zprávu u Mých starých učedníků - neboť Já jsem jim vše ukázal - ; ale vedle toho je nicméně leccos ve věčné lásce a moudrosti Boží, čemu bys nemohl nikdy, i kdybych ti to také řekl, nikdy porozumět. Ostatně peklo o sobě není právě tak určitým místem jako jím není nebe samo, nýbrž peklo stejně jako nebe závisí jen na vnitřním stavu lidí.

3) Tak mohou anděl i nejhorší ďábel být těsně vedle sebe, stát anebo sedět a přece jsou duchovně nekonečně daleko od sebe a anděl, nerušen ďáblem, jenž vedle něho stojí přirozeně nejbližší, je zcela dobře v nebi a rovněž také ďábel je v pekle a neví ani to nejmenší o andělu stojícím tak nadmíru blízko u něho. Leč to nyní nemůžeš tak snadno pochopit; neboť duchovní poměry jsou zcela jiné nežli poměry pozemské.

4) Avšak pro velmi pozorného pozorovatele jsou také zde leckteré podobné zjevy, které jsou v přesné souvztažnosti se zjevy onoho světa. Tak například můžeš být fyzicky blízký a duchovně daleký člověku, jenž je vnitřně tvůj největší nepřítel a ve dne v noci studuje, jak by ti mohl co nejcitelněji uškodit. Nemůže tě na tak vysokém místě vystát, protože by je zastával raději sám; je však světsky chytrý a své vnitřní smýšlení dovede před tebou tak zakrýt, že je nejsi s to ni žádným pomyslitelným způsobem ani tušit. Přijdeš-li tedy k němu, přijme tě s největší zdvořilostí a bude ti vzdávat všemožné pocty, avšak ve skutečnosti, kdyby nebylo tak přísných zákonů trestních, by tě třeba ihned zničil. Ale pomyslel si: „Ty jsi nyní vysoko nahoře a já ještě hluboko dole! Musíš mně napřed ještě pomoci nahoru a budu-li jednou nahoře, pak již bude postaráno o to, abych tě uvrhl do propasti!“ Hle, to je již dokonalý ďábel a je již tělem a duší v pekle, zatím co ty jsi jako vždy poctivý a počestný muž v nebi.

5) Nuže hle, jste-li ty a tvůj zlý soused vedle sebe, jsou fyzicky vzato nebe a peklo těsně vedle sebe; avšak peklo ti přesto nemůže uškodit, protože mezi vámi oběma tvoří příkrou a nepřekročitelnou přehradu zákon. Ale jak ohromně rozdílný je váš mravní stav a jak velice jeden od druhého vzdálený!

6) Hle, zde máš obraz nebe a pekla, jak daleko jsou od sebe! A nyní ti dám ještě příklad, jaké je peklo o sobě; a tak tedy dej dobrý pozor!

7) Představ si nyní dva lidi, třeba dva sousední nejvyšší pyšné a panovačné krále! Vnější jsou v nejlepším přátelství. Navštíví-li jeden druhého, předstihují se v laskavostech a objímají se a líbají jako nejlepší a nejdůvěrnější přátelé; avšak skrytě pro sebe myslí a přeje si každý: „Ó, kdybych tě už jen viděl brzy pod svýma nohama v prachu pošlapaného!“ Každý číhá jen na vhodnou a jemu příznivou příležitost, aby mohl svého jemu nadevše nenáviděného souseda

zcela zničit. Kdo však již nanejvýš touží, aby začal se svým sousedem válku, najde k ní také brzy důvod. Krátce, oba se přepadnou brzy válkou a silnější porazí slabšího a tomuto nezbývá nic jiného nežli útěk.

8) Když takto zachránil jen svou kůži, jde co nejrychleji k třetímu ještě mocnějšímu sousedu, vypravuje mu své neštěstí, prozradí dopodrobna svého dřívějšího přítele a učiní tomuto třetímu návrhy, jak by ho bylo možno zcela snadno porazit a sám se nabídne za vůdce. Poté jsou za dobrý žold brzy získáni vojíní a dřívější vítěz nežli se nadá, je přepaden a oloupen o všechny své statky a země. Může-li se nyní poražený zachránit ještě útekem, najde brzy čtvrtého, který vytáhne proti třetímu a podle možnosti ho porazí. Věc má pak na chvíli zdánlivý pokoj. Poražení však ve svém nitru naprosto neodpočívají, nýbrž každý o sobě hledá příležitost, jak by se na všech svých vítězích co nejbezpříkladněji pomstil. A hle, vnitřní zlý červ, který neumírá, pohání takovouto čistě pekelnou mysl vždy dál a dále!

9) A jako jsi to nyní viděl na příkladě dvou králů, takové je celé peklo. jak způsobíš v těchto bytostech polepšení jejich černé mysli?! - Jak se ti líbí tato věc?"

---

238. BOJE V PEKLE.

1) Pravit **Říman**: „Ano, Pane, jestliže to takto vypadá v pekle, pak ovšem nelze navěky myslet na konec těchto vzájemných největších nepřátelství a věc vypadá nyní zcela jinak, nežli jsem si ji kdy představoval! Tací duchové nejsou tedy pro svůj vnitřní nejmýšlivější stav nikdy způsobili státi se ze sebe pravými obyvateli nebe?“

2) Pravit jsem **JÁ**: „Zcela jistě; budou-li takto ponecháni i po tisíc věčností, budou ze sebe místo kdy lepší, věčně vždy jen horší! Představ si však nesčíslně mnoho takových duchů, kteří nejsou naplněni ničím jiným nežli nejbezmeznějším sobectvím a nejneomezenější pýchou, jak mezi sebou řadí! Představ si však ještě, že na onom světě jsou zcela svobodní, že je vůbec nijak neváže žádný zákon a že každý může činit co chce! Když si to náležitě uvědomíš, pak shleďš anarchii, jaká neměla na Zemi příklad.“

3) Každý chce být hned nejvyšším pánem; jen ti, kdož jsou ve stejných zlech a falších, srovnávají se proti druhým, kteří jsou v jiných zlech a falších a je tu věčná hádka, svár, válka a vzájemné nejhroznější mrzačení. A vzchopí-li se zmrzačení znovu, jsou pak teprve velice pomstychtiví a svými představeními a podvodnými kousky se pokouší upozornit na sebe jak všelike kouzelníky a umělce. Získají-li si tím poněmáhu velkou družinu, pak běda těm, kdož je zmrzačili!

4) A tak jsou pro každý druh zla a falše celé velké spolky, které jsou jen na chvíli ve zdánlivém souladu. Jestliže hnali útokem na nějaký jiný spolek, rozptýlili jej a učinili kořistí, chce pak být každý z vůdců při dělení a tedy také strhnout na sebe největší podíl kořisti. Tím pak přichází vítězí spolek do vzájemného sporu. Nejprve se rozpustí. Případl-li někomu losem největší díl, bývají mu pak předloženy ještě všelike velmi pekelné zkoušky, zda si troufá je podstoupit. Činí se mu velká zaslíbení, dokonce korunování za krále a za boha všech spolků. Nechce-li se podrobit zkouškám, bývá mu přidělena nejmenší část kořisti, což ho již ovšem uvede do skryté zuřivosti; přijme-li však zkoušky, pak je strašně mučen a musí si dát líbit všechny možné nadávky a trvale snášet i největší bolesti.

5) Tu pak platí vaše římské úsloví: Aut Caesar, aut nihi!.²⁴⁾ Přijme-li zkoušky a ob stojí-li v nich, stane se sice zdáním králem, - ale tato pocta dlouho nepotrvá. Nastanou brzy vzpoury a trýzněný král je sesazen a na jeho místo se posadí diktátor a dává konstituci za konstituci, při čemž se pak stará každý o svou vlastní kapsu. To pak zase není vhod těm, kteří přitom špatně pochodí, což pak také již opět vyvolá spiknutí, z nichž se brzy objeví strašná proti vzpoura. A tak tu nemůže přijít nikdy k pořádku.

6) Do takového nejmýšlivější rozervaného spolku jsou pak občas vysíláni také lepší učitelé; leč nedaří se jim téměř o nic lépe, nežli andělům v Sodomě a Gomoře. Zlí duchové by je chtěli ihned jako silných bytostí použít k tomu, aby zničili všechny své nepřátele. Z toho tedy můžeš již seznat, jak je to s polepšením těchto duchů.“

---

²⁴⁾ Buď vládce a nebo nic! Vyd..

239. DRUHÉ STVOŘENÍ BOŽÍ.

1) (**PÁN:**) „Všichni pekelní duchové dovedou se nadmíru dobře přetvařovat. Navenek se často zdají být anděly a uvnitř jsou a zůstávají podobni dravým zvířatům. Jejich umění v přetvařování jde tak daleko, že by mohli svést dokonce i anděly a proto jsem hlavně přišel v těle na tuto Zem, abych položil peklu navěky hráz, kterou nebude moci navěky věků nikdo přemoci.“

2) Já, jako Bůh od věčnosti, bych sice mohl Svou vůlí peklo, avšak s ním také celé stvoření zničit. Co však potom? Snad začít nové stvoření? Ano, ano, to by již šlo; ale nové stvoření nových světů není v žádném jiném řádu myslitelné, nežli je tu řád nynější, protože hmota je zpevněná a nutně souzené prostředí, v němž se musí bytost, která se Mně má stát ve všem podobná, podrobit zkoušce svobody vůle ve své úplné odloučenosti ode Mne, aby dospěla k opravdové samostatnosti života.

3) Proto je lépe, nechat vše trvat, avšak v dobře odlišném řádu. Tento řád jsem však mohl uskutečnit jen tím, že jsem Se já Sám stal člověkem, Sám jsem prostoupil veškerou hmotu a tím učinil veškeren její sebestarší souzený duchovní obsah schopný oblažení.

4) A to je právě ono druhé stvoření, které jsem již od věčnosti předvídal, bez něhož se nikdy nemohl člověk této anebo také jiné Země státi dokonale blaženým; neboť před tímto Mým sestoupením na Zemi jsem byl věčně neviditelný Bůh, jak se také praví v Mojžíšovi, že nikdo nemůže Boha vidět a žít. Od nynějška jsem však každému viditelným Bohem a každý kdo vidí Mne, žije a bude žít věčně.

5) Vykoupení pak záleží předně v Mé nauce a zadruhé v tomto mém zčlověčtění, jímž byla tak převážná moc starého pekla úplně zlomena a přemožena.

6) Toto oznámil již prorok Isaiáš, když v kap. 63., verši 1-9 pravil: „Kdo je Ten, jenž přichází z Edom v červeném rouše z Bocra, vznešený v rouše Svém, kráčeje u velikosti síly Své?”

7) Já to jsem, oznamující pravdu, mocný k vysvobození!

8) Proč je červené roucho Tvé a oděv Tvůj jako toho, kterýž tlačí v lisu ?

9) Lis jsem tlačil Já Sám a z národů nebyl nikdo se Mnou! Tlačil jsem nepřátele (peklo) v hněvu Svém (ve spravedlnosti) a pošlapal je v prchlivosti Své (v nejvyšším řádu Boží moudrosti), až stříkala krev na roucho Mé (nauky a pravosti víry); a tak všecek oděv znečistil jsem; neboť den pomsty je v srdci mém a rok, v němž mají být vykoupeni i Moji, přišel. Tehdy Mi pomohlo rámě Mé (ono lidské Páně); k Zemi sestupuje, přivodil jsem jeho (pekla) porážku. Pravil: Hle, Můj lid jsou ony (peklem svedené) děti, proto jsem Se jim stal Vykupitelem, Svou láskou a mírností jsem je vykoupil.“

10) A dále je u téhož proroka v kap. 59.: „Viděl, že tu nikdo nebyl (to jest žádná láska a žádná pravda) a žasl, že tu nebyl žádný zástupce; i pomohlo Mu jeho rámě (ono lidské Páně) a jeho spravedlnost Ho podepřela (božský řád v onom lidském Páně). Proto oblékl spravedlnost jako pancíř a přilbici spasení dal na hlavu Svou a oblékl se v roucho pomsty (pravdy) a oděl Se horlivostí jako pláštěm. Tu přišel Cionu Vykupitel!“

11) V Jeremiáši čtete (kap.46; vyd.): „Jsou malomyslní; neboť jejich hrdinové (pekla) jsou rozbiti. Dali se na útěk, dozadu se neohlížejíce. Onen den (ke cti a chvále) Pánu Jehovovi Cebaotu, den pomsty, kterého Se pomstí na Svých nepřítelích a jeho meč se nažere a nasytí.“

12) A v Žalmu 45, ve verši 4-8, čtete toto velmi přiléhavé místo, které zní takto: „Opásej se mečem (také lidským Páně) kolem ledví, Mocný! Tvé šípy (pravda) jsou ostré; a porázejíce před Tebou národy (pekla), proniknou až k srdci nepřítel, Krále (Dobrého a Pravdivého). Tvůj trůn (církve Páně) je pro budoucnost a věčnost! Miloval jsi spravedlnost; proto Tě Bůh pomazal.“

13) Je ještě mnoho podobných míst, v nichž je řečeno, že jsem přišel v těle do tohoto světa jen proto, abych navěky učinil přítrž příliš mocným přehmatům pekla.“

240. POMĚR MEZI PEKLEM A SVĚTEM.

1) (**PÁN:**) „Nechť nikdo z vás však nemyslí, že bych byl kdysi stvořil také i peklo! To budiž daleko ode Mne i od vás všech! Také nemyslete, že peklo je nějaké místo k věčnému potrestání provinilců této Země! Vytvořilo se samo sebou z oněch velmi mnohých lidských duší, které se na této Zemi v těle vysmívali každému božskému zjevení, Boha popírali činili jen to co se za-

mlouvalo jejich vnější smyslovosti, avšak nakonec si prokazovali božskou úctu a svými dvořeníny dávali poučovat veškeren lid v tom smyslu, že oni sami jsou bohové a že veškeren lid se jim musí klanět, jako to činil Nebukadnezar v Babyloně. Vynalezli zase modlu a nutili národy, aby se jí klaněli a přinášeli jí velké oběti; kdo se však zdráhal, byl co nejkrutěji mučen.

2) Z toho však můžete zajisté seznat, jakou moc mělo peklo nad celou Zemí a že bylo nyní načase, abych Já Sám sestoupil do hmoty, abych vši Svou plností prolomil tento starý, avšak nutný soud a tím položil peklu, které se samo vytvořilo, hráz, kterou nikdy neprolomí, jako tomu bylo dosud.

3) **Já, Nejsvětější**, jsem Se musel přiodít nesvatostí lidskou aneb slabostí tvora, abych Se mohl jako silný Hrdina přiblížit k peklu pro jeho přemožení. Já jsem Se mu nyní přiblížil, jsem v jeho středu a všichni ďáblové a satani prchají před Mnou jako sypké plevy před vichřicí.

4) A tak jsem vám nyní na příkladě ukázal, co je peklo, co konalo, dílem ještě koná a co je vykoupení. - Porozuměli jste tomu poněkud?!

5) Privil nyní **AGRIKOLA** celý užaslý: „Pane, takový popis pekla ještě nikdy nepřišel k mým uším! My Římané jsme podle své fantasie umístili peklo pod půdu zemskou, zejména na místa, kde jsou, tak jako u nás hory, které ustavičně kouří a občas chrlí velké a vše pustošící ohnivé masy. Ach, takto však věc vypadá zcela jinak! Tu je nyní celá Země s nanejvýš bezuzdným lidským pokolením úplným peklem; neboť v tomto světě to nyní dopadá právě tak, jak jsi nám popsal ten hon a shon v pekle!“

6) Privil jsem **JÁ** : „Ano, příteli, svět a peklo jsou právě tak jedno, jako jsou jedno tělo a duše. Velká pekelná duše používá vnějšího světa právě tak, jako používá duše svého těla. Je-li duše svou láskou k Bohu a k bližnímu andělem, bude také tělo konat jen dobro, protože duše, která oživuje tělo, nechce a nemůže činit nic zlého; je-li však duše již úplně ďáblem pak je tím-těž také její tělo.“

7) Proto jsem tedy nyní přišel do tohoto světského těla, abych z něho vyhnal všechny legie legií ďáblů. Včera jsem ti dal s děvčetem příklad v malém, co konám nyní ve velkém. Já nyní vymetu dům od starých ďáblů načisto; avšak nebudou-li se podle toho lidé chovat, budou mít brzy co dělat s novým peklem a jeho ďábly a ti pak vejdou brzy do očištěného domu a způsobí ve světě stav, jenž bude ještě horší, nežli byl stav prvý přede Mnou.

8) Neboť jako dříve, tak také nyní a budoucně musí každá duše v těle odbývat svou zkoušku svobody vůle a svobody poznání a tato zkouška nemůže být nikdy bez dopuštěných ponoukání k dobru i zlu. Avšak nyní mají lidé Mnou ve své ruce pomoc a mohou peklo, které v nich chce vzrůst, vždy co nejskvěleji přemoci, což však je právě důsledek Mého vykoupení. Ti však, kteří to neučiní, stanou se ještě více sluhy pekla, nežli byli až do této doby předkové.“

9) Privil **AGRIKOLA**: „Ano, Pane, tu by přece bylo lépe, takové nové pekelné duše po tělesném životě ihned zcela zničit?!“

10) Privil jsem **JÁ** : „To, příteli, nejde; neboť všechny duše dobré i zlé jsou ze Mne; a jako Já nemohu věčně nic zničit, tak také ani nejhorší duši ne, nýbrž každá duše bude žít dále podle své lásky. - Rozumíš tomu, příteli, tak trochu?“

11) Privili nyní **všichni**: „Pane a Mistře! Tato věc se nám nyní stala zcela jasná, avšak u nás nyní nastává jiný případ, to jest ozývá se v naší mysli zcela zvláštní smutný pocit a to nutně ze dvou důvodů: První důvod je ten, že my žijeme tělem a duší zřejmě v nejúplnějším peklu a druhý důvod, že vždy celkem největší počet lidí této Země nebude zřejmě ničím jiným nežli pekelnými duchy a to také zřejmě navěky. Není pro tyto pekelné duchy skutečně u Tebe, ó, Pane, již žádná myslitelná pomoc?“

241. LAZAR CHCE POMOCI HŘÍŠNÍKŮM.

1) Poté pravili **farizeové a zákoníci**, kteří zcela potají nebyli s vysvětlením pekla příliš spokojeni: „Á, pak se tedy zcela nestarejme a přenechejme to Jeho dobrotě a moudrosti! Reptali jsme, když přijal množství hříšníků a celníků, kteří přece také nebyli zrovna nebeští duchové; zajisté, že si bude také vědět rady se skutečnými již pekelnými duchy. Neboť v jeho moudrosti je asi velmi mnoho skrytého, co nám nezjeví; čeho nám však jistě není třeba, o to se také nemusíme starat. Je-li ďábel ze své vlastní vůle tak slabý, slepý a hloupý, a nechce-li přijmout světlo, - nuže ať zůstane ďáblem navěky! Má-li stálou příležitost se polepsit a také mu k tomu

nechybí rozvaha a rozum a rovněž vůle ne, přesto však nechce dobré a pravdivé a činí jaksi otázkou cti, stavět se proti vůli Boží, nuže, ať si to takový blázen dělá, dokud mu to, jak se zdá, působí radost a Bůh a všichni blažení duchové přitom nic neztratí! - To je náš zcela střízlivý názor!

2) Pravitel **LAZAR**: „Ano, ano, váš názor je zcela správný a tu mají i Římané pravdu říkají-li: „Chtějícímu se neděje bezpráví!“; ale já pravím: Tak mluví však jen suchá právní filosofie světa. Vidím-li však člověka, jenž si chce ze zoufalství vzít život, anebo vidím-li nějakého jistě nezkušeného člověka, který sbírá jedovaté bobule, aby se jimi nasytil, je přece mou povinností jako člověka, nedat hned každému dělat, co si usmyslel, nýbrž zcela vážně ho od toho zdržet a poučit, jaké následky by to anebo ono mělo pro něho.

3) Skutečně, nevím-li a nevidím-li, že nějakému člověku hrozí z jeho jednání nebezpečí, pak také s ním necítím a nemohu mu také pomáhat; kde však vidím, vím a cítím, pak nesmím nějakého sebeloupčejšího a sebe tvrdošijnějšího člověka vydat podle jeho vlastní vůle na pospas záhubě a cítící myslí nemůže být jedno, zda mezi tisíci lidmi jich 999 zahyne anebo ne. Proto mohu jen chválit všechny ty, jimž je těžko a smutně u srdce, vidí-li že tak nesmírně mnozí jsou navěky ztraceni a shledávám nyní také zcela přirozené, že se tito ušlechtilé cítící lidé vyslovili takto před Pánem. Neboť od Něho lze přece jen s největší důvěrou očekávat, že nám také po této stránce dá správné vysvětlení, i když také nějakým obrazem. - Pane. soudil jsem správně anebo ne?“

4) Pravitel jsem **JÁ**: „Milý bratře Lazare, soudil jsi zcela správně! Ať si tu třeba všichni farizeové a zákoníci reptají, Pánem jsem přesto jedině Já a mohu činit co chci a nikdo Mne nemůže volat k odpovídání a říkat: „Pane, proč konáš to a ono?“

5) Chci však vám dáti několik obrazů pravého milosrdenství Božího, a podle nich můžete sami posoudit, jak je to s nimi. - A tak Mne tedy poslyšte!“

242. TŘI PODOBENSTVÍ O MILOSRDENSTVÍ BOŽÍM. TAJEMSTVÍ LÁSKY.

1) (**PÁN**): „Kde je mezi vámi člověk, který má 100 ovcí a ztratí-li jednu, zda neučiní to, že nechá ihned 99 na poušti a jde za ztracenou a hledá ji tak dlouho, až ji najde a nalezl-li ji, dá si ji radostně na ramena? A když přijde domů, pozve všechny své sousedy k sobě a řekne: „Radujte se, se mnou; neboť nalezl jsem opět ovci, která byla ztracena a dávám hostinu!“

2) A Já pravím vám: Tak bude také více radosti z jednoho ztraceného hříšníka, který se vážně polepšil, nežli z 99 spravedlivých, kteří pokání nikdy nepotřebovali!

3) Anebo, která žena, mající deset grošů a ztrativší jeden z nich, ihned nerozsvítí, celý dům nevymete a se vši pílí nehledá, dokud nenajde ztracený groš?! A když tato žena našla ztracený groš, zda nesvolá své přítelkyně a sousedky a neřekne: „Radujte se, se mnou; neboť našla jsem groš, který jsem ztratila!“

4) A Já pravím: Tak bude také veliká radost v nebi u andělů Božích z jednoho hříšníka, jenž byl ztracen, avšak dal se opravdovým a vážným pokáním nalézt opět pro nebe!

5) A dále ještě poslyšte velmi významný obraz! Byl jeden velmi vážený a nadmíru bohatý člověk, který měl dva syny. A mladší syn šel k otci a řekl mu: „Dej mi podíl anebo hodnotu mých statků, pokud mi náleží jako dědici po tobě; neboť chci odtud odejít a zkusit štěstí ve světě!“ A otec rozdělil statek synů a vydal mladšímu jeho podíl.

6) A brzy poté sebral mladší všechno své a odešel odtud daleko za hory a doly. A když našel místo, kde se zalíbilo jeho smyslům, prohýřil tam všechny své peníze. A když brzy strávil vše co měl, postihla onu zemi velká drahota a on počal strádat. Poté šel a přišel k jednomu občanu téže země, aby mu dal nějakou službu a on ho poslal na pole hlídat svině. Když však několik dní hlídal, začal velmi hladovět a toužil naplnit své břicho mlátem, které žraly svině a nikdo mu ho nedal.

7) Když však takto silně strádal a v nejvyšší nouzi se živil jen kořínky a travou, vešel konečně do sebe a ve svých myšlenkách řekl: „Jak velmi mnoho dělníků má doma můj otec, kteří mají hojnost chleba a já strádám hladem! Vydám se tedy na cestu a půjdu k otci a řeknu jemu: „Ot-

če, zhřešil jsem v nebi a před tebou! ²⁵⁾ Nejsem již ani hoden sloužit tvým synem; učím mne však nejneopatrnějším z tvých nádeníků!“

8) A tak se vydal syn na cestu a šel ke svému otci. Ale již zdáli spatřil otec syna a bylo mu ho líto. Proto mu běžel s otevřenou náručí vstříc, padl mu kolem krku a políbil ho. Syn pak řekl jemu: „Otče, zhřešil jsem v nebi a před tebou; nejsem již dále hoden sloužit tvým synem!“ Ale otec řekl svým sluhům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho! Dejte mu na ruku prsten a obujte ho! A přiveďte vykrmené tele, porazte je a budeme jíst a se veselit! Neboť tento můj syn byl mrtvý a nyní opět oživil, byl ztracen a opět nalezen! A tak nyní zpívejme a budme veselí!“

9) Avšak starší syn byl na poli a když přišel domů, slyšel zpěvy a rej. I zavolal k sobě jednoho sluhu a tázal se ho, co to znamená. A sluha mu řekl: „Tvůj bratr přišel a otec mu zabil vykrmené tele, protože má ztraceného syna opět zdravého.“ I rozhněval se nejstarší syn a nechtěl vstoupit dovnitř. Otec však vyšel ven a dokonce ho o to prosil. Starší syn však odpověděl otci řka: „Hle, tolik roků ti sloužím a nikdy jsem tvůj příkaz nepřestoupil a ty jsi mi nedal nikdy ani kozla, abych se přitom mohl se svými přáteli veselit! Protože však nyní přišel tento tvůj syn, jenž promarnil svůj majetek s nevěstkami, zabil jsi mu vykrmené tele!“ – „Synu můj, ty jsi vždy u mě“, pravil otec“ a vše co je mé, je také tvé! Proto budiž také ty veselý; neboť tento tvůj bratr byl mrtvý a opět oživil a byl ztracen a opět nalezen!“ Tu vešel také starší bratr dovnitř a měl velkou radost z mladšího bratra.

10) Hledte, tyto obrazy vám praví také vše, co potřebují ti, kdož se ve svém srdci v lásce podobají Otci v nebi; ti však, kteří vězí jen v moudrosti, velkou potřebu lásky v Otci nepocítují.

11) David, muž podle srdce Božího (lásky Boží), měl také dva syny, které obzvláště miloval. Ačkoliv ho však Absolon pronásledoval a David se proti němu vší mocí postavil, aby ho porazil, jakou odměnu by byl od Davida obdržel ten, kdo by mu byl přinesl jeho vřele milovaného syna živého! Šalomoun byl sice moudrost sama a byl vždy kolem Davida; ale Davidovou láskou a náklonností byl Absolon.

12) O, Moji milí, tento obraz praví nekonečně mnoho! Jakou radost pocítí srdce Davidovo, až k němu jednou opět přijde živý jeho ztracený Absolon!

13) Ó, Moji milovaní, v lásce je ještě velmi mnoho skryto, co žádná moudrost nevystihla; proto je Otec jako věčná láska také větší nežli Syn, jenž je zde jako její Světlo před vámi.

14) Proto pravím: „Mnohé je i u nejmoudřejších lidí nemožné, co je u Boha v jeho lásce nicméně vše možné! - Věříte Mi toto?“

15) Pravil nyní **LAZAR** naplněn radostí: „Pane, děkujeme Ti co nejvroucněji za toto sdělení; neboť kdo není raněn sedmeronásobnou temnotou duše a své celé myslí, musí zajisté nejvyšš makavě postřehnout, co jsi tím naznačil. Já aspoň jsem Ti zcela jasně porozuměl a bude tomu tak i u mnohých.“

16) Pravili také téměř všichni, kteří zde byli přítomni, že dobře porozuměli tomu, co bylo řečeno.

243. NÁSLEDKY FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O ONOM SVĚTĚ.

1) Jen farizeové nebyli ještě jednotni a **zákoník** pravil: „Tato věc zní ovšem zcela nadějně; avšak nesouhlasí s pojmem naproti tomu stojící věčné odměny. Neboť je-li dobrý člověk za své dobré činy, za svou trpělivost v bolestech a za všeliké utrpení odškodněn záhrobní věčnou odměnou, měl by také věčně být potrestán provinilec jsoucí ve stálém labužnictví na tomto světě.“

2) A kdyby se lidem zvěstovalo, že je nakonec také ještě z pekla možné vykoupení, pak bude na Zemi ještě více provinilců! Nyní přece ještě zdržuje velmi mnohé lidi od zlých jednání bázeň před věčnými tresty v pekle a naděje k dosažení věčné blaženosti pobádá lidi k dobrému! Předpokládáme-li však, že také zatracení mají ještě jakousi naději, že budou jednou blažení, pak se k nim budou také dobří více a více obracet a čisté dobro se stane na Zemi brzy tak vzácné jako diamanty. To je pro měkké srdce sice velmi potěšitelné, - ale pocit spravedlnosti přitom zaniká! To je mé zcela přímé mínění.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Pro tebe může být velmi přímé, pro Mne je však velmi křivé! Myslíš-li, že buď peklo anebo nebe mají sloužit za pohnutky, kterými lidé mají být zdržováni od zla a přivá-

²⁵ JEREMIÁŠ 3, 12 a ŽALM DAVIDŮV 51, 6.

děni k dobru, pak jsi ještě naplněn v podstatě zcela falešnou vírou; neboť zcela špatný člověk se tvému peklu a tvému nebi zasměje a zcela dobrý je dobrý také bez tvého pekla a bez tvého nebe. Neboť peklo a nebe vytvářené tak jak ty si věc představuješ, jsou teprve velmi vhodné pro to, aby každého člověka učinily co možno špatným.

4) Neboť kdo koná dobro jen pro odměnu, ten půjčuje peníze na vysoké úroky a kdo to činí, ten nemá lásku k bližnímu a ještě méně lásku k Bohu. Neboť kdo nemiluje svého bližního, kterého vidí, jak může milovat Boha, kterého nevidí?!

5) Odstraňme však nebe a peklo a podívejme se potom na tvé zbožné lidi! Začnou ještě více zuřit a se vztekat nežli velmi ziskuchtivý dohazovač, kterému jeho dlužník prchl s půjčenými penězi; a protože se již nemusí bát pekelných trestů, musí pak takoví lidé být kroceni jen schválenými zákony světskými.

6) Jednali tedy lidé již z počátku špatně tím, že praotcové činili svým dětem peklo pokud možno horké a nebe líčili všemi barvami světla a všemi lidským smyslům otročícími příjemnostmi. Tím způsobovali sice jakousi bázeň Boží, která však pro až příliš snadno dosažitelné peklo a pro až příliš těžko dosažitelné nebe nepřešla nikdy v pravou lásku k Bohu a k bližnímu, nýbrž u slabších myslí se zvrhla ve stále větší bázeň a u silnějších myslí plných více vnitřního světla se řádně vtělila v úplnou lhostejnost k Bohu a k bližnímu. Neboť tyto silnější lidé nevěřili o sobě zcela ničemu, avšak pro forma konali věci, aby udrželi obyčejný lid při víře, by se nebouřil proti těm, pro které musel pracovat, aby si tyto mohli za ztracenou víru v Boha, v nebe a peklo připravit non plus ultra nebe na světě.

7) Další důsledek toho je však nynější téměř úplná bezbožnost mezi lidmi, kteří by již dávno povstali v největší zuřivosti proti pánům a velmi věčně se jich zeptali, proč jim musí sloužit a být poddáni, kdyby je od toho mečem nezdržovaly světské zákony Říma.

8) Hle, to vše je následek takového pocitu spravedlnosti v duších lidí, kteří vždy jako ty nejostřejšími slovy lidem kázali, že Bůh sice v nebi věčně odměňuje dobré, avšak pro Svou neúprosnou spravedlnost také věčně trestá v nejstrašnějších pekle nejneslýchanějšími trýzněmi bez jakékoli úlevy zlém!

9) Ó, vy blázni! Zda existuje otec, který by jen při troše lásky k svým dětem, uvrhl do doživotního žaláře dítě, které se dopustilo chyby proti jeho příkazu a ještě by ho chtěl dát každodenně, dokud by žil, trestat?! Neučiní-li to však lidský otec, jenž je v základu jako člověk přece jen špatný, oč mnohem méně tak učiní Otec v nebi, jenž je Sama věčná a nejčistší Láska a Dobrota!

10) Anebo představ si jen na Zemi opravdu moudrého rozumného člověka! Bude moci kdy schválit věčně trvajícím hříšníka, anebo přisoudí někomu takový trest? Jistě ne – a moudrý Bůh tím méně!

11) Já však pravím vám, že budoucně nemají být mezi Mými pravými následovníky zcela žádné ani dočasné tresty, ačkoliv dosud platilo: život za život, oko za oko a zub za zub, - nýbrž dá-li ti někdo políček, nevracej mu ho, nýbrž nastav mu ještě druhou tvář, aby ti mohl dát ještě jeden, nemůže-li jinak s tebou být v míru, aby pak byl pokoj a jednota mezi vámi! Vyzval-li ti někdo oko, nečiň mu totéž, nýbrž odpusť mu a tak jako trpící polepšíš jeho srdce. Nesplácejte nikdy zlo zlem tak budete mít jako Moji opravdoví učedníci pokoj ve světě a tím právě také ukážete, že jste opravdu Mými učedníky!“

244. O SOUZENÍ A TRESTÁNÍ.

1) Pravidl nyní **zákoník**: „Pane a Mistře, nyní již vidím, že Ty jediný jsi nejvyšší dobrý a opravdový a bude již nejlépe chovat se a věřit a mluvit tak, jak Ty jsi to nyní vše zdola až nahoru ukázal! Jen ve zrušení trestu smrti se ještě nemohu zcela vyznat; neboť kdyby nebyl za život člověka stanoven zase život vraha, nebyl by pak již brzy žádný člověk jist svým životem. Jen jistý trest smrti zdržuje mnohé od největších ohavných činů!“

2) Pravidl jsem **JÁ** : „Ano, ano, to je opět tvé mínění, Mé mínění je tu však zcela jiné! Tygr rodí tygra, rovněž tak lev, pardál a hyena rodí sobě rovné.“

3) Jestliže nějaký hrubý, zcela zvířecký nejvyšší zvrácený člověk, puzen jen svými bestialními vášněmi zabije nějakého člověka, pak by měl zabít vlastně právo zabít zase svého vraha; ale nějaký třetí člověk, jemuž vrah nikdy v ničem neublížil, nemá vlastně zcela žádné

právo, aby se místo zabitého mstil na jeho vrahu. Ježto se však takový zvířecí člověk může stát nebezpečný také jiným lidem, může na něho být učiněna honička. Byl-li dopaden, budiž dán do náležité vazby a dá se mu poučení a učiní pokus udělat z něho člověka! Podařilo-li se to, pak jste učinili z ďábla člověka, za což se dočkáte v sobě více pravé životní odměny, nežli kdybyste vraha usmrtili. To by tedy bylo jedno, co by se nejlépe mělo s vrahem učinit.

4) Anebo v jiném případě, když by byl vrah až příliš pověstný a zcela vtělený ďábel, udělejte na něho také honičku; a když jste ho chytili, otažte se ho na důvod, proč páchal takové hanebnosti a zda je nelituje! Mluvte-li pravdu, učiňte, jak jsem předtím řekl; zapírá-li však čin a nedává-li vám na vaše řeči náležité odpovědi, ačkoliv jste přesvědčeni, že je to zlosyn, pak se postarejte o to, aby se stal budoucně lidské společnosti neškodný, nikoli však smrtí, nýbrž buď nejtěžším vězením, oslepením jeho očí anebo vyhostěním do takové daleké krajiny někde u moře. odkud pro něho není již návrat myslitelně možný.

5) To je Má rada, jak se máte v takovém případě jako Moji praví učedníci zachovat. Můžete své obce polepšit a očistit od provinilců; avšak nesuďte! Neboť kdo tu soudí, bude také jednou Mnou souzen. Jestliže jste hříšníci vůči vám proklínali a odsuzovali, pak můžete jednou totéž očekávat ode Mne; kráčíte-li však podle Mé nauky, pak také nebudete ani vy odsuzováni a proklínáni.

6) Neříkejte svým bratrům ani „Raka“²⁶), neboť již tím se děláte vinní soudem, protože míníte-li to vážně, vynesli jste nad bratrem rozsudek. Ještě méně i sebehoupějšimu bratru říkat, že je blázen; neboť jste-li moudřejší nežli on, pak jste tací z Boží milosti. Jestliže jste se však proto stali pyšnými a stává se, že se za hloupého stydíte, nechcete s ním hovořit a říkáte: „Kdo může s bláznem mluvit?“, pak takový rozsudek pochází již ze zárodku pekla ve vás a činíte se vinnými ohně (horlivosti) pekelného. Není však pěkné, jsou-li v Mých pravých učednících podobnou nepravou horlivostí rozdmýchávány i jen jiskérky pekla; neboť i z nejmenší jiskry může pak vzniknout velký požár.

7) V pekle je požár pýchy nejvyšší a v nebi svítí jen světlo nejvyšší pokory a skromnosti a vše ohřívá libý oheň lásky. – Rozumíš tomu?“

245. VELKÝ ČLOVĚK STVOŘENÍ VE VESMÍRU.

1) Pravitel **zákoník**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je také mně vše jasné; avšak my všichni dohromady nebudeme moci nic pořádit proti moci vládců světa! Tito vládcové proto své trestní zákony nezmění, své rozsudky smrti budou vynášet potom jako předtím a Tvá nauka po této stránce mysl velkých a mocných lidí světa neoblomí!“

2) Pravitel jsem **JÁ**: „Já zajisté vím jako ty, jak to dopadá s velkými tohoto světa v celém světě. K nim jsem také nemluvil, nýbrž jen k vám! Vy však půjdete také k velkým tohoto světa a budete jim moci oznámit Mou vůli. Ti, kdož to přijmou, dobře také pochodí, - kteří to však nepřijmou, nýbrž budou svůj soud konat jako dříve, obdrží podle toho také svou odměnu odtamtud, odkud vzali svůj soud; neboť ti, kdo nemají a budoucně také nebudou chtít míti soud ode Mne, nemohou ho vzít odnikud jinud nežli jenom z pekla a tak zato také sklídí odměnu pekla!“

3) Pravitel **učení farizeus**: „Pane, uslyší-li a porozumí-li obrazu o ztraceném synu, pak si z pekla nakonec příliš mnoho dělat nebudou!“

4) Pravitel jsem **JÁ**: „O to se nestarej! Doba, během které je dána ztracenému synu²⁷) vyslovená naděje, není tak krátká, jak ty si ji snad představuješ. Já ti ukáži trvání souzených Světů a tak tedy poslyš!“

5) Země zajisté není nějaké malé světové těleso a Slunce je právě tisíctisícůkrát větší nežli tato celá Země; avšak již nejbližší Centrální slunce je více než deset stotisíců krát větší nežli toto Slunce, které osvětluje tuto Zemi a které brzy vyjde a má větší objem nežli všech tisícůtisíců Planetárních sluncí i se všemi jejich zeměmi a Měsíci a Kometami, které se všechny i se svým příslušenstvím pohybují velkou rychlostí v kruzích vám nepředstavitelně rozsáhlých kolem jednoho takového Centrálního slunce a přímo potřebují, zejména ona nejbzdálenější Pla-

²⁶ POTMĚŠILEC anebo ZPÁTEČNÍK.

²⁷ Tj. VELKÝ SVĚTNÝ (ze světů se skládající) ČLOVĚK v nekonečném prostoru stvoření; vyd..

netární slunce často tisíckrát tisíc pozemských let, aby jen jednou proběhla svou rozsáhlou dráhu a dospěla opět na své staré místo.

6) Je však ještě druhý druh Centrálních sluncí, kolem nichž se v nekonečně větších dráhách pohybují celé Oblasti sluneční se svými Centrálními slunci, z nichž nejvzdálenější oblasti potřebují již eon těchto pozemských let, aby jen jednou oběhly kolem tohoto druhého Centrálního slunce. Takové druhé Centrální slunce, kolem něhož krouží celé Oblasti sluneční se svými Oblastmi slunečními, nazveme i s jeho tisíckrát tisíci Oblastmi slunečními Vesmírem slunečním.

7) Nyní si však představte opět rovněž tak velký počet takových Vesmírů slunečních! Tyto Vesmíry sluneční mají opět v hloubce a dále žádnému lidskému rozumu již nezměřitelné jedno společné Centrální slunce, které jako světové těleso je jistě deset tisíctisíců krát větší nežli Vesmíry sluneční, které se v nezměrně rozsáhlých kruzích pohybují kolem něho.

8) Tuto společnost Vesmírů slunečních s jedním Centrálním sluncem nazveme Vševesmírem slunečním. Takových Vševesmírů slunečních je pro vás opět nespočítatelné množství a všechny mají v nekonečné hloubce opět Jedno přenesmírně velké Pracentrální slunce, kolem něhož bez porušení svých mnohých zvláštních pohybu krouží jako jedno těleso v rozsáhlé jen andělům změřitelné dráze a proto takovou soustavu Sluncí a Světů kolem Jednoho Pracentrálního slunce nazveme, abychom ji označili pochopitelným pojmem Slupkovým globem sluncí a světů²⁸) protože všechny tyto předem označené Vševesmíry kroužící všemi směry kolem Pracentrálního slunce, představují nezměrně velkou kouli a svým nutně téměř jako myšlenka rychlým pohybem a tím způsobenou metací silou tvoří navenek v hloubce a dále vám ovšem nezměřitelné jakousi slupku (pouzdro), jejíž hustota se rovná hustotě atmosférického vzduchu této Země a má z nitra až navenek průměr, kdyby se měl měřit podle rozsahu této Země, tu by počet tisíc tisíců eonů byl ještě příliš nepatrný.

9) Pravit **zákoník a Říman a Můj Lazar:** „Pane, nás jímá z této přestrašné velikosti Tvého stvoření závrať Může kdy ve věčnosti nějaký anděl tuto velikost přehlédnout a v její pravdě pochopit?“

10) Plavil jsem **JÁ:** „Zcela jistě; neboť jinak by nebyl andělem! Ale opusťte svou závrať, přijde něco ještě většího; neboť nyní jsem vám sotva ukázal jeden bod velikosti Svého stvoření!

11) Zůstali jsme u veliké slupky jako společného obalu všech nesčíslně mnohých Vševesmírů. A jak se tato slupka tvoří, o tom jsem Se právě krátce zmínil. Avšak proč se tvoří?

12) Hledte, každý celek o sobě, od toho největšího do toho nejmenšího, má ke krytí a k ochraně svého nejvyššího umělého nitra jakousi pokožku! Tato pokožka má však také ještě ten velmi důležitý účel, že vyvrhuje nečisté a vnitřním mechanismem oživeného tělesa přijímá do sebe čisté, kdežto nečisté, jakožto k organickému životu nezpůsobivé, odvádí ven, zato však nasává zvenčí pročištěnou výživnou látku a přivádí ji vnitřnímu organickému mechanismu tělesného života. Z toho si můžete nyní učinit aspoň tak dalece jasný pojem o tom, proč nazývám celý ten soubor Vesmírů sluncí a světů Slupkovým globem.

13) Netažte se však na velikost a délku průměru takového Slupkového globu! Neboť člověk by asi stěžl kdy vymyslel na této Zemi číslo, které by je mohlo dostatečně určit, i kdyby vzal za jednotku vzdálenost této Země ke Slunci, která činí asi 44 krát tisíc tisíců dálkových hodin; neboť eon eonů takových vzdáleností by sotva vystačilo na jednu Oblast slunečních světových vesmírů, jichž je v jednom Slupkovém globu, jak již bylo ukázáno, téměř nesčíslné množství. Tímto jsem vám nicméně přece jen stanovil pojem o téměř nekonečné velikosti jednoho Slupkového globu a na tomto základním kameni můžeme nyní již stavět dále.

14) Hledte, takový Slupkový glob je však vlastně jen jediným bodem v Mém velkém prostoru stvoření! Jak toto si však představit a chápat, to vám ihned všem ukáži.

15) Představte si nyní zcela mimo onu přenesmírnou velikou slupku aneb pokožku předem zmíněného globu přenesmírně rozsáhlý na všechny strany zcela prázdný prostor a to do takové dálky, že by někdo, i kdyby byl opatřen nejostřejším okem, neobjevil z celého téměř nekonečně velkého Slupkového globu již nic jiného nežli jen mdle třpytající pramaloučký puntíček, který je ovšem zase jeden Slupkový glob. To by pak byla asi míra prostorové vzdálenosti mezi dvěma Slupkovými stejně velkými globy, které se však pro přenesmírnou vzdálenost scvrkly již na poloviční cestě v jediný sotva pozorovatelný třpytavý bod a tak bychom nyní poznali dva sousední Slupkové globy.

---

²⁸ eine Sonnen – und Welten - Hilsenglobe

16) Co však řeknete tomu, když vám nyní oznámím, že v nekonečně velkém prostoru stvoření je takových slupkových globů pro váš sebejasnější lidský rozum opravdu nesčíslně mnoho a že všechny představují podle Mého řádu v celkovém soujemu zcela přesně se vším všudy jednoho člověka?

17) Táže se: Jak velký musí být tento člověk, je-li již jeden Slupkový glob tak nekonečně veliký a vzdálenost od jednoho globu ke druhému ještě eon eonů krát větší

18) Avšak také tento člověk jako každý jednotlivý Slupkový glob je navenek opatřen jakousi kůží Ovšem, taková kůže je pro vás nevyslovitelně tlustší - abychom mluvili hodně srozumitelně - nežli kůže jednotlivého Slupkového globu. Nyní si zajisté asi pomyslíte, co je potom mimo tohoto člověka a na čem tento téměř nekonečně velký člověk stojí a co jako člověk o sobě koná.

19) Mimo tohoto Světného člověka pokračuje věčně dále všemi směry volný éterický prostor, který tento Mou vůlí puzený člověk nepochopitelnou vám rychlostí proletuje v kruhu pro vaše pojmy vpravdě nekonečně velkém a to kvůli výživné látce z přenekonečného moře éteru, kterým jaksí jako ryba pluje. Protože ve volném velkém éterickém prostoru není nikde nahoře anebo dole a žádná bytost ani na té ani na oné straně nemůže nikam padnout, stojí tento člověk v éterickém prostoru právě tak dobře a pevně jako tato Země, Slunce a všechny tyto eony eonů Sluncí v jednom Slupkovém globu.

20) Jeho činným určením je uzrávání všech v něm obsažených velkých Božích myšlenek a idejí pro budoucí nejvyšší svobodné určení duchovního života.“

246. VYKOUPENÍ SVĚTNÉHO ČLOVĚKA.

1) **(PÁN:)** „Jako nyní vy, tak ještě nesčíslně mnozí budou z něho vycházet a to tak dlouho, dokud všechno v něm souzené a v zajetí držené nepřejde v nejsvobodnější duchovní život; a dokud tento celý Světný člověk nebude úplně rozložen ve svobodné a samostatné duchovno, dotud také bude trvat dále soud a peklo. A tak se nemusí nikdo z vás starat, že snad nejhoršího druhu pekelní duchové špatně pochodí v utrpeních a trýzních, které si připravili sami.

2) Doba oběhu tohoto Slunce kolem jeho Centrálního slunce činí asi 28.000 pozemských let, kteréžto údobí je tedy pro Slunce samo jedním rokem, což značí tolik jako rok na Slunci.

3) Ještě nežli byla tato Země, vykonalo Slunce jako takové čím je nyní, tuto cestu pro vaše pojmy již nesčíslněkrát, avšak také i s touto Zemí již tak častokrát, že pro množství takovýchto slunečních roků neznáte ve svých počtech vůbec tak velké číslo a ještě méně bylo by možno vyšetřit číslo pro to, kolikrát ještě až do svého úplného rozkladu vykoná tento svůj velký oběh. Pravím vám: eony eonů takových slunečních let bylo by tu považovat téměř za nic!

4) Co je však stáří nějakého Planetárního slunce naproti stáří Centrálního slunce sluneční Oblastí, které tu bylo nesmírně dlouho ještě předtím, nežli i jen jedno Planetární slunce svítilo Planetám kolem něho kroužícím?! A co je opět tato doba trvání naproti Centrálnímu slunci slunečního Vesmíru a jak zase téměř zcela ničím je trvání tohoto Slunce naproti trvání Centrálního slunce slunečního Vševesmíru a jak téměř zcela ničím je trvání tohoto Slunce naproti Pracentrálnímu slunci ve Slupkovém globu, které je v podstatě praprvou babičkou všech Sluncí a Světů v jednom Slupkovém globu?!

5) Který počtář může tu určit, jak staré je jedno takové Pracentrální slunce a jaké stáří bude ještě mít?! Kolik z něho již vzešlo Centrálních sluncí a kolik celých Oblastí slunečních, které se již dávno zcela rozložily a kolik nových nastoupilo na jejich místo již před nepředstavitelně dlouhými dobami a kolik jich bude ještě po nepředstavitelně dlouhých dobách rozloženo a kolik nových přijde opět na jejich místa?!

6) Avšak také toto pracentrální slunce bude jednou rozloženo, až budou předtím v nekonečně dlouhých údobích rozložena všechna ostatní Slunce z něho, avšak dávno ještě ne tak brzy celý velký Světný člověk; neboť jako je odumírání u člověka poněmáhle, tak je tomu také u velkého Světného člověka.

7) Proč se stává tělo zestárlého člověka poněmáhle vždy slabší a slabší? Protože v něm časem odumírají a nečinnými se stávají určitá vlákna a nervy, - což způsobuje stárnutí a slábnutí těla. A přece může přitom člověk ještě po mnoho let žít, aniž by něco ztratil na své duchovní síle, zejména žil-li vždy podle vůle Boží. A tak tomu také jednou bude s velkým Světným člověkem. Budou-li v něm také již rozloženy eony Slupkových globů, přesto ještě bude moci pro vaše

pojmy nekonečně dlouho dále trvat; neboť Slupkové globy jsou v něm to, čím jsou u vás lidé vaše vlákna a nervy.

8) Tento vám nyní popsaný velký Světný člověk je v nejvšeobecnějším obrysu onen předtím vám vylíčený ztracený syn, který se nyní obrací a Otec, Který mu jde vstříc, jsem nyní mezi vámi Já jako člověk a Já ho přijímám opět do Svého otcovského domu v každém člověku, který žije podle Mé nauky.

9) Blaze hříšníku, jenž koná pokání a kajícím se ke Mně navrací! Avšak ať si nikdo nepředstavuje, že celkové všeobecné obrácení snad nastane v krátkém údobí a že obyvatelé pekla aneb soudu budou snad snášet a úpět příliš krátké doby za své ohavnosti následkem jimi vytvořeného nepořádku! Nejtvrdošijnějším bude ovšem trpět nejdéle a těm, kdož vejdou dříve do sebe, méně. - Porozuměl jsi tomu, zákoníku, nyní dobře?“

247. PÁN VYKUPITELEM VELKÉHO SVĚTNÉHO ČLOVĚKA. DUCHOVNÍ VELIKOST ČLOVĚKA.

1) Privil zcela zaraženě **farizeus**: „Pane, pane, všemohoucí a věčný Bože, po tomto Tvém až příliš jasně podaném vylíčení vyzírá pro odsouzenec v pekle strašně málo naděje na blaženost; neboť taková přenekonečná nezměrná údobí jsou již jako věčnost sama! Ach, to jsou velikosti, o nichž doposud ještě žádnému člověku nepřišlo ani zdaleka nic na mysl! V jak nekonečné nic tu mizí člověk! Ó, Bože, proč jsi tak nekonečně veliký, moudrý a mocný a my lidé tak nekonečně nicotní, hloupí a slabí? Pane, vskutku, nyní se mně zmocňuje velká úzkost před Tebou, protože jsi ve Svém Duchu příliš věčný, příliš nekonečně veliký, příliš moudrý a příliš všemohoucí! A je mi nyní nejvyš nepochopitelné, jak jsi Se mohl v nejvyš omezeném těle člověka ve Své celé božské úplnosti odebrat k nám na tuto nicotnou Zemi!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Tu můžeš být zcela klidný; neboť Já jistě od věčnosti nic nečiním bez nejmoudřejšího důvodu. Že však velmi moudrý a velmi zkušený lékař musí, přijde-li k nemocnému, vyšetřit, kde je v těle hlavní sídlo nemoci, rozumí se samo sebou. Když to dobře poznal, pak se ihned svými prostředky pokusí, aby léčil a znovu oživil sebemenší, nejvíce nemocný nerv v člověku. Je-li tento nerv opět ve zdravém stavu, pak se stává brzy poté celý člověk zdravý.“

3) A hle, tak také Já znám nejlépe nemocný nerv ve velkém Světném člověku a právě proto jsem přišel k tomuto nemocnému nervu, abych především vyléčil jej, aby pak byl celý velký člověk zdravý! - Je ti věc nyní jasnější?“

4) Privil **zákoník**: „Ano, ano, velký Bože a Pane; to je vše již v nejkrásnějším a v největším pořádku; avšak já přesto vše klesám před Tebou stále víc a více v naprosté nic niče.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Cožpak nejsem Já tělesně taktéž minimem naproti velikosti celého vám nyní ukázaného stvoření?! A přesto je Můj Duch přenekonečně přesahuje!“

6) Privil **zákoník**: „Ano, u Tebe již zcela jistě; avšak kde je tu můj duch?“

7) Privil jsem **JÁ** : „No a cožpak se tvůj duch nevznesl Mým Duchem nad veškeré téměř nekonečně velké Slupkové globy a posléze dokonce ještě nekonečně daleko nad celého velkého člověka?! Nezřel jsi se Mnou ony téměř nekonečně velké Slupkové globy jako mdle třpytící puntíčky a rovněž tak i celého velkého člověka?! A nevznesl jsi se, se Mnou nekonečně daleko nad kůži velkého Světného člověka do volného prostoru, takže ti dokonce celý velký člověk v duchovním obrazu tvé myšlenky připadal sotva tak veliký jako třpytající se mravenec?! Můžeš-li Mne však ve svém, duchu následovat do těchto nekonečných hlubin stvoření a to tak, že se stávají před tebou nakonec zcela ničím, jak můžeš potom říci, že ty a také nějaký jiný člověk nejste naprosto nic vůči takovému nekonečně velkému stvoření?!“

8) Vyhlédni jen otevřeným oknem a spatříš právě Regula ve Velkém Lvu! Hle, toť právě Pracentrální slunce v tomto Slupkovém globu! Jeho nevypočítatelně velká vzdálenost stlačila je na bod. Kolik takových Regulů bys si mohl nyní vedle sebe myslet? Pravím tobě: nescísný počet - tak jako si také tvůj duch začal představovat vedle jednoho velkého Světného člověka v nekonečném prostoru ihned jich ještě několik! A vyzbrojen takovými čistě božskými schopnostmi v duchu, praviš, že člověk je nic niče?! Ano, tvé tělo jako hmota není ovšem nic proto se také nemá velký a nesmrtelný člověk starat o své časné a hmotné nic, nýbrž o své duchovní

vše a pak nebude moci budoucně již nikdy říci, že je nic ničeho, nýbrž ve Mně a se Mnou vše všeho.

9) Hle, i když tě také vám odhalený pohled na přirozenou velikost Mého stvoření stlačil v nic, pak ti však přece pravím, že nejmenší v Mém Království bude neporovnatelně ve všem větší nežli to, co se ti nyní zdá být tak nekonečně velké! - Rozumíš tomu?“

10) Tu všichni opět volněji vydechli a byli rádi, že jsem jim z jejich „nic“, které je chtělo všechny umačkat, dopomohl závěrečným vysvětlením k trochu více bytí.

248. POHYB SVĚTNÉHO ČLOVĚKA A JEHO SLUPKOVÝCH GLOBŮ. PODVOJNÁ SLUNCE.

1) Nyní přistoupil ke Mně **LAZAR** a tázal se Mne řka: „Pane, nemá takový Slupkový glob, který si Tvou milostí dovedu nyní přes všechnu jeho nesmírnou velikost velmi dobře představit, jiný pohyb nežli jen všeobecný pohyb velkého Světého člověka?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano, pohyb kolem vlastní osy a to proto, aby se jeho kůže ustavičně třela o všude ji obklopující éter a tím vytvořila náležité množství elektrického ohně podobného ohni blesků, který potom slouží za hlavní výživnou látku všem v takovém globu jsoucím světovým tělesům; neboť přenesmírná spousta této látky, která se při takovémto tření globu o vnější éter vytváří, naplňuje éterický prostor v globu. Pohybem nesčetně mnohých světových těles uvnitř globu se tato látka obklopujícími je atmosférami opět vzbuzuje, sdílí se především v hojně míře atmosférám a jimi světovým tělesům samým. Čím větší je světové těleso - jako třeba Slunce anebo dokonce Centrální. slunce - a čím vehementnější (prudší) je jeho pohyb, tím více se na něm vytváří tato světelná a živná látka. Přebytek ze Sluncí se poskytuje Planetám.

3) Z toho můžeš však již poznat, že tedy také Slupkový glob musí mít svůj pohyb a otáčení kolem své osy, které je nesmírně rychlé a tento pohyb stačí jeho velké spotřebě více než dostatečně; a ještě vydatnější je pohyb velkého Světého člověka ve velkém, zcela volném éterickém prostoru. Ač rychlost jeho pohybu v nekonečně velkém kruhu je tak neobyčejná, že v jediném okamžiku pokročí o tisíc průměrů Slupkových globů, přece jen potřebuje stotisíc tisíců slunečních roků, aby se dostal opět na staré místo.

4) Z toho si můžete předně učinit pojem, jak velký je kruh, kterým musí vždy znovu projít a tu je již o výživu všech jeho nervů a vláken co nejlépe postaráno. A zadruhé si také můžete učinit jasnější pojem o moci, moudrosti a řádu v Bohu, nežli tomu bylo dosud. - Rozumíte tomu dobře?“

5) Privil **zákoník**: „Pane, nyní se mi vše ujasnilo! Ty jsi předtím pravil, že člověk nemůže vpravdě Boha milovat, jestliže Ho napřed nepoznal a já teprve nyní náležitě poznávám pravdu této Tvé řeči. Nyní poznávám Boha a také Ho v Tobě, ó, Pane, nadmíru miluji. Avšak zde, kde Ty Sám se nám dávaš tak neslychaným způsobem poznat, lze také Boha snadno poznat a my ovšem nemáme přitom zcela žádnou zásluhu, protože to vše je čistě jen Tvá milost. Avšak kdo by ze všech lidí celé Země mohl kdy vystihnout a odhalit tyto Tvé nezměrné hlubiny?! To je možné jedině Tomu, kdo je stvořil a nejvyš moudře uspořádal!

6) My zde nemůžeme učinit nic jiného, nežli vzdát Tobě, ó, Pane, z nejhlubší hlubiny srdce nejvřelejší díky, avšak připojit také prosbu, abys nás v této Své milosti stále udržoval a vždy víc a více v ní posiloval. - Pane, Tvoji staří učedníci jistě již častěji něco slyšeli o této Tvé velikosti; smíme je poprosit ,o sdělení všeho toho?“

7) Privil jsem **JÁ** : „O, ovšem - vědí toho již velmi mnoho! Až se vbrzku rozední, najdete k tomu hojnost příležitostí. Avšak nyní si každý z vás náležitě ulož, co právě slyšel a uchovej to přesně pro všechny, k nimž budete ve jménu Mém mluvit!

8) Nyní však půjdeme na čerstvý vzduch a budeme pozorovat přicházející den a východ Slunce a mysl každého se rozjasní! Lidé hospodského se zatím mohou postarat o snídani!“

9) Hospodský dal ihned rozkaz svým lidem a v domě bylo brzy živo; my jsme však vstali a vyšli si do přírody.

10) Na západě bylo vidět ještě několik větších Stálic a Lazar se Mne tázal, zda je mezi nimi také nějaké Centrální slunce.

11) A **JÁ** jsem mu řekl: „Mezi těmi, které jsou nyní viditelné, není žádné; avšak hluboko za nimi je jich velmi mnoho, z nichž jsou však pro velmi bystré oči v temné noci viditelné nejvýše dvě jako sotva patrné třpytající se puntíčky.

12) Je však ještě zvláštní druh Sluncí, který se několikanásobně vyskytuje v každé jednotlivé Oblasti sluneční. Jsou to Podvojná slunce, která však nejsou Centrálními slunci, nýbrž jsou to jen poněkud vzácnější Planetární slunce a jedno z obou je vždy značně větší nežli jeho průvodce. Obě slunce jsou zřídka od sebe vzdálenější nežli šesttícikrát tisíc tisíců hodin přímé cesty. Menší slunce obíhá kolem slunce většího jako velká Planeta; avšak kolem každého z obou sluncí se nicméně pohybuje náležitý počet větších a menších Planet, na nichž se obyvatelům dobře daří. Neboť předně nemají téměř nikdy úplnou noc a zadruhé nemají nikdy žádnou zvláštní zimu a to zejména Planety menší, které probíhají mezi oběma slunci a to v době, kdy se děje tento průchod.

13) Avšak jsou tu zase Planety větší, které opisují kolem obou Sluncí velkou eliptickou dráhu. Obyvatelům těchto větších Planet se však nedaří tak dobře jako obyvatelům Planet menších.

14) Tato Podvojná slunce mají však v každé Oblasti sluneční velmi důležité určení; neboť jsou přirozenými pořadateli pohybu ostatních jednoduchých Planetárních sluncí a rozdělovateli známé živné látky a jsou rozděleny tak, že na každých 700 - 1000 jednoduchých Sluncí připadne jedno takové Podvojně slunce. Avšak vše to co nejjasněji poznáte v Mém Království; neboť zde je veškeré vědění o tom jen marnivé kusé dílo.

15) Avšak nyní obrátíme zraky opět k východu; neboť zakrátko vyjde ve vsí nádheře a velebnosti naše Slunce a dnešní východ musíte všichni velmi dobře pozorovat!“

---

* * * K O N E C D Í L U Š E S T Ě H O * * *

OBSAH
PÁN A CHRÁMOVÍ KNĚŽI
JAN – KAPITOLA 5

KAP.....	STR.
1. Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda. JAN 5,1 - 13...	5
2. Pán svědčí o Sobě a o Svém poslání Mesiáše. JAN 5,14-27.	6
3. Pán mluví o svědectví Svých skutků . JAN 5, 28-39.	7
4. O zatvrzelosti chrámových Židů. JAN 5, 40-47.	8
5. Farizeové v Betánii.	9
6. Přiznání farizeů.....	10
7. Pán se Svými na pahorku u Betánie.	11
8. Na příkaz Páně se objevují Mojžíš a Eliáš.Mojžíš obžalovává chrámové Židy.	12
9. Obžaloba Ellášova.....	13
10. Sebeobžaloba kněží.	14
11. Dobré úmysly nově obrácených židovských kněží.	15
12. Noční bouře.	16
13. Nová hvězda s Novým Jerusalemem. Podmínko pro život věčný.	17
14. Vyznání jednoho židovského kněze.	18
15. Židovští kněží se stávají učedníky Páně.	19
16. Obrácení kněží se zřikají chrámu.	20
17. Sobecké řádění kněží v chrámu.....	22
18. Evangelium veselé myslil.....	22
19. Očištění od hříchu.....	23
20. Pomíjejícnost hmoty. ....)	24
21. Zázrak s vínem. Práce na vinici Páně.....	25
22. Falešní učitelé evangelia.	27
23. Pán se Svými (učedníky) v Betlému. Uzdravení a zaopatření mnohých nemocných.	28
24. Uzdravování Páně v jedné obci u Betléma.	29
25. Cesta Páně ke Kisjonovi.....	30
26. Filopoldovy filosofické otázky.....	32
27. Vývoj ke zralosti člověka.	33
28. Čas a prostor.	34
29. Míra síly.....	34
30. Síla světla.....	35
31. Božská a lidská bytost Páně.	36
32. Duchovno v přirozeném.....	37
33. Nebe a peklo.	37
34. Velký rybolov.	39
35. Jidáš Iškariotský v domě Kisjonově.	40
36. Odjezd z Kisu a příchod k Lazarovu hospodskému.....	42
37. Mudrci z Persie.....	43
38. Dovednost a působení tří mudrců.....	44
39. Dobrý účel neposvěcuje špatné prostředky.....	45
40. Vliv světlých duchů.	46

NA MOŘI GALILEJSKÉM

JAN - KAPITOLA 6.

41. Nasycení pěti tisíců. JAN 6, 1 - 15.	48
42. Učedníci plují přes moře do Kafarnaum. JAN 6,16-21.	49
43. Chléb života. JAN 6, 22-35.	51
44. Poslání Páně na Zemi. Tělo a krev Páně. JAN 6, 36-58.	52
45. Úsudky lidu o řeči Páně. JAN 6, 59-64.	53
46. Zkouška pro učedníky Páně. JAN 6, 65-70.	54
47. Jidáš Iškariotský. JAN 6, 71.	55
48. V hospodě kafarnaumského hospodského.	56
49. Trpělivost Páně s Jidášem Iškariotským.	57

50. Bohatý rybolov. Chutné ušlechtilé ryby.	58
51. O postění a konání pokání. Podobenství o farizeovi a celném.	60
52. O pokušení a slabostech. Cvič myšlení!	61
53. Určení tvorů..	62
54. Zmrtvýchvstání těla.	63
55. O nemocech a předčasné smrti.	64
56. Hlavní příčiny nemocí.	65
57. Náhlý příliv.	66
58. Petr a bohatý občan z Kafarnaum.	68
59. Život světských lidí.	71
60. Lhostejnost kupců v duchovní oblasti.	73
61. O reinkarnaci. Země školou dětí Božích.	74
62. Velký mořský had.	75
63. Důvod zčlověčtění Boha.	76
64. Nevěra svědectvím zralosti pro nové zjevení. Přirovnán lidí za časů Noemových a za časů Ježíšových. Duchovní stav lidí. .	77
65. Veden duší na onom světě, které byly lidmi před Ježíšem. O Království nebeském.	79
66. Hrabiví představený z Kafarnaum.	80
67. Nesmrtelnost duše lidské.	81
68. Příčina bázně před smrtí.	83
69. Božská láska, její péče a moudrost.	84
70. Propadá země.	85
71. Podstata zlých duchů	86
72. Vlivy duchů při přirozených událostech dopuštěním prozřetelnosti.	87
73. Utopená dcera hospodského a její probuzení.	88
74. Loď farizeů na neklidném moři.	89
75. O správném ohledávání přírody.	90
76. Příčiny úpadku lidí. Theokracie a království. Konečná doba a soud. .	91
77. Na hoře u Kafarnaum.	92
78. Rozmluva hospodského s představeným o Pánu.	93
PÁN NA SEVERU GALILEJE JAN - KAPITOLA 7.	
79. Rozloučení s hospodským v Kafarnaum. Vnitřní slovo jako tajemství Boží v srdci člověka.	95
80. Návštěvo u hospodského v Káni. Uzdravení nemocného dítěte Evangelium pro kojící matky.	96
81. Pán na severu Galileje.	97
82. Učedníci a přísný celník.	98
83. Pán probouzí nemocného syna celníkova.	99
84. Odbytí tří lékařů.	100
85. Životní umění.	101
86. Pán jako Učitel životního umění.	102
87. Vnitřní vývoj duchovního člověka.	103
88. Základy k duchovnímu zdokonalení. Boží Bytost.	105
89. Rozmluva lékaře a hospodského o Pánu.	105
90. Lidské a božské v Pánu.	106
91. Lékař dostává od Pána sílu uzdravovat nemocné vkládáním rukou. .	108
92. Křesťan jako obchodník. Ochranné clo a držení otroků. Chování se k modlářským kněžím.	109
93. Návštěva svatého háje. Zničení bůžků.	110
94. Prosba kněze o znovuzřízení bůžků. Svaté jezero.	111
95. U oběda v domě celníka Joreda. Životní nauka Páně.	114
96. Cena astrologie.	114
97. Pán uzdravuje nemocné v jedné rybářské vesničce.	116
98. Obratná obhajoba pohanského kněze.	118

99. Joredova chudá rybářská vesnička Pánem zázračně požehnána.	119
100. Návrat do Chotinodory.	120
101. Pán vysvětluje vidění Danielovo.	121
102. Lstné ženy pohanských kněží.	122
103. Dobré svědectví žen kněží o Pánu.	124
104. Pochybnosti učených žen o onom světě.	125
105. Nelibost Páně nad pyšnými kritickými ženami.	127
106. Jeden zákoník podporuje názory žen kněží.	128
107. Styk s oním světem. Důkazy o dalším životě po smrti.	129
108. Ateistická řeč výmluvné ženy knězovy.	131
109. Výměna mínění mezi zákoníkem a ženou kněze.	133
110. Řeč zákoníkova o Boží Bytosti.	134
111. Cesta k bohopoznání a k lásce Boží.	135
112. Pověřivý porybný u Eufratu.	137
113. Správný způsob náboženského poučování.	140
114. Had jako vzor.	140
115. Zloději vorů.	141
116. Majitelé vorů a Pán.	142
117. Příběh o bohatém muži a jeho dělnících.	143
118. Vina vlastníků vorů.	144
119. Úcta žen kněží k Pánu.	146
120. Pán vysvětluje měsíční svět a podstatu náměsícnictví.	147
121. Zvláštnosti měsíčních na Zemi inkarnovaných duší.	148
122. Pán varuje před zpětným pádem do hmoty. Nekonečnost Pána.	148
123. O modlitbě a bohoslužbě.	149
124. O vzdělání člověka.	151
125. Duch mentora žen kněží se zjevuje.	152
126. Význam národa židovského naproti pohanům.	153
127. Pán přemůže říční lupiče.	154
128. Pán v Samosatě.	155
129. Uzdravení syna setníkovy stíženého zimnicí.	157
130. Obrácení modlářských kněží.	158
131. Římský setník nalézá své sourozence.	159
132. Stížnost setníkovy na boj v říši zvířecí.	161
133. Nauka o duši. Podstata a účel hmoty. Svobodný, samočinný vývoj člověka k Božímu dítěti.	162
134. Setníkovy vyprávění o moudrém Illyrci.	163
135. Osobnost Boha. Vůle Boha a vůle člověka. Síla vůle.	164
136. Smysl pro krásu, květem pravdy.	165
137. Návštěva v chrámu moudrosti.	166
138. Zázračná večeře v domě vrchního velitele. Podstata a účinek lásky.	168
139. Židé čachráři.	169
140. Návrat do Kafarnaum. Obr a jeho kázání lidem.	171
141. Nezdařené přepadnutí představeného synagogy.	172
142. Setník najímá obra a jeho bratry pro Řím. Díla lásky. jsou tou pravou zásluhou před Bohem.	174
143. Úřad a čest. Vše je milost - jen dobrá vůle je zásluhou. O vědomí vlastní nehodnoty.	175
144. Závislost lidského působení na milosti Boží.	177
145. Výtky a pochybnosti učedníků.	179
146. Nespokojení učedníci jdou sami do Jeruzalému na slavnost pod zelenou; Pán jde potají za nimi. JAN 7, 2-13.	180
147. Pán v chrámu. Nezdařený úklad templářů. JAN 7, 14-36.	182
148. Zavítání Páně k Lazarovi v Betanii.	184
149. Předpověď Páně o naší nynější době. Nutnost božských zjevení	186
150. Práví a falešní proroci a zjevení.	187

151. Známky protivníků Kristových.....	189
152. Rozmanitost tvorů a její účel.	190
153. Pán předpovídá soud nad Židy. Pomíjivost hmoty.....	192
154. Nutnost pomíjivosti hmoty.	193
155. Vlastní vlnou zaviněné a nezaviněné nemoci a neštěstí.	194
156. Nastávající zatmění Měsíce.	195
157. Ohledávání Měsíce vnitřním zrakem.	196
158. Následky zatmění měsíce. Znovuzrození a dary duchovní	198
159. Zkušenosti učedníků na slavnosti v Jeruzalému.....	199
160. Sedm hlídacích psů Lazarových. Hvězdné světy školními budovami pro duchy.	200
161. Vzorný skutek nejlepší naukou a napomenutím. Kde je na místě vážnost a pohrůžka.....	200
162. Příčina a účel nemocí a utrpení.....	201
163. Osud sebevrahů. Nauka bez dobrého příkladu nic neprospívá. Víra bez skutků je mrtvá.	202
164. Lazarův poměr k chrámu. Zlost a její škodlivé následky.	203
165. Vlivy duchů a svoboda vůle člověka. Určení duší zvířecích.	205
166. Podstata meteorů a Komet.	206
167. Lazar se stává majitelem olejového pramene.	208
168. Lazar a chrámoví vyzvědači.	209
169. Pán poukazuje na svou smrt na kříži.	210
170. Pán učí v chrámu. JAN 7, 37-49.. . . .	211
171. Farizeové a Nikodém. JAN 7, 50-53.	212

PÁN NA HOŘE OLIVOVÉ

JAN - KAPITOLA 8.

172. Pán se Svými v hospodě Lazarově na hoře Olivové...	213
173. Úvahy Páně při pohledu na Jeruzalém. Soud nad Jeruzalémem.	214
174. Předpověď velkého soudu doby nynější.....	215
175. Lazarovy pochybnosti o božském vedení lidstva.....	216
176. O dělnících na vinici. Účel, podstata a účinek zjevení.	217
177. Proroci jako nositelé zjevení. Víro světlá o víra slepá.....	218
178. Dvojití lidé na Zemi: duše shora a duše zdola. Nauky a konání zázraků v jejich různých účincích.	220
179. ANTIKRIST.	222
180. O pravém požehnání a modlitbě.	222
181. Příchod cizích Římanů do hospody.....	224
182. Rozhovor vůdkyně s Římany o Pánu.	225
183. Říman se táže hospodského a Lazara na zázračného muže Ježíše..	226
184. Lazar vypravuje Římanovi o Pánu.....	227
185. Uzdravení posedlé dívky Marie Magdaleny Pánem.....	228
186. Římané a dívka uctívají Pána.....	229
187. O účinku vína.....	230
188. Hodnota myšlení a světlé víry.	231
189. Pohled do divů andělského světa druhým viděním. Rozdíl mezi anděly o lidmi.....	233
190. Různost životního úkolu andělů a lidí.	234
191. O druhém o třetím zření.	236
192. Návštěva ve vesmíru.....	237
193. Duchovní obdoba denních dob. Kdo slouží oltáři, má také od oltáře žít.	238
194. Pán označuje 30 Římanů.	239
195. 30 Římanů hledá Pána.....	240
196. Pán učí v chrámu. Úsudky poslouchajícího lidu. JAN 8,2.. . . .	241
197. Cizoložnice. JAN 8, 3 -11.....	242
198. Doznání Páně v chrómu. JAN 8, 12-21.	243
199. Pán a Jeho odpůrci. JAN 8, 30-49.....	245

200. Podstata Páně. JAN 8, 50-59.	246
201. Odhalení svůdce cizoložnice.....	247
202. Dělníci navštěvují Pána na hoře Olivové.....	248
203. Důvod nevíry templářů.....	250
204. Výchova lidstva k poznání Boha.	250
205. Svoboda vůle a duchovní poslání člověka na Zemi.....	252
206. O hříchu a oběti.	252
207. Úvahy Páně o Jeruzalému a o konečné době Země. Tisíciletó říše a soud ohněm.	254
208. Zpráva Lazarova o nevěřících farizejích.	256
209. Zázrak v hospodě.	257
210. Pochybnosti farizeů o Pánu jako Mesiáši.	259
211. Sázka mezi Agrikolou a farizejem.	260
212. Agrikola vykládá věštbu z Isaiáše.	262
213. Nevědomost farizeova o slunci a potopě.	264
214. O knize Jobově a o chrámu v Jabusimbilu.	265
215. Věštírna v Delfách. Další život po smrti.....	267
216. Sedm knih Mojžíšových.	269
217. O velepísni Šalomounově.	270
218. Agrikola mluví o podstatě duše.	271
219. Duše a tělo.	272
220. Odříkání se světa a Království Boží.	274
221. Božské vedení lidí.....	275
222. Čisté a nečisté pokrmy.....	276
223. Pravé a falešné svěcení soboty.	278
224. Odpověď farizeova.	279
225. Vlivy duchů a styk se záhrobím. Samostatnost a svoboda vůle člověka.	281
226. Boží působnost a věčná radost z tvoření. Proměna veškeré hmoty v duchovno. Záhrobní život člověka.	283
227. Nikoli vedení, nýbrž skutek lásky činí blaženým. Píle a šetrnost. Spravedlivé bohatství.	285
228. Láska k bližnímu. Poznání Boha a Boží Láska.	286
229. Bůh - Otec, Bůh - Syn a Bůh - Duch Svatý.....	288
230. Trojice v Bohu a v člověku.	289
231. Nekonečnost a všudypřítomnost Boha v Ježíši. Zjev při křtu Páně. .	290
232. Podstata Komet.	291
233. Důležitost poznání.	292
234. Vynálezy a jejich účel.	294
235. O falešných prorocích.	295
236. Duchovní všudypřítomnost Páně. První budou posledními. Výstraha před žárlivostí a pýchou.	296
237. Nebe opeklo.	297
238. Boje v pekle.	298
239. Druhé stvoření Boží.	299
240. Poměr mezi peklem a světem.....	299
241. Lazar chce pomoci hříšníkům.	300
242. Tři podobnosti o milosrdenství Božím. Tajemství lásky.	301
243. Následky falešné představy o onom světě.	302
244. O souzení a trestání.	303
245. VELKÝ ČLOVĚK STVOŘENÍ ve vesmíru.	304
246. Vykoupen SVĚTNÉHO ČLOVĚKA.	306
247. Pán VYKUPITELEM VELKÉHO SVĚTNÉHO ČLOVĚKA. Duchovní velikost člověka.	307
248. Pohyb SVĚTNÉHO ČLOVĚKA a jeho slupkových globů. Podvojná slunce.	308

----- * * * -----

NÁZEV DÍLA VELKÉ EVANGELIUM JANOVO * ŠESTÝ DÍL
AUTOR JAKOB LORBER
PŘKLADA TEL PROF. ING. VINCENC KROUŽIL BRNO
VYDAVATEL NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N
VLADISLAV ZADROBÍLEK
UMĚLECKÁ 2 - -170 00 PRAHA 7

PŘIPRAVUJE: KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA - BRNO
ZASTOUPENÍ ING. ARCH. ZDENĚK KRÍŽ
BOH.MARTINŮ 5. - 602 00 BRNO

ROK VYDÁNÍ 06 - 1997
PŮVODNÍ NÁZEV : JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM 6. TEIL
PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ

AUTORSKÁ PRÁVA: LORBER VERLAG - ING. FRIEDRICH ZLUHAN
HINDENBURGSTRASSE 3.
7120 BIETIGHEIM – BISSINGEN BRD

TISK A
KNIŽNÍ VÝROBA: * CENTA * SPOL. S R.O. ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO
VEVEŘÍ 39. - 602 00 BRNO

ePub&Pdf: 2013 *LiveSpirit*